

mecburen çekildik. İstedğimiz her an 2.5 saatte Grozni'yi Ruslar'dan temizleyebiliyoruz. Ama uçak bombardımanlarına karşı etkili olamadığımız için, birkaç saat veya bir kaç gün sonra, yeniden çekilmek mecburiyetinde kalıyoruz. Elimizde 10-15 tane Stinger Füzesi olsa, Ruslar'ı Moskova'ya kadar bile kovalarız." Mümkün olursa bizzat sıcak çatışma bölgesine gitmek istiyorum. Bu sizce mümkün mü diye soruyorum. "Çok şiddetli çatışmalar oluyor. Hayatınız tehlikeye girer. Bu yüzden mümkün değil" diye, kısaca kestirip atmak istedi. Ben de, Afganistan'da, Bosna'da cephelerde bulundum ve kısaca oralarda başıma gelenleri anlattım. Gazetemizde Çeçenistan ile ilgili olarak haberlerin bulunduğu sayılardan gösterdim. Bunun üzerine, ilkinden sonra götürebileceğini söyledi ve şunları ilave etti. "On günden beri şurada 2-3 km. ötede, Ruslar'a direniyoruz. On gündür bir adım bile atırmadık. Sizi oraya, akşama doğru götürürüm" dedi. Ruslar'ın kaç kişi olduğunu ve durumu biraz anlatmasını istedim. "On gündür burayı kuşattılar. Yaklaşık 1000-1500 kişinin ve bir çok tankın, topun bulunduğunu; buna karşılık da, mücahidlerin sadece 40 kişi olduğunu" söyledi. Ben şaşırmıştım. Yalan söylemeyeceğini biliyordum. Ama bu kadar kuvvete karşı, bu kadar da az kişiyle savunma yapılmasının imkânsızlığı, beni ikilemde bırakıyordu. Çünkü, etrafımızda gelen, giden 300-400 kişiye yakın, mücahid bulunuyordu. Mutmain olmak için sordum. "Burada bu kadar kimse var. Neden bunları da cepheye götür müyorsunuz?" "İhtiyacımız yok. 40 kişi onları durdurmaya yetiyor. Sadece bazen 24 saatte bir, bazen de 48 saatte bir mücahidleri değiştiriyorum." diye cevap verdi. Bu minval üzere, biraz daha konuştuk. Biz böyle, 45 dakika bir saat kadar sohbet ettik. Sohbetimiz devam ederken, Genelkurmay Başkanı Aslan Mashadov; ön kaputu kaldırılmış, beyaz Lada marka bir jeep ile geldi. Jeepten inip yanımıza doğru gelirken, biz de kendisine yöneldik. Kendisi bize, biz kendisine hoş geldiniz diyerek tokalaştık. Bizden sonra askerlerle kucaklaşıp, tokalaştı. Askerlerle olan ilişkisi, gerçekten gıpta edilecek kadar vardı. Kendilerine bizim geleceğimiz, daha önceden telsizle haber verildiğini söylediğinde, doğrusu biraz memnun oldum. Bu, mücahidlerin kompike olarak ve muntazam çalıştıklarının bir belirtisiydi. Beni sevindiren bir diğer önemli husus; Aslan Mashadov'un konumu ve görevine göre çok mütevazî ve alçak gönüllü davranışlarıydı.

Mashadov'a Türkiye'de haftalık olarak yayınlanan Selam Gazetesi'n den geldiğimizi ve Çeçenistan'ın işgalinin hemen sonrasından itibaren, gazetemizin olaya gösterdiği alâkayı belgeleyen sayılarımızı kendisine gösterdik. Mashadov'la roportaj yapmak için, meydana bulunan ağaçların arasında biraz genişçe bir yere, tabureler getirdik. Bir tanesinin üzerine, Şeyh Şamil'in posterini bastığımız Selam Gazetesi'ni, fon olarak yerleştirdik. Roportaj yaparken, bir taraftan da video çekimi yapmayı düşünüyorduk. Ben kamerayı yerleştireceğim sehpayı hazırlarken (çünkü kamera ayağını, zorluk çıkarıyor diye Azerbaycan'da bırakmıştık), Talip de fotoğraf makinasını ve teybini hazırlıyordu.

Mashadov'la, yaklaşık bir saat boyunca konuştuk. Yapılan katliamları anlatırken hüznülenen, başarılarından bahsederken utangaç bir tavır takınan, sonuna kadar savaşıcaklarını; bu savaşı Allah için, bağımsızlıklarını kazanmak için yaptıklarını anlatırken, kararlı bir yüzü vardı Mashadov'un... Mütevazî, vakur; protokole alışkın olmadığı, her halinden anlaşılan, sade bir insan...

Roportajın bitiminde, beraberimizde getirdiğimiz; Türkiye'deki bazı kardeşlerimizin bize emanet edip, ulaştırmamızı istedikleri parayı kendisine vermek istediğimizi söyledik.

Mashadov'un isteğiyle Süfyan Abdullah ve Abdülmalik Bey'e teslim ediyoruz.

Çeçenistan'a yapılan yardımlar ve bu yardımların ulaştırılması konusunda çıkan olumsuz haberlerden dolayı, yeni bir komite oluşturulmuş. Bu komitede Aslan Mashadov, Süfyan Abdullah ve Abdülmalik Bey haricinde, altı kişinin daha bulunduğu toplam 9 kişilik bir komite. Süfyan Abdullah, Çeçenistan'da tebliğ ve irşad faaliyetlerinde bulunan Cemaat-i İslamiye'nin komitedeki temsilcisi. Savaşın başlamasıyla, bu manada faaliyet gösteren 3 ayrı cemaat de bunlara katılmış. İslam Halimov, bu cemaatin askerlerinin komutanı. Aynı zamanda Mashadov'a bağlı cephe

arkadaşlara, ağız ve burnuna su vermeden abdest almalarını tavsiye ettik. Tavsiyemize uydular. Ben abdest alırken, bir ara yanımdaki ağaçların üst dallarını, memnilerin sıyırarak geçmeye başladığında, her kese yere yatmasını ikaz etmişler. Namazdan sonra yürüyerek yola çıkıyoruz. Düz bir arazide bizi bekleyen bir kamyonla, acele olarak biniyoruz ve süratle yol alarak, Alleroy'a ulaştık. Burada Albay Vahid'le tanıştırılıyor. Albay Vahid'le sohbetimiz, bir tür sorgulanma şeklinde geçti. Sohbetin sonunda: "İstediğim cevabı aldım" diyerek memnuniyetini ve güvenini belirtti.

Bu arada ilk defa burada, köyün imamından, benzin ve mazot ihtiyaçlarını kendilerinin üretimiyle karşıladıklarını öğreniyoruz. Çeçenistan'ın bir çok yerinde, ilkel metodlarla petrol çıkarılıyor. Alleroy'da günde 3 ton ham petrol çıkarıp, bundan 1200 kg. benzin elde ettiklerini, kalanını ise damıtmada ve başka işlerde yakıt olarak kullandıklarını öğrenerek anlattılar. Akşam saat 22.30'da, Alleroy'dan kamyonun farları sönük bir vaziyette yola çıkıyoruz. 5-10 dakikada bir (belli bir mıntıkayı geçene kadar) kontağı kapatıp çevreyi dinleyerek yolculuğu sürdürüyoruz.

Saat 24.00 civarında, Neje yurt'a bağlı Gensolc Köyü'ne ulaştık. Yine köy imamı ve oğlunun evinde misafiriz. Çeçenistan'da misafir olduğumuz her evde, misafirler sofradan kalkmadan, ev sahipleri yemeğe oturmuyorlar. Yemeği gece yarısı yiyip yatıyoruz. Sabah namazını müteakip barbunyalı, güzel bir kahvaltı yapıyoruz.

Her Yerde Tevhid Bayrağı Dalgalanıyordu

Saat 10.00'da tekrar yola koyuluyoruz. 12.00 sularında, bir dere kenarında mola verip, serinliyor ve abdest alıyoruz. Saat 13.10'da Vedenö'ya girdik. Vedenö, Grozni'den sonraki başkent... On gün önce başlayan uçak bombardımanı, son üç gündür sabahları daha yoğunlaşarak 4 saate çıkmış.

Suudi Arabistan, Ürdün, Azerbaycan ve Türkiye'den gelen mücahidler de, bizimle birlikteydiler. Hepimiz önce Çeçenistan dışından gelen mücahidlerin karargâhına götürüldük. Burada kamyonlardan indirilmeden, rehberimiz görevlilerle bir şeyler konuştu. Bir kaç dakika süren bu konuşmadan sonra, kamyonun Genelkurmay Karargâhının bulunduğu mıntıkaya yöneldiğini öğreniyoruz. Okuldan karargâha dönüştürülen, iki gün önceki bombardımanda, tam ortadan isabet almasıyla, bıçakla kesilmiş gibi ortadan ikiye ayrılmış bir binanın önünde, büyük ağaçlarında bulunduğu büyük bir alanda arabamız durdu. Eşyalarımızı indirmeye başladık. Tam bu sırada, biraz ilerde bulunan askerler, bize doğru gelmeye başladılar. Bizde onlara doğru ilerledik. Askerlerin arasında Şamil Basayev, kararlı adım ve yürüyüşüyle hemen dikkat çekiyordu. Şamil Basayev'den başlamak üzere hepsiyle tek tek kucaklaştık.

Afganistan, Tacikistan, Karabağ ve Abhazya savaşlarında ünlenen ve Çeçenistan'da efsane haline gelen; başında "lailahe illallah" bandı bulunan Şamil Basayev'le birlikteydik. Görür görmez, Fetih Suresi'nin son ayetlerinde "Mü'minlere karşı şefkatli ve merhametli; kafirlere karşı şiddetli ve celâdetli" diye vasıflandırılan mü'min, karşımda mücessem bir şekilde duruyordu. Tercümanımız Yasir "Kafkas Halkları Konfederasyonu Ordusu Başkomutanı Şamil Basayev, işte bu" diyor. Kendisiyle roportaj yapmak istediğimizi söyledik. "Şu an işi" olduğunu söyledi. Fakat ben fırsatı hemen değerlendirmek için söze başlıyorum. "Genel olarak durum nasıl" diye giriyorum söze. "Karadan bir adım bile attırmıyoruz. Devamlı uçaklarla saldırıyorlar. Burasını on gündür bombardıman yapıyorlar. Uçaklar üç bin metreden aşağıya inmeden bombalıyor. Bizim uçaksavarlarımızın ise, en yüksek menzili 1.500 m. Bu yüzden hiç bir şey yapamıyoruz. Burası bizim yeni başkentimiz. Önceki başkentimiz Grozni'yi 2.5 ay savunduk. İki buçuk ay sonunda biz yine çekilmezdik. Fakat bombalanmadık bina bırakmıyorlar. Tamamen virane bir Grozni olmasın diye,

kimbilir?" diye düşünerek, bundan sonrasının daha tehlikeli olacağı düşüncesiyle, yola devam etmekten vazgeçiyorlardı.

Mohaçkale'nin Hasavyurt'a giden ana caddesinde, bir benzin istasyonunda benzin ikmal yapıp, yola koyulduk. Rehberimiz, biraz ilerde yolun kenarında bulunan tezgâhlardan, yiyecek, içecek bir şeyler almak için, otobüsten indi. Tam bu sırada bir polis, şoförün yanına gelerek evraklarını istedi. Evrakları kontrol ederken, bir taraftan da, merdivenlerden otobüsün içine bakarken, gülererek "Bunlar kim? Turist mi?" diye sordu. Arabayı ilerdeki ekip otosunun yanına getirmesini söyleyerek, elinde evraklarla aşağıya inip, ekip otosuna doğru gitti. Rehberimiz, şoföre "Hemen ara sokağa girip, yolcu ve eşyaları indirmesini" söyleyerek, otobüsten inip kayboldu. Şoförümüz ara sokaktan, şehirler arası otobüs garajının arkasına götürdü. Biz tam buraya gelmiştik ki, rehberimiz, bir iki dakika geçmeden, iki tane minibüsle geldi. Çok acele ve telaşlanmadan,

sakallıların perde çekilmiş minibüse, sakalsızların da diğer minibüse binmesini, söyledi. Acele olarak, herkes kendi eşyasını alarak minübüslere doluştu ve minübüsler iki dakika içinde yola çıktı. Otobüs şoförü orada öyle kaldı. Rehberimiz, böyle şeylere alışık olduğunu, bunların gayet normal olduğunu söyleyerek, bizleri rahatlatmaya çalışıyordu. Yola koyulduktan sonra, 3 tane kontrol noktasını, hiç kontrole tabi tutulmadan geçerek, Çeçenistan sınırına 30-40 km. uzaklıktaki Hasavyurt şehrine ulaştık. Burada bir Çeçen evine misafir edildik. Bu arada saat 13.00 olmuştu. Çeçen misafirperverliğiyle ilk defa burada karşılaştık. Öğle yemeğinden sonra, namazları kılıp istirahat çekildik. Bu arada rehberimiz, bir kişiyi alarak yolu kontrol etmeye gitti. Üzerimiz çamur içinde olduğu için, üstümüzü değiştikten sonra, biraz uyuduk. 36 saat boyunca uyumamıştık.

Saat 18.00'de her tarafı kapalı bir kamyonla yola çıkıyoruz. Saat 19.00'da Çeçenistan topraklarındayız. Saat 22.00'ye kadar bazen durarak, bazen çok yavaş giderek yol aldık. Bir noktaya gelip durduk. Rehberimiz, burada (geçmemiz gereken köy, Rus kuşatması altında olduğu için) yola devamın mümkün olmadığını söyledi. Sınır geçip Hasavyurt'a 23.00 sularında geri döndük.

Geceyi aynı evde geçirdik. Sabah namazından sonra, tekrar yola çıktık. Saat 7.30'da tekrar Çeçenistan'da olduğumuzu söylediler. Saat 10.00'da Rus kuşatması altındaki Naiber'e, müslümanların hakim olduğu mıntıkadan girdik. Burasının Ruslar'ın elinde olan Gudermes'e 18.00 km, Veden'o'ya 60 km. uzaklıkta olduğunu söylediler. Bizi hemen bir eve aldılar. Ve kimse'nin dışarı çıkmamasını tembihlediler. Biz, çekim için izin aldık. Bize de çok dikkat etmemizi; çevrede Rus keskin nişancılarının olduğunu hatırlattılar. Bu arada çıplak gözle Rus zırhlı araçlarını görüyoruz.

Rehberimizin temin ettiği, kaymak süt arası bir katık, çay, ekmek ve bundan sonra sık sık rastlayacağımız Baküs isimli haylayf türü bisküvi ile saat 11.00 sularında, tank ve top sesleri arasında, kahvaltı yapıyoruz. Kahvaltıdan sonra her ihtimale karşı, iki tam Baküs'ü cebime indirdiğimi gören Anatolia Bey'in "Çok uyanık, kara gün" dediğini Yasir tercüme edince, hepimiz güldük.

Naiber'i saat 14.00'de terk ediyoruz. Eşyalarla beraber bir kamyon yolculuğundan sonra, cepheye gideceklerle birlikte bizler indik. Anatolia Bey kamyonla devam edecek. Kendisiyle helalleşip vedalaştık. Herkes kendi eşyasını sırtlandı ve yürümeye koyulduk. Yanımızda muhafızlar ve yeni rehberimizle, bir saat kadar ormanda yol aldık. Yolu sürekli olarak kontrol ederek (özellikle ağaçların altından giderek), bir sonraki Çeçen noktasına ulaştık. Rehberimiz mola verdiğimiz ağaçların altında beklememizi, buradan daha ileriye götürmeye yetkisi olmadığını ve yetkili kimseyle buluşmaya gideceğini söyleyerek, uzaklaştı. On on beş dakika sonra, bir sonraki mıntikanın sorumlularından bazılarıyla geriye döndü. Tekrar yola koyulduk ve 20 dakikalık bir yürüyüşten sonra, ormanın içinde bulunan bir mücahid mevziine ulaştık. Buradaki kardeşlerimizle kucaklaşıp, kısa bir sohbet yaptık. Bir taraftan fotoğraf ve kamera çekimlerini yaptık. Bazılarının, niçin geldiğimizi öğrenince, çok duygulandıklarını görüyoruz. Bir müddet sonra toparlanıp yola devam ediyoruz. Saat 16.00 civarında, namaz için, bir dere kenarında, sık ağaçlıklı bir yerde mola verdik. Muhafızlardan biri "dere suyundan içmezi, Ruslar'ın zaman zaman dereleri zehirlediğini" söylüyor. Bunun üzerine bizde,

siper edinerek, sağı tarafımızda bulunan bir köye girdik. Köye girdiğimiz bölgede, önümüze bir çeşme çıktı. Burada elimizi yüzümüzü yıkadık. Çeşme başında su dolduran çocuklar ve yaşlı kadınlar vardı. Çocuklardan ve yaşlı kadınlardan bazıları, Türkiye Türkçesi'ne çok yakın bir Türkçe konuşuyorlardı. Onlarla konuşma isteğimi, zorla gemledim. Konuştuktan Türkçe'ye hayret ettim. Çünkü Azeriler'den daha anlaşılır bir Türkçe konuşuyorlardı. Çeşmede işimizi bitirip köyün içinden, yola paralel olarak, yine tek sıra halinde, evlerin arasından yürümeye başladık. Bazı evlerin önünde yaşlı insanlar, bize garip garip bakıyorlardı. 'Değişik tipte insanlar, bu vakitte burada ne arıyorlar' diye düşünüyorlardı, herhalde. Yol gösteren rehberimiz, yanlış gidiyor olmalıydı ki, bir evin önündeki yaşlı adam Türkçe olarak "Orası çıkmaz. Oradan ileriye gidemezsiniz. İleriye gitmek için şuradan şöyle gitmelisiniz" diyerek, evlerin arasından gideceğimiz istikameti işaret etti. Türkçe anladığımızı neden biliyordu? Neden Rusça konuşmadı da, Türkçe konuştu? Bütün bunlar, bir anda bir anda aklıma takıldı. Tabi biz O'nun işaret ettiği istikamete doğru döndük. Evlerin önünde bahçeler bulunuyordu. Bahçelerin, hemen hemen hepsi, çitlerle çevrilmişti. Bir kaç dakika sonra, yine böyle çitlerle çevrili bir tarlanın önünde yola yakın bir yerde, rehberimiz bize "Burada oturup, konuşmadan bekleyin, ben arabaya bakayım, biraz sonra gelirim" diyerek gitti. Yaklaşık yarım saat sonra "otobüsü bulamadığını" söyleyerek geldi. Bizim tercümanımız Yasir Abbasov'la birlikte otobüsü aramaya gideceklerini ve bulunduğumuz yerden ayrılmamamızı da ısrarla tembihleyerek, yanımızdan ayrıldılar. Bizler yaklaşık 25 kişiydik. Her birimiz bir kenarda, yorgunluktan bitkin düşüp yığılıp kalmıştık. Hemen biraz ilerimde Fatih Altaylı ve ekibi yere uzanmış yatıyorlardı. Kardeşime ve arkadaşlara "Birimiz yatmasın, diğerlerimiz yatsın. Önce ben nöbet tutacağım. Yarım saat sonra, birinizi uyandırırım." dedim. Bu arada bazı köylüler yanımızdan, aramızdan geçip tarlalarına çalışmaya gidiyorlardı. Bunlardan kan koca olduklarını zannettiğimiz yaşlı iki kişiden kadın olanı, yanımızdan geçerken "Allah, Allah bunlara ne olmuş böyle? Neden böyle yatıyorlar?" diye söylenerek, hemen yanımızdaki çitin arkasındaki tarlalarına girdi. Kocası, tarlaya girdikten sonra "Bunlar yabancı. Herhalde yorulmuşlar." diye cevap verdi. Bu arada Fatih Altaylı'nın ekibinden birisiyle kardeşim Halit, bir kaç metre ötemde, sessiz sessiz konuşuyorlardı. Ben bu arada çitin kenarına gelip, bir ağacı siper edinerek, kontrol noktasındakipolis ve askerlere baktım. Kontrol noktasında bulunan bir kulubeden bir iki tanesi yola çıkmışlar, bir taksiyi kontrol ediyorlardı. Kontrol noktasındaki polis veya askerler, biraz dikkatli olsalar, bizi mutlaka görebilirlerdi.

Bu şekilde bir buçuk saat kadar bekledikten sonra, rehberimizle birlikte tercümanımız Samir geri geldiler. Hepimizin eğilerek bir araya gelmemizi söylediler. Bir jip kiraladıklarını ve bu jiple bütün aramalara rağmen otobüsü bulamadıklarını söylediler. Tekrardan gideceklerini ve kesinlikle sessiz bir şekilde beklememizi, tembihleyerek gittiler.

Bu sefer yarım saat sonra geldiler. Yol çok düz olduğu ve yaklaşık 500 m.den bile otobüsün görüneceğinden dolayı, otobüs şoförü, otobüsü yaklaşık 100 m. kadar tarlaların içine götürmüş, orada beklemeye başlamış. Köyün arka tarafından otobüsün bulunduğu tarlaya yarım saatte ulaşabildik. Otobüse bindikten sonra rehberimiz "Bundan sonra Mohaçkele'ye varıyoruz. Pek bir tehlike kalmadı, fakat yine de dikkatli olmalıyız" diyerek bizi rahatlatı. Fakat, bütün bu tehlikeleri bizimle birlikte yaşayan Fatih Altaylı ve ekibi, çok korkmuş olmalı ki, bizim tercümanımız vasıtasıyla rehberimize "Bundan sonra yola devam etmek istemediklerini, geri dönmek istediklerini" söylediler. Rehberimiz de onları, Mohaçkale'de bir eve bırakarak "Bizleri sınıra bıraktıktan sonra, geri gelip kendilerini alarak, Azerbaycan sınırına 400 dolar karşılığında götürebileceğini söyledi" Fatih Altaylı, bu teklifi hemen kabul etti. Mohaçkale'ye saat 11.00 gibi ulaştık. Fatih Altaylı ve ekibini, mahalle arasında tek katlı bir eve bırakıp, ana yola tekrar çıktık. Bizim kanaatimiz oydu ki "Daha Çeçenistan'a girmeden bu kadar sıkıntı, tehlike yaşıyoruz. Daha sonra ne tehlikelerle karşılaşacağız

Çeçenistan'ın Ruslar tarafından işgal edilmesi, beni 25 yıl öncelere götürmüştü. İçimizden hiç çıkmayan Reisimizin hatıraları, yeniden tazelandı, sohbetlerimizde, yazılarımızda. O günlerde, duygularımızı ve tebliğimizi, duvarlara yazdığımız sloganlarla duyuruyorduk. Şimdi ise dergi ve gazetelerle..
Selam Gazetesi'nin Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğünü yapmaktaydım. Gazetemizdeki arkadaşlarla istişare etetikten sonra; Ankara temsilcimiz Talip Özçelik'le birlikte Çeçenistan'a gitmeye karar verdik.
Önce Azerbaycan'daki değerli dostumuz Timur'u telefonla aradım. Ondan aldığımız olurla, Azerbaycan üzerinden Çeçenistan'a gitmek üzere yola koyulduk.

“Ruslar’ı Moskova’ya kadar kovalarız”

‘Ah bir Stinger’imiz olsa’ diyen kahraman Çeçen mücahidler: “Ruslar’ı Moskova’ya kadar kovalarız” (04)

29 Mayıs 95 tarihinde saat 18.30’da toplam 24 kişi Bakü’den yola çıkıyoruz. Üç kişilik ekibimiz ve bir tercümanımız; Fatih Altaylı ve üç kişilik Show Tv. Ekibi, 6 Arap mücahid (Suriye, Ürdün, Suud), 5 Türk mücahid, Ukrayna’lı Anatolia Lupines, iki Çeçen savaşçı ve Abdüsselam’la beraberiz. (Abdüsselam, Azerbaycan’dan gönderilen mübelliğ)
Saat 22.30’da Azerbaycan-Dağıstan sınırına, bir problem olmadan ulaştık. Sınırdaki en son Azerbaycan köyünde (bu bir Lezgi köyü idi), 22.30 sularında Akşam ve Yatsı namazlarını kılıyoruz. Show Tv. ekibi bizi seyrediyor. Hatta bir ara: “Kazaya bıraksanız, sonra kılmanız olmaz mı?” diye sızlanıyorlar. Bundan sonra eşyalar arabaya yükleniyor ve bizi iki guruba ayırdılar. Biz ilk guruptayız. Rehber bizi sıfır noktasında bir ağaç altında bırakıp gidiyor. Konuşmamızı ve gürültü yapmamızı özellikle belirterek... Bu sırada saat 22.55’i gösteriyor. 15 Dakika sonra gelmesi gereken ikinci gurup tam iki saat sonra geldi. Bu arada Show’cular şimdiden sızlanmaya başladılar. İkinci gurubun gelmesiyle birlikte, gece saat 01.15’te sınırı geçip Dağıstan’a giriyoruz.
Yarım saat boyunca, kimi zaman yoldan geçen arabalara görünmemek için tam siper yatarak, kimi zamanda tarlaların ve çayırıkların içinden geçerek yol aldık. Neticede, Dağıstan’ın bir köyünde bizi bekleyen uzun burunlu bir otobüse bindik. Rehberimiz, güneş doğmadan, ortalık aydınlanmadan 8 tane kontrol noktasını geçerek sınıra varmamız gerektiğini, bundan dolayı da sessiz ve çabuk davranmamızı söylüyor. Yarım saat sonra da ilk kontrol noktasına ulaştık. Rehberimiz önde otobüsten inip, sessiz bir şekilde, tek sıra halinde yol kenarından biraz aşağıdan yürüyerek, kontrol noktasındakilere gözükmeden, yan tarafındaki tarlaların içinden geçerek 150-200 m. kadar uzağında bekleyen otobüsümüze seri bir şekilde bindik.
Tüm kontrol noktalarını böyle özel bir yöntemle geçerek saat 11.00 sularında Dağıstan’ın başkenti Mohaçkale’ye ulaştık.

Bu geçiş sırasında zaman zaman zifiri karanlıkta dizlerimize kadar çamurlu su içinde yürümek, sürülmüş tarlalardan koşarak geçmek, yola yakın yürümek zorunda kaldığımız yerlerde, yoldan geçen arabalara görünmemek için tam siper (bazan çamura, bazan suyun içine, bazan otların arasına) yatarak yol aldık. Gece boyunca devam eden bu yolculukta toplam olarak 250-260 km.lik yolun 180 km. si, bu şekilde geçildi.
Fatih Altaylı ve ekibinin, günün ağarmasının yaklaşmasından dolayı tedirginlikleri ve serzenişleri arasında; bazıları teyemmüm alarak (bir kısmımızın abdesti vardı), cemaatle sabah namazını kıldık.
Sabah namazını kıldıktan sonraki ilk kontrol noktasına yaklaştığımızda, gün artık iyice ağarmış, ortalık aydınlanmıştı. Otobüsümüz, kontrol noktasına yaklaşık 200 m. uzaklıkta durdu. Biz, kontrol noktasındaki polis ve askerleri görüyorduk. Otobüsten teker teker inerek yolun sağ tarafında bulunan ve bayağı aşağıdaki düzlüğe indik. Buradan ağaçları

sürgün, idam ve müsadere gibi tedbirler de ilave edilecek olursa, Dağıstanlılar'ın Rus hakimiyetine karşı, nasıl bir duygu besledikleri tahmin edilebilir. Buna karşılık, çok sayıda etnik guruba ayrılan bir ülkede, bu kadar kavmi bir mefkûre etrafında toplamayı başaran ve bu gün bütün bu guruplar tarafından hâlâ sahiplenilerek derin bir sevgiyle benimsenen İmam Şamil'in, askeri olduğu kadar, idarî başarısı ve neden çok sevildiği, ilginç bir araştırma konusu olacak niteliktedir.

Ruslar, İmam Şamil'in teslim olmasından sonra, imamlara karşı mahallî beyleri destekleme kararını aldılar. Dağıstanlıların Ruslarla mücadelesi, çok etkili olmamakla birlikte bundan sonra da devam etti. 1877 Osmanlı-Rus savaşından faydalanan Dağıstanlılar, Çerkezler ile aynı zamanda isyan ederek İmam Şamil'in naiblerinden Abdurrahman Efendi başkanlığında millî bir hareket başlattılar. Eski millî müesseseler ihya edilerek, kısa bir zamanda, Dağıstan Ruslar'dan temizlendi. Osmanlı Ordusu'nun yardımı geleceği ümidiyle, Dağıstanlılar Ruslar'a karşı büyük bir direniş gösterdiler. Ancak savaşın lehlerine dönmesi üzerine Ruslar, Osmanlı sınırından çektikleri askerleri Dağıstan'a sevk ederek bu isyanı bastırdılar.

1905'te başlatılan ikinci isyanda başarılı olmadı. 1912'de Rus dilinin kullanılmasına karşı Dağıstanlılar'ın gösterdikleri çok şiddetli mukavemet, Rusya'yı kararından vazgeçmeye mecbur bıraktı.

1917 Bolşevik İhtilâli'nden sonra Mart ayında, Timurhan-Şura'da teşekkül eden Millî Komite Dağıstan'da hakimiyeti eline aldı. Ruslar mukavemet göstermeden, hükûmeti teslim ederek uzaklaştılar. Nisan 1917'de Bakû'de toplanan Kafkasya İslam Kurultayı'na Dağıstanlılar da katıldı.

Mayıs ayında Terek-Kale (Vladikafkas) şehrinde Hazar'dan Karadeniz'e bütün Kuzey Kafkasya Dağıstan'ın iştirak ettiği büyük bir kurultay toplanarak, millî bir devlet kurma kararı alındı. Terek Dağıstan Mahallî Hükûmeti kuruldu. 11 Mayıs 1918'de Dağıstan, Osmanlılar'ın desteğiyle Abdülmecid Çermoy başkanlığında Dağıstan ve Kuzey Kafkasya Cumhuriyeti adı altında bağımsızlığını ilan etti ve 6 Ekim 1918'de millî kuvvetlerin eline geçen Derbent'e, 13 Ekim 1918'de halkın büyük coşkusu altında cumhuriyetin ayyıldızlı yeşil bayrağı çekildi. Fakat Osmanlı Ordusu'nun 30 Ekim 1918 Mondros Mütarekesi'yle Kafkasya'yı tahliye etmesinden sonra yalnız kalan Dağıstan, yeniden işgal tehlikesiyle karşılaştı.

Dağıstanlılar'ın önce Çarlık ordularına, sonra da Bolşevikler'e karşı mücadelesi, Mart 1920'ye kadar devam etti. Ancak 30 Mart 1920'de Kızıl Ordu'nun Dağıstan'ı işgale başlamasından sonra, 20 Ocak 1920'de Rusya Federatif Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne tâbi Dağıstan Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti kuruldu. SSCB'nin dağılmasından sonra ise Dağıstan, halen Rusya Federasyonu'na bağlı Özerk Cumhuriyet statüsünü devam ettirmektedir. (02-03)

Çeçenistan'a Yolculuk

Çeçenistan; Türkiye müslümanlarının olduğu gibi, bizim de yoğun olarak gündemimize, 11 Aralık 1994 günü, Ruslar tarafından işgal edilmesiyle girdi.

Bu işgal, beni birden 25 yıl öncelere götürdü. Yine böyle bir Aralık ayında, 25 Aralık 1978 günü, Ruslar Afganistan'a girmişti. O zaman, Fatih Akıncılar Derneği'nde Reisimiz Metin Yüksel ile birlikteydik. Hemen, boya ve fırçalarımızı kaptığımız gibi, İstanbul cadde ve sokaklarını, Ruslar'ın Afganistan'ı işgalini protesto eden sloganlarla doldurmaya çabalamıştık. Daha sonraki günlerimiz ise, Afganistan'a gitmenin yollarını aramakla geçti.

Fakat, Reisimiz Metin Yüksel'in 23 Şubat 1979 günü, Fatih Camii avlusunda, Cuma namazı çıkışında, kavmiyetçiler tarafından şehid edilmesiyle, Afganistan cephesine gidişim, sadece ertelenmişti.

olan Lezgiler müslüman olmuş ve Hıristiyanlığı kabul etmiş olan komşuları Gürcüler'le aralarında pek çok savaşlar vuku bulmuştur.

11. yüzyılda Büyük Selçuklular tarafından fethedilen Dağıstan, 13. yüzyıldaki Moğol istilasına kadar Selçuklu Türkleri'nin yönetiminde kalmıştır. 11-12. yüzyıllarda Karadeniz'in kuzeyinde ve Dağıstan'da hüküm süren Kıpçaklar (Kumanlar) Dağıstan'a kadar sokularak, bölgeye Türklerin yerleşmesinde önemli rol oynamışlardır. Daha sonra sırasıyla İlhanlılar (1256-1353), Altın Ordu Hanlığı (1226-1502), Şirvanşahlar, Timurîlular (1370-1506) ve Safevîler Dağıstan'a hakim olmuşlardır.

Dağıstan ile Osmanlılar arasında, 1475'te Kırım Hanlığı vasıtasıyla başlayan sıcak ilişkiler, Osmanlı'nın yıkılışına kadar devam etmiştir. Fatih Sultan Mehmed zamanında, Haziran 1475'te Keefe'nin fethedilmesiyle Kırım Hanlığı'nın Osmanlı Devleti'ne bağlanması üzerine, bu hanlığa bağlı bulunan Dağıstan Beyleri de Osmanlı'ya bağlılıklarını bildirdiler.

1578 yılında Özdemiroğlu Osman Paşa tarafından fethedilen Dağıstan, 1578-1606 yılları arasında 28 yıl doğrudan Osmanlı hakimiyeti altında kaldı. Dağıstan Hakimleri'nin Osmanlılar'la olan ilişkileri bundan sonra da devam etti.

Dağıstan 16. yüzyıldan itibaren Ruslar'ın da ilgisini çekmeye başladı. 1722'de Çar Birinci Petro, Rus tüccarların öldürülmesi bahanesiyle İran'a savaş açarak, Derbent'i işgal etti. Osmanlı Devleti, Derbent kendi himayesinde olduğundan, Petro'yu protesto edip şehri terk etmesini istedi. Hazar sahillerinde hakimiyet kurabilen Ruslar, Osmanlı kuvvetlerinin yardımıyla Bakü önlerinde durduruldu. Ancak İranlılar'ın 1724 yılında Ruslar'la imzaladığı Rost Andlaşması'yla Derbent ve Bakü Ruslar'ın eline geçti.

1732'de Derbent Nadir Şah tarafından tekrar geri alındı. Ancak 1747'den sonra Ruslar Dağıstan'da yeniden nüfuz kazanmaya çalıştılar ve 1875'te Kafkasya Valiliği'ni ihdas ederek hakimiyetlerini büyük ölçüde sağlamlaştırdılar. 1813 yılında İranlılar ile Ruslar arasında imzalanan Gülistan Andlaşması ile Dağıstan Ruslar'a verildi.

Fakat Ruslar uzun müddet Dağıstan'da hakimiyet kuramadı. Baddeley'in tabiriyle, gökyüzünden yağmurun düşmesi gibi, 1783'te bir savaşçı, lider ve vâiz olarak dağlardan çıkan İmam Mansur, ilk defa dağlı kabileleri birleştirmeyi düşündü ve Ruslar'a karşı cihad ilan etti. Böylece, 1783'te İmam Mansur'la başlayıp 1794'te Gazi Muhammed, daha sonra da Hamzat Bek tarafından yürütülen mücadele, Şeyh Şamil tarafından şiddetli bir mukavemetle devam ettirildi. İmam seçilen Şeyh Şamil, Dağıstanlılar'ın Ruslar'a karşı yürüttüğü cihad hareketini ciddi bir şekilde organize etti ve tam 25 yıl boyunca Ruslar'a karşı kahramanca savaştı. Nihayet 25 Ağustos 1859'da General Baryatinski kumandasındaki ağır silahlı Rus birliklerine teslim olmak zorunda kaldı.

Kafkasya'daki kavimlerin küçük hanlıklar ya da kabileler şeklinde teşkilatlanmış olmaları ve güçlü bir devlet etrafında birleşememeleri kendileri için iyi olmamıştır. İmam Şamil çok farklı etnik kökene mensub bu kavimleri, din esasında birleştirmeyi başarmakla birlikte, bu birlik, Osmanlı gibi dünya müslümanlarının hamisi olan tek güçlü devletin, gerileme süreci içinde ortaya çıkması sebebiyle, hedefine ulaşamamıştır.

İmam Şamil her biri büyük bir din alimi olan seleflerine göre daha başarılı bir idareci ve asker idi. Şeyhin mücadele yıllarında Ruslar, sadece Hazar sahilini ve güney bölgesini kontrol edebildiler. Şerif hükümleri uygulayan Şeyh Şamil şaşmayan adaletiyle tebaasının derin hürmetini kazandı. Ruslar, askeri bir idare kurdukları Dağıstan'da İmam Şamil'in kurduğu şerif sisteme alternatif ve görünüşte şeriat ve örf-adetlere göre hüküm veren mahallî mahkemeler kurdular. Ancak Ruslar'ın kurduğu bu sistem, Dağıstanlılar tarafından benimsenmemiş ve İmam Şamil'in İslami esaslar üzerine tesis ettiği devlet sistemi bütün kuvvetiyle baki kalmıştı.

İmam Şamil Dağıstan'da derebeylerin nüfusunu kırıp, İslami bir idare kurmayı başardığı halde Rusya, Dağıstan'da köylünün tabi tutulduğu, kölelik rejimi konusunda hiç bir ıslahat yapmamıştı. Halbuki Rusya, Şamil'in esaretinden iki yıl sonra bu rejimi, dahill Rusya'da kaldırmış bulunuyordu. Tersine Rus Çarlığı, Azerbaycan'da yaptığı gibi, burada da ihdas ettiği yeni toprak derebeylerine isnad etmeyi tercih etmişti. Bunlara

bir kavramdır. Rusça'da da "Dağlar Ülkesi" anlamında Strana Gor ifadesi kullanılmaktadır.

Dağıstan coğrafi açıdan beş bölgeye ayrılır. Birinci bölgede Kafkas Dağları ve Dağıstan iç platosu yer alır. Dağlar arasından Hazar Denizi'ne akan Sulak, Samur ve Kurak gibi ırmaklar buralarda derin vadi ve uçurumlar meydana getirir. Kafkas Dağları'nın güneyine bakan yamaçlarında yağış çok azdır. Bu yüzden bazı bölgelerde bitkisel hayat yoktur.

İkinci bölge, birinci bölgenin kuzeyinde yüksekliği 920 m. ye ulaşan ve çıkıntı tepelerinden oluşan ikinci bir dağ kuşağından ibarettir. Bu bölge kuzey ve kuzeybatıdan esen rüzgârlar sebebiyle oldukça yağışlı olup, sık ormanlarla kaplıdır. Dağlar ile Hazar Denizi arasında kalan dar kıyı düzlüğü üçüncü bölgeyi oluşturur. Petrol ve doğalgaz yatakları barındıran bu ovanın genişlediği yerde başlayan dördüncü bölge, alçak ve bataklık ovalar ile Terek Irmağı deltasından oluşur.

Son olarak, Terek'in hemen kuzeyinde kumullarla kaplı Nogay Bozkırları beşinci bölgeyi oluşturur.

Dağıstan'ın başlıca ırmakları Gazi Kumuk, Kara, Avar ve Andi Koy sularının birleşmesinden oluşan ve Mohaçkale'nin kuzeyinde Hazar'a kavuşan Samur'dur. Genellikle dağlara paralel olarak akan bu ırmaklar, 1000 m. ye varan derinlikte ve darlıkta, kanal ve mecralar oluşturarak, Dağıstan'ın özelliklerinin şekillenmesinde önemli rol oynarlar. Dağıstan'ın iklimi genel olarak sıcak ve kurudur. Alçak kesimlerde ortalama sıcaklık, Ocak ayında -3,6 derece, Temmuz ayında 23 derece dolayındadır.

Dağıstan'ın kuzey kısmını teşkil eden Sulak-Terek-kuma düzlüğü en yüksek yeri 26 metreyi geçmeyen ve denize doğru gittikçe alçalan, susuz ve kırılgan topraklardan ibarettir. Bu sahanın nüfus yoğunluğu çok düşüktür. Kuma ile Terek arasında bir çok tuz gölü ve bataklık vardır. Terek ile Sulak arasında ise, kumsallarda kaybolan Aktaş-Yankısu-Yamansu ve Aksay çaylarından bu gün ziraatte istifade edilmektedir. Bu bölgenin iklimi son derece kurudur. Düz, ırmaktan ve ormandan mahrum, yağmursuz ve kuzey rüzgârlarına açık olan daha kuzeydeki bölgede sıcaklık ortalaması yazın +40, kışın -40 derecesini bulur.

Dağıstan tabii zenginliklerle doludur. Dağlık bölgenin bitki örtüsü, vadilerde ve kanyonlarda yaprak döken ormanlardan, yüksek tepelerde çam ve huş ağacı ormanlarından ve ağaç sınırının üstünde de Alp çayırlarından oluşur. Tepe yamaçlarında yer yer çöl bitkisiyle kesintiye uğrayan sık yaprak döken ormanlar bulunur. Alçak yamaçlarda seyrek esmer toprak alanlarıyla bölünen verimli kestane rengi topraklar egemendir. Hazar Denizi kıyısında ise tuzlu bataklık toprakları yaygındır.

Dağıstan Tarihi

Dağıstan tarihi, genel olarak Kafkasya tarihi ile birlikte incelenmiştir. Yüzyıllar boyu, özellikle Hazar Denizi'nin doğusundan gelen kavimlerin hareket sahası olan Kafkasya, bir taraftan Hint-Avrupa gurubuna dahil kavimlerin, diğer taraftan da Turan kavimlerinin akınlarına uğramıştır. 4. asırda başlayan Türk ve Moğol akınları, asırlarca aralıklı olarak devam etmiş, Kafkasya'nın siyasi ve etnik yapısında büyük değişiklikler meydana getirmiştir. Slavlar'ın üzerlerine akınlar yapan Avarlar'la Hazarlar'ın seferleri 4. asırdan 13. asra kadar devam etmiştir. Volga ve Kuzey Kafkasya arasında devlet kuran Hazar Türkleri, 7. yüzyılda Kafkasya'yı hakimiyetleri altına almışlardır.

Kafkaslar'da 7. yüzyılda İkinci Halife Hz. Osman zamanında başlayan Müslüman Arap akınları sonucu 652-53 yıllarında Bâbu'l-Ebvab veya el-Bâb (Derbent) fethedilmiştir. Emevi Halifesi Hişam b. Abdülmelik devrinde (724-743) bölgede İslam hakimiyeti kurulmuştur. 796 yılında Derbent tekrar Hazarlar'ın eline geçmiş, sonunda Hazarlar ile Müslüman Araplar arasında iki asır süren mücadele, Müslümanların zaferiyle sonuçlanmıştır. Arap ordularının başında Halife'nin kardeşi Ebu Müslim bulunuyordu. 9. yüzyılda Arap egemenliği artmış ve Abbasiler'e bağlı valilikler (âmîl) oluşturulmuştur. Dağıstan arazisi üzerinde cereyan eden savaşlar, Emevî ve Abbasiler'le Dağıstan'a hakim olan Hazar ve sair Türk kavimleri arasında geçerken, bu arada ülkenin yerli halkı

insan hakları ihlalleri, batı için herhangi bir anlam ifade etmemektedir. Türkiye'de işlenen insan hakları ihlallerinden dolayı, AB'ne giremezsiniz diyenler, Rusların Çeçenistandaki işledikleri insanlık suçlarını görmedikleri gibi, aksine ödüllendirmektedirler. 1994-96 yılları arasında süren birinci savaşın sonunda; Avrupalılar, Rusya'nın on iki milyon dolarlık borcunu, bir çırpıda siliverdiler. 99 Eylül'ünde başlayan ikinci Rus işgaline karşı, göstermelik olarak, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'ndeki oy hakkını iptal ettiler. Fakat geri planda, milyarlarca dolarlık krediyi, Ruslara; üstelik ekonomisi çökmüş bir Rusya'ya, vermişlerdir. Yani halk tabiriyle, yeni bir Ali Cengiz oyunu oynamaktalar.

AB'ne girme hayaliyle yaşayan yöneticilerimiz ise, Avrupalılardan geri kalırla mı? Üç patinin oluşturduğu koalisyona hükümetinin başbakanı sıfatıyla, Moskova'yı ziyaret eden Ecevit, Çeçenistan Buhranı'nı iç mesele olarak kabul edip "Teorizme karşı iş birliği anlaşması" imzaladı. Daha dün kadar, Türk dünyası diye nitelendirdikleri Kafkasya'yı, bu gün Ruslar'ın insafına terkeden anlaşmayı imzalayan hükümetin, milliyetçi muhafazakâr ortağı Devlet Bahçeli'ye ne demeli? Cumhurbaşkanlığı seçimleri noktasında, anayasa değişikliği görüşmelerinin tartışıldığı günlerde "Cumhurbaşkanını halkın seçmesini kabul edersek; ve de irticaya yakın birisi aday olur da; seçilirse dahi, ciddi oranda oy alırsa; Türkiye Cumhuriyeti böyle bir durumda, büyük bir tehlike ile karşı karşıya kalabilir." diyerek, müslümanlar hakkındaki gerçek düşüncesini sergiledi. Yıllarca "Esir Türkler Haftası" düzenleyerek, iktidara geldiklerinde esir Türkleri kurtaracaklarını, yıllarca dillerine pelesenk edenlerin oluşturduğu Bakanlar Kurulu, Doğu Türkistan Müslümanları'na, dünyanın en olmadık işkencelerini sergileyen Çin Devleti'nin başkanına "Devlet Üstün Liyakat Nişanı" verilmesini onaylayanlardan, Kafkas Müslümanları'nın menfaatine bir politika takip etmesi, elbetteki beklenemezdi. Türkiye halkının Çeçenlere gösterdiği kadirşinaslık, böylesi insanları elbette, Türkiye sahnesinden silecektir.

Uluslararası hukuka göre, Çeçenistan ile Rusya arasında imzalanan anlaşmalar ve eski Sovyetler Birliği Anayasası'na göre, bağımsız bir devlet statüsünü kazanmış olan Çeçenistan; Rusya'nın dayatması sonucu, AGİT Konferansı'nın 1999 yılı sonlarında İstanbul'da düzenlediği ve hemen hemen tüm devlet başkan ve başbakanlarının katıldığı toplantılarda "Çeçenistan Buhranı, Rusya Federasyonu'nun iç meselesi" olarak kabul edilmiştir.

Dağıstan Özerk Cumhuriyeti

Bölge ülkesi olmakla birlikte, kitabımızın özellikle ikinci bölümünde sık sık adı geçecek olan ve Ruslar'a yakalandığımız bölge; Rusya Federasyonu'na bağlı özerk bir cumhuriyettir. 20 Ocak 1921'de Rusya Federatif Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne tabi olarak kurulan Dağıstan Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti, SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği)'nin dağılmasından sonra, özerk bir cumhuriyet olarak, Rusya Federasyonu'na bağlı kalmıştır. Rusya Federasyonu'nun Avrupa'daki kesiminin güneyinde yer alan Dağıstan, Büyük Kafkas Dağları'nın kuzey yamacının en doğu ucunda, doğudan batıya 200, kuzeyden güneye 400 km. uzunluğa, 50.300 kilometrekarelik bir yüzölçümüne sahiptir.

Güney ve batısı Güton Dağı'nda 3446 metreye, Bazardyuzu (Pazardüzü) Dağı'nda da 4480 metreye ulaşan Kafkas Dağları'nın ana doruk hatlarıyla çevrilidir. Doğusunda Hazar Denizi, kuzeyinde Kalmuk Özerk Cumhuriyeti, batı ve kuzeybatısında Çeçenistan ve Kuzey Kafkasya, güneybatısında Gürcistan ve güneyinde de Azerbaycan yer alır.

En son 1989 yılında yapılan sayıma göre 1.792.000 olan nüfus, 1995 yılında yaklaşık 2.200.000 olarak tahmin edilmektedir. Başkenti Moğaçkale'dir. Önemli şehirler Derbent-Kızlar-Izberbaş ve Buynak'tır.

Türkçe Dağ kelimesi ile Farsça -istan ekinin birleşmesinden oluşan ve Dağ Ülkesi veya Dağlık Ülke anlamına gelen Dağıstan kavmi değil, coğrafi-topoğrafik mana ifade eden

çıkarlarına ters düşen her ülke ve insanı, terörist olarak ilan etmişlerdir. Daha dün kadar, bütün emperyalistlerce terörist ilan edilen Yaser Arafat; bu gün Filistin Özerk Bölgesi'nin Devlet Başkanı ilan edilmiştir. Emperyalistler için önemli olan çıkarlarıdır. Çıkarlarına zede getirecek her oluşumu ve insanı, hemen terörist ilan ediverirler. Aslında gerçek terörist kendileridir. Dünyanın öbür ucunda yer alan ABD'nin Kuzey Irak'ta, Somali'de, Fars Körfezi'nde kısacası bölgemizde ne işi var.

Rusya Federasyonu Başkanı Yeltsin'in, uzlaşmaz ve Çeçenistan'a karşı düşmanca tavırlarına karşı Cehar Dudayev, sürekli olarak anlaşma zeminleri oluşturmaya çalışmıştır. Çeçenistan Kuzey Kafkasya'nın merkezi ve kilit konumundadır. Başkent Caharkale (Grozni); Petrol boru hatlarını ve Hazar denizi kıyısında bulunan Mohaşkale ve Kaspisk limanlarından geçen demiryolu hattını, Karadeniz kıyısındaki limanlar ve Rusya'nın iç şehirlerine bağlayan bir merkezdedir. Cehar Dudayev'in gösterdiği her türlü yumuşak tavırlara rağmen, Rusya bir türlü uzlaşmaya yanaşmamaktadır. Üstelik uluslararası alanlarda, Cehar Dudayev ve taraftarlarını sürekli olarak terörist ilan etmektedir. Bu görüşmelerin en önemlilerinden birisi, 21 Mart 1994 günü Rusya Devlet Başkanı temsilcisi Sergei Feilatov ve Çeçenistan Devlet Bakanı Aslanbek Akbulatov arasında Moskova'da yapılan görüşmelerdir. Rusya tarafı bu görüşmelerde Çeçenistan'a, en fazla Tataristan'a tanınan özerklik statüsünü verebileceklerini, bağımsızlığını asla kabul etmeyeceğini belirtir.

Rusya bir taraftan da, Çeçenlerin arasından satın aldığı uşaklar vasıtasıyla, Çeçenleri içlerinden yıkmaya gayret eder. Ruslan Hasbulatov, Gantemirov, Afturhanov ve Labazanov gibi, Çeçen asıllı uşaklarına yaptığı askeri ve ekonomik desteklerle; Çeçenistan'ın bağımsızlığını isteyen Dudayev ve taraftarlarını, yok etmek ister. Diğer taraftan da dünyaya, Çeçenistan'ın içerisinde meydana gelen olaylarda, hiç bir dahlinin olmadığı propagandasını yapar.

Dudayev'e bağlı güçler, sözüm ona muhalif güçlere yeniliyormuş gibi bir görüntü vererek, bir çok yerde kaybederek geri çekilir. Rusya'nın, 70 tank ve çok sayıda askerle desteklediği Çeçen muhalif güçler, 26 Eylül 1994 günü Çeçenistan Başkanlık Sarayı'nı kuşatırlar. Dudayev'e bağlı kuvvetler, işte o anda; gerçek güçlerini ortaya koyarlar ve muhalif güçleri hezimete uğratırlar. Muhalif güçler arasında bulunan 72 Rus askerini de esir alırlar. Dudayev, Rusya bu askerlerin kendisine ait olduğunu kabul ederse; esir muamelesi yapacağını, kabul etmediği takdirde de, öldüreceğini ilan eder. Rusya bunu daha fazla gizleyemez ve 7 Aralık 1994 günü Rusya Federasyonu Güvenlik Konseyi toplanır ve "Çeçenya'da genel güvenliğin sağlanması, Cehar Dudayev gibi teröristlerden, silahlardan arındırılması, genel güvenliğin ve Anayasal düzenin sağlanması için askeri harekât yapılması" kararı alınır. Bu karar gereğince de 11 Aralık 1994 günü Çeçenistan işgal edilir.

Savaş yaklaşık 20 ay sürdü ve Rusya, uluslararası savaş hukuku kurallarını da çiğneyerek Çeçenistan şehirlerini ve sivil halkın yaşadığı bölgeleri acımasızca bombardımana tabi tutarak, sivil halktan 150.000'in üzerinde kadın, çocuk, yaşlı sivil insanı öldürmüştür.

Çeçenler, tarihte olduğu gibi, ülkelerini Rus işgalcilerine karşı yiğitçe savundular. Ruslar'ın tüm teknolojik ve sayısal üstünlüğüne rağmen Başkent Grozni'yi 2.5 ay kahraman gibi savundular. Yüzbinin üzerindeki işgalci Rus kuvvetlerine karşı yiğitçe direndiler. Ruslar, Grozni'ye giremeyeceklerini anlayınca uçak, tank ve toplarla döğmeye başladılar. Çeçenler, Grozni'nin daha fazla harabeye dönmemesi için, Grozni'den çekildiler. Ruslar Grozni'ye ancak 2.5 ayda girebildiler. Çeçenler ülkelerini işgal eden Rus kuvvetlerine karşı dağlara çekilerek yeni bir taktiğe başladılar. Ruslar'la gerilla savaşı vererek savaşmaya başladılar. Bu taktik Ruslar'ın büyük askeri, teknik üstünlüğünü kaybettirdi. Çeçenistan'daki işgalci Rus güçlerinin 1996 Haziran Temmuz aylarındaki sayısı 486.000'i bulmuştu. Çeçen Mücahidleri'nin ise en çok olduğu dönemde bile ancak 7200 kişiydi. Bu kadar büyük güç dengesizliğine karşı Çeçenler, Ruslar'ı Ağustos 1986 sonlarına doğru, tıpkı kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya başladı.

Şamil Basayev gibi yiğitlerin öncülüğünde istedikleri zaman 2.5 saat gibi kısa bir zamanda Grozni'yi Rus işgalcilerinden alıyorlar, şehre hakim oluyorlardı. Fakat, yeterli cephane ve teçhizatları olmadığı için, bazan bir kaç saat, bazan bir iki gün içerisinde geri çekilmek mecburiyetinde kalıyorlardı.

Nihayet Ağustos 1996 sonlarına doğru Ruslar kaybettiklerini anladılar ve Çeçenler'e barış teklif ettiler.

31 Ağustos 1996 günü, Çeçenistan sınırındaki Dağıstan şehri olan Hasavyurt'ta Rusya tarafını temsilen Aleksander Lebed, S. Harlamov; çeçen tarafını temsilen de Aslan Mashadov, S. Abumuslimov arasında bir anlaşma yapıldı ve Rus işgal kuvvetleri Çeçenistan'dan çekilmeye başladı. İki ay içerisinde tüm Rus işgal kuvvetleri Çeçenistan'dan çekildi.

Ruslar'ın Çeçenistan'dan çekilmesinden sonra Çeçenler ile Ruslar arasında, 23 Kasım 1996 tarihinde yeni bir anlaşma yapıldı.

Artık Çeçenler, fiili olarak bağımsızlıklarını kazanmışlardı.

27 Ocak 1997 günü Devlet Başkan'lığı ve Parlamento seçimleri yapıldı. Devlet Başkanlığı seçimini Aslan Mashadov büyük bir oy farkı ile (%70) kazandı.

Aslan Mashadov, devlet başkanı seçildikten sonra, Ruslarla bir çok anlaşma imzalanmıştır. Bu anlaşmaların ilki, Rusya Başbakanı Viktor Çernomyrdin ile Aslan Mashadov arasında Rusya Federasyonu Hükümeti ve İçkerya Çeçenya Cumhuriyeti Hükümeti arasında anlaşma, ikincisi de devlet Başkanı sıfatıyla Boris Yeltsin ile Aslan Mashadov arasında Rusya Federasyonu ve Çeçen İçkerya Cumhuriyeti arasında BARIŞ ve KARŞILIKLI İLİŞKİLERE DAİR anlaşma imzalanmıştır.

Mayıs ve Haziran 1997 tarihlerinde imzalanan bu anlaşmalar şunu açıkça göstermektedirki Çeçenya Bağımsız bir devlet statüsüne kavuşmuştur.

Aslan Mashadov ve Boris Yeltsin arasında imzalanan Rusya Federasyonu ve Çeçen İçkerya Cumhuriyeti arasında BARIŞ ve KARŞILIKLI İLİŞKİLERE DAİR anlaşma metninde şunlar yer almaktadır:

Anlaşmaya varan yüksek taraflar;

Yüzyıllardan beri sürdürülmekte olan husumete son vermek, her iki taraf için yararlı, sağlam, eşit düzeyde ilişkiler kurmak amacıyla aşağıdaki konularda anlaşmaya varmış bulunuyorlar:

1-Her türlü anlaşmazlıklar konusunda, tehdit ve güç kullanımından vazgeçilecektir.

2-Karşılıklı ilişkiler, uluslararası hukukun tanıdığı ilke ve normlara uygun olarak yapılandırılacak; bu durumda taraflar, sözkonusu anlaşmalarca belirlenmiş olan alanlarda işbirliği yapılacaktır.

3-Bu anlaşma, karşılıklı ilişkilerin değişik konumlarına dair ileride yapılacak olan diğer anlaşma ve sözleşmeler için temel oluşturacaktır.

4-Anlaşma, iki nüsha halinde düzenlenmiş olup, her iki nüsha aynı derecede hukuki geçerliliğe haizdir.

5-İşbu anlaşma, imzalandığı tarihten itibaren geçerli olacaktır.

Emperyalistler, kendi çıkarları neyi gerektiriyorsa, ona göre davranmakta; insan hakları, anlaşmalar, çıkarlarına aykırı ise, hiç bir anlam ifade etmemektedir. Emperyalistler için, varsa yoksa çıkarlarıdır. Günümüz emperyalizmi, Yeni Dünya Düzeni adı altında, cereyan etmektedir. Amerikan emperyalizminin öncülüğünde, Yeni Dünya Düzeni adı altında geliştirilen, yağma ve soygun düzeni, sadece kuvvete ve zora dayanmaktadır. Bölge, enerji açısından, önemli kaynaklara sahiptir. Asya'daki doğal kaynakların, Batı'ya nakledilebilecek yollardan birisi de, bölgeden geçmektedir. Bu yolun kontrolünü, Ruslar ellerinde tutmak istemektedir. Yeni Dünya Düzeni'nin patronu olan Amerika, öyle gözüküyor ki, bölgeyi tamamen Ruslar'a terketmiştir. Yeni Dünya Düzeni'nde, müslüman halkların çoğunluğu teşkil ettiği Kafkasya Bölgesi, bir bakıma Ruslar'a terkedilmiştir. Rusya, bölgedeki çıkarlarını, tıpkı Sovyetler Birliği zamanındaki gibi, yeniden elde etmek istemektedir. Bölge halklarını, hemen hemen tamamına yakın bir bölümü, müslüman olduğundan dolayı, özellikle Çeçenistan'da işlenen soykırım ve

Zagayev ve hükümeti olur. Göstericiler hükümet ve başkanının istifası için gösterileri artırır. Halk, 6 Eylül 1991 günü, Çeçen parlamentosu, televizyon, radyo ve PTT'nin merkez binalarını işgal ederek; Komünist Partisi'ni kapatır, KGB ve diğer güvenlik güçlerine el koyarak lağveder ve Zelimhan Yandarbiyev'i serbest bırakırlar. Gösteriler, 21 Eylül 1991 akşamı, Cehar Dudayev, Zelimhan Yandarbiyev'in konuşmalarından ve yapılan dualardan sonra; Hüseyin Ahmedov'un Başkanlığı'nda, geçici bir yönetime; iki ay içerisinde seçimlerin yapılması şartıyla, yürütme yetkileri devredilerek, sona erdirilir. Uluslararası İnsan Hakları Komitesi'nin gözetiminde, 27 Ekim 1991 günü yapılan cumhurbaşkanlığı seçimini % 92 oy oranıyla (Rus yanlısı muhaliflere göre %85) Cehar Dudayev kazanır. Seçimlerin resmi sonuçları, 1 Kasım 1991 günü belli olur. Cehar Dudayev bir konuşma yapar. Bu konuşmasında, 6 Eylül 1991 tarihi itibarıyla, Çeçen İnguş Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını ilan eder.

Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin, Cehar Dudayev'in Cumhurbaşkanlığını tanımaz ve 7 Kasım 1991 tarihinde, Çeçenistan'da olağanüstü hal ilan eder. Cehar Dudayev ve hükümet üyelerinin hepsini TERÖRİST ilan etti.

Rusya, Cehar Dudayev ve destekleyenlerini tutuklamak üzere, 11 Kasım 1991 günü Grozni Hava Limanı'na, 622 kişilik özel Spetsnaz Komandoları'nı sevk eder. Çeçen Halkı, Cehar Dudayev'in önderliğinde bu özel birliklerin hepsini tutuklar ve Kuzey Osetya'daki Rus birliklerine teslim eder.

Çeçenistan'da bu gelişmeler sürerken, İnguş Halk Kongresi toplanır ve Çeçen İnguş Cumhuriyeti'nden ayrılma kararı alarak, 30 Kasım 1991 tarihinde de, bunu halk oylamasına sunar. İnguş halkı bu oylamada, Rusya tarafını seçer ve Çeçen İnguş Cumhuriyeti'nden ayrılıp, Rusya Federasyonu'nda İnguş Özerk Cumhuriyeti olarak kalmayı kabul eder. Çeçen Halkı ve Cehar Dudayev hükümeti, bu kararı saygıyla karşılar, İnguşların ayrılmasını kabul ederler.

Çeçen Cumhuriyeti Anayasası, 8 Şubat 1992 tarihinde prensip olarak, 12 Mart 1992 günü de parlamentoda yapılan oylamada da resmen kabul edilir. (01)

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni oluşturan 15 cumhuriyetten birisi olan, Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti Başkanı Boris Yeltsin'e bağlı kuvvetler tarafından, Rusya Federasyonu'nun parlamentosu fiilen kapatılır ve anayasa da feshedilir. Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'ni oluşturan federe birimlerin, birbirleri ve kendi aralarındaki ilişkilerin yasal çerçevesini oluşturmak için, 31 Mart 1992 tarihinde, kısaca Rusya Federasyonu Anlaşması olarak adlandırılan Rusya Federasyonu içerisindeki Egemen Cumhuriyetlerin iktidar organlarıyla, Rusya Federasyonu'nun Devlet İktidar Organları arasında, Yasama ve Yetkinin Dağıtımı (paylaşımı) üzerine anlaşma imzalanmıştır.

Bu anlaşmanın giriş bölümünde çok net bir şekilde belirtildiği gibi, Rusya Federasyonu'nun egemenlik deklarasyonu ile; Rusya Federasyonu içerisindeki özerk ve otonom cumhuriyetlerin egemenlik deklarasyonları temelinde imzalanmıştır. Böylece Rusya Federasyonu içerisindeki cumhuriyetlerin, egemenlik hakkı açıkça tanınmış ve bu hak çerçevesinde, yeni kurulan Rusya Federasyonu'nun yasal prosedürü oluşturulmuştur. Yani SSCB zamanındaki Rusya Federasyonu yasaları yürürlükten kaldırılıp, yeni yasalar çerçevesinde anlaşmalar imzalanmıştır. Yeni oluşturulan Rusya Federasyonu anlaşmasını eski iki özerk cumhuriyet imzalamamıştır: Tataristan Cumhuriyeti ve Çeçen-İnguş Cumhuriyeti.

12 Aralık 1993 günü, Rusya Federasyonu yeni anayasası ve parlamento seçimleri yapılır. Tataristan ve Çeçenistan cumhuriyetleri bu oylamaya katılmamıştır. Bu seçimlerin resmi sonucu, 25 Aralık 1993 günü belli olur ve Rusya Federasyonu Anayasası ve Parlamentosu resmîyet, yani yasallık kazanır. Halbuki Çeçen Cumhuriyeti'nin Anayasası 12 Mart 1992 tarihinde yasallık kazanmıştı.

Bütün bunları şunun için ayrıntılı olarak izah etmeye çalışıyorum. Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin defalarca, Cehar Dudayev ve yanında yer alan herkesi; Rusya Federasyonu Kanunları'na itaat etmemek ve kanşıklık çıkarma suçlamasıyla terörist olarak itham etmişti. Emperyalist duyguya sahip olan ülkeler, her zaman, kendi

1995 yılı Mayıs ayı içinde, ilk Çeçenistan seyahatimize başladık. Bu kitapta ilk ve ikinci Çeçenistan seyahatimizde, edindiğimiz izlenimleri ve daha sonraki yıllarda gelişen olaylarla ilgili roportaj ve yazılanı bulacaksınız. Bu vesile ile, bölge müslümanlarının uyanışını, müslüman halkların işgalcilere karşı direniş azimlerini artırmasını yüce rabbimden niyaz ediyorum.

MEHMET ALİ TEKİN

17 Kasım 1955 tarihinde, Konya'nın Bozkır Kazası Kuşça Köyü'nde, dünyaya geldi. İlkokul 1. sınıfı köyünde okudu. Ailesinin 1964 yılında İstanbul'a göç etmesiyle, Fatih İlçesi Hüsanbey Mahallesi Akşemsettin ilkokulu'nda bitirdi.

İstanbul İmam Hatip Lise'sine kaydolarak, ortaöğretime başladı. Ortaöğretim yıllarında, ilk siyasi çalışmalara, MTTB Merkez Orta Öğretim Komitesi'nde başladı. 1976 yılı sonlarına doğru, Metin Yüksel'le tanıştı. Fatih Akıncılar'ın kuruluşunda ve Kültür Müdürü olarak da, yönetiminde yer aldı.

İstanbul İmam Hatip Lisesi'ni 1978 yılında bitirdi. Aynı yıl ÖSYM imtihanıyla, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni kazanarak, bu fakülteye girdi.

15 Nisan 1979 tarihinde, Bitlis'in Tatvan İlçesi'nde tertiblenen bir mitingden dönerken, çıkan olaylar neticesinde; Sivas'ın Kangal İlçesi'nde, 11 arkadaşıyla birlikte gözlem altına alınarak, Erzincan Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nca tutuklanarak, Erzincan Askeri Cezaevi'ne konuldular. 01 Mayıs 1979 günü yapılan duruşmada, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

01 Eylül 1979 günü evlendi. 12 Mayıs 1980 günü, pasaportsuz olarak bir arkadaşıyla birlikte, Hakkari'nin Yüksekova İlçesi Esendere sınır bölgesinden, İran üzerinden Afganistan'ın Herat Cephesi'ne gitti. 24 Haziran 1980 günü, Herat şehrinin çevreleyen dağlarda; bir kuşatma sırasında, geceyansı dağdan düşerek yaralandı. İki ay Meşhed'de hastahane tedavisi gördü. 05 Eylül 1980 günü, Yüksekova'nın Esendere bölgesinden, yine pasaportsuz olarak Türkiye'ye döndü. Döndüğünde; yaralandığı günden bir gün önce dünyaya gelen ilk kızı Sümeyye, 2.5 aylık olmuştu. Daha sonra bir kız, iki erkek çocuğu daha dünyaya geldi.

12 Eylül sonrası, Ankara Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'nca, Dünya İslamcı Öğrenciler Birliği Türkiye Temsilcisi suçlamasıyla, hakkında dava açıldı. Askeri Mahkemeye yargılanması sonunda, beraat etti. Askeri Savcılık, Yüksekova Adliyesi'ne "Pasaportsuz olarak yurt dışına çıkmak ve pasaportsuz olarak yurda girmek" ten dolayı, suç duyurusunda bulundu. Yapılan yargılama sonucunda, mahkemeye iyi hali görüldüğünden, verilen iki aylık hapis cezası, bir aya indirildi ve para cezasına çevrilip, tecil edildi.

1981 yılında ÖSYM sınavına ikinci kez girerek, Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Arap-Fars Filolojisi Bölümü'nü kazandı. Bu fakültede okurken, faaliyetlerinden dolayı; bir arkadaşıyla birlikte, Erzurum Emniyet Müdürlüğü tarafından, gözlem altına alındı. Erzurum Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nca, 163. maddeye muhalefetten tutuklanarak, 3 nolu Karskapı Askeri Cezaevi'ne konuldu. Bir aylık tutukluluktan sonra, mahkeme tarafından tutuksuz yargılanmak üzere, serbest bırakıldı. Mahkeme sonunda beraat etti. Fakülte Bölüm Başkanlığı tarafından, başörtüsü yasağına yaptığı muhalefetten dolayı, 15 gün okuldan uzaklaştırma cezası verilerek, sene sonu imtihanlarına girmesi engellendi.

1982 ÖSYM sınavına 3. kez girerek Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Doğu Dilleri Fars Filolojisi Bölümü'ne girdi. 1983 yılında yüksek not ortalaması hakkını kullanarak, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fars Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yatay geçiş yaparak, bu bölümü 1986 yılı Eylül ayında bitirdi.

1988 yılı Nisan-Aralık ayları arasında, 201. dönem, 8 ay kısa dönem askerlik görevini, Bilecik ve Diyarbakır'ın Silvan İlçesi'ne sürgün giderek tamamladı.

1990 yılı Ocak ayında, bir gurup arkadaşıyla birlikte, aylık olarak Tevhid Dergisi'ni yayınlamaya başladı.

1992 Ekim-Kasım aylarında, Bosna Hersek cephesinde gazeteci olarak yer aldı. Aralık 1992'de, Bosna'ya ikinci seyahatini gerçekleştirdi.

Derginin yayını, aralıksız üç sene sürdü. 36. sayının yayınından sonra, yayına ara vererek, gazete çalışmalarına başladı. 1993 Ağustos ayı sonlarında yayına başlayan ve haftalık olarak yayınlanan Selam Gazetesi'nin, 1995 Temmuz ayından itibaren,

Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yaptı.

1995 Mayıs ayında, gazetenin Ankara Temsilcisi Talip Özçelik'le birlikte, Azerbaycan-Dağıstan üzerinden vizesiz-kaçak olarak Çeçenistan'a gitti. Orada Çeçenistan Genelkurmay Başkanı Aslan Mashadov, Birleşik Kafkas Halkları Birliği Sahra Komutanlarından Şamil Basayev, o dönem Başbakanlık görevini ifa eden Zelimhan Yandarbiyev, Bölge komutanlarından Dr. İslam Halimov'la görüşerek, yurda sağ salım döndü. Yurda döndükten sonra, Talip Özçelik'le birlikte, Bosna ve Çeçenistan'da çektikleri resimlerden oluşan, Çeçenistan ve Bosna Zulmü Resimleri'ni; İstanbul Gülhane Parkı'nda, Ankara Kızılay Meydanı'nda, Kayseri ve Malatya'da sergiledi. Çeçenistan'a ikinci olarak giderken, 2 Kasım 1995 günü Azerbaycan-Dağıstan sınırında, Rus Sınır Muhafızları Askerleri'nce, 6 kişi yakalandılar. 11 gün Derbent Askeri Cezaevinde tutulduktan sonra, 13 Kasım 1995 tarihinden 21 Mart 1996 tarihine kadar, Mohaçkale C.U.Z.O-1 (Sizo Adın) Ceza Evi'nde KGB tarafından sorgulandılar. 21 Mart 1996 tarihinde Derbent C.U.Z.O-2 (Sizo Diva) Ceza Evi'ne nakledildiler. 10 Nisan 1996 tarihinde, Dağıstan'ın Magaramkent Halk Mahkemesi'nde yargılandılar. Çeçen Mücahid Hasan Tersiyev ve rehber Timur Karabekov Rus vatandaşı oldukları için, 5 ay 9'ar gün cezaya çarptırılarak, serbest bırakıldılar.

Talip Özçelik - Samir Abbasov (tercümanımız-can dostumuz) ve Mehmet Ali Tekin; Rusya Federasyonu'nun 83-2 maddesini ihlalden, üçer yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Verhovni Sud'a (Yüksek Mahkemeye) yapılan itiraz neticesinde mahkeme; hafifletici sebepleri gözönünde bulundurup, cezaları sekizer aya indirerek, 5 Temmuz 1996 Cuma günü, serbest bırakıldılar. Serbest kaldıktan sonra, Mehmet Ali Türkiye'ye dönmeden, bir fırsatını bularak, yarım kalan Çeçenistan seyahatini, 17 Temmuz 1996 günü tamamlamaya başladı. Çeçenistan'ın Alleroy Kasabası yakınlarında bulunan, Gensolc Köyü'ndeki Mücahidlerin karargahına ulaştı. Burada Mücahidlerin komutanı olan Hattab ile görüştü. Aslan Mashadov-Şamil Basayev ve Yalnız Kurt lakaplı Salman Raduyev ile bağlantı kurdu. Savaşın çok şiddetli olması hasebiyle bu komutanlar, Mehmet Ali'nin emniyetini düşünerek, bulundukları mıntıkeye gelmesini istemediler. Genel Kurmay Başkanı Aslan Mashadov, o günlerde, yardımcı komutanlarından olan Dr. İslam Halimov'u ve Salman Raduyev de, askerlerinden iki kişiyi, görüşmesi için, Mehmet Ali'nin bulunduğu cepheye gönderdi. 5 gün cephede kalan Mehmet Ali Tekin, sekiz ay üç gün süren esaretten sonra, 23 Temmuz 1996 günü, Yeşilköy'de havaalanında, kalabalık bir grup tarafından karşılandı.

Selam Gazetesi'nin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olarak hakkında, DGM ve Fatih Adliyesi'nce, yaklaşık 25 dava açıldı. Bir yazıdan dolayı Fatih Asliye Ceza Mahkemesi'nce bir dosyadan, 1996 Temmuz ayında 1 yıl hapis cezası verildi. Mahkeme, sanığın iyi halli olduğunu gözönüne alarak cezayı tecil etti. Diğer dosyalar, 1997 Temmuz ayında çıkan bir kararla, tecil edildi.

Çeçenistan'ın Coğrafi Konumu

Doğusunda Dağıstan Özerk Cumhuriyeti, Batı'da Kuzey Osetya Özerk Cumhuriyeti, Güney'de Gürcistan Cumhuriyeti, Kuzey'de Rusya Federasyonu (Stavropol Eyaleti) bulunmaktadır.

Yüz ölçümü 16.000 km. karedir (İnguşetya ayrılmadan önce 19.300 km. kare idi).

Önemli ve büyük şehirleri Grozni (Ceharkale) Gudermes, Malgobek'tir. Şali, Şatoy ve Vedeno diğer şehirleridir.

Çeçenistan 17 yönetim birimine (Rayon) ayrılmıştır.

Kuzey Kafkasya'nın güneydoğu bölümünde bulunan Çeçenistan Cumhuriyeti, Kafkas Sıradağları'nın kuzey etekleri ile Terek Düzluğu'nun (Nogay stepi) güney kesimini kaplamaktadır. Güney sınırlarında bulunan Tebulos-Mta Dağı'nın yüksekliği 4494 metreyi bulur. Terek Dağları ile Terek Irmağı üzerinde Terek Düzlüğü bulunur.

Cumhuriyetin Kuzey bölümü, bu düzlüğün içindedir.

Akarsuları, cumhuriyeti doğu-batı doğrultusunda kesen Terek Irmağı havzasına bağlıdır. Terek Irmağı'nın en büyük kolu Sunja Irmağı'dır. Bu nehrin de bir çok kolu vardır. En büyük kolları buzul suları ile beslenen Assa ve Argun ırmaklarıdır. Bu ırmaklar önemli hidroenerjiye sahiptir, ayrıyeten sulamada da faydalanılmaktadır. Düzliklerde ve dağlarda, ılıklı ufaklı bir çok göl mevcuttur. En büyük göl, ülkenin güneydoğu ucundaki Kezenoyam'dır.

Bitki örtüsü toprak durumuna bağlıdır. Terek Düzlüğü'nün güney kesimi, ekime elverişlidir. Kuzeyi ise kumlu, yarı çöl durumundadır. Terek vadisinde, çayır bitkileri hakimdir. Bu düzlük ekim yapmaya da elverişlidir. Dağlık bölgelerinde (1600-2000 m.) geniş yapraklı ormanlar (Akgürge) yer alır. Bu yüksekliklerden sonra ise Alp çayırına yetişir.

Dağ ormanlarında yaşayan hayvanlar arasında boz ayı, kurt, tilki, yaban domuzu, Kafkas orman kedisi vardır. Kuşlar arasında Sülün ve Bildircin önemli yer tutar. Terek düzlüğünde ise tavşan, tarla faresi, sürüngenler ve çakallara rastlanır.

Tarım alanlarında tahıl ekimi, bağcılık, bahçecilik ve hayvancılık ülkenin gelir kaynaklarındandır.

Yer altı servetleri bakımından, çok zengin olan Çeçenistan'da, Petrol ve yer altı gazalarına, hemen hemen her yerde rastlanır. Ülkenin hemen her yerinde, maden suyu kaynakları mevcuttur. Bu bağlamda kaplıcalar da önemli bir gelir kaynağıdır. Yapı gereçleri olan kireç taşı, mar, alçı, kuvars kumu, kil vb. bakımdan zengin yataklara sahiptir.

İklim bakımından Çeçenistan Cumhuriyeti değişiklikler gösterir. Ülkenin kuzey bölümünde, kara iklimi hüküm sürer. Ülke genelinde yazlar sıcak olur ve uzun sürer. Kışlar ise ılık olur ve fazla kar yağmaz. Yeşillik süresi 233 gün, yıllık yağış tutarı 300-450 mm.dir. Ülke genelinde sıcaklık ortalaması Temmuz'da 25.5 derece; Ocak da -4 derecedir. Dağ eteklerinde bu ortalama Temmuz'da 19-22; Ocak'ta ise -5 derecedir. Yağış tutarı 600-700 mm. Yeşillik süresi ise 220-224 gündür.

Çeçenistan Tarihi

Etnolojik ve arkeolojik çalışmalar, Çeçenler'in Kuzey Kafkasya'nın yerli halklarından olduğunu ortaya çıkarmıştır. Geleneklerine çok bağlı olan Çeçenler; kültür ve gelenek yönünden, öteki Kafkas kavimleriyle benzerlikler gösterir. Özellikle Dağıstan'da yaşayan Avarlar, Kumuklar gibi, dağlı kavimlerle aralarında büyük benzerlikler vardır. Çeçenler, kültürel yönden Alanlar'dan da etkilenmişlerdir.

Çeçenler arasında; 10. yüzyıldan sonra, Gürcistan yoluyla, Hristiyanlık yayılmaya başlamış. 17. Yüzyılda da, Dağıstan yoluyla, büyük bir bölümü müslümanlığı kabul etmiştir.

1732'de Ruslar'ın Kafkasya yayılmacılığına karşı direndiler ve Ruslar'ı geri püskürttüler. 1875'te Çeçen topraklarını almak için, yeniden harekete geçen Ruslar'a karşı; Uşurma (İmam Mansur) adındaki önderlerinin yönetiminde başlayan ve İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat, Şeyh Şamil ile süren bu döneme; İmamlar Dönemi Kıyamı da diyebiliriz. İmam Mansur'a zayıf bir destek veren Osmanlıların yardımına rağmen, bir başarı sağlayamadığından, 1791 yılında ilk olarak İnguşlar Rus egemenliğine girdiler. Ruslar 1812'de Kafkas müslümanlarının direnişini bütünü kırıma için geniş çaplı bir harekâta daha giriştiler. 1830 yılında Dağıstan'lı Gazi Muhammed kendisini Müslümanların İmamı ilan ederek, bütün müslüman Kafkas kavimlerini, Ruslar'a karşı cihada çağırdı. Gazi Muhammed'den sonra İmam olan

kabul edilen Anayasanın, Evren anayasası olarak adlandırılması gibi) Bu anayasada; Rusya Federasyonu ve Azerbaycan Cumhuriyeti, Türkmenistan Cumhuriyeti, Özbekistan Cumhuriyeti, Gürcistan Cumhuriyeti, Tacikistan Cumhuriyeti vb. cumhuriyetlerde bulunan, özerk ve otonom cumhuriyetler; SSCB'nin dağılmasıyla otomatikman, bağımsızlık kazanma hakları vardı. Buna göre, özerk cumhuriyetlerde yaşayan halklar, referandumla konumlarını belirleme haklarına sahipti. Çeçen-İnguş Cumhuriyeti yetkilileri, bu haklarını kullanmak için, 23-24-25 Kasım 1990 günü, Çeçen-İnguş ASSB (Otonom Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti) Büyük Halk Kurultayı'nı toplarlar. Bu kurultayda, başkanlığa Cehar Dudayev seçilir. Kurultay kararları, üç ana başlık altında toplanmış ve Çeçen Halkı'na bir bildiri ile duyurulmuştur. Bildiri şöyledir:

Çeçenler!

Halkımızın temsilcileri Büyük Kurultay'da bir araya gelerek halkın egemenliği, yaşama hakkı ve kültürü gibi konularda aşağıdaki önemli kararları almıştır. Bu kararlar doğrultusunda çalışmak ve onları uygulamak zorundayız.

Çeçen ulusunun bu kurultayı aşağıdaki kararları her Çeçen'in yerine getirmesini önerir:

- 1-Cenab-ı Hakk'ın emirleri hakkıyla yerine getirilmelidir.
 - 2-Ailesinden, ocağından, sülalesinden, soyundan ve boyundan önce Çeçen Halkı'nın işine öncelik tanınmalıdır.
 - 3-Dürüst, ahlâklı, sabırlı ve inatçı olunmalı ve bunlar gelecek kuşaklara da öğretilmelidir.
 - 4-Geçim mücadelesinde hileye başvurulmamalı, alimteri yoluyla ülke kalkınmasına katkıda bulunulmalıdır.
 - 5-Her ulus, kavim ve kabile kendisinininki gibi kabul edilip sayılmalıdır.
 - 6-Her Çeçen, doğayı insan gibi sayıp korumalıdır.
 - 7-Ülkenin Halk Meclisi ile barış yanlılarının önerileri itibara alınmalıdır.
- Çeçen Halk Kurultayı şu hususları her Çeçen'in uygulamasını zorunlu kılar:
- 1-Başboş gezmek ve dilenmek yasaktır.
 - 2-Küçük bahanelerle boşanmalar olmayacak, çocuklar ayazda ve açıkta bırakılmayacaktır.
 - 3-Gıda maddelerinin peşinde koşmak, nafaka temin etmek ve alış-verişi yüklenmek, kadınların üstüne yıkılmayacaktır.
 - 4-Halklar arasında, kendi aramızda, soylar, boylar, köyler arasında herhangi bir anlaşmazlık, zorbalık ve silah zoruyla çözümlenmeyecektir.
 - 5-Rüşvet alınıp verilmeyecektir.

Halk Kurultayımız aşağıdaki hususları gerçekleştirenleri dışlayacak, kendilerine inkısa edecektir:

- 1-Halk Meclisi Kararları'nı bozanlar.
- 2-Soylar, boylar, köyler ve etnikler arasına fitne sokanlar.
- 3-İnsan öldürenler.
- 4-Kişisel çıkar için yakınlarını kayıranlar, yalancı tanıklıkta bulunanlar.
- 5-Doğaya zarar verenler.
- 6-Yaşlı ana ve babasını, bakıma muhtaç akrabasını, evlâdını ve ailesini atanlar, dışlayanlar.

Bu kararlar arasında en önemlisi, Egemenlik kararı ve en kısa zamanda yapılması kararlaştırılan Cumhurbaşkanlığı seçimleridir ki; Egemenlik kararından 9 ay on gün sonra Çeçen-İnguş ASSB'si kendisinin Çeçen-İnguş Cumhuriyeti olduğunu ilan etmiştir. 19 Ağustos 1991 günü, dağılan Sovyetler Birliği'nin Devlet Başkanı olan Mihail Gorbaçov'a karşı, başarısız bir darbe teşebbüsü gerçekleşir. Çeçen Halkı, bu başarısız darbe teşebbüsünü gerçekleştirenler aleyhine, başkent Ceharkale (o günkü adıyla Grozni)'de gösterilere başlar. Bu gösterilerin öncülüğünü de; Cehar Dudayev ve o zaman Vaynah Demokratik Partisi Başkanı olan, Zelimhan Yandarbiyev yapmaktadır. Rusya'nın tanıdığı Çeçen Hükümeti'nin devlet başkanı olan Dokka Zagayev, Zelimhan Yandarbiyev'i tutuklatır ve hapse atar. Bunun üzerine göstericilerin hedefi, Dokka

Hamzat (İmam Hamza da denilir) 1832-1834 yıllarında; İmam Şeyh Şamil de 1834-1859 yılları arasında, Ruslar'a karşı cihadı sürdürdüler.

Şeyh Şamil'in 1859 yılında Rus Generali Baryatinski'ye esir düşmesiyle, Çeçenistan ve Dağıstan toprakları, Rus egemenliğine girdi. Ancak Çeçenler, meşhur 93 harbi diye adlandırılan 1877-1878 Osmanlı-Rus harbi sırasında, Sımsırlı Ali Bek önderliğinde yeniden ayaklandılarsa da, bir sonuç alamadılar. Ruslar'ın işgaliyle vatanlarını terke mecbur bırakılmışlardır. 1864 yılı itibarıyla Çeçenler'in az bir kısmı, Osmanlı'ya hicret etmiş, bütün zorlamalara rağmen vatanlarını terk etmeyen Çeçenler, direniş destanları yazmışlardır.

Bolşevik İhtilali sırasında Bolşevikler'in: "Bizleri Çarlara karşı destekleyin, sizler de bizim gibi bağımsızlığınıza, özgürlüğüne kavuşursunuz." sözlerine inanırlar ve Bolşevik İhtilali'ne destek verirler. Bolşevikler İhtilali kazanınca, Kafkas Halkları'na verdikleri sözde önceleri dururlar. Bu ihtilalin hemen sonunda kurulan Birleşik Kafkasya Cumhuriyeti ancak 4 yıl sürebildi. Bolşeviklerin saldırısına uğrayan Cumhuriyet, fazla bir direniş gösteremedi. Bu dönemden, ikinci dünya savaşına kadar bir çok defalar isyan eden Çeçenler 1939-45 yılları arasında işgalci Alman Ordularına karşı, kendi vatanlarını korumak için direniş göstermelerine rağmen; işbirliği yaptıkları iddiasıyla Ruslar tarafından "Vatana ihanet" suçlamasıyla, bir tek Çeçen kalmamacasına 23 Şubat 1944 yılında Sibiry'a sürgüne gönderilmişlerdir. Bu sürgün 1957 yılına kadar (13. yıl) sürmüş, SSCB'de Nikita Kruşçev iktidara gelince, Çeçenler'in yurtlarına dönmelerine izin verildi. Ve Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti yeniden kuruldu. Bu Sibiry'a sürgünü, çok kısa sürede ve olumsuz şartlarda gerçekleştiği için; yüzbinlerce Çeçen, yollarda ve sürgün edildikleri yerlerde, işkence ve hastalıktan öldü. Sürgüne giden Çeçenlerin ancak % 58'i Çeçenistan'a sağ dönebilmiştir. Sürgüne giden 780.000 nüfusun ancak 400.000 civarında olanı geri gelebilmiştir (Hiç nüfus artışı göz önünde bulundurulmasa bile bu rakamlar soykırımın ne şiddette yapıldığını göstermektedir). Bu günkü Çeçenistan'da yaşayan 1944-1957 arası doğumlular Sibiry'a'da sürgünde doğmuştur.

Çeçen Direnişi'nin Kısa Tarihçesi

Rusya Federasyonu, eski SSCB'ni meydana getiren, 15 bağımsız cumhuriyetten birisidir. Bu 15 bağımsız Cumhuriyet şunlardır:

Azerbaycan
Beyaz Rusya
Ermenistan
Estonya
Gürcistan
Kazakistan
Kırgızistan
Litvanya
Letonya
Moldovya
Özbekistan
Rusya
Türkmenistan
Tacikistan
Ukrayna

En son kabul edilen, 1976 Sovyet Anayasası'na göre; 1990 yılında SSCB'nin dağılmasıyla, bu 15 cumhuriyetin her birisi, bağımsız birer cumhuriyete dönüşmüştür. 1976 Sovyet Anayasası ki, Brejnev Anayasası diye de isimlendirilmektedir. (1982'de

AKINCILAR DERGİSİ'NDE YER ALAN YAZILAR

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 XXXXXXXXX

(Akıncılar Dergisi 1. sayıdan 11. sayıya kadar tarandı. Aşağıdaki yazılar kayda geçirildi.)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 XXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 3 Ağustos 1979 Sayı: 1 Sayfa 15**Akıncılar Olarak Şehidlerimiz**

Ruhi Kılıçkiran (1968-Ankara-Komünistler tarafından)-Bahri Kılıç (1977-Elazığ-Komünistler tar.)-Nazım Durmuş (1977-Istanbul-Kom. tar.)-Yusuf Tanık (1977-Istanbul-Kom. Tar.)-Fikret Keklik (1977-Istanbul-Kom. Tar.)-Adil Akyol (1977-Almanya-Kom. Tar.)-İsmail Mekik (1977-Kom. Tar.)-Mustafa Başoğlu (1977-Ankara-Kom.Tar.)-Hasan Kaya (1977-Rize-Kom.Tar.)-Celil Yıldırım (1978-Ankara Kom. Tar.)-Hasan Yazgan (1978-Zonguldak-Kom. Tar.)-Mehmet Kumaz (1978,Zonguldak-Kom. Tar.)-Erdoğan Tuna (1977-Edirne-Faş. Tar.)-Ahmet Albayrak (1976-Erzurum-Faş. Tar.)-Hasan Yeşil (1978-Diyarbakır-Kom. Tar.)-Hasan Sürel (1978-Konya Pol-Der'li Polisler Tara.)-Abdullah Altıntepe (1977-Yeni As. Tar.)-Mustafa Bilgi (1976-Istanbul-Faili Mec.)-Hasan Beyaz (1977-Faili Mechul)-Hamid Fendoğlu (1978-Malatya Faili Mechul)-Osman Kuru (1978-Faili Mechul)-Mehmet Baydın (1978-Ankara- Faili Mechul)-İsmail Kendirci (1978-Ankara Faili Mechul)-Mustafa Çakır (1978-Istanbul-Faili Mechul)-Salih Kara (1978-Istanbul-Kom. Tar.)-Mehmet Türker (Istanbul Kom. Tar.)-Sami Olaç (1978-Konya Faş. Tar.)-Büyümin Varol (1978-K.Maraş- Faili Mechul)-Asaf Durmuş (1979-Istanbul-Kom. Tara.)-Metin Yüksel (1979-Istanbul-Faş. Tar.)-Ahmet Candarma (Urfa-aile Mechul)-Recai Ulutaş (Urfa Faili Mechul)-İbrahim Çalı (1979-Tokat-Faşistler Tar.)-Haşim Sönmez (1979-Istanbul- Kom. Tar.)-Orhan Onal (1979-Istanbul-Kom. Tara.) Ve Öteki isimsiz şehidlerimizle birlikte İslam için savaşan gelmiş geçmiş bütün şehidlerimizi rahmetle anıyoruz. El-Fatiha

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 3 Eylül 1979 Sayı:3**Sayfa:3 Dört Akıncı Daha Şehid Edildi**

Yurdun çeşitli yerlerinde son günlerde Akıncılara karşı saldırıların yoğunlaşması üzerine Akıncılar Derneği Genel Başkan Yardımcısı Arif Altunbaş bir açıklama yaparak "Kan ve zulüm düzeni yıkılacak, şehidlerimizin kanlarının hesabı, bir bir sorulacaktır." demiştir.

Arif Altunbaş'ın açıklaması aynen şöyledir: "Zulmün ve katliamın son safhaya ulaştığı bu günlerde saldırılar AKINCI GENÇLİK üzerinde yoğunlaşmıştır.

Kalpleri kararmış,gözü dönmüş hain komünist uşakları saldırılarını AKINCILAR üzerinde odaklaştırmıştır. Mevcut hükümet ve idareciler canileri, hainleri ne zaman yakalayacak, ne zaman bunların faaliyet alanlarını, fitne yuvalarını dağıtıcak?

17.8.1979 Günü Malatya'da Komünistlerce vurularak şehid edilen MEHMET POLAT ve bayramın ikinci günü Ordu'nun Korgan İlçesinde vurularak şehid edilen HASAN GÖKSÖN ve HACI KAŞDIBI ve yine 28.8.1979 günü bursa'da şehid edilen AHMET AKTAŞ adındaki AKINCILAR bu kan ve zulüm düzeninin yıkılması için mücadele verirken şehid oldular. Onların kanları boşa akmamıştır. Müslümanların damarlarında dolaşmaktadır. Bir gün bu kan denizinin, bu vahşet düzeninin yıkılması için toprakta yeşeriyor. Allah'ın izniyle şehidlerimizin kanları toprağımızı bereketlendirmektedir. Müslümanların kanını döken her kim olursa olsun, bunu pahaliya ödeyecektir.

AKINCILAR'ı şehid etmekle, Akıncı'nın davasını durdurmaya çalışanlar tarihi yanlışlarını, hezimetlerini tadacağı gün pek öyle uzak değildir. Çünkü inanmayanlar, istese de istemese de, İslam geliyor.

Faşizmin, komünizmin bütün beşerî sistemlerin yerine zulümsüz ve ölümsüz bir dünyayı getirmek için Şehidlerimizin kanlarının hesabını bir bir soracağız. Her damlasından ayrı ayrı hesap alacağız. AKINCI, kardeşlerinin kanını yerde komaz. Şehidlerimiz çoğaldıkça, yolumuz daha çok aydınlanıyor. Öfkelerimizin ve isyan şarkılarımızın haklılığı bir daha ortaya çıkıyor.

"SİZ ALLAH YOLUNDA ÖLENLER İÇİN ÖLÜLER DEMEYİNİZ. ONLAR RABBLERİ KATINDA DIRİDİRLER. SİZ BİLEMEZSİNİZ"

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 3 Eylül 1979 Sayı:3

Sayfa:4 **DÜZENİN UŞAKLARI** **AKINCILARA KARŞI SALDIRILARINA** **HIZ VERDİ**

— Ordu'nun Korgan İlçesi'nde, Komünistler tarafından 26.8.1979 günü kurşun yağmuruna tutulan 21 yaşındaki Hacı Kaşdibi olay anında, Hasan Göksün adındaki öteki Akıncı da ertesi günü akşam, kaldığı hastahane'de şehid olmuşlardır. Aynı olayda Mahmud Müdüroğlu ağır yaralanmıştır.

— Malatya'da 17.8.1979 günü yine komünist militanlarca itar yemeğinden sonra müslümanlara otomatik silahlara saldırılmış terzilik yapan Akıncı kardeşimiz Mehmet Polat kardeşimizin durumunun ağırlaşması üzerine Ankara'ya hastahaneye getirilirken 26 Ağustos 1979 günü yolda şehid olmuştur.

Şehidimiz 29 yaşında dinamik ve mücahid, aktif çalışmasıyla sevilen bir kardeşimizdi. Cenazesi 27 Ağustos 1979 Pazartesi öğle namazını müteakip kalabalık bir grup tarafından defnedilmiştir.

—Şehid AHMET AKTAŞ resmi var—

—Bursa'da ise Akıncı kardeşlerimizden Ahmet Aktaş 28.8.1979 günü I.H. Güleç tarafından şehid edilmiş, Katil Bursa Sovanlı Köyü'nden, kasaplık yapmakta, Ramazanda içki içip Allah'a küfretmekle tanınan bir komünisttir. Bıçakla, Akademi son sınıf öğrencisi olan Ahmet Aktaş kardeşimizin üzerine saldıran katil, olay yerine yetişen bir müslüman tarafından vurulmuştur. Şehidimiz Ahmet Aktaş, Elazığ'ın Ağın İlçesi Modanlı Köyü'ndendir.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 19 Eylül 1979 Sayı:4

Sayfa:4 Akıncı Allah'a itaat etmek için kendi nefsiyle mücahede edendir

--Erzurum'da bir şehid

Kadana Mahallsinde meydana gelen bir patlama sonucu yiğit Akıncı kardeşimiz Sefa Eryağan şehid olmuş. Ahmet Türkeş, İbrahim Zengin ve İsa Polat çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 19 Eylül 1979 Sayı:4

Son Sayfa: Şehid MUSTAFA BİLGİ ile ilgili tam sayfa kompozisyon var

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 4 Ekim 1979 Sayı:5

Sayfa 17 **Bir Şehid Daha - Malatya**

--Malatya'da islamcı gençlere karşı yoğunlaşan saldırılar esnasında Mirza..... isimli bir kardeşimiz daha şehid olmuştur. Kardeşimiz bir marangozhanede otururken üç kişi oldukları belirtilen solcu grubun silahlı saldırısına uğramış ve şehid olmuştur.

Hadisenin büyük tepki uyandırdığı Malatya'da cenaze büyük bir kalabalık tarafından kaldırılmıştır. Şehidimize Allah'tan rahmet diliyoruz.

—Yakup Çolak teslim oldu- Bursa

-Bursanın Soğanlıköy Bucağı'ndan Ahmet Aktaş adlı kardeşimizi şehid edilmesi esnasındaki olaya adı karışan Yakup Çolak (Soğanlıköy Akıncılar Derneği Başkanı) polisin kendisine işkence yapmasından çekindiği için savcılığa teslim olmuş, ancak savcılık usulsüz olarak Yakup Çolak'ı polise teslim etmiş ve orada Yakup Çolak üç gün süreyle işkenceye maruz bırakılmıştır. Kardeşimiz daha sonra hastahaneye başvurmuş ve 10 günlük rapor almıştır. Daha sonra tutuklanarak cezaevine gönderilen Yakup Çolak ile yaptığımız görüşmede dergimize "Döğülmemizi, öldürülmemizi, işkenceye tabi tutulmamızı düzenin kuklalarından her an bekliyorduk." demiştir. Kardeşimiz Bursa Cezaevi'nde yatmaktadır.

---İsa Polat Ameliyat oldu-Erzurum-

-Bir süre önce meydana gelen patlama sonucu şehid olan Sefa Eryağan kardeşimizle birlikte ağır yaralanan İsa Polat Erzurum Devlet Hastahanesi'nde başarılı bir ameliyat geçirmiş olup, durumu iyiye doğru gitmektedir.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

AKINCILAR DERGİSİ 21 Ekim 1979 Sayı:6

Sayfa: 3 **Bir Haftada 7 Şehid birden Verdik:**

--Mustafa Sevim'in Şehadeti

7 Ekim 1979 Pazar günü komünist militanlar tarafından silahlı saldırıya uğrayan, MSP ve Akıncılar camiasında ve İmam atıp Okulu Derneği'ndeki faaliyetleri İstanbul Sanayii Mahallesi'nin gözbebeği ve medar-ı itiharı durumuna gelen Mustafa Sevim kardeşimiz şehid edildi. Bilindiği gibi Salih Kara ve Gültepe'de Necati Çakıcı aynı kızıl gurkalar tarafından geçen yıl şehid edilmişti.

Komünistlerin Sanayii Mahallesi, Çeliktepe ve Gültepe'de estirdikleri terör havası ile Akıncıların silahlı saldırılara uğraması ve katillerin elini kolunu sallayarak dolaşmaları karşısında düzenin emniyet kuvvetlerinin ilgisizliği, bölgeyi adeta komünistlere terkettiği izlenimini vermektedir.

Fakat bütün bu yapılanlar müslümanlara hiç bir zaman yıldırılmaz. Aksine "tek bir kalb ve tek bir vücut" anlayışı içinde küfre karşı mücadele azmini bilir.

Şehid Mustafa Sevim 36 yaşında ve 5 çocuk babası idi. Cenazesi 9 Ekim Salı günü ikindi namazını müteakip binlerce müslümanın iştiraki ile kaldırıldı. Cenazede İstanbul Senatörü Ali Oğuz, İstanbul Milletvekili FehiCumalıoğlu, İstanbul Akıncılar Reisi Dursun Özcan birer konuşma yapmışlardır. Konuşmalarda "Şehid kanlarıyla mücadelemizini daha da kuvvetlendiği belirtilmiş. Kan içicilerden mutlaka hesap sorulacaktır" denmiştir. Daha sonra tekbir sesleriyle kaldırılan cenaze ebedî istirahatgâhına tevdi edilmiştir.

--Ahmet Ali Özkan ve Bayram Bayraktar Şehid Edildi

Tek suç (İ)ları müslümanca yaşamak ve islam'ı hayata hakim kılmak müslümanlar gün be gün saldırıya uğramakta ve şehid edilmekteler. Akıncı Bayram Bayraktar ve yanında çalışan 16 yaşındaki Ahmet Ali Özkan 17 Ekim 1979 Çarşamba günü komünistler tarafından şehid edildi. İstanbul Sağmacılar semtinin Yıldırım Mahallesi'ndeki terzihaneyi basan ve 4 kişi oldukları bildirilen komünst zorbalar çalışmakta olan Bayram Bayraktar ve Ahmet Ali Özkan'ı yayılım ateşine tutarak şehit etmişlerdir.

Hadiseden sonra katillerin kaçtığı iddia edilen Yengeç Sokak'taki bir gecekondu polislerin yaptığı baskın sonucu yapılan aramadan her hangi bir sonuç alınmadı. Şehidlerin cenazeleri Çarşama günü ikindi namazını müteakip kaldırıldı. Damlayan her şehid kanı mücadelemizi bir kat daha berekleştirmekte ve mücadelemizimizi bir kat daha artırmaktadır.

--Mardin'de Dört Şehid

14 Ekim 1979 günü Mardin'in Kızıltepe İlçesi'nin Akyüz Köyü'nde meydana gelen hadiselerde dört şehid verdik.

Senato seçimleri için oy atmaya gelen müslümanlara TSİP'li komünistler tarafından açılan ateş sonucu başta köy muhtarı, MSP Mardin Milletvekili Abdülkadir Timurağaoğlu'nun akrabası Cemil Timur olmak üzere Ali Timur, Abdurrahman Sümer ve Mehmet Ali Sümer şehid edilmiş, Şükrü Timur ve Yuuf Sümer çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Şu gerçek gün gibi açığa çıkmıştır ki, Dünyadaki müslümanların kıyamıyla orantılı olarak Türkiye'de de bir uyanış ve eninden diriliş hareketi başlamıştır. İşte I Emellerinin gerçekleşmesinde müslümanları en büyük mania gören çeşitli tip ve renkteki emperyalistler yerli usakları vasıtasıyla müslümanlara çeşitli baskı, zulüm ve komplolar hazırlayarak onları sindirmeye gayret sarfetmektedir.

Sağmalcılar Yıldırım Mahallesi'nde şehid edilen iki Akıncı'yı "Ülkücü" Mardin'de katledilen kardeşlerimizi sanki "TSİP yanlısı" ve hadiseyi "Arazi anlaşmazlığı" olarak veren güya aynı renk ve aynı görüşteki malum basın organları İslamcı kıyam karşısında ortak bir cephe ve adeta eylem birliği içindedirler.

Fakat bu küfür cephesi şunu hiç unutmamalı ki, yapmış oldukları her hareketin hesabı mutlaka sorulacak. Kendileri ve kurdıkları tağuti düzenler dökülen şehid kanlarında boğulacaktır.

Cenab-ı Hakk'tan şehidlerimize rahmet, inananlara baş ssağlığı dileriz.

Mücadelemizde nihai hedef: "..... din yalnız Allah(cc)'ın oluncaya kadar....." dir.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

AKINCILAR DERGİSİ 23 Kasım 1979 Sayı:8

Sayfa:15 Kayseri'de Bir Akıncı Şehid Edildi

16.11.1979 Cuma günü Akıncılar Kayseri Teşkilatı önünde 15 Akıncı'ya dört kişilik bir grup tarafından ateş açılmıştır. Açılan ateş sonucu İmam-Hatip Lisesi öğrencisi ve Kayseri Akıncılar üyesi Kemal Özdemir göğsünden vurulmuştur. Kaldırıldığı hastahane kurtarılamayan Kemal Özdemir şehid olmuştur. Kardeşimizin cenazesi doğduğu yer olan K. Maraş Göksun'a gönderilmiştir.

Ateş açtıktan sonra kaçan katillerin Ülkücü oldukları bildirilmektedir. Hadise üzerine açıklama yapan Kayseri Akıncıları: "Şehidimizin şehadetine lâyık çalışmayı daha da hızlandıracağız. Bizi sindirmek isteyenler, İslamcı çizgiden bizi saptıramazlar." demişlerdir.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

AKINCILAR DERGİSİ 10 Aralık 1979 Sayı:9

Sayfa: 3 Eskişehir'de Bir Akıncı Şehid Edildi

Eskişehir'de akşam üzeri evine giderken saldırıya uğrayan Akıncı Metin Avcı şiş ve bıçak darbeleriyle şehid edilmiştir.

Soğuk demircilik yapan Metin Avcı'nın katillerinin kimliği tesbit edilemedi. Eskişehir Emniyet Müdürlüğünden yapılan açıklama, katillerin izine rastlanılmadığı şeklindeydi. 19 Yaşındaki Metin Avcı, Eskişehir'in 2 Eylül caddesi'nde pusuya yatıp aniden saldıran katiller tarafından kallesçe öldürüldü.

Olay yerinde şehid olan kardeşimize Eskişehir Devlet Hastahanesi'nde yapılan otopside vücudun bir çok yerinde bıçak ve şiş yaraları olduğu tesbit edilmiştir.

Şehid Metin Yüksekimizin ardından şehadet yolunda Şehid Metinler gidiyor.

Şehidimiz Akıncı Metin Avcı'nın kanı yerde kalmayacak, katillerden hesap soracağız.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ: 4 Ocak 1980 Sayı:10 Sayfa:11

Fevzi Bektaş Hocamız'ın Ardından

Bakırköy İmam Hatip lisesi Müdürü Olan Fevzi Bektaş Hocamız kör anarşinin kirli ellerinin kurbanı olarak şehid olmuştur. Geçtiğimiz haftalarda meydana gelen olay tüm camiamıza ve ailesini üzüntü içerisinde bıraktı. Fevzi Bektaş o gün iki İmam Hatip lisesi Müdürü ile buluşmak için Beşiktaş'taki bir kahvehaneye gelmiş, ancak kendisine burada şehadet şerbeti içmek nasib olmuştur.

Hayatı boyunca İslamın yiğit ve şanlı mücadelesini engel tanımaksızın sürdürdü.

Düzenin görevli bir memuru olması O'nu mücadelesinin şuurulluğundan, azminden bir şey kaybettirmedi. Bu büyük davayı taviz vermeden yürüten hocamız, bir gün okulu denetlemek üzere gelen müfettiş, okulun duvarlarında yazılı bulunan hadis-i şerif levhalarını kaldırmak için baskı yapınca "Beyefendi burası İmam-Hatip lisesi'dir. buradan ülkenin imanlı nesli yetişiyor. bu gördükleriniz, Peygamber Efendimizin mübarek sözleridir. Kendinize geliniz." demiştir. Mücadelesini, engellemelere rağmen, hakk davadan taviz vermeden sürdüren hocamız ve değerli büyüğümüz; düzenin paralı, kravatlı, fotr şapkalı memur anlayışına değer vermedi.

Okulun talebeleri "O gerçek bir dava eri ve mücahid bir hocamızdı." diyordu.

Talebelinin gönülleri taht kuran bu değerli mücahidin ardından son vazifesini yapmak için, cenaze namazını Edirnekapı Mihri mah sultan Camii'nde kılınan ikinci namazından sonra kaldırılacaktı ki; düzenin eli kanlı zorba polis ve jandarması tüm müslümanların karşısına dikildi ve engelleme yapmak için harekete geçerek, müslüman halkımıza küfür ve copla saldırdı. Ancak vazifesinin idrâkinde olan müslüman halkımız kuru patırtıya pabuç bırakmayarak direnmişler ve Fevzi Bektaş Hocamızı Topkapı Aile mezarlığına defnetmişlerdir.

Konuyla ilgili olarak İstanbul Akıncı Liseliler Birliği Merkez Komitesi bir açıklama yaparak olayı nefretle kinayarak basına şu bildiriği vermişlerdir: "Müslümanın zora talip olduğu Cenab-ı Hakk'ın bu davayı dağa taşla tebliğ ettiği dağların bu davanın ağırlığından paramparça olduğu görülmüştür. İşte bu mukaddes davaya insan sahip çıkmıştır. (Müslüman sahip çıkmıştır. Akıncı sahip çıkmıştır.)

Bu dava elbettekansız yürümez, elbette şehidsiz olmaz. Metinsiz, Erdoğansız, Bektaşsız olmaz."

Akıncı da bu davanın idrâkinde , talebesiyle hocasıyla yeryüzünden fitne ve fesat gidinceye kadar mücadeleyi sürdürecektir." demişlerdir.

--16. (son) sayfada Erdoğan Tuna ile ilgili güzel bir çalışma var.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 26 Şubat 1980 Sayı:11

Sayfa:12 Şehidlerimiz

--Gürsel Kabadayı (Resmi var)

Uzun süredir Şişli bölgesinde müslümanlara karşı terör estiren solcular, son olarak 21 Ocak 1980 günü evli ve 1 çocuk sahibi Gürsel Kabadayı isimli kardeşimizi şehid etmişlerdir.

Daha önce de Salih Kara ve Mustafa Sevim'in şehid edildiği bölgede müslümanlara yapılan zulüm karşısında emniyet yetkilileri ilgisiz kalmaktadır. Şehid edilen kardeşimiz evli ve bir çocuk babası olmakla birlikte mücadele anlayışı her Akıncı için örnektir. Yaşantısını bant, dergi, kitap satmakla temin eden kardeşimiz, bölge halkının sevgisini kazanmıştı. Şehidimize Allah (cc)'tan rahmet dileriz.

--Mukadder İnce - Hatay

Dört Yol'da müslümanlara karşı saldırı içerisinde bulunan solcular 21 Ocak 1980 günü Mukadder İnce isimli kardeşimizi kurşunlayarak şehid etmişlerdir.

Bölge halkının yapısını göz önüne alarak sürekli kışkırtıcılık yapan solcuların bu hareketi karşısında halk, İslam'ın etrafında kenetlenmektedir. MSP İlçe Başkanı'nın oğlu olan kardeşimiz okulunda da İslami mücadelesindeki azim ve gayretiyle tanınırdı.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AKINCILAR DERGİSİ 19 Mart 1980 Sayı:12

Sayfa:10 **Urfa'da Beş**

Kardeşimiz Şehid Edildi

14 Mart 1980 akşamı çalışmakta oldukları Urfa Yem Fabrikası'ndan çıkıp, servis otobüsüyle evlerine dönen işçilere, saldırgan iki kişi tarafından ateş açılmış ve 7 işçi hayatını kaybetmiştir.

Edinilen bilgiye göre Akziyaret Bucağı yakınlarında eli kanlı katiller tarafından servis otobüsü silah zoruyla durdurulmuş ve 7 işçi aşağıya indirilerek kurşuna dizilmiştir.

Kurşuna dizilen 7 işçiden 5'inin MTTB Urfa Teşkilatı üyesi bulunduğu öğrenilmiştir.

Urfa'da İslamcı Gençliğin gelişmesinden korkan hain kuklalar İslamcı Gençliği sindirmeye çalıştıkları ve onu öldürmekle bütün meselelerin hallolacağını sananlar aldarmaktadır.

Biz bir ölür bin diniriz.

İslamcı Gençlik inandığı yolda Yıldırım olmasını ve davası için canını seve seve vermesini bilir.

Şehid Mehmet Orak, Sabri Özdemir, Hüseyin Kulak, Latif Işık ve Mehmet Cengiz kardeşlerimizin yakınlarına ve camiamıza başsağlığı diler ve şehadetlerinin yolunu aydınlatıldığını bir kez daha haykırız.

(Akıncılar Dergisi 1. sayıdan 11. sayıya kadar tarandı. Yukarıdaki yazılar kayda geçirildi.)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

**Bayram Özün Cildinde Yer Alan Yazılar:
Seriye Sayı 1-1 Ağustos 1980 Sayfa 8:
Şehidlerimiz**

Komünistler ve ırkçı münafıklar, müslümanları kardeşlerimize karşı son zamanlarda saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Aşağıda 1968 yılından başlayarak siyasi cinayetlere kurban giden şehidlerimizi yıllar itibarı ile olay yeri ve katillerin kimlikleri belirtilerek bir liste şeklinde bulacaksınız.

Aşağıdaki liste tedkik edildiğinde görülecektir ki; 1978'e kadar müslüman mücahidlere karşı yöneltilen saldırılar Komünist militanlar tarafından planlanmakta idi. Ancak 1978'den sonraki olaylarda ırkçı Münafıkların müslüman mücahid kardeşlerimize karşı yönelttikleri ve daha burada zikredemediğimiz yaralama olayları ile neticelenen bir çok saldırı olayının arkasında da yine aynı çevrelerin bulundukları görülecektir.

Son 12 Yılda verdiğimiz Akıncı Şehidlerimiz:

1968 Yılı (2 Kişi): Ruhi Kılıçkiran Ankara (Kafirler tarafından)- Mustafa Bilgi İstanbul (Münafıklar tarafından)

1976 Yılı (1 Kişi): Ahmet Albayrak Erzurum (Münafıklar tarafından)

1977 Yılı (10 Kişi): Bahri Kılıç Elazığ (Kafirler tarafından)- Nazım Dumuş İstanbul (Kafirler tarafından)- Yusuf Tanık İstanbul (Kafirler tarafından)- Fikret Kekik İstanbul (Kafirler tarafından)- Adil Akyol Almanyada (Kafirler tarafından)- İsmail Mekik Almanyada (Kafirler tarafından)- Mustafa Başoğlu Ankara (Kafirler tarafından)- Erdoğan Tuna Edime (Münafıklar tarafından) (Kafirler tarafından)- Abdullah Altıntepe..... (Münafıklar tarafından)- Hasan Beyaz (Münafıklar tarafından).

1978 Yılı (14 Kişi): Hasan Kaya Rize (Kafirler tarafından)- Celil Yıldırım Ankar (Kafirler tarafından)- Hasan Yazgan Zonguldak (Kafirler tarafından)- Hasan Yeşil Diyarbakır (Kafirler tarafından)- Hasan Sürel Konya (Polis tarafından)- Hamit Fendoğlu Malatya (Kafirler tarafından)- Osman Kuru Malatya (Münafıklar tarafından)- Mehmet Baydın Ankara (Münafıklar tarafından)- İsmail Kendirci Ankara (Münafıklar tarafından)- Mustafa Çakır İstanbul (Münafıklar tarafından)- Salih Kara İstanbul (Kafirler tarafından)- Mehmet Türker İstanbul (Kafirler tarafından)- Sami Olaç Konya (Münafıklar tarafından)- Bünyamin Varol Kahraman Maraş (Münafıklar tarafından)-

1979 yılı (22 Kişi): Asaf Dumuş İstanbul (Kafirler tarafından)- Metin Yüksel İstanbul (Münafıklar tarafından)- Ahmet Jandarma Urfa (Münafıklar tarafından)- Recai Ulutaş Urfa (Münafıklar tarafından)- İbrahim Çalı Tokat (Münafıklar tarafından)- Haşım Sönmez İstanbul (Kafirler tarafından)- Orhan Unal İstanbul (Kafirler tarafından)- Hacı Kaş Ordu (Kafirler tarafından)- Hasan Göksu Ordu (Kafirler tarafından)- Mehmet Polat Malatya (Kafirler tarafından)- Ahmet Aktaş Bursa (Kafirler tarafından)- Sefa Eryağan Erzurum (Kaza ile)- Mustafa Sevim İstanbul (Kafirler tarafından)- Bayram Bayraktar İstanbul (Münafıklar tarafından)- Ahmet Ali Özkan İstanbul (Münafıklar tarafından)- Cemil Timur Mardin (Kafirler tarafından)- Ali Timur Mardin (Kafirler tarafından)- Abdurrahman Sümer Mardin (Kafirler tarafından)- Mehmet Ali Sümer Mardin (Kafirler tarafından)- Kemal Özdemir Kayseri (Münafıklar tarafından)- Metin Avcı Eskişehir (Münafıklar tarafından)- Fevzi Bektaş İstanbul (Münafıklar tarafından)-

1980 Yılı (17 Kişi- ilk 6 Ay): Gürsel Kabadayı İstanbul (Kafirler tarafından)- Mukadder İnce Hatay (Kafirler tarafından)- Mehmet Orak Urfa (Kafirler tarafından)- Sabri Özdemir Urfa (Kafirler tarafından)- Latif Işık Urfa (Kafirler tarafından)- Mehmet Cengiz Urfa (Kafirler tarafından)- Sebati Bursa Urfa (Kafirler tarafından)- Münir Kaya (Kafirler tarafından)- Mustafa Geçoğlu İstanbul (Kafirler tarafından)- Necip Kural İstanbul (Kafirler tarafından)- Kemalettin Şener İstanbul (Kafirler tarafından)- Ahmet Güzelsoy Ankara (Kafirler tarafından)- Kazım Yeşil Çorum (Tafik kazası) - Hacı İsmail Yamaç İstanbul (Kafirler tarafından)- Sedat Yenigün (Münafıklar tarafından)- Mustafa Yaşar İstanbul (Kafirler tarafından)-

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Seriyye Sayı 2- 1 Eylül 1980 Sayfa 13
Şehidlerimiz: Allah-ü Eber Üç Yeni Şehid

.....
30 Yaşlarında ve dünyalığını Süleymaniye'de bakkallık yaparak temin eden İsmail Mavuş Kadir gecesini itarını yaparken bir kilo sabun almak isteyen iki müşterinin, kendisini katletmekle görevlendirilmiş iki küfür askeri olduklarından habersiz ve sabunu almak üzere arkasını dönünce tabancalarını ateşleyeceklerini bilmiyordu.

Artık rabbına kavuşmak anı gelmiş ve elleri sabuna uzanırken sanki sabunu değil Allah (cc)'in rahmetini ve şehidlik makamını, lutfunu istiyordu... Beklenen an gelmişti ve İsmail Mavuş daha önceden bir kaç kez gelip tehditle kendisinden para isteyen bu militanların tabancalarından çıkan kurşunların açtığı yaralardan fışkıran kanlarla birlikte tekrar dirilip tekrar vurulmak şehid olmak istemesine ebedi aleme göç ederken geride bir hanım ve bir çocuk bırakıyor ve onları Allah (cc)'in yeryüzündeki halifeleri inananlara emanet ediyordu.

Aynı gecenin sahurunda saat 3.00 sıralarında ise İstanbul / Fikirtepe'de İslami Hareket Dergisi satıcı ve İktisat Fakültesi öğrencisi Ahmet Ali Koç, mobilyacı Ahmet Şimşek ve Recep Sucu bir gurubun saldırısına uğruyor ve Kadıköy MSP teşkilatının isimsiz kahramanlarından Recep Sucu'da kanlar içerisinde kardeşi İsmail Mavuş'la birlikte şehidler ordusuna Hz. Ammarlara, Hz. Hamzalara katılıyordu.

Kayseri'de Düzenin Saldırı

Nasıl yapıldığı belli olmayan bir bayramdan sonra, Kayseri'li İmam Hatip'li gençler, civardaki bir kaç liseden arkadaşlarını alarak bir spor ve dinlenme kampı düzenleyip, kitaplar arasında tatil yaparlarken, yaklaşık on gün önce, rejim bekçileri bir gurup askerini silahlarına ateş emrini vererek bu masum gençlerin üzerlerine saldırtıyor ve silah sesleri üzerine çadırlarından dışarı fırlayanlar arasındaki Kerim Dağarslan çıkmasıyla birlikte alından aldığı kurşunlarla yere yıkılıyor ve şehadet şerbetini içiyordu.

Ateşlerin devam etmesi yüzünden aralarından Osman Yabaş'ın da bulunduğu çok sayıda müslüman genç ise yaralı idi. Karşılarında mukabele görmeyen rejim askerleri, çadırlarda yaptıkları aramalarda umduklarını bulamayınca da bir yetkili hayasızca "Efendim biz bu gençlerin böyle masum çocuklar olduklarını bilmiyorduk. Kızıldere gibi zannetmiştik... Gelen ihbar öyleydi.... vs...." diyordu.

Böylece rejim nazarında müslüman olmanın suç teşkil ettiği bir kere daha tebarüz etmiş oluyordu. Şüphesizki, mazlumun ahi ve müslümanın kanı yerde kalmayacaktır. Allah (cc) şehidlerimize rahmet eyleye.

(İsmail Mavuş-Recep Sucu-Kerim Dağarslan isimlerine yazılar nakledildi)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Akıncılar Dergisi Sayı 4-19 Eylül 1979 Sayfa 4

Erzurum'da bir Şehid: Kadana Mahallesi'nde meydana gelen bir patlama sonucu yiğit Akıncı kardeşimiz Sefa Eryağan şehid olmuş. Vahdeddin Türkeş, İbrahim Zengin ve İsa Polat ise çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır.

.....

Korgan Kaymakamı'na saldırı- Ordu

Ordu'nun Korgan ilçesinde Ramazanda içkili gazinolar kapattığı... CHP'lilere ait yağ stoklarını ortaya çıkardığı için inancı kaymakam solcular tarafından evi basılarak ağır şekilde yaralanmıştır. Kaymakam Nedim Öztürk Ordu Devlet hastahanesi'ne kaldırılmıştır. solcular daha önce de Korgan'da Hacı Kaşdibi ve Hasan Göksun adlı kardeşimizi şehid etmişlerdi.

Sayfa 16 'da Mustafa Bilgi'nin Resmi var.

.....

.....

Bölge halkının yapısını göz önüne alarak sürekli kışkırtıcılık yapan solcuların bu hareketi karşısında halk "İslam'ın etrafında kenetlenmektedir. MSP İlçe Başkanı'nın oğlu olan kardeşimiz okulunda da İslami mücadelesindeki azim ve gayretiyle tanınırdı. Gürsel Kabadayı ve Mukadder İnce'nin Resimleri var

Akıncı Güç Sayı 2 Sayfa 4

İki Şehid Daha: Geçtiğimiz günlerde Tarsus'ta Ziraat Fakültesi öğrencisi Komünist kuyrukçular tarafından şehid edilirken, İstanbul Fatih'te de iki şehid daha verdik. Ötendenberi Fatih, Karagömrük, Çarşamba, Draman, Balat çevresinde Akıncılar'la Komünist ve Faşistler arasında devam eden yoğun çatışmalar süresince Akıncılar'ı geriletemeyen kuyrukçular her zaman olduğu gibi bu defada kallesçe saldırıda bulundular.

Yakın bir geçmişte Cuma namazından çıkarken Faşistler tarafından pusu kurularak kallesçe bir saldırı sonucu şehid edilen Metin Yüksel'den sonra, evlerinde uyumakta olan iki Akıncı kardeşimiz yapılan kallesçe bir saldırı sonucu şehid edildiler. tek önderin Allah'a yükseldiği Miraca çıktığı gecenin sabahında şehadetle Allah'a yükseldiler. kardeşlerimiz şehadetle oruç ettiler. Şehadet bir mirastır. "Şehadet bir çağdır, tüm nesillere ve çağlara" demişti Şehid Metin...

Bu çağıya koştu kardeşlerimiz.

Perşembe günü saat daha sekiz olmamıştı ki; eli silahlı iki kişi, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi son sınıf öğrencisi **Haşim Sönmez** İstanbul Ün. Yabancı Diller Yüksek Okulu 2. sınıf öğrencisi **Orhan Unal**'ın kaldığı evin kapısını çalmışlardı. Bir söylentiye göre Rus uşağı TKP'nin yemini kuyrukçuları İGD'li Komünistlerin savaş komitelerine mensup kalles zorbalardı gelenler... Bir söylentiye göre de Dev-Genç'li uşaklar... Fatih Kolejine doğru kaçan Faşistler diyenler de var... Her halükârda emperyalist kuyrukçulardı gelenler... Kapıyı **Haşim** açmıştı. Açar açmaz üzerine boşalmıştı dokuz mîmlik memiler... Oracıkta düşüverdi... Şehid **Haşim**!.. Ardından içeri daldı eli kanlı katiller, yatakta uyurken kıştırdılar **Orhan**'ı... Yatağa kurşun sıktılar. Bir iki, üç, dört, beş... bembeyaz çarşaf kıpkızıl kana döndü birden ve **Orhan**'da şehid düştü sıkılan yumruğuyla... **Haşim** ve **Orhan**... Kanları kucakladı birbirine... Birlikte yükseldiler miraç gününün sabahı... Ve birlikte yükselttiler mücadele bayrağını... Tüm dünyayı saran kutsal cihad bayrağı... Ve katiller kaçtılar. Dışarıda bekleyen köpekleriyle, dişleri kanlı, pençeleri kanlı köpekler... Her müslüman katilinin kaçtığı gibi bu ülkede...

Metin'in Katili Ülkücü Değildir Diyenlere...

Fatih Camii avlusunda şehid edilen Akıncı Metin Yüksel'in katili olarak iki kişi yakalandı. İki kişi de aranıyor. Fotoğrafta sol başta ikisi aranmakta olan Ali Bîr ve İhsan Barutçu, okla gösterilenler ise yakalanan Salman Oran ve Mithat Gören görüyor. Cinayetten sonra aranan iki sanık Abdullah Kederöğlu (sağda) Ülkü Ocakları İstanbul şubesi eski başkanı diğer resimde ise adı tesbit edilemeyen sanık. Bu arada Ali Bîr ile İhsan Barutçu da aranmakta...

25 Şubat 1979 günü salandığı evde yakalanan Ülkücü Salman Oran polise verdiği ifadesinde: Metin Yüksel'e ateş edenlerin içinde Ali Bîr, İhsan Barutçu, Recep ve Necmi adlı soyadlarını bilmediği Ülkücülerin bulunduğunu belirtmiştir. (Necmi adındaki Ülkücü bu ifadenin alınmasından bir hafta sonra Fatih Cıbalı'de öldürüldü. İhsan Barutçu ise üç arkadaşı ile birlikte geçtiğimiz günlerde Fatih'te bir otelde polis tarafından ele geçirildi.) 26 Şubat 1979 günü MHP İstanbul İl Gençlik Kolları Başkanı Kazım Ayaydın yaptığı açıklamada Şehid Metin Yüksel'i bölücülük ve bölgecilik yapmakla suçlarken; Akıncılara da kardeşlerimiz diyerek hitab ederek aynen şu ifadeyi kullanmıştır "Kardeşlerimiz, içlerinde barındırdıkları bölücü, bölgeci kışkırtıcıları temizlemedikçe, buna benzer olayların cereyan etmesi muhtemeldir."

Şimdi söyleyin bakalım bu canilerin hepside polis midirler? Öyledir diyorsanız, aranızda polis olmayan kaç kişi var. ? sorusuna cevap isteriz. Hem siz devletin güvenlik

yakalayıp götürürler. bu durumu kayınvalidesinden öğrendiğimizde emniyete bildirdik ve emniyette bize kışlada tutuklu olduğunu söyleyince, o gün sabahı bekledik. Sabah emniyete gittiğimizde yine kışlada olduğunu söylediler ve emniyetteki tutuklular listesine baktık. Listede Yahya'nın ismini bulamadık. Halk arasında, komünistlerin üç kişi yakaladıkları söylentisi vardı, durumu emniyete bildirdiğimizde, akşam operasyon yapacağız dediler ve biz uykusuz olarak umutla sabahı bekledik.

Sabah emniyete gittiğimizde iki kişi bulduklarını söylediklerinde sevindik, fakat sevindimiz uzun sürmedi. bulunanların ölü olduklarını söylediler. biz her şeye rağmen ölülerin bulundukları yere gitmek istedik, fakat bizi götürmediler ve gazeteciler bile zor gidiyor dediler. Sonra bize hastahanede teslim ettiler.

Kafkas: Acaba Yahya'nın katilleri yakalandılar mı?

BARAN: Emniyetten şu ana kadar yakalanıp yakalanmadıklarına dair bir bilgi verilmedi.

Kafkas: Bu hadiseler hakkında ne düşünüyorsunuz?

BARAN- Bu hadiseler Komünizme karşı çıkıyoruz diye, üç beş kişinin başlattığı şuursuzca bir harekettir. Şuursuzca yapılan hareketin neticesini benim masum müslüman kardeşim canıyla ödemştir. Allah bu vatani bu hale getirenleri ıslah etsin, akıl ve fikir versin.

Kafkas: Yahya'yı sizce neden vurdular?

BARAN- Yahya'nın hiç kimse ile şahsi davası yoktu. Yahya sırf müslüman olduğu için şehid edildi. Eyleme katılan hiç bir parti veya teşkilatla ilgisi yoktu. Tüm gayesi islami hayatına ve tüm dünyaya hakim kılmaktı. MSP'iydi.

Kafkas: Muhterem kardeşim bize bu imkânı verip gazetemize kadar geldiğinizden dolayı Allah sizden razı olsun. Cenab-ı Hakk Yahya'nın makamını cennet etsin.

BARAN- Allah sizden razı olsun ve tüm müslümanlardan. Yahya islamin ne ilk şehidi, ne de son şehidi olacaktır. İslam'ın hayata hakim olunması yolunda hepimizin canı feda olsun.

Girişim objektif fihi ilgili ya

Girişim 1. Cild:

- Aralık 1985 Sayı 3 Sayfa 17 Şeyhmus Durgun resmi ve yazısı var.
- Sayfa 29 Bir Savaş ki.. (Çatı Dergisinden Şeyhmus yazısının alıntısı)

Girişim 3. Cild:

- Ekim 1987 Sayfa 7 Mamak Müslümanları Şehid verdi...
- (Hüseyin Kurumahmutoğlu ile ilgili iki yazı da ismine aktarıldı)
- Kasım 1987 Sayfa 4

- Aralık 1987 ilavesinde Bilal Yıldızcı'nın resmi ve yazısı var...

Girişim 4. Cild:

- Şubat 1989 Sayı 4 Sayfa 6 Şubat Ayı Şehidler.....
- Haziran 1989 Sayfa 2 Ali Bîr mektubu..... (Metin Yüksel'e aktarıldı)
- Ağustos 1989 Sayı 47 Sayfa 3 Şeyh Said ile ilgili yazı.....

Girişim 5. Cild:

- Ekim 1989 Sayı 49 Sayfa 27 Şehid Aydın Demirkol resmi ve yazısı var.....
- (Yazısı ismine aktarıldı)

Objektif Dergisi 1. Cild

- Sayı 2-3 Sayfa 19 Hüseyin Kurumahmutoğlu
- Sayı 8 Sayfa 43 Ahmet Aktaş resim sayfa 44 Erdoğan Tuna resmi var.....

Objektif Dergisi 2. Cild Sayı 15 sayfa 20:

PKK Müslüman Karı Döktü ... (Yazısı Hüseyin Tekin ismine aktarıldı)

Çizgi Dergisi Mart-Nisan 91 Sayı 4-5 Süyfa 38

Karakollarda ölümler devam ediyor -Bir ölüm Daha

(KAZIM ARAS yazısı ismine aktarıldı)

Değişim Dergisi'nde Şehidlerle İlgili Yazılar:**Değişim Sayı:2 Nisan 1993****Sayfa 5 İslami Hareket Operasyonu:****Bir Şehid Bir Yaralı, Altı Tutuklu
Yerinde ve yargısız infaz bu kez de müslümanlara
uygulandı**

Uğur Mumcu'nun öldürülmesi bahanesiyle estirilen "laik terör" sırasında Türkiye'de işlenmiş bütün fail-i meçhul cinayetlerin faili olarak yakalanıp, hemen suçlu ilan edilen müslümanlara yönelik operasyonlar sürüyor. Bayramdan önce başlayan ikinci operasyonda polis, "yargısız infaz" diye bilinen alçakça yöntemle, bir müslümanı şehid etti, bir kişi de yaralandı.

Olay, Şirinevler'de şüpheli bulunan iki kişinin, üstlerinin aranmasıyla başladı. Sivil polislerin, bu kişileri götürmek istemeleri üzerine, şahıslardan biri çevrede bulunan haktan yardım istedi ve "Bizi öldürecekler, hiç müslüman yok mu?" şeklinde bağırdı. Halkın tepkisi üzerine telaşlanan polislerle, halk arasında meydana gelen kışkırtık üzerine, Alper Hasözek ve Mevlüt Demir isimli müslümanlar, kaçmaya başladı. Polisler Alper Hasözek'i olay yerinde yaralayarak yakaladılar ve üzerinde bulunan adrese baskın düzenleyerek, diğer müslümanı da şehid ettiler. Olay yerinde görüntüler alan ve çevre sakinleriyle görüşen Flash TV ve Sabah muhabirleri, evde hiç bir çatışmanın olmadığını, polislerin eve girip 5-6 el ateş ettiklerini ve Mevlüt Demirin öldürüldüğünü ifade ettiler. Basında "İslami Harekete Darbe" şeklinde verilen olayın, daha sonra müslümanlara yönelik bir "infaz" deneyimi olduğu açığa çıktı. Böylece ABD'de eğitilen anti-terör timleri ve siyasi polis, yıllardır solcu militanlara uyguladığı "infaz" türünü, müslümanlara da uygulayabileceğini göstermiş oldu.

Olayın akabinde düzenlenen baskınlar sonucu biri kadın 6 müslüman daha gözaltına alındı. Daha sonra bu kişilerden ikisi tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, biri kadın dört kişi tutuklandı. Polisin bu kişilerin ailelerine yoğun baskı yaptığı bildiriliyor.

Şehidler Ölmez !

Olayın müslüman çevrede duyulması üzerine, Şehid Mevlüt Demirin cenazesi, Çapa Tıp Fakültesi'nden alınarak, görkemli bir törenle toprağa verildi. Eller üzerine alınan şehidin tabutu, uzun bir kalabalık eşliğinde, Eyüp Mezarlığı'na götürüldü. Yürüyüş sırasında kin ve öfke ile sıkılı yumruklara "Katillerden Hesap Soracağız", "Şehidler Ölmez!", "Amerika İslami Hareketi Engelleyemez", "Kahr olsun Laik Diktatörlük" sloganları eşlik ediyordu. "Yolunu Sürdüreceğiz Ey Şehid", "İslami Hareket Engellenemez" yazılı pankartların da açıldığı yürüyüş korteji, coşkulu ve öfkeli tekbirlerle mezarlığa kadar geldi.

Şehidin naaşı tekbirlerle defnedildikten sonra, Kur'an okundu ve kalabalık sessizce dağıldı. Olay yerine gelen polislerin adz ve korku dolu bakışları, kitlelerin öfkesi karşısında utanca dönüşmüştü. Olaya müdahale edemeyen polisler infaza katılan ve gönüllü infazcılardan olduğu anlaşılan amirlerinin fırçasını yediler. Müslüman katli bir sivil müdahale etmeden, korkuyla seyreden bir polise çıkışıyordu "Neden müdahale etmiyorsunuz? Niye bize haber vermediniz?"

Yargısız infazları meşrulaştıran kalıyon hükümeti, başta Demirel olmak üzere, İçişleri Bakanı Sezgin, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve siyasi şube infaz timleri, bu alçakça cinayetin sorumlusudurlar. İnaniyoruz ki şehidimizin kanı yerde kalmayacaktır. Ve inaniyoruz ki müslüman halkımız, er yada geç, insan öldürmeyi meslek haline getiren bu sistemin gerçek yüzünü görecektir. Şehidimiz Mevlüt Demirin yolu yolumuz, kavgası kavgamızdır.

İşkenceler Belgelendi

Mazlum-Der İstanbul Şubesi 19 Mart Cuma günü bir basın toplantısı düzenleyerek "İslami Hareket" örgütü olarak tanıtılan 18 müslümana, siyasi şubede yapılan işkencelerin belgelerini sundu. Halen cezaevinde bulunan ve mahkemeye çıkartılmayan müslümanlara yapılan işkenceler, adli tıptan alınan raporlarla belgelendi. Geniş bir basın mensubunun katıldığı, ancak İslami Dergi ve gazeteler de dahil, hiç bir basın organında yayınlanmayan "Mazlum-Der İşkence Raporu" müslümanlara atfedilen suçların kabul edilmesi ve yüklü cezalar verilebilmesi için yapılan yoğun işkenceler sonucu, halen cezaevinde esir tutulan müslümanların, fiziki yara ve sakatlıkları, karşı karşıya kaldığını gösteriyor. Raporda sanıkların ifadelerine dayanarak, Necdet Menziri'nin "İndirin aşağıya, kollarını bacaklarını kını!" dediği, DGM Savcısı Ahmet Köksal'ın "Gözaltı süresini bir ay daha uzatın!" diyerek yaptığı tehditleri ve polislerin İslama ve müslümanlara yönelik en iğrenç ve aşağılık küfürleri de yer alıyor. Bu zulümlerin hepsi, müslümanların işlemediği suçları kabullenmelerini sağlamak ve kamuoyunda şov yapan hükümetin ve polisin rezil olmaması için, yüklü cezalar verebilmeyi amaçlıyor. Halen haklarında 7 yıl ile 30 yıla kadar hapis, iki idam cezası istenen savcılık iddianamesi hazırlanmış bulunuyor ve en ağır cezayı verecek mahkemeye sevkedilmeyi bekliyor. Bu arada polisin arama emri çıkarttığı isimlerin, sık sık basında yeniden gündeme getirilmesi, bu isimlere yönelik "infaz" hazırlığı olduğu şüphesini akla getiriyor. Polisin müslümanlara yönelik bu tutumunun, müslümanın halkın hafızasında saklanacağını ve müslümanlara yönelik hiç bir zulmün karşılıksız kalmayacağına inanıyoruz.

Bu arada Refah Partisi'nin ve yayın organlarının, Zaman gazetesinin ve çeşitli haftalık, aylık İslami Dergilerin "anlamı" suskunluğunun da sebebi anlaşılmadı.

(Yazı MEVLÜT DEMİR'in dosyasına aktarıldı)

(Şehid Mevlüt Demir ve cenaze namazının resmi var)

Sayfa 22'de Şehid Molla İhsan Yeşilirmak'ın resmi,

Son sayfada Şehid Mevlüt Demir'in cenazesinden resimler var

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Değişim Sayı:3 Mayıs 1993

Sayfa 22 Bosna Şehidimiz İlhan'ın Babası İrfan Atlı:

"Sekiz Oğlum ile Birlikte Cihada

Hazırım"

Bosna'da şehid olan İlhan Atlı müslümanları uyardı. Yalnızca düşünce üretmekle, kulluk görevimizi yerine getiremeyeceğimizi bir kez daha hatırlattı.

Her şehadet bir uyarıdır.

Her şehid bir uyarıcıdır.

Allah'ın cennet karşılığında canımızı ve malımızı istediğini, toprağa dökülen temiz kanıyla yazdı.

Allah içimizden mutaki olanları şehadet derecesi ile taltif ediyor.

İlhan'da içimizden biriydi, bir müsmandı.

Ama gönlü şehadet için kanatlanmıştı.

Besbelli cennetin kokusunu almıştı.

Şimdi Rabbinin nimetine erdi.

Değişim, şehidin babasıyla bir konuşma yaptı. Aşağıda sunduğumuz konuşmayı dikkatle okuyunuz. Göreceksiniz içine-cennet kokusu düşenler şehid oluyor.

Allah bizim içimize bu mübarek kokuyu bağışlasın.

Bağışlasın da dünya hayatında oyalanmayalım.

Oyalanmayalım.

Değişim- Bursa

—İrfan Amca biraz oğlunuzdan bahseder misiniz?

-1969'da Bursa'ya bağı Turan Köyü'de doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra okula gitmedi. Kendi tarlamızda çiftçilikle uğraşıyordu. 1992'de, 1969'un son tertibi olarak askerden döndü. O zaman da Bosna Hersek katliamı başlamıştı. Oğlum çok takvalı bir insandı. Üç aylar orucunu hiç bırakmazdı. Bosna'da bile üç aylar orucunu tuttuğunu duyduk. Çocukları da çok severdi. Askerde iken köyün bütün çocuklarına kart gönderirdi. İnsanları severdi. Yolda gelip geçen bütün insanlara selam verirdi.

—Oğlunuzun Bosna'ya gitme kararını nasıl karşıladınız?

-Bir an önce askerliğini bitirip düğününü yapmak istiyorduk. Bu evin ikinci katını O'nun için yaptırmıştık. Askerliğini bitirip geldiğinde, Bosna Hersek katliamı başlamıştı. Sürekli ağlıyordu. Bizim gönlümüzü yapmaya ve izin koparmaya çalışırdı. Bir taraftan helâlik isterken, diğer taraftan hazırlık yapıyordu. En son 29 Ağustos akşam yemeğinde, herkesten önce kalkıp, kapının önünde dikildi. Biz daha yemek üzerindeydik. Hemen Bosna'ya gideceğini söyledi. Bizden helâlik istedi. Lokmalar boğazımıza tıkanmıştı. Ben o an, ağır sözler söyledim. "Oğlum şimdi devlet yok, yaramızı saracak kimse yok. Bir kaşık çorba veren olmaz." diye tersledim. Ve sözümü dinleyip gitmemesini söyledim. Bana dedi ki: "Baba ben senin sözünü üç yerde dinlemem. İçki getir, desen getirmem. Namaz kılma desen kılarım. Allah yolunda cihada katılma, desen katılırım." dedi. Ama şu anda oğlum Allah katında benim için şefaati istiyorum.

—Oğlunuz Bosna'ya gittikten sonra haberleşiyordunuz?

-Bazen telefonla bizi arıyordu. Telefonda devamlı bizden dua etmemizi ve Bosna'lı kardeşlerimiz için yardım toplamamızı istiyordu. En son 15 gün önce telefon etmişti. Ben kendisine "Anan çok ağlıyor, gelsen iyi olur." dedim. Bana dedi ki: "Baba ! Burada ne analar ağlıyor bir bilerseniz siz de gelirsiniz." dedi.

—Oğlunuz İslami eğitimi nasıl aldı?

-Kökümüz İslama bağlıydı. Küçükten Kur'an Kurslarına giderdi. İslami olan sohbetleri kaçırmazdı. Hatta köyün bütün gençlerini minübüs tutup, sohbetlere götürürdü. Ve devamlı yanında İslami kitaplar bulundururdu.

—Şehadet haberini aldıktan sonra ki halinizi anlatır mısınız?

-Cuma günü şehid düşmüş. Biz Cumartesi günü akşam haberini aldık. O'nun şehadeti beni diriltti. Şimdi ben O'nun dairesine taşındım. Ve şehid oğlumun manevi havasını teneffüs etmeye çalışıyorum. Ve bu olayla, insanları tanıma fırsatı buldum. Gülenler, alay edenler "Senin oğlum mu, bu dünyayı kurturacak?" dediler. İki günlük dünya hayatı için zillet içinde mi yaşayalım? Büyüklemini düşünüyorum. Bakıyorum onlar yoklar, nerede onlar? Öldüler. Sıra bende, sizde, nihayet ehpeimiz öleceğiz. Genç, yaşlı demeden, siz zannediyor musunuz ki, ben hepinizden önce öleceğim? Hayır, ölümün kime, ne zaman ve nasıl geleceği belli olmaz. Onlar da bir gün ölecek. Şehidimden çok onlara üzülyorum. Şu, bu ismi taşıyanların vay haline. Onlarla ahirette hesaplaşacağız. Üç-Beş tane dinsiz BM'yi kurmuş, kendi menfaatlerini kolluyor. Ve İslamı ezmeye çalışıyor. Körfez savaşı ortada. Bosna'ya asker gidemiyor. Azerilerin hali nice oluyor? Ermeniler sırtını bize dayayıp orada kardeşlerimizi vuruyor. Artık bizim 1-2 günlük ömrümüz kaldı, sizler uyanın.

—Bize son mesajınız nedir?

-Oğlumun şehadetinden sonra anladım ki, tek müslüman oğlum değilmiş. Tanımadığımız insanlar akın akın ziyaretimize geldi. Cuma günü vermiş olduğumuz "şehadet şerbeti" mizi içtiler. Bir oğlum gitti, binlerce oğlum geldi. Ben çiftçiyim, tarlayı ekersen biçersin. Allah için çalışın, Allah için savaşın. Allah'tan bir şey isteyebilmek için bir şeyler yapın. Bin kez ölseniz de, Allah yolundan dönmeyin. Ama yalnız ölmek için savaşmayın, öldürmek için de savaşın. Düşmanların tekniği çoktur diye, savaştan vazgeçmeyin. Unutmayın ki, teknikten daha kuvvetli iman vardır. Babalar ! Çocuklarınızı, Allah yolundan sakındırmayın. Sekiz çocuğum daha var, ben de beraber olmak kaydıyla, Allah yolunda savaşmaya varım. Her şey İslam için, her şey zulmü ortadan kaldırmak için. Ben inanıyorum ki; bu imanlı insanlar olduğu müddetçe, zulüm bitecek, Allah dinini hakim kılacaktır. Bosna Şehidi İlhan Atlının resmi var.

(Yazı ILHAN ATLI ile ilgili dosyaya aktarıldı)

Sayfa 73'de Bosna'da Son Durum ve Paylaşım Planı

Ömer İslamoğlu-Bosna

Boşnaklar-Hırvatlar ve Sırların oluşturduğu Bosna Hersek Cumhuriyeti, Yugoslavya parçalandıktan sonra nüfus yoğunluğuna baktığımızda % 48 Müslüman Boşnak, %32 Sırp, %17-20 Hırvat idi. Sırbistan'ın desteği ile Bosnalı Sırların bu gün Bosna'nın % 70'lik bölümünü kontrolleri altında bulundurmaktadırlar.

Bu hakimiyeti kuvvetlendirerek devam ettirmeye çalışan Sırlar ve onların destekçileri sayesinde zaman zaman yeni saldırılarla, sessiz bir şekilde katliamları devam ettirerek büyük bir soykırım yapmaktadırlar. Bütün Avrupa ülkelerinin gözleri önünde katliamlar devam ederken, bütün bir ağırlığı ile silah ambargosu sadece Bosna'daki müslüman halklara yönelik olarak devam etmektedir. Bir taraftan Sırların, bir taraftan ambargonun etkisi ile, müthiş bir şekilde ablukaya alınan Boşnaklar, şunu kesinlikle öğrendiler ki, müslüman ülkeler dahil hiç bir devletten, yahut uluslararası teşkilattan, Bosna'nın kurtuluşu için gerçek bir gayret olmamıştır. Bu, Bosnalıları kanlarının son damlasına kadar kendi imkânları ile savaşmaya itmiştir. Dolayısı ile kendi imkânları dahilinde, ilkel yöntemlerle de olsa silah ve cephane yapımına yönelik çalışmalar yapmaktadırlar. Avrupa ve birleşmiş kafirler şunu iyi bilmektedirler. Eğer Bosna savaşı uzun bir süre daha devam eder, Boşnak müslümanlar da artık kurtuluşun sadece namının ucunda olduğuna kesin kanaat getirirse, Avrupa'nın ortasında çocuğu, kadını, yaşlısı ile, savaşçı müslüman bir toplum meydana gelecektir.

İşte bu olayı çok iyi bilen Haçlı zihniyeti, savaşı, ya diplomasi yolu ile bitirmek, ya da Sırların tam hakimiyeti ile sona erdirmek isterler. Katliamlar dünya kamuoyunda bir infiale sebep olduğu için, bu işin barış yolu ile bitmesini istemektedirler. Tabii ki Sırların büyük bir hakimiyeti ile sonuçlanacak bir barış planı. BM'nin barış planına baktığımızda, müslümanlar için verilecek yerler her bir bir köşede ve birbirleri ile yol bağlantısı dahi bulunmayan ve aralarında Hırvat ve Sırp yerleşim birimleri bulunan tampon bölgeler olduğunu ve sürekli tehdit altında bulunmakta olduğunu görürüz. Başkent Sarayova'nın % 80'i müslüman, geriye kalanı ise Sırp ve Hırvat olup, azlık teşkil etmektedirler. Barış planında Sarayova üç toplumun da ortak kullanımına bırakılan bir başkent konumundadır. Müslümanlara bırakılan yerleşim birimlerine bir göz attığımızda, büyük çoğunluğu müslüman olan Tuzla, Zenica, Visako, Gomi Vakuf, Bihaç, Grozde, Gradacac da müslümanlar, çoğunluğu ellerinde bulundurmaktadırlar. Sırlarla olan cephelerde müslümanlar savaş verirken, sun'î bir ittifak içerisinde bulunan Hırvatlar, hiç bir cephede savaşmadıkları gibi, bu boşluğu fırsat bilip, şehir merkezlerinde hakimiyetlerini kuvvetlendirmeye çalışmaktadırlar. Zaman zaman müslüman nüfusun az olduğu bölgelerde, müslümanlara baskı yaparak terk etmelerini sağlamışlardır. Dolayısıyla bu kriz büyümüş yer yer Hırvatlarla çarpışmalar olmuş ve sürekli Hırvatlar kazançlı çıkmışlardır. Bosna'ya ulaşacak tek karayolunun da Hersek Bölgesi'nden geçtiği için, bu avantajla daha fazla azıtarak müslümanlarla Orta-Bosna'da komple bir savaşa girmişler, şehi içerisinde Sırların yapamadığı katliamları Hırvatlar yapmıştır. Vitez kentinde, büyük iş yerlerini, savunmasız halkı durdurup, canlı canlı yakmışlar. Bütün dünyanın gözü önünde, kucağındaki çocuğu ile kaçmaya çalışan kadınların, çocuklarının, kafasına kurşunlarını sıkmış ve Sırların katliamlarını aratır duruma gelmişlerdir. Bu da paylaşma planının öbür yüzü olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu katliamların temelinde, Hırvatların yoğun olduğu bölgeden müslümanları sürerek, gelecekte bir anlaşma yapıldığında, o bölgede müslüman nüfusunun olmadığını ve Hırvat yerleşim birimi olduğunu ispat edebilmek içindir. Bu tablodan da ortaya çıktığı üzere, bir tarafta Sırlar diğer tarafta Hırvatların baskısı ile, çeşitli yerlere sıkıştırılan müslümanların, gelecekte Bosna topraklarında fazlaca söz sahibi olmaları söz konusu değildir. Tahmin ediyorum BM'nin takip ettiği barış sürecinin sonuna doğru gelmektedir. Çünkü müslüman çoğunluğun bulunduğu yerlerden, Hırvatlar sürülüyor. Hırvat çoğunluğun bulunduğu bölgelerde de, müslümanlar katlediliyor, diğer kalanı da

şehir dışı ediliyor. Bu arada BM ve Amerika'nın askeri müdahalesi de bu işi noktlamak için, bir barış süreci olarak netleşmeye başlanmaktadır.

Eğer bu barış planı uygulanırsa, bütün bölgelerde tercih edilmiş bir şekilde yaşayan müslümanlar, iyi bir şekilde organize olup kendilerini yenileyemezler ise; Hırvatların girebileceği yeni bir katliamla, karşı karşıya geleceklerdir. Çünkü bu plan ile müslümanların birbirinden irtibatı kesiliyor ve yardımlaşma olanağı da ortadan kaldırılıyor. Müslüman kimliğini taşıyan Bosnalıların, Avrupa'nın ortasından silinmesi ve topluca yok edilmesi için bütün emperyalist güçler el ele vermiş bulunmaktadır. Dünya müslümanları ise, derin bir uykuya dalmış, hiç bir şekilde bu uykudan uyanmak istememektedirler. Ta ki bazı şeyler kendi rahatlarını bozmadıkça.

Son Sayfa'da İlhan Atlı'nın 2 renkli resmi var.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Değişim Sayı:4 Haziran 1993

Sayfa 74 Şeyh Said'in mahkemesi ile ilgili ayrıntılı yazı var.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Değişim Sayı:5 Temmuz 1993

Sayfa 2 Bosna Şeh. Muammer Aslantaş ve Ali Pınarbaşı'nın resimleri var.

Sayfa 12: Erzincan Başbağlar'da Katliam

Allah'ın dinine tüm şiddetiyle yapılan saldırı, müslüman halkın tahrik edilmesi, müslümanların mukaddesatına küfredilmesi, müslüman halkı çileden çıkarmıştır. Yapılan saldırılara, sokaklara dökülerek, haykırarak tepki göstermiştir. İnsiyatın kitlede olduğu gibi, Sivas'da da irade hadiselerin gelişimine göre şekillenmiştir.

Sivas'ta yaşanan hadiselerin sorumlusu, kitleyi tahrik edici tavır-davranış ve konuşmalarda bulunanlardır. Necis varlık Aziz Nesin'dir. Nesin'i tüm kudurganlığına rağmen apar topar, islama düşmanlıklar yapan etkinliklere getiren İslam düşmanı validir. Halkın dinine, inancına, mukaddesatına küfretme serbestiyetini tanıyan yönetimdir, Nesin'e güç veren, arka çıkan SHP ve iktidardır.

Sivas hadisesi bu şartlar ve kışkırtmalar altında yaşanmasına rağmen, ülkenin bir çok yerinde amaçlı çevreler, hadiseyi binbir türlü ajitatif boyutlar kazandırarak, İslam karşıtı propagandalarını yoğunlaştırmışlardır. Sokaklara dökülen maksatlı alçaklar, "Kahrolsun Kuran", "Kahrolsun İslam", "Kahrolsun Müslümanlar"... diye küfür-mamel savururken, bir taraftan da camilerin camlarını kırıp tahrip ediyorlar, bir çok yeri de kundaklıyorlardı. Ve bunları Sivas olayının arkasına gizlenerek yapıyorlardı. Dün Uğur Mumcu'nun arkasına saklandıkları gibi.

Sivas hadisesinde öldürülenlerin 13'ü, polis ve askerlerin açmış olduğu ateş sonucu öldürülmüştür. Ve bunlar müslümandır, halktır. Halbuki yapılan propagandalarda bunlar görmezlikten gelinmiş, "Ölenlerin tümü otele, dumandan boğularak ölmüştür." şeklinde yansıtılmaya çalışılmıştır.

Aynı günün ertesinde Erzincan'ın Başbağlar Köyü'nde, 33 müslüman güya Sivas'ın ödünün alınması için, hunharca parçalanarak, kafaları dağıtılarak tanınmayacak duruma getirilinceye kadar kurşunlanmışlardır. Evleri, baskıları, hayvanları, ağaçlarına kadar yakılmış, yıkılmıştır. Dört köy yerle bir edilmiştir. Kadınlar diri diri yakılmışlardır. Tek suçları müslüman olan bu insanlar vahşice öldürülürken "Biz Dersim'i unutmadık, siz ne çabuk Sivas'ı unuttunuz." denilerek, güya Sivas'ın intikamı alınmıştır.

Başbağlar Katliamı, Sivas hadisesinden sonra olmasına rağmen, hiç kimseden bu konuda "çıt" çıkmamıştır. Devlet, müslüman halkın katledilmesini görmezlikten gelmiştir. Bütün basın -Bazı münafık gazeteler de dahil- Sivas'taki olayları günlerce İslam karşıtı bir propagandaya ağızlarındaki sahyaları akıtarak dönüştürürken, Erzincan'daki müslüman insanların katledilmelerine kulaklarını tıkamıştır. Müslümanlar da gelişen olayların şok etkisiyle Uğur Mumcu hadisesinde olduğu gibi köşelerine sinerek, masum insanların "sırf müslüman oldukları için" katledilmelerini görmezlikten gelebilmiştir. İktidar Sivas'ta

öldürülenler için bütün imkânları propaganda vesilesi olarak kullanırken, Şehid Adil Torun'un cenazesine el koymuş, münafık müftü ve hocaları kullanarak apar topar gece yarısı cenazeyi kaybetmişlerdir. Devlet tek bir resmî yetkilisini, Erzincan'a göndermemiştir. Sivas'a akın akın giden devlet erkânının, gölgesine bile rastlanmamıştır. Başbağlar'da günlerce aç ve perişan bir şekilde, ılgisizce kaderlerine terkedilmişlerdir.

Şimdi soruyoruz: Erzincan Başbağlar'da öldürülenler hangi suçtan dolayı öldürülmüşlerdi?

Suçsuz bir şekilde hunharca katledilen bu insanların, hakkına niçin kimse sahip çıkmıyor? Sivas'takiler masum idi de, bunlar ne suç işlemişlerdi?

Bu insanlar kimin dinine, Allah'ına, kitabına, peygamberine küfretmişlerdi?

Size soruyoruz size, ortalığı velleveye veren sosyal demokratlar, insan hakları savunucuları, çok bilmiş yazarlar-çizerler, basın ajansları, cevap verin bakalım! Niçin susuyorsunuz? Dilinizi mi yuttunuz?

Cenazelerine bile el konulan, namazlarının bile kılınmasına müsaade edilmeyen bu insanlar, müslüman da onun için değil mi?

Sivas'taki hadiselerde koparılan onca gürültüye rağmen, bu olayda sessiz kalanlar, görmezlikten gelenler şerefsizlerin ta kendileridir.

Bu şerefsizlerin suskunluğu, kulak tıkamasını anlıyoruz da, müslümanların bu feryatlar ve akıtılan kanlar karşısındaki suskunluğuna anlam veremiyoruz. Müslüman onurunu taşıyan tüm insanlara hatırlatıyoruz: "Müslüman zulme boyun eğmez!"

Tek suçları müslüman olan bu insanların "Ah"ı, hadise hadise karşısında sessiz kalan herkesin boynuna onları alçaltıcı ve zellî kılıcı olarak dolanacaktır!

Sayfa 13: Başbağlar Katliamı Değişim-Elazığ

6 Temmuz 1993 Salı akşamı, Kemaliye İlçesi'ne bağlı Başbağlar Köyü'nde, akşam ezanı yarıda kesiliyordu. Başbağlar Köyü'nün müslüman halkı, alçakça sorgusuz sualsiz, sadece 'Rabbimiz Allah' dedikleri için, zalimler tarafından şehid ediliyordu. Üstelik zalimler bununla da yetinmiyor, çocuk ve kadınlardan başka yaşayacak insanların kalmadığı köyü ve mazlum halkın evlerini ateşe vererek, camiyi bombalıyorlardı. Henüz olayların şokunu atamamış, yaralı olarak kurtulan yaşlı Süleyman Amca; kâh ağlayarak, kâh doğünerek, olayı şu cümlelerle ifade edebiliyordu:

"Akşam ezanı okunuyordu, birden ezan yarıda kesildi. Bir kaç dakika sonra gelip bizi evden çıkardılar. Hepimizi köyün dışında bir yerde topladılar. Sayıları yaklaşık 40-50 civarıydı. İçlerinde kadınlar vardı. Bir kaç tane kadın terörist, kadınları ayırıp, yakındaki dereye götürdüler. (Bu arada kadınların takılarını almayı da ihmal etmediler.) İçlerinden biri 'Bu topraklar bizindir. 38 (Dersim) ve Sivas olayları hesabını soracağız.' diye bağırdı. Sonra Köyün İmamı Adil Torun'u ayırdılar, silahı ağzına doğrultarak ateş ettiler.

Adil Hoca 'Allah-ü Ekber' diye bağırarak, şehid düştü. Bu arada 'Ateş edin! Hepsini öldürün!' bağırtısıyla birlikte, yayılım ateşine başladılar. Ben ayağımdan vuruldum, ama ölmüş numarası yaparak, yere uzandım ve hiç kıpırdamadım. Bir ara gözümü açtığımda, etrafım kan gölüne dönmüş, ortalık adeta bir mezbahane gibiydi. Adamlar ellerinde bomba gibi bir şeyi evlere atıyorlardı. Evlerin hepsi, cayır cayır yanmaya başladı. Ben daha sonra öğrendim ki, korkudan evlerine saklanan beş kadın da yanarak ölmüş."

Ağlayıp, doğünen Süleyman Amca'ya Adil'i sorduğumuz da ise "Aah! Adil! Aah Adil!" diyerek dövünmekte idi. Süleyman Amca'nın hali, hepimizi ağlattı.

Katliama tanık olan, Başbağlar Köyü'ne 500 m. uzaklıktaki konuştuğumuz köylüler, olayı şöyle anlattılar:

"Akşam namazı sırasında, yakından gelen silah sesleriyle irkildik. Telaşla evlerimizden çıkarak, seslerin geldiği yöne baktığımızda 'Başbağlar Köyü'nden' yükselen alevleri

gördük. Durumu bir kaç saat sonra telefonla "Başpınar" nahiyesindeki karakola haber vermeye rağmen, askerler ancak ertesi gün saat 10.00'da yani yaklaşık olarak 12 saat sonra olay yerine geldiler. Üstelik karakol daha sonra kendilerine haber verildiğini inkar etti. Oysa ilçeye haber verileseydi... Bizler de olay yerine ancak sabah saat 5.00'de gidebildik. Köye vardığımızda, gördüğümüz manzara tam bir vahşetti. Kurşuna dizilmiş 28 erkek, ayrıca yanan evlerle birlikte 5 kadın cesedi, ortalığı kan gölüne çevirmişti.

57 hanenin hepsi, yakılarak yerle bir edilmiş, ilk okul tahrib edilmiş, islama ve müslümanlara olan kinlerini, camiyi bombalayarak göstermişlerdi.

Cesetlerin yanına bırakılan kâğıtta katliamın gerekçesi şöyle ifade edilmişti "38 (Dersim) ve Sivas katliamının intikamı"

Tunceli'nin Ovacık İlçesi'nden Başbağlar Köyü'ne gelin olarak gelen 60 yaşlarındaki iki kadın, teröristlerin bir çoğunu tanıdıklarını söylemeleri, olayın amacı hakkında fikir veriyordu. Burada düşünülmesi gereken, neden hedef olarak mazlum "Başbağlar Köyü"nü müslüman halkının seçmiş olmasıdır.

Sivas olaylarının ardından müslümanların üzerine ısrarla giden rejim, yaltakçı basının "Başbağlar" katliamını ört bas etmedeki gayreti de, düşünülmesi gereken ayrı bir husustur. Olayı PKK'ya maleden TC, basın ve yayın bir iki cümlelik resmi açıklamalarla geçiştiriyor.

Gerçekte ise olay, inanç çatışmasıdır. Bölgenin ve köy halkının müslüman olması, Şehid İmam Adil Torun'un bölge sathına yayılan islami çalışmaları, bir takım mihrakları rahatsız etmiştir.

Mazlum müslüman halk, her yerde olduğu gibi "Başbağlar" da da kurban olarak seçilmiştir. Sözde amaçları rejim olan bu kan emici canilerin, yıllardır süregelen TC zulmünü, neden tamamen suçsuz olan bu insanlardan çıkardıkları, hayret verici bir olaydır.

Doğrusu zalimler birbirlerinin dostu ve yardımcılarıdır. TC'nin rahminde büyüyen ve yeri geldiği zaman laik-kemalist sultaya sahip çıkan bu insanların, rejime düşmanlığı göstermelidir.

Zalimlerin katliamdan sonra "Sivas olayları ve 38 (Dersim) kıyımının intikamıdır" demeleri ne kadar da kof bir gerekçe.

Hayır! Zalimlerin gerçekte müslümanlara olan kinleri göğüslerinden taşmış, ağızlarında köpürmüştür.

İslam'ın tartışılmaz üstünlüğü karşısındaki acziyetlerine tahammül edemiyorlar. Şu bilinmelidir ki, Şeyh Said'in kanına giren bu rejimin yegâne düşmanı, örtülü veya açık islamdır. Sivas'ta ezilmek istenen İslam'dır. Ve rejim bu görevi, gönüllü taşeronlarına yaptırma gayretindedir.

Güçlenen İslami sadanın engellenmesi için, Kürdistan'da PKK'yı, batıda da; müzelik marksistleri çıkaran rejim; bu kez de, Rafizileri çıkarmak istiyor.

Müslümanların işkence, baskı ve zulüm ile sindirilemeyeceği; bilakis daha da büyüüp güçleneceği gerçeğini anlayan Amerika ve yandaşları, direkt olarak uğraşmaktan kaçınmış ve hedef saptırması yoluna gitmiştir. Müslümanların önüne suni engeller koyarak, rejim varlığını koruma gayretindedir. İşte 'Şeytan Aziz Nesin' bu senaryonun parçası olarak, Sivas'ta yaptığı tahrik ve hakaret dolu konuşması ile, Alevi-Sünni çatışmasını körüklerme telâşındadır. Akıbet muttakilerindir. Sivas ve Başbağlar olayları, müslümanları gelecekte zor ama hayırlı günlerin beklediğini gösteriyor. Zaman, üstü küklenmiş gerçeği muştukuyor Şehadet....

Sayfa:15 Başbağlar Katliamı'ndan Kurtulanlarla İSTANBUL'DA GÖRÜŞTÜK

Erzincan Başbağlar Katliamından sonra Değişim Dergisi olarak, İstanbul'a getirilen yaralı ve şehid aileleriyle ve köylerden kaçma imkânı bulup da gelebilenlerle, uzun bir görüşme yaptık.

Başbağlar Köyü Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nde yaptığımız roportajın, belli bölümlerini sizlere de sunuyoruz.

İlk önce beş yerinden yaralanan ama Allah'ın bir lutfu olarak saatlerce ölü gibi davranarak kurtulan Süleyman Amca'yla konuşmak istiyoruz, soru sormak istiyoruz, ama Süleyman Amca konuşmıyor. İki kelime söylüyor, üçüncüsünü ifade edemiyor. Kelimeler boğazına takılıyor, hiçkinklar, gözyaşları...

-Oğul biz ne suç işledik? Bizim suçumuz neydi? Niye evlatlarımızı, kardeşlerimizi öldürdüler, evimizi baskımızı yıktılar? Niye oğul niye? Biz kime ne yaptık?... Onlar bizi 'bir' öldürdü. Ama devlet bizi 'on' öldürdü. Oğul... Oğul... Allah'ın bir kulu yardımımıza gelmedi. Yaralılarımızı, yıkılan evlerimizin altından çıkarmadı oğul... Günlerce aç kaldık, bir lokma ekmek, bir yudum su boğazımıza koyan olmadı... Bir battaniye, bir çadır gönderen olmadı oğul... Bu ne biçim bir devlet?... Sivas'a gidenler, niye bizim köye de uğramadılar... Allah kahretsin böyle d...i. Devlet başımıza üç-dört tane jandarma dikmiş. Ne yapsın, bu biçareler, onlar da kurbanlık yem.

—Olayın nasıl geliştiğini soruyoruz.

-Olaydan önce, dört gün boyunca o köylerde dolaşan bir casus keşfettik. Bizim oralara, bizden başka kimse gelmez, yol üstüdür. En fazla bir su içmek için gelenler olur. Ama bu adam dört gün boyunca oralarda dolaşıyor. Ve bu adam Başpınar Köyü'nde yakalanıyor. Fakat sonradan öğreniyoruz ki, kaymakam O'nu serbest bırakmış. Niye bırakmış? Mechul...

Bir başkası söze giriyor. Zaten biz köye gideceğimiz zaman, tek tek gitmeyiz. Bir araya gelir, araba tutar, beraber gideriz. Bu sefer de öyle yaptık. Köye giden araba derneğin önünden kalktı. Çoğu da zaten derneğimizin kurucularıydı. Bu demek daha yeni kuruldu. Bu halıları da daha yeni serip gitmişlerdi. Buranın her tarafında tek tek emekleri var.

Orada şehid edilenlerin çoğu, daha ana baba ve akrabalarıyla görüşmeden çevriliyor etrafları. Bunlardan sağ kalan olmadı. Büyük ihtimalle bu insanların gittiğinden istihbarat edilmiş, yoksa o saatte onların geldiğinden nasıl haberleri olsun.

Daha sonra ne tür gelişmeler oluyor...

Köye gelen teröristler, köyü iyi tanıyan kişiler. Hangi evde kaç kişi var biliyorlar. Kadınları topladıkları derenin ismini söylerken, yahut civarla ilgili şeyleri ifade ederken, bizzat isimleriyle söylüyorlar. Bir ara bu açıklarının farkına vardılar ve isim söylememeye başladılar.

Köyün yaşlı bir kadınına "Bibi, çocuklarını falanla filanı çağır gelsinler, onlara bir şey yapmayacağız, sadece konuşacağız." derken, isimleriyle çağırıyorlar. Yani bunlar köyü çok iyi biliyorlar... Yakın yerlerden, civardan birileri...

Zaten geldiklerinde akşam ezanı okunuyordu. Adil Hoca dört defa "Allah-ü Ekber" demişti. "Eşhedü En La ilahe..." derken, ezan yarım kaldı. Bu arada konuşurken Adil Hoca gündeme geliyor. İçerden Hüseyin Hoca'yı çağırırlar. O da söyleşimize katıldı. Çeşitli vesilelerle Adil Hoca'yla görüşmüş ve Adil Hoca şehid olduktan sonra O'nun cenazesini yıkamış. Hüseyin Hoca'ya soruyoruz:

—Adil Hoca'nın vücudunda işkence izleri var mıydı? İşkence yapılmış mıydı?

-He yapılmıştı. O'nu ben yıkadım. Kolu üç yerden kesilmişti. Yüzüne çok fazla vurdıkları için, yüzü gözü morarmıştı, şişikler vardı. Kurşun ağzından sıkılmıştı. Adil'i camide vurmuşlar, hatta köye mikrofondan anons yapması için zorlamışlar.

Köyümüz, müslüman bir köy idi. Başına takke takanların hepsinin takke diplerinden kurşunlanarak, takke sınırından kafatası çıkararak öç alıyorlardı. Çoğunun beyni dağılmıştı. Bağırsakları dışarıya fırlamıştı. Her cenazenin vücudunda, en az 20 mermi izi vardı. Kimildayanlar, tekrar tekrar kurşunlanmıştı. Etraftan, 570 kusur boş kovan topladık. Toplayamadıklarımızla artık siz düşünün.

Gelen teröristler, bu eylemin Dersim ve Sivas'ın intikamı olduğunu, söylüyorlardı. "Biz Dersim'i unutmadık, siz ne çabuk Sivas'ı unutuyorsunuz?" diye bağıyorlardı. Takkeli, sakallı ve çarşafı olanlar özel olarak seçiliyordu. Sanki Sivas'ta olanları bunlar yapmışlardı ve onlar da intikam alıyorlardı.

Bıraktıkları bildiride de köylerin kendilerinin olduğunu, en kısa zamanda boşaltmaları gerektiği tehdidinde bulunuyorlardı.

Bildiri iki nüsha olarak hazırlanmış. Eylemin 1938 Dersim ve Sivas'ın cevabı olduğunu yazıyor. Bildirinin sonunda "Yaşasın PKK-Yaşasın TIKKO" diye yazılmış. PKK, Tunceli-Dersim Eyaleti Sorumlusu imzası atılmış.

Konuşma-sohbet esnasında devletin ne tür gayret ve çabalarının olduğunu tam ifade edemeden cingar kopuyor.

-Hangi devlet, kimin devleti... Cevapları. PKK'lıları, komünistleri koruyan devlet mi? Neyi soruyorsunuz, sorun söyleyeyim...

Bu arada 15-16 yaşlarında bir delikanlı yanımıza sokuldu. Dolu dolu gözlerle...

-Abi, benim babam, tam sekiz saat yaralı olarak yaşadı. Müdahale edilseydi, babam ölmeyecekti. Ama babam yok şimdi. Teröristler babamı yaraladı, devlet de öldürdü...

Bir gün önce son olarak köyden gelen ve katliamda babasını, kardeşini şehid vermiş müslüman da:

-Yaralılarımız, saatlerce yıkılmış evlerin altında kaldı. Devlet hiç bir yardımcıyı göndermedi. Onlarda öldüler. Ölülerimiz kokmasın diye yıkılmış evlere su bağladık.

-Bu devlet bizim devletimiz değil. Erzincan depreminde de evlerimiz yıkıldığında, yapılan yardımlar bize ulaşmadı. Gelen para ve yardımları, evleri hiç bir hasar görmemiş, hiç bir zarar ve ziyarı olmamış, kendi adamlarına verdiler. Bize o zaman da kimse sahip çıkmadı. Şimdi de öyle...

Devletin bize sahip çıkmasını bir tarafa bırakın. Ölülerimizi bile kaçırdılar. Cenazelerimizin namazını bile kıldırmadılar. Kendi topraklarımızda gömmemedik onları. Devlet kendi topraklarına bile gömmeyi onları, apar topar aldı götürdü cenazeleri. Başka yerlere, greyderlerle açtığı çukurlara koyuvermişler. Zaten burdan götürürken, üst üste atarak götürdüler. Şimdi onların üzerine örtülen toprak, bizim üzerimize örtüldü. Biz de şimdi burada onlardan farksızız.

Son olarak ne söylemek istediklerini sordüğümüzda:

-Bize doğru dürüst sahip çıkan olmadı. Acımızı doğru dürüst kimse paylaşmadı. MHP'li ler geldi. İçimiz yaralıydı. Bir şey söyleyemedik. Teşekkür ettik. Ama bunları bu yönetimin başına taşıyanlar bunlardı. Bu iktidarı bunlar getirdi başımıza. Ama sesimiz çıkmıyor. RP teşkilatından geldiler. Fatma okuyup gittiler... O kadar...

Cenazelerimizi bizden kaçırınlar, Cuma günü Türkiye'deki bir çok carnide olağanüstü önlemler alarak adeta, "Başbağlar Katliamı"nı insanlara unutturmak istediler. Biz şehidlerimizin cenaze namazını kendimiz kılacağız.

Aynılırken karşılaştığımız sıcak ilgi ve alâka; bütün olanlara rağmen, demek içerisinde, müslümanlardaki vakar ve teslimiyet de, bizi çok etkiledi. Ama biliyorduk, vurulanlar islam kimliğinden dolayı vurulmuşlardı. İslamın şehidleriydi.

Bizlerin şehidleri...

(Yazı Başbağlar Şehidleri dosyasına aktarıldı)

(12. sayfada Şehid Adil Torun'un ve 14, 15. sayfalarda Başbağlarla ilgili resimler var.)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Değişim Sayı:5 Temmuz 1993

Sayfa 35 BOSNA ŞEHİDLERİMİZ

Şehid Muammer Aslantaş

Bosna Hersek şehidleri kervanına katılan diğer bir itihar kaynağımız, güç ilhamımız Kayseri'nin Kuşçu Köyü'nden Muammer Aslantaş kardeşimiz oldu. Şehid Muammer kardeşimiz, geçtiğimiz ayda şehid olan Maraş'lı Ali Pınarbaşı ile birlikte cihada katılan ve aynı cephede cihad edenlerden idi. Kayserili Müslümanlar Şehid Muammer için 2 Mayıs 1993 Cuma günü, Cuma Namazını müteakip, gıyabî cenaze namazı kıldılar. Kayseri'nin merkezî bir yerinde kılınan namaz, kalabalık bir cemaatin iştiraki ile tekbir ve tehillerle sona erdirildi. Şehidimize Allah'tan rahmet, biz kardeşleri için de, güç ve ilham kaynağı olmasını rabbimizden dileriz. Selam sana Şehid Muammer.

Şehid Ömet Taşar

Konya'lı şehidimiz Milli Gazete muhabiri Ömer kardeşimiz kan içici Sırların kurşunlarıyla şehidler kervanına eklendi. Göğsünden aldığı bir kurşunla şehid olan Ömer Taşar, Karaman 1974 doğumlu idi. Ailesine, Milli Gazete yazar, muhabir ve mensublarına başsağlığı diler, Allah rahmet eylesin deriz. Tüm şehidlerimize selam olsun.

Ali Pınarbaşı Şehidler Kervanına Katıldı

Mücahid kardeşimiz Ali Pınarbaşı'nın şehadet haberi üzerine, K.Maraş'lı müslümanlar, 19 Haziran 1993 Cumartesi günü, Ulu Camii'nde ikindi namazını müteakip, gıyabî cenaze namazını kıldılar. Kalabalık bir katılımı kılınan cenaze namazından sonra, şehidimizin babası Hüseyin Pınarbaşı, kısa ve anlamlı bir konuşma yaptı. "Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyiniz, hakikatte onlar diridirler. Fakat siz anlamazsınız." ayeti kerimesini okuyarak, şehadetin önemine değinmiştir. Bu manzaradan çok duygulanan kalabalık, çeşitli sloganlar atarak sessizce dağılmışlardır. Daha sonra gruplar halinde şehid ailesini tebrik etmişlerdir.

Adı: Ali Pınarbaşı

Baba Adı: Hüseyin

Ana Adı: Hüsne

Doğum Tarihi: Türkoğlu-Yeşilyöre-K.Maraş 1971

K. Maraş'ın Türkoğlu İlçesi'nin Yeşilyöre Kasabası'nda dünyaya gelen şehid kardeşimiz Ali Pınarbaşı, ilk öğrenimini babasının müezzinlik yaptığı Türkoğlu İlçesi'nde tamamladı. İmam Hatip Lisesi'ni tercih eden kardeşimiz, 1989 yılında K.Maraş İmam Hatip Lisesi'ni bitirdi ve aynı yıl, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne kayıt yaptırdı. İlahiyat Fakültesi 3. sınıfta iken, Bosnalı Müslümanların uğradığı zulme dayanamayarak, cihada fiilen katılmaya karar verdi. On ay kadar Bosna'da, Sırp ve Hırvat zulmüne karşı, kardeşlerinin yanında omuz omuza mücadele veren kardeşimizin, özlediği gerçek hayata hicret ettiği muştusu geldi.

Şimdi şehid kardeşimizin babası Hüseyin Amca'yla yapılan kısa söyleşiyi sunuyoruz: Hüseyin Amca, bize oğlunuzla ilgili, müslümanları ilgilendiren bir hatranızı anlatır mısınız?

Oğlum, daha altı yaşındayken Kur'an okumayı ve araştırmayı çok severdi. Yeni harflerle okumayı öğrendikten bu yana ise, her türlü, dergi ve gazeteyi okur, tahlil ederdi. Öğrendiği doğruları başkalarıyla paylaşır ve kendisi de uygulamaya çalışırdı. Başkalarının etkisinde kalmaz, kendisini ilgilendiren konularda, kendisi kara verirdi. İlkokuldan sonra, yatılı okulların sınavına katıldı. Türkiye genelinde 55. sırayı almış fakat O, İmam Hatip Lisesi'ni tercih etmişti.

Boş zamanlarını okuyarak ve düşünerek geçirirdi. Çok yere sabaha kadar oturup, namazı kıldıktan sonra yattığına şaşıtılmışımdır. İslami gururunu ön planda tutardı. O'nun en büyük arzularından biri, içinde yaşadığı toplumun alt yapısının oluşmasıydı. Onun için kendisinden küçüklerle ve kendi çağındaki gençlerle düşüp-kalkar, onlara öncelikle İslamı anlatırdı. Yakınlarıyla ve büyükleriyle konuşurken de, tağuti sistemlere karşı alınması gereken önlemlerden bahseder, insanların duyarsızlığından şikayet ederdi. Kur'an ve sünnetten kaynak getirmeden konuşmamaya dikkat ederdi.

Son Sayfada Şehid Adil Torun'un resmi var.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Değişim Sayı 6 Ağustos 1993

Sayfa 11 Şehadet ve Adil Hoca-Ömer Kaya

Allah Yolunda öldürülenlere ölümler demeyin. Onlar Allah katında diridirler. Rableri katında rızıklandırılır."

Ölüm bir sanattır. Ama hangi ölümler bir sanat özelliğine sahiptir. Herhangi bir olgunun sanatsal olabilmesi için, önceden verimli bir takım emeklerin ve çalışmaların ortaya konulması şarttır. Bir birkimi ve sabrı gerektirir. Kısacası özellikli olmayı öngörür, aksi takdirde normal olmak özelliğini korur. İşte ölüm de böyledir. Ruhun bedenden ayrılması normaldir. Aynı zamanda sünnetullah gereğidir. Sanat olabilmesi için o ana kadar (ölüm anı) yaşantıların hayatın ölümü olgunlaştırması gerekiyor. Yani öyle bir hayat ortaya koyacaksın ki, o hayat ölümü arzulayacak, isteyecek. Genelde bu arzular neticesinde gerçekleşen ölümler şehadetle neticelenmektedir. Yani, gerçek manada diri kalmakla. Bu mükafaatı da rabbimiz ancak hayatı ölüm bilen insanlara verir. Ölümden önce ölenlere.

İşte ölümü, ölümsüzleştiren, onu sanatlaştıranlardan biri de, Adil Hoca'dır. O tebliğ faaliyetlerini, islami çalışmalarını sürdürürken buluşmuş olduğu Başbağlar Köyü'nde hainlerin ve dinsizlerin saldırısı neticesinde, Allah-ü Ekber sadaları içerisinde, şehadet şerbetini içti. Zalimler insanları zorbalıkla, baskıyla yok edeceklerini zannediyorlar. Bu yüzden de öldürme eylemini sık sık kullanıyorlar. Fakat onlar bilmiyorlar ki, kestikleri ağaçların dibinden yüzlerce sürgün gelmektedir.

Onlar Adil Hoca ve 32 kişiyi şehid etmekle, onların arkasında şehadeti arzulayan yüzlerce kişiyi bıraktıklarını bir bilseler.

Şehidler bizim için bir meşaledir. Ömektir. İbrettir. Önderdir. Adil Hoca'nın yaşantısı, mücadelesi, çizgisi ve hedefi şehadetiyle bizlere güç vermiş, davaya daha fazla sarılmamıza sebep olmuştur. O zillet içerisinde yaşamaktansa, şereflice ölmenin ne olduğunu bizlere göstermiştir.

O'nun şehadet haberini alınca, bir kardeşimizi kaybetmiş olmanın verdiği bir hüznün vardı içimizde. Fakat kısa sürede, üzülmememiz gerektiğini anlamıştık. Çünkü O, Allah'ın rızası için yaşamış ve o uğurda şehid olmuştur.

Neydi O'nun yaşantısı? Ne yapmıştı? Gayesi neydi? Bu sorulara vereceğimiz her cevap, müslümanlara bir örnek teşkil etmektedir.

Bir çok müslüman gibi Adil Hoca da gayr-i islami bir hayatın içerisinde gelmiştir. Hayatı, insanın dünyaya geliş gayesini, müslümanların bu günkü durumunu tefekkür etmiş ve sahih islami yaşamaya karar vermiştir. Bunu yapmadan önce, yoğun bir araştırma içerisindeymiştir. Bu araştırma neticesinde mevcut olan çeşitli düşünce şekillerinin beşerî ve bunların doğurduğu yaşantı şekillerinin de cahil olduğu kanaatine varmıştır. O'nun bundan sonraki hayatı islami çalışmalar ile geçmiştir.

O kısa süren bu yaşantısı sırasında islami yaşamayı, yaşatmayı ve anlamayı kendisine meslek edinmiştir. O'nun dünyadaki en büyük meşgalesi bu idi. Bu günün insanı hangi boyutlarda bir sürüleştirmeye süreci içerisinde düşürüldüğünü bildiği için müslümanların tebliğ faaliyetlerinde çok aktif olması gerektiğine inanırdı. Bunun için de sosyal yönden çekingen değil, atılgan olunması gerektiğini söylerdi.

Kendisi müslümanların zayıf olduğu bu alanda çok aktif olabilmiştir. İnsanlarla olan diyalogu samimiyeti ve tanıdığı kişilerin kendisini sevmeleri, O'nun bu özelliğinden kaynaklanıyor. O'nun yelpazesi çok geniştir. Her düşünceden olan insanla konuşur ve

İslami tebliğde Hz. Peygamber (sav)'in metodunun uygulanmasını savunurdu. Toplumun hakk'tan bâtıfa düşmüş bir toplum olarak değerlendirir, günümüz imkânlarından yararlanarak, cahiliyye şartlarına uygun tebliğ metodunun uygulanmasını isterdi.

Oğlunuz Bosna'ya gitmeden önce size sordu mu? Kararı nasıl karşıladınız?
Daha önce belirttiğim gibi O, kendisini ilgilendiren işlerde, kendisi kara verirdi. Bunda da öyle oldu. Kendisi Bosna'ya gitmeye karar vermiş, bize de ipuçları vererek meseleyi anlatmaya çalıştı. Bize "Bosna'lı çocuklardan kaç tane alıp beslemeyi istersiniz?" diyordu. Türkiye'nin ve diğer müslüman ülkelerin Bosna Hersek'e karşı

duyarsızlığından, oradaki müslümanların "Hristiyan Birliği" demek olan BM'in insafına terkedilmiş olmasından şikayet ediyordu. Bu sebeple karar benim için sürpriz olmadı. Hep hakkında hayırlı olması için dua ettim.

Oğlunuz Bosna'ya gittikten sonra O'nunla hiç haberleştiniz mi?

On Eylül 1992'de Bosna Hersek'in Travnik kentinde mücahidlere katıldığı, arzu ettiği cihada filen katıldığı haberini aldık. Haber mektubla; depreşen bir baba şevkat ve merhametiyle "Oğlum Sırp'lar zaten kafir, bu bir gerçek, sen oraya gitmeyi tercih ettin. Oysa bu toplumda kurtarılmaya muhtaç. Buradaki müstekbirler ve işbirlikçileri ne olacak? Sen önce bunlarla mücadele etseydin daha iyi olurdu" şeklinde yazdım. Bu mektubumun O'na ulaşip ulaşmadığını bilmiyorum. Ancak şimdi anladım ki, hem bana hem de tüm insanlığa gerçek nasihatı, O yapıyordu. Bir mektubunda; "Fitneden eser kalmayınca ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın..." Ayet-i Kerimesiyle bizleri uyarmıştı.

Şehadet haberini nasıl aldınız? Tavrınız ne oldu?

Şehadet haberi İstanbul ve Konya'daki Bosna Cihadı'yla ilgilenen İslami kuruluşlar tarafından, önce çağırarak, münasib bir dille söylendi. Zaten böyle bir habere ruhen hazırlıktıydım. "İnna lillahi ve İnna İleyhi raciun" diyerek kendimi ve aile efradımı, teselli etmeye çalıştım. Zaten Allah razı olsun müslümanlar bizi hiç boş bırakmadılar. Ölüm haberi sevince dönüştü. Şehadet muştusu bir şehid babası olarak çok sevindirdi. Görüştüğümüz; görevi imamlık olan ağabeyi ise kardeşinin kendisine "İnsanlara doğruları anlatmasını, hakkı gizlerse Bel'am olacağını ve mahşerde kendisini çetin bir azabın bekleyeceğini" sürekli olarak ikaz ettiğini söylüyordu.

Son olarak bir şehid babası sıfatıyla bize mesajınız nedir?

Önce mesajım kendime: Rabbim şehidlik rütbesini bana da nasib et. Bütün müslümanlar için de duam budur. Babalar! Şefkat ve merhametiniz İslam davasının önünde bir engel olmasın. Biliniz ki, bizi yaratan rabbimizin merhameti, daha büyüktür. Her şeyi kuşatmıştır. Biliniz ki bu dava, şehidlerin kanlarıyla yükselecektir. Malını ve canını verecek insanlar çoğalmadıkça, zulüm sona ermez. Rabbim bütün müslümanlara şehadet şuuru nasib etsin. Esselamü Aleyküm.

Bir Şehid Daha

Bosna'da şehid olan Mehmed Özdemir kardeşimiz vasiyetinde kendisi hakkında dergilerde herhangi bir şeyin yazılmamasını istemiştir.

Şehidimizin bu vasiyetini saygıyla karşılıyor, kendisine Allah'tan rahmet, ailesine ve bütün müslümanlara sabırlar tavsiye ederiz.

(Bosna Şehidleri ile ilgili yazılar dosyaları na aktarıldı)

(Sayfa 35 Bosna Şehidlerimiz

Muammer Aslanpaş ve Ali Pınarbaşı
ilgili resim var.)

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

görüştü. Düşüncelerinden dolayı, insanlardan uzaklaşmaz ve sık sık ziyaretlerine giderdi. Tevhidi düşüncenin Rasûlullah döneminde, Rasûlün yaptığı gibi yapılarak, insanların ayaklarına kadar gidilerek anlatılması gerektiğini yaşantısıyla gösteriyordu. İnsanlarla çok rahat ilişki kurabilirdi. Bir bakarsınız yanında çocuk veya bir dede ya da genç bir kişi. Bu kişilerle sohbet eder ve sık sık kitap verirdi. Kendi elindeki imkânları iyi kullanırdı. Meselâ O'nun evi bir kütüphane, bir medrese veya sohbet edilecek bir yer olarak kullanılabilirdi. O'nun köyde olmasına gerek yoktur. Kapısı her zaman açıktır. Her isteyen istediği saatte, O'nun evine gidebilir, kitap okuyabilir veya kaset dinleyebilirdi. (Kardeşimiz bekârdı) İslami bilincin yerleştirilmesinden de insanları okumaya ve araştırmaya sevketmenin önemli olduğuna inandığı için, insanlara bu imkânı da kendisi hazırlardı.

Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de insanın çok tartışan bir yaratık olduğunu buyuruyor. Evet, bu, insanın fıtratında olan bir şeydir. Fakat sınırı aşıldığı zaman kınanan, yenilen bir davranış haline geliyor. Adil Hoca, bu inceliği kavrayabilenlerden birisiydi. Müslümanlara pratik bir yarar getiremeyecek konular tartışmaktan kaçınmıştır. Herhangi bir İslami konuda konuşurken, sakın ve yapıcı olmaya dikkat ederdi. Kur'an-ı Kerim'de Allah-ü Teâlâ "Niçin yapmadığınız şeyi söylersiniz?" diye bizleri uyarmaktadır. Şehid kardeşimiz bu uyarıya elinden geldiği kadar uymaya çalışırdı. Meselâ O'nun şu sözü ve tavrı çok önemlidir: "Bir gün sabah namazını kılmısam, bir ay kimseye namazdan bahsetmiyorum." Evet bu, lafa iş dengesidir. Bu dengeye müslümanlar ne kadar da muhtaçtır.

"Döşek üzerinde ölmekten korkuyorum." Sözü müslümanların rahata mı talip, yoksa zora mı talip olmaları gerektiğini gösteriyor. Dünyada müslümanlara bunca çile, işkence ve ızdırap reva görülürken, bizim için rahat bir hayat ve döşekte ölmenin, ne kadar basit ve kof olduğunu gösteriyor. Kardeşimiz Bosna Hersek'te müslümanların çektikleri çile ve ızdırları dile getirir ve oraya gitmek istediği yolundaki düşüncelerini belirtirdi. Fakat O arzuladığı şehadete, Bosna'ya gitmeden kavuştu. İşte O'nun şehadete olan arzusu. İşte O'nun dünya hayatına olan bakışı.

Sözün başında ölüm bir sanattır demiştik. İşte Adil Hoca'nın ölümü, şehadetle sanatlaşmıştır.

Bu yazın O'nun düşününce yapmayı düşünüyorduk. Fakat O şehadetle evlendi. Ebedi dirliğe kavuşmuş olan kardeşimize rahmet, müslümanlara da şehadet arzusunu vemesini Allah'tan diliyorum.

Ömer Kaya

Sayfa: 13 Başbağlar İmamı Şehid Adil Torun'un Ardından: Mus'ab Erkam

"Inna lillahi ve inna ilayhi raciun"

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümlerini sanmayın. Hayır, onlar Rabb'leri katında diridirler, ıztıklanılmaktadırlar.

Allah'ın kendi fazlından onlara verdikleriyle sevinç içindedirler. Onlar arkalarından henüz ulaşamayanlara müjdelermektedirler ki, onlara hiç bir korku yoktur, mahzun da olacak değildirler.

Onlar Allah'tan bir nimeti, bir fazlı (bolluğu) ve gerçekten Allah'ın müminlerin ecirini boşa çıkarmadığını müjdelemektedirler." (Ali İmran 169-171)

Bir Tohum Daha Girdi toprağa: Adil Torun (1970-1993)

6 Temmuz 1993 tarihinde Erzincan'ın Kemalîye İlçesi'nin Başbağlar Köyü Katliamı'nda, köy imamı olan Adil Hoca şehid edildi. Kendisini tanıyanları ve müslümanları yasa boğdu.

Katliamdan sağ olarak kurtulanların anlattıklarına bakılır ise, 6 Temmuz günü köylülerle birlikte Adil Hoca da en hunhar bir şekilde, kurşuna dizilerek şehid edilir. Köy tamamen yakılarak katliam tamamlanır.

Erzincan'lı müslümanlar Adil Hoca'nın şehadetini, 7 Temmuz günü sabah vakti öğrendiler. Şehidlerini almak için yola koyuldular. Uzun ve meşakkatli bir yolculuktan sonra, katliamın yapıldığı köye yakın olan, Başpınar Nahiyesi'ne gittiklerinde, Köy Hizmetlerine ait olan kamyonlarla cenazeler getiriliyordu. Müslümanlar Şehid Adil Hoca'nın cenazesini, oradaki cenazelerin arasından aldılar.

Mübarek şehid, şehadetin mutluluğunu tadıyordu. Kardeşlerine tebessüm ederek, onları da arkasından bekliyordu. Kutlu yolculuğa onları da davet ediyordu. Şehidin simasından bunları anlamamak imkânsızdı.

Şehid Adil Hoca oradan alınarak, Erzincan merkeze getirildi. Kendisine karşı son vazifelerini yapmak için hazırlıklara başladılar. Diğer yörelerdeki müslümanlar haberdar edildi. Cenaze namazı kılınacak, şehidin hayatı ve mücadelesi anlatılacak ve daha sonra katliamın kınanması için, şehid, müslümanların omuzunda, tekbirlerle, salavatlara, şehir içinde yürünecekti. TC Kolluk kuvvetleri olayı sezinlediklerinden dolayı, sıkı güvenlik önlemleri almaya başladılar. Şehidin bazı akrabaları ve müftü ile işbirliğine girerek, müslümanların cenaze merasimini yapmalarına engel oldular. Bir oldu bittiye getirilerek, cenaze namazı kılınıldı. Alel acele şehidin doğum yeri olan Erzincan'ın Tercan İlçesi'ne götürülüp defnedildi.

Şehidin cenazesinin müslümanların elinden zorla alınıp götürülmesi, müslümanların TC'ye ve müftülüğe olan kinini daha da artırdı. Laik olduğunu, demokrasiye bağlı olduğunu söyleyen TC, müslümanların kendi cenaze merasimlerini yapmalarına bile müsaade etmemekte, tahammül edememekte. Bu da savunduğu ilkelerine, ne ölçüde sadık kaldığını ortaya koymaktadır.

Adil Hoca'nın şehadeti müslümanlar nezdinde, büyük bir kayıptır. Ama O, toprağa girip filizlenecek, dal budak salacak ve berektli olacak olan bir tohumdur. İnşallah O'nun şahsiyeti, samimiyeti ve islami mücadelesi tüm müslümanlara örnek olacaktır. O ölümü ölümsüzleştirmekte bizlere bir meşale olmuştur.

İslami Mücadelesi ve Şahsiyeti

Adil Hoca Imam Hatip Lisesini bitirdikten sonra şuurlanmaya başladı. Kendisine öğretilen ve halk bazında yaşanan İslam'ın, gerçek İslam olmadığını, bozulmuş, hurafe ve bid'aderin karışmış olduğu bir İslam olduğu gördü. İşte bu noktadan hareketle, gerçek İslam'ı öğrenmek için gayret etmeye başladı. Şuurlu müslümanlarla görüşüp, onlardan İslam'ı öğreniyordu. Doğru ve gerçek kaynaklardan İslam'ı öğrenmeye çalışıyor ve öğrendiklerini diğer insanlara da aktarıyordu. Her yöredeki insanları ziyaret ediyor, İslam'ın bütün hayata hakim olması için gayret sarfediyordu. İnandıklarını tüm benliğinde yaşamaya çalışıyor ve ihlasıyla bunu ortaya koyuyordu.

Yüklenmiş olduğu sorumluluğu en güzel bir şekilde yerine getirdi. Yapmadığı bir şeyi başkasından istemezdi. Kendi nefsinde uygulamadığı İslami bir vasfı, kardeşlerine tavsiye etmezdi. Şehidin en önemli özelliği, çok okuması ve okumak şartıyla aldığı kitapları başkalarına vermesi idi. Görev yaptığı köyde, halkı bir araya getirip, İslami sohbetler yapıyor, çocuklara Kur'an öğretiyor ve halka, tek kurtuluşun İslam'la mümkün olacağını anlatıyordu. Dünya coğrafyasında müslümanların çekmiş olduğu ızdırıp ve çileler, Adil Hoca'nın içini keminiyordu. Hatta Bosna'ya şehid olmak için gideceğini dahi söylüyordu. Ve nihayetinde arzuladığı şehadete kavuşarak Rabbine ulaştı.

Sayfa 15 Şehid Ailesiyle Görüştük

Ailesi ile yaptığımız görüşmede onları gayet sakin ve sabırlı gördük.

Takriben 75 yaşlarında olan babası ile Şehid Adil Hoca hakkında konuştuk:

—Hacı amca, bize şehidin hayatını anlatırmısınız?

—Adil, 1970 yılında Erzincan'ın Tercan İlçesi'ne bağlı Beşgöze Köyü'nde doğdu. 1980 yılında Erzincan Imam Hatip Lisesi'ne kaydoldu. Okulunu başarılı bir şekilde 1987'de

Müslüman Genç Dergisinde Şehidlerle ilgili yazılar: Müslüman Genç Ocak 1991 Sayı 1 Sayfa 24

Ocak Ayındaki Şehidlerimizden

Allah'a ve Resule kim itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, doğrular ve salihlerle beraberdir. Ne iyi arkadaşdır onlar. (Nisa 69)
"Öyleyse dünya hayatına karşılık nimeti satın alanlar, Allah yolunda savaşsınlar, kim Allah yolunda savaşırken, öldürülür ya da galip gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz." Nisa 74

1- Abdullah Gülbahar 3 Ocak 1978

2- Mukadder İnce 23 Ocak 1980

3- Ali Sünnetçi 23 Ocak 1980 Şişli - İstanbul

4- Gürsel Kabadayı 21 Ocak 1980 Çeliktepe - İstanbul

Çeliktepe'de ikamet eden, evli ve bir çocuk babası Sanayi Mahallesi'ndeki müslümanlarla kenetlenmiş olarak mücadelede yerini alan Gürsel Kabadayı 1961 doğumlu olup, Çeliktepe Ortaokulu'ndan mezun olmuş. Bununla beraber Gürsel'imizin mücadelesi bölgedeki her müslüman için örnek teşkil ediyordu.

5- Tekiner Tayfur (Muhammed Taha) 10 Ocak 1988 Host-Afganistan

İslam'ın evrenselliğiyle kendisini özdeşleştirmiş ve bu uğurda mücadele vereceğine söz veren Tekinerimiz, Şişli İmam Hatip Lisesi'ni bitirdikten sonra, girdiği İşletme Fakültesine 1 yıla kadar tahammül edebilmiş. Uzak doğuya İslami tedişet için gitmeye karar kılmıştı. Bu karar için gerekçesi şuydu:

"Arkadaşlarla mahallede İslam için bir şeyler yapabilmenin yollarını araştırıyor ve hizmet etmemiz gerektiğini düşünüyorduk. Ama iş eylemi gerçekleştirme aşamasına geldiğinde bu iş için kendimizi yeterli derecede İslami bilgilerle donanmış olmadığımızın farkına vardık" diyordu. Tekiner, Hindistan-Pakistan'a kadar gidecekti. Nasibinde İslamabad'taki Uluslararası İslam Üniversitesi'ne girmek varmış. Bu dönemde hem farklı ülkelerde insanlarla iyi ilişkiler kurmuş hem de sıcaklığını yakından hissettiği Afganistan cihadından, her yönüyle istifade etme yönüyle gitmiştir. Bu merakın neticesi Afgan'lı arkadaşlarından Farsça'sını da ilerleterek cihad ortamına büsbütün hazırlamasını bilmişti.

Şehid olmadan iki yıl kadar önce Afganistan'ın kuzey eyaletlerine kadar giderek yaz tatilini orada geçirmiş ve bir de küçük bir yara alarak gazi olmuştur. Bu gazi oluşunu uzun bir süre arkadaşlarından saklayacak kadar mütevazı olan Tekiner kardeşimiz yazdığı not defterinde "Ya Rabbi kanımı günahlarımız için temizleyici (keffaret)-kıl" şeklinde yakarıta bulunmuştur. Son olarak gittiği Afganistan Host yakınlarındaki bir bölgede şehadetle kucaklaşan Tekinerimize ve tüm şehidlerimize Allah'tan rahmet diliyor şefaatlerini umuyoruz Amin.

Müslüman Genç Dergisi Şubat 1991 sayı 2 sayfa: 24

Şehid Bilal Yıldızcı

O günü hala hatırlıyorum. O'nunla ilk karşılaştığımız an ve sonra çok uzaklarda yine karşı karşıya geliştik ve unutulmaz anılar. Bir gün kendisine elbise almasına yardımcı olmamı istediğinde beraberce Aparca Markete gidip kahverengi şalvar ve kamiseden oluşan elbiseyi satın almıştık.

Ve aylar sonra Bilal ile kısa da olsa mücahidlerle olan beraberliğimiz. Bilal her an emire amade davranışlarıyla ilgi çekiyor. ve her türlü hizmet alanında O'nun katkısı bulunuyordu. Ki, O'nu çift kaleşinkof ve bir de 25 kg. lık füze mermileri taşıırken görmeliydiniz, ne kadar görkemliydi.

Sonuçta Bila kuzey cephesine gittiğinde aynı davranışlarını oralarda da sergilemiş, bu özelliğiyle de mücahidlerin çok kısa zamanda sevgisini kazanmıştı.

Kumandanları Amir Şeyb (Ahmet Şah Mesut) O'nu mücahidlerle güreş etmesi için sürekli kışkırtıyor. Bilal gerçekte bulunduğu bölgedeki yaşantısına azami derecede dikkat ediyordu. Çünkü O bulunduğu yerde, kendi nefisinden öte, Türkiyeli müslümanları temsil ettiğinin bilincindeydi.

Cephedeki tutuşu notlarından da anlaşılacağı üzere Bilal fikri seviyesini de geliştirmesini bilmişti. Kısacası artık düşüncelerini, daha uzlaşmaz, tavizsiz bir temele oturtabilmişti. Kuşkusuz bu oluşumda cihadın teneffüsünün de büyük payı

olmuştur. "Biz cihadın Türkiye'de edebiyatını dahi yapamıyoruz." derken, yine Bilal bu olguya işaret ediyordu.

Artık dönüş vakti. Bilal dönmek ister. Ama henüz ortada dönüş için gurup yoktur. Kendisine Kiran ve Mincan bölgesindeki operasyondan sonra gurup bulabileceği söylenir. Artık Bilal kararlıdır. Bu son operasyona da katılacak ve sonra dönecektir. 28 Ekim'de son hazırlıklar yapılır. Bilal kaleşinkofunu temizler ve yağlar. Sabah namazının ezanı Bilale okutulur. Bilal'in okuduğu ezan, mermi kovanlarının çıkardığı seslerle birlikte, dalga dalga gökyüzüne dağılır.

Ve çatışma başlar. Bilal saldırı gurubundadır. Bir müddet sürer bu sıcak çatışma, düşman askerleri dağıtılmaya başlanır. Bu sırada bir düşman askeri eline geçirdiği makinelikle ateş kismaktadır. Bir hendek atlanır ve bir mücahid şehid olur. Dördüncüsünü atlayarak geçen Bilal'imizdir. Aynı anda karşı taraftan gelen acımasız memiler ayaklarından ve karın kısmından vucuduna saplanır. Bilal gökyüzüne gözlerini dikip bir süre Türkçe bir şeyler söylediyse de mücahidler anlamamıştır. son sözü ise Farsça ifadesiyle "men şehid mişem" olmuştur.

Şehid Bilal'imize Allah'tan rahmet dileriz.

Müslüman Genç Dergisi Ekim 1991 Sayfa:18

Şehid Bilal'den Anne ve Babasına Veda

Eli varmıyordu vedalaşmaya, dili varmıyordu "Allah'a emanet olun" demeye. İnanamıyordu vedalaşacağına ve gideceğine. Kaç veda vardı taşıdığı genç gönlünde. Kaç vedanın yükünü taşıyordu. Her vedada bir yeni hasreti, bir yeni ayrılığı yükleniyordu. Bitesi yok vedalar, bitesi yok hasretlere boğuyordu O'nu. En son vedasını ve ayrılığını hatırladı. Hatırladı ve gönlü, bakışları ve hasreti uçup gitti. Onulmaz bir heyecanla manyas yolundan kendi sokaklarına döndü. Sağlı soltu, birer sıralı, çoğu birer katlı evler. Geniş bahçenin ortasına oturmuş evlerin etrafı güller, asmalar, mevsimine göre sebzeler, yeşilin en doğal tonlarıyla çevrili, sağdaki ilk ev Ulvi Cebbar'ın evi, bir sokukta geçti, her yer sakin ve sessiz, nefes yok, can yok gibi. Yüreği kor gibi yanan müslümanların, canları sessizlik içinde evlerinde atıyor ve sessizlik sokağı ayrı bir hava katıyor, sakin, sessiz, gizemli. Yürüyor Bilal ama ne yürüyüş, uçuyor, bir ruh olmak istiyor. Gören fakat, görülmeyen eve kadar engellenmeden, durdurulmadan, sorgulanmadan varmak istiyor. İşte evlerinden önceki boş arsa, işte sıçrasa üstüne çıkıp aşacağı evinin briketten duvarı, işte annesinin her zaman tertemiz yıkadığı, adeta kokusunu hissettiği beyaz perdeler, mavi pencere demirleri, yine her yer yem yeşil, asmalar, erik, limon, kiraz ağaçları, güller yine açmış, belki de onu bekliyorlardı, en duru beyazı, en alımlı kırmızısıyla, ve inşaa halindeki ikinci kat bırakıp gittiği gibi duruyordu.

Eli kapıdaydı, zile basmalı mıydı? Zilin sesini dahi özlemişti, kimin geldiğini soracaklardı? Önce hangi hasretisinin sesini duyacaktır; tek tek yokladı, tek tek adlarını saydı, ayıramadı; hepsi de birdi. Zili bekliyemezdi. Ya biri O'nu kapı da görür de durursa, hayır hayır oyalanmadan girmeliydi içeriye. Bütün çevikliğiyle açtı demir kapıyı ve adımını bahar kokan, hasret kokan, ayrılık kokan bahçeye attı.

-Abdullah, Abdullah

Sikindi, baktı. Hayalleri, hasretleri, son vedası orada kaldı.

Abdullah, Bilal'in burada kullandığı adı. O'nua Abdullah misafir, Abdullah Türkiye'de diyorlardı. Altı aydır Afganistan'daydı. Savaşmış, aç kalmış, zorluklara katlanmış, defalarca ölümle burun buruna gelmişti. Bombalarla nice mücahidin parçalandığına, yüzlercesinin kurşunlarla ve sel sularına kapılan yirmi mücahidin bir anda şehadetine şahid olmuştu. Şimdi bütün bu hatıralarını alıp gitmeye, Sıla-i Rahim'den sonra tekrar dönmeye veda edecekti. Fakat, gidiş öyle zor, öyle uzak geliyordu ki, inanası yoktu.

- Ne oldu Abdullah, dalıp gitmişsin, evdekileri çok mu özledin?

Mesut'tu bu. Encinir Ahmet Şah Mesut. Afgan cihadının bayraklaşan komutanı, tartışmasız komutanı. Bilal, bir an baktı.

-Evet, Encinir Seyib, fakat sizlerden ayrılmak, sizleri bırakıp gitmek öyle zor ki, hislerimi ifade edemiyorum. Gitmek çok zor, vedalaşmak, gitmekten de zor geliyor.

-Git l.. Gitmelisin ! Biz buradayız ve burada varız. Siz de orada olacaksınız. Sizin işiniz bizden kolay değil. Biliyorum, bu garip bir duygudur. Fakat, bizi kurbanlık koyunlar gibi görme. Evet biz, savaşıyoruz, bombalar, kurşunlar, açlıklar zor tabiat

şartları ve göreğimizi bilmediğimiz yarınlar. Fakat kimin önce kurban olacağını rabbim bilir. Biz ilan edilmiş bir savaş yaşıyoruz ve ben de seni merak ediyorum. Senin gibi kabına sığmayan biri, senin gibi kabına sığmayanlar nasıl yaşarsınız neler yaparsınız oralarda. ve git Abdullah Pakistan'a giden diğer mücahidler gibi rahat git. Onlar dönmek için gidiyorlar, sen de bir cepheden bir cepheye gidiyorsun. Seni onlardan çok düşünüp, merak edeceğim ve haberlerini bekleyeceğim. Veda, yakan veda, ayıran veda. Bilal bütün mücahidlerle tek tek vedalaştı. Mesut'la bir başka vedalaştı. Mesut takıldı Bilal'e:

- Abdullah var mısın son bir güreşe?

-Varım be Encinir Seyb.

Şakalaşmalar ve ayrılık. Bilal ve beraber olduğu mücahidler. Bu dağlarda yıllardır ilk defa, silahsız dolaşıyorlardı; bomboşlardı. Yadırgamışlardı bu hallerini.

Pencşir'in sessizliği, bir anda kalesinkofların, kalekovların, yüzlerce sinin haykırışıyla sese boğuldu. Geride kalan mücahidler, giden arkadaşlarına veda ateşi yapıyorlardı. Gidenler durdular, geri dönüp son defa baktılar ve öncekinden daha hızlı bir şekilde yola dizildiler.

Bilal, burukluk içindeydi, sanki yüzyıllık bir aynlığa düşmüştü. Kalbinin üstünde taşıdığı vasiyetnamesi ayrı bir ağırlık vermeye başlamıştı. Yola çıkışla, anlamını özelliğini taşıdığı mesajı yitirmiş gibi bir duygu veriyordu. Onu da yırtmak ve silahtan, sıcak chaddan ayrılığına, bu son bağlantıyı da eklemek istiyordu. Sonra kovdu bu düşüncesini. Çünkü Afganistan'dan çıkmaları için daha günler ve geceler vardı. O günlerin yavanlığı da olsa, vasiyetnamenin işlevinin bitmesine daha zaman vardı. Hatıra olarak da saklayabilirdi. Yine de bir şeyler olabiliirdi. Sanki eksik şeyler kalmıştı. Neyin eksikliğini çektiğini bilemiyordu. Bir de "ışıklı evler" ona çok uzak görünüyordu. Oralar çok gerilerde, yüzyıllar ötesinde kalmış gibiydi.

"Cepheden ayrılmaya, geri dönmeye karar verip, silaahlarını teslim ettiğinde bir daha geri dönme, nasıl bir savaş olursa olsun bir daha geri dönme, dönmek isteyecek, bu son savaş olsun, buna katılayım, sonra dönerim diyeceksin. Bir daha geri dönüp silah alma, yola devam et." Silahlarını teslim etmişti ve hızla ayrılıyordu. Geri dönüyordu, üzerinden bir yılın geçtiğini sözlerde, kulaklarından bütün canlılığıyla, tazeliliğiyle duruyordu.

Yolculuğun üçüncü günü molasında, geldikleri tarafa giden mücahidlere rastladılar.

-Nereye böyle?

-Kalevgan'a. Encinir'in emri geldi. Her tarafa haber salmış yardım istiyor. Bir anda alabora oldu. Kendini bir anaforun içinde buldu. Bu taamuz aylardır bekleniyor ve konuşuluyordu. Öne alınmıştı.

Tekrar yola düşerken, mücahidlerle vedalaştılar. Böyle bir taarruzun olacağından nasıl haberi olmadığına hayıflanıyorlardı.

Bir guruba daha rastladılar. Onlarda Pencşir'e gidiyorlardı.

Bilal'in içini ateş basmıştı. Yola mı devam etmeli, yoksa bu savaş için tekrar geri mi dönmeliydi? "Geri dönme, yola devam et" sözü de bir çağrı bir uyan olarak kafasını kanşıtıyordu.

"Ölüme meydan okumayı, ölümden korkmamayı, ölümü ölümsüzlük bilmeyi, yeniden yaşayacağım ve tadacağım. Ve eğer şehadet nasib olursa.... Şehadet nasib değilse bundan sonra sizlere geleceğim; Anam, babam, kardeşlerim, sizlere. Sizleri sözü edilemeyecek mektuplara, kelimelere sığdıramayacak kadar özledim. Eğer yok devam etseydim, Pakistan'a yedi sekiz günde varacaktım. Bu taamuzumuz başarılı olur ve düşman karargâhını ele geçirirsek; Pakistan yolu, üç güne inecek ve ben de bu yoldan döneceğim. Her sabah namazından sonra Kuran-ı Kerim okuyordum. bu sabah ilk defa namazımdan sonra uyudum.

Çeşmeden sonra, mahallenin girişine duvar çekilmiş, duvarda bir gedik var. Oradan her kes geçiyor, bir tek ben geçemiyorum. Zorlanıyorum fakat, geçemiyorum.

Sıkışıp kaldım. Bağımaya başladım. Ve birden uyandım. Mücahidler "Hayırdır inşaallah, ne gördün rüyanda?" diye soruyorlar, ilginç rüyalar görmeye başladım."

28 Ekim, Bilal defterine yine bir şeyler karalıyor. Gözleri, bakışları ufuklarda, hasret kokuyor, özlem dökülüyor, sevdâ fişkınlıyor o gözlerden.

"Okul günlerimi hatırlıyorum.. Tören öncesi öğretmen ve öğrencilerin hareketliliğine, öğretmenler hep aynı telaş içerisinde sağa sola koşturuyor, bağgınıyor, azarlıyor;

öğrencileri sıraya sokmaya uğraşıyorlar. Öğrencilerin kimisin umursadığı yok. Kimisi kiravatını düzeltiyor, kimisi kabak başına patlamasın diye sıraya giriyor, o telaşlar gözümün önüne geldi birden ve mücahidlerde şu anda öyle bir telaş içindeler. Öğle yemekleri yendi. Bu son öğlen yemeği. Komutanlar sağa sola koşturuyor. biri italyan, diğeri Amerikalı iki zübbe gazeteci kavga ediyor. ben de bu satırlarımı yazıyorum."

Düşman gamizonunun içinde on beş posta var. Gamizonun resimleri haritaları gelmişti. Mesut'un anlatımıyla hangi komutanın nereye saldıracağı, nasıl saldıracağı, havanın ne zaman ateşleneceği tek tek belirtildi. Ve artık her şey hazırды.

Bilal, taarruzun en önünde olmak istiyordu.

-Abdullah misafir. Sen ikinci gurutpan olacaksın, taarruz gurubunun bir gerisinde olacaksın.

-Encinir Seyb, takdirden kaçılmaz ve taarruz gurubunda olmak benimde hakkım.

-Takdirler tedbirlerle de gelişir, sen bu defa misafir mücahidimizsin ve taarruz gurubunda yoksun.

Bilal susmuştu.

29 Ekim sabahı gamizonun etrafı tamamen sarılmıştı. Mücahidler düzenli bir şekilde gurub gurub oturuyor, gizemli bir teslimiyet var, kimisi silahını son defa temizliyor, kimisi Kur'an okuyor, bazıları da şakalaşıyor. Bilal de silahını temizledi, yağladı, silip kuruladı. Yiv seti yağladı, sildi. Şarjörleri boşalttı. Yaylarını söktü, yağladı, sildi, memileri her ihtimale karşı nemden arındırmak için kuru bir bezle sildi. Söktüğü bütün parçaları yeniden toparlayıp taktı. Kurma kolunu bir kaç defa çekip bıraktı. şakırtılar çıkaran mekanik ses, saat tıkırtısı, gibi ahenkle kulaklarına doldu. Memileri kütüklere doldurdu. İki yedek şarjörü yerlerine koydu. Sırt sırta monte edilmiş iki şarjörü silahına taktı. Fitilli tahrip kalıplarını ve kuralı iki adet taarruz el bombalarını da kütüklüğe yerleştirdi. Savaş öncesi bütün hazırlıklarını bitirmişti. Taarruz zamanı olarak ikinci vakti belirlenmişti. Henüz erken olmasına rağmen techizatını kuşandı. Kağıda yazmaya başladı. "Bu savaş bitecek, hem de karanlığa kalmadan. Bir iki saat içinde bitecek...."

Kıranmıncan, gör nasıl savaşıldığını, döne döne savaşıldığını. Önden gidenin, düşenin, şehid olanın yerine geride kalanın nasıl doldurduğunu gör. Gör Kıranmıncan sözünde duranlardan sonrakilerini de nasıl sözlerinde durduklarını.

Ve havan topları gülemeye başladı. Narayı tekbirlerle havanların sesleri birbirlerine karşıyordu. Kalekovların ince ve tiz seslerini kaleşinkofların daha kaba sesleri bastırıyordu. Artık ortalık tozun dumanın, patlayan bombaların uçuşan memilerin içinde kalmıştı. Havanlar susunca, taarruz gurubu ilk hamlesini yaptı. Geridekiler onları koruma atışı yapıyorlardı. Öndekiler duruyor, arkadakiler yükleniyordu. Metre metre, kurşun kurşun ilerliyorlardı. Geri dönüşü, yılması, sürçmesi yoktu ve olmayacaktı. Binaların, mevzilerin içindeki havkiler, perçemiler, demokratlar ne haldeydi. Karamsarlık basmamış mıydı daha onları? Kararan havaya dönmemiş miydi içleri, geberecekler, yada silahları bırakıp teslim olacaktı. Ve bir bölge daha temizlenecek, annacaktı. Şehidlerin kanları Kıranmıncan'ı da yıkayacak, sağların tekbirleri aydınlıklar saçacaktı.

Öncüler kapıda ydılar, kollarına bombaları düşman mevzilerine düşüreceği noktadaydılar.

Fitilli tahrip kalıpları çıkarıldı, çakılan kibritlerle tutuşturuldu. Mücahid gözleri ateş alan barutun fitilin içine doğru nasıl koşturup gidişini gördü. Yılan tıslamasını andıran sesi de onca gürültünün içinde kulakları duyuyordu. Aynı anda denilebilecek yakınlıkta dört kalıp birden havalanmış ve düşman kalesinin kapısına düşmüştü. Bilal'in gurubunun gözleri kapıda, kulakları patlayacak tahrip kalıplarındaydı. Öteki sesleri duymuyorlar, diğer tarafları görmüyor ve düşünmüyorlardı. Zaman ne de uzun geliyordu. Beş saniye, on saniye ne kadar uzundu, şaşılacak şeydi doğrusu. Ve patlamalar, parçalanmış kapılar, yıkılan duvarlar, düşman karakol kalesinin içine doğru koca bir boşluk açılmıştı.

Bir mücahid fırlamıştı yerinden. Hedef karakolun içiydi. Yıkılan kapının gediğine gelince birden doğruldu ve durdu. Her şey durmuştu. Geriden bakanlar, O'nu oruma atışı yapanlar da durdular. Ne oluyordu? Ve bir çına gibi sırt üstü düştü mücahid. İkinci mücahid koştu, O da vurulup düşmüştü. Bilal olayı görmüyor,

seyretmiyor, yaşıyordu. Bütün damarları ayağa kalktı. Görüyordu. Tam karşıda bir makinalı tüfek yuvası vardı. Onu gödrüyordu. Üç fidan mücahidi kana boğani, kıyanı görüyordu. Birden yerinden fırladı. Taamuz gurubunu bir solukta geçti.

-Nere Abdullah, nere Abdullah, seslerin duymuyordu.

Gediğe varmadan önce olanca hızıyla yere attı kendini, mermiliğindeki tahrip kalıbını çıkardı. Taamuz gurubu da kalkmış koşuyor, diğerleri de onları takip ediyordu.

Gediğin çevresin tutmak için bütün gurub ayaklanmıştı. bu iş bitecekti artık.

Bilal tahrip kalıbını tutuşturmuş ve tekrar ayağa kalkmıştı. Gediğe doğru koşuyor, makinalı tüfek yuvasına uçmak istiyordu. İşte yüzyüze, işte göz gözeydiler ve işte makinalı tüfeğin ağzı ila'in göğsündeydi. Havalanan sağ kolu, tahrip kalıbını olanca hızıyla fırlattı. Kalıp hedefine doğru son arzu gibi bir kuş olup uçuyordu.

Tam gediğin ağzında durdu. Bilal dimdik durdu, dağ gibi durdu. Bozdağ'ın görkemli duruşu gibiydi. kendini zorladı, sağ eli boşalmıştı, ve sol elindeki çift şarjörünü

kalaşnikofunu sağ eline geçirmişti. İlerlemek istiyordu. Üç mücahid kardeşini gözlerinin önünde biçen yuvayı elleriyle dağıtmak istiyordu. Fakat, gidemiyordu.

Rüyadaki gibiydi. Her şeyi yerindeydi, gücü kuvveti. Fakat gidemiyordu. Bir şeyler tutuyordu, tutmuştu Onu. Bu da mı rüyaydı? Bu savaş bitecekti. Zaferle bitecekti.

Silahını yeniden teslim edecek ve mutlu bir şekilde on beş yirmi günlük yolu üç güne indirmenin mutluluğu içinde dönecekti.

Sizleri çok özledim anacığım. Çocukuğumu, ilkokul günlerimi, lise günlerimi hatırlıyorum. Hayat ne çasuk geçiyor, namazlarına dikkat et ana, babama itaat et, sabret ve kafir düzene beddua et.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Müslüman Genç Dergisi Mart 1991 Sayı 3 sayfa 28

Şehidimiz Metin Anıldı

Şubat ayında Metin'i hatırlarız. Yiğit Metin'i, mücahid Metin'i, Şehid Metin'i.

Her 23 Şubatta..... (Devamı var)

Şehidler Gecesine Valilikten Engel

Şehidler Gecesi

Geçen ayın ilgi çeken olaylarından biride T evhid Dergisi tarafından düzenlenen

Şehidler Gecesi idi. (Devamı Var)

İzmir'de Şehadet Programı

Nice zamanlar var ki, şehidler bir film şeridi gibi geçer gözlerimizin önünden.

(Devamı var)

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

xxx

Müslüman Genç Dergisi Nisan 1991 Sayı: 4 Sayfa 8'de Fuat Çağlar'ın

yazısı:

Ümmet Olma Şuuru-Fuat Çağlar:

İnsanlığın yaradılışından bu güne insanlık iki kampta yer almıştır. 1-Islam Ümmeti 2-Küfür Milleti

Bu iki millet arasında hakk-batıl savaşı devam etmiş ve hali hazırda da devam etmektedir. Hakk taraflarının Kur'an ve Sünnet "Hizbullah""Ensarullah"

"Müslüman""Cemaat" vb. şeklinde tarif ederken, bunların özelliğini de kemmiyete göre değil, hakk ve adaletin yanında olmakla sınırlandırılmıştır. Kur'an-ı Kerim'de Hz. İbrahim (as)'den bahsedilirken "O tek başına Allah'a boyun eğen bir ümmet idi" diyerek, ümmetin İbrahim'i bir özellikte olduğunu açıklamıştır. Yine İbn-i Mes'ud cemaati (Ümmeti) şu şekilde tarif etmiştir: "Tek başına da olsa hakk ve adaletin yanında olandır."

İşte bu ümmet, İslam Ümmeti. Yeryüzünde Allah'ın nizamını hakim kılmak için geldi. Bu ümmetin varlık sebebi, bu nizamı pratik-ameli şekilde var etmektir. Onun kendisine has özel prensipleri vardır. Bu prensipleri ilahî hükümler, hareket ve iş, düşünce ve ahlak halinde inkılab eder.

Bu ümmet beşeriyete kumandan olmak için gelmiştir. O zaman nasıl olur da, Allah nizamına uydurmak veya kökünden değiştirmek istediği cahiliyyet anlayışını kabul eder.

Bu ümmet kumandanlık için gelmiştir. Sağlam bir düşünce, sağlam bir itikat, sağlam bir şuur, sağlam bir ahlak, sağlam bir nizam, sağlam bir idare kumandası. Ancak bu sağlam kumandanlar idaresinde, akıl gelişme imkânı bulur.

"Ey iman edenler, eğer kendilerine kitab verilenlerden bir zümreye uyarsanız, imanınızdan sonra sizi çevirir de kafir yaparlar."

"Allah'ın ayetleri okunur, aranızda peygamberi bulunurken, nasıl küfredersiniz? Kim Allah'a sınıksı sanlırsa, muhakkak doğru bir yola iletilmiştir." (Al-i İmran 100-101)

İşte Kur'an'ın her zaman tekrarladığı gerçek. İşte müslüman düşüncesinin, islam ahlakının, fırsatı bulunca üzerine oturacağı kaide. Bu ayet-i kerimelerde işlenen konu bu. O dönem islam düşmanlarının ve her dönemde var olacak islam düşmanlarının, yeni teşkil eden cemaatine karşı mücadele metodları, taktikleri, hile ve tuzakları.

Küfür milleti ve kendisine müslüman adı vererek, müslümanları kandırmak için, ilim ve metod değiştiren bu günkü müzebzebler, bu ümmeti iman ve itikadından uzaklaştırmaktan başka gaye gütmeyiz. Bu iman ve itikat ki; islam ümmetinin müdafaa hattı, savunma gücünün kaynağı kurtuluş mayasıdır.

İşte küfür müslümanların kendilerine olan meylini görünce, onları çirkin emellerine alet edecek, islam cemaatini küfre sürükleyecektir. Şayet islam cemaati zalimlere meyiletmenin, kendisini ateşe götürüleceğini bilir ve buna göre hareket ederse küfrün bu oyununa düşmez. Ama zalimlere meylederek menfaatleşme sürecine girerse ve buna da islam'ın ve müslümanların menfaati adını verirse; o islam cemaati özelliğini kaybetmiştir. Bu an ne korkunçtur, imandan sonra küfür bataklığı, cennete ulaştıktan sonra cehennem...

İman davası hazır bulunduğu, islam davası dimdik ayakta durduğu halde küfre dönmek. İmanla küfür yolunun ayrılış noktasında şu ilahî emir asılı olduğu halde "Allah'ın ayeti size okunur halde iken nasıl küfredersiniz?" İşte kurtuluş yolu!

"Kim Allah'a sınıksı sanlırsa, muhakkak doğru bir yola iletilmiştir."

Yine islam ümmetinin hareketlerinin Kur'an ve sünnete göre düzenlemelerine

Peygamberimiz(sav)'ın şu hadis-i şerifi ışık tutmaktadır.

"Ehl-i Kitab olan Yahudi ve Hristiyanlara bir şey sormayın. Onlar delalette olduklarından doğru yolu göstermezler. O zaman siz, ya batılı tasdik eder, ya da hakkı tekzib edersiniz." Müsned, Ahmet b. Hanbel

İşte Allah'ın yönlendirmesi, işte Rasûlullah'ın talimatı. Ya kendisini müslüman zanneden bizler!

Kur'an ve hadis anlayışımız müsteşriklerin ayrısı, hayat felsefemiz ondan bundan toplanmış; hayat nizamımız, kanunlarımız, itihâl malî ahlakımız, adabımız, gidişatımız, dinden uzak olan Hind sofizminden ve Yunan felsefesinden. Hangi dinden bahsediyorsunuz? Allah için bütün bunlardan sonra, kendimizi müslüman mı zannediyoruz? Bu öyle bir zanki; günahı, açıktan küfrün günahından daha ağır. Biz bu halimizle islam'a leke sürüyoruz.

Bizler bu sisteme gönülden inanıp bağlananlar!

İnsanlığı neye ve niçin davet ettiğimizi biliyor muyuz? Biz bu beşeriyetin bu günkü halini görüyor, düştüğü çirkefli pis bataklığın, iğrenç kokusunu duyuyoruz.

Bu nizamı bağı olanlar, Allah nizamının temizliği ve selameti için civarında bulunan müstevilî cahiliyyet prensiplerinden yönlendirme almamalıdır. Ve bir gün hakimiyet sancağını, cahiliyyeden alıp, Allah'ın kurallarına vermelidirler. Cahiliyyet-küfür propagandası yapan insanlara hakimiyet sancağı bırakılır mı hiç?

Ehl-i Kitab'a uymaktan, itaatten ve onlardan anlayış almaktan sakındırdıktan sonra, Allah-ü teala islam ümmetine tekrar sesleniyor ve onlara hayat ve sistemlerinin üzerine oturduğu esas kaideye yönetiyor. Allah'ın müslümanlara uygun gördüğü büyük emaneti, müslümanların kaldırabilmesi için bu esaslar luzumludur.

Mecburi olan bu esaslar:

1-İman ve kardeşlik 2-Allah'tan korkma ve hayatın her anında O'nun murakabesi altında olduğunu bilme (zikir). 3-Ma'rufu emr Münkerden nehy (hayatı münkerden temizleyip maruf esası üzerine oturtma ameliyesi).

"Ey iman edenler, Allah'tan nasıl korkmak lâzımsa korkun. Ve her hal-ü kârda müslüman olarak can verin"

"Toptan Allah'ın ipine sarılın, ayrılmayın ve Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz, düşman idiniz de, O kalplerinizin arasını uzlaştırdı. Ve O'nun nimeti sayesinde kardeş oldunuz. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken, sizi oradan O kurtardı. Doğru yola erişesiniz diye işte Allah ayetlerini size böyle açıklar."

"İçinizden insanları hayr'a çağırarak, iyiliği emredip kötülükten alıkoyacak bir cemaat bulunsun, işte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Al-i İmran Suresi 102-104)

1-Başta iman ve takva esası gelir.

Allah'ın hakkı ancak takva ile ödenir. Mü'min ömrünün hiç bir anı takvadan uzak olamaz, takva gafletten öte daimi uyanıklık-basiret verir.

Şayet Allah'tan hakkıyla korkarsak hakk'ı batıldan ayırma özelliği verilir.

"Ey iman edenleri! Şayet takva sahibi olursanız Allah size furkan'ı (hakk'ı batıl'dan ayırma özelliği) verir." (Enfal 124)

İbn-i Mes'ud diyor ki; Allah'tan hakkıyla korkmak ancak

1-İsyansız itaat

2-Unutmaksızın zikir

3-İnkarsız şükür ile olur.

Bu gün takva diye yutturulan miskin anlayış, insanı küfür-cahil sisteme, köle-kul yapmaktan daha öteye gidemez. Çünkü Aşhab takvayı tarif ederken, "dikenli yol üzerinde yürürken paçaları sıvamaktır." diyor. Cahiliyyenin bütün tuzaklarını birer diken olarak alırsak, ancak bu dikenlerden kurtarılan ve sünnetin takva anlayışına uygun bir takva anlayışı ile kurutuluruz. Bu takva anlayışını da Rasulullah (as) yoluyla Allah bizlere bildirmiş ve örnekliğini de onlar şahsında sergilemiştir.

".... Ve her hâlükârda müslüman olarak ölün."

Takvâ anlayışının en derin ifadesi ancak bu şekilde olur. Her an ölümü bekleyen birisini düşünün... Ölüm gizlidir. Ne zaman geleceği belli değildir. Müslüman olarak ölmek isteyen, daimi bir kontrol altında tutmalıdır kendini ki, takvanın en zirvesidir.

2-İkinci esas kardeşliktir.

"Toptan Allah'ın ipine sınımsız sarılın, ayrılmayın."

"Allah, toptan kendi ipine sarılıp ayrılmamanızdan razıdır." Müslim

Allah yolunda kardeşlik, Allah'ın nizamı üzerine kardeşlik, Allah'ın nizamını tahakkuk için kardeşlik, takva ve imandan doğan kardeşlik, Allah'ın ipine sarılarak ki O ip cemaattir (İbn-i Mes'ud) - meydana gelen kardeşlik.

Allah yolunda kardeşlik prensibinden hariç hiç bir şey kalpleri birleştiremez...

"... Ve üzerinizdeki Allah'ın nimetini düşünün. Hani siz düşman idiniz de, O kalplerinizin arasını uzlaştırdı ve O'nun nimeti sayesinde kardeş oldunuz." Hidayetle ve kardeşlikle kurtuluş.

"..... Ve siz ateş çukurunun tam kenarında iken sizi oradan O kurtardı."

Bir ateşten çukurun içine düşme hali, gözler önüne geliyor ki, bu hamiyet duygusudur. Bu milliyetçiliktir. Bu sentezlemedir. Bu Peygamberimiz (sav)'in tabiriyle cahiliyettir. Evs ve Hazrecin, Yahudilerin kıskırtması sonucu "Harre'de karşı karşıya gelme haberini alan peygamberin sert tepkisini alan "Ben aranızda iken yine mi cahiliyyet davası" islam kardeşliği arasına nifak sokan münafıkların özelliğidir bu.

Son iki asırdır cahiliyyenin ileri karakolu milliyetçilik-asabiyyet duygusu ve kıskırtması yüzünden, müslümanların çektiği gözler önündedir.

Bu ateş çukurunun gözler önüne gelmesinden sonra, birden Allah'ın kudret eli gönüllere ulaşıyor ve onları kurtarıyor. İnsanlar Allah'ın ipine uzanıp ona sarıyor ve kurtuluyor. Tehlike ve panikten sonra kurtuluş.

İşte asabiyyet-milliyetçilik duygu ve düşüncesinden kurtulmak ve müslüman olmanın şuuruna ermek isteyenlere tedavi yöntemi.

Allah'ın ipine-islam cemaatine-sarılmakla olur bu iş.

".... Doğru yola erişesiniz diye, işte Allah ayetlerini size böyle açıklar..."

İnsanları hakk yola sevk etmek. Küfrün şirk ve cahiliyyenin hile ve tuzaklarına karşı Allah insanları, ümmeti böyle uyarır.

Asabiyyet-milliyetçilik mantığına bürünmüş insanlar, gerçekten hidayete talipseler, Allah'ın ayetleri gerçekten çok açıktır.

3-İman, takva ve kardeşlik esası üzerine gelişen islam cemaatinin vazifelerine gelince:

"İçinizde insanları hayra çağırarak, iyiliği emredip, kötülükten alıkoyacak bir cemaat bulunsun."

En hayırlı işin Allah'a çağırmak olduğunu, Allah'a çağırandan daha güzel sözlü kimsenin olmadığını, bu görevin inananlara, Allah tarafından yüklendiği hatırlattıktan sonra; müslümanın, yeryüzünde hayrı şerre, marufu münkere, hakk'ı batıla galip kılmak ve Allah nizamını ikame etmek zaruri görevlerindendir. Yeryüzünde hayra çağırarak, marufu emredip münkerden sakındıran bir kuvvet bulunmalıdır. Bu bir gücün bulunmasını gerektirir. Her ne kadar kuvvet olmadan davet mümkün ise de, emir ve nehyi yerine getirmek için, kuvvet şarttır. Birlikleri toplayıp Allah'ın ipi ve Allah yolunda kardeşlik bağıyla bağlanan kuvvet. Kötülüğü değiştirmenin bir yolunun da, güçle-kuvvetle olduğunu biz peygamber isaniyla biliyoruz.

"Biz Rasulleri ancak Allah'ın izniyle itaat edilsin diye gönderdik"

Allah'ın nizamı ve va'z irşad ve beyandan ibaret değildir. Ma'rufu tahakkuk ettirip, insanlığın hayatından münkeri silmek gerekir. Cihad da, bu gayeye matuf olarak va'z edilmiştir.

Millet asla kurtulamaz! Beşeriyet felaha eremez, ancak hayır galip gelir, ma'ruf olarak bilinip münker de münker olarak tanınınca kurtulabilir. Bu yüzden, Allah'a iman ve Allah yolunda kardeşlik desteğine dayanan, bu meşakatli zor işe, iman ve takva kuvvetiyle sonra sevgi ve üflet kuvvetiyle mukavemet eden bir cemaat zaruridir. Bu gün islam ümmeti vahyin bereketinden yoksun ve küfrün tasallutu altında zillet içinde yaşıyorsa, bunun içinde bir çözüm yolu bulunamıyorsa, bu ma'rufu emreden münkerden sakındıran bir cemaatin olmayışındandır. Çünkü Rasulullah'ın şu iki hadisi bunu açık ve net şekilde ortaya koyuyor.

"Ümmetin emr-i bil ma'rufu nehy-i anil münker'i terk ettiği zaman onlardan vahyin bereketi alınır."

"Nefsim kudret elinde olana yemin ederim ki, ya iyiliği emreder, kötülükten sakındırırsınız. Yahutta Allah pek yakında katından üzerinize bir ceza gönderecektir. Ondan sonra da Allah'a dua edersiniz de Allah dualarınızı kabul etmez." Timizi.

Deliller bu kadar açıkken, halâ bazıları köşelerine çekilip ilim yaparak tekkesinde tesbihi çekerek bir kaç zikirle sadece sloganlarla vahyi anladığını söylüyorsa, yalan söylüyor demektir. Bu davanın Hz. Adem'den bu güne-öncüleri ilim-amel-hareket paralellliğini devamlı gündeme getirmiş ve bu şekilde mücadele etmişlerdir.

Şayet bu ümmet yeniden dirilmek, yeniden kurulmak, yeniden harekete geçmek ve yeniden dünya siyasetinde söz sahibi olmak istiyorsa ve bütün bunların sonucuda Allah'ın rızasına kavuşup, cenneti kazanmak gibi bir niyeti varsa, Kur'an ve Sünneti; onun ruhuna uygun yaşayıp, anlatıp ve yaşatmak zorundadır.

Bütün bu yazılardan çıkardığımız, islam cemaatinin bir kaç belirgin özelliğidir. Bir topluluk ki, bir islam cemaati iddiasındadır, bu özellikleri taşımak zorundadır.

1-Bütün yönleriyle cahiliyyeden uzaklık ve ayrış, daha sonra öncülük. Bu uzaklık ve ayrış ilikatta, harekette, metodda, yaşam biçiminde.

2-Cahiliyyeden berî olduktan sonra; iman, takva ve kardeşlik üzerine Kur'ana bağlılık.

3-Bu bağlılıktan sonra da gerçek misyon; insanları hakka götürmek ve insanları kötülüklerden kurtarmaya çalışmak.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Müslüman Genç Dergisi Nisan 1991 sayı 4 sayfa 31

Seriyye Gazetesi "Şehidler Anma Gecesi" Düzenledi

Afyon'da Şubat ayında kurulan Seriyye Gazetesi, bir kültür hizmeti olarak 8 Mart 1991 Cuma gecesi Şehadet ve Şehidler Anma programı düzenledi.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Müslüman Genç dergisi - Haziran 1991 Sayfa: 30

Bu ayki şehidlerimiz

Celil Yıldırım 15 Haziran 1978 Ankara

Osman Kuru 28 Haziran 1978 Malatya

Mehmet Baydın 29 Haziran 1978 Ankara
 A.Haşim Sönmez 21 Haziran 1979 Fatih-Istanbul
 Orhan Ünal 21 Haziran 1979 Fatih-Istanbul
 Mustafa Güneş 21 Haziran 1979 Fatih-Istanbul
 Ahmet Aktaş 28 Haziran 1979 Bursa
 Mustafa Yaşar 15 Haziran 1980 Esenler-Istanbul
 Mustafa Başal 26 Haziran 1980 Fatih-Istanbul
 Hasan Kaya 24 Haziran 1978 Istanbul
 Mustafa Tüküner 26 Haziran 1979

1- Mustafa Yaşar: İhsan Memerci Lisesi'nde yitirdiği ve muttaki oluşu ile tanınan kardeşimiz, ikamet ettiği Esenler'deki müslümanların sorumluluğunu üstlenmişti. Bu vesile ile bölgedeki gençleri organize ederek, onların İslami devlet şuuruna sahip olmaları için çaba sarfediyordu. Bölgenin kızıl türedileri kendileri için engel gördükleri kardeşimizi şehid ettiler ki o son duasında bunu temenni etmiş ve şehadete kavuşmuştu. Nine Hatun Mahallesindeki Birlik Camii'nden bir namaz dönüşü çevredeki kahvede pusu kuran bir grup Mustafa kardeşimize acımasızca kurşunlarını sıkarak, O'nu idealindeki makama kavuşturmuşlardır.

2- Ahmet Aktaş (Resmi var)

1954'de doğdu. 1960'da ilk okula 6 yaşında girdi. 1964-65 öğretim yılında 11 yaşında bitirdi. 1965-67 yılları arasında iki yıl, Arapkir Kur'an Kursunda okudu. 1967-71 yılları arasında da Malatya İmam-Hatip Lisesi'nde orta tahsilini yaptı. 1972-74 yılları arasında da İzmir İmam-Hatip Lisesi'nde okuyarak ta lise tahsilini tamamladı. 1974-75 öğretim yılında üniversiteye hazırlandı. 1975-76 öğretim yılında da Bursa İktisadi Ticari İlimler Akademisi'ne girdi.

Kısa zamanda Bursa gençliğini etrafına topladı. Anadolu'dan gelen öğrencilere ağabeylik yapardı.

Anarşinin en hızlı zamanında solcuların kalesi kabul edilen Soğanlı Mahallesi'ne taşındı. Orada Zincirlikuyu Akıncılar Derneği'ni kurarak faaliyetine başladı. Solcular onun kaldığı evin duvarlarına her gece sloganlar yazarken o ise bunları önemsemezdi. "Kaplara iman yazmak lazım, duvarlar onların olsun" derdi. Alimlerle görüşüp konuşmayı severdi. Afganistan işgal edilince yandı, tutuştu. Oraya gidip cihad etmek istiyordu. Oysa buradaki hizmeti oraya gitmesini geciktiriyordu. Emri Bil-maruf görevini hiç bir zaman aksatmayan şehidimiz bir ramazan günü alenen içki içen, küfürlerle hayvan kesimi yapan bir kasaba tebliğ görevini yaparken, gözü dönmüş kasap elindeki bıçağı Ahmedimizin kalbine saplamıştır.

Şehidimiz yazdığı notlarında sanki kendi geleceğinden söz ediyor gibiydi: "Bir gün kör bir kurşuna, vücudum serseri bir bıçağa hedef olursa bu vücudum, biliniz ki inancımın dolayısıdır. Dünya için dünyada bir tek düşmanım yoktur. bu yolda gelecek ölümü, hayatımın her anında yanımda hissettim. Bir arkadaş bildiğim ölümü. Siz de ey kardeşlerim! Ölümle yan yana dolaşmaktan korkmayın."

Şehidimiz Ahmet, İslam davasındaki kararlılığı şu cümlelerle vurguluyordu: "Allah'a bütün içtenliğimle yemin ediyorum ki, sizinde belirttiğiniz gibi İslam adına mücadele etmeyi, hayatımın tek ve ilk meselesi kılmış insan olmaya söz verdim."

Şehidimiz Ahmet Aktaş notlarının bir bölümünde İslam'ı şu yönüyle anlatıyordu: "İslam bir cemaat dinidir. Toplumlara dünya ve ahirette saadette donatmak için konulmuş emirlerle doludur. İslam, huzurlu olmanın garantisidir."

Müslümanların o günkü yanlışlıklarını dile getiren paragrafında ise: "Müslümanlar bu günkü düzenin kurumlarını ıslah etmek suretiyle kendi niamını kurma mücadelesi verme yanlışlığından kurtulmalıdırlar." diyerek inkılapçı çizgisini belirtiyordu.

Şehidimiz İslamcı Gençliğin ve mücahidin sorumluluğunu hatırlatırken de "Müslüman genç, cemiyetin içinde etrafına kurtuluş nurları saçan bir cevher gibi olması, uranyum atomu gibi enerjisiyle geniş alanlara te'si etmesi gereklidir. bulunduğu her müessesede varlığını bir mücahide yakıştır

**şekilde hissettirmelidir. Maddi zevklere sırt çevirmeyen kişi mücahid
olamaz." diyordu.**

Şehidimiz Ahmet Aktaş, bir dönem notlarında kendisini sorgularken şunları zikreder:

"Kimsesiz odalarda âlîp ellerimin arasına başımı ağlasam kendi halimle birlikte bütün insanların haline. Doyasına ağlasam akan gözyaşlarımla yıkasam günahla kirlenen ellerimi, annsam günahlanımdan, soyunsam benliğin en korkunç maskelerinden, bulsam özünü."

Bu arada da ecelden de söz etmeden duramıyor şehidimiz: "Bu gün ecel geldi! Bir gün daha müsaade etmeleri için yalvardım. Ve sana bir gün daha bağışladılar. Şimdi sen o günde olduğunu farzet."

Geçirdiği ömrünün kütüğünü yaparken şunları kaleme almıştı: "Ömür yaş ve yıllarla sınırlansa ne olur ki, vazifenin bilincinde olmadıktan sonra, sınırsız ve sonsuz bir hayata gideceğini bilerek, geldiği dünyasını öbür yurduna hazırlık yapmadan gittikten sonra, dünyanın en uzun ömrüne sahip olan ne olur sanki!"

O şimdi Emir Sultan Mezarlığı'nda görevini yerine getirmenin mutluluğu içinde bizlerin yolunu aydınlatıyor.

Sürdüreceğiz yolunu ey şehidimiz!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Müslüman Genç - Temmuz 1991 sayı 7 sayfa: 33

Bu ayki şehidlerimiz:

01-Sedat Yenigün 5 Temmuz 1980 Fatih-Istanbul

Erzincan Gülabibey Mahallesinde çocukluğunu yaşadı. Daha sonra Fatih'e taşındılar. Vefa Lisesi'ne kayıt yaptırdığında kendisinde fikri gelişmelerin olduğunu ve daha sonra meslek olarak seçeceği Edebiyat dalına karşı büyük bir ilginin başladığını kavramıştı.

Günün gazeteleri içinde Yeni İstanbul, Yeni İstiklal gibi gazetelerin hareketli takipçisiydi. Günün ideolojik ortamı içinde o da milliyetçi-mukaddesatçı düşüncenin bağılarındandı. MTTB'de Orta Öğretim Komitesinin yükünü Şehid Mustafa Bilgi ile omuzlamışlardı.

Bir ara çalışmalarına Fatih Kızıtaşı'nda eski bir binada devam ediyor. Her yaştan gelen insan genç birinin okuyup çizdiği islami kitaplardan hazırladığı parçaları tatlı bir şekilde sıkılmadan dinliyorlardı. Bir aralar MTTB'nin Basın Yayın Müdürlüğünü de yürütmüş, MTTB'nin yönetim kurulu üyeliğine getirilmiş MTTB'nin Basın bildirilerini, bültenlerini o hazıramıştı.

Şehidimiz Sedat MTTB teşkilatını dinamikleştirmek ve ıslah etmek için çok çalışmıştı. Fakat bir türlü diyaloga yanaşmayan Riyaset üyeleri, metod konusunda yapılan mücadeleyi oldukça ileriye götürmüşler, bundan ötürü Sedat Yenigün teşkilattan ayrılmak zorunda kalmıştı.

İlk olarak Darüşşafaka Lisesi'ne Hıtabet Hocası olarak tayin edildi. Buradan da Zeytinburnu İhsan Mermerci Lisesi'ne Edebiyat öğretmenliğine getirildi. Bu arada Milli Gazete'de de haftada üç dört defa yazı yazmaya başladı. Yazıları okuyucuları tarafından beğenilmesine rağmen gazetenin politikasındaki istikrarsızlık ve müessesenin bu işten anlamayanların elinde oluşunu öne sürerek yazılarına son verdi. Daha sonra bir grup arkadaşıyla birlikte İlim Kültür Ocağı (İKO)'nı oluşturdu. Teşkilatın fikri yönlendiricisi "İslami Hareket" dergisinin neşrinde Şehid Sedat'ın önemli hizmetleri geçmiştir.

Ihsan Memerci Lise'sinde beş yıla yakın Edebiyat öğretmenliği yapan Sedat Hoca, elinden geçen binlerce öğrenciye tatlı uslubuyla islamı anlatmıştı.

"İslami Hareket'in 28 Temmuz 80 sayısında Sami Adil kısaca şehidimizi bu şekilde anlatıyor. Ve yine O'ndan söz ederken "İslam'ın sahipliğini devamlı tekrarladığını cemaatimiz içindeki itibatsızlıktan, teşkilatsızlıktan yakındığını kaleme almıştır." divordu.

Şehidimiz özel bir koleji sürekli hayal ediyordu. Mükemmel bir günlük gazete için özel hazırlığı vardı. İslami mücadelede eğitim ve tebliğin rolünün büyük olduğuna inanıyordu.

Tarih 5 Temmuz 1980 Cumartesi saat 20.10 gazeteden "İslami Hareket" çıkarak Emir Buhari Camii'ne uğramış oradan da berbere gitmişti. 20.5 de Faşist, ırkçı

kurşunları üzerini acımasızca sıkılırken şehidimiz berber koltuğuna yığılıp kaldı.

Akşam ezanı ise yeni okunmaya başlamıştı.

Saat 20.50 Akşemsettin Caddesinde bir kalabalık etrafa yayılan şayia "solcu bir öğretmen vurulmu" haberinden ibaretti. Münafıklar kasıtlı olarak bu tür bir sayha yaymışlardı.

O bir eğitimci olduğu kadar da hal adamıydı. Meşveretten ayrılmaz yapacağı en küçük işleri bile yıllarca beraber olduğu kardeşleriyle istişare ederdi.

O, bütün insanlara İslamı net bir şekilde tebliğ etmedikçe başarıya ulaşabilmemizin göç olduğuna inanıyordu.

Kısacası o düzenle ve düzenin kuyruklarıyla savaşını sürdürdüğü için şehid edildi.

O'nun hayatında yapmadığını söylemek yoktu.

Şehid Sedat Yenigün'ün anısına gündmle alakalı bir yazısını yayınlıyoruz:

İSLAM ÜLKELERİNDE AMERİKAN TEHLİKESİ

İslam Ülkelerinde Amerikan tehlikesi komünist yayılma kadar ciddidir.

Dünya ile satranç oynayan kaba, kalles süper devletle karşı karşıyayız. Devletler diyemeyeceğim. Aklıma ister istemez kollarını bütün mazlum insanlara açmış İslam Devleti geliyor ve devlet olmayan devlere bakıyorum.

Bu devletlerden biri olan Amerika için gözyaşı, esaret, zulüm önemli değildir. Bu dev için halkın sayfiyeye giderken, arabasına koyacağı benzinin; kapitalist tüketim ekonomisinin devamı için açık-pazar olma hüviyetinin; kendilerinin yazıp oynadığı senaryolarda çatlak ses olmamanın önemi vardır; insanın, vahşetin, gözyaşının değil.

(devamı var).....

02-Nuri Ak 6 Temmuz 1978 Batman

Kuran kursu Hocası Nuri Ak eşi ve bir çocuğuyla birlikte evinde şehid edilmiştir.

03-İsmail Kendirci 12 Temmuz 1978 Ankara

Ankara Rüzgârlı sokak'ta kimliği belirlenemeyen bir gurup tarafından otomobilden kahvehaneye açılan ateş sonucu şehid edilen Akıncı İsmail Kendirci kardeşimiz, sanayi Bakanlığı'nda memur olarak çalışıyordu. Akşam haberlerini izlemek için Rüzgârlı sokaktaki bir kahvehaneye gitmişti. Orada bulunan arkadaşlarıyla sohbet ettiği sırada kahvehaneye yaklaşan bir otomobilden açılan yaylım ateşiyle şehid olur.

04-Senai Tan 27 Temmuz 1978 Elazığ

Azot fabrikasında çalışan 23 yaşındaki Senai Tan kardeşimiz Kırkdutlar semtindeki bir çeşme başında, arkadaşlarıyla sohbet ettiği sırada, yanlarına yaklaşan 6 kişinin açtığı yaylım ateşine maruz kalarak şehid olmuştur.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Müslüman Genç - Ağustos 1991 sayı 8 sayfa 23

Necati Yıldırım

12 Ağustos 1978 Ankara

Ankara'nın Balgat ilçesinde bir Ramazan gecesi teravih namazına giderken çay içmek için oturdukları kıraathaneye saldırganlarca ateş edilmesi sonucu şehid edilmiştir.

Hayreddin Devecioğlu

12 Ağustos 1978 Ankara

Necati yıldırım ile birlikte aynı olayda şehid edilmiştir.

Salih Kara

18 Ağustos 1978 Sanayi Mahallesi-İstanbul

Salih Kara islami mücadelemizin yiğit bir temsilcisiydi. Uzun süredir tehdit ediliyor ve İslam düşmanlarıncı izleniyordu. Bu takibat sürüp gitti ve mübarek bir ayın mübarek bir gününde cami önünde yakaladılar oruçlu iken şehid olan Salihimiz kendisinin takip edildiğini bildiği için -beraberindeki iki mücahid kardeşimizi kendisinden uzaklaştırarak- gönüllü şehidlik mertebesine ulaşmıştır.

Yiğitliğini son anda dahi cesaretiyle sergileyen mücahidimiz saldırganlardan birisinin elindeki silahı kapmayı başardı. Ne varki diğer kızılar bir anda yere yuvarladılar. Bu arada sırtından üç kurşun yiyen Salih kardeşimiz, sırt üstü düştüğünde, gözü dönmüş kızıl uşaklar beş kurşun daha kardeşimizin yüzüne sıkıldılar.

Çakıcı'nın bulunduğu nalburiye dükkanına gelmişler, kasada bulunan 67.000 tl. yı aldıktan sonra dükkana bomba bırakarak kolay yerinden uzaklaşırlar.

Bünyamin Yılmaz 12 Eylül 1978 Sivas

Ömer Aksak 12 Eylül 1978 Sivas

Vedat Konak 12 Eylül 1978 Sivas

Kardeşlerimizin üçü de aynı gün komünistlerce şehid edildiler.

Ali Kuvvet 03 Eylül 1978

Ali Kardeş Eylül 1978

Sefa Eryağan Eylül 1979 Erzurum

Kadana Mahallesi'nde meydana gelen bir patlama sonucu, Erzurum Akıncıları'na mensup yiğit kardeşimiz Sefa Eryağan şehit olurken, iki arkadaşı da beraberinde yaralınırlar.

Durmuş Öztürk 06 Eylül 1980 Ankara

Sabah erkenden kalkarak sabah namazını kılmış, sonra da annesinin elini öpüp helâleşmiş ve Konya'da düzenlenen "Kudüs'ü Kurtarma Günü" mitingine katılmak için Konya'ya gitmek üzere evden çıkmıştı. Kafil otopülerinin bulunduğu yere giderken etrafını aniden saran askerler tarafından hiç bir tepki göstermeksizin kurşunlanarak şehid edilmiştir. Durmuş Öztürk dönemin MSP Yenimahalle İlçe Başkanı Numan Öztürk'ün oğluydu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXX

Müslüman Genç Ekim 1991 sayı 10 sayfa 27:

Cemil Timur - Ali Timur - Abdurrahman Sümer - M.Ali Sümer

14.10.1979 Kızıltepe / Mardin

Bir sonbahar günü Mardin'in Kızıltepe İlçesi'nin Akyüzler Köyü'nde meydana gelen çatışmada solcular bu dört yiğit kardeşimizi şehid ettiler.

Mustafa Sevim: 7 Ekim 1979 Sanayi Mahallesi-Istanbul

Mustafa Hoca İslamı yaşatmak ve hakim kılma mücadelesini zaman zaman tek başına vermek zorundaydı. Sanayi Mahallesi'nde Kültür Demekleri Spor Okulu, İmam Hatip Lisesi'nin en ağır yükünü omuzlarında taşıyordu. İslami Hareket Sanayi Mahallesi'nde hızlı bir şekilde gelişmekteydi. Bütün bu gelişmeler ve faaliyetler müslümanları sevindiriyorken, emperyalizmin yerli işbirlikçilerini de kara kara düşündürüyordu.

Mustafa Sevim 7 Ekim pazar günü ikindi namazını eda ettikten sonra evine giderken cadde ortasında beynine sıkılan kurşunlarla şehid edildi.

Mustafa Sevim mahallede gerçekten sevilir sayılır ve itibar görürdü. Özellikle O'nun bu günkü Kağıthane İ.H.Lisesi için gösterdiği fedakarlıklar aslına o okulun isminin Mustafa Sevim İ.H.L. olarak değiştirilmesini beraberinde getirecektir.

36 Yaşında evli ve beş çocuk babasıydı. Şehadetinden bir süre önce ailesine ve çocuklarına hitaben "Bu soysuzlar bir gün beni şehid edecekler. Bunu biliyorum. Fakat eğer arkamdan ağlarsanız çocuklar, biliniz ki hakkımı helâl etmem demidir."

Bayram Bayraktar-Ahmet Ali Özkan 16 Ekim 1979 Sağmalcılar/Istanbul
Yıldırım Mahallesi'ndeki bir terzihaneye baskın yapan komünist militanlar içerde bulunan ve Akıncı olduğu bilinen terzihane sahibi Bayram Bayraktar ile yanında çalışan 16 yaşındaki İ.H.L. öğrencisi Ahmet Ali Özkan'ı yaylın ateşine tutarak şehid ettiler.

Mirza Ekim 1979 Malatya

79'lu yılların sonbaharında hazan mevsiminde, Malatya'da İslamcı gençlere karşı yoğunlaşan saldırılar esnasında Mirza isimli bir kardeşimizde şehid olmuştu. Bir marangozhanede otururken üç kişi oldukları sanılan solcu bir grup silahlı saldırı da bulunarak kardeşimizi şehid etmişlerdi.

Zeki Uluçay 7 Ekim 1978

İmam Hatip Lisesi 2. sınıf öğrencisi olan, 7 Ekim 1978 günü bir grup tarafından boğularak şehid edildi. saldırganlar olaydan sonra Zeki kardeşimizin ağzına toprak doldurarak olay yerinden kaçtılar.

Recep Şahin (Ekrem) 28 Ekim 1989 Afganistan Host
Bafra İHL'den sonra bir süre İmamlık yaptı. Fakat içindeki cihada katılma arzusu onu
kamçılıyordu. Pakistan'a ilk geldiği günlerde saf ve temiz bir Anadolu insanının
güzelliğini üzerinde taşıyordu.

Afgan mücahidleriyle ilk müşterek çileli ve şerefli hayatı, Fetih Kampında paylaştı. Daha sonra Kundu vilayetine gitmek üzere yola çıktı. Burada Şehid Mevlevi Abdülfettah'ın cephesinde bulundu. Orada bulunduğu süre içinde mücahidlerle iyi bir şekilde kaynaştı. Beş ay sonra kışın, Kunduzdan dönerek Peşaver'e geldi. Peşaver'den tekrar Host şehrine gitti. O günlerde Host'ta yüzünden bir şarapnel parçası ile yaralandı.

Daha sonraları 28 Ekim 1989 da bir havan mermisinin bulundukları yere isabet etmesi sonucu şehid oldu.

Recep fazla konuşmadı. Hareketleriyle küfre karşı kıyamını yaptı. O'nun için küfür ve adaletsizliğin karşısında susmak, züldü. İnandığı gibi yaşadı. Müslümanların derileriyle hemderd oldu. Hastalığına sabretti. Aç ve susuz kaldı, ama cihadsız durmadı. Kısacası O müslümanca yaşadı, müslümanca öldü.

Bilal'i tanımayanınız yoktur. O bir abide oldu, müslüman gençlerin yolunu aydınlatmada. Uzaklardan taa uzaklardan İslam meş'alesini iki eliyle kaldırmış tüm müslüman gençliğe mesajını iletiyor.
(devamı var).....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXX

Müslüman Genç Kasım 1991 sayı 11 sayfa 25:

Mustafa Başoğlu- 6 Kasım 1977

Ankara'da komünistlerce şehid edilen Mustafa Kardeşimiz de, düzenin harcayarak bitiremediklerinden birisiydi.

Kemal Özdemir-16 Kasım 1979 Kaysen

16 Kasım'da Kayseri'nin Düvenönü Meydanı'nda İmamHatip'li kardeşimiz Kemal Özdemir hunharca kurşunlanarak şehid edilmiştir.

O gün günlerden Cuma idi. Bir grup Müslüman oturmuş sohbet ediyorlardı. Aralarında Kemal de bulunuyordu. bu arada 4 kişilik bir grup kemal kardeşimizin de aralarında bulunduğu arkadaşlarına saldırmışlardı. Sonuçta İmam Hatip'li Kemal Özdemir kardeşimiz göğsünden aldığı kurşun yaralarıyla şehid olmuştur.

Özdemir kardeşiniz gıyaseten aldığı kurşun yaralarını çözmek için Kemal Özdemir, yiğit, cesur, her anını Allah yolunda harcamak isteyen müslüman bir gençti. Şehid olmak istiyordu. Rabbimiz duasını kabul etti. Batılsı ve doğulusuyla emperyalistlerin Türkiye'deki yerli işbirlikçilerinin kahpe kurşunlarına hedef oldu. Üstelik yatsı namazına bir kaç dakika kala vuruldu. Dönerek namlunun üzerine yükoşuyordurdu ve yeniden vuruldu. Bir daha bir daha, koca bir çınar gibi devrilmedi. Allah diyerek koşuyordu. Yiğit Kemal şehid olmak istiyorum diyordu. Kahpe kurşunlar caniler tarafından acımasızca sıkılıyordu. O bir haykırıyor, kahpeler iki el ateş ediyorlardı. Sadece kurşunlarını değil kinlerini ve nefretlerini de Kemalimize sıkıyorlardı.

Kemal ayakta olduğu halde arkadaşlarına dönerek "**vuruldu**m" dedi. Kardeşleri kucakladılar Kemal'i ve O emin ellerde şehadete kavuştu.

Bayram dönüşü annesini "bana ekmek pişirme, yemek istemiyorum. Şehid olmak istiyorum" demişti.

Cenazesi kılındıktan sonra doğum yeri olan K. Maraş'ın Mehmet Beyler Köyüne götürülen naaşı orada defnedildi.

Mustafa Öcal - 17 Kasım 1979 Malatya

Mustafa Ocal - 17 Kasım 1979 Malatya
Malatya'nın Vatandaş adası semtinde ikamet eden Mustafa Kardeşimiz de her
inanen gibi, inancını hakim kılmak için çırpınıp duruyordu. Bir akşam üstü evine doğru
giderken meçhul kişilerin silahlı saldırısı sonucu olay yerinde şehid oldu.

Bedri Şenoğlu - 5 Kasım 1978 Aydınlikevler/ Ankara

Ankara'nın Aydınlıkevler semtinde şehid cemalettin caddesindeki bir evde gece saat 21.00'de tabanca kurşunu ile vurulmuş olarak bulunmuştur.

Mustafa Emeksiz - 6 Kasım 1978 Adana

(Aşağıdaki roportaj 1978 tarihli Adana'da çıkan Tevhid Dergisi'nden alınmıştır.)

Bir oda, şehid odası, şehidin acı-tatlı 18 yılını geçirdiği oda. Bu oda dahi Mustafa Emeksiz'in her şeyiyle ömek olduğunu belgeliyor.

Odaya girer girmez pencere üzerindeki Kabe'nin güzel bir portresiyle karşılaşıyoruz. Yüreğimize bir iman feyzi doluyor. Sol duvara baktığımızda Allah (cc) lafzının çok güzel yazılmış bir tabloyu görüyor, içimize bir sıcaklık doluyor. Onun altında hacc mevsiminde çekilmiş Arafat dağının güzel bir fotoğrafı...

Karşıda ise bir kitaplık... Mustafa'yı şehadet mertebesine yükselten kitaplar. Her biri birbirinden değerli. Köşede bir sedir. İşte şehidimizin odası.

Tevhid: Bu gün siz bir şehid bababsısınız. Acababir şehid babası olarak ne düşünüyorsunuz. Bu olay sizi ve ailenizi çok sarstı mı?

Abdullah Emeksiz: Çok memnunum. Allah'a şükürler olsun. Allah için, Din-i İslam için bir evlat yetiştirdim. Kendisi tüm Hafız'dı. Kalbim çok müsterihdir. Bu uğurda bir şehid vermiş olduk. Ailemiz de şehid ailesi oldu. Elbette üzüldük. Evlat bu... Can, üzülmemek elde değil. Belki hakkımızda böylesi daha hayırlıdır. Madem Ceenab-ı Allah buna lâayık görmüş... Bir şey de duydum. İmam Hatip Okulu'nda öğrenciler derslere girmeyip, olayı protesto etmeleri, hatim indirmeleri beni çok duygulandırmıştır. Hem evi dolup taşıyor. Köye giden kalabağı görecektiniz. Köye sığmıyorlardı. Bunlar benim için hep bir şereftir. Bütün çocuklarım, Allah yoluna feda olsun.

HAYAT HİKAYESİ

Tevhid: Şehid kardeşimizin en yakını ve babası olarak hayat hikayesini anlatır mısınız?

Abdullah Emeksiz: Önce isterseniz şundan bahsedelim Benim evlenmeden öne dahi, bir idealim vardı. Biliyorsunuz, bizim gençlik dönemlerimizde Kur'an okumak çok zordu. Omuzu tüfekli jandarmalar gelecek diye, gizli gizli okurduk. Böyle olmasına rağmen, az buçuk öğrenmişim. Ben iyi hatırlıyorum. Gerdeğe gireceğim gece Allah'a şöyle dua etmişim. "Allah'ım bana bir erkek nasib et ki, senin uğruna tüm hafız yapıp, senin yolun için çalışsın." Allah'a şükürler olsun, duam kabul oldu.

ÇOCUKLUĞU:

1.5.1958'de KARAIŞALI'nın Başkurt Köyü'nde doğdu. kendisi iki yaşındayken, yani 1960'ın kışında Adana'ya yerleşti. Çocukların hepsi Adana'da büyüdü. İlkokulu bitirdikten sonra, Adana Müftülüğüne bağlı Yağ Camii Kur'an Kursuna verdim. Kur'an'ı hatmettikten sonra, eki olduğu için, müftülük tarafından tüm hafızlık için Karaisali'ya gönderildi. Kur'an kursunda, 4 sene okuduktan sonra Adana'ya geldi. Bu sefer, müftülükte Arapça dersleri almaya başladı.

Sağolsun müftümüz Cemaleddin Kaplan'ın yardımıyla Kozan'da ortaokulu dışardan bitirme imtihanlarına katıldı. İki imtihan süresi içinde imtihanları kazanıp diplomasını aldı. O sene Adana İmam Hatip Okulu'nun lise kısmına kayıt yaptırdım. İşte bildiğiniz gibi iki yıldır İmam Hatip lisesinde okuyordu.

Çocukluğuna dönecek olursak. Küçüklüğünden beri her hareketi ölçülüydü. Evin içinde olsun, mahallede olsun, devamlı her kese ömek olurdu. İlkokulu birinci sınıftan beşinci sınıfa kadar hep takdimameyle geçmişti. Şunu hiç unutmam. Bir gün beşinci sınıf öğretmenini bana rast geldi. "Mustafa'yı ne yapıyorsun?" dedi. Ben de "Kur'an kursuna, ondan sonra da, imam Hatip'e göndereceğim" deyince, suratı asılarak "Çocuğun hayatını zehirleme, öğretmen okuluna gönder." demişti.

AHLAKI

Evde kardeşlerine karşı, mahallede komşulara karşı kadar iyi davranıyordu ki, mahalle kan ağlıyor şimdi. "Gelinlik kız gibi terbiyeli maşallah" derlerdi. Sessizdi. Hiç kimseye dokunmazdı. Karıncanın dahi incinmesini istemezdi. Öyle ki pencerenin perdesini açıp ta, dışarıya bakmaya utanırdı. Onsekiz yaşına gelmiş, karşısında bir kelime dahi konuşmazdı.

Çok kitap okurdu. Eve girer girmez kapıyı örter, eline kitaplarını alır, öylece dalardı. İşte şurada gördüğünüz bütün kitaplar onun. Hepsisi de dini kitaplar.

Hiç bir siyasi gurupla ilişkisi yoktu. MTTB'ye gidip gelirdi. Orada gördüklerini bana, büyük memnuniyet içinde anlatır, oradaki gençlerin hareketlerini överdi. Ne ülkücülerle, ne de derimcilikle bir ilişkisi vardı. Mahallede hiç bir siyasi olaya katılmazdı. zaten siyasi tartışmaları sevmezdi. Eve gelir, ya kitaplarını kendisi sessiz okur ya da kardeşlerini çağırarak hep beraber okurlardı.

GERÇEK DÜĞÜN

Beni ve ailemi, aynı zamanda tüm Başkuf Köyü'nü de en çok üzen şey: Geçen yaz, köyümüzden nişan koymuştuk. Hemen iki ay sonra evleneceklerdi. Her şeyi, bütün hazırlıkları tamamdı. Nişanlısı da şimdi burda, fiğân ediyor, kan ağlıyor zavallı. Ama O gerçek düğünü yaptı. Ve gerçek gerdeğe girdi. benim için Mustafa, bir örnektir artık. Bütün çocuklarımı Mustafa gibi yetiştirmek tek idealim. Hepsini hafız yapıp Allah yoluna ve İslam için çalışmalarına yardımcı olmak, esas gayemdir.

Tevhid: Koministlerin kardeşimizi öldürmesini siz neye bağlıyorsunuz?

GAYE İSLAM DÜŞMANLIĞI

Abdullah Emeksiz: Bu doğrudan doğruya İslam'a bir saldırıdır. İslam'a olan düşmanlıklarındandır. Böyle saf müslüman çocukları, keklik avlar gibi avlıyorlar. Komünistlerle hiç bir ilişkisi, hiç bir tartışması, hiç bir kaygısı yok iyi biliyorum. Gaye İslam'a düşmanlık. Ben başka çeşit yorumlayamıyorum. Bir kaç gün önce vurulan devrimci kızın, intikamını almak için saf bir müslümanı seçtiler. Gaye ortalığı bulandırmak, müslümanları da anarşinin içine çekmek, pis emellerine bizleri de alet etmek, ben başka çeşit düşünmüyorum.

TAKDIR ALLAH'INDIR.

Tevhid: Allah yoluna baş koymuş olan biz gençlere bir tavsiyeniz var mı?

Abdullah Emeksiz: Elbette, kendinize dikkat edin. her türlü kavga usullerini, mücadele metodlarını öğrenin. Mustafa'nın yanında bir silah olsaydı, böyle mi olurdu? Hepsi çil yavrusu gibi dağılırdı. Gerçi her şey Allah'ın takdirdir.

Tevhid: Büyüklere, bilhassa zengin abilerimize bir tavsiyeniz var mı?

BASİRET GÖZLERİ KAPALI

Abdullah Emeksiz: Zengin abilerimiz gaflettedir. İslam'a büyük hizmet etsinler. Başımıza gelenler, düzenin ve onların yüzündendir. Mübareklerin basiret gözleri kapalı. Mallarının zekâtlarını tam olarak vermiyorlar. Ceplerinden beş kuruş çıksın istemiyorlar. Her hangi bir müslüman genç, elinde bir dergi getirse, "Allah için bastırdık alın" dese, elleri titiyor. Ne olur, aliver sanki... Kafirlerin yaptığını görmüyor mu bunlar? Adamlar, varlarını yoklarını ortaya koyuyorlar. Bizimkiler ise biraz daha kazanayım sevdasındalar.

Tevhid: Dünyadaki ve Türkiye'deki İSLAMİ HAREKET'i nasıl yorumluyorsunuz?

Abdullah Emeksiz: Ben çok umutluyum. çok iyiye gidiyor, diyorum.

Müslümanlarda bir uyanış var. Bilhassa gençlerde... Bir arkadaş şöyle diyor:

"Görev bize düştü, ne olaksa olsun; bir kıvılcım kâfi" misafir kardeşlerimiz de öyle söylüyorlar. Gerçekten de öyle. Müslümanlar bir uyanış içinde.

Tevhid: Allah razı olsun. Başını z sağ olsun.

Abdullah Emeksiz: Sağ olun. Çalışmalarınızda Allah yardımcınız olur, inşaallah...

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX

Müslüman Genç Ocak-Şubat 1992 Sayı 13-14 Sayfa 36:

Şehid Tekiner Tayfur'un TANZİMAT SONRASI İSLAMİ HAREKET adlı çalışması:

19. YÜZYILDA DÜNYA'NIN SİYASİ HARİTASI VE EKONOMİK DURUMU

19. Yüzyıla Osmanlı İmparatorluğu çeşitli isyanlar içerisinde yorgun bir şekilde ve içerden yer yer çürümeye başlayarak girmişti. Sokullu'nun ölümüyle de duralama dönemine giren Osmanlı'yı İkinci Viyana kuşatmasında Leh Kralı Boblesk'in yardımıyla yenen Hristiyan Avrupa birden kendine güven duyulaya başlamış ve bu güven tekniğin ilerlemesine paralel olarak her geçen gün artmıştır. Tabiki bu güven duygusu kesinlikle boş değildir. Coğrafya keşifleri ve bunları izleyen ticaret

alanındaki Avrupa'nın atılımları; bunların sonucu olarak elde edilen ucuz hammaddenin Avrupa sanayisine büyük katkısı ve ilim alanında yeni buluşlar, ilerlemeler, tüm bunlar artık Avrupa'nın kendisine doğu dünyası karşısında güven duymasına yeterli sebeplerdir.

buhna karşı Osmanlı'nın bu ilerlemeler karşısında kayıtsız tutumu ilmin gerektiği gibi ilerlemememesine, Avrupa karşısında yenilgileri tatmasına sebep olmuştur. bununla birlikte şu da bir gerçektir ki, Osmanlı'nın yıkılış döneminin bu kadar uzun sürmesinin şüphesiz devletin kendi temeliyle sıkı bir ilişkisi vardır.

Tarihte çok ender rastlanan bir olaya dikkat çekmek gerek. O da Osmanlı devletinin başlangıcından Onuncu padişahına kadar olan dönemde başa gelmiş olan on padişah gerçekten zeki, yetenekli ve aynı zamanda devleti yönetecek bir şekilde ilmi kariyere sahiptiler.

Ancak 10. Padişah Kanuni'den sonra gelen padişahlar hiç de ilk on gibi değillerdi. Aksine devlet bilgisinden mahrum ve aynı zamanda şehzadelikleri boyunca saraydan çıkmayıp belli bir tecrübe geçirmedikleri için devlet işlerinde yeteneksiz kimselerdir. Tabiki bazı istisnalar mevcuttu. III. Selim, II. Mahmut, II. Abdülhamid. Fakat bunların dışında kalanlar, maalesef Osmanlı Devletini yönetecek yetenekte değillerdi.

Avrupa, istila edip kolonileştirdiği Güneydoğu Asya, Amerika, Hindistan, Uzakdoğu ve Afrika'dan çok ucuz bir şekilde sanayisi için hammadde sağlamış, bunun neticesi olarak sanayi daha da genişlemiş ve paranın değeri artmıştı. Osmanlı'da ise Türkler ve diğer müslümanlar ticaretle pek uğraşmıyorlardı. Onların rağbet ettikleri ve meşgul oldukları meslek dalı askerlik ve yöneticilikti. Öteyandan Kanuni devrinde verilmiş olan kapütülasyonları çok iyi kullanan Cenevizli ve Venedikli gibi Avrupa tüccarları, Osmanlı iç ve dış ticaretine hakim olmuşlardır.

Tabi Osmanlı bu kapütülasyonları güçlü olduğu dönemlerde ve merhamet olarak vermişti. Ancak bunlar çok önemli maddelerdi. Ve Avrupa tüccarları bunları iyice değerlendirip Osmanlı ticaretine hakim olmayı başarmışlardı. Kapütülasyonlar sayesinde Avrupalı tüccarlar Osmanlı topraklarında istedikleri gibi hareket ediyorlar; hatta suç işlediklerinde kendi konsoloslukları tarafından kurulmuş olan mahkemelerde yargılanıyorlardı. Bu durum Osmanlı içişlerine karışmaktan başka bir şey değildi. Fakat o zamanki devlet anlayışı tamamen askeri güce dayandığından ve müslümanların ticaretle aralarının pek iyi olmaması nedeniyle bu ayrıcalıklar verildiğinde pek düşünülmemişti.

-18. Yüzyıl boyunca ülkenin askeri bakımdan nasıl güçlendirilebileceği yolunda çeşitli araştırmalar yapılmış ve hatta bu yolda bir takım önemli tedbirler alınmışken; 12. yüzyıla gelindiğinde, zaafın yalnızca askeri alanda değil, ekonomik, maddi, kültürel, ahlaki ve siyasi alanlarda da ciddi bir biçimde görüldüğü ifade edilmekteydi.

-Hindistan'da İngiliz-Moğol kanlı savaşı müslümanların aleyhine sonuçlanınca, müslüman aydın feci bir ruhi bunalıma uğradı.

-Batı karşısında yenilgiyi çoktan kabul eden bütün aydınlar grubunun siyasal ve askeri bakımdan aynı teslimiyetçi tutumu savundukları söylenemez. Ama gençlerde hakim olan eğitim, kültürel düzeyde bu yenilgiyi kabul etmişlik ve teslimiyetçilikti.

1-Ya hayatı İslam'a göre düzenlemek -ulema- geleneksel kurumlar ve yerleşik yapı.

2-Ya çağın hayatıyla İslam'ı bağdaştırmak için yeniden yorumlamak Aydınlar -uzlaşma- N.Kemal, B.Renan.

3-Veya İslam'ı terketmek.

İslam dünyasının ekonomik anlamda zenginleşmesi, tarım ve sanayi ile refaha kavuşması, batılı kültürel kurumlar, siyasal yapı ve sosyal ilişkiler kabul edilmeliydi.

1-Osmanlıcılık (Daha sonra diğer iki gruba dağılmışlardır)

2-Türkçülük, İslamsal devlet.

3-İslamcılık

Cumhuriyet önceki islamcılarının iki temel özelliği vardı. 1-Tepkici (reaksiyoner olmaları) 2-Teorik ve pratikte batı düşünce ve sistemlerinden etkilenmeleri.

Savunmalarda esas olan felsefi yaklaşım tarzı, daha önemlisi batı felsefesinin ortaya koyduğu normlar, tezler, yaklaşım tarzları bu müslüman düşünürler tarafından kökten reddedilmemiş, tersine genel geçen kabul edilerek çürütülmeye çalışılmıştır.

1-Başta Sırat-ı Müstakim ve Sebilür- Reşad olmak üzere Mehmek Akif ve Eşref Edip gibi İslamcı zatlarda, İslam'a daha yakın; fakat yine de tepkici yanlar, unsurlar bulmak mümkündür. Yenilgilerin sebebi İslamiler arasında olan topluluk. Tespit doğru.

Batının ahlaki, kültürel ve toplumsal yaşayışı ve kurumları alınmadan; ilim anlayışı, tekniği, sanatı alınmalıdır, ama nasıl? İlim soyut olarak gelebilir mi?

1924-60 arası Türkiye'de batının sanat ve tekniğini savunup da düşünce yapısına, ahlakına karşı çıkan müslüman gruplar değil; çok ilginçtir yeni gelişmeler karşısında "üfürükçü-muskacı" tipler vardır. Öncesi ile hiç bir bağlantısı yoktur. Suç kimin?

2-Batıya karşıymış gibi görünen, fakat özü itibariyle batıdan seslenen milliyetçilik akımları başlamıştır.

"Anadolu Milliyetçiliği", "Türk cihan hakimiyet mefküresi, Bin Yıllık şanlı tarih, Osmanlı Kültürü, Devlet-i Ebed müddet" Ruhçuluk.

3-Batının normlarını eleştiren şairler, bu soyutlamalar ile İslamcılık yapma, yalın ve davetçi edebi türler yerine, daha entellektüel kaygıları bol olan edebiyat sergilemekle meşgul olanlar.

4-Yalnız imani duyguları daha kalıcı ve Kur'ani delillerle güçlendirmeye dönük bir başka akım. Eskinin aşağılık kompleksi izleyicilerini belli bir sabit fonksiyon çerçevesinde dönmeye itmiştir.

-İlmi çalışmalar. Buhan'ın Tecrid-i Sarf Tercümesi ve bazı tefsirler, Mealler Akademik

Müslüman kitlelerin bütün akım ve gruplaşmalarda saf islami özden yoksun olması, köklü bilim ve düşünce temellerinden kopukluğu, böylelikle biçimsel taviz ve vaadlerle yetinme kültürüyle yetiştirilmesi gösterilebilir.

II. Abdülhamit 1876'da başa gelip, gerek ekonomik ve askeri gerekse eğitim alanında atmış olduğu adımlar, seleflerinden farklı olarak devletin ve memleketin çehresini biraz değiştirmişse de, kurulu düzeni (daha sonra yıkıma giden devletin adımlarını biraz yaklaştırmak) yavaşlamak başka bir şey yapmamıştır.

İslami Hareket açısından baktığımızda ise çözülmesi zor düğümlerle karşılaşırız. Her şeyden önce II. Abdülhamit gerek içte ve gerekse dışta başarılı siyasetiyle tüm dünya müslümanlarını tek bir halifelik altında birleştirmeye çalışmıştır. Tabi bu sırada ulemanın büyük çoğunluğu yardım etmiştir. Buna rağmen yine bir çok ulema padişahın sıkıyönetimine karşı dayanamayıp Onu müstebidlikle suçlayıp hatta katline fetva vermiştir.

Bu dönemde İslami Hareket genelde devlet eliyle sürdürülüyordu. Padişahın istediği tek halife altında siyasi birlik, bir nevi o dönem İslami Hareket'in ana temellerinden idi. İslami Hareket'in bu dönemde en önemli sorunu İslam'ı hayat düzeni olarak insanlara sunma uğraşısıdır. Çünkü dönemin diğer iki önemli hareketi belli tonajlarda ve ağırlıklarda ve batı sistemini savunuyordu. Bu ikosizden Osmanlılık hareketi, Osmanlı Devleti sınırları içerisinde yaşayan insanları ihtiva eden bir düzeni hedef gösteriyordu. Jön Türkler ve Turancılar ise ulusul ve ırkçı bir devleti savunuyorlardı. Tabi bu hedef sadece türk halkının ve belli bir bölgeyi hedef seçiyordu. Osmanlılık hareketi zamanla İslamcı ve Turancı hedef arasında erimştir. En önemli temsilcisi Namık Kemal'di

- 1908'de İttihat ve Terakki dolayısıyla Turancıların fiilen başa gelmeleri, İslamcılar için zindan yollarını açmış; zindanlar, sürgünler, mahkemeler, sorgular İslamcıların günlük hayatına girmeye başlamıştır.

-İttihat ve Terakki Fırkası 1889'da kurulmuş olan jön Türkler'den çıkan bu teşkilattan daha aktif olmasını savunan kişiler tarafından 1895'de İstanbul'da kurulmuştur. Jön Türkler'in fikir babası olan Ziya Gökalp, İttihat ve Terakki'nin de fikir babasıydı. Teşkilat kurulduktan kısa bir müddet sonra özellikle tıbbiye ve askeri akademilerde taraftar bulup yayıldı. Teşkilatın güçlü olduğu iki bölge İstanbul ve Selanik'ti. 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanından sonra yapılan seçimde Medis-i Mebusan'da çoğunluğu sağlamıştı.

Osmanlı'nın son dönem eğitim sistemi

Daha önceleri Osmanlı eğitim sistemi tamamen medrese kurumlarına dayanıyordu.

II. Abdülhamit döneminde eğitim alanında çok çeşitli ve büyük adımlar atılmıştır.

O'nun döneminde ilk defa ve yaygın olarak askeri ve tıbbi akademiler açılmıştır.

Tabi bu akademilere öğrenci yetiştiren daha bir çok idadi-hise hizmete sunulmuştur. İşin garibi Abdülhamid'in tahttan indirilişi, O'nun açmış olduğu bu lise ve akademilerde yetişen İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne mensub gençler elendn olmuştur.

Kaba olarak tarif edecek olursak son dönemde Osmanlı eğitim sisteminde iki tür sistem vardır.

1-Medreseler

2-Mektepler

-bu dönem içerisinde mekteplere rağbet artmış, bunun sonucu olarak mekteb açma işi hız kazanmıştır.

-Bu arada İttihat ve Terakki'nin Medreselere karşı olduğu menfi propagandası, medreselerin halkın gözünde itibar kaybetmesine sebep olmuştur.

-Bunun üzerine 1908-1909 da medreseleri ıslah programı ortaya atılmış bu hususta çalışmalar ümit verici bir şekilde ilerlemişti. Medreselerin düzenlenmiş bu şekline Darü'l-Hilafe adı verildi. Bu teşkilatla medreseler yeni bir şekle sokuldu, çoğaltıldı. Ama beklenen semereyi harpler, karışıklıklar, yoksulluklar içinde verememiş, yuvarlanıp dumuş ve sonunda kapatılmıştır.

- Bu ıslah programları sırasında medreselere islami ilimlerin yanı sıra fenni ilimler de kurulmuştur. Lakin yedi devletle savaşan bir milletin, medrese talebeleri de cihad için cepheden cepheye koşmayı ilahi bir emir sayarak ders odalarını terk etmişlerdir. Bu dönemde medrese talebelerinin % 70'i harbe iştirak etmiş, geri kalanı ise İslam'ı, halka ve savaştan geri gelenlere öğretmek için derslerine devam etmişlerdir.

2-Osmanlı'nın Yıkılışı - TC'nin Kuruluşu

-1918'de savaş bitti. Yedi cephede savaşıldı. 11918'den itibaren İttihatçılar devlet dairelerinden temizlenmeye başlandı. Tabi bu arada İslamcılardan başka kimse kalmamıştı. Fakat M. Kemal Mayıs 1919'da Samsun'a çıkmış, Kazım Karabekir ve Anadolu'daki diğer kuvvetlerle kurtuluş başlatılmıştır. Bu noktada İslamcıların durumu çok ilginç. Onlardan bir kısmı, İttihatçılardan temizlenen devlette görev almaya başlamış. M. Sabri Efendi, Elmalılı Hamdi Yazır, Meclis-i Mebusan'da bulunan bir çok islami şahsiyetler gibi; diğer bir kısmı ise Mehmet Akif, Eşref Edip, Hasan Basri gibi şahsiyetler Anadolu'ya geçerek Kurtuluş Savaşı'na katılmışlardır. Sakarya Başkomutanlık Savaşları ve İzmir'in kurtuluşu.

MILLİ GAZETE-ŞEHİDLERİLE İLGİLİ ARŞİV**İncelenen Cildler:**

01-Ocak-Şubat-Mart 1976

02-Nisan-Mayıs-Haziran 1976

03-Temmuz-Ağustos-Eylül 1976

04-Ekim-Kasım-Aralık 1976

05-Ocak-Şubat-Mart 1977

06-Nisan-Mayıs-Haziran 1977

07- -Ağustos-Eylül 1977

08-Ekim-Kasım-Aralık 1977

09-Ocak-Şubat-Mart 1978

10-Temmuz-Ağustos-Eylül 1978

Temmuz Ağustos Eylül 1978 cildi 2 cild vardı

11-Ekim-Kasım-Aralık 1978

OCAK-ŞUBAT-MART 1977 CILDI

02 Mart 1977 - 1. Sayfa Adil Akyol'un Öldürülmesi Haberi

03 Mart 1977 - 1. Sayfa

04 Mart 1977 - 1. Sayfa

05 Mart 1977 - 1. Sayfa

22 Mart 1977 - 6. Sayfa Fatih Akıncılar Dispanseri Açılış İlanı

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Milli Gazete: 2 Mart 1977 Sayfa: 1

B.Almanya'da Adil Akyol'un öldürülmesi geniş infial uyandırdı

CHP Genel Senatörü Uğur Alacakaptan'ın konferansı sırasında meydana gelen kanlı hadiseye Alman polisi el koymuştur.

Milli Gazete: 3 Mart 1977 Sayfa:

Akyol'un öldürülmesi gerginlik doğurdu

Milli Gazete: 4 Mart 1977 Sayfa: 1

Alman Polisi Akyol'un Katillerini Anyor

Milli Gazete: 5 Mart 1977 Sayfa: 1

Akyol'un Kimliği

Almanya'da Komünistler Tarafından Öldürülen İşçimiz Yurda Getirildi

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

AĞUSTOS-EYLÜL - 1977 CILDI

26 Eylül 1977 - 1. Sayfa Bahri Kılıç'la ilgili Bildiri

29 Eylül 1977 - 1. Sayfa Bahri Kılıç Resmi ve Haberi

30 Eylül 1977 - 2. Sayfa Ayna Sütunu- Bahri Kılıç'ın mektubu

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Milli Gazete: 26 Eylül 1977 Sayfa: 1

Akıncılar Genel Başkanı Tezel: Binlerce Müslüman Kanına Giren Zalimler Pişman Olacak

Milli Gazete: 29 Eylül 1977 Sayfa: 1

Kılıç'ı Kanlı Düzen Uşakları Şehid Etti

OCAK-ŞUBAT-MART 1978 Cildi

- 01-Ocak 1978 Sayfa: 7 - Erdoğan Tuna-Nazım Dumuş-Fikret Keklik Taziyesi
 03-Ocak 1978 Sayfa: 1 - Şehid Edilen Gülbahar'ın Katilleri Kınandı
 09-Ocak 1978 Sayfa: 1 -Tuna-Kekli ve Dumuş İçin Yardım Kampanyası Haberi
 10-Şubat 1978 Sayfa: 1 - İstanbul'da İki Akıncı Vuruldu. Turan İncemizrak Hab..

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL - 1978 CILDI

- 01 Temmuz 1978 - 1. Sayfa Resimli Mehmet Baydın Haberi.
 01 Temmuz 1978 - 2. Sayfa Dolayısıyla Sütunu- Şehid Celil'in Babasından...
 15 Temmuz 1978 - 2. Sayfa Dolayısıyla Sütunu-Şehidlerimiz Yazısı
 29 Temmuz 1978 - 1. Sayfa Resimli Senai Tan Haberi.
 13 Ağustos 1978 - 1. Sayfa Hayreddin Deveci haberi
 15 Ağustos 1978 - 1. Sayfa Hayreddin Deveci Haberi - Akıncılar.....
 20 Ağustos 1978 - 1.Sayfa Resimli Salih Kara Haberi.
 21 Ağustos 1978 - 1. ve 7. Sayfa Resimli Salih Kara Haberi.
 31 Ağustos 1978 - 1. Sayfa Ahmet Hattaboğlu-Cemal Havuzoğlu haberi
 19 Eylül 1978 - 1. Sayfa Resimli Necati Çakıcı haberi
 21 Eylül 1978 - 1. ve 7. Sayfa Resimli Necati Çakıcı haberi
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Milli Gazete: 1 Temmuz 1978 Sayfa: 1
 Mehmet Baydın'la ilgili yazı.

Milli Gazete: 1 Temmuz 1978 Sayfa: 2
 Dolayısıyla - Mehmet Fahri
 Şehid Celil'in Babasından mektub var !

Milli Gazete: 15 Temmuz 1978 Sayfa: 2
 Dolayısıyla-Mehmet Fahri
 ŞEHİDLERİMİZ

Milli Gazete: 29 Temmuz 1978 Sayfa:1
 Senai Tan'la ilgili

Milli Gazete: 13 Ağustos 1978 Sayfa: 1
 Akıncılar: Müslümanlar üzerindeki saldırılar daha da arttı
 Balgat Katliamında ölenlerden Hayreddin Devecioğlu'nun Akıncı olduğu açıklandı.

Milli Gazete: 15 Ağustos 1978 Sayfa: 1
 Akıncılar: Kanlı olaylar bizim inancımızın mücadelesi değil
 Genel Başkan Telliöğlu, Balgat'ta dört müslümanın şehid edildiğini, bunlardan Necati Yıldırım ve Hayreddin Devecioğlu'nun Akıncılara mensub olduğunu açıkladı.

Milli Gazete: 20 Ağustos 1978 Sayfa: 1
 "AKINCI HAREKETİ, KATİLLERİ DÖKTÜKLERİ DÖKTÜKLERİ KANDA
 BOĞMAYA KARARLIDIR"

Milli Gazete: 21 Ağustos 1978 Sayfa: 1

OCAK-ŞUBAT-MART 1978 Cildi

- 01-Ocak 1978 Sayfa: 7 - Erdoğan Tuna-Nazım Durmuş-Fikret Keklik Taziyesi
 03-Ocak 1978 Sayfa: 1 - Şehid Edilen Gülbahar'ın Katilleri Kınandı
 09-Ocak 1978 Sayfa: 1 -Tuna-Kekli ve Durmuş İçin Yardım Kampanyası Haberi
 10-Şubat 1978 Sayfa: 1 - İstanbul'da İki Akıncı Vuruldu. Turan İncemizrak Hab..

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL - 1978 CILDI

- 01 Temmuz 1978 - 1. Sayfa Resimli Mehmet Baydın Haberi.
 01 Temmuz 1978 - 2. Sayfa Dolayısıyla Sütunu- Şehid Celil'in Babasından..
 15 Temmuz 1978 - 2. Sayfa Dolayısıyla Sütunu-Şehidlerimiz Yazısı
 29 Temmuz 1978 - 1. Sayfa Resimli Senai Tan Haberi.
 13 Ağustos 1978 - 1. Sayfa Hayreddin Deveci haberi.
 15 Ağustos 1978 - 1. Sayfa Hayreddin Deveci Haberi - Akıncılar.....
 20 Ağustos 1978 - 1.Sayfa Resimli Salih Kara Haberi.
 21 Ağustos 1978 - 1. ve 7. Sayfa Resimli Salih Kara Haberi.
 31 Ağustos 1978 - 1. Sayfa Ahmet Hattaboğlu-Cemal Havuzoğlu haberi
 19 Eylül 1978 - 1. Sayfa Resimli Necati Çakıcı haberi
 21 Eylül 1978 - 1. ve 7. Sayfa Resimli Necati Çakıcı haberi.
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Milli Gazete: 1 Temmuz 1978 Sayfa: 1
 Mehmet Baydın'la ilgili yazı.

Milli Gazete: 1 Temmuz 1978 Sayfa: 2
 Dolayısıyla - Mehmet Fahri
 Şehid Celil'in Babasından mektub var !

Milli Gazete: 15 Temmuz 1978 Sayfa: 2
 Dolayısıyla-Mehmet Fahri
 ŞEHİDLERİMİZ

Milli Gazete: 29 Temmuz 1978 Sayfa:1
 Senai Tan'la ilgili

Milli Gazete: 13 Ağustos 1978 Sayfa: 1
 Akıncılar: Müslümanlar üzerindeki saldırılar daha da arttı
 Balgat Katliamında ölenlerden Hayreddin Devecioğlu'nun Akıncı olduğu açıklandı.

Milli Gazete: 15 Ağustos 1978 Sayfa: 1
 Akıncılar: Kanlı olaylar bizim inancımızın mücadelesi değil
 Genel Başkan Telliöğlu, Balgat'ta dört müslümanın şehid edildiğini, bunlardan Necati Yıldırım ve Hayreddin Devecioğlu'nun Akıncılar'a mensub olduğunu açıkladı.

Milli Gazete: 20 Ağustos 1978 Sayfa: 1
 "AKINCI HAREKET, KATİLLERİ DÖKTÜKLERİ DÖKTÜKLERİ KANDA
 BOĞMAYA KARARLIDIR"

Milli Gazete: 21 Ağustos 1978 Sayfa: 1

Akıncı Salih Kara, "Tekbir" sesleri ile uğurlandı

Milli Gazete: 19 Eylül 1978 Sayfa: 1
MSP Şişli İlçe Teşkilatı Üyesi Çakıcı Şehid Edildi

Milli Gazete: 21 Eylül 1978 Sayfa: 1
ÇAKICI'NIN CANINA KIYANLAR İKTİDARIN İFLASINI BİR KERE DAHA
ORTAYA KOYDULAR

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

EKİM-KASIM-ARALIK - 1978 CİLDİ

05 Kasım 1978 - 1. Sayfa Abdullah Küçük'ün Şehadet haberi

06 Kasım 1978 - 1. Sayfa Mustafa Emeksiz haberi

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Milli Gazete: 6 Kasım 1978 Sayfa: 1

Adana'da Bir İmam-Hatip Lisesi öğrencisi bıçaklanarak şehid edildi.

Mustafa Emeksiz hakkında haber

Milli Gazete: 5 Kasım 1978 Sayfa: 1

Elazığ'da İmam Hatip Lisesi Öğrencisi Abdullah Küçük evinin önünde kurşunlanarak
şehid edildi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ekrem Hoca: Bihaç:

00 387-77-473.354. Fax: 00-387-77-471.065

Enes: 387-090-152.718 Zübeyir: 00-387-72-421.203

Vasiyet Kaseti İçin Rifat Arar: 0274-223.78.75

Hira Dergisi'nde Şehidlerle İlgili Çıkan Yazılar

Temmuz 1992 Sayı:2 Sayfa:6 Şehid Orhan Korkmaz'ın Hayatı

Sayfa:7'de Babası ile söyleşi var.

Sayfa:11'de Kulp'ta neler oluyor?

Sayfa:15'de Şeyh Said Kıyâmı

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mart 1993 Sayı:3 Sayfa:17 Bir Alemin Ölümü- Molla Ubeydullah Dalar ilgili...

Sayfa:19 Şehid Hasan Çelik ve Şehid İzzeddin Kurt ile ilgili yazı var.

Sayfa: 21 Molla İhsan ile ilgili yazı.

Sayfa:23 Molla İhsan'ın Babası ile roportaj ve fotoğraf var.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sayı:4 Sayfa:3 Orhan Korkmaz ile ilgili bir yazı

Sayfa:15 Orhan Korkmaz'ın Babası ile söyleşi.

Sayfa:16 Orhan Korkmaz'ın Ailesi ile söyleşi.

Sayfa:20 Şeyh Said kıyâmı'nın Kökenleri-1

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sayı:5 Sayfa:7 Erzincan'da Müslüman Katliamı-Başbağlar ile ilgili yazı.

Sayı:5 Sayfa:8 Şeyh Said Kıyâmı'nın Kökenleri-2

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sayı:6 Sayfa: 26 Hakkari Yüksekova mazlumlar Diyarından 4 Şehid Daha

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ekim 1993 Sayı:7 Sayfa:6 Hangi Suçtan Ötürü Öldürüldü? Feridun Nergiz ile ilgili yazı.

Sayfa:12 Şehid Feridun nergiz'in Hayatı ile ilgili yazı

Sayfa:12 Şehid Molla Ahmet Işık'ın Hayatı ile ilgili yazı.

Sayfa: 29 Şeyh Said Kıyâmı'nın Kökenleri-3

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kasım 1993 Sayı:8 Zalimlerin Mazlum Katliamı Sürüyor - Şuayb Polat ve

Muhyiddin Karaaslan ile ilgili yazı.

Sayfa:11 Şehid Şuayb Polat'ın Babası, Annesi ve yakınları ile roportaj.

Sayfa:14 Cengiz Oruç Şehid Oldu- Hayatı ve Şehadeti

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Şe. Al. 1. Cild'de Yer Alan İsimler:

- 01-Ahmet Aktaş
- 02-Ahmet Hattaboğlu-Cemal Havuzoğlu
- 03-Atıf Hoca
- 04-Bilal Yıldızcı
- 05-Celil Yıldırım
- 06-Durmuş Öztürk
- 07-Erdoğan Tuna
- 08-Erbilî Es'ad Efendi
- 09-Gürsel Kabadayı
- 10-Hasan Sürel
- 11-Hasan Kaya
- 12-Haşim Sönmez-Orhan Ünal
- 13-Hüseyin Kurumahmutoğlu
- 14-İsmail Mavuş
- 15-Kemal Özdemir
- 16-Mehmet Ali Gündüz
- 17-Mehmet Baydın
- 18-Mehmet Doğruyol
- 19-Metin Avcı
- 20-Metin Yüksel
- 21-Mustafa Başal
- 22-Mustafa Bilgi
- 23-Mustafa Erneksiz
- 24-Mustafa Sevim
- 25-Mustafa Yaşar
- 26-Münir Kaya
- 27-Recep Sucu
- 28-Recep Şahin
- 29-Şeyh Said
- 30-Salih Kara
- 31-Sedat Yenigün
- 32-Sefa Eryağan
- 33-Senai Tan
- 34-Şeyhmus Durgun
- 35-Tekiner Tayfur
- 36-Zeki Uluçay

2. Cild'de Yer Alanlar:

- 37-Adil Torun
- 38-Adil Balat
- 39-Ahmet Pınar
- 40-Ahmet Güner
- 41-Ahmet Demirer
- 42-Abdulhamit Yüce
- 43-Ali Pınarbaşı
- 44-Ahmet Şamil
- 45-Abdülmetin (BosnaŞehidi)
- 46-Ahmet Aydın
- 47-Ahmet Ceylan
- 48-Abdülhamit Turgut
- 49-Başbağlar Şehidleri
- 50-Bayram Ali Düz
- 51-Burhaneddin Arat

- 52-Cengiz Oruç
- 53-Ebubekir Anı
- 54-Edip Sadioğlu
- 55-Fuat Çağlar
- 56-Feridun Nergiz
- 57-Gıyaseddin Uğur
- 58-Hasan Şahin
- 59-Hasan ve İzzeddin
- 60-Hüseyin Yağmur
- 61-İlhan Atlı
- 62-İbrahim Kızmaz
- 63-Mehmet Baştürk
- 64-Mustafa Biçer
- 65-Molla İhsan Yeşilimak
- 66-Mahmut Çatalkaya
- 67-Mehmet Nevruz Hoca
- 68-Mehmet Kaya
- 69-Muammer Aslantaş
- 70-Muzaffer Altın
- 71-M.Şerif Demir
- 72-Mevlüt Demir
- 73-Muhammed Sena Mağaç
- 74-Musa Köseadağ
- 75-Musa Önen
- 76-Molla Fehim Dümen
- 77-Muhyiddin Karaaslan
- 78-Mehmed Konuk
- 79-M.Tahir Uzunbaş
- 80-Mahmut Topdemir
- 81-Mehmed Dayan
- 82-Neşe Altan
- 83-Nureddin Cingöz
- 84-Nureddin Tangüner
- 85-Orhan Korkmaz
- 86-Osman Güneş
- 87-Ömer Taşar
- 88-Resul Barış
- 89-Ramazan Çelik
- 90-Renda Tosuner
- 91-Süleyman Akyüz
- 92-Sadreddin Ay
- 94-Selami Yurdan
- 95-Molla Şeyhmus Aktaş
- 96-Şevki Akgün
- 97-Şuayb Bolat
- 98-Übeydullah Dalar
- 99-Übeydullah Saltan
- 100-Yüksekova'da Dört Şehid
- 101-Yolaç (Susa) Köyü Şehidler
- 102-Zekeriya Akgün
- 103-Zeki Adıyaman

ŞEHİDLİK İLE İLGİLİ HADİS-İ ŞERİFLER

01-Ebu Said el Hudri (r.a.) anlatıyor: Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Emin ve doğruluktan ayrılmayan ticaret ehli (ayette sırat-ı mustakim ashabı olarak zikredilen) peygamberler, siddikler, şehidler ve salihlerle beraberdir." Timizi, Büyu 4, (1209); Ibnu Mace, Ticarat 1, (2139)

02-Ibnu Abbas (radiyallahu anhuma) anlatıyor: Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) Ashabına şöyle dedi: "Uhud'da şehid olan kardeşleriniz var ya! Allah, onların ruhlarını yeşil kuşların içine koydu. Bunlar cennetin nehirlerine giden, cennet meyvelerinden yiyecek ve Arşın gölgesine asılmış altından kandillere girip istirahat eden kuşlardır. Şehidler böylece güzel güzel yiyip içip dinlenince şöyle dediler: "Kardeşlerimize bizden kim haber götüreceksin ve bildireceksin ki bizler cennette dirileriz, rızıklanıyoruz? Bu haber gitmeli ki onlar cennete karşı isteksiz olmasınlar ve harpte korkak davranmasınlar" Allah Teala onlara cevaben: "Sizin haberinizi ben duyuracağım" buyurdu ve şu ayeti indirdi: "Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın, bilakis onlar Rableri katında diridirler. Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklanırlar. Arkalarından kendilerine ulaşamayan kimselere, kendilerine korku olmadığı ve kendilerinin üzülmeceklerini müjde etmek isterler." (Al-i Imran 169) Ebu Davud, Cihad 27, (2520)

03-Hz. Cabir (radiyallahu anh) anlatıyor: Bir kadın iki kızıyla gelerek: "Ey Allah'ın Resulü, bu iki kız Sabit Ibnu Kays'ın kızlarıdır. Babaları Uhud'da seninle beraber cihad ederken şehid oldu. Kızların amcası, babalarından kalan mallarının ve miraslarının tamamını aldı ve kızlara hiçbir şey bırakmadı. Bu hususta ne dersiniz ey Allah'ın Resulü? Allaha yemin ederim bunlar malları olmadıkça asla evlenemezler de!" dedi. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam): "Bunlar hakkında Allah hükmeder" cevabını verdi. Arkadan Nisa suresi nazil oldu: "Allah çocuklarınız hakkında erkeğe iki kızın hissesi kadar tavsiye eder..." (Nisa 11) Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam): "Bana kadını ve sahibini çağırın!" emretti. Çocukların amcasına: "Babalarından kalan malın üçte ikisini kızlara, sekizde birini kızların annesine ver, geriye kalan da senindir" dedi. Metin Ebu Davud'a aittir. Ebu Davud, Feraiz 4, 2891, Timizi, Feraiz 3, 2093

04-Ubey ibnu Ka'b (radiyallahu anh) anlatıyor: Uhud savaşında Ensar'dan altmışdört, Muhacirlerden de altı kişi şehid düştü (radiyallahu anhüm ecmain) Bu şehidlerden biri de Hz. Hamza (radiyallahu anh) idi. Bunların cesetlerinden bazı uzuvlarını kopararak hakaretlerde bulundular. Bunun üzerine Ensar: "Bir gün bize de böyle bir fırsat düşerse, bu hakaretin daha fazlasını yapacağız" dediler. Mekke'nin fethi günü olunca şu ayet indi: "Eğer ceza vermek isterseniz size yapılanı aynıyle mukabele edin. Sabrederseniz andolsun ki bu sabredenler için daha iyidir." (Nahl, 126) Bir adam: "Bugünden sonra Kureyş yok!" dedi. Resulullah (aleyhissalatu vesselam): "Dört kişiden başka kimseye dokunmayın" diye emretti. Ebu Said el Hudri (r.a.) anlatıyor: Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Emin ve doğruluktan ayrılmayan ticaret ehli (ayette sırat-ı mustakim ashabı olarak zikredilen) peygamberler, siddikler, şehidler ve salihlerle beraberdir." Timizi, Büyu 4, (1209); Ibnu Mace, Ticarat 1, (2139)

05-Ma'kil Ibnu Yesar (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Kim sabaha erdiği zaman üç kere "Euzubillahi's-Semifil-Alim mine's-Şeytanir-Racim" der ve Haşr suresinden üç ayet okursa, Allah onun için yetmiş bin meleği vekil tayin eder de onlar, akşam oluncaya kadar kendisine rahmet okurlar. Şayet o gün ölecek olsa şehid olarak ölür. Akşam vaktinde aynı şekilde okuyacak olsa, (keza sabaha kadar aynı şeyler sözkonusudur)." Timizi, Fedailu'l-Kur'an 22, (2923).

06-Hz. Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Allah iki kişi hakkında güler. Bunlardan biri diğerini öldürmüş olduğu halde ikisi de cennete gider. Bunlardan diğeri, Allah yolunda cihad eder ve şehid olur. Allah katile mağfiretini ulaştırır, o da müslüman olur, sonra Allah yolunda cihada katılır ve şehid olur (Böylece her ikisi de cennette buluşurlar)." Buhari, Cihad 28; Müslim, İmaret 128, 129, (1890); Muvatta, Cihad 28, (2, 460); Nesai, Cihad 37, (2, 38); Ibnu Mace, Mukaddime 13, (191).

07-Hz. Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Allah iki kişi hakkında güler. Bunlardan biri diğerini öldürmüş olduğu halde ikisi de cennete gider. Bunlardan diğeri, Allah yolunda cihad eder ve şehid olur. Allah katile mağfiretini ulaştırır, o da müslüman olur, sonra Allah yolunda cihada katılır ve şehid olur (Böylece her ikisi de cennette buluşurlar)." Timizi, Fedailu'l-Cihad 21, (1657); Ebu Davud, Cihad 42, (2541); Nesai, Cihad 25, (6, 26).

08-Fudale Ibnu Ubeyd anlatıyor: Hz. Ömer (radiyallahu anh)'i dinledim, "Hz. Peygamber'den işittim" diyerek şu hadisi rivayet etti: "Dört çeşit şehid vardır: 1- İmanı kavi mü'min kişi düşmanla karşılaşır, öldürülünceye kadar Allah'a sadık kalır. İşte bu kıyamet günü, insanların gıpta ile gözlerini kaldırıp bakacakları gerçek şehiddir. -Bunu yaparken başını kaldırır ve kalansuvesi (serpuşu, takkesi) yere düşer. (Fudale der ki:) "Bu, Hz. Ömer'in kalansuvesi mi idi, Resulullah (aleyhissalatu vesselam) 'ın kalansuvesi mi idi anlayamadım") 2) İmanı sağlam (ancak önceki kadar şecaat sahibi olmayan) bir mü'min düşmanla karşılaşır. Korkudan vücudu -talh ağacı (büyükçe bir ağaç nevi)nin dikenini batmış gibi titrer. Bu sırada gelen serseri bir ok darbesiyle hayatını kaybeder. Bu, ikinci derecede bir şehiddir. 3- İyi amelle kötü ameli karıştırmış mümin kişi, düşmanla karşılaşır. Bu karşılaşma esnasında (sabır ve şecaatte, şehidliğin mükafaatını beklemekte) Allah'a sadık kalır. Öldürülünce bu üçüncü mertebede bir şehid olur. 4- Günahkar bir mü'min düşmanla karşılaşır, ölünceye kadar Allah'a sadık kalır. Bu da dördüncü derecede bir şehid olur." Timizi, Fedailu'l-Cihad 14, (1644).

09-Müslim, Abdullah Ibnu Amr İbni'l-As (radiyallahu anhuma)'dan şunu kaydeder: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) şöyle buyurdular: "Şehid'in -borç hariç- bütün günahları affedilir." Buhari, Cihad 5, 21; Müslim, İmaret 108, 109, (1877); Timizi, Fedailu'l-Cihad 13, (16432); Nesai, Cihad 30, (6, 32).

10-Fudale Ibnu Ubeyd anlatıyor: Hz. Ömer (radiyallahu anh)'i dinledim, "Hz. Peygamber'den işittim" diyerek şu hadisi rivayet etti: "Dört çeşit şehid vardır: 1- İmanı kavi mü'min kişi düşmanla karşılaşır, öldürülünceye kadar Allah'a sadık kalır. İşte bu kıyamet günü, insanların gıpta ile gözlerini kaldırıp bakacakları gerçek şehiddir. -Bunu yaparken başını kaldırır ve kalansuvesi (serpuşu, takkesi) yere düşer. (Fudale der ki:) "Bu, Hz. Ömer'in kalansuvesi mi idi, Resulullah (aleyhissalatu vesselam) 'ın kalansuvesi mi idi anlayamadım") 2) İmanı sağlam (ancak önceki kadar şecaat sahibi olmayan) bir mü'min düşmanla karşılaşır. Korkudan vücudu -talh ağacı (büyükçe bir ağaç nevi)nin dikenini batmış gibi titrer. Bu sırada gelen serseri bir ok darbesiyle hayatını kaybeder. Bu, ikinci derecede bir şehiddir. 3- İyi amelle kötü ameli karıştırmış mümin kişi, düşmanla karşılaşır. Bu karşılaşma esnasında (sabır ve şecaatte, şehidliğin mükafaatını beklemekte) Allah'a sadık kalır. Öldürülünce bu üçüncü mertebede bir şehid olur. 4- Günahkar bir mü'min düşmanla karşılaşır, ölünceye kadar Allah'a sadık kalır. Bu da dördüncü derecede bir şehid olur." Timizi, Fedailu'l-Cihad 14, (1644).

11- Ebu Davud'un bir diğer rivayetinde geldiğine göre, Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'a: "Ey Allah'ın Resulü, kim cennete gidecek?" diye sorulmuş, o da şu cevabı vermişti: "Peygamber cennetiktir, şehid cennetiktir, çocuk(ken ölen) cennetiktir, diri diri gömülen çocuk cennetiktir." Ebu Davud, Cihad 27, (2521).

12-Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Şehidin ölüm (darbesinden) duyduğu ızdırıp sizden birinin çimdikten duyduğu ızdırıp kadardır." Tirmizi, Fedailu'l-Cihad 26, (1668)

13-Ebu'n-Nasr (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) Uhud şehidlerine uğradı ve: "İşte bunlar var ya, bunlar için şehadet ederim" dedi. Ebu Bekr (radiyallahu anh): "Ey Allah'ın Resulü biz onların kardeşleri değil miyiz? Onlar nasıl müslüman oldularsa biz de müslüman olduk, onların cihad etmeleri gibi biz de cihad ediyoruz" dedi. Resulullah şu cevabı verdi: "Evet (söylediğiniz hususlar doğru), ancak, benden sonra ne gibi bid'alar çıkaracağınızı bilemiyorum." Hz. Ebu Bekr (radiyallahu anh) ağladı, ağladı ve sonra: "Yani biz senden sonraya mı kalacağız?" diye eseflendi.

14-Sehl Ibnu Hunejf (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam): "Kim sıdk ile Allah'tan şehid olmayı talebederse, Allah onu şehidler derecesine ulaştırır, yatağında ölmüş bile olsa" buyurdu. Müslim, Cihad 156, 157, (1908, 1909); Ebu Davud, Salat 361, (1520); Tirmizi, Fedailu'l-Cihad 19, (1653); Nesai, Cihad 36, (6, 36); Ibnu Mace, Cihad 15, (2797).

15-Ebu Malik el-Eş'ari (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdu ki: "Kim Allah yolunda evinden ayrılır, sonra da öldürülür, yahut atı veya devesi (yere atıp) boynunu kırar veya bir zehirli sokar veya yatağında ölür ise, Allah'ın dilediği hangi musibetle ölmüş olursa olsun şehid olarak ölür." Ebu Davud, Cihad 15, (2499).

16-Ebu Davud'un bir diğer rivayetinde geldiğine göre, Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'a: "Ey Allah'ın Resulü, kim cennete gidecek?" diye sorulmuş, o da şu cevabı vermişti: "Peygamber cennetiktir, şehid cennetiktir, çocuk (ken ölen) cennetiktir, diri diri gömülen çocuk cennetiktir." Ebu Davud, Cihad 27, (2521).

17-Ebu'n-Nasr (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) Uhud şehidlerine uğradı ve: "İşte bunlar var ya, bunlar için şehadet ederim" dedi. Ebu Bekr (radiyallahu anh): "Ey Allah'ın Resulü biz onların kardeşleri değil miyiz? Onlar nasıl müslüman oldularsa biz de müslüman olduk, onların cihad etmeleri gibi biz de cihad ediyoruz" dedi. Resulullah şu cevabı verdi: "Evet (söylediğiniz hususlar doğru), ancak, benden sonra ne gibi bid'alar çıkaracağınızı bilemiyorum." Hz. Ebu Bekr (radiyallahu anh) ağladı, ağladı ve sonra: "Yani biz senden sonraya mı kalacağız?" diye eseflendi. Muvatta, Cihad 32, (2, 461, 62).

18-Şeddad Ibnu'l-Had (radiyallahu anh) anlatıyor: Bir bedevi gelerek Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'a iman etti. Sonra da sordu: "Serinle hicret edeyim mi?" Resulullah (aleyhissalatu vesselam) onu ashabından birine teslim edip meşgul olmasını söyledi. Sonra yapılan gazvede Resulullah (aleyhissalatu vesselam), bir miktar ganimet elde etmişti. Bunu taksim etti ve bedeviye de bir pay ayırdı. Bedevi: "Bu nedir?" diye sordu. Resulullah (aleyhissalatu vesselam): "Bu payı sana ayırdım" dedi. Adam: "Ben bunun için sana tabi olmuş değilim, ben -eli ile boğazını göstererek- şuraya bir ok atılıp ölmem ve cennete gitmem için sana tabi oldum" dedi. Resulullah (aleyhissalatu vesselam) da: "Sen Allah'a sadık oldun mu. O da sana sadık olur (dilediğini verir)" dedi. Askerler bir müddet durdular. Sonra düşmanla mukatele etmek üzere kalktılar. Adamcağızı, az sonra sırtayıp Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'e getirdiler. Tam gösterdiği yere bir ok isabet etmiş ve ölmüştü. Resulullah (aleyhissalatu vesselam): "Bu, o adam mı?" diye sordu. "Evet, odur!" dediler. "Öyleyse o Allah'a doğru söyleyip sadakat gösterdi, Allah da ona sadakat gösterdi" dedi. Adam Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'ın cübbesi ile keflenildi. Resulullah (aleyhissalatu vesselam) cenazeyi öne çıkardı, üzerine namaz kıldı. Okuduğu duadan iştilenler arasında şu da vardı: "Ey Allahım, bu serin

bir kulundur. Senin yolunda hicret etmek üzere memleketinden ayrıldı. Şehid olarak öldürüldü. Ben buna şahidlik ediyorum." Nesai, Cenaiz 61, (4, 60, 61).

19-Irbaz Ibnu Sariye (radiyallahu anh) anlatıyor. Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Şehidlerle yataklarında ölenler, taunda ölenler hakkında Cenab-ı Hakk'a birbirlerini şikayet ederler. Şehidler: "Onlar bizim kardeşlerimizdir, onlar da bizim gibi öldürüldüler!" derler. Yataklarında ölenler de: "Onlar bizim kardeşlerimizdir, bizim gibi öldüler!" derler. Rabbimiz onlara şöyle seslenir: "Yaralarına bakın, öldürülenlerin yaralarına benziyorlarsa onlardandır ve onlarla beraber olurlar!" Bakılır ve onlardaki yaranın, öbürlerinininki gibi olduğu görülür." Nesai, Cihad 36, (6, 37-38).

20-Ibnu Ömer (radiyallahu anhuma) anlatıyor. (Babam) Ömer Ibnu'l-Hattab (radiyallahu anh) şehid olduğu halde yıkandı, keferlendi, üzerine namaz kılındı. Muvatta, Cihad 36, (2, 463).

21-Hz. Ali (radiyallahu anh) anlatıyor. Zeyd Ibnu Harise Mekke'ye gitmişti. Uhud'da şehid düşen Hz. Hamza'nın kızına uğradı. Cafer (radiyallahu anh): "Kızı yanıma ben alacağım, ona ben ehakkım, o benim amcamın kızıdır ve üstelik yanımda teyzesi var, teyze anne gibidir" dedi. Hz. Ali (radiyallahu anh) de: "Ona ben ehakkım. O amcamın kızıdır. Yanımda Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'ın kızı Fatıma var. Fatıma ona ehaktır" dedi. Zeyd Ibnu Harise (radiyallahu anh) atılarak: "Ona ben ehakkım, o erkek kardeşimin kızıdır, ben onun için yola çıktım ve yanına geldim" dedi. Resulullah (aleyhissalatu vesselam) kızı Hz. Cafer (radiyallahu anh)'in yanına almasına hükmetti ve: "Muhakkak ki, teyze annedir!" buyurdu. Ebu Davud, Talak 35, (2278-2280); Buhari, Sulh 6, Megazi 43; Tirmizi, Birr 6.

22-Hz. Cabir (radiyallahu anh) anlatıyor. Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Bir kimse evine veya yatağına girince hemen bir melek ve bir şeytan alelacele gelirler. Melek: "Hayırla aç!" der. Şeytan da: "Şerle aç!" der. Adam, sayet (o sırada) Allah'ı zikrederse melek şeytanı kovar ve onu korumaya başlar. Adam uykusundan uyanınca, melek ve şeytan aynı şeyi yine söylerler. Adam, sayet: "Nefsimi, ölümden sonra bana geri iade eden ve uykusunda öldürmeyen Allah'a hamdolsun. İzniyle yedi semayı arzin üzerine düşmekten alıkoyan Allah'a hamdolsun" dese bu kimse yatağından düşüp ölse şehid olur, kalkıp namaz kılsa faziletler içinde namaz kılmış olur." (Rezin ilavesidir.)

23-Hz. Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor. Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Allah'ın doksan dokuz ismi vardır. Kim bunları ezberlerse cennete girer. Allah tektir, teki sever."

Bir rivayette: "Kim o isimleri sayarsa cennete girer" buyurmuştur.

Buhari hadisi bu lafızla tahrir etmiştir. Müslim'de "tek" kelimesi yoktur. Tirmizi'nin rivayetinde Resulullah (aleyhissalatu vesselam) Allah'ın isimlerini şöyle saydı: "O Allah ki O'ndan başka ilah yoktur, Rahman'dır, Rahim'dir. El-Meliku'l-Kuddüs, es-Selamu, el-Mü'minu, el-Müheyminu, el-Azizu, el-Cebbaru, el-Mütekebbiru, el-Haliku, el-Bari'u, el-Musavviru, el-Gaffaru, el-Kahharu, el-Vehhabu, er-Rezzaku, el-Fettahu, el-Alimu, el-Kabizu, el-Basitu, el-Hafidu, er-Raffu, el-Mufizzu, el-Müzillu, es-Semi'u, el-Basiru, el-Hakemu, el-Adlu, el-Latifu, el-Habiru, el-Halimu, el-Azimu, el-Gafuru, eş-Şekuru, el-Aliyyu, el-Kebiru, el-Hafizu, el-Mukitu, el-Hasibu, el-Celilu, el-Kerimu, er-Rakibu, el-Mucibu, el-Vasiu, el-Hakimu, el-Vedudu, el-Mecidu, el-Ba'isu, eş-Şehidu, el-Hakku, el-Vekilu, el-Kaviyyu, el-Metinu, el-Veliyyu, el-Hamidu, el-Muhsinu, el-Mubdi'u, el-Mufidu, el-Muhyi'u, el-Mümitu, el-Hayyu, el-Kayyum, el-Vacidu, el-Macidu, el-Vahidu, el-Ahadu, es-Samedu, el-Kadiru, el-Muktediru, el-Muahhiru, el-Evvelu, el-Ahiru, ez-Zahiru, el-Batinu, el-Vali, el-Müte'ali, el-Berru, el-Tevvabu, el-Müntekimu, el-Afuvvu, er-Ra'ufu, Malku'l-Mülki, Zül-Celali ve'l-İkram, el-Muksitu, el-Cami'u, el-Ganiyyu, el-Muğni, el-Mani'u, ed-Darru, en-Naffu, en-Nuru, el-Hadi, el-Bedi'u, el-Baki, el-Varis, er-Reşid, es-Sabur." İsimleri bu şekilde, sadece Tirmizi saymıştır.

El -Kuddüs: Ayıplardan temiz demektir. es-Selam: Selam sahibi, yani her çeşit ayıptan selamette, her türlü afetten beri demektir. el-Mü'min: Kullarına va'adinde sadık olan demektir. Tasdik manasına olan imandan gelir. Yahut, kıyamet günü kullarına, azabına karşı garanti veren, güven veren demektir, bu mana da eman'dan gelir. el-Muheymin: Şahid olan (görüp gözeten) demektir. Emin manasına geldiği de söylenmiştir. Aslı, müeymindir, ancak hemze, ha'ya kalbolmuştur. Keza er-Rakib ve el-hafiz manasına geldiği de söylenmiştir. el-Azizu: Kahreden, galebe çalan demektir. "İzzet", galebe çalmak manasına gelir. el-Cebbar: Mahlukatı mecbur eden; emir veya yasak her ne dilerse ona zorlayan demektir. Bu kelimenin, bütün mahlukatının fevkinde yücedir manasına geldiği de söylenmiştir. el-Mütekebbir: Mahlukata ait sıfatlardan yüce, uzak manasına gelir. Ayrıca: "Mahlukatından büyüklük taslayarak kendisiyle azamet yarışına kalkanlara büyüklüğünü gösteren ve onlara haddini bildiren manasına geldiği de söylenmiştir. Keza şu manaya geldiği de belirtilmiştir: "Mütekebbir" Allah'ın azametini ifade eden kibriya kelimesinden gelir, tezyifi bir mana taşıyan kibir kelimesinden gelmez. el-Bari: Mahlukatı, mevcut bir misale bakmaksızın, yoktan, ömeksiz olarak yaratan manasına gelir. Bu kelime, öncelikle hayvanlar için kullanılır, diğer mahluklar için pek kullanılmaz. Hayvanlar dışındaki mahlukat hakkında nadiren kullanılır. Mesela: Allah canlıları yoktan yarattı demek için 'Beraellahü Teale'n-Nesemete' dediğimiz halde, semavat ve arz hakkında 'Halakassema'vati ve'l-Arda' deriz. el-Musavvir: "Mahlukatı farklı suretlerde yaratan" demektir. Tasvir, lügat olarak hat ve şekil çizmek manasına gelir. el-Gaffar: Kullarının günahlarını tekrar tekrar affeden, manasına gelir. Gafır kelimesi, aslında setr (örtmek) ve kapamak manalarına gelir. Allah Teala kullarının günahlarını affedici, onlar için cezayı terketmek suretiyle (günahları) örtücüdür. el-Fettah: Kulları arasında hakim demektir. Araplar, hakim iki hasmın (davalı-davacı) arasındaki ihtilafı çözdüğü zaman: "Hakim iki hasmın arasını fethetti" derir. Hükmetti, çözüme kavuşturdu manasında, hakime fatih dendiği de olmuştur. Mame'ah "Kullarına rızık ve rahmet kapılarını açan", rızıklarından kapanmış olanları açan manasına da gelir. el-Kabiz: Kullarının rızıkını kütü ve hikmetiyle tutan manasına gelir. el-Basit: Kullarına rızık açıp cud ve rahmetiyle genişleten demektir. Böylece Cenab-ı Hakk, hem ihsan sahibi, hem de onu men edici olmaktadır. el-Hafid: Cebbarları ve firavunları alçaltan demektir. Yani onları horlar ve değersiz kılar demektir. er-Rafî: Veliilerini, dostlarını yüceltir, aziz kılar demektir. Böylece Allah, hem zelîl hem de aziz kılıcı olmaktadır. el-Hakem: Hakim demektir. Bunun da hakikatı hükmetme yetkisi kendisine verilen, ona gönderilen demek olur. el-Adlî: Kendinde heva meyîl olmayan, hükümde doğruluktan ayrılmayan, çevre yer vermeyen manasına gelir. Aslında masdardır. Ancak adil makamında kullanılmıştır. Adil'den daha belîğdir, çünkü müsemma, fiilin kendisiyle isimlenmiştir. el-Latîf: Arzunu sana rıfkla ulaştıran demektir, "Mahiyeti, idrak edilemeyecek kadar latîf" manasına geldiği de söylenmiştir. el-Habîr: Olanı ve olacağı bilen kimseye denir. el-Gafûr: Bağışlamada mübalağa eden, çok bağışlayan demektir. eş-Şekur: Kullarını, salih fiilleri sebebiyle mükafaatlandıran ve sevip veren demektir. Allah'ın kullarına şükürü, onlara mağfireti ve ibadetlerini kabul etmesidir. el-Kebîr: Celal (büyüklük) ve şanının yüceliği sıfatlarını taşıyan kimsedir. el-Mukîtu: Muktedir demektir. Ayrıca, mahlukata gıdalarını veren manasına geldiği de söylenmiştir. el-Hasîbu: el-Kafî demektir. Müfîl manasında fa'ildir, tıpkı mü'lîm manasında elim gibi, Hasîb'in muhasib manasında kullanıldığı da söylenmiştir. er-Rakîb: Kendisinden hiçbir şey gaib olmayan hafız (muhafız) demektir. el-Mucîbu: Kullarının duasını kabul edip, icabet eden zat demektir. el-Vasî'u: Zenginliği, bütün fakırları bürüyen; rahmeti herşeyi kuşatan demektir. el-Vedud: el-Vedd (sevgi) kelimesinden meful manasında fe'uldür. Allah Teala Mevdud'dur. Çok sevilir. Yani velilerinin kalbinde sevgilidir. Veya fail manasında fe'uldür. Yani Allahu Tela salih kullarını sever, bu da "onlardan razı olur" demektir. el-Mecîdu: Keremi geniş olan demektir. Şerîf manasını taşıdığı da söylenmiştir. el-Baisu: Mahlukatı, ölümden sonra kıyamet günü yeniden diriltir demektir. eş-Şehîdu: Kendisinden hiçbir şey gaib olmayan kimse demektir. Şahid ve şehid aynı manada kullanılır, tıpkı aalim ve alim kelimeleri gibi. Mana şöyledir: Allah, (her yerde) hazırdır. Eşyayı müşahede edip her an görür. el-Hakku: Varlığı ve vücudu gerçek olan demektir. el-Vekîlu: Kulların rızıklarına kefil demektir. Hakikatı şudur. Kendisine tevkiil edilmiş olanın içinde

müstakil söz sahibi olmaktır. Bu hususta şu ayet hatırlanabilir: "(Dediler ki) Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" (Al-i İmran 173). el-Kaviyyu: el-Kadir (güçü) demektir. Ayrıca: "Kudreti ve kuvveti tam, O'nu hiçbir şey aciz kılamaz" manasına da gelir. el-Metinu: Sedid ve kavi olup, hiçbir fillinde meşakkatle karşılaşmayan demektir. el-Veliyyu: Nasır (yardımcı) demektir. Ayrıca: "İşlerin kendisiyle yürüdüğü mütevellî, yetimin velisi gibi" diye de açıklanmıştır. el-Hamid: Fıliyle hamde hak kazanan mahmud kimsedir. Bu kelime meful manasında faildir. el-Muhsi: İlmiyle herşeyi sayan; nazarından büyük veya küçük hiçbir şey kaçmayan kimse demektir. el-Mübdiu: Eşyayı yoktan ilk defa var eden, yaratan demektir. el-Mu'idu: Mahlukatı hayattan sonra tekrar ölüme, öldükten sonra da tekrar hayata iade eden kimse demektir. el-Vacidu: Fakirliğe düşmeyen zengin demektir. Bu kelime, gına demek olan cide kökünden gelir. el-Vahidu: Tek başına devam eden, yanında bir başkası olmayan ferd'dir. Ayrıca, şerik ve arkadaşı olmayan kimse manası da mevcuttur. el-Ahadu: Ferd demektir. Ahad ve vahid arasındaki farka gelince, ahad, kendisiyle bir başka adedin zikredilmesini menedecek bir yapıya sahiptir. Kelime hem müzekker, hem de müennestir. "Bana kimse (ahad) gelmedi derken, gelmeyen hem erkektir, hem de kadındır." Vahid'e gelince, bu sayıların ilki olarak vazedilmiştir. "Bana halktan biri (vahid) geldi" denir ama, "Bana halktan kimse (ahadu) geldi" denmez. Vahid, emsal ve naziri kabul etmeyen bir mana üzere bina edilmiştir. Ahad ise ifrad ve arkadaşlardan yalnızlık üzere bina edilmiştir. Öyle ise, vahid, zat itibariyle münferiddir, ahad ise mana itibariyle münferiddir. es-Samed: İhtiyaçlarını te'min etmek üzere, halkın kendisine başvurduğu efendidir. Yani halkın kendisine yöneldiği kimsedir. el-Muktedir: Kudret kökünden müte'îl babındadır. Kadir'den daha öte bir güçlülük ifade eder. el-Mukaddim: Eşyayı takdim edip, yerli yerine koyan demektir. el-Muahhir: Eşyayı yerlerine te'hir eden demektir. Kim takdime hak kazanırsa ona takdim eder, kim de te'hire hak kazanırsa ona da te'hir eder. el-Evvel: Bütün eşyadan önce var olan demektir. el-Ahir: Bütün eşyadan sonra baki kalacak olan demektir. ez-Zahiru: Herşeyin üstünde zahir olan ve onların üstüne çıkan şey, demektir. el-Batinu: Mahlukatın nazarlarından gizlenen demektir. el-Vali: Eşyanın maliki ve onlarda tasarruf eden demektir. el-Müteali: Mahlukatın sıfatlarından münezzeh olan, bu sıfatların biriyle muttasıf olmaktan yüce ve alî olan. el-Berru: Katından gelen bir iyilik ve kütüfla, kullarına karşı merhametli şefkatli demektir. el-Müntakim: Dilediğine ceza vermede şiddetli davranan demektir. Nekame kökünden müte'îl babında bir kelimedir. Nekame, hoşnudsuzluğun öfke ve nefret derecesine ulaşmasıdır. el-Afuvvu: Afv'den fe'ul babında bir kelimedir. Bu bab mübalağa ifade eder. Öyle ise mana: "Günahları çokça bağışlayan" demek olur. er-Rauf: Katından gelen bir re'fette (şefkatle) kullarına merhametli ve şefkatli olan demektir. Re'fette rahmet arasındaki farka gelince; rahmet bazan maslahat gereği istemeyerek de olabilir. Re'fet isteksiz olmaz, isteyerek olur. Zül-Celal: Celal, celil'in masdarıdır. Celal, celalet, nihayet derecede büyüklük, azamet demektir. Zül-Celal büyüklük sahibi olan manasına gelir. el-Muksit: Hükmünde adil, demektir. Efal babında adaletli oldu manasına olan bu kelime, sülasi aslında zulmetti manasına gelir. Nitekim kasıt; cevreden, zalim demektir. el-Cami: Kıyamet günü mahlukatı toplayan demektir. el-Mari: dostlarını, başkalarının eziyetinden koruyan yardımcı demektir. en-Nur: Körlüğü olanları nuruyla görür kılan, delalette olanları da hidayetiyle irşad eden demektir. el-Varis: Mahlukatın yok olmasından sonra da baki kalan demektir. er-Reşid: Mahlukata maslahatlarını gösteren demektir. es-Sabur: Asilerden intikam almada acele etmeyen, cezalandırmayı belli bir müddet te'hir eden demektir. Allah'ın sıfatı olarak saburun manası halim'in manasına yakındır. Ancak ikisi arasında şöyle bir fark vardır: Sabur sıfatında cezanın mutlaka olacağını beklemeyebilirler. Ancak halim sıfatıyla Allah'ın cezasına kesin nazarıyla bakarlar. Allah inkarcıların söylediklerinden münezzeh ve mukaddestir, uludur, yücedir.

24-Muvatta'da şöyle gelmiştir: (Nafi der ki:) İbnu Ömer (radiyallahu anhuma) şöyle teşehhüd okurdu: "Bismillahi, et-tahiyyatu lillahî, ve's-salavatu lillahî, ez-Zakiyatu lillahî, es-Selamu ale'n-Nebiiyi ve Rahmetullahi ve berekatuhu, es-Selamu aleyne ve ala ibadillahî's-Salihîn. Şehidü en la-ilaha illa'llahu ve şehidü enne Muhammeden Resulullahi." Bunu ilk iki rek'at(in ka'desin)de okur ve teşehhüd

tamamlayınca dua ederdi. Namazın sonunda oturunca da yine böyle teşehhüdde bulunur ve teşehhüd'ü öne alırdı. Sonra dilediği duayı okuyarak dua ederdi. Teşehhüdünü tamamlayıp selamı vermek isteyince şöyle derdi: "Es-selamu ale'n Nebiyyi ve rahmetullahi ve berekatuhu es-selamu aleyna ve ala ibadillah's-salihin." Sonra sağına, es-selamu aleyküm derdi, sonra mukabeleten imama selam verirdi. Solundan biri kendisine selam verirse mukabeleten ona da selam verirdi. Rezin şunu ilave etti: Ve dedi ki: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) böyle yapmayı emretti." Muvatta, Salat 54, (1, 91); Ebu Davud, Salat 182, (971).

25-Ukbe Ibnu Amir (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) Uhud şehidleri için sekiz yıl sonra, sanki dirilerle (de) ölülerle (de) vedalaşıyormuşcasına cenaze namazı kıldı. Muvatta'da şöyle gelmiştir: (Nafi der ki:) Ibnu Ömer (radiyallahu anhuma) şöyle teşehhüd okurdu: "Bismillahi, et-tahiyyatu lillahi, ve's-salavatu lillahi, ez-Zakiyatu lillahi, es-Selamu ale'n-Nebiyyi ve Rahmetullahi ve berekatuhu, es-Salamu aleyna ve ala ibadillah's-Salihin. Şehidtü en la-ilaha illa'llahu ve şehidtü enne Muhammeden Resulullahi." Bunu ilk iki rek'at(in ka'desin)de okur ve teşehhüdü tamamlayınca dua ederdi. Namazın sonunda oturunca da yine böyle teşehhüdde bulunur ve teşehhüd'ü öne alırdı. Sonra dilediği duayı okuyarak dua ederdi. Teşehhüdünü tamamlayıp selamı vermek isteyince şöyle derdi: "Es-selamu ale'n Nebiyyi ve rahmetullahi ve berekatuhu es-selamu aleyna ve ala ibadillah's-salihin." Sonra sağına, es-selamu aleyküm derdi, sonra mukabeleten imama selam verirdi. Solundan biri kendisine selam verirse mukabeleten ona da selam verirdi. Rezin şunu ilave etti: Ve dedi ki: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) böyle yapmayı emretti." Muvatta, Salat 54, (1, 91); Ebu Davud, Salat 182, (971).

26-Hz. Mu'az Ibnu Cebel (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Allah Teala hazretleri buyuruyor ki: "Benim celalim adına birbirlerini sevenler var ya! Onlar için nurdan öyle minberler vardır ki, peygamberler ve şehidler bile onlara gıpta ederler." Timizi, Zühd 53, (2391).

27-Hz. Ömer (radiyallahu anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Allah'ın kulları arasında bir grup var ki, onlar ne peygamberlerdir ne şehidlerdir. Östelik Kıyamet günü Allah indindeki makamlarının yüceliği sebebiyle peygamberler de, şehidler de onlara gıpta ederler." Orada bulunanlar sordu: "Ey Allah'ın Resülü! Onlar kim, bize haber ver!" "Onlar aralarında ne kan bağı ne de birbirlerine bağışladıkları bir mal olmadığı halde, Allah'ın ruhu (Kur'an) adına birbirlerini sevenlerdir. Allah'a yemin ederim, onların yüzleri mutlaka nurdur. Onlar bir nur üzeredirler. Halk korkarken, onlar korkmazlar. İnsanlar üzülürken, onlar üzülmezler. Ve şu ayeti okudu: "Ela inne evliye' Allahi le havfun aleyhim vela hüm yahzenun" "Haberiniz olsun Allah'ın dostları var ya! Onlara ne korku var ne de onlar üzülecekler." (Yunus 62) Ebu Davud, Büyü 78, (3527).

28-Hz. Aişe (radiyallahü anha) anlatıyor: Resulullah (aleyhissalatü vesselam)'a taundan sorulmuştu. Şu cevabı verdi: "O, sizden öncekilere Allah'ın gönderdiği bir azabı. (Şimdi) Allah onu mü'minlere bir rahmet kıldı. Taun çıkan memlekette bulunan bir kul, kendisine Allah'ın takdir ettiği şeyin ulaşacağını bilip, sevap umuduyla sabredip orada kalır ve dışarı çıkmazsa, mutlaka ona şehid sevabının bir misli verilir." Buhari, Tıbb 31, Enbiya 50, Kader 15.

29-Hz. Cabir (radiyallahü anh) anlatıyor: Babam Uhud günü şehid oldu. Yüzünü açıp ağlamaya başladım. Bana mani oldular. Ancak Resulullah (aleyhissalatü vesselam) mani olmuyordu. Fatıma Bintu Amr Ibnu Haram (radiyallahü anha) ona ağlamaya başladı. Bunun üzerine Aleyhissalatü vesselam: "Ona ağlasan da ağlamasan da melekler onu, siz (cenazesini) kaldırmaya kadar, kanatlarıyla gölgelemektedirler" buyurdular.

Buhari, Cenaiz 3, 34, Cihad 20, Megazi 26; Müslim, Fedailu's-Sahabe 130, (2471); Nesai, Cenaiz 13, (4, 13).

30-Hz. Ebu Hüreyre (radiyallahü anh) anlatıyor. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) bir gözcü seriyye gönderdi. Başına Asım İbnu Sabit'i komutan tayin etti. Bu zat Amr İbnu Asım İbni'l-Hattab'ın cedd'i idi. Usfan ile Mekke arasında bulunan bir yere kadar gittiler. Huzeyl Kabilesi'nin Beni Lihyan denen bir koluna haber verdiler. Bunları yüz okçu yakından takibe aldı. İzlerini takiben onların inmiş bulunduğu yere kadar geldiler. Onların azık olarak Medine'den beraberlerine almış oldukları hurmanın çekirdeğini buldular. "Bu Yesrib (Medine) hurmasıdır!" dediler ve izlerini takibe devam ederek, Ashab'a kavuştular. Asım ve ashabi onları hissedince sarp bir yere sığındılar. Takipçiler gelip onları kuşattılar. "Eğer bize teslim olursanız size ahd ve misakımız var, sizden kimseyi öldürmeyeceğiz!" dediler. Asım: "Ben bir kafirin zimmetine teslim olmam. Allahım, Resülüne bizden haber ver!" dedi. Aralarında mukatele (vuruşma) çıktı. Takipçiler ok attılar. Asım (radiyallahü anh) yedi kişiyle birlikte şehid oldu. Geriye Hubeyb, Zeyd ve bir kişi daha kaldı. Takipçiler, bunlara da ahd ve misak teklif ettiler. Bunlar, onlara teslim oldular. Ele geçirir geçirmez, derhal yaylarının kirşlerini çözerek, bunları onlarla bağladılar. Hubeyb ve Zeyd'in yanındaki üçüncü şahıs: "Bu, verdikleri söze birinci ihanetleri" deyip, onlarla beraberliği reddetti. Onu sürüyüp beraberliğe zorladılar. O yine de direndi. Onu da şehid ettiler. Hubeyb ve Zeyd'i Mekke'ye götürüp orada sattılar. Hubeyb'i Benî-Haris İbni Amir İbni Nevfel satın aldı. Hubeyb, Bedir günü el-Haris'i öldürmüştü. Yanlarında esir olarak kaldı. Sonunda öldürmeye karar verdiler. (Bir ara) el-Haris'in kızlarından birinden, etek traşı olmak için ustura istedi, kız getirdi. Kadın der ki: "Bir çocuğum vardı, gafil davrandım. Hubeyb'in yanına kadar çıktı. Hubeyb onu dizine oturttu. O vaziyette görünce çok korktum. Benim korktuğumu Hubeyb farkettiler, ustura da elindeydi: "Çocuğu öldürecekimden mi korkuyorsun? İnşallah böyle bir şey yapmam" dedi. Yine o kadın şunu anlatmıştı: "Ben Hubeyb'ten daha hayırlı bir esir görmedim. Bir gün onun, salkımdan üzüm yediğini gördüm. Halbuki o sırada Mekke'de hiç bir meyve yoktu. Üstelik demir zincirlerle bağlı idi. Demek ki o, Allah'ın Hubeyb'e lutfettiği bir rızıktı. Öldürmek üzere onu, Harem bölgesinden çıkardılar. Orada: "Beni bırakın iki rekat namaz kılayım!" dedi. (Bıraktılar namazını kılınca) geri geldi. "Eğer ölümden korktu demiyeycek olsaydınız daha fazla kılacaktım!" dedi. İdam sırasında namaz kılmayı ilk sünnet kılan kimse Hubeyb idi. "Allahım, onların hepsini say, dağınık dağınık öldür" dedi. Sonra şu beyitleri terennüm etti: "Müslüman olarak öldürüldükten sonra gam yemem. Nerede olursa olsun Allah için ölüyorum. Bu ölüm O'nun zâtı(nın rızası) yolundadır. Dilerse O, damadağınık uzuvların eklemeleri üzerine bereket verir." Sonra Hubeyb: "Allahım, Resülüne selamımı götürecek kimse bulamıyorum, sen duyur" der. Sonra Ukbe İbni'l-Haris kalkıp Hubeyb'i öldürdü. Kureys, Bedir'de pek çok büyüklerini öldürmüş bulunan Asım'ın cesedinden bir parça getirtmek için, onun ölümünden sonra, ölüsüne adamlar gönderdi. Allah Teala Hazretleri de onun üzerine an oğlu nev'inden bir gölgelik gönderdi. Bu, Kureys'in gönderdiklerine karşı onun cesedini korudu, hiç bir şey alamadılar. Buhari, Megazi, 9, 38, 170, Tevhid 14; Ebu Davud, Cihad 115, (2660, 2661), Cenaiz 16, (3112).

31-Hz. Enes (radiyallahü anh) anlatıyor. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) Beni Süleym'den bir grubu Beni Amir'e gönderdi. -Bir rivayette: (annem) Ümmü Süleym'in kardeşi dayım Haram'ı yetmiş süvari içerisinde gönderdi. - (Bir-i Mauna'ya) vardıkları zaman dayım onlara: "Ben sizden önce gideyim. Eğer bana Resulullah'tan tebliğde bulunmam için eman verilirse (tebliğde bulunurum). Eman vermezlerse, sizler bana yakın bir yerde bulunmuş olursunuz" dedi. Ve ilerledi. Gerçekten dayıma önce eman verdiler. O, kendilerine Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'dan bahsederken, kendilerinden bir adama ima ile işaret ettiler. O da dayıma ansızın mızrak sapladı. Dayım: "Allahü ekber, Kabe'nin Rabbine yemin olsun, (şehidlik) kazandım!" dedi. Sonra dayımın diğer arkadaşlarına yönelip (dağa kaçan iki kişi hariç) hepsini öldürdüler. Cibril (aleyhisselam), Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'a onların Rablerine kavuştuğunu, Allah'ın onlardan razı olup onları da razı

ettiğini haber verdi. Bunun üzerine Aleyhisselatü vesselam bir ay boyu, Arap kabilelerinden Rîl, Zekvan, Usayye ve Beni Lihyân'a sabah namazında beddua etti. Buhari, Megazi 38, Vitr 7, Cihad 9; Müslim, Mesacid 297, (677).

32- Seleme Ibnu'l-Ekva (radiyallahü anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhisselatü vesselam) ile birlikte Hudeybiye'ye geldik. Biz, bindört yüz kişi idik. (Kuyunun başında) elli koyun vardı. Suyu bunlara bile yetmiyordu. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) kuyunun kenarına oturdu. (İyice hatırlıyamıyorum,) ya dua buyurdu, ya da kuyuya tükürdü. Derken kuyunun suyu coştı. Biz de hem kendimiz içtik, hem de hayvanlarımızı suladık. Sonra Aleyhisselatü vesselam, bizi bir ağacın altında biat etmeye çağırdı. Önce ben biat ettim, sonra herkes gelip sırayla biat etti. Nihayet halkın ortasında kalınca: "Ey Seleme, biat et!" buyurdu. "Ey Allah'ın Resülü, en başta ben biat ettim!" dedim. "Yine de!" buyurdu. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) beni çıplak, yani silahsız bulmuştu. Bana deriden yapılmış bir kalkan verdi. Sonra bey'at almaya devam etti. Son kişiden de bey'at alınca: "Ey Seleme, sen bana biat etmiyor musun?" dedi. "Ey Allah'ın Resülü, ben sana, başta da, ortada (da olmak üzere iki kere) biat ettim" dedim. "Olsun, yine de" buyurdu. Ben de üçüncü sefer biat ettim. Sonra bana: "Ey Seleme! Benim sana verdiğim kalkanın nerede?" dedi. "Ey Allah'ın Resülü dedim, amcam Amir çıplak olarak bana rastladı, ben de kalkanı ona verdim." Bu sözüm üzerine Aleyhisselatü vesselam güldü ve: "Sen, dedi, vaktin birinde adamın dediği gibisin: 'Allahım, demiş, bana öyle bir dost ver ki, o bana, kendi nefsimden daha sevgili olsun!' Sonra müşrikler bizimle sulh hususunda haberleşmeye başladılar. Öyle ki, birbirimize gidip gelmeler oldu. (Sonunda) sulh yaptık. Ben Talha Ibnu Ubeydillah (radiyallahü anh)'ın hizmetçisi idim. Atını sular, kaşagılar, kendine de hizmet eder, yemeğinden yerdim. (Çünkü) Allah ve Resülü yolunda hicret için malımı ve ailemi terketmişim. Biz ve Mekkeliler aramızda sulh yapınca, birbirimizle karıştık. Ben bir ağacın yanına gelip dikenlerini süpürerek dibine yattım. Mekke halkından dört müşrik yanıma geldi. Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'a hakaret etmeye başladılar. Ben onlara kızdım ve bir başka ağacın dibine geçtim. Silahlarını ağaca asıp yattılar. Onlar bu vaziyette iken vadinin aşağısından bir münadi şöyle sesleniyordu: "Muhacirlerin imdadına yetişin! Ibnu Züneym öldürüldü!" Hemen kılıncımı çekip, bu uyuyan dört kişiye hızla yürüyüp silahlarını aldım, elimde deste yapıp, sonra da: "Muhammed'in yüzünü mükerrem kılan o Zat'a yemin olsun, sakın sizden kimse başını kaldırmassın. İki gözü taşıyan (kellesini) uçururum!" dedim. Sonra onları sürerek Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'a getirdim. O sırada amcam Amir (radiyallahü anh) da A belat'tan Mikrez denilen bir adamı, üzeri çullanmış bir at üzerinde beraberinde yetmiş müşrik olduğu halde Resulullah'a getirdi. Aleyhisselatü vesselam onlara bir nazar edip: "Bırakın onları, fücurun başı da sonu da onların olsun!" dedi ve hepsini affetti. Bunun üzerine Allah Teala hazretleri şu ayeti indirdi: "O sizi Mekke'nin kamında (hududu içinde) onlara karşı muzaffer kıldıktan sonra, onların ellerini sizden, sizin ellerinizi onlardan çekendi..." (Fetih 24-26) Sonra Medine'ye müteveccihen oradan ayrıldık. Beni Lihyân ile aramızda bir dağın yer aldığı bir yerde konakladık. Beni Lihyân'ın hepsi müşrik idi. Aleyhisselatü vesselam geceleyin dağa tımanacak kimseye istiğfarda bulundu. Sanki o kimse Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'la ashabının gözcülüğünü yapacaktı. O gece iki veya üç kere dağa çıktım. Sonra Medine'ye geldik. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) yük develerini, beraberinde, ben de olduğum halde, hizmetçisi Rabah ile gönderdi. Ben onun maiyetine Talha Ibnu Ubeydillah (radiyallahü anh)'ın atı ile çıktım. Ben atı develerle birlikte kıyasıya götürüp getiriyordum. Sabahleyin bir de ne göreyim! Abdurrahman el-Fezari, Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın develerini yağmalamış, hepsini götürmüş, çobanı da öldürmüş. "Ey Rabahl dedim, şu atı al, durumu Talha Ibnu Ubeydillah'a bildir ve Resulullah'a haber ver ve de ki: "Müşrikler mer'adaki sürüyü yağmaladılar. Sonra bir tepenin üzerine çıkarak Medine'ye yönelip üç defa nida ettim: "Ey Sabahımı!" Sonra adamların arkasından ok atmak üzere çıktım ve şunları da terennüm ediyordum: "Ben Ibnu'l-Ekva'yım, bugün alçakların vay haline! Onlardan birine kavuştum ve semerine bir ok attım. Hatta okun kanadı omuzuna değdi. "Al bunul" dedim. Ben Ibnu'l-Ekva'yım. Bugün alçakların vay haline! Vallahi onlara

atıyor ve yaralıyordum. Bir atlı bana dönecek olsa, bir ağaca gelip dibine oturuyordum. Sonra tekrar atıyordum. Derken dağ(ın vadisi) daraldı. Dar yere girdiler. Ben dağa tımandım. Onlara taş atmaya başladım. Böylece onları takip etmeye devam ettim. Öyle ki, Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın hayvanlarından Allah'ın yarattığı hiç bir deve yoktu ki arkama almamış olayım. Böylece müşrikler benimle hayvanların arasından çekildiler. Sonra onlara ok atarak arkalarını takip ettim. Nihayet otuzdan fazla bürde ve otuz mızrak bıraktılar. (Hızlı kaçabilmek için) hafiflemek istiyorlardı. Bir şey atacak olsalar, üzerine taşlardan nişan koyuyordum. Ta ki, Resulullah ve ashabı onları tanısin. Böyle gide gide dar bir dağ yoluna geldiler. Bir de ne görsünler! Yanlarına Bedr el-Fezari'nin falan oğlu gelmiş. Hemen kuşluk yemeği yemek üzere oturdular. Ben de bir tümseğin üzerine oturdum. Fezari: "Şu gördüğüm de ne?" diye sordu. "Bununla başımız beladal Vallahi sabahın köründen beri peşimizde. Bize durmadan atıyor. Elimizde ne varsa çekip aldı" dediler. "Öyleyse sizden ona dört kişi gitsin!" dedi. Böylece bana müteveccihen dört kişi ayrıldı ve dağa tımandı. Bana konuşma imkanı verdikleri vakit, onlara: "Beni tanıyor musunuz?" dedim. "Hayır, sen kimsin?" dediler. "Ben Seleme Ibnu'l-Ekva'yım. Muhammed'in yüzünü şereflendiren Zata yemin olsun, sizden kimi istersem mutlaka yakalarım. Ama sizden kimse beni yakalayamaz!" dedim. Onlardan bir adam: "Ben biliyorum!" dedi ve geri döndüler. Ben yerimden ayrılmadım. Derken Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın atlılarını, ağaçların arasına girerken gördüm. En önde el-Ahram el-Esedî, arkasında Ebu Katade el-Ensari, onun arkasında el-Mikdad Ibnu'l-Esved (radiyallahü anhüm) vardı. Ahram'ın atının gemini tuttum. (Bu sırada) küffar dönüp gitti. Ahram'a: "Ey Ahram! Bunlardan sakın. Resulullah ve ashabı gelinceye kadar yolunu kesmesinler!" dedim. Bana: "Ey Seleme! Eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyor, cennetin de cehennemnin de hak olduğunu biliyorsan, benimle şehadet arasına engel olma!" dedi. Ben de onu bıraktım. Abdurrahman'la karşılaştılar. Abdurrahman'ın atını hemen öldürdü. Abdurrahman da onu yakalayarak öldürdü ve onun atına atladı. Derken Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın süvarisi Ebu Katade (radiyallahü anh) Abdurrahman'a yetişti, yaralayıp öldürdü. Muhammed'in yüzünü şerefli kılan Zat'a yemin olsun, ben onları yaya koşarak takip ettim. Öyle ki, arkamda Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın ashabı ve tozları sebebiyle bir şey görmüyordum. Gün batımı öncesine kadar böyle devam ettik. Bu sırada bir dağ yoluna saptılar, orada Zu-Karad denen bir su vardı. Sudan içmek için sapılmıştı, çünkü susamışlardı. Peşlerinden koşarak gelen bana baktılar. Ben onları bundan uzaklaştırdım, bir damla bile tadamadılar. Oradan çıkıp zorluk veren bir dağ yoluna saptılar. Ben koşup onlardan bir adama yetiştim, omuz kemiğine bir ok sapladım. "Al bunu! Ben Ibnu'l-Ekva'yım. Bugün alçakların vay hâline!" dedim. "Anasız kalasica! Bu, sabahki Ekva'mı?" dedi. "Evet ey kendinin düşmanı! Sabahki Ekva'yımı!" dedim. Dağ yoluna iki at bıraktılar. Onları Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'a getirdim. Amcam Amir Ibnu'l-Ekva da birinde sulandırılmış süt, diğerinde su bulunan iki kapla bana yetişti. Hem içtim, hem abdest aldım. Sonra Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'a geldim. Az önce kafirleri başından kovaladığım suyun başında idi. Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ı, bütün develeri ve müşriklerden kurtardığım bütün eşyaları, bürdeleri, mızrakları almış buldum. Bilal (radiyallahü anh) de kurtardığım develerden birini kesmiş, Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'a ciğerini ve hörgücünü kızartıyordu. "Ey Allah'ın Resülü! Beni bırak, ashaptan yüz kişi seçip müşrikleri takip edeyim, geriye bıraktıkları bütün habercileri geberteyim!" dedim. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) yan dişleri gündüz ışığında görününceye kadar güldü. "Ey Seleme! buyurdu. Kendini bunu yapabilecek güçte görüyor musun?" "Evet dedim, seri şerefli kılan Zat'a yemin olsun! Evet!" "Şimdi onlara Gatafan yurdunda ziyafet verilmektedir" dedi. Derken Gatafanlı bir adam geldi ve: "Onlara falan kişi bir deve kesmişti, derisini soyar soymaz bir toz gördüler ve: "Düşman size de gelmiş" deyip kaçıp gittiler" dedi. (Geceyi orada geçirdik.) Sabah olunca Resulullah (aleyhisselatü vesselam): "Bugün en hayırlı süvarimiz Ebu Katade, en hayırlı piyademiz de Seleme idi" buyurdu. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) bana iki hisse verdi: Biri süvari hissesi, biri de piyade hissesi idi. Bana bu iki hisseyi de vermişti. Sonra Resulullah (aleyhisselatü vesselam) devesi Adba'nın terkisine

beni alarak Medine'ye müteveccihen hareket etti. Biz yolda giderken, yaya yürüyüşünde hiç kimsenin kendisini geçemediği Ensar'dan bir adam: "Medine'ye kadar yarış yapacak var mı; koşucu yok mu?" demeye başladı. Bu sözünü habire tekrar ediyordu. Sesini işitince: "Sen hiçbir kişiye ikram etmez, hiç bir şerefiyi saymaz mısın?" dedim. "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) hariç, hayır!" dedi. Ben, Aleyhisselatü vesselam'a yönelip: "Ey Allah'ın Resülü! Annem babam sana kurban olsun, bana müsaade buyurun, şu adamla yarışayım!" dedi. "Sen bilirsin!" buyurdular. Adama: "Geliyorum hazır ol!" dedim. Ayaklarımı ayarlayıp sıçradım, koştum. Nefesimi canlı tutmak için bir veya iki tepede kendimi tuttum. Sonra yetişmek ve omuzları arasına dokunmak için (tabanları) kaldırdım. Ve dokundum. "Geçildin, vallahi seni geçtim!" dedi. "Biliyorum!" dedi. Medine'ye varıncaya kadar onu geçtim. Vallahi Medine'de üç gece kalıp, Resulullah (aleyhisselatü vesselam) ile birlikte hemen Hayber'e gittik. Yolda amcam Amir Ibnu'l-Ekva, halka şu beyitleri terennüm etti: "Vallahi Allah olmasaydı hidayeti bulamazdık. Ne sadaka verir ne de namaz kılardık. Biz senin fazlından müstağni değiliz. Düşmanla karşılaşınca ayağımıza sebat ver. Üzerimize sekine (kuvve-i manevi) indir." Resulullah (aleyhisselatü vesselam) "Bu da kim?" dedi. Amcam: "Ben Amir Ibnu'l-Ekva" cevabını verdi. Aleyhisselatü vesselam: "Mağfiret göresin Ey Amir!" diye dua buyurdu. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) bir kimseye mağfiret dileğinde bulundu mu mutlaka şehid olurdu. Bunun üzerine Ömer Ibnu'l-Hattab (radiyallahü anh) kendi devesinin üstünde seslendi: "Ey Allah'ın Resülü! Keşke bizi Amirle faydalandırırsan!" Hayber'e vardığımız zaman, kralları Merhab; kılıncı elinde (karşımıza) çıktı. Şöyle söylüyordu: "Hayber bilir ki ben Merhab'ım. Silahı tamam tecrübeli bir kahraman. Savaş olunca alevlenen bir yiğit!" Amcam Amir (radiyallahü anh) da ilerleyip şunları söyledi: "Hayber benim de Amir olduğumu bilir, silahı tam yiğit kahraman." Hemen iki darbe birbirine girdi. Merhab'ın kılıncı amcam Amir'in kalkanının içine rastladı. Amir onu alttan vurmaya yeltendi. Ama kılıcı kendine döndü ve ana damarını kesti. Ölümlü de bundan oldu. (Bir ara) dışarı çıktım. Bir de ne göreyim! Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın ashabından birkaç kişi: "Amir'in ameli batıl oldu, o kendi kendini öldürdü" demezler mi! Hemen ağlayarak Aleyhisselatü vesselam'ın yanına geldim. "Ey Allah'ın Resülü! Amir'in ameli batıl mı oldu?" dedim. "Bunu kim söyledi?" buyurdular. "Ashabınızdan bazıları!" dedim. "Bunu kim söylemişse yanılmış. Blakis onun ecri iki kattır!" buyurdular. Sonra beni Ali Ibnu Ebi Talib (radiyallahü anh)'a gönderdiler. O gözünden hasta idi. Bu arada Aleyhisselatü vesselam: "Sancağı yarın öyle bir zata vereceğim ki Allah ve Resülü'nü sever; Allah ve Resülü de onu sever" dedi. Ali'ye geldim, gerçekten gözünden rahatsızdı. Onu yederek getirdim. Resulullah (aleyhisselatü vesselam) gözlerine tükürdü. Anında iyileşti. Sancağı ona verdi. Sonra Merhab çıktı. Şöyle demeye başladı: "Hayber bilir ki ben Merhab'ım. Silahı tamam tecrübeli bir kahraman. Savaş olunca alevlenen bir yiğit!" Ali (radiyallahü anh) da şöyle dedi: "Ben, annemin arslan dediği kimseyim. Ormanların çirkin manzaralı arslanı gibi. Düşmanlara kilo ile ton tartarım." Sonra Merhab'ın başına bir darbe indirdi ve onu öldürdü. Hayber onun eliyle fethedilmişti. Müslim, Cihad 132, (1807).

33-Hz. Cabir (radiyallahü anh) anlatıyor: Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Yeryüzünde (iki ayak üzerinde) yürüyen bir şehid görmek isteyen Talha Ibnu Ubeydullah (radiyallahü anh)'a baksın." Tirmizi, Menakib.

34-Yine Hz. Cabir (radiyallahü anh) anlatıyor: Bir defasında ben üzgün bir halde iken Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'la karşılaşmıştık. Bana: "Seni niye böyle üzgün görüyorum?" buyurdu. "Babam Uhud'da şehid düştü. Geriye bakıma muhtaç horanta ve bir de borç bıraktı" dedim. Bunun üzerine: "Allah'ın babana hazırladığı nimeti sana müjde edeyim mi?" dedi. Ben: "Evet!" deyince: "Allah, hiç kimseyle yüz yüze konuşmuş değildir, daima perde gerisinden konuşur. Ancak, babanı inşa etti ve perdesiz konuştu: "Ey kulum, dedi. Ne dersen benden iste vereyim!" "Ey Rabbim dedi babam, beni dirilt, senin yolunda ikinci sefer bir daha öldürüleyim!" Allah Teala Hazretleri: "Ama ben daha önce şu hükmü koymuşum: "Ölenler artık geri dönmeyecekler!" buyurdu. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu.

(Meal): "Allah yolunda şehid edilenleri ölü sanma. Onlar, Rablerinin katında hayat sahibidirler ve O'nun nimetleriyle nızıklanırlar." (Al-i İmran 169) Tirmizi, Tefsir, Al-i İmran, (3013).

35-Ebu Sa'id (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Ümmetimden (alim, şehid, salih) bazıları var; bir (çok kabilelere şamil bir) cemaate şefa'at eder, bazıları var bir kabileye şefa'at eder; bazıları var bir bölüğe şefa'at eder; bazıları da tek bir ferde şefa'at eder ve cennete girmelerini sağlar." Tirmizi, Kıyamet 11, (2442).

36-Hz. Ebu Hureyre (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ı işittim. Buyumuştı ki: "Allah Teala Hazretleri, Mescidü'l-Aşşar'dan, Kıyamet günü bir kısım şehidler ba's eder (yeniden diriltir) ki, Bedir şehidleriyle sadece onlar kalkar."

Ebu Davud der ki: "Mescidü'l-Aşşar, Übüle'de (Fırat) nehrinin hemen yanındaki mesciddir." Ebu Davud, Melahim 10, (4308).

37-Hz. Ebu Bekr (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Ümmetimden bir kısım insanlar Dicle denen bir nehir yanında, Basra denen geniş bir düzlüğe inerler. Nehrin üzerinde bir köprü vardır. Oranın halkı (kısa zamanda) çoğalır ve muhacirlerin [müslümanların] beldelerinden biri olur. Ahir zamanda geniş yüzü, küçük gözü olan Beni Kantura gelip nehir kenarına inerler. Bundan böyle (Basra) halkı üç fırkaya ayrılır: "Bir fırka sığır ve kır develerinin peşlerine takılıp (kır ve ziraat hayatına dönerler, bunlar) helak olurlar. "Bir fırka nefislerini (n kurtuluşunu esas) alırlar (ve Beni Kantura ile sulh yolunu) tutarlar. Böylece bunlar küfre düşerler. "Bir fırka da çocuklarını geride bırakıp onlarla savaşır. İşte bunlar şehid olurlar." Ebu Davud, Melahim 10, (4306).

38-Ibnu'l-Müseyyeb (radiyallahu anh) anlatıyor: "İlk fitne yani Hz. Osman'ın şehid edilmesi vukua geldiği zaman Ashab-ı Bedr'den kimseyi hayatta bırakmadı. Sonra ikinci fitne yani Harra hadisesi vukua geldi. Bu da Hudeybiye ashabından kimseyi hayatta bırakmadı, sonra üçüncüsü geldi. O da insanlar arasında akıl ve kuvvet (sahabe) bırakmadı." Buhari, Megazi 11.

39-Muharik anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'a bir adam gelerek: "Ey Allah'ın Resülü! Bir adam gelip malımı almaya kalkarsa [ne yapayım?] dedi. "Ona Allah'ı hatırlat!" cevabını verdi. Adam tekrar: "Hatırlamazsa! [ne yapayım?] dedi. Aleyhisselatü vesselam: "Etrafındaki müslümanlardan yardım talep et!" buyurdu. Adam: "Etrafımda hiç müslüman yoksa ne yapayım?" dedi. Öyleyse sultandan yardım istel" buyurdu. Adam: "Sultan benden uzaksa?" dedi. Aleyhisselatü vesselam: "Bir ahiret şehidi oluncaya veya malını koruyuncaya kadar malın için mücadele et!" buyurdular." Nesai, Tahrim 21, (7, 113).

40-5140- Ebu Hureyre (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Bana cennete giren üç kişi arzedildi. Bunlardan biri şehid, biri ifeli olan (ve azla yetinerek) ifetini koruyan, biri de Allah'a ibadetini güzel yapan ve efendilerine hayırhah olan bir köle idi." Tirmizi, Fezailü'l-Cihad 13, (1642).

41-5345- Ebu'd-Derda (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Laneti çok yapanlar Kıyamet günü şefa'atçı olamazlar, şehid de olamazlar." Müslim, Birr 85, (2598); Ebu Davud, Edeb 53, (4907).

42-5365- Ukbe Ibnu Amir (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) bir gün çıkıp, Uhud şehidlerine cenazelere kıldığı namazla namaz kıldı. Sonra minbere geçti: "Ben dedi, sizden önce (havuzun başına) varacağım ve ben size şahidlik yapacağım. Şimdi, şu anda ben, vallahi havzımı görüyorum. Bana arzın hazinelerinin anahtarları verildi. Vallahi sizin dünya hususunda birbirinizle

rekabete, çekememezliğe düşmenizden korkuyorum." Buhari, Rikak 53, 7, Cenaiz 73, Menakıb 25, Megazi 17, 27; Müslim, Fezail 30, (2296).

43-5431- Cabir İbnu Atik (radıyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) Abdullah İbnu Sabit'e geçmiş olsun ziyaretine gelmişti. Onu, (Allah'ın emri) galebe çalmış buldu. Ona seslendi. Fakat cevap alamadı. Bunun üzerine Resulullah (aleyhisselatü vesselam) istircâ'da bulundu "İnna lilahi ve inna ileyhi raci'un dedi ve: "Biz (yaşamayı isteriz ama, Allah'ın emri) bize galebe çaldı ey Ebu'r-Rebil" dedi. Bunun üzerine kadınlar feryad edip ağlamaya başladılar. İbnu Atik (radıyallahü anh) kadınları susturmaya başladı. Ancak Aleyhisselatü vesselam: "Bırak onları ağlasınlar! Vacib olduğu zaman tek ağlayan ağlamayacak" buyurdu. "Vacib olan da ne?" dediler. "Öldüğü zaman (demektir)" dedi. Bunun üzerine kızı: "Allah'a yemin olsun, elimden gelse şehid olmanı isterim. Çünkü sen (cihad için gerekli teçhizatı) hazırladın" dedi. Aleyhisselatü vesselam da: "Allah onun ecini niyetine göre verdi. Siz aranızda şehid olmayı ne zannedersiniz?" buyurdular. "Allah yolunda ölmek!" dediler. Aleyhisselatü vesselam açıkladı: "Öyleyse ümmetimin şehidlerı cidden azdır. Bilesiniz: Taunda ölen şehiddir, boğularak ölen şehiddir, yeter ki seferi taatte olsun. Zatulcenb'ten ölen şehiddir. Ishalden ölen şehiddir, yanarak ölen şehiddir, yıkık altında ölen şehiddir, çocuk kamında ölen kadın şehiddir." Muvatta, Cenaiz 36, (1, 233, 234); Ebu Davud, Cenaiz 15, (311); Nesai, Cenaiz 14, (4, 13-14).

44-5461- Hz. Cabir (radıyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam), Uhud şehidlerini (defin sırasında), her iki kişinin (cesedini) bir giysiye koyuyor, sonra da: "Kur'an'ı hangisi daha çok almıştı?" diye sorup, onlardan birine işaret edildiği takdirde, onu lahidde öne koyuyordu. Sonra da: Ben bunlara şahidim!" diyordu. Onları kanlarıyla defnetmelerini emretti. Onlara cenaze namazı kılmaı, onları yıkamaı da." Buhari, Cenaiz 73-79, Megazi 26; Ebu Davud, Cenaiz 31, (3138); Tirmizi, Cenaiz 46, (1036); Nesai, Cenaiz 61, (4, 62). (İbnu Deybe hadisin bir meselesi ile ilgili olarak şu açıklamayı yapar): "Derim ki: "İki kişinin, bir giysi içinde, derileri birbirlerine değecek şekilde birleştirilmeleri caiz değildir. Öyleyse bu "birleştirme" hadisesi, ikisinin arasına bir perde konduktan sonra gerçekleştirilmiş olacağına yahut o giysinin ikisi arasında bölünmüş olacağına hamledilir. Zahir mana da bunu gerektiriyor, çünkü hadiste geçen "onlardan birine işaret edildiği takdirde, onu lahidde öne koyuyordu" ibaresi bunu ifade eder. Her birinin müstakil veya aralarında bir perde olmadan birini öne almak mümkün değildir."

4

5-5463- İbnu Abas (radıyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam), Uhud şehidlerinin üzerinden derim (den mamul silah, zırh gibi şeyler)in ve deri (den mamul kan bulaşmamış giyecek)lerin çıkarılması ve onların elbiseleri ve kanlarıyla gömülmesini emretti." Ebu Davud, Cenaiz 31, (3134).

46-5597- Hz. Ebu Hureyre (radıyallahü anh) anlatıyor: "Bir gün, elimde birkaç hurma olduğu halde Hz. Peygamber (aleyhisselatü vesselam)'ın yanına geldim ve: "Ey Allah'ın Resülü, şunlara bereketle bir dua ediverin!" dedim. Hemen onları bir araya getirip, sonra onların bereketi için bana dua etti. Sonra: "Bunları al, şu erzak kabına koy. Her ne zaman bundan bir şey almak isteyince, elini içine daldır ve al. Sakın, içindekileri döküp dağıtma!" buyurdular. Ben de öyle yaptım. Ben bundan şu şu kadar vask miktarında Allah yolunda tasaddukta bulundum. Ayrıca biz ondan hem kendimiz yedik hem de başkalarına yedirdik. Onu belimden hiç ayıradım. Bu hal, Hz. Osman'ın şehid edildiği güne kadar devam etti. O zaman koptu. [Rezin şu ilavede bulundu: "ve düştü, buna çok üzüldüm."] Tirmizi, Menakıb (3838).

47-6037- Cabir İbnu Abdillah (radıyallahü anh) anlatıyor: "Abdullah İbnu Amr İbni Haram, Uhud günü, öldürüldüğü zaman Resulullah (aleyhisselatü vesselam) bana rastladı ve: "Ey Cabir! Allah, baban için ne söyledi, sana haber vermiyeyim mi?" buyurdular." Yahya'nın rivayetinde ise Resulullah: "Ey Cabir, seni niye böyle

kalben kırık (ve üzüntülü) görüyorum?" buyurmuş, Cabir de: "Ey Allah'ın Resülü! Babam şehid düştü, geriye bir yığın horanta ve borç bıraktı" demiştir. Aleyhisselatü vesselam da: "Sana, Allah'ın, babanı karşıladığı şeklin müjdesini vereyim mi?" diye sordu. Cabir: "Evet! Ey Allah'ın Resülü!" dedi. Bunun üzerine Aleyhisselatü vesselam açıkladı: "Allah her kimle konuştu ise mutlaka hicab gerisinden konuştuğu halde babana vicahen konuştu ve: "Ey kulum! Benden ne dilerseñ dile, dilediğini sana vereyim!" dedi. O da: "Ey Rabbim! Beni bir kere daha ihya et, serin yolunda ikinci kere öleyim!" dedi. Rabb Teala hazretleri de: "Benden daha önce şu hüküm sadır oldu: "Ölenler artık dünyaya bir daha dönmeyecekler" buyurdular. Baban da: "Ey Rabbim, öyleyse (benin durumumu) arkamda kalanlara ulaştır!" dedi. Bu talep üzerine şu ayet nazil oldu: "Vela tahsebbennellezine kutlu fi sebillehi emvete" "Allah yolunda şehid edilenleri ölü sanma. Onlar Rablerinin katında hayat sahibidirler ve O'nun nimetleriyle rızıklandırılır" (Al-i İmran 169). Ibnu Mace, 190.

48-6451- Ibnu Abbas (radiyallahü anhüma) anlatıyor: "Uhud günü, şehidlerin cenazeleri Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın yanına getirildiler. Aleyhisselatü vesselam onar onar gruplar halinde namazlarını kıldırdı. Her grup değıştikçe, Hamza yerinde sabit kalıyor (böylece her grupta birlikte ona namaz kılınıyordu)." Ibnu Mace, 1513.

49-6486- Ibnu Ömer (radiyallahü anhüma) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam), Uhud'da şehid olanlar için ağlayan Abdüleşhel kadınlarının yanından geçmişti. "Hamza'nın ağlayanları yok!" diye üzüntüsünü ifade etti. Bunun üzerine, Ensar kadınları toplanarak gelip Hamza için ağladılar. Bir müddet sonra Resulullah (aleyhisselatü vesselam) uyandı ve: "Yazık şu kadınlara! Hala evlerine dönmemişler! Söyleyin onlara, evlerine dönsünler! Bugünden sonra da ölen üzerine ağlamasınlar!" buyurdu." Ibnu Mace, 1591.

50-6498- Ibnu Abbas (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Gurbette ölmek şehidliktir." Ibnu Mace, 1613.

51-6499- Hz. Ebu Hureyre (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Kim hasta halde ölürse şehid olarak ölmüştür ve kabir azabından korunmuştur, sabah-akşam cennetten rızıklandırılır." Ibnu Mace, 1615.

52-6656- Ibnu Ömer (radiyallahü anhüma) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Emin, dürüst, müslüman tacir, Kıyamet günü şehidlerle beraberdir." Ibnu Mace, 2139.

53-6794- Ibnu Ömer (radiyallahü anhüma) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Kimin malının yanına (gasbetmek veya çalmak için) gidilir, bu maksatla mal sahibiyle mukatele edilir ve mal sahibi öldürülürse, o kimse şehid olur." Ibnu Mace, 2581.

54-6795- Hz. Ebu Hureyre (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Kimin malı zulüm yoluyla elinden alınmak isterir ve bu yolda öldürülürse, o kimse şehiddir." Ibnu Mace, 2582.

55-6845- Ebu Sa'dîl-Hudri (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Allah yolunda cihad eden kimse Allah'ın şu garantisi altındadır: "Allah onu ya mağfiret ve rahmetine dahil eder (şehid olur), yahud sevap ve ganimetle sağ salım geri çevirir. Allah yolunda cihad eden kimsenin misali, hiç ara vermeden geceleri hep namaz kılan, gündüzleri de hep oruç tutan kimse gibidir. Bu hal evine dönünceye kadar böyledir." Ibnu Mace, 2754.

56-6862- Hz. Ebu Hureyre (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın yanında şehidlerden bahsedmişti. Şöyle buyurdular: "Yeryüzü şehidlerin kanından kurumadan önce, onu, hurilerden iki karısı, emzikli yavrularını çöl

bir arazide kaybedip aniden bulan anne heyecanıyla, her birinin elinde -dünya ve içindekilerden daha değerli- birer takım elbise olduğu halde karşılarlar." Ibnu Mace, 2798.

57-7056- Ebu Leyla el-Ensari (radiyallahü anh) anlatıyor: "(Bir gün) ben, Resulullah (aleyhisselatü vesselam)'ın yanında otururken, Efendimize bir bedevi geldi: "Hasta bir erkek kardeşim var" dedi. Resulullah: "Kardeşinin hastalığı nedir?" diye sordu. "Kardeşimde biraz delilik var!" dedi. "Git onu bana getir!" buyurdular. Adam gitti kardeşini getirdi. Resulullah önüne oturttu. Fatıha-ı şerife, Bakara suresinin başından dört ayeti, ortalardan "Ve ilehüküm ilehün vahidun" ayeti; Al-i imran'dan bir ayeti -ki bunun "Şehidellahü ennehü lailahe illa hü" ayetinin olduğunu zannediyorum-, A'raf suresinin bir ayeti; "Inne Rabbekümüllahülezi halega" ayeti, Mûminun suresinden bir ayeti; "Ve men yed'u meallahü ilahen ahara la bürhane lehü ayeti; Cin suresinden on ayeti, Haşir suresinin sonundan üç ayeti; Kul-hüvallahü Ahad suresi, Muavvizateyn surelerini okuyarak ona afsun yaptığını işittim. Bunun üzerine bedevi ayağa kalktı. Tamamen iyileşti." Ibnu Mace, 3549.

58-7060- Ibnu Ömer (radiyallahü anhüma) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam), Hz. Ömer'in üzerinde bembeyaz bir gömlek görmüştü. "Bu elbisen yıkandı mı, yeni mi?" diye sordu. Hz. Ömer: "Hayır (yeni değil), yıkanmıştır!" dedi. Aleyhisselatü vesselam (ona): "Yeniyl giy(esin), hamdedici olarak yaşa(yasın) ve şehid olarak öl(esin)!" buyurdular." Ibnu Mace, 3558.

59-7157- Hz. Ebu Hureyre (radiyallahü anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhisselatü vesselam) buyurdular ki: "Allah Teala hazretlerinin doksandokuz ismi vardır, yüzden bir eksik. O, tektir, teki sever. Kim bu isimleri ezberlerse cennete girer. Onlar şunlardır: Allah, el-Vahid, es-Samed, el-Evvel, el-Ahir, ez-Zahir, el-Batin, el-Halik, el-Bari, el-Musavvir, el-Melik, el-Hakk, es-Selam, el-Mû'min, el-Müheymin, el-Aziz, el-Cebbar, el-Mütekebbir, er-Rahman, er-Rahim, el-Latif, el-Habir, es-Semî' el-Basir, el-Âlim, el-Azim, el-Barr, el-Müteal, el-Celil, el-Cemil, el-Hayy, el-Kayyum, el-Kadir, el-Kahir, el-Âliyyu, el-Hakim, el-Karib, el-Mucib, el-Ganiyyu, el-Vehhab, el-Vedud, eş-Şekur, el-Macid, el-Vacid, er-Raşid, el-Afuvvu, el-Ğafur, el-Halim, el-Kerim, et-Tevvab, er-Rabb, el-Mecid, el-Veliyyu, eş-Şehid, el-Mûbin, el-Bürhan, er-Ra'uf, er-Rahim, el-Mübdü, el-Mu'id, el-Bais, el-Varis, el-Kaviyyu, eş-Şedid, ed-Darru, en-Nafiu, el-Baki, el-Vaki, el-Hafid, er-Rafi', el-Kabid, el-Basit, el-Mû'izzu, el-Müzillü, el-Muksit, er-Rezzak, Zül-Kuvve, el-Metin, el-Kaim, ed-Daim, el-Hafiz, el-Vekil, el-Fatir, es-Samî', el-Muti, el-Muhiy, el-Mumit, el-Manî', el-Camî', el-Hadi, el-Kafi, el-Ebed, el-Âlim, es-Sadık, en-Nur, el-Münir, et-Tamm, el-Kadim, el-Vitru, el-Ahadu, es-Samedu, ellezi lem yelid velem yuled ve yelem yekun lehu küfuven ahad." Zühri der ki: "Bana birçok ilim ehlinde ulaştığına göre, bu Esmau Hüsna'nın okunmasına : "La ilahe illallahü vahdehu la şerike leh. Lehü'l Mülkü ve Lehü'l-Hamdu bi-yedihü'l-Hayr ve huve ala kulli şey'in kadir, la ilahe illallahü , lehü'l-Esma'ul-Hüsna" diye başlanmalıdır." Ibnu Mace, 3861.

60-7173- Talha Ibnu Ubeydillah (radiyallahü anh) anlatıyor: "Beli (kabilesinden) iki kişi Aleyhisselatü vesselam'ın yanına geldiler. İkisi beraber müslüman olmuştu. Biri gayret yönüyle diğerinden fazlaydı. Bu gayretli olanı, bir gazveye iştirak etti ve şehid oldu. Öbürü, ondan sonra bir yıl daha yaşadı. Sonra o da öldü." Talha (devamla) der ki: "Ben rüyamda gördüm ki: "Ben, cennetin kapısının yanındayım. Bir de baktım ki o iki zat var. Cennetten biri çıktı ve o iki kişiden sonradan ölene (cennete gimesi için) izin verdi. Aynı vazifeli zat, bir müddet sonra yine çıktı, şehid olana da (içeri girme) izni verdi. sonra, adam benim için geri geldi ve: "Sen dön, senin cennete girme vaktin henüz gelmedi!" dedi. Sabah olunca Talha bu rüyayı halka anlattı. Herkes bu rüya(da şehid olan zatın sonradan cennete gimesine) şaşıtı. Bu, Resulullah'a kadar ulaştı, rüyayı ona anlattılar. (Dinledikten sonra) Aleyhisselatü vesselam: "Bunda şaşacak ne var?" buyurdular. Halk: "Ey Allah'ın Resülü! Bu zat (din için) çalışmada öbüründen daha gayretli idi ve şehid de oldu. Ama cennete öbürü ondan evvel girdi" dediler. Bunun üzerine Resulullah

(aleyhisselatü vesselam): "Berikisi ondan sonra bir yıl hayatta kalmadı mı?" dedi. "Evet!" dediler. Aleyhisselatü vesselam: "Ve o ramazan idrak edip oruç tutmadı mı, bir yıl boyu şu şu kadar namaz kılmadı mı?" Halk yine: "Evet!" deyince, Resulullah (aleyhisselatü vesselam): "Şu halde ikisinin arasında bulunan mesafe gök ile yer arasındaki mesafeden fazladır!" buyurdular." Ibnu Mace, 3925.

1

TÜRKİYELİ ŞEHİDLER :

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ocak Ayında Şehid Olanlar :

- 01-Abdullah Gülbahar 3 Ocak 1978
- 02-İbrahim Kızmaz 6 Ocak 1992
- 03-Tekiner Tayfur (Muhammed Taha) 10 Ocak 1988 Host-Afganistan (Müslüman Genç Dergisi Sayı 1 Ocak 1991 sayfa 24 Resim ve bilgi var)
- 04-Mehmet Ali Gündüz Hoca 12 Ocak 1990
- 05-Mehmet Baldöktü 17 Ocak 1979 Kayseri
- 06-Gürsel Kabadayı 21 Ocak 1980
- 07-Mukadder İnce 23 Ocak 1980 Hatay
- 08-Ali Sünnetçi 23 Ocak 1980 Şişli /İstanbul

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Şubat Ayında Şehid Olanlar :

- 01-İskilipli Atıf Hoca 4 Şubat 1926
- 02-Erbili Esad Efendi 4 Şubat 1931
- 03-Metin Yüksel 23 Şubat 1979

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mart Ayında Şehid Olanlar :

- 01-Mehmet Doğruyol 10 Mart 1978
- (İslami Hareket 3. Sayı 5. Sayfada)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nisan Ayında Şehid Olanlar :

- 01-H.Abuzer Biratlı ve Abuzer Korkusuz 4 Nisan 1992
- 02-Mevlüt Demir 19 Nisan 1993
- 03-Ahmet Aydın 23 Nisan 1994 Diyarbakır
- 04-Şevki Akgün 29 Nisan 1992

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mayıs Ayında Şehid Olanlar :

- 01-Orhan Korkmaz 7 Mayıs 1992
- 02-Hasan Sürel 29 Mayıs 1978

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Haziran Ayında Şehid Olanlar :

- 01-Mustafa Yaşar.....15 Haziran 1980 Esenler-İstanbul
- 02-Celil Yıldırım.....16 Haziran 1978 Ankara
- 03-Haşim Sönmez.....21 Haziran 1979 Fatih-İstanbul
- 04-Orhan Ünal.....21 Haziran 1979 Fatih-İstanbul
- 05-Mustafa Güneş.....22 Haziran 1979 Fatih/İstanbul
- 06-Molla Fehim Dümen.....25 Haziran 1992
- 07-Mustafa Başal.....26 Haziran 1980 Fatih/İstanbul
- 08-Mustafa Tüküner.....26 Haziran 1979
- 09-Osman Kuru.....28 Haziran 1978 Malatya
- 10-Ahmet Aktaş.....28 Haziran 1979 Bursa
- 11-Şeyh Said.....28 Haziran 1925 Diyarbakır
- 12-Mehmet Baydın.....29 Haziran 1978 Ankara

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Temmuz Ayında Şehid Olanlar :

- 01-Başbağlar Şehidler.....05 Temmuz 1993
- 02-Sedat Yenigün.....05 Temmuz 1980
- 03-Nuri Ak.....06 Temmuz 1978 Batman
- 04-İsmail Kendirci.....11 Temmuz 1978
- 05-Hüseyin Kurumahmutoğlu.....15 Temmuz 1987
- 06-Hanefi Çelikel.....23 Temmuz 1978
- 07-Senai Tan.....27 Temmuz 1978 Elazığ

Ağustos Ayında Şehid Olanlar :

Necati Yıldırım 12 Ağustos 1978 Balgat-Ankara Hayrettin Devecioğlu 12 Ağustos 1978 Balgat Ankara (Necati Yıldırım ile aynı olayda şehid edilmiştir. İkisiyle ilgili kısa olarak Müskürman Genç 1991 Ağustos sayısı sayfa 22'de bilgi var) - Necmettin Yağmur Ağrı - Salih Kara 18 Ağustos 1978-Ahmet Aktaş 28 Ağustos 1979 - Ahmet Hattaboğlu 28 Ağustos 1978 - Cemel Havuzoğlu 29 Ağustos 1978 - İsmail Mavuş 8 Ağustos 1980 - Hacı Kaşdibi ve Hasan Gökşun 26 Ağustos 1979 (Ağustos 1991 Müskürman Genç sayfa 22 de kısa bilgi var) - Mehmet Polet 26.08.1979 (1991 Müs. Ge. Sayfa 22'de bil. var) - Recep Sucu 8.8.1990 Fikirtepe/İstanbul (1991 Ms. Gen. say 22'de bilgi var)

Lysia Lyndia Çorluoğlu Özlü :

Müslüman Genç Eylül 1991 sayısında bilgi bulunan şehidler

Raci Ulutaş.....16.09.1978

Bünvamin Yılmaz, Ömer Aksak, Vedat Konak.....12 Eylül 1978 Sivas

Sefa Eryağan.....9.9.1979 Erzurum

Ekim Ayında Şehid olanlar :

2

- 07-M. Ali Sümer 14 Ekim 1979 Kızıltepe/Mardin
 08-Bayram Bayraktar 16 Ekim 1979 Sağmalcılar-Istanbul
 09-Ahmet Ali Özkan 16 Ekim 1979 Sağmalcılar-Istanbul
 10-Bilal Yıldızcı 29 Ekim 1987
 11-Mirza Ekim 1979 Malatya
 12-Recep Şahin 28 Ekim 1989 Host-Afganistan
 (Müslüman Genç 2 sayı Şubat 1991 sayfa 24'de bilgi var Müslüman Genç 1991 Ekim sayısı 19. sayfada Ahmet Şah Mesut ile resmi ve yazısı var)
 (Müslüman Genç Ekim 1991 sayısında sayfa 27 de Bu ayki Şehidler : Cemil Timur, Ali Timur, Abdurrahman Sümer ve M. Ali Sümer 14.10.1979 Kızıltepe/Mardin - Mustafa Sevim 7.10.1979 Sanayi Mahallesi/Istanbul - Bayram Bayraktar, Ahmet Ali Özkan 16.10.1979 Sağmalcılar - Mirza Ekim 1979 Malatya - Recep Şahin 28.10.1989 Host-Afganistan)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 Kasım Ayında Şehid Olanlar :

- Abdullah Bilen.....05 Kasım 1993 Merter-Istanbul
 Salih Akduman.....05 Kasım 1993 Merter-Istanbul
 Ibrahim Vural.....05 Kasım 1993 Merter-Istanbul
 Bedri Şenoğlu.....05 Kasım 1978 Aydınlikevler-Ankara
 Mustafa Başoğlu.....06 Kasım 1977 Ankara
 Mustafa Ekmeksiz.....06 Kasım 1978 Adana
 Kemal Özdemir.....16 Kasım 1978 Kayseri
 Mustafa Ocal.....17 Kasım 1978
 (Müslüman Genç 1991 kasım sayısı 25. sayfada bilgisi olan şehidler Mustafa Başoğlu 6 Kasım 1977 Ankara- Kemal Özdemir 16 kasım 1979 Kayseri - Mustafa Ocal 17 Kasım 1979 Malatya - Bedri Şenoğlu 5 Kasım 1978 Aydınlikevler/Ankara - Mustafa Ekmeksiz 6 Kasım 1978 Adana)
 Abdullah Bilen - Salih Akduman - Ibrahim Vural 5 Kasım 1993 Merter-Istanbul
 5 Kasım 1993 günü Merter'de polis tarafından şehid edildiler.

YENİ YERYÜZÜ Kasım 94 sayı 17 sayfa 7

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 Aralık Ayında Şehid Olanlar:

- 01-Metin Avcı.....02 Aralık 1979
 02-Ubeydullah Dalar.....21 Aralık 1992-Diyarbakır
 03-Bayram Ali Düz.....21 Aralık 1997 Ogaden
 04-Nureddin Cingöz.....21 Aralık 1997-Ogaden
 04-Ubeydullah Saltan.....21 Aralık 1996 Ogaden
 (9 Ocak 1997 Selam Gazetesi 3. sayfada roportajı var)
 05-Gökhan Sürüler.....21 Aralık 1996 Dole-Ogaden
 06-Erdoğan Tuna.....23 Aralık 1978-Edine
 07-Şeyh Muharrem Hafız-Giresun

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 Bizim ulaşabildiğimiz bilgilere göre şöyle bir liste oluşmakta:

- 001-Abbas Turan.....03 Aralık 1993-Diyarbakır
 002-Abdullah Altıntepe.....1977
 003-Abdullah Bilen.....05 Kasım 1993-Istanbul
 004-Abdullah Gülbahar.....03 Ocak 1978-
 005-Abdurrahman Battal.....08 Haziran 1993-Istanbul
 006-Abdurrahman Kar.....08 Mart 1994-Diyarbakır
 007-Abdurrahman Sümer.....14 Ekim 1979-Mardin
 008-Abdülhakim Aslan.....1994-Diyarbakır
 009-Abdülhalim Altun.....Nisan 1994-Diyarbakır
 010-Abdülhamit Yüce.....15 Eylül 1993-Mersin
 011-Abdülmetin.....Bosna
 012-Abdüsselam Akgül.....01 Mart 1994-Diyarbakır
 013-Abuzer Biratlı.....04 Nisan 1992-Malatya
 014-Abuzer Korkusuz.....04 Nisan 1992-Malatya
 015-Adil Akyol.....1977-Almanya

016-Adil Balat.....	17 Eylül 1992-Bosna
017-Adil Torun.....	05 Temmuz 1992-Erzincan
018-Adnan Çetin.....	04 Ekim 1978
019-Ahmet Aktaş.....	28 Ağustos 1978-Bursa
020-Ahmet Alan.....	
021-Ahmet Albayrak.....	1976-Erzurum
022-Ahmet Aslan.....	Nisan 1995-Siirt
023-Ahmet Aydın.....	23 Nisan 1994-Diyarbakır
024-Ahmet Candarma.....	Ş. Urfa
025-Ahmet Demirer.....	Ekim 1992-Bosna
026-Ahmet Güner.....	01 Ekim 1993-Malatya
027-Ahmet Güzelsoy.....	21 Nisan 1980-Ankara
028-Ahmet Hattaboğlu.....	28 Ağustos 1978-Mardin
029-Ahmet Işık.....	17 Eylül 1993-Diyarbakır
030-Ahmet Pinar.....	28 Aralık 1992-Bosna
031-Ahmet Şamil.....	21 Temmuz 1995-Bosna
032-Alaaddin Kutubay.....	04 Mart 1993-Batman
033-Ali Elbahadır.....	23 Ağustos 1992-Elazığ
034-Ali Kahraman.....	05 Mayıs 1993-İstanbul
035-Ali Pınarbaşı.....	Haziran 1993-Bosna
036-Ali Rıza Hoca.....	04 Şubat 1926-Ankara
037-Ali Sünnetçi.....	23 Ocak 1980-İstanbul
038-Ali Timur.....	14 Ekim 1979-Mardin
039-Asaf Durmuş.....	1979-İstanbul
040-Aydın Demirkol.....	23 Ekim 1981-Malatya
041-Bağıvar Şehidleri.....	22 Eylül 1992-Diyarbakır
042-Bahaddin Alaslan.....	Gebze
043-Bahri Kılıç.....	1977-Elazığ
044-Bahri Tekin.....	Nisan 1994-Diyarbakır
045-Bayram Ali Düz.....	21 Aralık 1996-Ogaden
046-Bedri Şenoğlu.....	05 Kasım 1978-Ankara
047-Bilal Yıldızcı.....	25 Ekim 1987-Afganistan
048-Burhaneddin Arat.....	06 Nisan 1994-Diyarbakır
049-Bünyamin Varol.....	1978-K. Maraş
050-Cahit Çatuk.....	21 Aralık 1996-Ogaden
051-Celil Yıldırım.....	16 Haziran 1978-Ankara
052-Cemal Havuzoğlu.....	28 Ağustos 1978-Mardin
053-Cemil Timur.....	14 Ekim 1979-Mardin
054-Cengiz Oruç.....	30 Ekim 1993-Diyarbakır
055-Çetin Geyik.....	21 Aralık 1996-OGADEN
056-Çanakkaleli Yusuf.....	
057-Davut Ayzit.....	22 Eylül 1992-Diyarbakır
058-Durmuş Öztürk.....	06 Eylül 1980-Ankara
059-Ebubekir Anıcı.....	17 Eylül 1992-Bosna
060-Ebu Müslim.....	1994-Bosna
061-Edip Sadioğlu.....	17 Eylül 1992-Bosna
062-Erbili Esad Efendi.....	04 Mart 1931-Menemen
063-Erdoğan Tuna.....	26 Aralık 1977-Edime
064-Ersoy Tekin.....	09 Ağustos 1996-Ogaden
065-Fahreddin Çelik.....	05 Ekim 1992
066-Fehim Dümen.....	
067-Feridun Nergis.....	16 Eylül 1993-Diyarbakır
068-Fevzi Bektaş.....	Aralık 1979-İstanbul
069-Fuat Çağlar.....	1994-Tacikistan
070-Gıyaseddin Uğur.....	21 Ocak 1994-Batman
071-Gökhan Süfürler.....	21 Aralık 1996-Ogaden
072-Gürsel Kabadayı.....	21 Ocak 1978-İstanbul
073-Hacı Kaşlıbi.....	26 Ağustos 1979-Ordu

074-Hacı Toprak.....	22 Eylül 1992-Diyarbakır
075-Hakan Türköl.....	
076-Halim Gürsel.....	05 Temmuz 1980-Düzce
077-Halit Aslangiray.....	23 Mart.... 1993-Batman
078-Hamit Fendoğlu.....	17 Nisan... 1978-Malatya
079-Hasan Beyaz.....	1977
080-Hasan Çelik.....	1 Eylül..... 1992-Diyarbakır
081-Hasan Göksun.....	26 Ağustos. 1979-Ordu
082-Hasan Kaya.....	1977-Rize
083-Hasan Kaya.....	24 Haziran. 1978-İstanbul
084-Hasan Sürel.....	29 Mayıs... 1978-Konya
085-Hasan Şahin.....	06 Ekim.... 1992-Antalya
086-Hasan Yazgan.....	1978-Zonguldak
087-Hasan Yeşil.....	04 Mayıs... 1978-Diyarbakır
088-Haşim Sönmez.....	21 Haziran. 1979-İstanbul
089-Hayreddin Devocioğlu.....	12 Ağustos 1978-Ankara
090-Hüsameddin Beyazyüz.....	22 Eylül.... 1992-Diyarbakır
091-Hüseyin Filik.....	Ağustos... 1980-Kilis
092-Hüseyin Kulak.....	14 Mart.... 1980-Ş. Urfa
093-Hüseyin Kurumahmutoğlu.....	15 Temmuz. 1987-Ankara
094-Hüseyin Yağmur.....	14 Kasım.... 1993-Diyarbakır
095-Hüseyin Gülseren.....	01 Nisan... 1995-Çeçenistan
096-Hüseyin Temurcu.....	05 Kasım... 1993-İstanbul
097-Hüseyin Yavuz.....	Aralık... 1993-Diyarbakır
098-İbrahim Çalı.....	1979-Tokat
099-İbrahim Kızmaz.....	06 Ocak.... 1992-Mardin
100-İbrahim Vural.....	05 Kasım... 1993-İstanbul
101-İlhan Atıl.....	Nisan.... 1993-Bosna
102-İmam Alim Sultan.....	11 Aralık... 1996-Ukrayna
103-İskilpli Atif Hoca.....	04 Şubat.... 1926-Ankara
104-İsmail Öztürk.....	09 Ağustos. 1996-Oğaden
105-İsmail Çelik.....	23 Şubat.... 1993-Siirt
106-İsmail Kendirli.....	10 Temmuz 1978-Ankara
107-İsmail Mavuş.....	08 Ağustos 1980-İstanbul
108-İsmail Mekik.....	1977
109-İsmail Yamaç.....	21 Mayıs.... 1980-İstanbul
110-İzzettin Kurt.....	01 Eylül.... 1992-Diyarbakır
111-Kazım Aras.....	Şubat.... 1990-Kars
112-Kemal Özdemir.....	16 Kasım... 1978-Kayseri
113-Kenan Aydın.....	18 Mayıs... 1994-Diyarbakır
114-Kerim Dağarslan.....	Ağustos. 1979-Kayseri
115-Latif Işık.....	14 Mart.... 1980-Ş. Urfa
116-Lütfi Özgün.....	04 Mayıs... 1980-Ankara
117-M.Emin Alkan.....	16 Mayıs... 1994-Diyarbakır
118-M.Tahir Uzunbaş.....	16 Kasım. 1993-Diyarbakır
119-M.Ali Sümer.....	14 Ekim.... 1979-Mardin
120-Mahmut Çatakaya.....	05 Kasım... 1994-Mardin
121-Mahmut Topdemir.....	16 Aralık... 1993-Mersin
122-Mehmet Ali Gündüz Hoca.....	12 Ocak... 1990-Konya
123-Mehmet Baydın.....	30 Haziran 1978-Ankar
124-Mehmet Cengiz.....	14 Mart.... 1980-Ş. Urfa
125-Mehmet Dayan.....	30 Aralık... 1993-diyarbakır
126-Mehmet Doğruyol.....	10 Mart.... 1978-Bursa
127-Mehmet Kaya.....	05 Şubat.. 1993-Ş. Urfa
128-Mehmet Konuk.....	23 Kasım.. 1993-Diyarbakır
129-Mehmet Kumaz.....	1978-Zonguldak
130-Mehmet Nevruz.....	22 Ekim... 1992-Ceyhan
131-Mehmet Ögüz.....	23 Şubat... 1993-Siirt

- 132-Mehmet Orak.....14 Mart.... 1980-Ş. Urfa
 133-Mehmet Özdemir..... Haziran 1993-Bosna
 134-Mehmet Polat.....26 Ağustos 1979-Malatya
 135-Mehmet Şerif Demir.....21 Kasım... 1993-Diyarbakır
 136-Mehmet Türker..... İstanbul
 137-Mesud Yolcu.....08 Mart.... 1994-Diyarbakır
 138-Metin Avcı.....02 Aralık... 1979-Eskişehir
 139-Metin Yüksel.....23 Şubat... 1979-İstanbul
 140-Mevlüt Demir.....19 Mart.... 1993-İstanbul
 141-Mirza Korkmaz..... Malatya
 142-Molla Ahmet Arslan..... Nisan.... 1995-Siirt
 143-Molla Fehim Dürmen.....25 Haziran. 1992-Siirt
 144-Molla İhsan Yeşilimlak.....08 Şubat.... 1993-Batman
 145-Muammer Aslantaş..... Haziran... 1993-Bosna
 146-Muhammed Said Bozkurt.....-Şimşak
 147-Muhammed Sena Mağaç.....07 Temmuz.. 1992-Ş. Urfa
 148-Muhiddin Demir.....28 Eylül.... 1993-Ş. Urfa
 149-Muhyiddin Karaarslan.....28 Ekim..... 1993-Diyarbakır
 150-Mukadder Ince.....23 Ocak..... 1980-Hatay
 151-Musa Köseadağ..... Temmuz... 1992-Adana
 152-Musa Önen..... Temmuz.. 1992-Adana
 153-Mustafa Başal.....26 Haziran... 1980-İstanbul
 154-Mustafa Başoğlu.....06 Kasım.... 1977-Ankara
 155-Mustafa Biçer.....17 Aralık.... 1992-Mersin
 156-Mustafa Bilgi.....21 Eylül.... 1969-İstanbul
 157-Mustafa Çakır..... 1978-İstanbul
 158-Mustafa Çolak..... Bosna
 159-Mustafa Emeksiz.....06 Kasım.... 1978-Adana
 160-Mustafa Gümüş..... Ekim..... 1994-Mardin
 161-Mustafa Kiper..... Temmuz... 1992-Adana
 162-Mustafa Ocal.....17 Kasım.... 1979-Malatya
 163-Mustafa Sevim.....07 Ekim..... 1979-İstanbul
 164-Mustafa Yaşar.....16 Haziran... 1980-İstanbul
 165-Muzaffer Altın..... Ocak..... 1994-Diyarbakır
 166-Münir Kaya.....09 Nisan.... 1980-İstanbul
 167-Nazım Durmuş..... 1977-İstanbul
 168-Necati Yıldırım.....12 Ağustos... 1978-Ankara
 169-Necip Kural.....12 Nisan.... 1980-İstanbul
 170-Neşe Altan.....27 Ekim..... 1993-Diyarbakır
 171-Nureddin Cingöz.....21 Aralık.... 1996-Oğaden
 172-Nureddin Tunagür.....05 Ağustos... 1993-Diyarbakır
 173-Orhan Korkmaz.....07 Mayıs.... 1992-Diyarbakır
 174-Orhan Unal.....21 Haziran... 1979-İstanbul
 175-Osman Aytemur.....24 Mart.... 1994-İstanbul
 176-Osman Kuru..... 1978
 177-Osman Öztürk.....11 Temmuz... 1997-Keşmir
 178-Ömer Taşar..... Haziran... 1993-Bosna
 179-Ramazan Çelik.....28 Haziran... 1992-Bosna
 180-Recai Ulutaş.....-Ş. Urfa
 181-Recep Sucu.....08 Ağustos... 1980-İstanbul
 182-Recep Şahin.....29 Eylül.... 1987-Afganistan
 183-Renda Tosuner.....28 Haziran... 1992-Bosna
 184-Resul Aran.....09 Ağustos... 1996-Oğaden
 185-Ruhi Kılıçkiran.....1968-Ankara
 186-Sabahaddin Gürbüz..... Haziran... 1980-Kırşehir
 187-Sabri Özdemir.....14 Mart.... 1980-Ş. Urfa
 188-Sadreddin Ay.....
 189-Sait Başer.....28 Aralık.... 1993-Bosna

190-Salih Akduman.....	05 Kasım.....	1993-Istanbul
191-Salih Kara.....	18 Ağustos.....	1978-Istanbul
192-Sami Olaç.....		1978-Konya
193-Sedat Yenigün.....	05 Temmuz.....	1980-Istanbul
194-Sefa Eryağan.....	09 Eylül.....	1979-Erzurum
195-Selami Yurdan.....	22 Ağustos.....	1992-Bosna
196-Senai Tan.....	27 Temmuz.....	1978-Elazığ
197-Serdar Coşkun.....		-Keşmir
198-Servet Çalgan.....	05 Temmuz.....	1980-Gümüşhane
199-Seyyid Ahmet Artık.....	18 Haziran.....	1994-Batman
200-Süleyman Akyüz.....	20 Şubat.....	1993-Mersin
201-Şerif Gezer.....	04 Nisan.....	1994-Batman
202-Şevki Akgün.....	29 Nisan.....	1992-Kars
203-Şeyh Muharrem Hafız.....	19 Aralık.....	1925-Giresun
204-Şeyh Said.....	28 Haziran.....	1925-Diyarbakır
205-Şeyhmus Adıyaman.....	12 Kasım.....	1993-Diyarbakır
206-Şeyhmus Aktaş.....	03 Ekim.....	1992-Mardin
207-Şeyhmus Durgun.....	23 Ekim.....	1985-Çanakkale
208-Şuayb Polat.....	20 Ekim.....	1993-Diyarbakır
209-Şükrü Yavuz.....	28 Eylül.....	1993-Ş. Urfa
210-Tahsin İbiçeken.....	22 Eylül.....	1997-diyarbakır
211-Tekiner Tayfur.....	10 Ocak.....	1988-Afganistan
212-Tepe Köyü Şehidler.....	25 Haziran.....	1992-Mardin
213-Ubeydullah Dalar.....	21 Aralık.....	1992-Diyarbakır
214-Ubeydullah Saltan.....		1997-Ogaden
215-Ünal Ekiçi.....	09 Ağustos.....	1996-Ogaden
216-Yaşar Demirci.....	Haziran.....	1980-Kırşehir
217-Yaşar Şaşkın.....	29 Mart.....	1994-Batman
218-Yolaç (Suse) Köyü Şehidler.....	25 Haziran...	1992Diyarbakır
219-Yusuf Tanık.....		1977-Istanbul
220-Zekeriya Akgün.....	02 Ocak.....	1994-Mardin
221-Zeki Adıyaman.....	05 Nisan.....	1994Diyarbakır
222-Zeki Uluçay.....	07 Ekim.....	1978-Malatya
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx		

Şehid Ailelerinin Adres ve Telefonları :

Mustafa Sevim'in komşusu ve tanıdığı Talip Güler
Sanayi Mahallesi Sultan Selim Cad. Bayındır Sokak No: 4
0542-511.24.30 Ev: 281.77.63
Şamîl Ufuk Kaynar'ın Babası Mehmet (?) Kaynar
Ev Tel: 594.45.93

Çeçenistan Şehidi Osman Karakuş'un ağabeyi Halil Karakuş
İş Netform tel: 0352-320.92.64 Ev: 0352-336.26.35

Bilal Yıldızcı'nın eniştesi Hüseyin Acar
Kağıthane Başak Konutları D-107 Daire:32
Ev Tel: 295.87.68 - 295.24.66 İş Tel: 216.00.44

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Tekiner Tayfur'un Kardeşi Kadir Tayfur
Tel: 279 (8).55.33

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Dağıstan Şehidi Murat Konukçunun eniştesi Aslan Çoban Cep Tel: 0542-
527.82.41 Hanımı Mualla Çoban'ın Eskişehir ev tel: 0222-234.82.00

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

- Nureddin Cingöz : Ogadin'de 21 Aralık 1997 de şehid olmuş.
Babası Cuma Cingöz (Öğretmen) : Ev: 0322- 515.71.05
Tufanpaşa Mah. Palmiye Sokak No:51 Kozan - ADANA
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

- Recep Şahin.....: Afganistan'da şehid olmuş.
Babası : Rafet Şahin... Yeni Cami Mah. Lise Cad. No: 28
ALAÇAM - Samsun Tel : 0362 - 621.58.34
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

- Gökhan Sürüler.....: Ogadin'de şehid olmuş.
Babası Nureddin Sürüler : Tel: 294.61.68
Yahya Kemal Mah. Gümüşhane Sokak No:25 Gültepe-Istanbul
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

--İsmail Öztürk...Keşmir Şehidi ve Osman Öztürk...Ogadin Şehidi'nin babası
HASAN ÖZTÜRK Ev Tel: 281.15.30 İş Tel: 511.38.99
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ogaden Şehidi Ubeydullah Saltan Doğubeyazıt-Ağrı
Kardeşi Genç Ajans'ta çalışan Abdullah Saltan...
Doğubeyazıt'tan Halil İbrahim resim ve fotoğraf göndereceğim diye söz verdi Mart
98'de.
Ubeydullah Saltan'ın Babası Eşref Saltan Ağrı İl Sağlık Müdürlüğü'nde Müdür.
Kardeşi'nin İsmi Abdullah. Ev Tel: 0472-215.34.45
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yaşar Geyik : Halk Otobüsü İşletmecisi Topkapı'da Demek Bürosu'nda
Oğlu Çetin Geyik Ogaden'de şehid olmuş.
Tel: İş-635.78.77 Ev: 252.02.81
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ahmet Samil - 21 Temmuz 1995 Bosna Şehidi
Babası Süleyman Karaoğlu'nun Adresi
Klemmen str. 5
72793 Pfullingen-Deutschland
Telefonu: 00-49- 712-173.699
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Şehid Mehmet Ali Gündüz Hoca'yı Yalvaç'tan tanıyanlar Tanıyanlar.
Haydar Kemal Kurt (İsk'in Avukatı) ile ağabeyi Süleyman Kurt'un verdiği bilgiler):
Mehmet Ali Gündüz Hoca'nın talebelerinden Derviş İsmail lakaplı İsmail Kara'nın
adresi: Mehmet Şahin eliyle İsmail Kara
Medine Pazarı Kunderacılar Arası Yalvaç-Isparta Tel: 0246-441.60.16
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Şehitlerle İlgili Döküman Bulunlar
Fatih Türegün (Afgan Gazisi - Karamanlı)
Konya Büy. Şeh. Bel. Kültür ve Sos. Hiz. : 235.46.00 Cep: 0532-231.86.65
İnsan Samil Erdim : 245.63.30
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ahmet Aktaş ile ilgili Hasan Aycın Emir Sultan Camii Karşısında oturan Mutlu
Keskin, mezarını biliyor dedi. Albaraka'da çalışan İbrahim Usul ve Avusturya'da
kalan İlyas Özbay yakından tanıyor dedi. (26 Ocak 1999)
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

IDRIS ŞEKERCI: Tokat'ta Şehidler Gecesi'nde tanıştık. Gökçeli İlköğretmen Okulu Niksar'da öğretmen. Fuat Çağlar'ın arkadaşı imiş.
Tel: 531.20.19

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Hüseyin Yavuz: Aralık 1993-Diyarbakır
Rampalı Çarşıda Kardeşi Muammer Yavuz'un giyim mağazası var. M.Ali Sakman ile birlikte gittik. (29.11.1999)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Medet Onlu
Gökkuşak Holding
Ziyabey Cad. No: 37/4 Balgat-Ankara Tel: 0312-284.50.57
Ev: 0312-336.15.16

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Şehid Hasan Yeşil oğlu Mehmet Uveys Yeşil
Cep Tel: 0532-652.78.07 Ev Tel: 0412-234.56.44
Kaynartepe Mah. 2 Sokak No:14 Kat: 2 21090-Bağlar/Diyarbakır

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mesut Turan: Şehid Senai Tan ile ilgili bilgi ve doküman gönderecek. 24.06.1999
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Fuat Çağlar'ın hanımı Songül Yılmaz: Tel: 0532-513.34.01
Bursa İlahiyat Fakültesi 2. sınıf öğrencisi (1999). Mücahid Gültekin'in hanımı ile tanışıyorlarmış.
Bana Telefon numarasını, Sivas İlahiyat Öğrencisi Hasan Limon verdi.
Hasan limon Tel: 0346-221.30.27

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Şehid Recai Ulutaş'ın kardeşi Mehmet Ata Ulutaş'ın evi
2 Etap D-43 Daire: 27 Tel: 486.07.89
Torbalı Kaymakamı Ağabeyi Mehmet Ali Ulutaş
Tel: 0232- iş 856.10.10 Ev: 856.10.25

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Gazetelerde Yapılan Araştırmalar

01- 19 Ocak 1979 Tarihli Hürriyet 1. Sayfa : Kayseri'de Humeyni Afişleri Ele geçti.
Bu Resimde: Sağda: Carter'in resmi ve "İnsan kanı emen canavarlara kim dur
diyecek" solda: İmam Humeyni'nin resmi ve: "Küfrün önderlerine isyan edin"
yazısı.

02- 22 Mayıs 1978 tarihli Günaydın 1. Sayfa: Duvarlara ve Yollara Yazı Yazan
200 Genç Gözaltına alındı.

03- 9 Nisan 1977 tarihli Günaydın 1. Sayfa: Akıncılar Yürüyor

Kontrol Edilenler:

Günaydın: 1 Mayıs-30 Haziran 1977

1 Mayıs-30 Haziran 1976

Hürriyet.: 1-30 Ocak 1979

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nureddin- Sunay Şirin evi:

Türkiyeli fahidler

Ihlas Polikliniği Karşısı Öznur Ap. Kat 4 No:4

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Milli Gazete: 15 Temmuz 1978 Sayfa: 2
Dolayısıyla-Mehmet Fahri

ŞEHİDLERİMİZ

Şehid, Allah'ın emrini yerine getirmek, yani Allah rızası için verilen mücadelede ölen kimsedir. Bu bakımdan, zamanımızda gelişigüzel her olayda ölen kimseye "Şehid" denmesinin ne derece doğru olduğunu düşünmek icap etmektedir.

Kısacası bir kimse giriştiği mücadelede sadece Allah'ın emrine uymayı ve Allah'ın rızasını kazanmayı düşünmüyorsa, bilinmelidir ki, o kimse öldüğünde şehid sayılamaz. Laik rejimin islami her mefhumda meydana getirdiği çarpıtma

bu bakımdan şehidlik konusunda da açıkça görünmektedir. Çünkü şehidlik, müslümanlığın bir sonucudur. Ve tamamen İslama ait bir mefhum ve manadır. Aksi halde gayr-i islami bir düzeni korumak, kuvvetlendirmek veya korumak için verilen mücadelede ölen bir kimseye şehid demek mümkün değildir. Buna kimsenin de hakkı yoktur.

Bundan kısa bir süre önce bir okuyucumun mektubuna verdiğim cevapta, davamızın mücadelesini yürütürken "şehid" olan kardeşlerimizin isimlerini önümüzdeki günlerde yayınlamak istediğimizi belirtmiştim. Bu yazımızda, tesbit edebildiğimiz şehidlerimizin adlarını yayınlamak istiyorum. Ancak, bundan maksadımız diğerlerinin yaptığı gibi, bu işin reklamını yapmak değil. Çünkü şehidin reklama ihtiyacı yoktur.

Ancak bazı çevreler, kendilerini sık sık vatan kurtaran kahraman ilan ederek, siyasi bakımdan bazı menfaatler temini açısından bu işin istismarını yapmaktadırlar. Şehidlerimiz tarih sırasına göre şöyle:

01-Ruhi Kılıçkiran: 15 Ocak 1968 - komünistler tarafından şehid edilen bu kardeşimiz, İlahiyat Fakültesi 2. sınıf öğrencisi idi.

02-Mustafa Bilgi: 1969-İstanbul-Faili meçul.

03-Yusuf Olgun: 1970-Komünistler tarafından şehid edildi.

04-Ahmet Albayrak: Erzurum-1976 Ülkücüler tarafından şehid edildi.

05-Bahri Kılıç: 1977-komünistler tarafından şehid edildi.

06-Nazım Durmuş: 1977 Komünistler tarafından şehid edildi.

07-Yusuf Tanık: 1977-Komünistler tarafından şehid edildi.

08-Fikret Keklik: 1977-Komünistler tarafından şehid edildi.

09-İsmail Mekik: 1977-Komünistler tarafından şehid edildi.

10-Erdoğan Tuna: 14.12.1977-Edirne'da Ülkücüler tarafından şehid edildi.

11-Abdullah Altıntepe: 29.4.1977-konya AP'li Yeni Asya'cılar tarafından şehid edildi.

12-Hasan Beyaz: 1977-Faili meçul.

13-Hasan Kaya: 1978-Komünistler tarafından şehid edildi.

14-Celil Yıldırım: 1978-Komünistler tarafından şehid edildi.

15-Hasan Yeşil: 29.4.1978-diyarbakır'da gece yarısı evine giderken, Komünistler tarafından şehid edildi.

16-Hasan Sürel: 29.5.1978-Konya'da yapılan Fetih Mitingi sırasında polis kurşunlarıyla şehid edildi.

17-Hamit Fendoğlu: 18.4.1978-Malatya'da evine posta ile gönderilen bombalı paketin patlaması sonucu şehid oldu.

18-Osman Kuzu: 28.6.1978-Faili meçul.

19-Mehmet Baydın: 28.6.1978-Ankara Faili meçul.

20-İsmail Kendirci: 10.7.1978 Ankara. Kimliği bilinmeyen kişiler tarafından arkasından kurşunlanarak şehid edildi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

69. Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, işte onlar Allah'ın nimetine eriştiği peygamberlerle, dosdoğru olanlar, şehidler ve iyilerle berâberdirler. Onlar ne iyi arkadaşları! 4/Nisa

52. De ki: "Bize iki iyiden, gazîlik ve şehidlikten başka bir şeyin gelmesini mi bekliyorsunuz? Oysa biz Allah'ın kendi katından veya elimizle, sizi bir azâba uğratmasını bekliyoruz. Bekleyiniz, doğrusu biz de sizinle birlikte beklemekteyiz." 9/Tevbe-

19. Allah'a ve peygamberlerine inananlara, dosdoğru olanlara ve Allah yolunda şehid düşenlere, işte, onlara, Rableri katında nûr ve ecir vardır. İnkâr edip ayetlerimizi yalanlayanlar, işte onlar da, cehennemlik olanlardır. *57/Hadid-

86. İnandktan, peygamberin hak olduğuna şehadet ettikten, kendilerine belgeler geldikten sonra inkâr eden bir milleti Allah nasıl doğru yola erştirir? Allah zalimleri doğru yola erştirmez. 3/Al-i İmrân-

154. Allah yolunda öldürülenlere "Ölüler" demeyin, zira onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz. 2/Bakara

169-170. Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın, bilakis Rableri katında diridirler. Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklanırlar, arkalarından kendilerine ulaşamayan kimselere, kendilerine korku olmadığını ve kendilerinin üzümeyeceklerini müjde etmek isterler. 3/Al-i İmrân-

111. Allah şüphesiz, Allah yolunda savaşıp, öldüren ve öldürülen mü'minlerin canlarını ve mallarını Tevrat, İncil ve Kur'ân'da söz verilmiş bir hak olarak cennete karşılık satın almıştır. Verdiği sözü Allah'tan daha çok tutan kim vardır? Öyleyse, yaptığınız alışverişe sevinin; bu büyük başarıdır. 9/Tevbe-

58. Allah yolunda hicret edenlere, sonra öldürülen veya ölenlere Allah, elbette onlara güzel bir rızık verecektir. Rızık verenlerin en hayırlısı yalnız Allah'tır. 22/Hacc-

4. Savaşta inkâr edenlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun; sonunda onlara üstün geldiğinizde onları esir alın; savaş sona erince onları ya karşılıksız, ya da fidye ile salıverin; Allah dilemiş olsaydı, onlardan başka türü öc alabilirdi, bunun böyle olması, kiminizi kiminizle denemek içindir. Allah, Kendi yolunda öldürülenlerin işlerini boşa çıkarmaz. 47/Muhammed-

YERYÜZÜ DERGİSİ'NDE ŞEHİDLERLE İLGİLİ YAZILAR:

YERYÜZÜ DERGİSİ 15 Temmuz 1991 Sayı 8

Sayfa 17 Hüseyin Kurumahmutoğlu'nun zindan arkadaşları:

(Yazılar ismine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

YERYÜZÜ DERGİSİ 15 Ağustos 1991 Sayı 9 sayfa 17

Hüseyin Kurumahmutoğlu

Doğumu: 1962 - Bafra

Şehadeti: Mamak 1987 (Defnedilmiş resmi var)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

YERYÜZÜ DERGİSİ 15 Ekim 1991 Sayı 11 son sayfa

Şehid Şehmus Durgun'un resmi ve 30.7.1977 Tarihli Çatı Dergisinden bir alıntı var.

Şeyhmus Durgun

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

YERYÜZÜ DERGİSİ 5 Şubat 1992 sayı 15 sayfa 17

Şubat Şehidlerimizi anıyoruz:

Şeyh Said: Rezan

.....(Yazısını Şeyh Said'e aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 15 Nisan 1992 sayı 17 sayfa 7:

TC Bayramı kana buladı

Malatya'da 80 yaşında iki müslüman şehid oldu.

Şehid H. ABUZER BIRATLI ve ABUZER KORKUSUZ

MALATYA'DA İKİ DEDE

(.....Yazıları isimlerine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 15 Haziran 1992 sayı 19 sayfa 1

İbrahim Kızmaz ve Orhan Korkmaz'ın resimleri var

Sayfa 4: Şehid İbrahim Kızmaz: Şehid Orhan Korkmaz

(.....Yazıları isimlerine aktarıldı)

Sayfa 6: Bir Şehid de Iğdır'da Şevki Akgün:

.....(Yazısı ismine aktarıldı)

Sayfa 16 Şeyh Said ve İslami Kıyama

Laik ve Demokratik gayri-İslami Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kurucusu M.Kemal, 1907 yılında Selanik'te Bulgar Türkoloğu I. Muralof ile konuşurken şunları söylüyordu:

" Bir gün gelecek, hayal zannettiğiniz bütün bu inkılabları başaracağım. Mensub olduğum millet bana inanacaktır. Saltanat yıkılmalıdır. Devlet yapısı mütecarris bir unsura dayanmalıdır. (Devamı var).....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 15 Temmuz 1992 sayı 20

Sayfa 4: Kürdistan'da PKK vahşeti devam ediyor.

Yazısı Yolaç (Suse Şehitleri ve Molla Muhammed Sena Mağaç ve Molla Fehim isimlerine aktarıldı)

Sayfa 16 Şehid Hüseyin Kurumahmutoğlu ile.....

(Hüseyin Kurumahmutoğlu ile ilgili Burhan Kavuncu yazısı ismine aktarıldı)

Burhan Kavuncu

SON SAYFA (32)

(Şehidlerimiz İbrahim Kızmaz, Orhan Korkmaz'ın aziz hatıralarına)

Aynalık Güvercinleri

(şir isimlerine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 15 Ağustos 1992 sayı 21 sayfa 2 (Yazılar isimlerine aktarıldı)

Şehid M. Sena Mağaç (1965-1992)

Sayfa 11 Adana'da dört şehid (Şehid Musa Önen'in fotoğrafı var)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 15 Eylül 1992 sayı 22 sayfa 2

Muhammed Sena Mağaç ve Muhammed Said Bozkurt ve Şehid Molla Zeki ile ilgili mektublar var XXXX Yazılar isimlerine aktarıldı XXXXX

Şehid Muhammed Said Yaşayacak

Şehid Molla Muhammed Sena

Sayfa 4 Bosna Şehidimiz Selami Yurdan

Sayfa 13 Mardin ve Silvan'da dokuz şehid

(YAZILARI GÜNEYDOĞU DOSYASINA AKTARILDI)

Yeryüzü Dergisi 15 Eylül 1992 sayı 22 Sayfa 15

Molla Ali Şehid edildi

(Yazısı ismine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 15 Ekim 1992 Sayı 23

Sayfa 4 Mostar'da yaralanan Enes Uzun ile...

Mostar Şehidleri (Yazısı Mostar Şehidleri dosyasına aktarıldı)

Sayfa 8 Şehid Aileleri ile.. Bingöl'den Bosna'ya

(Yazısı Mostar Şehidleri dosyasına aktarıldı)

Sayfa 10 Şehadet Köprüsü

Silvan'da Beş Şehid

Batman'da bir Şehid daha:

(Yazıları Güneydoğu Şeh. Dosyasına aktarıldı)

Sayfa 10 Antalya'da şehid edilen Hasan Şahin'in Hanımı: "Ne Mutlu Şehadeti Tanıdık"

(YAZISI ISMINE AKTARILDI)

Sayfa 11 Diyarbakır Ka'bi de Uç Şehid:

(Yazısı Güneydoğu dosyasına ve Davut Ayzit-Hacı Toprak-Hüsamettin Toprak isimlerine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 15 Kasım 1992 Sayı 24

Sayfa 2 Okuyucu Mektupları:

Şehid Molla Şeyhmus

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Yeryüzü Dergisi 15 Kasım 1992 Sayı 24

Sayfa 8-9 Bağırvar'da ölümsüzleşenler (Hacı Toprak'ın fotoğrafı var)

(Yazıları Davut Ayzit- Hacı Toprak-Hüsamettin Beyazyüz ve Güneydoğu Dosyası'na aktarıldı)

Mehmet Nevruz Hoca da Ceyhan'da şehidliğe koştu

(Yazısı ismine aktarıldı)

Yeryüzü Dergisi 15 Kasım 1992 Sayı 24

Sayfa 10 Bosna Şehidimiz AHMET DEMIRER (Fotoğrafı var)

(Yazısı ismine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 18 Aralık 92-1 Ocak 1993 Sayı 25

Sayfa 2 Şehid Hatırlatıyor:

(Şehid Muhammed Emin'in fotoğrafı var)

Şehid Muhammed Emin kardeşimizin, derginizin 20. sayısında bir yazısı vardı: İslam'la Kurulan Tuzak: PKK başlıklı.

(Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Arena Programıyla Uğur Dündar, Emperyalizmin Hizmetinde

(YAZISI BOSNA'YA AKTARILDI)

Mehmet Özkan-Ankara

Şehid Hasan'ı Unatamıyoruz (Hasan Şahin'in yazısı ismine aktarıldı)
DICLE ŞEHİDLERİ
(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Muhammed Arnasi -Dide

Şehid Davut Ayzit Anısına
(Yazısı Davut Ayzit'e aktarıldı)

I. Halil - Konya

Sayfa 14 Şehidler Kervanı yürüyor.

Kızıltepe Şehidimiz Molla Şeyhmus

(Yazısı Şeyhmus Aktaş ismine aktarıldı)

M. Ciziri - Mardin Cezaevi

Dicle-Silvan ve Diyarbakır'da Şehidler

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

MANTIKA WHAN ZULMU-ZAR EGER NEKIN NIKARIN: Mantıklan Zulüm ve

Baskıdır, Yapmazlarsa Duramazlar

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

SILVAN

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

DIYARBAKIR

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Bir Şehid de Konya'dan

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

N. Yılmaz - Konya

Sayfa 15 Molla Muhammed Sena Mağaç'ın resmi var.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 4-19 Ocak 93 sayı 26 Sayfa 1

Bosna Şehidi Ahmet Pınar ve Ubeydullah Dalar'ın resimleri var.

Sayfa 2 Bir güzel adamın ardından Şehid Ubeydullah Dalar için

(Yazısı Ubeydullah Dalar'a aktarıldı)

Cevad Beran-Istanbul

Şehid Celal Sönük Anısına

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı) Abdullah İslamoğlu-Diyarbakır

Sayfa 4 Bosna'da iki Şehid daha (Ahmet Pınar ve Ramazan Çelik'in yazısı isimlerine aktarıldı)

Sayfa 4 Kürdistan'da Şehidler Kervanı Yürüyor:

Diyarbakır'da bombalı saldırı

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Çınar'da çatışma

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı) Abdullah Mesud - Diyarbakır

Mersin'de bir şehid

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı) Hacı Azadi- Mersin

Sayfa 5 Ubeydullah Dalar Hoca da şehid edildi

(Yazısı Ubeydullah Hoca'ya aktarıldı) ABDULLAH AMEDI

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 23 Ocak 1993 Sayı 27

Sayfa 2 İbrahim Kızmaz Hoca'nın resmi var

Şehadete Susamak (İbrahim Kızmaz'ın dosyasına aktarıldı)

Mustafa Biçer de Şehid - Can Türkan Yetiker-Mersin

(Yazısı Mustafa Biçer'in dosyasına aktarıldı)

İki Şehidimiz -- Mustafa Aydın-Çınar (Yazısı Güneydoğu Dos. Aktarıldı)

Şehid Molla Ömer Ergül (Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı) A.A/ Mardin

Sayfa 10 Ubeydullah Dalar Hoca'nın Şehid edilmesi üzerine - Burhan Kavuncu'nun yazısı var.

Sayfa 11 Silvan'da Bir Şehid: Osman Güneş - Yeryüzü-Silvan
(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Yeryüzü Dergisi 23 Ocak 1993 Sayı 27
Sayfa 16 Bosna Şehidi Renda Tosuner'in ve Ahmet Pınar'ın resimleri ve yazıları var
Bosna Gazisi Ammar ile...

(Yazısı Ramazan Çelik'in dosyasına aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi 23 Ocak 1993 Sayı:27 Sayfa:16

Şehid RENDA TOSUNER

(Yazısı Renda Tosuner'in dosyasına aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeryüzü Dergisi Mart 1993 Sayı 28

Sayfa 2 Şehadet madalyası (Hasan Şahin'in yazısı ismine aktarıldı)

Kürdistan Diyan'ının Ebu Zeri : Molla İhsan (Molla İhsan'ın Yazıları ismine aktarıldı)

Sayfa 12 Şehid Molla İhsan Yeşilirmak (Resim ve yazı var)

(Yazısı ismine aktarıldı)

Silvan toprağı şehide doymuyor

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Diyarbakır'da Silahlı ve Bombalı Saldırı -A. Mesud - Diyarbakır

(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Sayfa 14 Bosna Şehidi Ahmet Pınar'ın hanımıyla yapılan roportaj var.

Bosna Şehidimiz Ahmet Pınar'ın Eşi Şerife Hanım:

"Çocuklarımı Babalarının Yolunun Takipçisi Olarak Yetiştireceğim"

(Yazısı ismine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

YENİ YERYÜZÜ DERGISİNDE ŞEHİDLERLE İLGİLİ YAZILAR

Yeni Yeryüzü Dergisi Mayıs 1993 Sayı 1

Sayfa 16 Mersin'de Üçüncü Şehid: Süleyman Akyüz

(Yazısı ismine aktarıldı)

Sayfa 21 Bir müslüman şehid edildi MEVLÜT DEMİR

(Yazısı ismine aktarıldı)

Sayfa 26 Bosna'da iki şehid daha

ILHAN ATLI-MUSTAFA ÇOLAK

(Yazısı ismine aktarıldı)

Sayfa 39 Oruca niyet; şehadet kısmet

İsmail Çelik ve Mehmet Oğuz

(YAZILARI İSİMLERİNE AKTARILDI)

ŞEHİD MEHMET KAYA (YAZISI İSMİNE AKTARILDI)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Haziran-Temmuz 93 Sayı 2 Sayfa9

Polis bir müslümanı (Abdurrahman Battal) daha sokak ortasında şehid etti (Yazısı ismine aktarıldı)

Sayfa 15 Bosna'da Yeni Şehidler -Ali Pınarbaşı -Mehmet Özdemir. (Yazıları isimlerine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Ağustos 1993 Sayı 3 Sayfa 5
(Yazısı Başbağlar Şehidleri'ne aktarıldı)
Sayfa 8 Türkiye'nin Sırp, Başbağlar'da vurdu: 33 Şehid
(Yazısı Başbağlar Şehidlerine aktarıldı)
Sayfa 18 Bosna'da yeni bir şehid: Muammer Aslantaş
(Yazısı ismine aktarıldı)

Sayfa 19 Bosna Şehidimiz Ali Pınarbaşı'nın babası Hüseyin Pınarbaşı ile...
"Mücadeleyi Yükseltmeliyiz"
(Yazısı ismine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Yeni Yeryüzü Dergisi Eylül 93 Sayı 4 Sayfa 10
Diyarbakır'da bir şehid daha (Nurettin Tunagür ismine aktarıldı)

Bir Bombalı Saldırı Daha -A. Mesud - Diyarbakır
(Yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

Sayfa 30 Bosna Şehidi Ömer Taşar'ın (Ömer İslamoğlu mahlasıyla haber yazıp
Değişim ve Selam'a gönderen kimse mi?) fotoğrafı var.
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Yeni Yeryüzü Dergisi Ekim 1993 Sayı 5 Sayfa 2
(Şehid Feridun Nergiz'in resmi var)
Kürdistan'da cinayetler devam ediyor
Diyarbakır'da iki şehid - Feridun Nergis ve Ahmet Işıklı -
(Yazısı Feridun Nergis dosyasına aktarıldı)

Suruçta iki şehid - Muhittin Demir ve Şükrü Yavuz
(İsimlerine aktarıldı)

Malatya'da bir şehid - Ahmet Güner Hoca (Yazısı ismine aktarıldı)

Sayfa 31 Mersin'de bir şehid: ABDÜLHAMİT YÜCE (Fotoğrafı var)
Can Yetiker-Mersin (Yazısı ismine aktarıldı)

Şehidlerimizi Anıyoruz - Malatya Cezaevi 23. Koğuş Müslümanları
(Yazısı ismine aktarıldı)

AYDIN DEMİRKOL (1956-1981)
(Yazısı ismine aktarıldı)
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Yeni Yeryüzü Dergisi Kasım 1993 Sayı 6 Sayfa 2
Zaferin Mustusu Bir Şehid Daha: Büyük İmam Ahmet Hoca
(Yazısı ismine aktarıldı)
Şehid Neşe Altan
(Yazısı Neşe Altan'a aktarıldı)
Son Sayfa: Otuz üç Lale ve Yaşayan Ölündür
Bünyamin Doğruer'in Başbağlar ile ilgili şiiri var.
(Şiir Başbağlar kısmına aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Yeni Yeryüzü Dergisi Aralık 1993 Sayı 7 Sayfa 2
Hüseyin Yavuz'un şehadeti
(Yazısı ismine aktarıldı)

Konyalı Müslümanlardan İbrahim Genç- A. Han-K. Alpaslan
Sayfa 13 Şehidimiz Neşe Altan (Resmi var)

(Yazısı Neşe Altan'a aktarıldı)

Son Sayfa Yargısız infazlar devam ediyor (İki gazeteden resim var)

(Yazısı Abdullah Bilen- Hüseyin Temurcu- İbrahim Vural isimlerine aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Ocak 1994 Sayı 8 Sayfa 2

Şehid Zekeriya Akgün (1964-1994)

(Zekeriya Akgün yazısı dosyasına aktarıldı)

Sayfa 18 Ahmet Pinar Nevşehir'de anıldı.

Reis Imamoğlu- Saraybosna

(Yazısı Ahmet Pinar dosyasına aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Şubat 1994 Sayı 9

Sayfa 16 Şehide Methiye - Fırat Oruç (Yazısı Zekeriya Akgün'e aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Mart 1994 Sayı 10

Sayfa 13 Tatvan'da Bir İmam Şehid

(yazısı Güneydoğu Dosyasına aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Nisan 1994 Sayı 11 Sayfa 11

RP ve MGV'ye Yönelik Silahlı Saldırı -Yusuf Ince- İstanbul

(Yazısı Osman Aytemur ve Durmuş İkinci dosyalarına aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi HAZİRAN 1994 Sayı 13

Sayfa 11 Şehid Mustafa Çolak Anıldı (Mustafa Çolak'ın resmi var.)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Temmuz-Ağustos 1994 Sayı 14

Sayfa 10 Başbağlar Halâ kanağıyor. Ahmet Mayalı

(Yazısı Başbağlar Dosyasına aktarıldı)

Sayfa 20 BUGÜN GÜNLERDEN HÜSEYİN... Recep GENÇ

Sayfa 21 Hüseyin Kurumahmutoğlu-Direnişin Sembolü

Mehmet Sümbül (Yazıları Hüseyin Kurumahmutoğlu dosyasına aktarıldı)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Ekim 1994 Sayı 16

Sayfa 2 Şehid Neşe'mizi Unutmadık Gülay Öğretmen- G. Antep

(Yazısı Neşe Altan dosyasına aktarıldı)

Sayfa 16 Tacikistan'da bir Türkiye'li şehid: Fuat Çağlar

.....yazısı yazılmadı.....

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Yeni Yeryüzü Dergisi Kasım 1994 Sayı 17 Sayfa 2

94 Nisan'ında Diyarbakır'da şehid edilen Bahri Tekin ve Abdülhalim Altun ile 94

Eylülünde Diyarbakır'da şehid edilen Mehmet Ali Aslan'ın aziz hatıralarına... Yasir İnan

(Şiir Bahri Tekin ve Abdülhalim Altun dosyalarına ak)

Sayfa 7 Müslüman Öğretmenin Cenazesi Bursa'da kaldırıldı.

(Yazısı Mahmut Çatalkaya Dosyasına aktarıldı)

Diyarbakır'da gözetilene alınan iki müslümanın cesedi bulundu

Allah yardımcınız olsun, Allah muvaffak etsin. inşaallah özlediğimiz bir Çeçenistan'a bir an önce kavuşuruz.

Çeçenistan Nereye Gidiyor?

Rus Ordusu, 11 Aralık 1994 günü Çeçenistan'ı işgale başladı. Çeçen Halkı ve önderlerinin destansı direnişi karşısında, dünyanın en büyük üç ordusundan birisi olan Rus Ordusu, 1996 Ağustos ayında imzalanan barış anlaşmasıyla, çekilmek zorunda kalıyordu. İşgalin ilk başladığı günlerde Rus Ordusu'nun asker sayısı 100.000 civarındaydı. Yirmi ay süren savaşın sonunda, çekilmek zorunda kaldığı günlerde ise, bu sayı kimi iddialara göre 486.000, kimi iddialara göre ise 300.000 civarındaydı. (28)

Peki, Ruslar'a karşı direnen (Rusya ve yandaşlarına göre terörist) Çeçenler kaç kişi idi? 1995 Haziran ayında Venedo şehrinde görüştüğümüz, o günlerde Genel Kurmay Başkanı olan Aslan Mashadov, Birleşik Kafkas Halkları Cephesi Sahra Komutanı Şamil Basayev ve Gönüllü Müslüman Doktorlar Birliği Başkanı ve aynı zamanda Aslan Mashadov'un yardımcılarından birisi olan Dr. İslam Halimov'un belirttiklerine göre 2500-3000, en çok olduğu günlerde ise 7000 asker civarındaydı.

1995 Kasım ayında, Azerbaycan-Dağıstan sınırını geçerken yakalanıp da, 5 Temmuz 1996 günü serbest kaldıktan on iki gün sonra, tekrar gittiğimiz Çeçenistan'da; görüştüğümüz mücahidler ve Çeçen komutanlar, bu rakamları yinelemişlerdi. Hatta bir ara bu rakamın (zaman zaman uyulan ateşkes günlerinde) 1800 kişiye kadar düştüğünü öğrenmiştik.

Peki, bu kadar az sayıdaki direnişçinin (emperyalistlere göre teröristin), ellerindeki en büyük silah olarak da tanksavar olduğu; karşıdaki Rus birliklerinin ise; uçak, helikopter, tank, top, füze gibi kıyas götürmeyecek derecede teknik ve sayısal üstünlüğüne rağmen; kazanmasının ve sonunda Rusları çekilmeye mecbur bırakmasının sırrı neydi? Bana göre, mazlum Çeçen Halkı'nın inanılmaz kararlılığı ve CeharDudayev, Şamil Basayev, Aslan Mashadov, Zelimhan Yandarbiyev, Mevladi Udugov, Osman İmayev, İslam Halimov, Salman Raduyev gibi önderlerin, halklarıyla bütünleşmesi ve onları satmamalarıydı.

Çeçen Halkı, emperyalizmin Rus temsilcilerine karşı, büyük bir direniş sergileyerek, mazlum milletlerin neler başarabileceğini, en güzel şekilde gösterdi.

Şanlı Çeçen Direnişi, bütün dünyaya şunu isbatlamıştır. Mustazafların önderliğini yapanlar, ülkelerini talan etmek isteyen güçlere karşı; taviz vermez, uzlaşmaz ve teslim olmazlarsa, ellerindeki tüm imkânsızlığa ve olumsuz gibi görünen şartlara rağmen, kazananlar olmuştur. Yirmi ay süren Rus işgaline karşı yığılçе direnen Çeçen Halkı, liderleri CeharDudayev ve Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev, Mevladi Udugov, Salman Raduyev, İslam Halimov vb. komutanların öncülüğünde; mahrumların ve muhtazafların, her türlü kıt imkânlarla rağmen, ne gibi destanlar yazabileceğini isbat etmişlerdir.

Fitne Ateşini Birlikte Söndürelim

Bu gün geldiğimiz noktada durum nedir?

Müslümanlar, savaş meydanlarında kazanmaktalar. Savaş sonrası gelişen olaylarda, ekonomik yaptırımlar ve siyasi komplolarda ise kaybetmekte. Çeçenistan da, bu gün maalesef, bu gerçeğe yüzyüze gelmiştir.

27 Ocak 1997 günü yapılan seçimle %70 gibi bir oyla, Devlet Başkanı seçilen Aslan Mashadov, bir ay sonra iki yılını dolduracağı yönetimde, ciddi bir başarı sağlayamamıştır. Aslan Mashadov yönetime geldiği günden itibaren, (savaş döneminde büyük bir uyum içerisinde oldukları komutanlar ki, Devlet Başkanlığı seçimlerinde rakipleriydi) Mevladi Udugov, Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev ile birlikte; Çeçenistan'ın imar ve bağımsızlığının kabulü için, var gücünü ortaya koymaya çalıştı.

Hemen hemen sıfıra inmiş ekonomiyi canlandırmak, yıkılıp yıkılmış yerleri onarmak için; uluslararası kuruluşlarla ve özellikle de müslüman ülkelerdeki özel kuruluşlarla, birebir ilişkiler kurdu. Çeçenistan'ı imar etmeye ve ekonomiyi canlandırmaya çalıştı. Ve maalesef bunda başarılı olamadı. Çünkü Malezya, Türkiye vb. ülkelerde görüştüğü, özel teşebbüs ve devlet yetkililerinin hiç birisi, verdiği sözde durmadı. Çeçenistan'da yatırım yapmaya söz verdikleri halde, bu sözlerini yerine getirmediler.

1998 yılı başlarında, Aslan Mashadov'un Türkiye'yi ziyareti esnasında görüştüğü, özellikle de, özel teşebbüs yetkililerinden beklediği desteği alamayınca; havaalanında kendisini uğurlamaya gelen ve ötedenberi Çeçenistan direnişine, elinden gelen tüm gayreti gösteren bir arkadaşımıza "Ben müslümanlara tüm içtenliğimle koştum. Fakat maalesef bizi Amerika'nın kucağına ve insafına terkettiler" diyerek, acı hakikati dile getiriyordu.

Emperyalistler, Çeçenleri tamamen dize getirmek için; ekonomik ve siyasi yalnızlığa itilmesinin yanında; aralarına nifak sokmak için, tüm gayretlerini sarfetmekteydi? Bunun için, zemin de bir taraftan hazırlanmaktaydı. Aslan Mashadov'un bir şekilde etrafının kuşatılması gerekiyordu. Bunu sonunda başardılar da Mashadov'un etrafını kuşatanlar, Şamil Basayev, Mevladi Udigov gibi, Çeçen asıllılara ağıktan olmasa bile; savaşın başlangıcıyla birlikte mazlum Çeçen halkının yardımına koşan Komutan Hattab gibi bir çok kardeşlerine Vehhabi damgası vurarak; müslümanların arasına fitne ateşini soktular. Ve maalesef bu günlerde, bu oyun gayet başarılı bir şekilde, uygulama alanı bulmaktadır. Bu fitne ateşi sadece Çeçenistan'da yakılmadı. Bölge ülkeleri olan Dağıstan, İnguşetya, Kabartay Balkar Cumhuriyeti gibi Kafkasya'nın hemen hemen tüm bölgesini, sarmak üzere.

Bizler müslüman kardeşleri olarak özellikle Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Mevladi Udigov, Salman Raduyev, İslam Halimov, Zelimhan Yandarbiyev gibi önderlerden tıpkı savaş döneminde olduğu gibi, tek vucud olarak, bu fitne ateşini söndürmelerini bekliyoruz. Bunu başarmaları, Çeçenistan'ı ve aynı zamanda bölgeyi, yeniden emperyalistlerden kurtarmaları anlamına gelecektir.

Dünü ve Bugünüyle ÇEÇENİSTAN DİRENİŞİ

Yüzlerce yıldan beri, İslami Direniş'in sembolü olmuş bir diyar: Çeçenistan...(29)
Halkının tamamının, 13 yıl sürgüne gönderildiği diyar: Çeçenistan
Şeyh Şamil, Cehar Dudayev ve Şamil Basayev'lerin diyarı: Çeçenistan...
Ve sevgilimiz, can dostumuz, Şehid kardeşimiz İmam Alim Sultan'ın diyarı:
Çeçenistan...

1997 yılı Ocak ayının 27'sinde yapılan Devlet Başkanı ve parlamento seçimlerinden sonra, Devlet Başkanlığı'na seçilen, savaş döneminin Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov, ülkesini, birlik beraberlik içerisinde, düzlüğe çıkarma savaşı vermektedir. Emperyalizmin bölge temsilcisi Rusya ise; savaş meydanında alt edemediği Çeçenleri; hile ve desiselerle, çökertmeye çalışmaktan, bir an bile geri durmamaktadır. Bunu gerçekleştirmek için de, her yola başvurmaktadır. Geçtiğimiz yıla kadar, Ruslar'ın hilelerine karşı durabilen Çeçen kardeşlerimiz, maalesef bir yıldan beridir, düşmanlarının aralarına sızmasına engel olamamışlardır.

Bizim beklentimiz ise; bütün tarafların aklı selim içerisinde hareket etmeleri ve aralarındaki görüş ayrılığını, bir kavgaya, savaşa dönüştürmemeleridir. Çünkü, Çeçenler'in bu hususta yapacakları hata, bütün dünya müslümanlarının beklentilerini, hayallerini yıkacaktır. Yani Çeçenistan'daki olumsuzluk, sadece Çeçenistan'ı etkilemeyecek. Bilakis bütün dünya müslümanlarını etkileyecektir. Bunu düşünerek, tüm tarafların soğukkanlılıkla hareket etmelerini ümit etmekteyiz. Burada en büyük görev, sayın Aslan Mashadov'a düşmektedir. O'ndan beklentimiz; bir baba şefkatiyle, çocukları arasındaki anlaşmazlığı, gidemesidir. Kendisinin muvaffak olması için dua etmekteyiz. Şunu asla unutmayalım ki, dünyanın neresinde olursa olsun, ne kadar küçük olursa olsun; müslümanların başarıları veya başarısızlıkları; diğer müslümanları etkilemektedir. Çeçen kardeşlerimizden bu bilinçle hareket etmelerini temenni ediyor ve başarılarını hasretle bekliyoruz.

Geçen ay sonuna doğru ajanslar, (Şubat sonuna doğru) "Anayasa'nın İslami kurallara göre yeniden tanzim edileceği" haberini geçtiler.

Çeçenistan'da böylesine gelişmeler yaşanmaktaydı. Çeçenistan Cumhuriyeti-İçkerya Türkiye Temsilciliği'ne, geçtiğimiz günlerde atanan İsa Abuzatov ile, Çeçenistan'ın son durumu üzerine konuştuk.

İsa Abzotov, Argun 1962 doğumlu, Çeçen-İnguş Devlet Üniversitesi İktisat Fakültesi Finansman Bölümü'ne 1992 yılında kaydoluyor, 6 yıllık okulu, 92-94 ve 96-97 yılları arasında devam ederek, üç yılda bitiriyor.

Kendisiyle, 1995 yılı Mayıs ayı içerisinde, Bakü'de karşılaşmıştık. O zaman Çeçenistan'ın Bakü temsilcisi olup; gelen yardımları organize ederek, Çeçenistan'a ulaştırmaktı. O günlerde kendisinin en çok sıkıntı duyduğu, daraldığı hususlar nelerdir, diyerek sohbetlimize başladık.

Biliyorsunuz o dönemde savaş devam etmekteydi. Büyük zorluklarla karşılaşlıyorduk. Rusya bir taraftan Azerbaycan'ı sıkıştırıyor, diğer taraftan da ajanları vasıtasıyla, bizi etkisiz hale getirmek için, bir çok tuzaklar kuruyordu. Çünkü Çeçenistan'a giren yardımların büyük bir çoğunluğu, Azerbaycan üzerinden gidiyordu. Bu dönemde bize, Azerbaycan devletinin çok büyük yardımları oldu. Kendileri,

Rusya'nın baskısına rağmen, ellerinden geldiği kadar, bizlere yardımcı oluyordular. Bize Azerbeycan'da kalma imkânı tanıdılar, özel statüler verdiler. Bu işler bildiğiniz gibi, her zaman için zorlukla hallediliyor. Rus ajanları, bizim aramıza fitne sokmak için, elinden gelen her şeyi yapıyordu. Sizin de bulunduğunuz o dönemde, Bakü'ye bir şekilde ulaşan para ve teçhizatlar, bizim vasıtamızla Çeçenistan'a götürülüyordu. Elimizden büyük paralar geçiyordu. Ruslar aramıza soktukları ajanlar vasıtasıyla, fitne salarak bizleri birbirimize düşürmeye çalışıyorlardı. Bildiğiniz gibi yardımları Dağıstan'dan geçirmek zorundaydık. Dağıstan'da ise, bir çok polis kontrol noktasından geçmek mecburiyetindeydik. Çeçenistan'daki durumun dünyaya duyurulması için; gazeteci ve televizyoncuların da, bu yollardan Çeçenistan'a sokmak zorundaydık. Bu işleri yaparken, sizinde yakından bildiğiniz gibi, kontrol noktalarında, yardımlara el koyuyorlar ve basın mensuplarının Çeçenistan'a girmesini engelliyorlardı. Bizde bunlara rüşvet vererek, Çeçenistan'a ulaştırmaya çalışıyorduk. Bazen yardımlara el koyuyorlardı, bunlar için biraz daha fazla rüşvet vermek zorunda kalıyorduk.

Ruslar sadece fitne ve yalanlarla bizi engellemiyorlardı. Zaman zaman özel ajanlar vasıtasıyla, bizleri fiziki olarak ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Bunu bir kaç kez denediler. Beni sanarak, Zübeyir Kasimov kardeşimizi Bakü'de yaraladılar.

Siz Bakü'deki görevinizden başka, Çeçenistan'da savaşa katıldınız mı?

Ben 1988'lerden beri kurtuluş mücadelesinin içindeyim. Hoca Ahmet Bisultanof'un başkanlığını yaptığı, Halk Kurtuluş Cephesi'nin içinde yer aldım. Daha sonra da Zelimhan Yandarbiyev'in kurduğu ve başkanlığını yaptığı Vaynah Demokratik Partisi'nin Yüksek Kurul Üyesi'nde bulundum. Bağımsızlık ilanından sonra, Kuzey Kafkasya Federasyonu'nda görevlendirildim. Bu konfederasyonda önce yüksek kurul üyesi, daha sonraları da Çeçenistan Devlet temsilcisi olarak Başkan Yardımcılığı görevlerinde bulundum. Abhazya Savaşı sırasında da, Çeçenistan'da oluşturulan karargâh komutanlığı görevini yürüttüm. Çeçenistan savaşının başlamasından bir gün önce, Nalçık'ta düzenlenen Kuzey Kafkasya Kurultayı'na katıldım.

Bu konfederasyonun resmi bir statüsü var mıydı?

Bu konfederasyon, Kafkasya'da bulunan özerk devletlerin hepsinin katılımıyla oluşmuş resmi bir kuruluştur. Her halk, on kişilik bir heyetle temsil edilecekti. Ben Çeçenistan temsilcisi olarak Yüksek Kurul Üyesi'ne seçildim, aynı zamanda Başkan Yardımcılığı'nda bulundum. Gelen halk temsilcilerinden üçer kişilik bir grup, Yüksek Kurul Üyesi'ne seçiliyordu. Bu üçer kişilik heyetin içerisinde de birer başkan yardımcısı seçiliyor ve bunlar da kendi aralarında başkanı seçiyorlardı. Savaş başladıktan sonra da, bu kurultay çalışmalarını sürdürdü. Savaşın sonraki ilk kurultay 14 Ocak 1996 tarihinde, Dağıstan'ın başkenti Mohačkale'de düzenlenmişti. Ben bu kurultaya Çeçenistan temsilcisi olarak katıldım.

1996 Hasavyurt anlaşmasıyla birlikte savaş sona ermişti. O günden bu güne gelişmeleri kısaca özetler misiniz?

O günden bu güne gelene kadar, devletler arası hukuka uygun olarak, her iki devlet arasında eşitlik ilkesine dayanarak, bir çok anlaşma imzalandı. Bunların içinde, iki devlet arasındaki gümrük anlaşması, uluslar arası kanunlara göre ilişkilerin tanzimi, Rusya'nın Çeçenistan'a savaş tazminatı olarak Grozni'ye uluslar arası bir havaalanı yapması, gibi anlaşmaları sayabiliriz. Bunun yanı sıra karşılıklı suçlular değişimi, emniyet birimlerinin karşılıklı olarak çalışmalarını tanzim eden anlaşmalar da imzalanmıştı. Fakat Rusya, şimdiye kadar bu anlaşmaları en üst düzeyde imzalamasına rağmen, hiç birisini yerine getirmemiştir.

Buradan şu sonucu çıkarabilir miyiz? Rusya savaşı kayıp zamana yayarak, 1994 yılında yaptığı gibi; kendince en uygun bir zamanda, yeniden saldırabilir mi?

Ruslar işgalci tutumlarını her dönemde sürdürmüştür. Yakın tarihe şöyle bir göz attığımızda, bunu açıkça görebiliyoruz. İmam Şamil döneminde, her geri püskürtüldükten sonra, toparlanıp yeniden Çeçenistan'a saldırıyorlardı. Hatta 1849 yıllarında İmam Şamil, Ruslar'ın bütün kuvvetlerini bu bölgeden çekmesini sağlamıştı. Bir tek Rus askeri bile bölgede kalmamıştı. Bu, bu günde mümkün olabilecek bir şeydir. Ruslar, bütün askerlerini Çeçenistan topraklarından çekmelerine rağmen, sınırlarımızın hemen ötesinde bunları tutmaya devam etmekte. Biz görüyoruz, devamlı olarak yeni silahlar, yeni askerler getirerek bu birliklerini takviye etmekte. Yeniden bir saldırı yapmalarını, her an bekliyoruz. Zaten biz, Ruslar'a asla güvenmiyoruz. Kendilerine göre dış ilişkilerini tanzim ettikten sonra, her an saldırabileceklerini tahmin ediyoruz. Biz de kendimizi buna göre hazırlıyoruz. Bir şey daha ilave etmek istiyorum. 1991 yılında biz bağımsızlığımızı ilan ettiğimizde Ruslar, Çeçenistan'ın başkenti Grozni havaalanına, özel timlerden müteşekkil kuvvetlerin bulunduğu, bir uçak indirdiler. Halk havaalanını basıp, bu özel timi etkisiz hale getirerek tutukladı. Daha sonra da bunlar, Ruslar'a iade edilmişti. O günlerde Yeltsin'in, Eski Sovyetler Birliği'nde Yaşayan Halklar'la ilgili danışmanı olan Galina Strovoytova 1991 sonbaharında, şöyle bir şey söylemişti: "Boris Nikolayeviç, Çeçenistan'a

girmemiz henüz erkendir. Çeçen halkı henüz tam bir devlet olmuş değil. Çeçenistan'da bir çok sülale, bir çok kabile var. Biz bunu göz önüne alarak, bunları birbirlerine düşürelim, ondan sonra saldırın da bulunalım. Böylece daha kısa bir sürede ve kolaylıkla Çeçenistan'ı ele geçirebiliriz."

Bildiğiniz gibi, 1991 yılında Ruslar'ın saldırılarını geri püskürtmüştük. İşte ondan sonra bunlar, yukarıda söyledikleri taktiğe başvurdular. 1994 yılına gelene kadar, Çeçenistan'da bu çalışmalarını sürdürdüler. Herhalde kendilerince ortamın olgunlaştığı kanaatine vardılar ki; 11 Aralık 1994 günü Çeçenistan'a saldırdılar. Fakat hiç beklemedikleri bir ortamla, tepkiyle karşılaştılar. Bütün Çeçen halkı, kendi aralarındaki problemleri unutarak, Ruslara karşı tek vucud olabilmisti.

Bu gün her ne kadar savaş bittiysede; Ruslar, Çeçenistan ve Kafkasya'daki emellerinden vazgeçmiş değillerdir. Biz de buna karşı, devamlı olarak, hazırlıklı olmak zorundayız. Rus KGB ajanları, bölgede çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Mesailerinin büyük çoğunluğunu, bölge müslümanları üzerinde yoğunlaştırmışlardır. Eski soğuk savaş döneminde, Avrupa'ya ve Batı'ya karşı çalışan bu büyük örgüt, bu gün tamamen bölgeye yoğunlaşmış bulunmaktadır. Bunlar sadece Çeçen Halkı'na karşı değil, bölgede bütün müslüman halklar üzerinde çalışmaktadırlar. Önemli bir şey daha söylemek istiyorum. Ruslar bu gün, eğer Çeçenistan'a girip hakim olabilirse, Çeçen Halkı'nı sindirebilirse, bütün Kafkasya'ya yeniden hakim olacaklardır. Savaş döneminde, esir aldığımız yüksek rütbeli subaylardan, şu bilgileri aldık. "Bizim hedefimiz sadece Çeçenistan değil, asıl hedefimiz İran sınırına, Türkiye sınırına ulaşmaktır. Bizim ana hedefimiz, yeniden tüm Kafkasya'ya hakim olmaktır." Bu demektir ki, Ruslar Çeçenistan'ı ele geçirirlerse; aynı şekilde Gürcistan ve Azerbaycan Cumhuriyetleri'ni de ele geçirmeye çalışacaklardır. Bundan da, en çok zarar görecektiklerinden birisi Türkiye olacaktır. Türkiye'nin bölgede büyük ekonomik çıkarları vardır. Bu bölge, Rusya'dan tamamen bağımsız olursa, en çok faydalanacak olan ülke, Türkiye olacaktır. Bölge, ticari açıdan, geleceğin önemli bir yeridir. Rusya, bunu bildiğinden, bölgeyi yeniden kendi egemenliği altına almak için çabalamaktadır.

Ben, demin temas ettiğiniz bir hususa dönmek istiyorum "Rusya, Çeçenistan halkını birbirine düşürmek için, elinden gelen bütün gayreti gösteriyor." dediniz. 1997 yılında yapılan Devlet Başkanlığı seçimlerinden sonra, bir yıl kadar sukunet devam etti. Ama benim bildiğim kadarıyla, bu bir yılın akabinde, Çeçenistan Müftüsü Ahmet Kadirov ve çevresinde gelişen bazı olaylar var. İslamcı kimliğe sahip olan ve özellikle savaş döneminde büyük yararlıklar gösteren Şamil Basayev, Mevladi Udigov, İslam Halimov gibi şahsiyetlere aleni olmasa bile, üstü kapalı; diğer halkı müslüman olan, Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün gibi ülkelerden gelip, Çeçen Halkı'nın kurtuluş mücadelesi için, ellerinden gelen tüm gayreti göstererek, hayatlarını feda etmekten çekinmeyen Komutan Hattab gibi kimseleri de, açık açık Vehhabi suçlamasıyla mahkum ederek, bu gibi kimselerin devlet üzerindeki etkinliğini kırmak istiyorlar. Bu tür gelişmeler için ne diyorsunuz?

İlk önce bu durumlara nasıl gelindi, bunları açıklamak isterim. Savaşın bitmesiyle birlikte, elinde silah bulunan bir çok kimse kaldı. Bunların arasında, eskiden Rusya tarafına çalışan kimseler bile vardı. Maalesef bu gibi kimseler kimlik, kıyık değiştirerek bizim karşıma çıkabiliyorlar. Ama biz insanların içini, kalbini bilemiyoruz. İnsanların içindekini göremiyoruz. Fakat bu gibi kimselerin gerçek kimlikleri, çeşitli vesilelerle ortaya çıkmaktadır.

Savaşın bitmesiyle birlikte, Çeçenistan'da bir kaç tane Rus muhabir kaçırılmıştı. Bunların kurtarılmasına aracılık edenler içerisinde, en çok göze batan kimse, Brizovski isminde bir Rus'tu. Bu şahıs, muhabirleri kaçıranlara para vererek, serbest bırakılmasını sağlıyordu. Brizovski, Rus'yada kirdi işler yapan, en büyük iş adamlarından birisidir. Bu şahıs, büyük paralar vererek, adam kaçıranları, değişik bir şekilde teşvik etmiştir. Yani, Çeçenler içerisinde bulunan, zayıf karakterli kimselere, kolay para yolunu göstermiş oluyordu. İkinci olarak bir kaç tane İngiliz gazeteci kaçırılmıştı. Bunların da kurtarılmasına aracılık edip, fidyelerini veren kimsenin Brizovski olduğunu görüyoruz. Tabii herkes buna şaşırıyordu. Hatta en çok şaşırımlar İngilizlerdi. "Bu Brizovski kim? Niye bizim vatandaşlarımızı kurtarıyor? Biz koskoca bir devletiz. Biz kendi vatandaşlarımızı kendimiz sahip çıkabiliriz. Bizim böyle bir kimseye ihtiyacımız yok." şeklinde, İngiliz basınında yazılar bile çıkmıştı. Bu iki olaydan sonra Çeçenistan'da, insan kaçırma olayları çok yaygınlık kazandı. Ve maalesef, "Çeçenistan'da, devlet yok" imajı, git gide kuvvet kazanmaya başladı. Zaten Ruslar'ın da istediği buydu.

Ruslar'ın yapmak istediği, diğer önemli bir husus; yöneticiler arasında anlaşmazlık çıkarmak idi. Bunun için ellerinden gelen tüm entrikaları çevirdiler. Fakat bunda muvaffak olamadılar. Çünkü yöneticiler, savaş zamanında omuz omuza birlikte savaşan kimselerdi.

Bunda başarılı olamayan Ruslar, ağırtıklarını sülaleler, kabileler arasında fitne salarak birbirlerine düşürmeye faaliyetlerine verdiler. Burada da başarılı olamayacaklarını anlayınca; Çeçenleri, dini konuda birbirlerine düşürme gayretlerine girdiler. Çeçenler'in din konusunda hassas olduğunu bilen Ruslar, buradan arabozuculuk yapmaya başladılar. Mezhepleri gündeme getirdiler, Selefilik-Sufilik

ithamlarını yaygınlaştırmaya başladılar. Ben bu hususlarda fazla bilgi sahibi olmadığım için, kimin haklı kimin haksız, olduğunu bilemem. Ama bu gün Çeçenistan'da mezhep ayrımcılığı, tarikat ayrımcılığı; Sufi-Selefi ayrımcılığı yapmak doğru değildir. Ruslar'ın, Çeçen halkını bu gibi unsurlarla, birbirine düşürmeye çalıştığını kavramamız lâzım. Bu yüzden biz elimizden geldiği kadar, bunları önlemeye çalışıyoruz. Çeçen Devleti yetkilileri, elinden geldiği kadar, titiz davranmaya gayret ediyor. Çünkü bu konuda en ufak bir hata, Allah göstemesin büyük zararlara sebebiyet verebilir.

Ben şunu özellikle sormak istiyorum. Çeçenistan Halkı'nın Rus zulmüne maruz kalıpta, yalnız başına Ruslar'a karşı mücadele verirken; müslüman Çeçen kardeşlerinin yardımına koşup, vucudlarını siper ederek, ölümüne mücadele veren Komutan Hattab gibi kimselerin, Çeçen Halkı'nca sevilip, sayıldığını ve takdir edildiğini biliyorum. Çünkü bu insanların çocuklarını, allelerini, ana babalarını bırakıp, Çeçen kardeşlerinin yardımına koştuklarını biliyorum. Fakat müftülük makamına gelmiş bir kimsenin; Komutan Hattab gibi kimselerin, savaş zamanındaki fedakârlıklarını göz ardı ederek; Vehhabi suçlamasıyla itham etmesini, bir türlü anlayamıyorum. Müftünün bu husustaki suçlamaları doğru mu?

Tabii bu tür suçlamalar her iki taraftan olabilir. Müftü, belki de bir yerde böyle bir şey söylemiştir. Ama karşı tarafta, ne gibi bir suçlama yapmıştır? "Müftü o makamdan uzaklaşmalıdır. Cumhurbaşkanı indirmeliyiz, şunu yapmalıyız, bunu yapmalıyız." gibi iddialarda bulunmuş olabilir. Bu tür iddialar, karşılıklı olarak her iki taraf yapmış olabilir. Bizim görevimiz bu gibi ayrıcalıklardan gidemek olmalıdır. Çeçenistan'da müftüyü ancak alimler indirebilir. Müftüyü, ne cumhurbaşkanı, ne de başka bir güç indirebilir. Ancak alimler, müftüyü makamından indirebilir. Müftüyü, önde gelen alimlerin oluşturduğu, Ulema Konseyi diyebileceğimiz kimseler seçmektedir. Şu andaki Çeçenistan Müftüsü, Cehar Dudayev döneminde seçilmiş birisidir. Savaşın başlarında kaçan, Müftü Muhammed Hüseyin Alsabekov'un yardımcılığını yapmakta olan, Ahmet Kadirov Cehar Dudayev tarafından atanmıştır. Savaş zamanında da yararlılıklar gösteren müftümüz, halen aynı görevine devam etmektedir. Bu gün bize düşen görev, bu gibi fitneleri önlemeye çalışmaktır. Hiç kimsenin ezilmesine, ya da yok edilmesine göz yummamalıyız, müsaade etmemeliyiz, edemeyiz. Bu tip suçlamalar da, maalesef vardır. Bunlar da en çok Rusya'nın işine gelmekte; bunlar birbirine ne kadar düşerse, en çok sevinecek Rusya olacaktır.

Müftü Ahmet Kadirov hakkında bize bilgi verebilir misiniz?

Çok fazla tanımıyorum, ama Özbekistan'ın Buhara Üniversitesi'nin İslam Enstitüsü'nü bitirdiğini biliyorum. 1997 senesinde Aslan Mashadov'la birlikte, hacca giden heyet arasında olduğunu biliyorum. Ben de bu heyetle birlikte hacca gitmişim. Kişilik olarak, ilmi olarak, pek fazla tanımıyorum.

Son dönemde, ajanslardan geçen bir haber vardı. "Bir Şura'nın oluşturulduğu ve bu Şura'nın başına da Şamil Basayev'in getirildiğini; Şura'nın Devlet Başkanı'nı bile azletme yetkileriyle donandığı;" haberleri Türkiye gazetelerinde de yer aldı. Bu Şura'nın resmi herhangi bir statüsü var mıdır, yok mudur? Bu hususlarda bilgi verir misiniz?

Bu Şura resmi bir kuruluş değil, yani devlet struktürleri içerisinde yer almamaktadır. Muhalefetin, tamamen kendi inisiyatifıyla kurduğu, bir örgüttür. Şamil Basayev, Mevladi Udigov, Vaha Arsanov, İsa Omarov, Zelimhan Yandarbiyev gibi eski komutanlar "Parlamento'nun kaldırılıp, yerine bir Şura kurulması gerekiyor." diye iddialar ileri sürmekteydiler. Yani sizin anlayacağınız, bu gün Çeçenistan'daki siyasi muhalefetin, Aslan Mashadov'a karşı muhalif olan kimselerin oluşturduğu, bir sivil muhalefettir. Şura, Aslan Mashadov ve Parlamento tarafından, kabul görmeyen bir oluşumdur. Bu sabah (27 Şubat 99) aldığım bir habere göre de, Zelimhan Yandarbiyev, bu Şura'dan çekilmiş durumdadır. Neden çekildiğini, tam olarak ben de henüz öğrenemedim. Yani çalışmalarını, programını, gayelerini kendileri belirlemektedirler.

Geçtiğimiz günlerde, bildiğiniz gibi Aslan Mashadov Çeçenistan'da Şerî kanunların yürürlüğe konulacağını, ilan etmişti. Bunun gerçekleştirilmesi için ellerinden gelen gayreti göstermekte. Bu sabah (27 Şubat 99) telefonla yaptığım görüşmede, bu çalışmalar çerçevesinde Khetşuo (Kıyetşo)= Uyanma Zamanı isminde bir kurul oluşturulmuş. Bu kurul içerisinde alimler, uluslararası hukuk uzmanları, tanınmış siyasetçiler, iktisatçılar vb. yer alacaklardır. Bu kuruluşun amacı; yürürlükteki Anayasayı İslam hükümlerine göre düzenleyerek, tanzim ederek; referanduma sunmaya hazır hale getirmek, olacaktır. Yeni anayasa, halkın referandumuna sunulacak. Halkın isteğine sunulacak, halk referandum sonucu kabul ederse, yeni anayasa yürürlüğe girecek, etmezse eski anayasa yürürlükte kalacak. Parlamento bu gün çalışmalarına devam etmekte.

Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev, Mevladi Udigov gibi muhalif kimseler aynı zamanda Parlamento üyesi değil mi?

Onlar tamamen her taraftan çekilmişlerdir. Bütün görevlerinden ayrılmışlardır.

Önceden seçilmişlerdi de, istifamı ettiler, yoksa hiç seçilmemişler miydi?

Onlar parlamento seçilmemişlerdi. Onlar, Aslan Mashadov tarafından görevlendirilmişlerdi.

Yani Parlamento, Aslan Mashadov tarafından görevlendirilen kimselerden mi oluşuyor?

Hayır, Parlamento seçimleri Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle birlikte yapılmıştı. Zelimhan Yandarbiyev, Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Mevladi Udigov, Zakayev sadece Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmışlardı, parlamento seçimlerine katılmamışlardı. Parlamento yaklaşık 100 kişilik bir kuruldur ve halkın seçimiyle olur. Bu gün Parlamento Başkanı Ruslan Ali Hacıyev isimindedir. Başkanlık seçimleriyle birlikte yapılmaktadır. Sizin de bildiğiniz gibi, 27 Ocak 1997 tarihinde Uluslar arası gözlemcilerin denetiminde Devlet Başkanlığı ve Parlamento seçimleri yapılmıştı. Şu andaki parlamento başkanı Ali Hacıyevin Aslan Mashadov ve muhalefet arasında, nasıl bir tutum sergilemekte, muhalefete destek vermekte midir?

Parlamentonun hemen hemen tamamı Aslan Mashadov'u desteklemektedir. Parlamento, yeni oluşturulan Şura'ya tamamen karşı çıkmaktadır. Çeçenistan Nereye Gidiyor?

Rus Ordusu, 11 Aralık 1994 günü Çeçenistan'ı işgale başladı. Çeçen Halkı ve önderlerinin destansı direnişi karşısında, dünyanın en büyük üç ordusundan birisi olan Rus Ordusu, 1996 Ağustos ayında imzalanan barış anlaşmasıyla, çekilmek zorunda kalıyordu. İşgalin ilk başladığı günlerde Rus Ordusu'nun asker sayısı 100.000 civarındaydı. Yirmi ay süren savaşın sonunda, çekilmek zorunda kaldığı günlerde ise, bu sayı kimi iddialara göre 486.000, kimi iddialara göre ise 300.000 civarındaydı. (28)

Peki, Ruslar'a karşı direnen (Rusya ve yandaşlarına göre terörist) Çeçenler kaç kişi idi? 1995 Haziran ayında Vedeno şehrinde görüştüğümüz, o günlerde Genel Kurmay Başkanı olan Aslan Mashadov, Birleşik Kafkas Halkları Cephesi Sahra Komutanı Şamil Basayev ve Gönüllü Müslüman Doktorlar Birliği Başkanı ve aynı zamanda Aslan Mashadov'un yardımcılarından birisi olan Dr. İslam Halimov'un belirttiklerine göre 2500-3000, en çok olduğu günlerde ise 7000 asker civarındaydı.

1995 Kasım ayında, Azerbaycan-Dağıstan sınırını geçerken yakalanıp da, 5 Temmuz 1996 günü serbest kaldıktan on iki gün sonra, tekrar gittiğimiz Çeçenistan'da; görüştüğümüz mücahidler ve Çeçen komutanlar, bu rakamları yinelenmişlerdi. Hatta bir ara bu rakamın (zaman zaman uyulan ateşkes günlerinde) 1800 kişiye kadar düştüğünü öğrenmiştik.

Peki, bu kadar az sayıdaki direnişçinin (emperyalistlere göre teröristin), ellerindeki en büyük silah olarak da tanksavar olduğu; karşıdaki Rus birliklerinin ise; uçak, helikopter, tank, top, füze gibi kıyas götürmeyecek derecede teknik ve sayısal üstünlüğüne rağmen; kazanmasının ve sonunda Ruslar'ı çekilmeye mecbur bırakmasının sırrı neydi? Bana göre, mazlum Çeçen Halkı'nın inanılmaz kararlılığı ve CeharDudayev, Şamil Basayev, Aslan Mashadov, Zelimhan Yandarbiyev, Mevladi Udugov, Osman İmayev, İslam Halimov, Salman Raduyev gibi önderlerin, halklarıyla bütünleşmesi ve onları satmamalarıydı.

Çeçen Halkı, emperyalizmin Rus temsilcilerine karşı, büyük bir direniş sergileyerek, mazlum milletlerin neler başarabileceğini, en güzel şekilde gösterdi.

Şanlı Çeçen Direnişi, bütün dünyaya şunu isbatlamıştır. Mustazafların önderliğini yapanlar, ülkelerini talan etmek isteyen güçlere karşı; taviz vermez, uzlaşmaz ve teslim olmazlarsa, ellerindeki tüm imkânsızlığa ve olumsuz gibi görünen şartlara rağmen, kazananlar olmuştur. Yirmi ay süren Rus işgaline karşı yiğitçe direnen Çeçen Halkı, liderleri CeharDudayev ve Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev, Mevladi Udugov, Salman Raduyev, İslam Halimov vb. komutanların öncülüğünde; mahrumların ve muhtazafların, her türlü kısıtlı imkânlarla rağmen, ne gibi destanlar yazabileceğini isbat etmişlerdir.

Fitne Ateşini Birlikte Söndürelim

Bu gün geldiğimiz noktada durum nedir?

Müslümanlar, savaş meydanlarında kazanmaktalar. Savaş sonrası gelişen olaylarda, ekonomik yaptırımlar ve siyasi komplolarda ise kaybetmekteler. Çeçenistan da, bu gün maalesef, bu gerçekle yüzyüze gelmiştir.

27 Ocak 1997 günü yapılan seçimle %70 gibi bir oyla, Devlet Başkanı seçilen Aslan Mashadov; bir ay sonra iki yılını dolduracağı yönetiminde, ciddi bir başarı sağlayamamıştır. Aslan Mashadov yönetime geldiği günden itibaren, (savaş döneminde büyük bir uyum içerisinde oldukları komutanlar ki, Devlet Başkanlığı seçimlerinde rakipleriydi) Mevladi Udigov, Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev ile birlikte; Çeçenistan'ın iman ve bağımsızlığının kabulü için, var gücünü ortaya koymaya çalıştı.

Hemen hemen sıfıra inmiş ekonomiyi canlandırmak, yıkılıp yıkılmış yerleri onarmak için; uluslararası kuruluşlarla ve özellikle de müslüman ülkelerdeki özel kuruluşlarla, birebir ilişkiler kurdu. Çeçenistan'ı imar etmeye ve ekonomiyi canlandırmaya çalıştı. Ve maalesef bunda başarılı olamadı. Çünkü Malezya, Türkiye vb. ülkelerde görüştüğü, özel teşebbüs ve devlet yetkililerinin hiç birisi, verdiği sözde durmadı. Çeçenistan'da yatırım yapmaya söz verdikleri halde, bu sözlerini yerine getirmediler. 1998 yılı başlarında, Aslan Mashadov'un Türkiye'yi ziyareti esnasında görüştüğü, özellikle de, özel teşebbüs yetkililerinden beklediği desteği alamayınca; havaalanında kendisini uğurlamaya gelen ve ötedenberi Çeçenistan direnişine, elinden gelen tüm gayreti gösteren bir arkadaşımıza "Ben müslümanlara tüm içtenliğimle koştum. Fakat maalesef bizi Amerika'nın kucağına ve insafına terkettiler" diyerek, acı hakikati dile getiriyordu.

Emperyalistler, Çeçenleri tamamen dize getirmek için; ekonomik ve siyasi yalnızlığa itilmesinin yanında; aralarına nifak sokmak için, tüm gayretlerini sarfetmekteydi? Bunun için, zemin de bir taraftan hazırlanmaktaydı. Aslan Mashadov'un bir şekilde etrafının kuşatılması gerekiyordu. Bunu sonunda başardılar da Mashadov'un etrafını kuşatanlar, Şamil Basayev, Mevladi Udigov gibi, Çeçen asıllılara açıktan olmasa bile; savaşın başlangıcıyla birlikte mazlum Çeçen halkının yardımına koşan Komutan Hattab gibi bir çok kardeşlerine Vehhabi damgası vurarak; müslümanların arasına fitne ateşini soktular. Ve maalesef bu günlerde, bu oyun gayet başarılı bir şekilde, uygulama alanı bulmaktadır. Bu fitne ateşi sadece Çeçenistan'da yakılmadı. Bölge ülkeleri olan Dağıstan, Iğuştetya, Kabartay Balkar Cumhuriyeti gibi Kafkasya'nın hemen hemen tüm bölgesini, sarmak üzere. Bizler müslüman kardeşleri olarak özellikle Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Mevladi Udigov, Salman Raduyev, İslam Halimov, Zelimhan Yandarbiyev gibi önderlerden tıpkı savaş döneminde olduğu gibi, tek vucud olarak, bu fitne ateşini söndürmelerini bekliyoruz. Bunu başarmaları, Çeçenistan'ı ve aynı zamanda bölgeyi, yeniden emperyalistlerden kurtarmaları anlamına gelecektir.

Dünü ve Bugünüyle ÇEÇENİSTAN DİRENİŞİ

Yüzlerce yıldan beri, İslami Direniş'in sembolü olmuş bir diyar: Çeçenistan... (29)

Halkının tamamının, 13 yıl sürgüne gönderildiği diyar: Çeçenistan

Şeyh Şamil, Cehar Dudayev ve Şamil Basayev'lerin diyarı: Çeçenistan...

Ve sevgilimiz, can dostumuz, Şehid kardeşimiz İmam Alim Sultan'ın diyarı: Çeçenistan...

1997 yılı Ocak ayının 27'sinde yapılan Devlet Başkanı ve parlamento seçimlerinden sonra, Devlet Başkanlığı'na seçilen, savaş döneminin Genel Kurmay Başkanı Aslan Mashadov, ülkesini, birlik beraberlik içerisinde, düzlüğe çıkarma savaşı vermektedir. Emperyalizmin bölge temsilcisi Rusya ise; savaş meydanında altı edemediği Çeçenleri; hile ve desiselerle, çöktürmeye çalışmaktan, bir an bile geri durmamaktadır. Bunu gerçekleştirmek için de, her yola başvurmaktadır. Geçtiğimiz yıla kadar, Ruslar'ın hilelerine karşı durabilen Çeçen kardeşlerimiz, maalesef bir yıldan beridir, düşmanlarının aralarına sızmasına engel olamamışlardır.

Bizim beklentimiz ise; bütün tarafların aklı selim içerisinde hareket etmeleri ve aralarındaki görüş ayrılığını, bir kavgaya, savaşa dönüştürmemeleridir. Çünkü, Çeçenler'in bu hususta yapacakları hata, bütün dünya müslümanlarının beklentilerini, hayallerini yıkacaktır. Yani Çeçenistan'daki olumsuzluk, sadece Çeçenistan'ı etkilemeyecek. Bilakis bütün dünya müslümanlarını etkileyecektir. Bunu düşünerek, tüm tarafların soğukkanlılıkla hareket etmelerini ümit etmekteyiz. Burada en büyük görev, sayın Aslan Mashadov'a düşmektedir. O'ndan beklentimiz; bir baba şefkatiyle, çocukları arasındaki anlaşmazlığı, gidemesidir. Kendisinin muvaffak olması için dua etmekteyiz. Şunu asla unutmayalım ki, dünyanın neresinde olursa olsun, ne kadar küçük olursa olsun; müslümanların başanları veya başarısızlıkları; diğer müslümanları etkilemektedir. Çeçen kardeşlerimizden bu bilinçle hareket etmelerini temenni ediyor ve başarılarını hasretle bekliyoruz.

Geçen ay sonuna doğru ajanlar, (Şubat sonuna doğru) "Anayasa'nın İslami kurallara göre yeniden tanzim edileceği" haberini geçtiler.

Çeçenistan'da böylesine gelişmeler yaşanmaktaydı. Çeçenistan Cumhuriyeti-İçkerya Türkiye Temsilciliği'ne, geçtiğimiz günlerde atanan İsa Abuzatov ile, Çeçenistan'ın son durumu üzerine konuştuk.

İsa Abzotov, Argun 1962 doğumlu, Çeçen-İnguş Devlet Üniversitesi İktisat Fakültesi Finansman Bölümü'ne 1992 yılında kaydoluyor, 6 yıllık okulu, 92-94 ve 96-97 yılları arasında devam ederek, üç yılda bitiriyor.

Kendisiyle, 1995 yılı Mayıs ayı içerisinde, Bakü'de karşılaşmıştık. O zaman Çeçenistan'ın Bakü temsilcisi olup, gelen yardımları organize ederek, Çeçenistan'a ulaştırmaktı. O günlerde kendisinin en çok sıkıntı duyduğu, daraldığı hususlar nelerdir, diyerek sohbetimize başladık.

Biliyorsunuz o dönemde savaş devam etmekteydi. Büyük zorluklarla karşılaşılıyordu. Rusya bir taraftan Azerbaycan'ı sıkıştırıyor, diğer taraftan da ajanları vasıtasıyla, bizi etkisiz hale getirmek için, bir çok tuzaklar kuruyordu. Çünkü Çeçenistan'a giren yardımların büyük bir çoğunluğu, Azerbaycan üzerinden gidiyordu. Bu dönemde bize, Azerbaycan devletinin çok büyük yardımları oldu. Kendileri, Rusya'nın baskısına rağmen, ellerinden geldiği kadar, bizlere yardımcı oluyorlardı. Bize Azerbaycan'da kalma imkânı tanıdılar, özel statüler verdiler. Bu işler bildiğiniz gibi, her zaman için zorlukla hallediliyor. Rus ajanları, bizim aramıza fitne sokmak için, elinden gelen her şeyi yapıyordu. Sizin de bulunduğunuz o dönemde, Bakü'ye bir şekilde ulaşan para ve teçhizatlar, bizim vasıtamızla Çeçenistan'a götürülüyordu. Elimizden büyük paralar geçiyordu. Ruslar aramıza soktukları ajanlar vasıtasıyla, fitne salarak bizleri birbirimize düşürmeye çalışıyorlardı. Bildiğiniz gibi yardımları Dağıstan'dan geçirmek zorundaydık. Dağıstan'da ise, bir çok polis kontrol noktasından geçmek mecburiyetindeydik. Çeçenistan'daki durumun dünyaya duyurulması için, gazeteci ve televizyoncuların da, bu yollardan Çeçenistan'a sokmak zorundaydık. Bu işleri yaparken, sizinde yakından bildiğiniz gibi, kontrol noktalarında, yardımlara el koyuyorlar ve basın mensuplarının Çeçenistan'a girmesini engelliyorlardı. Bizde bunlara rüşvet vererek, Çeçenistan'a ulaştırmaya çalışılıyordu. Bazen yardımlara el koyuyorlardı, bunlar için biraz daha fazla rüşvet vermek zorunda kalıyorduk.

Ruslar sadece fitne ve yalanlarla bizi engellemiyorlardı. Zaman zaman özel ajanları vasıtasıyla, bizleri fiziki olarak ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Bunu bir kaç kez denediler. Beni sanarak, Zübeyir Kasimov kardeşimizi Bakü'de yaraladılar.

Siz Bakü'deki görevinizden başka, Çeçenistan'da savaşa katıldınız mı?

Ben 1988'lerden beri kurtuluş mücadelesinin içindeyim. Hoca Ahmet Bisultanof'un başkanlığını yaptığı, Halk Kurtuluş Cephesi'nin içinde yer aldım. Daha sonra da Zelimhan Yandarbiyev'in kurduğu ve başkanlığını yaptığı Vaynah Demokratik Partisi'nin Yüksek Kurul Üyeliği'nde bulundum.

Bağımsızlık ilanından sonra, Kuzey Kafkasya Federasyonu'nda görevlendirildim. Bu konfederasyonda önce yüksel kurul üyesi, daha sonraları da Çeçenistan Devlet temsilcisi olarak Başkan Yardımcılığı görevlerinde bulundum. Abhazy Savaşı sırasında da, Çeçenistan'da oluşturulan karargâh komutanlığı görevini yürüttüm. Çeçenistan savaşının başlamasından bir gün önce, Nalçık'ta düzenlenen Kuzey Kafkasya Kurultayı'na katıldım.

Bu konfederasyonun resmi bir statüsü var mıydı?

Bu konfederasyon, Kafkasya'da bulunan özerk devletlerin hepsinin katılımıyla oluşmuş resmi bir kuruluştur. Her halk, on kişilik bir heyetle temsil edilecekti. Ben Çeçenistan temsilcisi olarak Yüksek Kurul Üyeliği'ne seçildim, aynı zamanda Başkan Yardımcılığı'nda bulundum. Gelen halk temsilcilerinden üçer kişilik bir grup, Yüksek Kurul Üyeliği'ne seçiliyordu. Bu üçer kişilik heyetin içerisinde de birer başkan yardımcısı seçiliyor ve bunlar da kendi aralarında başkanı seçiyorlardı. Savaş başladıktan sonra da, bu kurultay çalışmalarını sürdürdü. Savaştan sonraki ilk kurultay 14 Ocak 1995 tarihinde, Dağıstan'ın başkenti Mohačkale'de düzenlenmişti. Ben bu kurultaya Çeçenistan temsilcisi olarak katıldım.

1996 Hasavyurt anlaşmasıyla birlikte savaş sona ermişti. O günden bu güne gelişmeleri kısaca özetler misiniz?

O günden bu güne gelene kadar, devletler arası hukuka uygun olarak, her iki devlet arasında eşitlik ilkesine dayanarak, bir çok anlaşma imzalandı. Bunların içinde, iki devlet arasındaki gümrük anlaşması, uluslar arası kanunlara göre ilişkilerin tanzimi, Rusya'nın Çeçenistan'a savaş tazminatı olarak Grozni'ye uluslar arası bir havaalanı yapması, gibi anlaşmalar sayabiliriz. Bunun yanı sıra karşılıklı suçlular değişimi, emniyet birimlerinin karşılıklı olarak çalışmalar yapılmasını tanzim eden anlaşmalar da imzalanmıştı. Fakat Rusya, şimdiye kadar bu anlaşmaları en üst düzeyde imzalamasına rağmen, hiç birisini yerine getirmemiştir.

Buradan şu sonucu çıkarabilir miyiz? Rusya savaşı kayıp zamana yayarak, 1994 yılında yaptığı gibi, kendince en uygun bir zamanda, yeniden saldırabilir mi?

Ruslar işgalci tutumlarını her dönemde sürdürmüştür. Yakın tarihe şöyle bir göz attığımızda, bunu açıkça görebiliyoruz. İmam Şamil döneminde, her geri püskürtüldükten sonra, toparlanıp yeniden Çeçenistan'a saldırıyorlardı. Hatta 1849 yıllarında İmam Şamil, Rusların bütün kuvvetlerini bu bölgeden çekmesini sağlamıştı. Bir tek Rus askeri bile bölgede kalmamıştı. Bu, bu günde mümkün

olabilecek bir şeydir. Ruslar, bütün askerlerini Çeçenistan topraklarından çekmelerine rağmen, sınırlarımızın hemen ötesinde bunları tutmaya devam etmekte. Biz görüyoruz, devamlı olarak yeni silahlar, yeni askerler getirerek bu birliklerini takviye etmekte. Yeniden bir saldırı yapmalarını, her an bekliyoruz. Zaten biz, Ruslar'a asla güvenmiyoruz. Kendilerine göre dış ilişkilerini tanzim ettikten sonra, her an saldırabileceklerini tahmin ediyoruz. Biz de kendimizi buna göre hazırlıyoruz. Bir şey daha ilave etmek istiyorum. 1991 yılında biz bağımsızlığımızı ilan ettiğimizde Ruslar, Çeçenistan'ın başkenti Grozni havaalanına, özel timlerden müteşekkil kuvvetlerin bulunduğu, bir uçak indirdiler. Halk havaalanını basıp, bu özel timi etkisiz hale getirerek tutukladılar. Daha sonra da bunlar, Ruslar'a iade edilmişti. O günlerde Yeltsin'in, Eski Sovyetler Birliği'nde Yaşayan Halklar'la ilgili danışmanı olan Galina Strovoytova 1991 sonbaharında, şöyle bir şey söylemişti: "Boris Nikolayeviç, Çeçenistan'a girmemiz henüz erkendir. Çeçen halkı henüz tam bir devlet olmuş değil. Çeçenistan'da bir çok sulale, bir çok kabile var. Biz bunu göz önüne alarak, bunları birbirlerine düşürelim, ondan sonra saldırı da bulalım. Böylece daha kısa bir sürede ve kolaylıkla Çeçenistan'ı ele geçirebiliriz."

Bildiğiniz gibi, 1991 yılında Ruslar'ın saldırılarını geri püskürtmüştük. İşte ondan sonra bunlar, yukarıda söyledikleri taktiğe başvurdular. 1994 yılına gelene kadar, Çeçenistan'da bu çalışmalarını sürdürdüler. Herhalde kendilerince ortamın olgunlaştığı kanaatine vardılar ki, 11 Aralık 1994 günü Çeçenistan'a saldırdılar. Fakat hiç beklemedikleri bir ortamla, tepkiyle karşılaştılar. Bütün Çeçen halkı, kendi aralarındaki problemleri unutarak, Ruslara karşı tek vucud olabildi.

Bu gün her ne kadar savaş bittiyse de, Ruslar, Çeçenistan ve Kafkasya'daki emellerinden vazgeçmiş değillerdir. Biz de buna karşı, devamlı olarak, hazırlıklı olmak zorundayız. Rus KGB ajanları, bölgede çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Mesailerinin büyük çoğunluğunu, bölge müslümanları üzerinde yoğunlaştırmışlardır. Eski soğuk savaş döneminde, Avrupa'ya ve Batı'ya karşı çalışan bu büyük örgüt, bu gün tamamen bölgeye yoğunlaşmış bulunmaktadır. Bunlar sadece Çeçen Halkı'na karşı değil, bölgede bütün müslüman halklar üzerinde çalışmaktadırlar. Önemli bir şey daha söylemek istiyorum. Ruslar bu gün, eğer Çeçenistan'a girip hakim olabilirse, Çeçen Halkı'nı sindirebilirse, bütün Kafkasya'ya yeniden hakim olacaklardır. Savaş döneminde, esir aldığımız yüksek rütbeli subaylardan, şu bilgileri aldık. "Bizim hedefimiz sadece Çeçenistan değil, asıl hedefimiz İran sınırına, Türkiye sınırına ulaşmaktır. Bizim ana hedefimiz, yeniden tüm Kafkasya'ya hakim olmaktır." Bu demektir ki, Ruslar Çeçenistan'ı ele geçirirlerse, aynı şekilde Gürcistan ve Azerbaycan Cumhuriyetleri'ni de ele geçirmeye çalışacaklardır. Bundan da, en çok zarar görecektiklerinden birisi Türkiye olacaktır. Türkiye'nin bölgede büyük ekonomik çıkarları vardır. Bu bölge, Rusya'dan tamamen bağımsız olursa, en çok faydalananacak olan ülke, Türkiye olacaktır. Bölge, ticari açıdan, geleceğin önemli bir yeridir. Rusya, bunu bildiğinden, bölgeyi yeniden kendi egemenliği altına almak için çabalamaktadır. Ben, demin temas ettiğiniz bir hususa dönmek istiyorum "Rusya, Çeçenistan halkını birbirine düşürmek için, elinden gelen bütün gayreti gösteriyor." dediniz. 1997 yılında yapılan Devlet Başkanlığı seçimlerinden sonra, bir yıl kadar sükunet devam etti. Ama benim bildiğim kadarıyla, bu bir yılın akabinde, Çeçenistan Müftüsü Ahmet Kadrov ve çevresinde gelişen bazı olaylar var. İslamcı kimliğe sahip olan ve özellikle savaş döneminde büyük yararlıklar gösteren Şamil Basayev, Mevladi Udıgov, İslam Halimov gibi şahsiyetlere aheni olmasa bile, üstü kapalı, diğer halkı müslüman olan, Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün gibi ülkelerden gelip, Çeçen Halkı'nın kurtuluş mücadelesi için, ellerinden gelen tüm gayreti göstererek, hayatlarını feda etmekten çekinmeyen Komutan Hatıtab gibi kimseleri de, açık açık Vehhabi suçlamasıyla mahkum ederek, bu gibi kimselerin devlet üzerindeki etkinliğini kırmak istiyorlar. Bu tür gelişmeler için ne diyorsunuz?

İlk önce bu durumlara nasıl gelindi, bunları açıklamak isterim. Savaşın bitmesiyle birlikte, elinde silah bulunan bir çok kimse kaldı. Bunların arasında, eskiden Rusya tarafına çalışan kimseler bile vardı. Maalesef bu gibi kimseler kimlik, kıyafet değiştirerek bizim karşıma çıkabiliyorlar. Ama biz insanların içini, kalbini bilemiyoruz. İnsanların içindekini göremiyoruz. Fakat bu gibi kimselerin gerçek kimlikleri, çeşitli vesilelerle ortaya çıkmaktadır.

Savaşın bitmesiyle birlikte, Çeçenistan'da bir kaç tane Rus muhabir kaçırılmıştı. Bunların kurtarılmasına aracılık edenler içerisinde, en çok göze batan kimse, Brizovski isminde bir Rus'tu. Bu şahıs, muhabirleri kaçıranlara para vererek, serbest bırakılmasını sağlıyordu. Brizovski, Rus'yada kirliliği yapan, en büyük iş adamlarından birisidir. Bu şahıs, büyük paralar vererek, adam kaçıranları, değişik bir şekilde teşvik etmiştir. Yani, Çeçenler içerisinde bulunan, zayıf karakterli kimselere, kolay para yolunu göstermiş oluyordu. İkinci olarak bir kaç tane İngiliz gazeteci kaçırılmıştı. Bunların da kurtarılmasına aracılık edip, fidyesini veren kimsenin Brizovski olduğunu görüyoruz. Tabii herkes buna şaşırmıştı. Hatta en çok şaşıranlar İngilizlerdi. "Bu Brizovski kim? Niye bizim vatandaşlarımızı kurtarıyor? Biz koskoca bir devletiz. Biz kendi vatandaşlarımızı kendimiz sahip çıkabiliriz. Bizim böyle bir kimseye ihtiyacımız yok." şeklinde, İngiliz basınında yazılar bile çıkmıştı. Bu iki olaydan sonra

Çeçenistan'da insan kaçırma olayları çok yaygınlık kazandı. Ve maalesef, "Çeçenistan'da, devlet yok" imajı, git gide kuvvet kazanmaya başladı. Zaten Ruslar'ın da istediği buydu.

Ruslar'ın yapmak istediği, diğer önemli bir husus; yöneticiler arasında anlaşmazlık çıkarmak idi. Bunun için ellerinden gelen tüm entrikaları çevirdiler. Fakat bunda muvaffak olamadılar. Çünkü yöneticiler, savaş zamanında omuz omuza birlikte savaşan kimselerdi.

Bunda başarılı olamayan Ruslar, ağırlıklarını sülaleler, kabileler arasında fitne salarak birbirlerine düşürmeye faaliyetlerine verdiler. Burada da başarılı olamayacaklarını anlayınca, Çeçenleri, dini konuda birbirlerine düşürme gayretlerine girdiler. Çeçenler'in din konusunda hassas olduğunu bilen Ruslar, buradan arabozculuk yapmaya başladılar. Mezhepleri gündeme getirdiler, Selefilik-Sufilik ithamlarını yaygınlaştırmaya başladılar. Ben bu hususlarda fazla bilgi sahibi olmadığım için, kimin haklı kimin haksız, olduğunu bilemem. Ama bu gün Çeçenistan'da mezhep ayrımcılığı, tarikat ayrımcılığı; Sufi-Selefi ayrımcılığı yapmak doğru değildir. Ruslar'ın, Çeçen halkını bu gibi unsurlarla birbirine düşürmeye çalıştığını kavramamız lâzım. Bu yüzden biz elimizden geldiği kadar, bunları önlemeye çalışıyoruz. Çeçen Devleti yetkilileri, elinden geldiği kadar, titiz davranmaya gayret ediyor. Çünkü bu konuda en ufak bir hata, Allah göstermesin büyük zararlara sebebiyet verebilir.

Ben şunu özellikle somak istiyorum. Çeçenistan Halkı'nın Rus zulmüne maruz kalıpta, yalnız başına Ruslar'a karşı mücadele verirken; müslüman Çeçen kardeşlerinin yardımına koşup, vucudlarını siper ederek, ölümüne mücadele veren Komutan Hattab gibi kimselerin, Çeçen Halkı'nca sevilip, sayıldığını ve takdir edildiğini biliyorum. Çünkü bu insanların çocuklarını, ailelerini, ana babalarını bırakıp, Çeçen kardeşlerinin yardımına koştuklarını biliyorum. Fakat müftülük makamına gelmiş bir kimsenin, Komutan Hattab gibi kimselerin, savaş zamanındaki fedakârlıklarını göz ardı ederek; Vehhabi suçlamasıyla itham etmesini, bir türlü anlayamıyorum. Müftünün bu husustaki suçlamaları doğru mu?

Tabii bu tür suçlamalar her iki taraftan olabilir. Müftü, belki de bir yerde böyle bir şey söylemiştir. Ama karşı tarafta, ne gibi bir suçlama yapmıştır? "Müftü o makamdan uzaklaşmalıdır. Cumhurbaşkanı indirmeliyiz, şunu yapmalıyız, bunu yapmalıyız." gibi iddialarda bulunmuş olabilir. Bu tür iddialar, karşılıklı olarak her iki taraf yapmış olabilir. Bizim görevimiz bu gibi ayrıcalıklar gidirmek olmalıdır. Çeçenistan'da müftüyü ancak alimler indirebilir. Müftüyü, ne cumhurbaşkanı, ne de başka bir güç indirebilir. Ancak alimler, müftüyü makamından indirebilir. Müftüyü, önde gelen alimlerin oluşturduğu, Ulema Konseyi diyebileceğimiz kimseler seçmektedir. Şu andaki Çeçenistan Müftüsü, Cehar Dudayev döneminde seçilmiş birisidir. Savaşın başlarında kaçan, Müftü Muhammed Hüseyin Alsabekov'un yardımcılığına yapmakta olan, Ahmet Kadirov Cehar Dudayev tarafından atanmıştır. Savaş zamanında da yararlılıklar gösteren müftümüz, halen aynı görevine devam etmektedir. Bu gün bize düşen görev, bu gibi fitneleri önlemeye çalışmaktır. Hiç kimsenin ezilmesine, ya da yok edilmesine göz yummamalıyız, müsaade etmemeliyiz, edemeyiz. Bu tip suçlamalar da, maalesef vardır. Bunlar da en çok Rusya'nın işine gelmekte; bunlar birbirine ne kadar düşerse, en çok sevinecek Rusya olacaktır.

Müftü Ahmet Kadirov hakkında bize bilgi verebilir misiniz?

Çok fazla tanımıyorum, ama Özbekistan'ın Buhara Üniversitesi'nin İslam Enstitüsü'nü bitirdiğini biliyorum. 1997 senesinde Aslan Mashadov'la birlikte, hacca giden heyet arasında olduğunu biliyorum. Ben de bu heyette birlikte hacca gitmişim. Kişilik olarak, ilmi olarak, pek fazla tanımıyorum. Son dönemde, ajanslardan geçen bir haber vardı. "Bir Şura'nın oluşturulduğu ve bu Şura'nın başına da Şamil Basayev'in getirildiğini; Şura'nın Devlet Başkanı'nı bile azletme yetkileriyle donatıldığı" haberleri Türkiye gazetelerinde de yer aldı. Bu Şura'nın resmi herhangi bir statüsü var mıdır, yok mudur? Bu hususlarda bilgi verir misiniz?

Bu Şura resmi bir kuruluş değil, yani devlet strüktürleri içerisinde yer almamaktadır. Muhalefetin, tamamen kendi inisiyatifiyle kurduğu, bir örgüttür. Şamil Basayev, Mevladi Udigov, Vaha Arsanov, İsa Omarov, Zelimhan Yandarbiyev gibi eski komutanlar "Parlamento'nun kaldırılıp, yerine bir Şura kurulması gerekiyor." diye iddialar ileri sürmekteydiler. Yani sizin anlayacağınız, bu gün Çeçenistan'daki siyasi muhalefetin, Aslan Mashadov'a karşı muhalif olan kimselerin oluşturduğu, bir sivil muhalefettir, Şura. Aslan Mashadov ve Parlamento tarafından, kabul görmeyen bir oluşumdur. Bu sabah (27 Şubat 99) aldığım bir habere göre de, Zelimhan Yandarbiyev, bu Şura'dan çekilmiş durumdadır. Neden çekildiğini, tam olarak ben de henüz öğrenemedim. Yani çalışmalarını, programını, gayelerini kendileri belirlemektedirler.

Geçtiğimiz günlerde, bildiğiniz gibi Aslan Mashadov Çeçenistan'da Şeri kanunların yürürlüğe konulacağını, ilan etmişti. Bunun gerçekleştirilmesi için ellerinden gelen gayreti göstermekte. Bu sabah (27 Şubat 99) telefonla yaptığım görüşmede, bu çalışmalar çerçevesinde Khetşuo (Kıyetşo)= Uyanma Zamanı isminde bir kurul oluşturulmuş. Bu kurul içerisinde alimler, uluslar arası hukuk uzmanları, tanınmış siyasetçiler, iktisatçılar vb. yer alacaklardır. Bu kurulun amacı; yürürlükteki

Anayasayı İslam hükümlerine göre düzenleyerek, tanzim ederek, referanduma sunmaya hazır hale getirmek, olacaktır. Yeni anayasa, halkın referandumuna sunulacak. Halkın isteğine sunulacak, halk referandum sonucu kabul ederse, yeni anayasa yürürlüğe girecek, etmezse eski anayasa yürürlükte kalacak. Parlamento bu gün çalışmalarına devam etmekte.

Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev, Mevladi Udigov gibi muhalif kimseler aynı zamanda Parlamento üyesi değil mi?

Onlar tamamen her taraftan çekilmişlerdir. Bütün görevlerinden ayrılmışlardır.

Önceden seçilmişlerdi de, istifayı ettiler, yoksa hiç seçilmemişler miydi?

Onlar parlamento'ya seçilmemişlerdi. Onlar, Aslan Mashadov tarafından görevlendirilmişlerdi.

Yeni Parlamento, Aslan Mashadov tarafından görevlendirilen kimselerden mi oluşuyor.

Hayır, Parlamento seçimleri Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle birlikte yapılmıştı. Zelimhan Yandarbiyev, Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Mevladi Udigov, Zakayev sadece Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmışlardı, parlamento seçimlerine katılmamışlardı. Parlamento yaklaşık 100 kişilik bir kuruldur ve halkın seçimiyle olur. Bu gün Parlamento Başkanı Ruslan Ali Hacıyev isminde birisidir. Başkanlık seçimleriyle birlikte yapılmaktadır. Sizin de bildiğiniz gibi, 27 Ocak 1997 tarihinde Uluslar arası gözlemcilerin denetiminde Devlet Başkanlığı ve Parlamento seçimleri yapılmıştı. Şu andaki parlamento başkanı Ali Hacıyevin Aslan Mashadov ve muhalefet arasında, nasıl bir tutum sergilemekte, muhalefete destek vermekte midir?

Parlamentonun hemen hemen tamamı Aslan Mashadov'u desteklemektedir. Parlamento, yeni oluşturulan Şura'ya tamamen karşı çıkmaktadır.

Ben son olarak şunu sormak istiyorum. Türkiye halkından, Türk hükümetinden, Çeçen Halkı'nın beklentileri nelerdir?

Çeçen halkı, savaş döneminde, en çok yardımın Türkiye'den geldiğini bilmektedir. Tabii Türkiye ile, tarihi bağlarımızın olduğunu da bilmekteyiz. Bizler dedelerimizden, babalarımızdan Türkiye'yi müslüman bir devlet, Türkleri müslüman bir halk olarak dinledik. Çeçenler olarak, tarih boyunca Türklerin Ruslar'la olan savaşlarında, Türklerin yanında yer aldık. Tarih boyunca, ilişkilerimizin en sıcak olduğu halk, Türkler olmuştur. Çeçen halkı, hem Türk halkını hem de diğer müslüman halkları, kardeş olarak görmektedir.

Yaşadığımız zaman dilimi içerisinde, Yeni Dünya Düzeni diye adlandırılan, yeni politika içerisinde müslümanlar en büyük tehlike olarak gösterilmektedir. Eskiden dünyada çalışan iki tane güç vardı: Sovyetler Birliği ve Amerika. Bu gün ise, bu iki güç bir araya gelmiş, dost olmuş kendilerine ortak bir düşman bulmuşlar. Müslümanlar.

Bu birlikteliğin, en basit örneğini Hollywood'da çevrilen son filimlerde görebiliyoruz. Ruslar, Amerikalılar'la birlikte; Müslüman teröristlere, fundamentalistlere karşı, birlikte mücadele vermekteler. Bütün dünyada müslümanlar, bir düşman olarak gösterilmektedir. Çeçen Halkı, bunu çok iyi görmektedir. Çeçen Halkı, şeriat hükümlerini terah ettiği için biliyor ki; ne Avrupa ne de diğer batılılar, kendilerini kabul etmeyeceklerdir. Bunun için de, sadece müslüman halklardan beklentilerimiz vardır. Özellikle Türk halkından, beklentilerimiz vardır. Savaş, işin en kolay kısmıydı ve bitti. Biz şu anda, en zor kısma gelmiş bulunmaktayız. Devlet yapısını, ekonomiyi oluşturma çabaları içerisindeyiz. Bunun için de dış desteğe ihtiyacımız vardır. Bütün müslümanların, hem maddi hem de manevi desteğine ihtiyacımız vardır.

Bundan dolayı Çeçen Halkı, müslümanların bir an evvel bir araya gelmesini beklemektedir. Müslüman dediğimiz ülkeler, kendi derdlerine düşmüş bulunmaktadırlar. Suudi Arabistan'ın, bize hiç bir şekilde yardımda bulunabileceğini düşünmüyoruz, Çünkü, bizim Ruslarla olan savaşımızın sürdüğü günlerde, Rusya'nın kendisine olan 6 Milyar dolarlık borcunu silmişti. Bu yüzden bu gün için, bize yardımda bulunacağını düşünmüyoruz. Çünkü Suudi Arabistan, ABD'nin çizdiği politikalarından dışarıya çıkmıyor ve çıkamaz. Biz bunu biliyoruz.

Irak, bu gün yıllardan beri Amerika'nın bombardımanı altında infemektedir.

Bir diğer örnek İran, Rusya ile ekonomik ve askeri anlaşmaları, en yoğun olan Müslüman ülkedir.

Rusya ile yaptığı bu büyük anlaşmaları feshedip, bize yardımcı göze alamaz.

Afganistan. Buradaki durum bizden daha acı. Tamamen bir iç savaş içersindeler. Oradaki halk, bizden daha mazlum.

Türkiye; hem daha yakın olduğu, hem de tarihi bağlarımız olduğu için, kendimize daha yakın olarak görüyoruz. Türkiye bu gün, diğer ülkelerden biraz daha bağımsız davranabiliyor. Dış güçlerden biraz daha bağımsız görünüyor. Üstelik bölgemizin, Türkiye'nin çıkarları açısından, önem arzettiğini biliyoruz. Örneğin, dünya yeniden parçellenmektedir. Aynen 1. dünya savaşı sonrasında, 2. dünya savaşı sonrasında, dünyanın paylaşıldığı gibi bir paylaşım yapılmak istenmektedir. Eğer Türkiye bu paylaşım içerisinde biraz hesaplı ve daha cesareli bir yaklaşım gösterirse; bizce Türkiye gelecek yüzyıl için, kendisini garanti içersine almış olacaktır. Fakat Türkiye bunu yapamazsa, yakın yüzyıl

ÇEÇEN DİRENİŞİ

içerisinde, tamamen dış güçlerin etkisi altına girecektir. Bir çok konularda, onlara bağımlı olmak zorunda kalacaktır. Bunun da Türkiye'nin istikrarı için, pek yararlı olacağını düşünmüyoruz. Bu yüzden Türkiye'den beklentilerimiz; biraz daha fazla cesaret, biraz daha hesaplı, tutumlu davranarak; bu bölgelerde, kendi politikalarını uygulamasıdır. Bizce Türkiye için, Türkiye'nin istikrarı için, bu bölge ehemmiyet arz etmemektedir.

Çeçenistan'daki savaş sadece Çeçenler'in bağımsızlığı için değil; dünyanın bütün küçük halkları ve müslümanları için, önem arz etmektedir. Biz bu savaşımızda şunu ispat ettik ki; karşınızdaki devlet, ne kadar büyük devlet olursa olsun, onunla baş edebilirsiniz. Biz bunu ispatladık. Çeçenistan savaşının bütün müslümanlara ve diğer halklara verdiği ikinci önemli mesaj: Emperyalist güçlere ne kadar sığınmaya çalışırsak, onların himayesine girmeye çalışırsak, yine de ezilmekten kurtulamayacaktır. Bunun için ne kadar küçük olursak, ne kadar güçsüz olursak olalım, onlara boyun eğmemeliyiz. Onlara ne bahasına olursa olsun direnmeliyiz.

Biz, bir de şuna inanmaktayız ki; çektiğimiz bütün sıkıntıların sebebi, müslüman olmamızdır. Biz müslüman olduğumuz için, bize bu eziyetleri reva görmekteler. Kendi kimliğimizi, kendi dinimizi unutmuyarak, bir araya gelmeliyiz. Bizler Peygamberimizin gösterdiği yoldan gitmeli ve O'nun çağrısı olan, bir ümmet içerisinde, bir araya gelmeliyiz.

Bizler kendimize bunu hedef edinmeli ve Hilafeti ihya etmek için, elimizden geldiğince gayret göstermeliyiz. Müslüman olduğumuz için, kendi hedeflerimizi, kendimiz çizmeliyiz, bağımsız olmalıyız. Çeçen Halkı da, bütün müslümanların bir an önce bir araya gelmesini arzulamaktadır. Türk halkı için, bir dileğim olacaktır. Türk halkı, Osmanlı ruhunu yeniden inşa etmelidir. Çünkü, ancak bu şekilde, büyük bir devlet olabilirsiniz. Bu şekilde kardeş devletlere yardımcı olabilirsiniz. Ve bütün halkların beklentileri, bu yöndedir. Çünkü Osmanlı, bütün dünyaya hakim olmuş bir devlettir. İslamiyeti en iyi düzeyde yaşamış ve yaşattırmış bir devlettir. Ve bu devleti yaşatanlar da Türkler olduğu için, yine Türklerle görev düşmektedir. Ben son olarak tekrar ediyorum ki, dileğim Türkler'in yeniden Osmanlı ruhuna kavuşmasıdır.

Bize bu söyleşi imkânını verdiği için, kendisine çok teşekkür ediyorum. Çeçen Halkı için, son aldıkları İslami kanunlara dönme kararı, hayırlı olur. Allah muvaffak eder inşaallah.

Rusya Yenilgiye Mahkum

Dağıstan'da 8.5 ay hapse atılan Gazeteci-Yazar Mehmet Ali Tekin, Kafkaslar'da yaşanan gelişmeleri, Akit için değerlendirdi.

Çeçenistan-Rusya savaşı sırasında, destansı bir mücadele sergileyen Çeçenlerin Dağıstan'a girmesi, gözlerin tekrar Kafkasya'ya çevrilmesini de beraberinde getirdi. Bölgede yaşananların en çok merak edildiği bir dönemde, Çeçenistan-Rusya savaşı sırasında aylarca bölgede kalan, Ruslar tarafından da Dağıstan'da 8.5 ay hapse atılan Gazeteci-Yazar Mehmet Ali Tekin, Kafkaslar'da yaşanan gelişmeleri, Akit için değerlendirdi. Tekin sorularımıza şu çarpıcı yanıtları verdi:(30)

Sayın M.Ali TEKİN, siz Çeçenistan-Rusya savaşı sırasında bölgeye gitmiş ve belirli bir süre de Dağıstan'da hapse atılmıştınız. Öncelikle Kafkasya'da başınızdan geçenleri aktarabilir misiniz?

Dağıstan'a ilk seyahatimizi 1995 Mayıs'ında gerçekleştirdik. Rusya'nın Çeçenistan'ı işgalinin yaklaşık 7. ayındaydı. O dönemde Selam Gazetesi Yazı İşleri Müdürü'yüm ve gazetenin Ankara Temsilcisi Talip Özçelik'le birlikte, önce Azerbaycan'a gittik. Orada Çeçenlerle buluştuk, onların vasıtasıyla Çeçenistan'a geçtik. Çeçenistan'a geçerken, arada Dağıstan Cumhuriyeti var. Dağıstan, özerk bir cumhuriyettir. Azerbaycan sınırından Çeçenistan sınırına ulaşmak, yaklaşık 340 km. dir. Bu yolu kaçak olarak geçtik. Bizimle birlikte olan gazeteciler arasında, Fatih Altay'lı ve arkadaşları da vardı. Dağıstan'a geçerken, şartlar çok kötü olduğu için olsa gerek, onlar yan yoldan geri döndüler. Hatta onlar, bu 4-5 saatlik yolculuk sonrasında, 4 günlük yazı dizisi yapmışlar ve gazetelerinde yayınlanmıştı. Halbuki ciddi hiç bir şey görmediler. Sadece Azerbaycan'dan Dağıstan'ın başkenti Moğaçkale'ye kadar yapılan ve gayet maceralı bir yolculuktu. O kadar. Yolculuk sonrasında, Çeçenistan'ın Naibler denilen mintikasına girdik. Oradan da Genelkurmay Karargâhı'nın bulunduğu Vedenö şehrine geçtik. Ve Şamil Basayev, Aslan Mashadov'la görüşükten sonra, Çeçenistan'ın yaklaşık yarısını gezdik.

"Canımızı yitirsek de Ruslar'a teslim olmayacağız"

Peki, Çeçen Halkı'nın genel olarak savaşa bakış açısı nasıldı?

Bu gezilemiz sonrasında, son Çeçen kalıncaya kadar, Ruslar'a teslim olmayacakları yönünde bir izlenim edindik. Hatta görüşmemiz sırasında Mashadov bana: "Bizler asla teslim olmayacağız."

Dağlarda aç kalsak ta ölünceye kadar Ruslar'a teslim olmayacağı" şeklinde bir beyanat vermişti. Bu ruh, bütün Çeçen Halkı'na hakimdi. Çünkü biz, sadece askerlerle değil, oradaki köylülerle de görüşmüştük. Gazeteci olarak, bir çok savaş bölgesini gezdim. Her savaş sırasında, o bölge halkından bazıların "savaşın yanlış olduğunu" söylediğini duydum. Fakat Çeçenistan halkından hiç bir kimsede, böyle bir düşünce yoktu. Herkes Ruslar'la savaşın doğru olduğuna inanıyor ve kazanmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Bu gün Dağıstan'a giren birliklerin komutanı Şamil Basayev'le de görüşme imkânınız olduğunu söylediniz. Basayev nasıl bir insan, daha doğrusu nasıl bir komutan?

Şamil Basayev'le uzun uzun konuşmamız oldu. Zaten karargâha ulaştığımızda, bizi ilk karşılayan da O olmuştu. Ben de ilk bıraktığı izlenim, düşmanı çok küçük gördüğü, kendisine ve birliklerine çok güvendiği şeklindeydi. Zaten Basayev, seyahatimiz bilip de Azerbaycan'a ulaştığımız sırada, meşhur Budennovsk Baskını'nı gerçekleştirdi. Bildiğiniz gibi bu baskın, dünyada büyük bir yankı uyandırmıştı. Şamil Basayev tipik bir Çeçen portresi çiziyordu.

Çeçenistan'la ilgili genel bir portre çizdikten sonra, sizin Dağıstan'da yaşadığınız bir tutukluluğunuz olmuştu. O günleri tekrar anlatabilir misiniz?

Çeçenistan'a 2 ziyaretimiz sırasında, yani 2 Kasım 1996'da, Azerbaycan-Dağıstan sınırında, Rus askerleri tarafından tutuklandık ve cezaevine atıldık. 11 gün askeri cezaevinde, daha sonra da sivil cezaevlerinde tutulduk. Ve toplam 8 ay üç gün, cezaevinde kaldık. Yargılanmamızın sonrasında biz "Rusya sınırını izinsiz geçmek" suçundan, üç yıl hapse mahkum edildik. Bu karar üzerine yüksek mahkemeye baş vurduk ve mahkeme içeride kaldığımız süreyi ve gazeteci olmamızı göz önünde bulundurarak, serbest bırakılmamız yönünde karar verdi.

Hapishaneden çıktıktan sonra, Dağıstan Halkı'yla bir temasınız oldu mu?

Dağıstan'da kaldığımız süre zarfında, bu bölgeyle ilgili bir gazeteci olarak çeşitli araştırmalarımız oldu. Dağıstan Halkı'nın yaklaşık % 80'i müslüman, samimi olmasına rağmen, islam konusunda bilgisizlik had safhada. Hatta alkollü içkinin haram olduğunu bilenlerin, sayısı bile çok azdı. Cezaevinde kaldığımız süre zarfında, namaz vakitlerinde ezan okuyordum. Bu ezan okumam, hapishanede, bana karşı büyük bir sempatinin doğmasına yol açtı. Hatta koğuş değiştirdiğimizde, bize gösterilen sevgi görülmeye değirdi. Benden, Kur'an-ı Kerim okumam için ricada bulunuyorlardı. Ben de onları kırmıyordum. Ve huşu içinde beni dinliyorlardı. İslama karşı büyük bir ilgi ve sevgi vardı. Dağıstan'da, yaklaşık 38 ayrı ırktan insan var. Ben bunlardan 10'a yakın ırka mensub kişilerle görüşme imkânına sahip oldum.

Bu ırkların bir kaçını sayabilir misiniz?

Avar, Dargin, Lakets, Kumuk, Lezgi, Azeri, Çerkez, Çeçen, Agul, Adige ve diğerleri. Lezgi ırka mensub insanlar, Türkçe kelimeleri çok kullanıyorlardı.

Çeçenistan kuvvetlerinin Dağıstan'a girmesinden sonra, bağımsız bir İslam Devleti ilan edildi.

Bölgedeki nüfus yapısı nasıl?

Dağıstan'da 2.200.000 dolayında bir nüfus var. Bu nüfusun, biraz önce zikrettiğimiz gibi, % 80'ini müslümanlar, geri kalanını da Ermeni, Rus ve Yahudiler oluşturuyor. Çeçenistan'a nazaran Dağıstan'da, islami bilgi seviyesi bakımından bazı bölgelerde, üstünlük gösteriyor. Ama benim izlenimlerime göre, Çeçenistan'daki halk, islami konularda daha hassas. Yeni öğrendikleri bir konuyu hemen uygulamaya başlıyorlar. Dağıstan'dakiler ise bildikleri halde, aynı samimiyeti, aynı hassasiyeti göstermiyorlardı.

Peki, Dağıstan halkının Çeçenlere bakış açısı hangi yönde?

Benim görüştüğüm bir çok kişi, Çeçenlere yardım etmeyi istiyordu. Ama Rusya'nın hegemonyası altında kaldıkları için, bir kısmı da, Ruslar'ın anti-Çeçen propagandasından etkilendikleri için, yardımlar konusunda çok fedakârlık yapmıyorlardı.

Harekât, kongreden çıkan bir karar

Bölgede araştırma yapmış bir gazeteci olarak, Dağıstan Halkı'nın, Çeçenlerin Dağıstan'a girmesinden memnun olduğunu söyleyebilir misiniz?

Şu anda Dağıstan'a giren birlikler, Şamil Basayev'in Emir'i olduğu Şura adı verilen bir organizasyonun birlikleri. Ki bunlar, yaklaşık iki yıldan beri, Çeçenistan-Dağıstan Halkları Kongresi adı altında bir oluşum gerçekleştirmişti.

İlk kongreyi geçtiğimiz yıl Dağıstan'ın başkenti Mohačkale'de, ikincisi de geçtiğimiz Nisan ayının 17'sinde, Çeçenistan'ın başkenti Charkale'de gerçekleştirildi. Bu kongrelerdeki ana fikir, Kuzey Kafkasya'daki bütün halkların temsilcilerinin katılımıyla gerçekleştirilecek bir federasyon oluşturmaktır. Kongrelerde alınan kararları gerçekleştirmek için, merhale merhale çalışmalar yapıyordu. Son kongrede alınan kararlardan bir tanesi de, Dağıstan'da islami hükümlerin uygulanmasına geçilmesiydi. Geçtiğimiz günlerde yapılan harekât, kongreden çıkan kararlar doğrultusunda yapılmıştı. Harekâtın,

Dağıstan'da yaşayan müslüman halklara işbirliği içerisinde gerçekleştirildiğine inanıyorum. Zaten Şura'da her iki ülkenin kendi temsilcisi var.

Hedef, İslam Devleti kurmak

Çeçenler, Dağıstan'da bağımsız bir İslam devleti ilan etti. Çeçenistan'da da aynı şekilde bir İslami devlet anlayışı hakim. Siz biraz önce, Çeçenistan halkının İslami konularda çok da bilgili olmadığını söylemişsiniz. Bu durumda halkın, İslami devlete uyum problemi yaşamaması gerekiyor mu? Halkın, İslam devletine yönelik bir tepkisi düşünülemez. Çünkü, benim orada bulunduğum süre zarfında, biraz önce de zikrettiğim gibi, Çeçen Halkı'yla uzun uzun görüşme imkânına sahip oldum. Görüşüğüm kimselerin hemen hemen tamamına yakın bir kısmının, bana söylediği bir şey vardı: "Biz, birincisi bağımsız bir devlet, daha sonra da İslami devlet kurabilmek için Rusya'ya karşı baş kaldırdık." İslami konularda, halkın geniş bilgiye sahip olmadığı aşikâr. Ama, yeni bir şey öğrendiklerinde, onu derhâl uygulamaya başlıyorlar. Dolayısıyla Çeçenistan'da İslam Devleti, sadece yöneticilerin arzusu değil. Bu kişiler, eğer İslam Devleti ilan etmemiş olsalardı, halk, onları alayağı ederdi. Zaten Çeçenistan'da değişik bir hukuk sistemi oluşturdular. İsteyen Şerî mahkemelerde, isteyen diğer mahkemelerde yargılanıyor. Halkın büyük çoğunluğu Şerî mahkemeleri tercih ediyor.

Bu anlayış, Dağıstan'da da işlerlik kazanabilir mi?

Ben işlerlik kazanacağına inanıyorum.

Kesinlikle işgal değil

O zaman Çeçenler'in Dağıstan'a girmesinin, isterseniz adını koyalım. Bu bir işgal mi, yoksa Dağıstanlıların bir nevî yardım talebi mi?

Kesinlikle işgal değil. Biraz önce bahsettiğimiz Şura'nın içerisinde, Dağıstan temsilcileri de var. Kanaatimce, Dağıstan temsilcileri, Çeçenistan'ın Ruslar'a karşı başarısından dolayı, onlardan yardım talebinde bulunmuştur. Hatta ben şuna inanıyorum; belki bu vesileyle, Dağıstan'daki halk daha da bilinçlenir.

Rusya, Çeçenler'e karşı koyamaz

Şu anda bölgede Rusya'yla bir çatışma yaşanmaya başlandı. Bu çatışmalar uzun sürer mi?

Ben, Rusya'nın çok ciddi ve uzun süreli bir mücadele verebileceğine inanmıyorum. Çünkü, ekonomik olarak Rusya'nın durumu buna müsait değil. Tıpkı, Çeçenistan savaşında olduğu gibi. Çeçenistan savaşında Rusya, batının yardımlarıyla savaşı sürdürdü. Benim araştırmalarıma bunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyor. Rusya'nın savaş döneminde, bir günlük gideri 200.000 dolardı. Ve bu giderleri tek başına karşılayamayacağını, bir örnekle izah edebilirim: Savaş 11 Aralık 1994 günü başlamıştı. Aynı yılın Ağustos ayı başlarında, Ruslar'ın uzaydaki bir üssünde görevli kozmonotun, görev süresi bitmişti ve yeryüzüne dönmesi gerekiyordu. Bu dönüşün gerçekleşmesi için, yeryüzündeki istasyonda, bazı aletlerde değişiklik gerekiyordu ve bunun için de 20.000 dolar harcama yapılması lâzımdı. Rusya hükümeti bu parayı tahsis edemediği için, uzay üssündeki kozmonotun görev süresini 6 ay uzatmıştı. Hatta beni sorgulamakla görevlendirilen, KGB'nin Moğaçkale'deki müslümanlarla ilgili birimin şefi Canullah Habib Abdullayev'e: "Siz Çeçen Halkı'nı dize getiremezsiniz. Kaldı ki, siz şu an savaşı, emperyalist güçlerin desteğiyle sürdürüyorsunuz. Çünkü Rusya'nın ekonomik durumu ve savaş giderleri ortada" dedim. O da bana: "Sen bunları nereden biliyorsun? Doğru söylüyorsun" diye itirafa bulunmuştu. O günkü durum, bu gün içinde geçerlidir. Dolayısıyla Rusya'nın bu savaşı göze alacak durumu yok. Benim kanaatim, Rusya, Çeçenistan'da olduğu gibi sert davranır ve savaşı sürdürecektir, Çeçenistan'daki kadar bile dayanamaz. Hemen geri adım atmak zorunda kalır.

Dağıstan'da Açan Laleler....

Marmara Bölgesi'nde meydana gelen deprem felaketinde vefat eden insanların zihin, taksiratlarını affetmesini ve geride kalanlara sabırlar ihsan etmesini, Kahhar olan yüce Rabbimizden niyaz ediyorum. (31)

Ülkemizin maruz kaldığı büyük deprem felaketinin hemen öncesinde, Dağıstan Müslümanları, ülkelerini Rus işgalinden kurtarmak için mücadeleye başlamışlardı. Deprem, Kafkasya'nın geleceği açısından çok önem taşıyan bu olayı, ikinci plana düşürdü. Ve şu günlerde bölgede önemli gelişmeler yaşanmakta.

6 Ağustos günü, Şura'ya bağlı askeri güçlerin, Dağıstan'ın Botlikh Bölgesi'ndeki bazı köyleri, Ruslar'ın işgalinden kurtarmasıyla başlayan çatışmalar, geçtiğimiz günlere kadar, bütün şiddetiyle devam etmekteydi.

Şura Emir'i ve aynı zamanda Genel Komutan Şamil Basayev'in idaresindeki mücahidler, her türlü kısıtlı imkânlarla rağmen, Ruslar'a büyük kayıplar verdimektedirler. Bu arada mücahidlerden de şehidler verilmektedir. Şimdiye kadar, mücahidlerden 32 şehid verilmiş olup, 25'i ağır olmak üzere yaklaşık 100

ÇEÇEN DRENİ

ve Özbeklerin çoğunluğunu çektiği ve bölge ülkelerinden, değişik zaman dilimleri içerisinde, mücahid kılığında 60 kişilik bir grub, Komutan Hattab'a suikast yapmak üzereyken, ağığa çıkartılırlar. General Şamil Basayev ve General Hattab tarafından, karargâha özel olarak Rus gazeteci ve televizyoncular çağırılır. Gazeteci ve televizyoncuların önünde bu 60 kişi tek tek "Komutan Hattab'ı öldürmek için, Rusya tarafından görevlendirildikleri" itirafında bulunurlar. Bu itirafın sonra gazeteci ve televizyoncuların önünde, boyunlan kılıçla vurulmak üzere idam edilirler.

Şamil Basayev Komutasındaki mücahidler, 26 Ağustos günü, taktik bir karar alarak bölgedeki güçlerinin büyük bir kesimini Çeçenistan'daki karargâhlarına geri çektiler. Bu taktik bir geri çekilmeydi. Nitekim Şamil Basayev bir iki gün önce yaptığı basın toplantısında, gazetecilere "Çok yakın bir zamanda, tekrar Dağıstan gireceklerini ve bu sefer bir kaç koldan, bu işi gerçekleştireceklerini" açıkladı.

Bu gelişmeler yaşanırken, Dağıstan'ın içi de kaynamaktaydı. Rus yanlısı Dağıstan Hükümeti, Rusya'nın emriyle, kendisine yakın olan tüm insanlara silah dağıttı. Sürekli olarak da televizyon ve radyolarında "Dağıstan Vehhabi militanlar tarafından işgal edildi. Ülkenizi Vehhabilere kaptırmayın!" mahiyetinde, propaganda yapmakta

Müslümanların güçlü olduğu bazı mıntikalarda da, müslümanlar Rusya'nın kukla hükümeti olan "Dağıstan Cumhuriyeti Hükümeti" ne karşı ayaklanmalar başlattı. Bunlardan en güçlüsü Karamahı Köyü, geçtiğimiz Pazartesi günü, Rus kuvvetleri tarafından abluka altına alındı.

Bu Karamahı Köyü ile ilgili olarak, 1995 Kasım ayında Azerbaycan-Dağıstan sınırında, Rus askerleri tarafından tutuklanıp Derbent'teki Askeri cezaevine konulmuştuk. Burada birlikte kaldığımız tutuklu genç bir müslümandan, bu köyle ilgili, ilginç bilgiler edinmiştim. Rus Zindanları olarak kaleme aldığım eserimi, maddi yetersizlikler yüzünden, henüz bastırma imkânı bulamadım. Bu eserimi daha ziyade bir günlük tarzında kaleme aldım. İlgili bölümü buraya aynen aktarıyorum:

10 KASIM 1995 CUMA: Öğleden önce, bizim kaldığımız hücrede, aramızda cezaevinin en gediklisi, fakat yaşça en küçük olan Muhammed Seyidof (19) ile, Tercümanımız-can dostumuz Samir aracılığıyla sohbet ediyordum. Dağıstan ve buradaki müslümanların durumları ile ilgili sorular soruyordum. O da cevaplıyordu. Diğerleri de bizi dinliyorlar veya arada bir, bir şeyler söylüyorlardı. Sohbe sadece Muhammed Davudo'nun (46) suç ortağı Musa AHMEDİNOV (37) katılmadı. Musa hücrelerinde genellikle uyuyordu. Muhammed Seyidof önce kendi köyü hakkında bilgi verdi. O köy diyor, fakat nüfusuna bakılırsa, bir kasabaydı. Mohaçkale'ye bağlı BUY NASKI Rayon'un KARAMAHI Köyü, 6.000 civarında nüfusa sahipmiş. Tamamının müslüman olduğu ve de % 99'un da, namaz kıldığını söyledi. % 99'u namaz kılıyor dediğinde, bizler çok şaşırдық. Köyde ikisi merkezi olmak üzere, onbeş cami bulunuyormuş. Namaz kılmayanlar, parmakla sayılacak kadar azdır diyor. Daha önceki yıllarda, yerel idareyi, halk kendisi seçiyormuş. Fakat son senelerde, idarecileri hükümet tayin etmeye başlamış. Önceki idare zamanında, köyde içki içmek ve hicapsız dolaşmak yasakmış. Şimdilerdeyse, resmen yasak değil, fakat hicapsız dolaşan çok azmış. Hicapsız dolaşanların, en çok 150 kişi kadar olduğunu söylüyordu. Son senelerde hükümet buradaki halkı ifsat etmek için, bar tipi bir kulüp açmış. Fakat rağbet gömediğinden, kısa zamanda kapanmış.

Dağıstan'da 38 değişik ırk yaşıyormuş. Bunların en önemli ve en çok nüfusa sahip olanlarının şunlar olduğunu belirtti: DARGİN-AVAR-KUMUK-ÇEÇEN-TABASARAN-LEZGİ-LAKETS-NAGAY-KABARTAY-KARAÇAY-AZERİ-OSETİN ve RUS. İslam'a en çok bağlı olanların da; Dargin, Avar, Çeçen ve Kumuklar'ın olduğunu, Osetin ve Rusların Hristiyan olduklarını fakat % 5-10 arasında da, Müslüman Rus ve Osetin bulunduğunu anlattı. Sohbetimiz saatler sürmüştü. Sohbet sırasında Muhammed Davudo'ya (46) erzak gelmişti. Bu seferde çok çeşitli (Ceviz içi-Elma-Nar-Üzüm-Çukulata-dört değişik bisküvi-Misafir Şekeri-Salatalık-Reçel) yiyecek gelmişti. Ben sohbet sırasında, notlar aldığım için, hepsi ve özellikle Muhammed Davudo (46), gülüyorlardı. Saat 14.50 sularında, yeni gelen yiyecekler ve dünden kalanlarla birlikte, kendimize iyi bir ziyafet çektik. Yemekleri genellikle, hepimiz beraber, yan hücrede yiyorduk. Yan hücre, bizimkine nazaran biraz daha büyükçeydi.

Dağıstan'ın Rus işgalinden kurtarılması için verilen mücadelede Türkiye'den giden müslümanlardan ilk şehidler verildi: Murat Konukçu (Cuheyman)-Cemil (Ebu Zeyneb) ve Avrupa'dan iki kardeş birlikte gelen ve büyüğü olan Faruk. Faruk, henüz 3.5-4 aylık islami bilince ulaşmış bir müslüman olduğunu öğrendik. Kardeşi halen cephede cihada devam etmektedir.

Şehidlerden ilki Murat Konukçu, Karamürsel'de oturmaktaydı ve daha önce de, Bosna cephesinde 5 ay kalmıştı. Kosova'nın Sırp tarafından yağmalanmaya başlaması üzerine de, Kosova'ya gitmek üzere Makedonya'ya gitti. Kosova'ya giremeden geri dönmek mecburiyetinde kalmıştı. Ne pahasına olursa olsun, Kosova'ya gitmeyi kafasına koymuştu. İkinci defa Makedonya'ya gitmişti. Geçiş emniyeti için gereken bağlantıları kurmuş, sınırda beklemekteydi ki banş anlaşması imzalandı. Yine geri dönmek mecburiyetinde kalmıştı.

kadan da yaralanmıştır. Buna karşılık ise, Ruslar'ın kendi verdikleri rakam doğru ise, 1000 (bin) civarında askerleri ölmüştür.

Bölgeden aldığımız son haberlere göre mücahidler, 26 Ağustos tarihinde, Botlikh bölgesinden, taktik bir kararla, Çeçenistan'ın Gensolc Bölgesi'ndeki karargâhlara çekildiler. Genel Komutan Şamil Basayev, bunun taktik bir çekilme olduğunu, en kısa zamanda Botlikh Bölgesi ve ilaveten bazı bölgelere döneceklerini açıkladı.

Peki bu güne nasıl gelindi?

27 Ocak 1997 tarihinde, Çeçenistan Devlet Başkanı seçilen Aslan Mashadov, bir müddet sonra, Başbakanlığa ünlü komutan Şamil Basayev'i atadı. Şamil Basayev, bu görevi 6 aylığına, şartlı olarak kabul etti. Bu 6 ayın bitiminden sonra, Şamil Basayev görevini bıraktı ve öteden beri devam edegelen ve tüm Kafkasya bölgesinin kurtarılması için, yapageldiği çalışmalarına döndü. Bu bağlamda, 1998 yılında Dağıstan'ın Başkenti Mohaçkale'de Çeçenistan-Dağıstan Halkları Kongresi'ni topladı. 17 Nisan 1999 günü Çeçenistan'ın Başkenti Charkale (Grozni)'de ikincisi düzenlenen kongrelerde, bir dizi kararlar alındı. Kongrelere Dağıstan müslümanlarını temsilen 4 kişi ve Çeçenistan'dan da Şamil Basayev-Mevladi Udugov-Zelimhan Yandarbiyev vb. ünlü simaların yanı sıra, Çeçenistan'ın Rus işgalinden kurtarılması mücadelesinde, önemli yararlılıklar gösteren ve bu başarılarından ötürü de, Devlet Başkanı Aslan Mashadov tarafından General rütbesi verilen; aslen Suudi Arabistan'lı olup, Afganistan ve Tacikistan'da 7 yıl kadar savaştıktan sonra, 1995 Mayıs'ında Çeçenistan cihadına destek vermek için, Çeçenistan'a gelen Komutan Hattab da bulunuyordu.

Çeçenistan'dan Ruslar'ın hezime uğrayarak çekilmesinden sonra, General Hattab; Kafkasya bölgesi ülkelerinden ve çeşitli müslüman ülkelerden gelen mücahidlere, kamplarında eğitim vermeye devam ediyordu.

1995 Kasım ayında ikinci kere Çeçenistan'a giderken, Azerbaycan-Dağıstan sınırında Rus askerleri tarafından yakalanıp konulduğumuz cezaevinden, sekiz ay yatıp çıktıktan sonra, her türlü tehlikeyi göze alarak, ülkeme dönmeden gittiğim, Çeçenistan'ın Gensolc mıntıkasında görüştüğüm Komutan Hattab, yine bu mıntıkeyi kendisine karargâh olarak seçmişti. Gensolc Köyü'ndeki karargâhında ve yakınındaki dağda bulunan kampında, 5 gün kalmıştım. Bu bölge, şimdiki Şura Emiri Şamil Basayev tarafından Genel Karargâh haline getirilmiş durumda.

17 Nisan 1999 tarihinde, Çeçenistan'ın Başkenti Charkale (Grozni)'de toplanan 2. kongrede alınan kararlar, Şura Emiri olarak seçilen Şamil Basayev tarafından, özellikle bölgede bulunan İnguşetya, Kabartay Balkar, Dağıstan, Karaçay Çerkez Cumhuriyetleri başkanlarına, bir mektub halinde bildirildi. Kongre Başkanı ve aynı zamanda Şura Emiri sıfatıyla Şamil Basayev, Kongre üyelerini, 23 Temmuz 1999 günü olağanüstü toplantıya çağırdı. Çeçenistan'ın Gensolc Köyü bölgesindeki Genel Karargâh'ta toplanan Şura üyeleri, son olarak bir genel durum değerlendirmesi yaptılar. Burada alınan karar gereği, Şamil Basayev Rusya Federasyonu Devlet Başkanı Yeltsin'e bir mektub gönderir. Mektubda Çeçenistan-Dağıstan Halk Konseyi olarak Dağıstan'da bundan böyle İslam Cumhuriyeti ilan ettiklerini ve yakında da, Dağıstan'a gireceklerini açıkça belirtir.

Bu olağanüstü toplantıda alınan karar gereği, Şamil Basayev komutasındaki 400 kişilik birlik, Gensolc Köyü bölgesindeki karargâhlarında son hazırlıklarını yaparlar ve dualarla Dağıstan'a doğru yola çıkarlar. Gece yarısı saat 3.00 sulanında, Çeçenistan Dağıstan sınırına ulaşılır. Burada bütün ordu birlikte sabah namazını kılar ve Dağıstan'a girer.

Daha önceki anlaşma gereği, Dağıstan Müslümanlarından bir grubun lideri durumunda bulunan Şeyh Bahaüddin de, Dağıstan'ın iç bölgelerinden Rus kuvvetlerine arkadan baskın vermesi kararlaştırılır. Fakat Şeyh Bahaüddin buna muvaffak olamaz ve sınır bölgesine yakın mıntıkadaki Rus kuvvetlerine karşı, saldırıya geçmek zorunda kalır.

General Şamil Basayev ve General Hattab'ın emri altındaki kuvvetler, hemen bir kaç köyü ele geçirirler. Ruslar mücahidlerin kontrolü ele geçirdiği bölgelere, büyük kuvvetler sevkederler. Fakat sevkettikleri kuvvetler hiç bir şey yapamamaktadır. Aksine büyük kayıplar vermektedirler. Hatta mücahidlerin ikinci günlük operasyonlarında, bölgede bulunan küçük bir askeri havaalanı basılır. Bu baskın sırasında, Rusya Hava Kuvvetleri Komutanı'nın uçağını havaya uçururlar. Hatta bu anı videoya kaydedip, görüntüler büyük bir koruma eşliğinde, Çeçenistan'da yayın yapan ve hemen hemen tüm Kafkasya'da seyredilen, Kongre Daimi Üyelerinden Mevladi Udugov'a ait olan Kafkas TV'ye ulaştırılır ve bütün dünyaya, bu operasyon bir kaç saat sonra gösterilir.

Bu arada tüm batıl güçler de, birbirlerine destek olmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri, acil olarak Rusya'ya 4.5 Milyon dolar nakit para yardımı gönderir.

Ayrıca ABD General Hattab'ı aranan kimseler listesine ilave eder. Rusya zaten Çeçenistan savaşı döneminden beri Komutan Hattab'ı öldürmek için, her yolu denemektedir. Hatta Dağıstan'a düzenlenen bu büyük operasyon hazırlıkları sürdürülürken, operasyondan yaklaşık iki ay önce; Tatar

kendinize göre bu iddianızda samimi olduğunuzu düşünüyorsanız; içinde bulunduğunuz hükümetin başbakanı olarak Sayın Ecevit'in imzalamış olduğu 'Terörizmle karşı işbirliği' anlaşmasını iptal ettiniz. Eğer ettiremiyorsanız, istifa etmelisiniz. Aksi takdirde dökülen her Çeçen kanında, sizinde sorumluluğunuz olacaktır.

Bir daha ayet metnini hatırlayalım: Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarırlar ve sürülüp çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındır. Kim onları dost edinirse, artık onlar zalim olanların ta kendileridir.

Evet, yüce Allah, zulme-teröre karşı durmamızı istiyor.

Uluslar arası emperyalizm, tüm istilaları-terimleri istismar ettiği gibi, terör istilalı-terimini de istismar etmektedir.

Terör: Tedhiş. Tedhiş: Sürekli ve sistemli şiddet hareketleri, cinayet ve benzeri hareketlerle korku uyandırma, yıldırma, dehşete düşürme; terör. (33)

Terör: a (fr. terreur; lat. terror, terrere, korkutmak'tan). Bir gücü, bir iktidarı zorla kabul ettirmek amacıyla, sistemli bir biçimde şiddet kullanma, yıldırma; tedhiş. Teröre baş vurarak ayakta durabilen diktatör. (34)

Yeltsin'in şahsında Ruslar, Çeçenlerle yüzyılların hesaplaşmasının devamını yapmaktadırlar.

Yüzyıllardır olduğu gibi, bu günlerde de Çeçenler ülkelerini-vatanlarını, topraklarını işgal etmek isteyen Ruslar'a karşı yiğitçe direnmektedir, direniş destanları yazmaktalar. Şeyh Şamil'in yazdığı destanları, bu gün torunları olan Dudayev'ler, Şamil Basayev'ler, Aslan Mashadov'lar, Salman Raduyev'ler, İslam Halimov'lar, Şeyh Ahmet Hamza'lar tekrarlamaktadırlar.

Dün olduğu gibi, bu gün de Ruslar, bölgeye dışarıdan gelip, istila etmek istemektedir. Bölgeyi kontrolü altında tutarak, sıcak denizlere inme sevdasının sürmesini istemektedir.

Yukarıda terör kelimesinin, batılı kaynaklardan Meydan Larousse'den aktardığımız maddesinde: Bir gücü, bir iktidarı zorla kabul ettirmek amacıyla, sistemli bir biçimde şiddet kullanma, yıldırma. Bu tanıma göre asıl terörist Ruslar'dır.

Ruslar'ın terörist olması, hem tarihi ve hem de kanuni yönden, apaçık ortada durmaktayken; bütün dünya daha önceleri olduğu gibi, bu sefer de haklıyı-haksız, suçluyu-suçsuz ilan edip, böylece kabul edilmesini sağlayabilmiştir.

İster, batılı normlara göre düzenlenmiş olan Uluslararası Devletler Hukuku'nu, istersek eski Sovyetler Birliği Anayasası'nı veya Rusya Federasyonu Devlet İktidar Organları Arasında Yasama ve Yetkinin Dağıtımı Kanunları'nı gözönüne alalım, bunların hepsine göre Ruslar teröristtir....

Ruslar'ın teröristliğini bir kaç yönden daha isbatlayabiliriz. Şöyle ki:

Birincisi; tarihçilerin kayıtlarına göre Çeçenler, bölgenin yerli halklarından. Ruslar ise bölgeye 1700'lü yıllardan itibaren, istilacı olarak gelmeye başlamışlardır.

İkincisi; Ruslar, daima Çeçenler'e saldırmışlardır. Savaş, yüzlerce yıl önce olduğu gibi, bu günlerde de, Çeçen topraklarında sürmektedir.

Yurtlarından sürülmek istenen, sürülen, zulme uğrayan Çeçenlerdir.

Çeçenlerin mazlumiyetini tarihi ve kronolojik olarak kısaca şöyle özetleyebiliriz: (Bu kısımda 16. sayfadaki bölüm aynen yer almaktadır.)

Çeçenler işgalci Rus güçlerine karşı, tüm imkânsızlıklarına rağmen yiğitçe direndiler. Bir avuç Çeçen, vatanlarını cansiperane bir şekilde savundu ve haklı davalarını sonunda kazandılar. Tabii ki bu kazanımı elde etmek için, bir çok fedakârlıklar yaptılar. Yüzbinlerce masum sivil Çeçen, Rus bombardımanı altında can verdi, şehid oldu. 11 Aralık 1994'de başlayıp 1996 Ağustos sonunda Ruslar'ın geri çekilmek zorunda kaldıkları savaş döneminde; 110.000 ihtiyar, çocuk, kadın Çeçen füze-uçak-helikopter-tank ve top bombardımanları neticesinde, hayatlarını yitirdi. Ruslar, 1996 Ağustos ayında Hasavyurta imzalamak zorunda kaldıkları anlaşma gereğince; 5 yıl boyunca, yani 2001 yılına kadar, Çeçenistan'a saldırmayacağını ve bu 5 yılın sonunda, yani 2001 yılı içerisinde, Çeçenistan'ın geleceği için, Çeçen yetkililerle masaya oturup anlaşma yapacağına dair barış anlaşması imzalamıştı.

O günden bu güne Çeçenistan Devlet Başkanı Aslan Mashadov Hükümeti'nin temsil ettiği Çeçenlerle, Rus Hükümetleri arasında bir çok anlaşma imzalanmıştır. Yani Yeltsin Hükümeti olarak temsil edilen Rusya, Aslan Mashadov Hükümeti olarak temsil edilir Çeçenlerle, bir çok anlaşmaya imza koymuştur. Bu belgeler dünya kamuoyunun önünde imzalanmasına rağmen; Rus hükümetinin çıkarlarını, uluslararası çıkarlarla eş gören uluslararası emperyalizm, Rusların söylemini, dünya kamuoyuna maalesef kabul ettirmeyi başarmışlardır. Çeçenler Teröristtir. Çeçenler'i savaşla ve barışla dize getiremeyen Yeltsin, yeni bir seçimi daha kazanabilmek için, bu senaryoyu tekrarlamak mecburiyetinde kalmıştır. Rusya parlamentosu ve devlet başkanlığıni yeniden kazanabilmek için, Çeçenistan'a saldırmıştır. Batı, 1994 yılında yaptığı gibi, bu yeni saldırısında da, arka planda Ruslar'ı maddi olarak finansa etmektedir.

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Buradan dönüşünde, Bosna Cephesi'nden tanıdığı Karamürsel'li Salih'le zaman zaman derdleşirlerdi.

Geçtiğimiz pazar günü (29 Ağustos), Deprem felaketi sebebiyle, geçmiş olsun demek için, Karamürsel'de ziyaret ettiğimiz Salih, sohbet sırasında, Murat Konukçu'nun, Dağıstan cephesine gitmeden bir kaç gün önce, yine böyle bir sohbet esnasında Salih'e "Bu gün öyle bir rüya gördüm ki, çok enteresan. Bosna'da iken bir arkadaşım, aynen benim gördüğüm bu rüyayı gördüğünü anlattıktan sonraki gün, şehid olmuştu. Benim gördüğüm de, o kardeşimin anlattığı rüyanın aynısı. İnşallah Dağıstan'da şehid olurum" diyerek, şehadet özlemine dile getirmişti.

Cüheyman Mahlaslı Murat Konukçu, her sefere çıkışında annesinden helâlik dilemek adetiyle. Annesi de diğerparesini her seferinde "Hayırlısı ile git ve gel. Allah yardımcınız olsun" diye, dualar ederek uğurluyordu. Bunu arkadaşlarına öğünerek anlatırdı.

Şehadeti ise şöyle vuku buluyor Murat Konukçu'nun. Kendisi Şeleka tabir edilen ve Kamaz Kamyonu üzerine monte edilmiş uçaksavar komutanıdır. Bu silahı iki kişi kullanılmaktadır. Cüheyman Komutandır. Uçaklara aman vermemektedir. Uçaklar, bunların kamyonunu farkeder ve yüksekte bombardımana başlar. Bombardımandan kurtulmak için, kamyon, Dağıstan'lı mücahid şöför tarafından mevzi değiştirmek için manevraya başlıyor. Uçak çok yoğun bir bombardıman yapmaktadır. Kamyonu sürekli zikzak yaparak bombalardan kurtarmaya çalışan mücahid, bir ara bir rampaya gelir. Tam o esnada kamyonun freni patlıyor. Kamyon, sağ tarafta bulunan uçuruma doğru, yuvarlanmaya başlıyor. Şöför atlamaya muvaffak oluyor. Fakat Cüheyman lakablı Murat Konukçu ve yardımcısı Abdülbari isimindeki Ürdün'ü mücahid, kamyonun sağ taraftaki uçuruma yuvarlanması sonucu, şehid oluyorlar. Murat konukçu'nun cenazesini defneden Suudlu Osman isimindeki mücahid, Murat'ın şehadet pamağının şehadet getirir vaziyette ve kalbinin üzerinde olduğunu, defnederken sağ kolunu ne kadar yanına koymaya çalıştıysa da, her seferinde kolu dirseğinden bükülerek, elini şehadet getirir vaziyette, kalbinin üstüne gitmekten alıkoyamıyor ve öylece defnettiklerini anlatıyor.

Terörist Kim; Çeçenler mi, Yoksa Ruslar mı?

Ey iman edenler, benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin. Siz, onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar Hakk'tan size gelene küfredmişler, Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı peygamberleri de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp çıkarmışlardır. Eğer siz, benim yolumda cihad etmek ve benim ızzatı aramak amacıyla çıkmışsanız (nasıl) onlara karşı hâlâ sevgi gizliyorsunuz? Ben, sizin gizlemekte olduklarınızı da, açığa vurduklarınızı da bilirim. Kim sizden bunu yaparsa, artık o, elbette yolun ortasından şaşırıp-sapmış olur. Mümtahine-1

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarılmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever.

Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarılanları ve sürülüp çıkarılmanız için arka çıkanları, dost edinmenizden sakındırır. Kim onları dost edinirse, artık onlar zalim olanların ta kendileridir. Mümtahine 8-9

Yaşadığımız günlerde dünya, Rusya'nın zalimliğine bir kere daha şahid olmaktadır. Eylül 99 başından bu yana Rusya, Dağıstan ve Çeçenistan topraklarında terör estirmekte ve Çeçenlere karşı jenosid-soykırım uygulamaktadır. Çeçenleri yokederken de dünyaya "teröristlere karşı savaşıyorum" demektedir. Bu söyleminde de, maalesef başarılı olmakta ve tüm dünya kamuoyunun gözü önünde, hem Çeçenleri yok ediyor, jenoside-soykırım tabii tutuyor, hem de bunda haklı olduğunu kabul ettiriyor (32)

Bırakınız başka ülkeleri, bizim ülkemiz idarecilerini de, yaptığı bu soykırım şahid tutarak, onaylatarak terörizme karşı işbirliği anlaşmalarını yapmayı başarabiliyor. Bütün dünya bu jenoside-soykırım seyrirci oluyor. Türkiye idarecileri ise, kraldan daha kralcı olarak terörizme karşı işbirliği anlaşması imzalayarak, Ruslar'ın Çeçen kardeşlerimize karşı uyguladığı soykırım-jenosidi tasdik ederek, onaylıyarak desteklemiş olmaktadırlar.

Yukarıdaki ayetlerde belirtildiği üzere kafirler zulümlerini; müslümanım diyen Sayın Ecevit, Sayın Bahçeli ve Sayın Yılmaz vasıtasıyla, tüm Türkiye halkına onaylatmaktadır. Biz, buradan halkımızın bir çoğunun hislerine tercüman olmak istiyoruz ve haykırıyoruz: Elini Çeçen kanlarıyla yıkayan, en büyük teröristlerden birisi olan Yeltsin'le imzalamış oldukları "Terörizme karşı işbirliği anlaşmasını" kabul etmiyoruz. Bu anlaşmayı imzalayan sayın Ecevit ve O'nun hükümet ortakları Devlet Bahçeli ve Mesut Yılmaz başkanlıklarında kurulan hükümette bulunan, tüm milletvekillerine buradan haykırıyoruz:

Dökmülen her gram Çeçen kanının hesabını; sizlerin burunlarından fitil fitil getirmeyi, Allah bizlere nasib etsin. Bu ayıp, size kıyamete kadar yeter. Ey müslüman olduğunuzu söyleyen milletvekilleri! Çeçenlerin kanını dökmeyi mubah sayan "terörizme karşı işbirliği" anlaşmasının hesabını, Allah'a nasıl vereceksiniz. Yüce Rabbimiz yukarıda mealini verdiğimiz ayetlerde ve diğer bir çok ayette, zulme-teröre karşı durmamızı emretmektedir. Eğer gerçekten müslüman olduğunuzu iddia ediyorsanız ve

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Ruslar'ın Çeçenistan'a yaptığı zulmü yerinde görüp, Türkiye halkına ve dünya müslümanlarına duyurabilmek maksadıyla, gazeteci arkadaşım Talip Özçelik ve Azerbaycan'lı can dostumuz tercümanımız Yasir Abbasov ile birlikte, Çeçenistan'a gittik. İkinci olarak Kasım 1995 ayı başında, Çeçenistan'a giderken, Azerbaycan-Dağıstan sınırında Ruslar'a yakalandık. 2 Kasım 1995'ten 13 Kasım 1995 gününe kadar Derbent Askeri Cezaevi'nde tutulup, sorgulandık. Daha sonra askeri helikopterle, Mohaçkale'ye sevk edilip Mohaçkale C.U.Z. O -1 (Sizo Adin) Cezaev'inde, KGB'nin yerini almış olan FSB Ajansları tarafından, aylarca sorgulandık.

Bu sorgulamalar sırasında bir defasında, bizi sorgulayan ekibin başkanı ve Albay rütbesinde bulunan Habib isimindeki RF. FSB subayına: "Sizler asla Çeçenler'i dize getiremeyeceksiniz. Çünkü, ben ilk seyahatimde Çeçenistan'ın 1/3'ünü gezdim ve şuna şahid oldum ki; bir tek Çeçen kalıncaya kadar, savaşa devam edecekler, ya da bağımsızlıklarına kavuşacaklar. Siz, demokratik bir ülke olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Peki Çeçen halkı'na sordunuz mu 'Siz bağımsızlık istiyor musunuz, istemiyor musunuz?', sormadınız tabii. Eğer gerçekten demokratik bir ülke olsaydınız, en azından bir referandumla, Çeçen halkına bağımsızlık isteyip istemediklerini sorardınız. Size uşaklık eden küçük bir azınlığın (yüzde bir bile olmayan) haricinde, bir tek oy bile alamazdınız. Hem siz bu savaşın ekonomik gücünü kaldıramayacak kadar, zor durumdasınız. Ben yaptığım bir araştırmada, şu bilgiye ulaştım. Geçtiğimiz Ağustos ayında (1995 Ağustos'unda) Mir uzay istasyonunda görevli kozmonotunuzun görev süresi bittiğinde; yeryüzüne indirilebilmesi için, Baykonur Uzay Üssü'nde, 20.000 dolarlık bir tadilat yapılması gerekiyordu. Rus hükümeti, bu miktardan tahsis edemediği için, kozmonotun görev süresini, 6 ay daha uzatmıştı. Oysa ki sizin bu gün Çeçenistan'da bulunan askeri güçlerinizin, hiç bir operasyon yapmadığı zaman bile, günlük gideri 200.000 doları bulmaktadır. Yirmi bin doları bulamayan Rusya Hükümeti, günde ikiyüzbin doları nereden bulmaktadır? Tabii ki bu parayı, sizlere batı emperyalizmi vermektedir. Şayet Çeçenistanı ele geçerseniz bile; ki ele geçiremeyeceksiniz. Batı'nın size Çeçen petrollerini bırakacağını mı zannediyorsunuz? Kaybettiğiniz takdirde bu paraları nasıl ödeyeceksiniz? Tabii ki ulusal servetlerinizden, ulusal çıkarlarınızdan bir çok değer batı'ya vermek zorunda kalacaksınız" dediğimde, Albay bana şunu söylemişti: "Madem öyle, halkların bağımsızlığından yana düşünüyorsunuz. Pe ki sizler, neden Kürtleri öldürüyorsunuz? Kürtlere bağımsızlık vermiyorsunuz?" diye garip bir soru sordu. Ben de "Türk Hükümeti'nin Güneydoğu ve Kürt politikasını, ben tasvip etmiyorum. Onu git, Türk Hükümet yetkililerine sor. Ben bu konuda şöyle düşünüyorum. Şayet Türk Hükümeti yetkilileri, açık olarak bir halk oylaması yapacağını ve bu konuda hiç bir baskı kullanmayarak 'Türkiye'nin belli bir bölgesini siz Kürtlere vereceğiz. Fakat siz Kürtler ayrıldığınız bu bölgeden, diğer Türkiye topraklarına girebilmeniz için yabancı bir vatandaş gibi olacaksınız, ayrıca Türkiye tarafında kalan tüm mal varıklarınızı ve soydaşlarınızı bu tarafa getirmeniz zorunludur" diyerek bir referandum yapacak olsa; buna olumlu oy kullanacak Kürt sayısı % 10'u ancak bulabilir, belki de bulmaz" diye cevap verdim.

Uluslararası emperyalizmin, bu günkü en büyük temsilcisi olan Amerika; Yeni Dünya Düzeni adı altında kendi çıkarına olan bir kumpas kurmuştur. ABD'nin çıkarlarına hâle getirmeyen her türlü hareket, Özgürlük Hareketi; bu hareket içerisinde yer alan tüm fertler de, Özgürlük Savaşçıları olarak lanse edilmektedir. Amerikan çıkarlarına ters düşen tüm hareketler, Terörist Hareket, bu hareket içerisinde yer alan tüm fertlerde Terörist olarak görülmektedir.

Dün, ABD çıkarlarına ters gelen bir hareket terörist, bu gün bu çıkarlara uygun politikalar izliyorsa, ulusal kurtuluş hareketidir.

Bunun en canlı misali Filistin Kurtuluş Hareketi'dir. Daha dün kadar bir terör hareketi olarak gösterilen FKÖ ve lideri Yaser Arafat; bir gecede Ulusal kurtuluş Hareketi oldu ve Yaser Arafat da, bu ulusal kurtuluş hareketinin Devlet Başkanı oldu.

Siz, eğer uluslararası emperyalistlerin çıkarlarına karşı olan bir hareket oluşturmuşsanız, bu hareketler terörist hareketler olarak anılmaya devam edecektir. Siz, eğer ülkenizin çıkarlarını, emperyalistlere peşkeş çekmeye karşıysanız fundamentalist, terörist olarak kalmaya mahkumsunuz. Fundamentalistlik'ten ve teröristlikten kurtulmanın yolu, ulusal değerlerinizi, batılılara peşkeş çekmekten geçer. Bu da ilelebed kölelik ve esaret demektir.

Ya ulusal çıkarlarınızı kollayıp, fundamentalist ve terörist olarak kalacaksınız.

Ya da ulusal çıkarlarınızı emperyalistlere peşkeş çekip, dişi hareketler ve dişi insanlar olarak anılıp, ilelebed köle ve esir olarak kalacaksınız.

Ey halkım! Tercihi siz yapacaksınız:

Soyguncular nezdinde Ya terörist, Ya da köle olacaksınız.....

Çeçenistan'da Türkiyeli Şehidler

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Yüzlerce yıldan beri, Ruslar'a karşı direnenlerin diyarı: Çeçenistan...

İmam Mansur, İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat, Şeyh Şamil'le İslamî Derinîş'in destanını yazanların diyarı: Çeçenistan...

Cehar Dudayev, İmam Alim Sultan ve nice yiğitleri, bağına şehid olarak kabul eden diyar: Çeçenistan...

Çeçenler, ülkelerini işgal eden Ruslar'a karşı, 1700'lü yıllardan beri direnmekteler. Direnişlerini tüm imkânsızlıklara rağmen sürdürmektedirler. Bir avuç diyebileceğimiz Çeçenler, dünyanın en büyük askerî güçlerinden birisi olan Ruslar'ın, her ne bahasına olursa olsun, vatanlarını işgal etmelerine izin vermeyeceklerini haykırmaktalar.

11 Aralık 1994 günü yeniden başlayan Rus işgali, bir avuç Çeçen'in yiğitçe mücadelesi sonucu, 31 Ağustos 1996 günü Rus askerlerinin Çeçenistan'ı terketmesinin akabinde, Hasavyurt'ta imzalanan barış anlaşmasıyla sona eriyordu. Yeltsin ve Aslan Mashadov arasında imzalanan Hasavyurt anlaşmasından sonra da, çeşitli anlaşmalar imzalanmıştı. Ruslar, her zaman olduğu gibi, sözlerinde durmayarak, 6 Eylül 1999 günü Çeçenistan'ı yeniden işgale başladılar.

1989 Yılında başlayan Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecinden, 11 Aralık 1994'deki Rus işgaline kadar olan dönem, kısaca şöyle özetlenebilir: (Bu kısımda 16. sayfadaki bölüm aynen yer almaktadır.) Çeçenler tüm imkânsızlıklarına rağmen, Ruslar'a karşı ülkelerini yiğitçe savundular. Ülkelerini savunurlarken destanlar yazdılar. Bu destanın mimarları Dudayev, Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Salman Raduyev, Şeyh Fethi, Dr. İslam Halimov, Zelimhan Yandarbiyev ve isimsiz nice yiğitleri sayabiliriz.

Dedelerimizin Kurtuluş Savaşı'nda verdikleri mücadele ne ise, Çeçenlerin de bu gün verdikleri mücadele odur. Emperyalistler, ülkemizi doğudan, batıdan, güneyden, kuzeyden işgale başlamışlardı. Kuzey Doğu'dan Ruslar, Güneyden Fransızlar, Güney Batı'dan İtalyanlar, Batıdan Yunanlılar ve İngilizler ülkemizi işgal etmişlerdi. Müslüman Anadolu halkı, kadını, kızı, genci, ihtiyar herkes, bir görev almak için, cepheye koşmuştu. Emperyalistler, Hasta Adam Osmanlı'yı esaret altına almak istiyordu. Anadolu'daki müslüman halk, topyekün silaha sarılıp, ülkelerini işgal etmek isteyenlere direniyordu. Anadolu Müslümanları, tıpkı Çeçenler'in şu andaki imkânsızlıkları gibi, silah, araç ve gereçleri, cephaneleri kıt olmasına rağmen, destanlar yazarak Kurtuluş Savaşı'nı kazandı. Fakat, bu gün geldiğimiz noktada, Anadolu insanının serbest oylarıyla seçip gönderdiği milletvekillerinin oluşturduğu hükümet, başbakan vasıtasıyla Rusya Federasyonu ile "Terörizme karşı işbirliği anlaşması" imzaladı. Hükümet, bu anlaşmayı onayladı. Bu anlaşma, ülkelerini işgal eden Ruslar'a karşı savaşan Çeçen kardeşlerimizi, terörist olarak kabul ediyordu.

Aklı selim sahibi tüm Anadolu insanı, böylesi bir anlaşmayı kabullenemezdi. Fakat, seçip gönderdikleri milletvekilleri, asılları gibi düşünmüyordu. Anadolu müslümanlarına, yeni bir Ali Cengiz oyunu, oynanmıştı. Fakat şunu asla unutmaları ki, özellikle kendilerini muhafazakar, mukaddesatçı, milliyetçi kabul eden tüm milletvekillerinin, bu dünyada ve öbür dünyada yakalanı asla bırakmayacağı z. Müslüman Çeçen kardeşlerimizi terörist kabul eden anlaşmayı imzalayan hükümet partileri, bunun hesabını vereceklerdir. Bu kara leke, vebal olarak onlara yeter de artar bile.

Çeçenlerin vatanlarını savunmadaki azimleri, dünya müslümanlarının dikkatini çekmişti. Kardeşlerine destek vermek için, Türkiye'den, Suudi Arabistan'dan, Ürdün'den, Kuveyt'ten, Afganistan'dan, Tacikistan'dan ve Kafkasya'nın çeşitli ülkelerinden müslümanlar, cepheye koştular. Çeçen kardeşlerinin maruz kaldığı zulmü defetmek için, yardıma koşan Türkiyeliler...

Kardeşlerinin acılarına ortak olmak isteyen yiğitler...

Çeçen kardeşlerinin dardını, bir nebze olsun dindirmek isteyen, seçilmiş Türkiyeliler...

Anaları, babalarını, kardeşlerini, hanımlarını, çocuklarını Allah'a emanet edip, Çeçen kardeşlerinin imdad feryadına koşan Türkiyeliler...

Rahat yataklarını, kârlı alışverişlerini, rahatlarını terkedip, Çeçen kardeşlerinin çağrısına icabet eden Türkiyeliler...

"İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenlerin Allah katında büyük dereceleri vardır. İşte 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenler bunlardır" (Tevbe-20), diyen Rablerinin buyruğuna icabet edip, mutluluğa eren Türkiyeliler...

"Ve sakın Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyin; hayır onlar diridirler." (Bakara 154) emri ilahisine mazhar olup ölümsüzleşen Türkiyeliler...

Bu yiğitleri bir kez daha analım istedik. Bu vesile ile okuyucularımızdan bir isteğimiz var. Şehidlerimizle ilgili bilgi, belge, fotoğrafları, bize (Mehmet Ali Tekin) ulaştırmanızı istirham ediyoruz.

Tesbit edebildiğimiz kadınlarla Çeçenistan'da ölümsüzleşenler, şehadet sırasına göre, şöyle bir sıra oluşturmaktalar:

01-Hüseyin Gülseren: 1 Nisan 1995 Venedo-Çeçenistan

02-Murat Konukçu: 10 Ağustos 1999-Dağıstan

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Yüzlerce yıldan beri, Ruslar'a karşı direnenlerin diyarı: Çeçenistan...

İmam Mansur, İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat, Şeyh Şamil ile İslami Derinîş'in destanını yazanların diyarı: Çeçenistan...

Cehar Dudayev, İmam Alim Sultan ve nice yiğitleri, başına şehid olarak kabul eden diyar: Çeçenistan...

Çeçenler, ülkelerini işgal eden Ruslar'a karşı, 1700'lü yıllardan beri direnmekteler. Direnişlerini tüm imkânsızlıklara rağmen sürdürmektedirler. Bir avuç diyebileceğimiz Çeçenler, dünyanın en büyük askerî güçlerinden birisi olan Ruslar'ın, her ne bahasına olursa olsun, vatanlarını işgal etmelerine izin vermeyeceklerini haykırmaktalar.

11 Aralık 1994 günü yeniden başlayan Rus işgali, bir avuç Çeçen'in yiğitçe mücadelesi sonucu, 31 Ağustos 1996 günü Rus askerlerinin Çeçenistan'ı terketmesinin akabinde, Hasavyurt'ta imzalanan barış anlaşmasıyla sona eriyordu. Yeltsin ve Aslan Mashadov arasında imzalanan Hasavyurt anlaşmasından sonra da, çeşitli anlaşmalar imzalanmıştı. Ruslar, her zaman olduğu gibi, sözlerinde durmayarak, 6 Eylül 1999 günü Çeçenistan'ı yeniden işgale başladılar.

1989 Yılında başlayan Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecinden, 11 Aralık 1994'deki Rus işgaline kadar olan dönem, kısaca şöyle özetlenebilir: (Bu kısımda 16 sayfadaki bölüm aynen yer almaktadır.) Çeçenler tüm imkânsızlıklarına rağmen, Ruslar'a karşı ülkelerini yiğitçe savundular. Ülkelerini savunurlarken destanlar yazdılar. Bu destanın mimarları Dudayev, Aslan Mashadov, Şamil Basayev, Salman Raduyev, Şeyh Fethi, Dr. İslam Halimov, Zelimhan Yandarbiyev ve isimsiz nice yiğitleri sayabiliriz.

Dedelerimizin Kurtuluş Savaşı'nda verdikleri mücadele ne ise, Çeçenlerin de bu gün verdikleri mücadele odur. Emperyalistler, ülkemizi doğudan, batıdan, güneyden, kuzeyden işgale başlamışlardı. Kuzey Doğu'dan Ruslar, Güneyden Fransızlar, Güney Batı'dan İtalyanlar, Batıdan Yunanlılar ve İngilizler ülkemizi işgal etmişlerdi. Müslüman Anadolu halkı; kadını, kızı, genci, ihtiyar herkes, bir görev almak için, cepheye koşmuştu. Emperyalistler, Hasta Adam Osmanlı'yı esaret altına almak istiyordu. Anadoludaki müslüman halk, topyekûn silaha sarılıp, ülkelerini işgal etmek isteyenlere direniyordu. Anadolu Müslümanları, tıpkı Çeçenler'in şu andaki imkânsızlıklar gibi, silah, araç ve gereçleri, cephaneleri kıt olmasına rağmen, destanlar yazarak Kurtuluş Savaşı'nı kazandı. Fakat, bu gün geldiğimiz noktada, Anadolu insanının serbest oylarıyla seçip gönderdiği milletvekillerinin oluşturduğu hükümet, başbakan vasıtasıyla Rusya Federasyonu ile "Terörizme karşı işbirliği anlaşması" imzaladı. Hükümet, bu anlaşmayı onayladı. Bu anlaşma, ülkelerini işgal eden Ruslar'a karşı savaşan Çeçen kardeşlerimizi, terörist olarak kabul ediyordu.

Aklı selim sahibi tüm Anadolu insanı, böylesi bir anlaşmayı kabullenemezdi. Fakat, seçip gönderdikleri milletvekilleri, asılları gibi düşünmüyordu. Anadolu müslümanlarına, yeni bir Ali Cengiz oyunu, oynanmıştı. Fakat şunu asla unutmaları ki, özellikle kendilerini muhafazakar, mukaddesatçı, milliyetçi kabul eden tüm milletvekillerinin, bu dünyada ve öbür dünyada yakalarını asla bırakmayacağı z Müslüman Çeçen kardeşlerimizi terörist kabul eden anlaşmayı imzalayan hükümet partileri, bunun hesabını vereceklerdir. Bu kara leke, vebal olarak onlara yeter de artar bile. Çeçenlerin vatanlarını savunmadaki azimleri, dünya müslümanlarının dikkatini çekmişti. Kardeşlerine destek vermek için; Türkiye'den, Suudi Arabistan'dan, Ürdün'den, Kuveyt'ten, Afganistan'dan, Tacikistan'dan ve Kafkasya'nın çeşitli ülkelerinden müslümanlar, cepheye koşular. Çeçen kardeşlerinin maruz kaldığı zulmü defetmek için, yardıma koşan Türkiyeliler...

Kardeşlerinin acılarına ortak olmak isteyen yiğitler...

Çeçen kardeşlerinin dardını, bir nebze olsun dindirmek isteyen, seçilmiş Türkiyeliler...

Analarını, babalarını, kardeşlerini, hanımlarını, çocuklarını Allah'a emanet edip; Çeçen kardeşlerinin imdad feryadına koşan Türkiyeliler...

Rahat yataklarını, kârlı alışverişlerini, rahatlarını terkedip; Çeçen kardeşlerinin çağısına icabet eden Türkiyeliler...

"İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenlerin Allah katında büyük dereceleri vardır. İşte 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenler bunlardır" (Tevbe-20), diyen Rablerinin buyruğuna icabet edip; mutluluğa eren Türkiyeliler...

"Ve sakın Allah yolunda öldürülenlere 'öföler' demeyin; hayır onlar diridirler." (Bakara 154) emri ilahisine mazhar olup ölümsüzleşen Türkiyeliler...

Bu yiğitleri bir kez daha analım istedik. Bu vesile ile okuyucularımızdan bir isteğimiz var. Şehidlerimizle ilgili bilgi, belge, fotoğrafları, bize (Mehmet Ali Tekin) ulaştırmanızı istirham ediyoruz.

Tesbit edebildiğimiz kadarıyla Çeçenistan'da ölümsüzleşenler, şehadet sırasına göre, şöyle bir sıra oluşturmaktalar:

01-Hüseyin Gülseren: 1 Nisan 1995 Vedenö-Çeçenistan

02-Murat Konukçu: 10 Ağustos 1999-Dağıstan

ÇEÇEN DİRENİŞİ

- 03-Faruk: Ağustos 1999-Dağıstan
 04-Cemil: Ağustos 1999-Dağıstan
 05-Mehmet Ögüt: 06 Eylül 1999-Dağıstan
 06-Fatih:
 07-Abdülvahhab İnan: Kasım 1999-Ceharkale
 08-Ufuk Kaynar: Kasım 1999-Ceharkale
 09-Salih Turan: Şubat 2000-Yermolov
 10-Ali Rıza Bayzan: Şubat 2000-Ceharkale
 11-Osman Karakuş: Şubat 2000-Ceharkale

Hüseyin Gülseren

Hüseyin Gülseren: 1 Nisan 1995-Vedeno-Çeçenistan

Adı: Hüseyin

Soy Adı: Gülseren

Baba Adı: Recep

Ana Adı: Buci

Doğum Yeri ve Tarihi: Çardak-13 Ekim 1947

Memleketi: Kahramanmaraş-Göksun

Hüseyin Gülseren, ilk okulu Çardak'ta, orta okul ve endüstri meslek lisesini de Urfa'da okudu. 1968-70 yılları arasında askerliğini yapan Hüseyin Gülseren, askerlik dönüşü 1971 yılında; adını Şanlı Çeçen kıyamı ile, Türkiye kamuoyunun yakından tanıyacağı Medet Ünlü'nün, kızkardeşi Mürüvvet Hanımla evlendi. Evliliğinden üç çocuğu dünyaya geldi. En büyük evladı Yaşar Gülseren, küçük kızı Sevinç Gülseren evli ve halen üç çocuk annesi, küçük kızının adı ise Şefika (18).

İşgal altında bulunan Çeçenistan'da, Ruslar'a karşı savaşırken şehid olan Hüseyin Gülseren ve Rusya'nın Çeçenistan'ı işgalinden bu yana hayatlarını yitiren Çeçen Mücahidler için, Beyoğlu Ağa Camii'nde gıyabi cenaze namazı kılındı. Cuma namazını müteakiben kılınan cenaze namazından sonra, Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde yürüyüşe geçen kalabalık bir grup, Rusya ve Yeltsin aleyhinde sloganlar atarak, Rus Konsolosluğu önünde toplandılar.

Şehid Hüseyin Gülseren'in eşi Mürüvvet Gülseren "Kocam için üzülüyorum. Çünkü o şehid oldu. Allah orada kalan müslümanların yardımcısı olsun." dedi.

Kayınbiraderi Medet Ünlü ile, ŞEHİDLERİMİZ kitabımızda yayınlanmak üzere yaptığımız görüşmeyi, şehidimizi daha yakından tanımak için burada aktarıyorum:

Çeçenistan Şehidimiz Hüseyin Gülseren, herhalde sizin enişteniz oluyor. Bize kısaca bilgi verir misiniz?

Kahramanmaraş Göksun-Çardak 1947 doğumlu. İlkokulu Çardak'ta okudu. Orta okul ve endüstri meslek lisesini Urfa'da. 1968-70 yılları arasında askerliğini yaptı. 1971 yılında evlendi. Hayatının belli bir kısmını, serbest çalışarak idame ettirmiş, bu arada iyi bir mobilya ustası ve marangozluk yeteneğine sahip olduğu için, yurtdışında çalışan bazı şirketlerle anlaşmıştır. Yurtdışında senelerce çalıştı. Meselâ Libya'da bulunmuş. Savaş başlamadan önce, Çeçenistan'da çalışmaya gitti. Savaş öncesi rahatlık döneminde, Çeçenistan'a giden Çeçenler'in çoğu, savaş başlayıp ta, bombaların yağmur gibi yağmaya başlamasından sonra; hemen hemen hepsinin geri döndüğünde, "Ben insanlığımın onuru adına bu ülkeye geldim ve bu ülkedeki kardeşlerimin acısını paylaşmak zorundayım." diyen, O kardeşimiz dönmedi. Kendisini, orda yaşayan insanlardan bir parça addetti. Zaten kendisi de Türkiyeli Çeçenler'dendir. Dolayısıyla cihadın içerisinde kendisinin yapabileceği her ne varsa onu yüklenme, ifadesine bağlı olarak 1 Nisan 1995 tarihinde Serjenyurt'ta lojistik destek anlamında bir nakliye yapılırken, silah, teçhizat taşınırken, Ruslar tarafından konvoyun bombardmanı sırasında, bulunduğu arabanın bombalanması neticesinde, şehadet şerbetini içti. Mezan Vedeno yakınlarında Dişnoy denilen bir mntıkadadır.

Kendisi Türkiye'de doğmuş bir Çeçendi. Atalarının hangi yıllarda göç ettiğini biliyor musunuz?

Türkiye'ye göç etmiş Çeçenlerin genel çoğunluğu, 1864-72 yılları arasındaki mücadele döneminin sonundaki göçte gelenlerden olan Yalhoi kabilesinin torunlarından.

Şanlı Çeçen Kıyamı'na destek veren birisi olarak, şu anda gelinen durumu siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

Savaş, bedel ödemek adına yapılan bir hareketti. Savaşın bedelinin çok ağır olacağını, Çeçen halkı biliyordu. Bunu da kıyamdan geri kalmayarak; hem Çeçen halkı, hem de önderleri bedelini ödeyerek ispattmış oldular. Şu anda ulaşılan nokta itibarıyla Çeçenistan, bir tek Rus askerinin bulunmadığı, Rus Emperyalizminin geçerli olmadığı ve sadece Lailahe lillallah altında olan bir coğrafyadır.

Muhalefette yer alan ve savaş döneminde birlikte olan komutanların oluşturdukları ve başında ünlü Komutan Şamil Basayev'in bulunduğu Şura'da yer alanlar ile, Çeçenistan'da şu anda yönetimde bulunan Aslan Mashadov kabinesi arasında, bu tarafa yansıyan olumsuz haberlere rağmen, son derece güzel, uyumlu bir işbirliği var. Bu anlamda birlik ve beraberlik içerisinde olma ihtiyacını, onlar hep birbirlerine hatırlatarak; sadece Çeçenistan misak-ı millisi olarak kabul edip de, orada duralım, düşüncesinin ötesinde düşüncelere sahiptirler.

Bu düşünce sahiplerini isimlendirebilir misiniz?

Hemen hemen bütün bir Çeçen toplumunu, bunun içerisinde görebiliriz. Bunlar, tüm Kafkasya coğrafyasına şamil bir devlet kurma, ideali taşıymaktadırlar. Ufak tefek yöntem, metod farklılıklarına rağmen; bütün bir Çeçen toplumu bu ideale sahiptirler. İlla bir isim zikretmek gerekirse Şamil Basayev'i zikredebiliriz. Biraz önce de söyledim. Hemen hemen bütün Çeçenler, bu ideali taşıymaktadırlar.

Size teşekkür eder, Çeçenistan'ın ve tüm islam coğrafyalarının daha güzel günlere kavuşmasını temenni ediyorum.

Ben de sizlere teşekkür ediyorum.

Murat Konukçu

Murat Konukçu: 10 Ağustos 1999-Dağıstan

Dağıstan'ın Rus işgalinden kurtarılması için verilen mücadelede Türkiye'den giden müslümanlardan ilk şehidler verildi. Murat Konukçu (Cüheyman)-Cemil (Ebu Zeyneb) ve Avrupa'dan iki kardeş birlikte gelen ve büyüğü olan Faruk. Faruk, henüz 3.5-4 aylık islami bilince ulaşmış bir müslüman olduğunu öğrendik. Kardeşi Fatih, daha sonra şehadete ulaşacaktı. Fatih, Bosna cihadına da katılıp, büyük yararlılıklar göstermişti.

Murat Konukçu, Bosna cephesine gitmeden önce, yazmış olduğu bir şiirinde duygularını şöyle ifade ediyordu:

Dağlardır benim yuvam, sılamdır dağlar

Sılaya vuslatı özlerim

Kanım kaynar, çeker beni, çağırır kendine

Ebedî yuvaya dağlar.

Haksızlık karşısında Ammar gibi kıy ama çağırır beni

Ana kucağı gibi sıcak ve şefkatli dağlar.

Duyarım sessiz çılgınlığını Bosna Dağları,

Çağırır beni

Bekle, geliyorum Ey Şehid Dağları...

Murat Konukçu'nun ajandasına müminlerin vasıflarıyla ilgili şöyle bir not düşüyor:

"Önceki müminlerin ilahî emirlere yaklaşımı 'İşittik ve itaat ettik' şeklindedir. Şu anki müslümanların zihniyeti ise 'İşittik, düşünüyoruz, tartışıyoruz, akletmeye çalışıyoruz, mütalaa ediyoruz ve nasib olursa, ömrümüz yeterse, işimiz, gücümüz, sosyal konumumuz ve yasalar elverirse, itaat edeceğiz.' demektir. Ama elbetteki müminler ilahî emirlere ancak 'Semiğnâ ve etağnâ' derlerdi."

Murat Konukçu'nun dilinden düşürmediği duası ise şöyleydi:

"Ya Rab! Bize, sonu şehadet olan ameller işlet!..."

Nefsimizde olanı değiştirmede bize yardım et.

Hakkı olduğu gibi anlatmayı nasib et!

Bizi, sevdiklerinle beraber yaşat, sevdiklerinle beraber öldür, sevdiklerinle beraber haşr eyle!

Senin zikrini anmayı ve yaşamayı bize nasib et.

Allah'ım, bile bile şirk koştuktan sana sığınırım, bilmediklerimden de af dilerim. Amin."

Murat Konukçu, Karamürsel'de oturmaktaydı ve daha önce de, Bosna cephesinde 5 ay kalmıştı.

Kosova'nın Sırp tarafından yağmalanmaya başlaması üzerine de, Kosova'ya gitmek üzere Makedonya'ya gitti. Kosova'ya girmeden geri dönmek mecburiyetinde kalmıştı. Ne pahasına olursa olsun, Kosova'ya gitmeyi kafasına koymuştu. İkinci defa Makedonya'ya gitmişti. Geçiş emniyeti için gereken bağlantıları kurmuş, sınırda beklemekteydi ki barış anlaşması imzalandı. Yine geri dönmek mecburiyetinde kalmıştı.

Buradan dönüşünde, Bosna Cephesi'nden tanıdığı Karamürsel'li Salih'le zaman zaman derdleşirdi.

29 Ağustos 1999 Pazar günü, deprem felaketi sebebiyle, geçmiş olsun demek için, Karamürsel'de ziyaret ettiğimiz ve Bosna cephesinde aylarca kalmış Salih kardeşimizle, sohbet sırasında, Murat Konukçu'nun, Dağıstan cephesine gitmeden bir kaç gün önce, yine böyle bir sohbet esnasında Salih'e "Bu gün öyle bir rüya gördüm ki, çok enteresan. Bosna'da iken bir arkadaşım, aynen benim

ÇEÇEN DİRENİŞİ

gördüğüm bu rüyayı gördüğünü anlattıktan sonraki gün, şehid olmuştu. Benim gördüğüm de, o kardeşimin anlattığı rüyanın aynısı. İnşallah Dağıstan'da şehid olurum" diyerek, şehadet özlemini dile getirmiş.

Cüheyman Mahlaslı Murat Konukçu, her sefere çıkışında, annesinden helâlik dilemek adetiyle, Annesi de ciğerparesini her seferinde "Hayırlısı ile git ve gel. Allah yardımcınız olsun" diye, dualar ederek uğurluyordu. Bunu arkadaşlarına öğrenerek anlatırdı.

Şehadeti ise şöyle vuku buluyor Murat Konukçu'nun. Kendisi Şeleka tabir edilen ve Kamaz Kamyonu üzerine monte edilmiş, uçaksavar komutanıdır. Bu silâhı iki kişi kullanmaktadır. Cüheyman Komutandır. Uçaklara aman vermemektedir. Uçaklar, bunların kamyonunu farkeder ve yüksekte bombardımana başlar. Bombardımandan kurtulmak için, kamyon, Dağıstan'lı mücahid şöför tarafından mevzi değiştirmek için manevraya başlıyor. Uçak çok yoğun bir bombardıman yapmaktadır. Kamyonu sürekli zikzak yaparak bombalardan kurtarmaya çalışan mücahid, bir ara bir rampaya gelir. Tam o esnada kamyonun freni patlıyor. Kamyon, sağ tarafta bulunan uçuruma doğru, yuvarlanmaya başlıyor. Şöför atlamaya muvaffak oluyor. Fakat Cüheyman lakablı Murat Konukçu ve yardımcısı Abdülbari isimdeki Ürdün'ü mücahid, kamyonun sağ taraftaki uçuruma yuvarlanması sonucu, şehid oluyorlar. Murat Konukçu'nun cenazesini defneden Suud'lu Osman isimdeki mücahid, Murat'ın şehadet parmağının şehadet getirir vaziyette ve kalbinin üzerinde olduğunu, defnederken sağ kolunu ne kadar yanına koymaya çalıştıysa da, her seferinde kolu dirseğinden bükülerek, elini şehadet getirir vaziyette, kalbinin üstüne gitmekten alıkoyamıyor ve öylece defnettiklerini anlatıyor.

Mehmet Öğüt

Mehmet Öğüt: 06 Eylül 1999-Dağıstan

Dağıstan'daki Rus işgalcilerine karşı direnerek şehid olan, Türkiyeli kardeşlerimizden birisi de, Mehmet Öğüt'tür. Mehmet Öğüt'le ilgili bilgiye de, Konya'da yayınlanan Merhaba Gazetesi' de ulaşıldık. Merhaba Gazetesi'nin 18 Eylül 1999 tarihli nüshasında şöyle bir haber yayınlandı:

Oğlumuz, Gururumuz

6 Eylül 1999 günü Kafkasya'nın Dağıstan bölgesinde Ruslarla girdiği çatışmada şehid olan 21 yaşındaki Mehmet Öğüt'ün ailesi, oğullarının şehadetiyle gurur duyuyorlar. Dağıstan'ın bağımsızlığını kazanmak için, Ruslar'a karşı verdiği mücadeleye katılmak üzere, 5 ay önce Dağıstan'a giden ve ömrü boyunca tek arzusu Allah yolunda cihad etmek ve yine Allah yolunda şehid olmayı arzulayan 21 yaşındaki Mehmet Öğüt, 6 Eylül 1999 günü, bu arzusuna kavuştu. Çeçen Komutan Şamil Basayev'in komutasında katıldığı cihadda, mevkilerin en yükseğine erişti. Mehmet Öğüt, şehid olduktan sonra, Dağıstan'da dualarla toprağa verildi. Oğullarının Dağıstan'da şehid olduğu haberini alan Öğüt ailesi, sadece, evlatlarını son bir kez olsun görememenin burukluğunu yaşadıklarını ifade ederken "Mehmet'in, maddi durumunun çok iyi olmasına rağmen, Okendisine uzatılan dünya nimetlerini reddetti ve zulüm gören kardeşlerinin yanına gitti. Çok saf kalpli ve dürüst bir insandı. Mehmet'in tek arzusu Allah için, Allah yolunda şehid olmaktı. O, arzusuna da kavuştu. Mehmet'in şehid olması bizim üzüntümüz değil, gururumuz oldu." dediler.

Ömrünün büyük bir bölümünü Suudi Arabistan'da geçiren, 1995 yılında Konya İmam-Hatip Lisesi'nden ayrılan 21 yaşındaki Mehmet Öğüt, Çeçen Komutan Şamil Basayev'in komutasında, Dağıstanlı Müslümanların özgürlüğüne destek vermek için katıldığı cihadda, 6 Eylül 1999 günü şehid oldu. Evlatlarının şehid olmasından gurur duyduğunu söyleyen babası Mustafa Öğüt "Mehmet çok saf bir insandı. Beş kardeşiler. Hepsini aynı duygularla yitişti. Aile olarak, hepimiz birlikte hacca gittik ve uzun yıllar orada yaşadık. Mehmet, diğer kardeşleri gibi değildi. Söylenen hiç bir şeye karşı gelmezdi. Ancak, yaşanan bir çok olaya çok üzülür, çok ağlardı. Hiç bir maddi sıkıntısı yoktu. Kendisine ait olan Marangozlar Sanayii'ndeki hırdavatçı dükkanını bırakarak, 5 ay önce Dağıstan'a gitti. Ağabeyi ile birlikte evlendirmeyi, düşününü yapmayı istiyordum. Bunu istemedi. Tek isteği vardı. Allah yolunda cihad etmek ve zulüm gören müslümanların yardımını koşturmak. Mehmet, kendisine sunulan bütün dünya nimetlerini istemedi ve çok arzuladığı şehadete kavuştu. Mehmet gibi bir oğlum olduğu ve mevkilerin en yücüne eriştiği için Allah'a hamd ediyorum." dedi.

Şehid Mehmet Öğüt'ün ağabeyi ise, kardeşinin şehid olmasından gurur duyduğunu ifade ederken "Kendisi her zaman cihad eden ve cihada gidenlerle ilgilendi ve cihadi benimsedi. Ömründe ve yaşantısında şehadet arzusu vardı. Hep 'Ağabey, ben gideceğim şehid olacağım' derdi. Allah şahid ki, çok saf ve temiz bir bilince sahipti. İslamî bir saflık. Bana her telefon açtığımda 'Ağabey, gel buraya,

ÇEÇEN DÂRENİ

burada birlikte yaşayalım. İzzet burada, şeref burada. Gel ağabey, ne olursun gel. Burada birlikte yaşayalım, birlikte cihad edelim." derdi. Burada, bütün yaşantımızı İslamî duyarlılıkla sürdürmeye gayret ederdik. İslamî gözle, bilinçle bakardık her şeye. Rabbim, kardeşime orada istediğini verdi. Şehadeti istiyordu. Allah da şehadeti nasib etti ve şehid oldu. Kardeşimin şehadetinin, tüm yaşayanlara örnek olmasını istiyorum. Çünkü kardeşim, örnek bir insandı." dedi.

Ufuk Kaynar

Ufuk Kaynar: Kasım 1999-Çeçenistan

Gazetemizde bir dönem muhabirlik yapan Ufuk Kaynar, 18 Haziran 1976 doğumlu, Çeçen kökenli Ufuk Kaynar'ın da mahlası, Şamil idi.

Çeçen kökenli olması hasebiyle, Çeçenistan'a derinden bir sevgisi vardı. Türk arkadaşları yerine, daha çok Çeçenlere beraber bulunurdu.

İlk Çeçen cihadına da 1996 yılında katılmıştı.

Çok kibar, alçakgönüllü ve herkesle iyi geçinen bir kişiliği vardı.

1999 yılında Dağıstan'ın Novalak bölgesindeki cihada katılmış. Burada grubu ile 25 şehid vererek, Rus kuşatmasını yararak Çeçenistan'a dönebilmişti.

Ruslar'ın yeniden Çeçenistan'a girmesinden sonra, onlara karşı cephedeki yerini almıştı Ufuk Kaynar. Savaşın 2. ayında, Kasım 1999'da şehid oldu.

Allah O'nun adını Kafkaslar'da yüceltme adına yaptıklarını kabul etsin ve seni cennetine alsın Şamil kardeş.

Abdülvahhab İnan

26 yaşındaki Malatyalı Abdülvahhab İnan'ın mahlası da, Seyfullah'tı.

Alevî bir aileye mensub olarak doğdu. Allah O'nu, önce üniversiteden sonra da cepheden arkadaşı Salih Turan (Halil İbrahim) vasıtasıyla, sıratı mustakime erdirdi.

Sessiz, alçakgönüllü, yardımsever ve verilen vazifeyi hemen yapan, bir kişiliğe sahipti. Çeçenistan'a cihad'a katılıp, daha sonra da yerleşmek için gelmişti.

Grozni'de nöbet esnasında, yakınına düşen bir havan topundan aldığı yaralar sonucu şehid oldu.

Allah şehadetini kabul etsin Seyfullah kardeş. Ve seni kendi isimlendirdiğin gibi Seyfullahlar arasına dahil etsin.

Ali Rıza Bayzan

Ali Rıza Bayzan: Şubat 2000-Çeçenistan

1995 yılında Çeçen müslümanlarının cihadını ilk elden müslümanlara duyurmak maksadıyla yola çıkıp da, Bakü'ye ulaştığımızda Çeçen bürosunda karşılaştığımız Ali Rıza, sabırlı, sessiz, sakin, sempatik birisi izlenimi bırakmıştı bende. Çeçenlerle yaptığımız görüşme sonunda, Dağıstan üzerinden Çeçenistan'a gidişin emniyetli olması için, bağlantılar kurma çalışmalarının sürdüğünü, bunun tamamlanmasının akabinde, bizleri Çeçenistan'a götüreceklerini söylediler.

Böylece beklemeye başlamıştık. Ali Rıza kardeşimiz ise, yaklaşık 1.5 aydır beklediğini söylüyordu.

Bizimle birlikte 12 gün daha bekledi ve sonunda beklenen müjde geldi. Hep birlikte, iki minübüsle

Azerbaycan - Dağıstan sınırına ulaştık. Kitabımızın ilk bölümlerinde ayrıntılarıyla anlattığım yolculuk

boyunca birlikte olduğum Ali Rıza kardeş ve diğer mücahidlerle, Genel Kumay Karargâhı'nın

bulunduğu Vedenov'a birlikte ulaştık. Burada bizi karşılayan Şamil Basayev'le ve o zamanlar Genel

Kumay Başkanı olan Aslan Mashadov'la görüşmelerimiz sırasında, birlikte olduk. Ali Rıza kardeşimizle

birlikte gelen Suudi Arabistan, Ürdün ve Türkiye'li mücahidlerle, eğitim yerine gitmek üzere bizden

aynırlarken tek tek vedalaştık.

Biz Türkiye'ye döndükten bir kaç ay sonra, Selam Vakfı Bursa Şubesi'nin düzenlediği Çeçenistan

Cihadı konferansımız için Bursa'ya gittiğimde, kendisinin o zamanlar çalıştığı Çağrı Radyo'ya gidip,

ziyaret ettim. Bizimle, Çeçenistan üzerine bir program yapmıştı. Bu, Ali Rıza kardeşimle, son

görüşmemiz olmuştu. İnşallah cennette birlikte oluruz.

Arkadaşları arasında Hüseyin mahlasıyla çağrılan Ali Rıza Bayzan, Bursa'dan, 31 yaşında evli ve bir çocuk babası. Oğlu dünyaya geldiğinde, kendisi Çeçenistan'da. Hüseyin, oğlunu göremeden şehid oldu.

Ali Rıza, ilk Çeçen cihadında (1994-96), Komutan Hattab ile yanyana savaşmış, tecrübeli bir savaşçıydı.

ÇEÇEN DRENİKİ

Çeçen cihadının internet'teki sayfasında Şehid Ali Rıza ile ilgili şunlar yazılır: "Sen kendisine kameramanlık yaptığın Hattab tarafından sevilen birisiydin. Fakat ailevi zorluklardan dolayı, savaş bitmeden önce, evine gitmek zorunda kalmıştın. Sonradan iki aylık eğitim için Afganistan'a gitmiştin. Maddiyatın az olmasına rağmen, sen kardeşlerine, cihada gitmeleri için, devamlı yardımcı oluyordun. Allah'a olan aşkın; seni bir taraftan cihad meydanlarına çekti, diğer taraftan da, içindeki duygularını şiirle ifadelendirmeye sevketti.

Cihada ikinci çağının yapıldığını duyduğunda, bütün zorluklara rağmen, bir daha Çeçenistan'a gitmeyi başardın. Çeçenistan'da iken, yine en ön cephede kameramanlık yaptın ve mücahidlere Grozni'ye doğru önderlik ettin.

Sen, devamlı olarak şehadete ulaşmak için dua ederdin. Bu duaya, Grozni'den çekilirken nail oldun. Sen cephedeyken, oğlunun dünyaya geldiğini duydun. Bu haber üzerine tabii ki sevinçliydin. Fakat sen, geri dönüşte oğlunu görmek için değil, şehadete ulaşmak için dua ediyordun.

Allah şehadetini kabul etsin Ey Hüseyin. Ve seni, görüşmeye hasret kaldığın kardeşlerine götürsün. Allah'a ve cennete olan özlemin; senin eve dönmene ve oğlunu görmene engel oldu. Allah seni, cennetin en üst makamında, peygamberlerin, şehidlerin, takva ehlinin, doğru sözlü ve samimi müslümanların arasında, eşin ve oğlunla biraraya gelmenizi sağlasın. Ne mükemmel bir topluluktur onlar.

"Kim Allah'a ve Rasûl'e itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, doğrular (ve doğrulayanlar), şehidler ve salihlerle beraberdir. Ne iyi arkadaşlardır onları" Nisa Suresi 69

Ali Rıza Bayzan'ın Çeçenistan'a ilk gidişinde yazdığı şiirlerden birisi şuydu:

ŞEHADET YOLUNDA

İşte
yine başladı bombardıman.
Başımı kaldırsam, sanki harareti yüzümü yakacak.
Hemen yanıbaşımda patlıyor.
Patlayan bombanın şarapnelleri,
ayaklarımın ucuna yuvarlanıyor.
İşte, işte yine yağmaya başladı bombalar.
İşte halâ yağmaya devam ediyor.

Ey bomba, gel artık
gel de,
küfrün karşısında set olmuş göğsüme çarp,
dağılsın
her bir parçası,
halâ uyuyan insanların gönüllerine girsin,
sürekli hatırlasınlar diye

Hatırlasınlar, İslam için birisinin daha öldüğünü,
birilerinin de
ölmesi gerektiğini.
Bu işin edebiyatını yapan çok,
filmiyatını yapan yok.
Şehadetim, tebliğ olsun bu insanlara.
Hay attay ken yapmadığım,
belki de yapmadığım tebliğimi,
bir bombanın şarapneliyle paramparça olup,
şehid olarak yapayım.

Gönüllere öyle bir nakş olayım ki,
hiç unutulmasın şehadetim.
Her akıllara gelişinde, ben de
kara toprağa gömülmüş tohum gibi,
kıyam kıyam büyüyeyim;
çiçek çiçek kırmızı güller, karanfiller gibi açayım,
yemyeşil gül fidanlarında.

Ey Rabbim (cc)
acizim, günahkârım, mahcubum.
Bilirim
affetmeyi sever ve duaları kabul edersin.
Beni de affet,
dualarımı kabul et.
Bana şehadet nasib et,
amin.
"ve'l-hamdü lillahi Rabbi'l-Alemîn"

Ali Rıza Bayzan... Daha önce de gitmişti Çeçenistan'a... Ama bu sefer geri dönmedi. Rabbimin katına şehid olarak yükseldi. Özlemine çektiği şehadete, yurdundan ve ailesinden çok uzaklarda kavuştu. Yozlaşmanın, dünyevileşmenin toplumumuzu kuşattığı bir zamanda, Ali Rıza kardeşimiz, fedakârlığının zirvesi olan "şehadet" ameliyle, hepimize örnek oldu.

Şimdi sizlere Bursa'da yayınlanan Evrensel Mesaj Dergisi'nden Emine Okumuş'un, Ali Rıza Bayzan'ın eşiyile yaptığı röportajı sunuyoruz:

Es-selamü Aleyküm. Allah (cc) Ali Rıza abinin şehadetini mübarek kılsın...
Gündelik telâşa kendini kaptırıp, hayata yenilmedi... O'nu bize anlatabilir misiniz?
Nasıl biriydi?

Reyhan Bayzan: Ve Aleyküm Selam... O, 1969 Trabzon doğumlu. 2.5 yaşında iken Bursa'ya taşınmışlar. İlkokulu Çekirge'de 1. Murad Lise'sinde, orta okulu ve liseyi de İmam-Hatip Lisesi'nde okudu. Gençlik yıllarında "Çekirge Spor" da, futbol oynadı. Bu sıralarda İslam'ın şuuruna ermeye başladı. Hayatın amacını, dünyaya geliş gayemizi derinden sorgulamaya, hissetmeye başladı: "Biz, kendimiz hakkında 'Elhamdülillah müslümanız, dava adamıyız' dediğimiz halde, neden bu davamız uğrunda bir çaba sarfetmiyoruz? Neden, halâ evimizin en rahat, en konforlu köşelerine çekilip hayatımızı sürdürüyoruz? İslam için bir şeyler yapmıyoruz?" diyordu. Sürekli bir muhasebe içerisindeydi. Bursa Çağın Radyo'da bir süre, "Seyyid Hüseyin" ismiyle "Çekirdek" programını sundu.

Çeçenistan'a ne zaman gitti? Orada ne kadar kaldı?
 Reyhan Bayzan: 1992 yılında evlendik. Mayıs 95'te, Çeçenistan cihadına gitti. İstedığı şehadete kavuşamadı ama, gazi olarak döndü. Alnına şarapnel parçası gelmiş. Savaş bittikten sonra, yardım götürmek amacıyla, tekrar Çeçenistan'a gitti. Bir ay kadar kaldı. 1997 yılında Keşmir'e gitti. 3 ay da orada kaldı. Keşmir dönüşü rahatsızlandı. Orada, sıtma mikrobi kapmış. Bir hafta hastahane, bir ay da evde, hasta yattı. Bana "Ben artık yataktan kalkamayacağım galiba" diyordu. Yatakta ölmek istemiyordu. Ben O'na: "İnanıyorum ki sen, iyileşeceksin ve şehid olacaksın" diyordum. O da Allah'a şöyle dua ediyordu: "Rabbim, namazlarımı ayakta kılabilcek kadar bana güç ver." Bu dualarından sonra ayağa kalktı, iyileşti.

1999 yılında-ben 6 aylık hamileyken- tekrar Çeçenistan'a gitti. Bebeğimiz 2 ay 4 günlükken, babasının şehadet haberi geldi.

Eşinizin, tekrar Çeçenistan'a gideceğini öğrendiğinizde, sizin ve ailenizin tavrı ne oldu?

Reyhan Beyzan: Ailesine, cihada gideceğini, hiç bir zaman söylemedi. Yoksa, engel olurlardı. Ben de, her ne kadar engellemeye çalıştıysam da, 'şehadet aşkı' hanım ve oğul sevgisinin önüne geçmişti. O, Allah'ı ailesinden daha çok seviyordu. Bizi Allah (cc)'a emanet edip, en sevgilinin yoluna gitti. Bebeğimizin ismini de Cihad Yusuf koydu.

Çeçenistan'dayken, sizinle haberleşebildi mi?

Reyhan Beyzan: Çeçenistan'a bu son gidişinde sık sık haberleşebildik. Gelmek için iki kere yola çıktığını, ama geri dönmek zorunda kaldığını söyledi.

Eşinizle en son ne zaman haberleşebildiniz?

Reyhan Beyzan: Doğumdan 26 gün sonra, 29 Ocak Cumartesi günü, beni aradı. En son telefon görüşmemizi yaptık. Bebeğinin sesini telefonda dinlettim. Ama o gün anladım ki, O artık bizimle yaşamıyor. Şehadete daha yakın. Gömediği bebeğinin sesi dahi, O'nu heyecanlandırmamıştı. Yaşayan bir insanın değildi, konuşması. Sürekli nasihat ve tavsiyelerde bulundu. Dönmeyeceğini, O da hissetmişti. Rabbim, bana da hissettirdi. Telefon görüşmemiz de:

"Etrafımız Ruslarla çevrili, eğer bu kuşatmayı yarabilirsek, geleceğim. Ya bir hafta sonra seni arayam, ya da bir daha seni arayamam. Oğluma iyi bak. Onu benim gibi yetiştir. Kasetlerimi dinlet ve beni ona anlat." dedi.

Şehadeti hakkında bir bilginiz var mı? Haberi nasıl karşıladınız?

ÇEÇEN DRENİ

Reyhan Beyzan: Ben inanıyorum ki, eğer O şehid olacaksa, rabbim bana bunu gösterir, diye düşünüyordum. Hamileliğimin 9. ayındaydım. Bir rüya gördüm: "Türkiye'ye şehidler gelmiş, biz de onlara bakmaya gidiyoruz. Çarşafı açtım ve ilk şehid Ali Rıza idi. Çok sevdiği siyah kıyafetini giymiş, sanki uyuyordu. Alnında bir yara vardı." Uyandığım da çok korktum. Şehadetin O'na yakın olduğunu anladım. Ardından, rüyam da vasiyet geldi. Artık her gün O'nun şehadet haberini beklemeye başladım. Tek gayesi vardı: Allah yolunda şehid olmak.

İdeal bir eşti. O'nunla birlikteyken, her gün şehadetine hazır yaşadım. O'ndan normal bir ölüm beklemedim. Şehid olacağını biliyordum ama daha sonra olmasını temenni ederdim. Son defa evden ayrılışında içimden: "Bu O'nu artık son görüşüm" dedim. Rabbim O'nun şehadetine beni hazırladı. Süpriz olmadı. Gelseydi o zaman şaşırırdım. O, bir şehid gibi yaşadı ve arzuladığı şehadete kavuştu. Bana telefon açtıktan üç dört gün sonra, Grozni kuşatmasını yararken şehid olmuş... Dörder dörder, geçmeye çalışıyorlarmış. İlk grup geçtikten sonra, ikinci komutan O olduğu için, önden gidiyormuş, O geçerken mayına basmış ve çok istediği şehadete ulaşmış. Cephe arkadaşları telefon açtı ve üç defa: "Ali Rıza artık çok iyi, Elhamdülillah" dedi, beni de anladım.

Salih Turan

Salih Turan: Şubat 2000-Yermolov

Mahlası Halil İbrahim olan Salih Turan, aslen Gümüşhaneli olmakla beraber İstanbul'da 1972 yılında doğdu. Mücahidlerin Grozni'den çekilmesi sırasında, 2000'in Şubat ayında şehid oldu.

Evli ve iki erkek bir kız olmak üzere üç çocuk babası, Bağcılar Meslek Lisesi mezunu olup, cepheye giderken, Teknik Eğitim Fakültesi Matbaa Bölümü son sınıftan bir dersi vardı.

Lise çağlarından beri İslami faaliyetlerde yer aldı. İslama aşık olan, ister davetle, ister cihadla olsun, durmadan Allah'ın yolunda yürüyen, gerçekten mükemmel bir mücahiddi. Kardeşimiz, azami derecede cesur olup, korkmadan savaşırdı. Aynı zamanda yumuşak huylu ve alçak gönüllüydü. Kendisinde, hiç bir kibir işareti görülmezdi.

Bosna cephesine, bazı şahsi nedenlerden dolayı gidememişti. 1995 yılında Çeçenistan'a gitmek istedi, bir çok gayret göstermesine rağmen, bir türlü gerçekleştirilemedi. Buna rağmen O yılmadı ve 1996 yılında yeniden Çeçenistan'a gitmenin yollarını araştırmaya başladı. Bu sefer gayesine erişti ve Çeçenistan'a geçti. Savaşın sonuna kadar Çeçenistan'da cephede kaldı. Barış anlaşmasından sonra Türkiye'ye döndü.

1997 senesinin 6 ayını Afganistan'da eğitimle geçirdi. 1999 senesinde ailesiyle birlikte umre ve hacc görevlerini ifa etti.

Dağıstan'da cihad ilan edildiğini duyar duymaz, cepheye koştu. Ağustos 1999'da vuku bulan Botlikh savaşlarına yetişip, kardeşleriyle birlikte savaştı. Boş kaldığı zamanlarda kardeşlerine yemek pişirmek O'nun en büyük zevklerinden. Boş durmayı sevmez, mutlaka meşgul olmak için bir işler bulurdu. Grozni'yi kuşatan Ruslar'a karşı direniş destanları yazanların arasında yer aldı. Mücahidlerin Grozni'yi boşaltma kararı üzerine O da onlarla birlikte çekilirken, Yermolov yakınlarındaki bir köprüyü geçerken yaralandı. Yaralı olmasına rağmen, güneye doğru yol almak gayesiyle savaşmakta olan grubun safılarında kaldı. Güney bölgesindeki ağır Rus bombardımanları sırasında, yolculuk anındaki yorgunluktan takatsız kaldı, bir taraftan da tıbbi bakım yetersizliğinden dolayı, şehadet şerbetini içti. Allah'tan şehadetini kabul buyurmasını ve kendisine sonu gelmeyen ebedi bir istirahat yeri vermesini diliyoruz.

Osman Karakuş

Osman Karakuş: Şubat 2000-Çeçenistan

23 yaşındaki Kayseri'li kardeşimizin mahlası Bilal'di.

1995 yılında Bosna'da 6 ay savaştı. Oradan Çeçenistan'a geçmek istedi yse de, bunda başarılı olamadı. O sıralarda nişanlı olduğundan dolayı, Türkiye'ye döndü. Fakat Ogaden'e yönelip oradaki cihada kaldı. Ogaden'den, Türkiye'ye döndüğünde evlendi. Evlendikten kısa bir süre sonra da, Kosova'daki cihada katılmak için, oraya gitti. Bir ay sonra, çatışmaların sona ermesi üzerine Türkiye'ye geri geldi.

1999 yılında, tekrar Çeçenistan'a gitti ve Dağıstan'ın Botlikh bölgesindeki operasyonlara katıldı. Mücahidlerin geri çekilmesinden sonra, Türkiye'ye dönmeye karar vermişti ki, Ruslar Çeçenistan'ı tekrar işgal ettiler.

Önceleri Argun'da, daha sonra ise Grozni'deki savaşlarda, Ruslar'a karşı cephedeki yerini aldı. Bir taraftan da, Ramazandan önce ve Ramazan ayı boyunca, mücahidlere aşçılık yapıyordu. Savaş alanındaki cesaretine ise, tüm arkadaşları şahitti.

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Bütün bu hengâme arasında, rüyasında evlendiğini gördü. Bunun üzerine bir Çeçen'le evlenmeye karar vermişti ki, şehadet O'nu daha önce karşıladı.

Grozni'den geri çekilme esnasında, Kadı Yurt Köyü'nde ağır bir şekilde yaralandı. Bulunduğu mınıka Rus topçusunun direk hedefindeydi. Sami Yurt Köyü'nde aldığı diğer yaralar neticesinde, şehadete ulaştı.

Allah şehadetini kabul etsin Bilal kardeş. Ve seni, rüyanda gördüğün gibi, cennetinde 72 huri ile evlendirsın.

1976 doğumlu, Sanz'ın Büyüksobegimen Köyü nüfusuna kayıtlı Şehid Osman Karakuş, ilk olarak 1995 yılında, Bosna'da Sırlar'a karşı savaşıyordu. 1996 yılında, bir Afrika ülkesi olan Ogaden'deki müslümanların yanında çarpışan Osman, 1998-99 yılları arasında da, Kosova'da yine Sırlara karşı mücadele vermişti.

Bu yıllarda evlenen Osman Karakuş geçtiğimiz yıl Ağustos ayında (1999), Çeçenistan'a gönüllü olarak gitmiş ve Çeçen mücahidlere katılarak Ruslar'a karşı savaşıyordu.

Şehadeti arayan adam Osman Karakuş, nihayet arzusuna kavuştu ve zalim Rus askerlerinin bomba ve kurşunlarına hedef olarak şehadeti yudumladı.

Osman Karakuş kardeşimizin Bosna'ya gidişi bayağı maceralı olmuş. Kendi kaleminden Osman Karakuş'un Bosna'ya gidişi:

Bosna Günlüğü

Allah'a hamd, Resûlüne salat ve selam olsun. Bir haftadır süren çabalarımdan sonra, Bosna Hersek'e gitmek için, bugün hareket ettim. Kayseri'de ki müslümanlardan ayrılmak epeyce zor geliyor. Bu müslümanların çoğunluğu, benim için bin mark para bulmama vesile oldular. Allah Razi Olsun. Bu kadar parayı cebime koyup, kimileri yolun açık olsun, kimileri de gitme demekle yetindiler. Allah hepsinden razı olsun. Bir hafta içinde Bosna için yola çıkmam, bana büyük bir sevinç ve ulaşılmaz bir mutluluk verdi. Allah'a hamd olsun. Kayseri'den ilk ayrılacağım akşam, Bosna'ya gitmeme izin vermeyen büyük ağabeyim, haberimi nerden almışsa, teminalde yakalattı beni. Orada koşuşmalar oldu. Sonunda, nasıl atladığımı hala düşündüğüm, tellerden atladım. Ve emniyet görevlileri, bu olaydan sonra beni yakaladılar. Yanımdan ayrılmayan bir arkadaşım vardı. Bu sırada, bize hem bağın yorlar, hemde vuruyorlardı. Karakola kadar, kolumdan ikişertane emniyet görevlisi ile birlikte gittik. Arkadaşa sen gelme dememe rağmen, benimle gelmekte kararlı idi. Karakolda neye uğradığımızı şaşırdık. 6-7 tane emniyet görevlisi, arkadaşşıma vura vura yere yatırdılar. Suçumuzu biz bilmiyorduk ama, dayaklar bize gerçekleri görmemizde kılavuz oluyordu. Büyük ağabeyim yanıma geldi. Ne oldu dedi, bende yakaladılar dedim. Ağabeyim müdürün yanına girdi ve "Bu oğlan, Bosnaya gideceğim, diyor." dedi. Ben ifademde, İstanbula gezmeye gidiyorum demiştim. Ağabeyimin ifadesi, orada bulunanların dikkatini çekti. Ve siyasi şubeden, terörle mücadele şubesinden gelenler, bizlere soru sordular ve tek kelime "bırakın gitsin" dediler. Emniyet görevlileri, tellerden atlamamdan dolayı, içeri almışlardı. Doğruydum. Emniyeti sağlamak zorundaydılar.

Otobüs biletimi iptal ettirdiler? Otobüs kalktıktan bir buçuk saat sonra, arama-tarama işleminden sonra, bir araba ile başka bir yere götürdüler ve orada bir bodrum hücreye kapattılar. Kapıyı kapattılar. Üzerimizde kanalizasyon borusu vardı ve damlıyordu. Ayrıca ortalık leş gibi kokuyordu. Bir bank vardı ve arkadaşla beraber, banka oturduk. Yatsı namazı yaklaşmıştı. Teyemmüm alıp namazımızı kıldık ve sabaha kadar üşüyerek bekledik. Sabah ziyaretçilerim çoktu. Memurlar, bu ziyaretçi sıklığından rahatsız oldular ve saat 12.00'de dışarı çıkardılar. İlk iş olarak saklanmak ve İstanbul için yer ayırtmak oldu. Akşam için yer ayırttım ve yola koyuldum. Arkadaşlardan ayrılırken ağlıyordum. Şehadet parmağımı kaldırarak ve gözlerimden tane tane akan gözyaşları ile, yola koyulduk. Sabahın erken saatlerinde, İstanbula ulaştım. Telefon edip, otogardaki mescitte beklemeye başladım. İstanbul'a ikinci gelişimdi ve İstanbul'un kalabalık oluşunu yeni yeni sezebiliyordum. Otogardaki mescitte beklerken, arkadaşlardan biri geldi ve beni araba ile evine götürdü. Ve "önümüzdeki çarşamba günü gidiyoruz. Memleketine gitme, bizde bekle." dedi. Sabırsızlıkla beklemeye başladım. Benimle gidecek bir arkadaşla, Cafer'le tanıştırdılar. Onunla gezmeye başladık. İlk kez, meşhur Topkapı pazarna gittik ve eksiklerimizi aldık.

28.05.1995 gece saat 4.00'de, Slovanya, gitmek üzere uçağa bindik. Bizim evin, özellikle büyük ağabeyimin ev telefonunu verdim. Yanın gündüz bu telefonları arayın ve "Bosna gitmek için uçağa bindiğimi söyleyin." dedim. Vedalaştık uçağı beklemeye başladık. Yanın saat içinde uçağa binip, Türkiye'den ayrılacaktık. Yanımızda Bosna'lı bir bayan vardı ve toplam dört kişi idik. Uçakla sabaha karşı, Slova'ya uçuşa başladık. İlk kez uçağı biniyordum ve heyecanlıydım. Saat beşe çeyrek kala, uçakla hareket ettik. Üç saatlik bir yolculuktan sonra, Slovenya hava limanına indik. İndiğimiz şehir Ljubljana (Lübiyana) idi. Geçiş kapısından herkes geçti ve son olarak dördümüz kaldık. Boşnak bayan Boşnakça konuşarak, bizlerin geçmesini sağladı. Gazeteci idik ama, sadece gazeteci kartımız vardı.

Bunlara rağmen geçtik ve bir taksi ile şehir merkezine gittik. Burada otogarda beklemeye başladık. Zagreb'e gitmek için, otobüs biletlerimizi aldık ve beklemeye başladık. İnsanlar, yabancı bir ülkede olduğumdan olsa gerek, bana çok tuhaf geliyorlardı.. Dikkatimi çeken en ilginç nokta, milletin, sabahın bu saatinde sarmaş dolaş olması. Sabahın bu saatinde ve 40-45 yaşlarındaki kadınların, küçük bisikletlerle işe gidiyor olmaları garibime giden bir diğer husustur. Ortalıkta çocuk görünmüyordu. Bunlar, aile planlaması tam uyuyorlar, diyardım içimden. İnşallah yakında soylan tükenir.

Yaklaşık beş saatlik bir yolculuktan sonra, Zagreb otogarına ulaştık. Bir büfenin önünde, günlüğüme birşeyler yazmaya çalışıyorum. Yanımızda masalar var ve bu masaların bazılarında, 40-50-60 yaşlarında, çıplak erkek kadın belli belirsiz, keşer oturuyorlar. Ellerinde içki şişeleri ve leş gibi kokuyorlar. Bu büfenin önünde, gelecek olan bir müslüman kılavuzu bekliyoruz. Saat ikinci vaktine geldi. Genç bir arkadaş arabasıyla gelip, bizi evine götürdü. Orada bir Bosnalı komutanla tanıştırdı. Namazlarımızı kılıp, arkadaşlarla dinlenmek için ayrılmış olan odaya geçtik ve azda olsa yorgunluğumuzu atmaya çalıştık. Kalktığımda Boşnak bir bayan vardı. Yemek yapıyordu. Konuşmaya çalıştım ama, Boşnakça bilmediğim için, konuşamadım. Yaklaşık 4-5 gündür, yolculuk nedeni ile, ilk kez sıcak bir yemek yedim. Boşnak kadın, ailesinden 19 kişinin Sırp kafirleri tarafından şehit edildiğini, elleriyle işaret ederek anlattı. Bizde şehit olmaya geldik dediğimizde ise, bize kızdı. Allah, hepimizin hakkımızda hayırlı olanı nasip etsin. Yolculuk nedeni ile, ayın kaç olduğunu ve günlerden ne olduğunu hatırlamıyorum. Hatırladığım ve bildiğim tek şey, yarın sabah namazıdan sonra, Bosna için komutanla beraber, yola çıkacağımız idi. Bizi buraya kadar getiren Bosnalı bayandan ayrıldık. Önemli olan buraya kadar gelebilmektir ve Allah'ın yardımı ile, buraya kadar gelebildik. Allah'a hamd olsun. 24 saatlik bir yolculuktan sonra Zenica (Zenitsa) şehrindeki mücahidlere kavuşacağız.

Bismillahirrahmanirrahim

Birinci sınır kapısında, komutanla beraber geçmek için pasaportlarımızı Hırvat polистерine verdik ve geçmemize izin vermediler. Yaklaşık 10 saatlik bir yoldan sonra, hem yorgunduk hemde açtık. Buradan bizi geri çevirmeleri, bende tedirginlik meydana getirdi. Akşam olmuş, güneş, yıkılmış Hırvat evlerinin üzerinde batmak üzereydi. Komutanla beraber, bir boşnak aile ve 4 tanede mücahid, çaresiz kaldık. Aslında, bende dahil, hepimizin geçmesine izin vermişlerdi. Bize rehberlik eden komutanın yanında bulunan ilaçlardan ve kitaplardan dolayı, geçmemize izin vermediler. Komutan bize "Siz gidin, ben gelirim." dedi. Bizde, arkadaşlarla konuşup, birimiz komutanla kalması gerek, dedik. Komutan, burada izin vermedi. Sonunda yarım olan Türkçesi ile, benim kendisi ile kalmamı istedi. Diğer arkadaşlar ve Bosnalı aile, sınırdan geçip gittiler. Ben komutanla beraber, başka bir sınır kapısına gitmek üzere, arabamızla yola koyulduk. Karanlık çökmüştü. Bu sınır kapısı, kapalı idi. Tır şoförleri uzun bir konvoy halinde bekliyorlardı. Hırvat askerleri, bize beklemenizi söyledi. Ortaklık iyice sakinleşti ve ben komutana, "Rüşvet verelim de geçelim." dedim. Kalabalık olmaları nedeniyle, rüşvet teklif edemedik. Komutan bana "Geceyi burada geçirelim." dedi. Orada teyemmüm edip, namazımızı kıldık. Arabanın içinde, koltukta uyumaya başladık. Sabaha kadar, düzenli bir uyku uyuyamadım. Arasıra korkarak, uyanıyordum. Hırvat kafirlerinin yanında uyuyorsun ve başımıza, her an bir şey gelebilir düşüncesi ile, sabahı getirdik. Sabah, açlığımızı iyice hissederek olduk. Bir tane elma ile yola tekrar koyulduk. Mostar'dan geçip, başka bir bölgeden, başka bir sınır kapısına gittik. Mostar'da Mostar Köprüsü'nün yıkılmış halini gördük. Ve televizyonda gördüğüm yıkılış şekli, film şeridi gibi gözümün önünden geldi geçti. Bunların hesabını onlara sorarım, diyerek içimden Hırvatlar'a ve Sırp'lar'a karşı hiddetlendim. Harabe olmuş evler, minareleri uçurulmuş camiler, gözlerimizden geçip gidiyordu. Başka bir sınır kapısına geldik. Mostar'ın yakınında bir yerdi. Buradan geçmemize izin verdiler. Üstelik hiçte sorun çıkmadı. Artık sınır bitti diyordum ve sevinliyordum. Yine Hırvat bankatları ile karşı karşıya gelince, daha vaktimiz var, diye düşünüyordum. Buradan da geçtik ve komutan beni kasaba türünde bir yere götürdü. Orada Boşnak askerlere, biz de katıldık. Ve bizden ayrılan, o boşnak aileyi ve diğer üç mücahidin gelip, gelmediğini sorduk. Anladığım kadıyla, iki saat önce gelip, gittiklerini söylediler. Ve biz hemen yola koyulduk. Yaklaşık iki saat kadar süren yolculuktan sonra, Zenica (Zenitsa) şehrinin sınırlarına geldik. Bu sefer karşımızdaki, Boşnak askerleri idi. İkimizin de geçmesine izin verilmedi. Komutanın kağıtlarının eksik olduğunu ve Zenica'da (Zenitsa) operasyon olduğunu, çatışmaların kuvvetlendiğini söylediler ve bizi geri çevirdiler. Komutanla beraber geri dönüp, bir dağa doğru jipimizle ilerlemeye başladık. Omanlık bir dağdı. Yol yeni yapılmıştı. Zaten, iki günden beri, şiddetli bir şekilde yağmur yağıyordu. Omanda yolculuğumuz, çamurlarda kayarak, patinaj yaparak ve arasıra duraklamalarla devam ediyordu. Omanın içinde bile, boşnak askerler vardı. Bunlar, bize hiç engel çıkmadılar. Ve tekrar asfalt yola ulaştık. Bu sırada hem hızımız arttı, hemde Zenica (Zenitsa) şehri sınırları içerisinde idik. Bir (UN) unpurafor konvoyuna ulaştık. Bayraklarından ve renklerinden Pakistan askerleri olduğunu anladım. Bir süre bu konvoyla beraber devam ettik. Ve sonunda konvoydan ayrılarak, Zenica (Zenitsa) merkeze geldik ve orada ilk

iş olarak, aç olan midemizi memnun etmek oldu. Daha sonra, namaz kıldık. Namazın arkasından, yeni şehitler için gıyabi cenaze namazı kıldık. Ve caminin yanında olan, Merhamet yardım kuruluşuna gittik. Orada ağırlandık. Merhamet yardım kuruluşunun misafirhanesine götürdüler. Dinlendik ve yann için, Zenica (Zenitsa) bulunan El Mücahidin Birliği'nde (Arapların oluşturduğu, Bosna ordusuna bağlı, dünyanın her yerinden gelen mücahidlerin oluşturduğu), cihada başlayacaktım. Buraya ulaşınca, Türkiye'den haber bekleyen arkadaşlara, yollar hakkında bilgi verdim. Mektupla herşeyi anlattım. İnşallah ellerine geçer.

Can susadı, susadı ölüme

Rabbe kovuşmanın zamanı geldi

Küfrü, Hırvat'ı, Sırb'ı yok etmenin

Tam zamanı geldi.

Merhamet yardım kuruluşunda, diğer arkadaşlarla buluştuk. Komutanımızla ve Bosna ailesi ile burada vedalaştık. Evde oturup biraz televizyon seyrettik. Daha sonra, Bosna'daki mücahidlerin operasyonlarından derlenen video kasetini izledik. Bakkala gitmemiz gerekiyordu. Bakkaldaki bayanlar, bizim mücahid olduğumuzu anladılar ki, bizden önce davranarak setarı verdiler ve çok sevindiler. Meşrubat ve meyva aldık. Ama yüz markımızı bozamadılar. Daha sonra bırakırsınız der gibi, el hareketinde bulunarak ayrıldık. Ve biz çıkarken, Allah'a emanet demeleri, hem ilginç hemde bizi çok mutlu ediyordu. Acaba mücahid istemeyen(?) mücahide ihtiyacı olmayan Bosna halkı, böyle neden normal davranıyorlardı. Mücahidleri seviyorlardı ve onlara ihtiyaçları vardı. Bu fitneyi, Türkiye'ye kimler ne amaçla sokuyorlardı? Akşam üzeri, eve sekiz on tane tesettürlü bayan geldi. Bunlar, Dava Grubu'ndandı. Bir anda kendimi, İstanbul'daki Fatih mahallesinde hissettim. Bizler dışarı çıktık, dolastık onlarda görüşmeleri varmış onu yaptılar. Akşam olunca da, önce bir taksi ile El Mücahidin Birliği'ne (Ketibe) hareket ettik. Yolda, annem babamın, bana haklarını helel etmemeleri aklıma geldi. Ben "Bosna'ya yardım götürüyorum." demiştim, ama inanmadılar. Ben yalan söylemişim. Ama İstanbul'da bir müslüman, beşbin mark verdi. Bunu, oraya yardım olarak götürün, diye. Anneme ve babama karşı, yalan söylemiş olmaktan, İnşallah kurtulmuşumdur. Allah affetsin.

Şehitler ölümsüzlük andı içerken

Ağıtlarda, marşlarda yol alacaklar, yaşayacaklar.

Şu anda Ketibe'den yazıyorum. Ketibe'ye girmeden önce, bizleri ve pasaportlarımızı kontrol ettiler. Çantalarımızı araştırdılar. Pasaportlarımızı aldılar. Bize "Abdulmetin'i tanıyıp tanımadığınızı." sordular. Biz "Bosna'da hiç kimseyi tanımıyoruz." dedik ve bize beklememizi söylediler. Yaklaşık bir saatlik bir beklemeden sonra, Abdulmetin ve bir kaç tane arkadaş geldiler. Oradaki muhabbetten sonra bizi, Türkler için tutulmuş bir eve götürdüler. Orada toplam olarak, sekiz-on kişiyle daha tanıştık. Daha önce Almanya'dan gelen bir abi, Türkiye'den ve diğer ülkelerden gelen Türkçe konuşanları bir evde toplamak için, bu evi kiralamış. Abdulmetin, Almanya'da ikamet ediyor. Burda cihad eden müslümanlarla beraber. Burada, hemen 200 metre ileride, Hırvatlardan ele geçirilmiş bir karakol, mücahidlerin merkezi olarak kullanılıyor. Taksici, bizi bu birliğe (Ketibe'ye) getirdi. Yolda mücahidlerle karşılaşayorduk. Alınlarında La ilahe illallah bandrolü, ya da sarkları vardı. Sakalları da uzundu. Zenica'nın (Zenitsa) kenarında birliğimiz ve onun yanında evimiz var. Evimizde Arkadaşlarla tanıştık. Çaylarımızı içtik. Dışarıda, bir süre Zenica'yı (Zenitsa) gözüdüm. Kocaman bir demir-çelik fabrikası etrafına kurulmuş olan Zenica'yı (Zenitsa). Fabrikanın hammaddesi daha önce, Hırvatistan'dan getiriliyormuş. Savaş başlayınca, fabrika işlemez hale gelmiş. Arkadaşlarla beraber, evin bahçesinde gölgede sohbet ederken, yanımdaki komşunun küçük kızı bizlere el sallıyordu. 4-5 yaşlarındaki bu kız çocuğuna, kiraz toplayıp vermek istediğimizde, koşarak gitti. Arkadaşlarla muhabbetimiz devam ederken, balkondan bir nine tabaklarla bize tatlı getirdi. Bu kadınada Boşnakça bilmediğimiz için, teşekkür bile edemedik. Ağaçlar altında, serinlikte uyumak istiyorduk ki, bir selamla uyandık. Bu seferki 40-50 yaşlarında bir amca oldu. Bu amca ile, el hareketleri ile konuşmaya çalıştık, yine de başaramadık. Bu sırada arkadaşlardan biri, elinde birkaç tane pet şişe ile geldi. Ben başta kola sandığım şey, çay çıktı. Pet şişelerle çay içerken, Araplar'dan birkaç tane mücahid geldi. Abdulmetin abinin tercümanlığı ile, sohbet ettik. Yanni Abdulmetin abi bizi Ketibe'ye kayıt ettirecek. Ve bizde artık mücahidlere katılıp, eğitime gideceğiz. Akşam evimeze siyah bir arap geldi. Muhammad Gambi. Gambi'ye'den Bosna'ya cihad için gelmiş bir müslüman. Sarılmaktan çekindim. Yeni gelen arkadaşlar da, benim gibi idiler. Bizimle Türkçe konuşması, çok tuhaf geldi. Muhammed Gambi'nin elinde Arapça kağıtlar vardı. Bu kağıtlar Ketibe'nin sözleşmesi idi. Ketibe'nin şartlarını anlattı. Çaylarımızı içtik, namazımızı kılıp yattık. Sabah namazından sonra, Ketibe'ye gidip üç saatlik bir konuşmadan sonra, tekrar dışarı çıktık. Bize 45 günlük eğitim göreceksiniz diyorlardı. Bu konuda anlaşamadık. Biz bir hafta eğitim görüp, hemen cepheye gitmek istiyorduk. Abdulmetin abinin ısrarları ve başka şartlardan dolayı, kayıtlarımızı yaptırıldı. Her şeyimizi buraya teslim ettik. Yanımıza gerekli olan askeri elbiselerimiz için, para aldık. Tek istediğimiz vardı, o da son olarak, Türkiye'ye telefon etmekti. Yabancı ülkelere

daha çok mal ve evlat sahibi olma isteğinden ibarettir..... dünya hayatı aldatıcı bir geçimlikten başka bir şey değildir." Hadid-20

Değerli müslümanlar, Allah'a hamdolsun ki, kazanmanın yollarını müslümanlar iyi biliyorlar ve kazanıyorlar. Allah yolunda harcamaya gelince, olaylara çekimser kalıyoruz. Allah'a vereceğimiz hesabımızı unutmayalım. Müslümanlar, mallarımızı Allah yolunda harcamalıyız. Zulmün kalkması, kafirlerin müslümanlardan daha fazla korkması için, Allah'ın dini yeryüzüne hakim oluncaya kadar, mallarımızdan ve canlarımızdan harcamalıyız. Hayatımız mal biriktirmekle geçmesin. Allah yolunda bir günü düşünerek harcamalıyız. O bir gün ki, her şeyin ortaya çıkacağı bir gün, o güne geç kalmadan azığımızı hazırlayalım. Bu malı ve canı bize verene biz de en güzel şekilde iade edelim. Müslümanlar bütün cihad bölgelerinde mücahidler açken, susuz ve çaresizken, bizim burda, bu güzel mekânlarda hayat sürdürmemiz ve onlara duyarsız olmamızın hesabı, gerçekten ağır olacak. Allah'a hamd olsun ki, bulunduğum cihad bölgelerinde ne zorluklar var. Görmeyi istiyordum. Yaralı bir mücahidin acıdan feryadı. Saatlerce ilaç bekleyerek, şehadet getiren mücahidler, Allah adildir. O da cennet istiyor, biz de. Müslümanlar, biz burada bir gün aç dursak, susuz dursak olur da, oradaki mücahidlerin elbiseleri olmazsa, atacak mermisi, içecek suyu olmazsa, olmaz. Müslümanlar, mücahidlerin feryadına ortak olun. Onların sesini duyun. Bu mücahidler Allah için savaşmış, Allah yolunda vuruluyorlar, aç kalıyorlar.

"İman edenler Allah yolunda savaşmışlar, inanmayanlar ise Tağut (batıl davalar ve şeytan) yolunda savaşmışlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın, şüphe yok ki, şeytanın kurduğu düzen zayıftır." Nisa-78

Müslümanlar, bizler iman ettik diyoruz. Allah ise iman edenlerin denenmeden, sınanmadan bırakılmayacaklarını söylüyor. İmtihan edildiğimiz konularda, başarı oranımız çok zayıf. Allah bizden cihad etmemizi istiyor. Bakın Allah (cc) nasıl sesleniyor bizlere; "Ey iman edenler, tedbirinizi alın, bölük bölük savaşa çıkın, yahut gerektiğinde topyekün savaşın." Dünya hayatını terketmemizi ve kendi yolunda cihad etmemizi istiyor. Ve peşi sıra gelen ayet-i kerime beynimizde zorkluyor: "O halde, dünya hayatını ahiret karşılığında satanlar Allah yolunda savaşsınlar, kim Allah yolunda savaşır ve öldürür veya gelirse biz ona yakında büyük bir mükâfaat vereceğiz." Nisa 71-74

Müslümanlar, kafirlere karşı izzetimizi ve şerefimizi kaybetmeyelim. Kafirlerin her şeyi olabilir. Bütün teknoloji, her şey onların olabilir, hiç önemli değil. Çünkü bizim rabbimiz var. Yetmez mi? Şunu bilin ki, hiç bir ibadet Allah yolunda savaşmaktan, Allah'a daha tatlı gelmez Bunun lezzetini, hiç bir ibadet vermez. Her an Allah'a kavuşabilirsin. Ölüm yanbaşında Allah bize yeter, O ne güzel vekildir.

Müslümanlar vasiyetim mücahidlere yardımlarınızı esirgemeyin. Size o malı veren Allah'tır. Canı da O verir. Allah'ın dini için mücadele edenler, Allah'ın en çok sevdiği kullarıdır. Çünkü Allah kendi yolunda mücadele edenleri, çok sever.

Benim amacım, Allah'ın dini yeryüzüne hakim oluncaya kadar, şeytan ve dostlarına karşı, zerre mikattan sevgi beslememek. Müslümanlar canımdır. Kafirler ise birer necistir. Onlardan uzak dururum.

Müslümanlarla beraber cihad etmek, büyük bir izzet ve şereftir. Allah yolundaki mücadeleden aldığım tadı, hiç bir şeyde bulamadım, bulamam da.

Allah'ın bana verdiği nimetini hatırlayarak, O'nun yolundan inşaallah beni ayırmaz.

Müslüman bacılar, sizlere de tavsiyelerim var. Bir kardeşiniz olarak dünyaya meyletmemenizi, eşlerinize cihad noktasında baskı yapmanızı istiyorum. Her müslüman, Allah yolunda kısa da olsa, cihad etmelidir. Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyurmuyor mu? "Allah yolunda bir deve sağım cihad eden müslümana cehennem haram, cennet vacip olur." Üzülmeyin, abimiz, kocamız cihada gitti diye sevinin. Gerçekten sevinin. Bu canı veren Allah, dilediği zaman geri alır. Ne bir saat ileri, ne bir saat geridir. Takdir-i ilâhî ne buyurduysa o olur. Evlerinizdeki eşyalarda, lükse kaçmayın. Takılarınızı Allah yolunda harcamayın, yoksa vebalinden kurtulamazsınız. Bakınız, altın, gümüş gibi malların biriktirenler için, Allah bize nasıl sesleniyor: "Ey iman edenler (biliniz ki) hahamlardan ve rahiplerden bir çoğu, insanların mallarını haksız yollardan yerler ve insanlar Allah yolundan engellerler. Altın ve gümüşü yığıp da, onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu, işte onlara da elem verici bir azabı müjdele. Bu paralar cehennem ateşinde kızdırılıp, bunlara onların alınları, yanları, sırtları dağlanacağı gün (onlara denilir ki) "İşte bu kendiniz için biriktirdiğiniz servettir. Artık yığmakta olduğunuz şeylerin azabını tadın." Tevbe 34-35

Bu ayetler kadınlara değil, tüm müslümanlara hitabendir.

Müslümanlar bana hakkı olanların haklarını helâl etmelerini rica ediyor, hakkım onlara da helâl olsun.

"Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler hoşlanmasalar da Allah nurunu tamamlamaktan asla vazgeçmez." Tevbe 32

Osman Karakuş

28.07.1999

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Türkler'e gelen araba ve jiple, çarşıya gittik. Postaneden evlerimize telefon ettik. Çarşıda rastladığımız mücahidlerin alınlarında "La ilahe illallah" bandrolleri vardı. Saçları ve sakalları çok uzundu ve çoğunda Araptı.

Eğitimde ilk günümüz. Dün Abdulmetin abi, arabalarla bizi Orajest kampına getirdi. Kampımız, bir köyün dışında ve ağaçlar arasında idi. Ortada kocaman bir cami vardı. Mücahidlerin merkezi olarak kullanılıyormuş. Sabah namazından sonra, uzandık. Kimilerimiz Kur'an okuyor, kimilerimiz de sohbet ediyordu. Saat 6'da, spor için tabur olduk. Askeri elbiselerimiz ve alınlarımızda bandrollerle koşturaya başladık. Yeşillikler arasından koşarak, ormana doğru gittik. Yaklaşık yarım saat koştuk ve düz bir arazi de, kültür fizik hareketleri yapmaya başladık. Kahvaltı için ara verip, yemekhaneye gittik.

Türkiye'den gelirken açlığı susuzluğu göze alarak gelmiştik. Kahvaltıda ise bal, süt ve tereyağı vardı. Ayrıca, süt yerine, isteyene çay da veriyorlardı. Ağaçlardan yapılmış eğitim araç ve gereçleri vardı. Kahvaltıdan sonra, silahların tanıtımı ve kullanılması gösterdiler. Başta ve en önemli olan, Kaleşnikof idi. Öğle namazından sonra, ikinci namazına kadar dinlenme ve sonra da, gösterilen silahların kullanılmasına geliyordu. Bu silahın bütün özelliklerinden sonra, mermi çeşitlerini gösterdiler.

Bizimle birlikte dört tane daha birlik vardı. Birliğin biri, Boşnak mücahidlerden oluşuyordu. Her birlik, en az 50 kişiden oluşuyordu. Bizden önce Bosna'ya cihada gelmiş olan üç tane daha arkadaş vardı. Bunlardan biri Yusuf idi. Sessiz, sakın ve cana yakın bir arkadaş. Buralara yeni ısıniyorum. Araplarla konuşmaya çalışıyor ve aramızdaki muhabbeti geliştiriyorum. Burada daha ilk haftam. Araplar, kılınan namaz, safların sıklığı ve kıraatin uzun oluşu, insana bambaşka bir mutluluk veriyor. Kur'an okumak, ya da dinlemek, daha öncekilerden hem farklı, hemde çok zevkli. Buradaki bir kaç günlük mutluluğu, Türkiye'de geçen 18 yıllık hayatıma değışebilirim. Daha ileriki günlerde, neler yaşanacak, Allah-u alem. Ama hayat, burada daha güzel. Hayat, iman ve cihad. "De ki; eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz hısrın akrabalarınız kazandığınız mallar, kötüye gitmesinden korktuğunuz ticaretiniz, hoşlandığınız meskenler, size Allah'tan, elçisinden ve onun yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin..." (Tevbe 24)

Çok mübarek insanlar. Eğitimde, bize ayrılmış iki katlı bir evin, iki odasını paylaşıyoruz. Toplam olarak bugünkülerle beraber, tam on mücahid olduk. Günlerimiz, o kadar güzel geçiyor ki, anlatamam. Çocuklar kadar şen ve mutluuz. Allah'a ve Resülü'ne hamd olsun.

Osman Karakuş'un

28 Temmuz 1999 tarihinde yazdığı vasiyetli:

Bismillahirrahmanirrahim.

Hamd, Alemlerin yaratıcısı, koruyucusu ve sahibi olan yüce Allah (cc)'a olsun. Selamların en güzeli ve en içten olanı, savaşın ve rahmetin peygamberi Hz. Muhammed (sav)'e olsun.

Ayrıca Allah'ın rahmeti ilâ-yı kelimetullah için mücadele eden, cihad eden ve canlarını bu yolda veren, Allah dostlarına ve bu yolu ne pahasına olursa olsun, takip eden ve takip edecek olan mücahid ve mücahidelerin üzerine olsun.

Allah; bizlere islam kimliğini nasib ettiği için, canımız O'nun yolunda kurban olsun. Bize bu ikramından dolayı ve en güzel şekilde yaratıp ırzı kıldırıldığından dolayı; O'na karşı verebileceğimiz en küçük şey O'nun yolunda şehid olmak, hatta parça, parça olmaktır.

Dilleriyle ve kalpleriyle bunu yapmak isteyen tüm müslümanlara, şehadet şerbetini içmeyi ve şehidler kervanına katılmayı nasib etsin. Biz ancak sana güvenip, dayanıp, ancak senden yardım isteriz. Bizim dualarımızı kabul buyur ey rabbim. Senin emirlerine boyun eğmeyi, en güzel şekilde yaşamayı bizlere göster ey rabbim.

Müslüman kardeşlerim! Zülmün dünyayı ısıttığı bir dönemde, müslümanların kanlarıyla müslümanların boğulduğu bir dönemde, izzetlice ve şereflice bir direniş olmadığı zaman, bu zulüm devam edecektir. Tüm müslümanlar, önce mallarını, sonra da canlarını Allah yolunda kullanmadıkça, bu devam edecektir. Allah'ın rahmeti o kadar geniş ki, bizleri helâk etmiyor. Birbirlerimize karşı olan davranışlarımız, bizlere hiç bir şey kazandırmadı ve kazandırmayacak.

Tüm müslümanların; şuculuk, buculuk gibi, zamanın gerisinde kalmış meseleleri bırakarak, tek bir vucud olup, Allah'ın dini için canla malla, bütün samimiyetimizle mücadele edelim. Küfrün tek millet olduğunu, hiç unutmayalım.

Müslümanlara vasiyetim, kendi aralarındaki muhalefeti bırakıp, kafirlere karşı iktidar olmalıdır.

Değerli müslümanlar, Kuran, bizim işiğimiz, yol gösterici, hayat kurallarımızı koyan, tek kanun koyucu tarafından gönderilmiş, kurutuluş meş'alemizdir.

Müslümanlar ne zaman bir kaç arkadaş bir araya gelse, hep dünyalık peşinde koştuğumuzu, bunun böyle gitmemesi gerektiğini söyleriz. Anlaştığımız tek nokta, din olmaktan çıkıp, sanki para olmuş gözüküyor. Silkinip kendimize gelelim. Bu dünya geçici oyun ve eğlencelerden ibarettir. Rabbim ne güzel buyuruyor, "Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, eğlence, bir süs, aranızda bir öğünme ve

Mehmet Barazi: Yılmaz Ağabey, bu konuda, yani uçak kaçırılması, cezaevinde geçen günlerle ilgili, özellikle konuşmak istemediğini zannediyordum. Pek bir yerde konuşmuyordunuz. Özellikle "Akit Gazetesi yüzünü devirirse" diye bir sözünüz vardı. Yılmaz Yalçın: Arzumuz şuydu, Akit değil de, daha doğrusu yüz binin üzerinde satan bir gazetemiz olduğu takdirde, başımızdan geçenleri, belki pek fazla kıymeti harbiyesi yok ama, yine de, yeni nesillere aktaralım istiyoruz.

Mehmet Barazi: Yok öyle demeyin. Özellikle ilgi alanıma girdiği için bu işler; yani cezaevleri, ordaki hayat, durum, şartlar, kamuoyu tanısın istiyorum. Böyle özel bir ilgi alanımdır. İnşallah bu hususlarda daha sonraki programlarımızda dile getiririz. Bu yüzden size, bu hususta soru sormuyorum. Belki cevap alamam diye. Sizi Üsküdar'da Tevhid Vakfı'nda bir kez dinlemiştim. Biraz da sitemkâr bir üslubla "Bizleri böyle dar mekânlara çağırmayın, bizleri İnönü'lere çağırın" demiştiniz.

Yılmaz Yalçın: Hiç bir zaman da bu olmadı ve nasır bağladı.

Mehmet Barazi: İnşallah olacaktır. Yeni yeni yetişen genç nesil, sizleri tanımak isteyeceklerdir. İnşallah önümüzdeki günlerde, meselâ 1978'deki Ankara'da yaptığınız o meşhur konuşma...

Mehmet Ali Tekin: 1978'deki Ankara konuşması deyince.. Hep, böyle bir şeyler söylenince, yeni yeni şeyler aklıma geliyor.

Mehmet Barazi: Ahmet Abimiz'in de soru ile ilgili söyleyecekleri vardır herhalde.

Ahmet Abi buyrunuz, bir kardeşimiz "Metin bu gün yaşasaydı ne yapardı?" diye bir soru yöneltti. Belki de bu soruya verilen cevaplar, bizim yapmak istediklerimiz olarak da anlaşılabilecektir.

Ahmet Ercan Gerçek: Şöyle gireyim mevzuya. Bir akşam Fatih Camii'nde yatsı namazından çıkıyorum. Birinci pabucumu giydim, ikincisini bağlıyorum. Birisi arkamdan "Abi Allah kabul etsin" dedi. Döndüm baktım, Rahmetli Metin. O zaman fakir, Yavuzselim'de oturuyor. "Abi biraz oturalım mı?" dedi. "Hay hay kardeşim oturalım" dedim. Hava da güzel, caminin kenarındaki o büyük, meşhur çınar ağacının altında oturduk. "Bir üzüntün var galiba" dedi. "Üzüntüm yok. Üzüntüm varsa da şahsımla alâkalı değil, müslümanlarla alâkalı" dedim. "O zaman beni de düşündürür bu" dedi. "Düşündürmesi lâzım" dedim. "Nedir?" dedi. "Gel seninle bir yere gidelim de, bakalım düşünelim" dedim. Aldım, Kariye'nin orda, Hatice Sultan Camii'nin altında bir yere gittik. Altı çocuklu bir aile. Babaları sakat, kadıncamız çar naçar, çocuklarına bir şeyler yapmaya çalışıyor. O anda baktı gördü ki Rahmetli.. Yani, müslümanlar bunu duyunca çok garipseyeceklerdir. İstanbul'da böyle şeyler olur mu? Altı çocuk, en büyüğü 13 yaşında, diğerleri küçük. Altı çocuğa ve kendileri de dahil, dört yumurta kırılmış bir tabak.. Beş tane değil yani.. Kardeşimiz bunu görünce başladı ağlamaya. Dedim "Kardeşim, ben bunlar gibi çok şeylerle uğraşıyorum. Bunlar gibi değil. Ama Cenab-ı Hakk'ın takdiri ilahisi, seni bu akşam buraya, camiye gönderdi, görüştük. Ben seni bununla üzmeyleyim" dedim. "Abi ben çok sevindim, üzülmedim. Şuna sevindim ki. Demek ki, bizim fukaralarımızı arayan insanlarımız var. Ben de bunlardan biri olayım Ağabey" dedi. "Hay hay" dedim. Ördan döndük, bir kardeşimize geldik. Şimdi o da rahmetli oldu, benden iki yaş ufaktı. O, beni bekliyordu. "Ahmet Abi, hayırdır geç kaldın?" dedi. Dedim ki "Böyle böyle" Söylemesi ayıp. O gün evine aldığı yiyecekleri, daha poşetlerinden çıkarmamış. Bizim Ali Nar Hoca'nın talebesiydi o kardeşimiz. Şimdi sayamayacağım hepsini. Ne varsa, Allah ne verdiyse dört poşet. Kendisi ve bizler poşetlerin hepsini aldık. Doğru gittik o eve, verdik. Sonra döndük. Metin'e "Kardeşim sen git evine, ben de gideyim evime" dedim. "Yok Abi, benim uykum falan yok, uykum kaçtı" dedi. "Gidelim biraz bize" dedim. Eve gittik, oturduk. Merhum Hasan El Benna'nın "Tevhid ve Akaid" diye bir kitabını basmışım, bir zamanlar. Onun arkasına, merhum Mevdudi'nin, Bediuzzaman'ın yazılarını, eski dergilerden keserek, dercettiğim 6 sayfalık bir bölüm vardı. O zaman Ankara'da çıkan, Salih Özcan'ın çıkardığı Hilal dergisinden kesip saklamışım. O kitap, o zaman ilk olarak basılmıştı. Çok da hevesle basmışım. Bazı dostlarıma da kitabı hediye ederek "Şunu

alın bir okuyun" diyerek veriyordum. "Abi bizim evde Akaid kitabı var" diyorlardı genellikle. "Bunun arkasında altı sayfa ayrı bir bölüm var. Bunu bir inceleyin. Sonra bir konuşalım, ne anladınız, ne yapabiliriz?" diyerek ısrarla veriyordum. Bu kardeşimiz, bunu okudu. "Abi, ben çok güzel şeyler okudum. Halen de araştırıyorum. Fakat böyle derli toplu bir yazı görmedim" dedi. Ve öyle bir yazı ki, bunu burada şu anda anlatmamız mümkün değil. İnşallah bir tane Özel FM'e hediye ederim. Burada geniş bir şekilde okunulur. Tevhid'i hakiki manada anlatıyor. Ve tek kelimeyle, Ezan-ı Şerifi, La ilahe illallah'ın manası nedir? Bunu anlatıyor altı sayfa. Tabi artık bu idrak ve ızan meselesi.

Yılmaz Yalçın: Tevhid'i idrak etse, Lailahe illallah gerçek anlamıyla idrak edilse, ben dahil olmak üzere, bu gün hiç bir müslüman yerinde oturamaz. Oturamaz mümkün değil.. Bilmiyorum bir şey oturtuyor bizi. Anlayanların da nefisleri galebe çalıyor. Anlamak ayrı şey. idrak apayrı bir şey. Yani bizler okuduğumuzu anlıyoruz da, idrak etmek apayrı bir olaydır. Onun için lök gibi oturuyoruz böyle. Yoksa bir müslüman, onu okuduğu anda kıyam halindedir.

Mehmet Ali Tekin: Evet kıyam halindedir dedin, Abi. Metin hiç oturmadı. Metin'in ev, bark, iş gücü, diye bir derdi yoktu. Hiç kimse işitmemiştir, hiç kimse de iddia edemez de. Metin'in, yarını için; daha doğrusu, kendi şahsı ve ailesi için; geleceğiyle ilgili, kendi şahsıyla, hiç bir planı, düşüncesi, ideali yoktu. Yani her anı İslam idi. Ben çok dolaşıyorum, geziyorum, o günden bu güne; Metin gibi, şahsiyetini tamamen İslam'a adanmış başka kişiye rastlayamadım henüz.

Ahmet Ercan Gerçek: Ve o akşam, o kardeşimiz, bu kitabı okudu. Dedi ki: "Abi ben bunu burada bitiremeyeceğim, ben bunu alacağım" "Ben bunu sana veriyorum zaten. Oku ve düşün. Gine görüşelim zaman zaman. Ne demek istiyor, ne anladık bundan biz?" dedim. Şuraya bağlıyorum kısa bir şeyle. Allah Rahmet eylesin bir hocam vardı. Çoğu tabi bilemez. Bu günkü Emin Otomotiv'in, Emin ve Kemal, Abdurrahman'ın dedesi. Yirmi sene devam ettim böyle bir hocaefendiye. Ahmet Kemaleddin Efendi diye, Gerede'de. Bana şöyle bir tavsiyede bulundu: "Evladım Ahmet Efendi, dua ederken, bu müslümanlara dua et" dedi. "Peki hocam ne diye dua edeyim?" dedim. "Dua ederken, bu müslümanlara Cenab-ı Hakk idrak ve iz'an versin. Tefekkür, tezekkür versin. Basiret, feraset versin, de" dedi. Ve ben bu gün, hep dualarımda bunu ediyorum.

Mehmet Ali Tekin: Bu dua, biliyorsunuz, aynı zamanda Hz. Musa (as)'ın Kuran'da zikredilen bir duasıdır. Rabbişrahli, sadır ve yessir fi.... Rabbi zidni ilmen ve fehmen diye geçiyor.

Mehmet Barazi: Zannediyorum bir telefon bağlantımız var. Efendim iyi akşamlar.

.....: Selamün Aleyküm. Sultançiftliği'nden anıyorum Hasan Türkoğlu. Programınızın hayırlara vesile olmasını temenni ediyorum. Ve tüm İslam mücahidleri ve şehidlerine ve ayrıca konuya mevzu olan Şehid Metin Yüksel kardeşimizi de rahmetle anıyorum. Programı başından beri dinliyorum, sayın Yılmaz Yalçın Beyefendi "Rejim ülkemizi, kendisi 1979 yılı şartlarına çekmek istiyor" dedi. Gerçekten bu görüşe katılmamak mümkün değil. Burada müslümanlara nasıl bir yol, strateji belirlenmeli? Rejim yeni kurbanlar mı arıyor? Bunu merak ettim. Müslümanlar İslami Devlet talebinden vaz geçti, dediniz. Müslümanım diyen bir insanın böyle bir seçim hakkı var mı? Bu konuda görüşlerini almak istiyorum. Selamün Aleyküm.

Mehmet Barazi: Peki, size çok teşekkür ediyoruz, iyi akşamlar.

Yılmaz Yalçın: Acizane ben ikinci sualden başlamak istiyorum. Hiç bir müslümanın, Kuran'ın ayetlerinden bir kısmını bir kâhara koyup, bir kısmıyla amel etmek gibi bir haddi mümkün değildir. Binaenaleyh, Kuran'da emredilenlerle emrolunmuşuz. O'na itaatle mükellefiz. Ama aciz olduğumuz için, yan çizmekteyiz, hepsi ondan ibaret. Nefislerimiz galebe çalmakta ve taleplerimizde adım adım gerilemekteyiz. Birinci sorunuza gelince. Bana kalırsa şöyle düşünüyorum ve gazete de bunu yazmaya çalışıyorum. Ülkede sol zihniyet, bir cunta haline gelmiş vaziyette. Ve bunlar, ülkeyi maalesef Cezayir örneğine sürüklemeye çalışıyorlar. Necmeddin Erbakan Hoca'nın,

geçtiğimiz on beş gün içerisinde liderle görüşürken, elide bir belge olduğundan bahsediliyordu. O belgenin mahiyeti açıklanmadı deniliyordu. Halbuki açıklandı, daha sonraki gazetelerde. Akit'te de yayınlandı. O belgenin içerisinde bir cümle aynen şu mealdeydi: "Ülke çapında ses getirecek provakasyonlar yapılmalıdır" Yani bu provakasyonlarla nereye varılmak isteniyor? Ülke çapında ses getirecek olaylar neler olabilir? Belki büyük çaplı sabotajlar vesaireler. Ve bunları müslümanlar yapmış gibi. Tıpkı Cezayir'de gaddar rejimin yaptığı gibi. Bir takım takma sakallı canileri, katliamlara göndermesi gibi, bir takım katliamlar gibi provakasyonlar yapılabilir, bir noktaya gelinmiştir. Ve bunlar o belgenin içerisinde yazılıydı. O imalar apaçık yapılıyordu orada. Ben hâlâ bundan çekiniyorum. Ve bundan dolayı tedirginim. Diyeceksin ki Abi, Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu bir candır. Daha tedirgin olacak nedir? Amerına, ben bunu canım için, tedirginlik içerisinde değilim. Fakat özellikle masum halkımızın üzerinde oynanmakta olan kumardan dolayı, çok ciddi endişelerim var. Türkiye'nin, ülkemizin, bu çok sevdiğimiz yurdumuzun; orasıda bizim yurdumuzdu kuşkusuz, bir Suriye'ye dönmesinden dolayı ciddi endişelerim var. Suriye tipi bir diktatörlüğün, tepemize gelip kurulması ihtimali, gün be gün hızlanmaktadır. Maalesef politikacılar ise tam bir gaflet ve dalâlet içerisinde; bu olup bitenlere seyirci, hatta çanak tutucu vaziyettedirler. Suriye'de nasıl bir azınlık Nusayrî diktatörlüğü söz konusuysa; bu güzel vatan parçasında da, ümmetin bu güzel topraklarında da, ona benzer bir dikta rejimi kurmak ve zorla adete; geçenlerde bir kadın yazarın dediği gibi "topluma din değiştirmek gibi" bir takım tatbikatların içerisinde bulunmaktadır. Kadın aynen şunu yazdı, buna katılmamak mümkün değil: "Efendiler dedi, eğer siz murad ediyorsanız bu toplum Hıristiyan olacak, söyleyin bir kanun çıkartılsın, bari bu toplum Hıristiyan olsun. Ya da bu toplum mason olacak, iki satırlık bir kanun çıkartın' bu toplumun tamamı Mason olacaktır' deyin bari, olsun bitsin" Derdiniz bu mudur? Müslüman topluma siz yeni bir kimlik biçmeye mi kalkışıyorsunuz? Eğer bunu yapıyorsanız, bu cür'eti de irtikâp edin de, gerçek yüzünüzü gösterin manasına söyledi. Dikkat edilmesi gereken husus şudur. Elini taşın altına sokmayan, son derece sinsî, bir zihniyetle karşı karşıyayız. Hatta bu gün gazetemizin toplantısında naklettim. Çok ilginç bir şeydi. Bunu tahkik ediyorum, doğru olup olmadığını araştırıyorum. Güya 12 Eylül cuntasının başında bulunan Kenan Evren demiş ki "Aslında bizim rövanşımız alınmak isteniyor. Ama demiş kardeşim biz o zaman taşın altına elimizi sokmuştuk. Bunlar taşın altına ellerini de sokmuyorlar." gibi bir ifade kullanmış. Hayretler içerisinde kaldım. Bu çok ilginç bir gelişmedir. Bunu tahkik ettirmek için, gazetemiz bir gayretin içerisinde girdi. Bakalım ne netice verecek. Yani, bir rövanşla karşı karşıya bulunuyoruz. Ama bu rövanşta; hani bir takım atlar tepinir de, arada insanlar kalırlarsa; ümmeti Muhammed, fakiri fukarası, o mustazaf insanlarıyla şu varoşlarda iki dilim ekmeği evine götürmekten aciz insanları; kıtalle, katliamlarla tehdit boyutlarına getirilirse, Allah muhafaza hepimiz çok dikkatli olmalıyız. Hepimizin üstünde, omuzlarında sorumluluk vardır. İnsanlarımızı korumalıyız. Evvelâ insanca yaşamayı öğrenmeliyiz. Ve bu insanca yaşamanın yolunun da, Allah'ın emrettiği yoldan geçtiğini bilmeliğimiz gerekir. Fakat ne yapalım ki, öyle bir düzen içerisindeyiz ki, bu ülkenin koskoca mahkemesi, Hakkça bir düzen istemeyi, sağa sola, acaib bir noktaya doğru çekiyor. Bu gün onu dedim, o zaman eşkiyaya gün doğdu. Hakkça düzen istemek, benim bildiğim, biz böyle yetiştik, insanların hepsi böyle bilir, hatta Bülent Ecevit bile bir zamanlar "Hakkça düzen" istiyordu. "Hakkça ve Akça Düzen" istiyordu. Vay canına, demek ki Hakkça şeyler istemek, suçtur. O halde eşkiya gibi haksızlık isteyelim. Haksızlığın olduğu bir düzen istesin, diye adeta bir dayatma ile karşı karşıyayız. Ve Türkiye'nin en yüksek yargı mercii gibi bir pozisyonda olan insanlar, bu tür zihniyeti irtikâp edebiliyorlar. Bu fütursuzluğu sergileyebiliyorlar. Çok vahim bir durumdur. Onun için ben Türkiye'nin çok tehlikeli bir yere doğru çekilmekte olduğunu söylemeye çalışıyorum. Adeta dört bir tarafına tekerlek kondu ve bu hedefi de şöyle belirliyorum: Suriye tipi bir diktatörlüğe doğru gidiyoruz biz. Suriye tipi diktatörlüğün iyi tahlil edilmesi lâzım. Ve o tahlilden sonra da, halkımızın ayıkacağını ve aydınlanacağını düşünüyorum.

Mehmet Barazi: Bir telefon bağlantımız var. Alo iyi akşamlar Mustafa Bey. iyisiniz inşaallah.

Mustafa Gök: Elhamdülillah. İyi akşamlar.

Mehmet Barazi: Rahmetli Metin Yüksel'in yakınında bulunan kimselerden birisiniz. Şu anda sütüdyomuzda sayın Yılmaz Yalçiner var. Selam Gazetesi'nden Mehmet Ali Tekin kadeşimiz ve eski Nizam Yayınevi sahibi Ahmet Ercan Gerçek Ağabey'le o eski günleri yad ediyoruz. Ben o günlerle alâkalı olarak bir kaç soru sormak istiyorum. O günlerle bu günleri kısaca bir mukayese eder misiniz?

Mustafa Gök: Önce Yılmaz Ağabey'e, Mehmet Ali ve Ahmet kardeşe, Özel FM çalışanlarına, dinleyicileri ve hassaten tüm şehidleri ve şehid yakınlarını, selamların engüzeli ile selamlıyorum. O zamanki müslüman gençlik çok fedakârdı. Toplumsal tercihle bireysel tercih karşılaştığı zaman; toplumsal tercihi daha öne alıyordu. Bireysel tercihlerini geri plana itiyordu. Şahsî işleri, okulları, ailesi biraz daha geri planda kalıyordu. Ama önce dava geliyordu.

Mehmet Barazi: Gerçi Yılmaz Abi de biraz evvel bu konunun altını çizmişti.

Mustafa Gök: Ben Ankara'da olduğum için radyonuzu duyamıyorum. Gerçekten o zaman önce dava diyorduk. Yılmaz Abi'lerin Şura gazetsindeki çalışmaları. Onları heyecanla kapışırđık. Yazarlarımızın, okuyucularımızın, gençlerimizin düşüncesi hep aynıydı; önce dava geliyordu. Şimdi ise, bireysel tercihler sanki daha ön plana çıkmış gözüküyor. Bu modernizmin, konformist yapının getirdiğı bir şey. Liberalist düşüncenin getirdiğı bir düşünceyle, insanlar kendi bireysel geleceklerini, tercihlerini; okulları, işlerini, ticaretlerini daha öne alıyor. Dava sona bırakılıyor. Arta kalan zaman, arta kalan parasını belki ayırıyorlar. Hatta bazen onu bile ayırmıyorlar. Sadece namazla yetinenlerimiz bile var.

Mehmet Barazi: Yani o günkü geçlik ile şimdiki gençliğı kıyasladığınızda; o gün gençler, davaya, islam'a daha bir samimi sanılıyor; şimdi ise İslam sanki bir anlamda, boş vakitlerini değerlendirme aracı olarak algılanıyor gibi.

Mustafa Gök: Herkes için böyle diyemeyiz. Ama, üstad Necip Fazıl'ın dediğı gibi, daha naylon mücahidler, gibi geliyor bana.

Mehmet Barazi: Siz eski Akıncılardansınız, Akıncılar hakkında bir malumat verelim dinleyicilerimize. Siz teşkilattan geliyorsunuz, hatta kurşun da yediniz, yaralandınız. Bundan dolayı da sakat kaldınız.

Mustafa Gök: Metin Yüksel kardeşimden bir yıl sonra, Ankara Hacı Bayram Camii'nde yaralandım. On yedi yıldır da, tekerlekli sandalyedeyim. Ben önceleri MTTB ile, ondan daha önceleri de Aykut Edibali'nin Yeniden Millî Mücadele hareketi ve Pınar Dergisi çevresiyle yakın ilişkim vardı. MNP ve MSP hareketlerini de sempatizan olarak izliyordum. Daha sağlıklı düşünen bazı arkadaşlarla tanışmam, 1973'lü yıllara rastlar. O yıllarda MTTB Ankara Teşkilatı Merkez Orta Öğretim birimleriyle ilişki kurdum. Daha sonra Akıncılar Ortaya çıktı. Ben de o zaman Akıncılar Ankara İl Merkezi'ne giderek kayıt oldum. Bizim o zaman önce dava olduğu için, lise sonda olduğum halde, okulu pek düşünmüyordum. Üniversiteye girmek bile benim için o zamanlar, onuncu sırada gelirdi. Teşkilatta o kadar samimi çalışıordum ki, çok kısa bir zamanda, bölge yöneticiliğine getirildim.

Yılmaz Yalçiner: Mustafa, Tellioğlu zamanında mı?

Mustafa Gök: Evet Mehmet Tellioğlu zamanında. Daha sonra Mehmet Güney zamanında da çalıştım.

Yılmaz Yalçiner: Şimdi Tellioğlu ile görüşüyor musunuz?

Mustafa Gök: Nevzat Arabacı falan da vardı o zamanlar. Onlarla devamlı görüşüyorum.

Mehmet Barazi: Nevzat Arabacı'nın yeniden Akıncılar Derneğı'ni kurma girişimleri vardı. Ondan haberiniz oldu mu?

Yılmaz Yalçiner: Kurdular kurdular. Metin Köse ile birlikte.

Mustafa Gök: Akıncılar Derneğı tüzüğünü gördüm. Ama Vakıf olarak mı demek olarak mı müracaat ettiler, bilemiyorum.

Mehmet Barazi: Buyrun Mustafa Bey..

Mustafa Gök: Dediğim gibi o zaman dava önde gelirdi. Okullar, işler daha geri planda kalıyordu. Tez zamanda, Yenimahalle İlçesi'ne bağlı Şentepe Akıncılar Demegini kurduk.

Yılmaz Yalçın: Gecekondu Akıncıları, Varoş Akıncıları.

Mehmet Barazi: Mustafa Bey, bu Şentepe Akıncıları döneminde, zannedersem Metin Yüksel'le bir dönem yoğun bir teşriki mesainiz oldu.

Mustafa Gök: Son bir kaç ay. Mehmet Ali kardeşimiz bilir, zaten kendisiyle o zaman tanışmıştık.

Mehmet Barazi: Beraberdiniz, peki bu günlere ilişkin anılarınız var mı? Metin Yüksel'i siz tanıdınız? Nasıl bir intiba, nasıl bir izlenim bırakmıştı Metin Yüksel sizde?

Mustafa Gök: Rahmetli çok az konuşurdu. Az konuşan, çok iş yapan birisiydi. Bu günkü işi yarına bırakmazdı. Bu gün bu iş yapılması gerekiyorsa, hemen onu yapardı. Yarına ertelemezdi.

Yılmaz Yalçın: Gün bile değil, hatta saat geciktirmezdi. Bu gece yapılacaksa, bunu mutlaka geceden yapardı.

Mehmet Ali Tekin: Anını yaşayan bir insandı..

Mustafa Gök: Evet evet.. Yarına bırakmazdı işini.. Çok yürekli, cesur bir insandı.

Gerçekten çok cesurdu. Bize çok cesaret verirdi. Biz onun kadar değildik ama, bizi cesaretlendirirdi. Demek ki şehidliğe lâyık olmuş ki, Allah ona şehidliği nasib etti.

Mehmet Barazi: Mustafa Bey, bizi kırmayıp programımıza katıldığınız için çok teşekkür ediyoruz.

Yılmaz Yalçın: Mustafa kucaklarım, sesini duyduğum için çok mutlu oldum. Görüşelim Mustafa.

Mehmet Ali Tekin: Abi hayırlı akşamlar diliyorum bende, Allah seni bereketlendirsün, Allah şifa versin.

Mustafa Gök: Esselamü Aleyküm, hepinize hayırlı akşamlar diliyorum.

Mehmet Barazi: Aleyküm selam, hayırlı akşamlar. Evet Ankara'dan bir misafirimiz vardı, telefonla programımıza konuk oldu. Sayın Mustafa Gök, Metin Yüksel'in son dönemlerinde, O'nunla üç ay Ankara'da koşturmalarında bulunmuş. Bir çatışmada yaralanarak tekerlekli sandalyeye mahkum oldu.

Mehmet Ali Tekin: Deminki meselem, yarım kalmıştı. Ben o konuda, biraz bir şeyler söylemek istiyorum.

Mehmet Barazi: Pardon. Belki katılmak isteyen dinleyicilerimiz olabilir. Radyosunu yeni açanlar olabilir, işten güçten, evine yeni gelenler olabilir. Özel FM'de Rahmetli Metin Yüksel'i anma programı gerçekleştiriyoruz. Programımıza katılmak isteyen dinleyicilerimiz olursa numaralı telefonlardan canlı yayına katılabilirsiniz. Evet Mehmet Ali seni dinliyoruz, buyrun.

Mehmet Ali Tekin: Eğer o söz gerçekten dediğiniz gibi o şahsa aitse "Biz elimizi taşın altına soktuk" diyorsa. Şu andakiler biraz daha teknokrat galiba. Teknik davranıyorlar.

Kanunları bizlere uyguluyorlar. Fakat bu kanunları kendilerine uygulamıyorlar. Refah Partisi ile ilgili kapatma davasında, iki tane aleyhte görüş olmasına rağmen kapatıldı.

Genel bir kamuoyuna sunulsa, çoğu insan bu kapatmayı istemeyecek belki. Aynı konuma gelmiş 11 kişiden iki tanesi itiraz ediyor. "Savunma hakları bile verilmedi insanlara" diyorlar. Şu anda yönetim kadrosunda bulunanlar bir şekilde işi kanuna, kitabına uyduruyorlar. Kanunları istedikleri gibi değiştiriyorlar. Milletvekillerini A partisinden alıp, B partisine naklettiler. Yani bir günde, bir hafta içerisinde öyle bir furya oldu ki; yani çil yavrusu gibi diye bir tabir varya, insanlar öyle dağıldılar. Bu insanlar o güne kadar, niye parti değiştirmemişlerdi? Hepsi bir kaç gün içerisinde, bir anda hepsi nasıl aynı şeyi düşündüler. Demek ki, bir yerlerden bir şeyler fısıldandı kulaklarına.

Onlar kendi ellerini taşın altına sokmuşlar, ama bu günküler başka elleri taşın altına sokuyorlar. Ve işi kitabına uyduruyorlar. Bu hafta Selam gazetemizde bir itirafçının itiraflarını yayınladık. Eğer dikkatinizi çektiyse, Aktüel'den iktibas ederek yayınladık. Bu çok vahim bir olay. Yarın bu olay kitlesel hale gelebilir. İtirafçı: "Biz insanları esir alıyor,

öldürüyorduk. Sonra da üzerine "Hizbullah" imzasını atıyorduk. Hatta adını ne koyalım diye akşamdan belirler. Bu sefer 'Hizbullah olsun. Bu sefer TİT olsun' diyorduk. İş akşamdan belirliyor, sabah da gidip yapıyorduk. İş yapmaya giderken de, yarımıza resmi görevli insanları alıp gidiyorduk " diyor. Şimdi siz bunun, yüzlercesinin yapıldığını, bir düşünün. Yapılacak yani, zemin hazırlanıyor.

Yılmaz Yalçın: Cezayirde bu yapılıyor. Cezayirde çok kanlı bir şekilde yapılıyor.

Mehmet Ali Tekin: Bakın şimdi, bu güneydoğuda şu anda fiilen çok fazla yapılıyor.

Yani biz ordaki insanların derdiyle dertlenemiyoruz. Biraz evvel siz dediniz ya, yengeç gibi yürüyorduk, ordaki insanlarımız evlerinden dışarıya çıkamıyorlar. İnsanlar top yekün, komple bütün bir coğrafya, güneydoğu insanı, düşman ilan edilmiş durumda. Bu insanlar bizim halkımız, kardeşlerimiz. Aralarında, belki aynılıkçı güçlere meyleden insanlar çıkabilir. Ama acaba bunlar yüzde kaçtır. Ben yeri gelmişken bir hatıramı anlatmak istiyorum. Dinleyicilerimizden bazıları belki ukalalık olarak vasfedebilir. Eğer öyle addedilirse, özür diliyorum. Ben iki yıl evvel Çeçenistan'a giderken Rus askerleri tarafından esir alınmışım, biliyorsunuz. Eski adıyla KGB şimdiki adıyla FSB tarafından sorgulanıyordum. Dağıstan'da, sorgulama sırasında bana "Sen Çeçenistan'a bunlara yardım etmek üzere geliyorsun. Bana maval okuma. Maval okuyorsun. Sen buradaki insanların çektiği sıkıntıları yazmak üzere geliyorsun buralara. Türkiye'de Kürdistan'daki insanlarla, Çeçenistan'dakilerin farkı ne ? "dedi bana.

Yılmaz Yalçın: Önce orayla ilgilen sana demiştir.

Mehmet Ali Tekin: Hayır.. Hayır.. Orayla ilgilen demiyor. "Siz niye onlara öyle yapıyorsunuz?" dedi. Aynen bu tabiri kullandı. "Onlar da aynı Çeçenistan gibi ayrıcalık çıkarmak istiyor. "Niye onlara müsaade etmiyorsunuz?" Dedim ki, bir dakika. Benim ülkemde yaşanan bu olayla ilgili olarak, bizleri idare eden insanların görüşüne katılmıyorum. Ve o bölgeye yapılanları, bazı şeylere mahkum edilen bu insanların, çektiği sıkıntıları, farklı değerlendiriyorum. Ben bir defa, devletin bu bölgede uyguladığı politikayı tasvib etmiyorum. Çünkü bu bölge insanı bana göre, kesinlikle herhangi bir ayrıcalık, herhangi bir coğrafyayı bölme, sınır bölme istemiyor, veya başka bir devlet kurma azmi yoktur. Böyle bir şey yoktur. Hatta size iddia ediyorum, gerçek bir kamuoyu araştırması yapılsa. Veya kamuoyu araştırmasından öte gerçek bir referandum yapacağız; bu referandumun sonunda ayrıcalık isterseniz vereceğiz deseler. Gerçekten halkın çoğunluk isterse biz bu bölgeyi ayıracağız, ama bütün kürtler, batı bölgelerinde İstanbul'da, İzmir'de vb. yaşayan Kürtler de dahil olmak üzere hepiniz, bu bölgede yaşama şartını koşuyoruz. Bu şartlar altında adil bir referandum da Kürt halkının ayrımcılıktan yana oy verecek, en fazla yüzde beş, yüzde on çıkabilir. Yüzde onbeşi kesinlikle bulmaz. Devletin uyguladığı bölge politikalarını kesinlikle tasvip etmiyoruz. Gazetemizi inceleyecek olursanız, bunu görürsünüz. Aynı şeyi Çeçenistan için düşünüyorum. Siz güya halklara özgürlük diyorsunuz. Daha önce SSCB, şimdilerde de Rusya, halklara Özgürlük sloganları atıyorsunuz. Çeçen halkının hemen hemen tamamı, bağımsızlık istiyor. Ben bir kere gittim, bunu biliyorum. Bir tek fert kalmamacasına bütün Çeçen Halkı savaştan yana, bağımsızlık istiyor. Siz Çeçen halkına hiç sordunuz mu acaba bağımsızlık istiyor musunuz? Yoksa Çeçen halkının içerisinde azınlık bir kesim mi bağımsızlık istiyor?

Yılmaz Yalçın: Sen biraz evvel diyordun ya, Metin sağ olsaydı ne yapardı? Metin sağ olsaydı, kesin Çeçen savaşına katılırdı. Öyle zannediyorum ki Muhammed'le beraber Avrasya Gemisi'nde olurdu. Belki gemide olmazdı ama Salman'larla kesin olarak Çeçenistan'da beraber olurdu. Ben şunu da söyleyeyim, öyle tahmin ediyorum ki, hep kul aklıyla düşünüyoruz; Afganistan'da olurdu, Afganistan'ın bu günkü durumundan çok ızdırap duyardı.

Mehmet Ali Tekin: Bakın, sizin demin karıştırdığınız kitaptan bir resim dikkatimi çekti. Bu resimde arka planda, Metin'in kendi çizdiği bir resim bulunmakta. Derneğe gidip gelenler bilirler. Metin'in Filipin'li müslümanların mücadelesiyle ilgili çizdiği bir afiş, oturduğu masanın arkasındaki duvarda asılı dururdu. Kitapta bulunan resim, bu afişin önünde, bir bayram günü çekilmişti. Benim tanıdığım Metin, hayatında ender gravat

takan birisiydi. Bunu da çok özel günlerde takardı. Beraber olduğumuz yaklaşık üç yıl içerisinde, toptan 5 kere, gravat takmamıştır. Gravati en çok para toplayacağı zamanlarda takardı. Demin Yılmaz Abi 'bazan makbuz topladınız' demişti ya. İşte öyle bir para toplama zamanında taktığı giravatla çekilmiş bir resim. Hiç unutmuyorum, bir bayramlaşma, toplantısı olacaktı. İşte bu bayramlaşma için, hazırlık mahiyetinde giravat takmıştı. Bayramlaşmadan döndükten sonra demekte, kendi yapmış olduğu afişin önünde çekilmiş bir resim. Bu resme dikkatlice bakacak olursanız, arka planda "Elinde silah Filipinlileri andırır bir portre ve Filipin Davası Müslümanların Davasıdır-Akıncılar ibaresi" yazılıdır. Yani Metin şu anda yaşasaydı, emperyalistlerle müslümanların fiili olarak mukatele yaptıkları bir coğrafyada olurdu.

Yılmaz Yalçın: Metin, Bosna'da olurdu. Metin, Çeçenistan'da olurdu. Yani benimle beraber uçak kaçırıp düşmezdiyse, diye düşünüyorum. Allah rahmet eylesin.

Mehmet Barazi: Zannedersen bir telefon bağlantımız var. Efendim hayırlı akşamlar.

.....: Hayırlı akşamlar. Selamün Aleyküm

Mehmet Barazi: Sizi tanıyalım efendim, nereden arıyorsunuz?

.....: İlk önce, böyle bir program hazırladığınız için sizi tebrik ediyorum. Bir sorum olacaktı benim.

Mehmet Barazi: İsminizi öğrenebilir miyiz, nereden arıyorsunuz?

.....: Bir sorum olacaktı benim. Metin Yüksel hepimizin örnek aldığı bir şahsiyet. Şu anda da Metin Yüksel'in yolunu örnek alan gençlere bir tavsiyeniz olacak mı? Bir anlamda, şehidliğin faziletinden çok, nasıl şehid olabiliriz? Bu yolda ip uçları verebilir misiniz?

Mehmet Barazi: Nerden aradınız bizi?

.....: Kadıköyden. Teşekkür ederim.

Mehmet Barazi: Nasıl şehid oluruz? Şehadeti anlattınız diyorlar.

Yılmaz Yalçın: Buna ben, yaşı elliye devirmiş bir abi olarak şunu söyleyeyim 'ben şehid olamadım ki, sana nasıl anlatabayım?' Bu bir nasib meselesi. Allah hepimize nasib etsin.

Mehmet Barazi: Hemen bu hususta bir hadis-i Şerif meali verelim. Cennette bulunanların hepsinin rahat edeceği ve cennetten hiç çıkmak istemeyeceği belirtilir. Ama sadece ve sadece 'Allah yolunda şehadet şerbetini içenlerin, şehidlik mertebesine ulaşmış bulunanların "Rabbim bizi tekrar dirilt. Yeryüzüne gönder. Orada senin ilâyi kelimetullah'ın için savaşalım ve şehid olalım, buraya gelelim; sen bizi tekrar yarat, tekrar yeryüzüne gönder, yeniden şehid olalım" derler diye bunu üç kere tekrarlar. Şehidlik o kadar güzel, o kadar faziletli ve can verme anı o kadar tatlı ki, bunu tekrar tekrar dileyebiliyorlar. Cennette, alimler, zenginler, fakirler yani her kesimden insanlar bulunacak, fakat sadece şehidler, diriltilip tekrar yeryüzüne şehid olmak için gelmek isteyeceklerdir, diyor peygamberimiz. Ahmet Âbi zannedersen, dinleyicimizin sorduğu bu hususta söylemek istediği bazı şeyler var, buyrun Âbi.

Ahmet Ercan Gerçek: Şimdi muhterem kardeşimizin arzu ettiği şey çok güzel, hepimiz arzu ediyoruz. Tabii ki şehadet kolay bir şey değil. Evvelâ inanmak gerek. İnanmak demek, bu gün hepimizin yaptığı, namaz, abdest gibi değil. Acaba hangimiz, namazımızın dışında "Yahu kardeşim bak şu adam şu işi yanlış yapıyor, gel şuna Allah rızası için güzelce anlatalım. Şu adamcağızın durumu iyi değil, yardım edelim. Şu fakire yardımcı olalım, bu hastaya bakalım. Bir de burada zulme uğrayan birisi var, niye zulme uğramış, niye bu sıkıntılan çekiyor. İşte böylesi bir anda, Allah ilâh için can verseniz, işte gerçek kazanç budur. Her ne kadar başka bir çok yerde şehidlik olabilse de; meselâ abdestli olarak, bir kazaya kurban gidersiniz ve sair. Ama bu bambaşka bir şey. Niye, çünkü zulme uğrayan bir insanı müdafaa ediyorsunuz veya kurtarmaya çalışıyorsunuz. Şehidlik böyle bir anda mübarek bir şeydir. İşte o insanın başına ne gelirse gelsin, bir acı duymaz. Onun için gönül arzu ederki, böylesi bir şehid olalım. Mevlâ hepimize nasib etsin inşaallah.

takan birisiydi. Bunu da çok özel günlerde takardı. Beraber olduğumuz yaklaşık üç yıl içerisinde, toptan 5 kere, gravat takmamıştır. Gravati en çok para toplayacağı zamanlarda takardı. Demin Yılmaz Abi 'bazan makbuz topladınız' demişti ya. İşte öyle bir para toplama zamanında taktığı giravatla çekilmiş bir resim. Hiç unutmuyorum, bir bayramlaşma, toplantısı olacaktı. İşte bu bayramlaşma için, hazırlık mahiyetinde giravat takmıştı. Bayramlaşmadan döndükten sonra dernekte, kendi yapmış olduğu afişin önünde çekilmiş bir resim. Bu resme dikkatlice bakacak olursanız, arka planda "Elinde silah Filipinlileri andırır bir portre ve Filipin Davası Müslümanların Davasıdır-Akıncılar ibaresi" yazılıdır. Yani Metin şu anda yaşasaydı, emperyalistlerle müslümanların fiili olarak mukatele yaptıkları bir coğrafyada olurdu.

Yılmaz Yalçın: Metin, Bosna'da olurdu. Metin, Çeçenistan'da olurdu. Yani benimle beraber uçak kaçırıp düşmezdiyse, diye düşünüyorum. Allah rahmet eylesin.

Mehmet Barazi: Zannedersen bir telefon bağlantımız var. Efendim hayırlı akşamlar.

.....: Hayırlı akşamlar. Selamün Aleyküm

Mehmet Barazi: Sizi tanıyalım efendim, nereden anyorsunuz?

.....: İlk önce, böyle bir program hazırladığınız için sizi tebrik ediyorum. Bir sorum olacaktı benim.

Mehmet Barazi: İsminizi öğrenebilir miyiz, nereden arıyorsunuz?

.....: Bir sorum olacaktı benim. Metin Yüksel hepimizin örnek aldığı bir şahsiyet. Şu anda da Metin Yüksel'in yolunu örnek alan gençlere bir tavsiyeniz olacak mı? Bir anlamda, şehidliğin faziletinden çok, nasıl şehid olabiliriz? Bu yolda ip uçları verebilir misiniz?

Mehmet Barazi: Nerden aradınız bizi?

.....: Kadıköyden. Teşekkür ederim.

Mehmet Barazi: Nasıl şehid oluruz? Şehadeti anlattınız diyorlar.

Yılmaz Yalçın: Buna ben, yaşı elliye devirmiş bir abi olarak şunu söyleyeyim 'ben şehid olamadım ki, sana nasıl anlatayım?' Bu bir nasib meselesi. Allah hepimize nasib etsin.

Mehmet Barazi: Hemen bu hususta bir hadis-i Şerif meali verelim. Cennette bulunanların hepsinin rahat edeceği ve cennetten hiç çıkmak istemeyeceği belirtilir.

Ama sadece ve sadece 'Allah yolunda şehadet şerbetini içenlerin, şehidlik mertebesine ulaşmış bulunanların "Rabbim bizi tekrar dirilt. Yeryüzüne gönder. Orada senin ilâyi kelimetullah'ın için savaşalım ve şehid olalım, buraya gelelim; sen bizi tekrar yarat, tekrar yeryüzüne gönder, yeniden şehid olalım" derler diye bunu üç kere tekrarlar. Şehidlik o kadar güzel, o kadar faziletli ve can verme anı o kadar tatlı ki, bunu tekrar tekrar dileyebiliyorlar. Cennette, alimler, zenginler, fakirler yani her kesimden insanlar bulunacak, fakat sadece şehidler, diriltip tekrar yeryüzüne şehid olmak için gelmek isteyeceklerdir, diyor peygamberimiz. Ahmet Abi zannedersen, dinleyicimizin sorduğu bu hususta söylemek istediği bazı şeyler var, buyrun Abi.

Ahmet Ercan Gerçek: Şimdi muhterem kardeşimizin arzu ettiği şey çok güzel, hepimiz arzu ediyoruz. Tabii ki şehadet kolay bir şey değil. Evvelâ inanmak gerek. inanmak demek, bu gün hepimizin yaptığı, namaz, abdest gibi değil. Acaba hangimiz, namazımızın dışında "Yahu kardeşim bak şu adam şu işi yanlış yapıyor, gel şuna Allah nızası için güzelce anlatalım. Şu adamcağızın durumu iyi değil, yardım edelim. Şu fakire yardımcı olalım, bu hastaya bakalım. Bir de burada zulme uğrayan birisi var, niye zulme uğramış, niye bu sıkıntıları çekiyor. İşte böylesi bir anda, Allah lillâh için can verseniz, işte gerçek kazanç budur. Her ne kadar başka bir çok yerde şehidlik olabilse de; meselâ abdestli olarak, bir kazaya kurban gidersiniz ve saire. Ama bu bambaşka bir şey. Niye, çünkü zulme uğrayan bir insanı müdafaa ediyorsunuz veya kurtarmaya çalışıyorsunuz. Şehidlik böyle bir anda mübarek bir şeydir. İşte o insanın başına ne gelirse gelsin, bir acı duymaz. Onun için gönül arzu ederki, böylesi bir şehid olalım. Mevlâ hepimize nasib etsin inşaallah.

Mehmet Ali Tekin: Abi, ben bu konuda bir ayet-i kerimeyi, bu tür programlarda okur, yazılarımda da devamlı olarak yazarım. Bu ayet beni gerçekten çok etkiledi. Ahzab Suresi'nin 23. Ayeti: Mü'minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri sözde durdular, kimisi de beklemektedir. Onlar hiç bir şekilde sözlerinden dönmemişlerdir. Şimdi, biz bu olayı Metin'in şahsında mücesssemleştirebiliriz. Mecazi manada bırakmıyoruz. Biz Metin'i konuşuyoruz. Metin gerçekten bu ayeti yaşayan bir insandı. Şehidlerin hemen hemen hepsi, bunu yapan kimselerdir. Şimdi kardeşimiz dedi ki "Ne yapalım?"

Yılmaz Yalçın: Bu soru galiba "sırasını bekleyen insan'ın" sorusudur.

Mehmet Ali Tekin: Evet, bekleyen. Yani ne zaman? Abi siz demin dediniz ya "yerimizde, lök gibi oturup kalmışız" dediniz ya. Yerimizde oturup, lök gibi kalmayalım. Allah bizden "vakit geldiğinde" bir şey bekliorsa. Tıpkı Eba Eyyüb el-Ensari gibi, doksan yaşında, sefere çıkabilmeliyiz. O aşkı içimizde devamlı yanık tutmalıyız. Yani bu aşkı küllendirmemeliyiz. Bunu yaşamamanın yolu, herkesin kendi çevresine göre, farklı şekilde tezahür edebilir. Birisi yazar, birisi işçi olabilir, bir diğeri doktor olabilir. Ben nice doktor arkadaş biliyorum. Bosna'ya gittiler, Afganistan'a gittiler. Kardeşlerinin derdiyle dertlendiler. Yani bu kardeşimiz, böyle kardeşlerimiz, böylesi bir aşkı içlerinde devamlı yaşatmalılar. Bu arada bu aşkın getirdiği sorumluluklar var. İnsan haklarına, kul hakkına riayet. Yani siz şehid olmayı arzuluyorsunuz; ben dünkü yürüyüş sırasında, bir çok kardeşime söyledim. Metinimizi anarken, Fatih'ten Edimekapı'ya kadar yürüdük. "Biz hayatımızda komplike olmalıyız." Ben, kesinlikle inanıyorum ki Metin hiç kimsenin hakkını yemedi. Ama Metin elindeki olan imkânları kötüye kullanmadı. Bu gün, ellerindeki imkânları kötüye kullanan kimseler var. Çeteler diyoruz, çeteler ne yapıyor? Çeteler, önce devlet için uğraşıyorlardı. Şimdi ise ceplerine çalışıyorlar. Metin o dönemde elinde bulunan imkânlarla, Fatih'teki bütün esnafı haraca bağlayabiliyordu. Ama bir tek kuruş bile almadı. Ben buna şahidim. Bizim bulunduğumuz bölgede, biz sizin bu işleri yapmanızı istemiyoruz, en azından Ramazan'da yapmayınız, biz sizi Allah'a havale ediyoruz, diyordu. Adamlar, bu tavır karşısında, kendiliklerinden Ramazan'da, mekânlarını kapatıyorlardı.

Mehmet Barazi: Pardon, değerli dinleyiciler Özel FM'i dinlemektesiniz nolu telefonlardan bizlere ulaşabilirsiniz, bir canlı telefon bağlantımız daha var. Efendim hayırlı akşamlar, buyrun

.....: Selamün Aleyküm.

Mehmet Barazi: Buyrun sizi tanıyalım, nereden anyoruz?

.....: Tozkoparan'dan Gazi Çiftçi. Böyle bir program hazırladığınız için, hepinize çok çok teşekkür ederim. Ahmet Abi'ye de ayrıyeten selam ederim. Ben, Tozkoparan'dan gözü görmeyen, Ahmet Abi'nin kitapçı dükkanına geliyordum.

Ahmet Ercan Gerçek: Aleyküm Selam Efendim. Ben zat-i alinizi sesinizden tanıdım. Allah razı olsun.

Gazi Çiftçi: Sağolasın Abi. Amin cümlemizden. Yalnız ben bir şeyi sormak istiyorum, programda. Bu medyanın oyunlarına düşmemek için ne yapmak lâzım?

Mehmet Barazi: Tabii ki bu soruyu, burada iki medya mensubu bulunuyor. Bu tuzaklara düşmemek hususunda cevaplandırabilirler. Telefonunuzu kapatabilirsiniz. Allah razı olsun.

Gazi Çiftçi: Esselamü Aleyküm.

Yılmaz Yalçın: Aleyküm selam. Ben şöyle düşünüyorum. Müslümanlar aslında medyanın tuzağına düşmüyor. Geçenlerde bir araştırma yaptık. Karşımızdaki kartel gazetelerinin çok önemli bir kısmını müslümanların okuduğu ortaya çıktı. Çok ilginç bir şeydir bu. Buna rağmen müslümanların bu kartel medyasında okuduklarına inanmadıklarını; bilakis kartel medyasında okudukları ile, kendilerine çekti düzen verdiklerini; yani bir boksöre benzetirsek. Gardını aldıkları anlaşılıyor. Gardını almak, biliyorsunuz; savunma için yumruklarını, karşısındaki rakibe göre, ayarlama olayıdır. Müslümanın feraseti burada çok muhteşem bir şekilde ortaya çıkıyor. Karşısını okuyor ve ona göre tavrını alıyor. Burada acı olan bir şey var. Bizim medyamızın, islami olmak

İÇİNDEKİLER

Önsöz	07	
Biyografi	08	
Çeçenistan'ın Coğrafi Konumu	12	
Çeçenistan Tarihi	14	
Çeçen Direnişi'nin Kısa Tarihçesi	16	
Dağıstan Özerk Cumhuriyeti	26	
Dağıstan Tarihi	28	
Çeçenistan'a Yolculuk	32	
Ruslar'ı Moskova'ya kadar kovalarız	33	
Her yerde Tevhid Bayrağı dalgalanıyordu	39	
Savaş Gerçekleri ortaya çıkardı	47	
Çeçenistan'da üçlü denge	53	
Savaşta Allah'a Güveniyoruz	57	
Kafirlerin saltanatı sona eriyor	63	
İslam Halimov'la	63	
Çeçenistan Kafkasya'nın Kalbi	67	
Ümmetin İftiharı: Şamil Basayev	73	
Basayev Ruslar'a kök söktürdü	75	
Osman İmayev: Çeçenler Yenilmez-Çünkü Şehidler Ölmez	83	
Savaş Ortamında Kur'an	88	
İmam Alim "Allah var, problem yok .."	92	
Cephe Niyetine Ceza Evine	98	
Rusya: Kartondan Dev	103	
İlk zindan arkadaşlarım	107	
Mohaçkale'ye sevk	111	
KGB'de ilk sorgulama	117	
İşkence beklentisi	119	
Sorguda rahattık	120	
Koşuş arkadaşlarım	121	
Koşuştan Medreseye	122	
Özlemler ve Bekleyiş	127	
Çeçenistan'a tekrar girdik	133	
Onurlu bir direniş.	136	
Ceza Evinden Cepheye	139	
Ceza evi günlüğünden: 5 Temmuz 1996	143	
Tahliye ediliyoruz	143	
6 Temmuz 96 İmam Alim Sultan'la Mohaçkale'de	148	
7 Temmuz 96 Murat Omarov'un evinde	150	
8 Temmuz 96 Ziyaretçi olarak KGB'deyiz	151	
9 Temmuz 96 Dönüş için vize işlemleri	153	
10 Temmuz 96 Kaspisk Havaalanı'nda	155	
Magaramkent Halk Mahkemesi Başkanı'yla	156	
12 Temmuz 96 Dönüş vizesini alıyoruz	160	
13 Temmuz 96 Yeniden Çeçenistan'a gidiyorum	161	
14 Temmuz 96 Hasavyurt-Nuradilof-Gerzel	161	
Şeyh Ahmet Hamza ile	164	
Gacı Yurt - Alleroy - Gensolc	167	
Mücahidlerin karargâhında	170	
İslam Halimov'la Hasret Gideriyoruz.	173	
Komutan Hattab ile	174	

Nureddin Şahhüseyinov'un Babasıyla	176
Zindan arkadaşlarımı ziyaret	177
Kaçak ziyaretçi.....Tri Osim...Tri Osim.... Tri Osim.	178
Adaşım Magammed Ali'nin Köyü'nde	179
Mohaçkale Sizo-1 Ceza Evi'ni ziyaret	180
Adaşım ile özgür kucaklaşma	181
Dostların Uğurlama Ziyafeti	181
Nadir Haçalayev'in Evin'de	182
Kaspisk Havaalanı'nda	183
İmam Alim Sultan'la Son Kucaklaşma	184
Nihayet vatandayım; Ailem ve Dostlarımla Kucaklaşıyorum	185
Atasoy Müftüoğlu Ağabey'in Mektubu.	188
Yılmaz Yalçın Ağabey'in Yazısı	189
Bizim İçin Tecrübe Oldu	192
Savaşçı Gazeteci.	202
Rusya Zindanı ile Tanıştım	209
Cepheden Sandığa Çeçenistan	221
19 Ocak 1998 Çeçenistan'da son gelişmeler	225
Fitneye Meydan Vermeyelim	228
03 Ocak 1999 Çeçenistan nereye gidiyor.	236
08 Mart 1999 Dünü ve Bugünüyle Çeçenistan Direnişi	239
Rusya Yenilgiye Mahkum.	251
Dağıstan'da Açan Laleler.	257
Terörist Kim: Çeçenler mi? Yoksa Ruslar mı?	263
Çeçenistan'da Türkiyeli Şehidler.	269
Hüseyin Gülseren	272
Murat Konukçu	275
Mehmet Öğüt	278
Ufuk Kaynar	280
Abdülvahhab İnan	280
Ali Rıza Bayzan.	281
Salih Turan	287
Osman Karakuş	288

ÖNSÖZ

1991 yılında, CeharDudayev'in askerî üniformasıyla, elinde Kur'an-ı Kerim yemin merasimini televizyonlar gösterirken, dikkatimi çekti. Böylece Çeçenistan, gündemime girmiş oldu. Daha sonra da, Şamil Basayev'in bir Rus uçağını kaçırarak, Türkiye'ye gelmesi ve yolcuları serbes bırakarak, Türk Emniyet Kuvvetleri'ne teslim olmasıyla, bu gündem yoğunlaştı ve Çeçenistan'a ilgim biraz daha arttı.

1992 yılında, bir dostumun davet etmesine rağmen Çeçenistan'a gitmek, savaşın başlamasıyla kismet oldu.

11 Aralık 1994 günü, Ruslar'ın Çeçenistan'ı işgaliyle, dualarımız ve gönüllerimiz, Çeçenistan'a yöneldi.

Her yıl düzenlenen Şehidler Günü'nün, 1995'deki gündemi Çeçenistan'dı. Selam Gazetesi'nin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü sıfatıyla, Çeçenistan'a gitmeye karar verdiğimde, takvimler Mayıs 1995'i göstermekteydi. Ümmetin bu coğrafyasındaki kardeşlerimizin çektiği sıkıntılara ortak olmak ve acılarını, sıkıntılarını, derdlerini dünyaya duyurmak gayesiyle, Çeçenistan'a gitmeye karar vermiştim.

Ve Çeçen kardeşlerimizin çektiği sıkıntıları, zorlukları, ülkemiz halkına ve dünyaya duyurmak maksadıyla, Çeçenistan'a gitme kararımı, Ankara temsilcimiz Talip Özçelik kardeşime açtığımda; hemen kabul etti ve birlikte gitmeyi kararlaştırıp, yol hazırlıklarına başladık.

2.30 gibi uyandığımda, ilk hissettiğim şey, susuzluktu. Önümde bir kova su olsa, içebilecek kadar susuz hissediyordum kendimi. Pencereden nöbetçiye seslenerek, su olup olmadığını sordum. Yok dedi. Tabiri caizse, tam anlamıyla dilim damağım kurumuştur. Elhamdülillah, vücudumdaki yorgunluk, titreme ve üşüme, çok azalmıştı. Ömrümde nadiren kıldığım teheccüd namazlarından birisini de, bu anda eda ettim. Rabbime, yeriden sıhate kavuşturduğu için, hamdettim. Sabah namazı vaktine kadar, bildiğim Kur'an surelerini ezbere okudum. Sabah namazı için, arkadaşları saat 5.30'da kaldırdım. Teyemmüm edip, cemaatle namazımızı eda ettik.

İlk zindan Arkadaşlarım

"Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabbler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?"

"Sizin Allah'tan başka taptıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiç bir ispatlayıcı delil indirmedigi, sizin ve atalarınızın Rabb olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler." Yusuf: 39-40
Askerî Cezaevi'ne konulduğumuz, 2 Kasım 1995 günü akşamı, yani hücremizde üç kişi olduğumu görmüştük. İlk gece hiç konuşmamıştık. Çünkü bizler çok yorgunduk ve arkadaşlarla durum değerlendirmesini yapmamızın arkasından, yatmak zorunda kalmıştık.(13)

Bu üç kişiden birisi de, Muhammed Seyidof ismindeki, 19 yaşında bir delikanlı idi. O da bizim gibi sınırı gayr-i kanuni olarak geçerken, nehir kenarında yakalanmış. Dağıstan vatandaşı. Arapça'yı biraz biliyor. Üzerinde bin dolar yakalatmış. Anlattığına göre, yanında başka arkadaşları da varmış. Onlar, nehrin karşı tarafında kaldıkları için, yakalanmamışlar. Muhammed, biz yakalanmadan üç gün önce yakalanmış. Bünyamin Halikov ve suç ortağı İlmüddin, kafa dengi iki arkadaş. Bunlar da, Jiguli diye tabir edilen Murat-124 tipindeki otomobilleriyle, izinsiz olarak Azerbaycanı tarafına geçip, portakal getirirlerken, sınır muhafız birlikleri tarafından tutuklanmışlar. Muhammed Seyidof ismindeki genç, muntazamanı namaz kılıyordu. Dağıstan'da yaşayan kavimlerden, en fazla rufusu sahip olan, Dargin ırkından birisiydi. Buynaski Şehri'ne bağlı Karamahı Köyü'nden. Muhammed, köy (selo) diyor amma, nüfusuna bakılırsa küçük bir kaza veya, en azından nahiye. Çünkü, söylediğine göre nüfusu 5-6 bin civarında ve Dağıstan'ın en çok camisinin bulunduğu bir köymüş Karamahı. Köyde yaşayan insanların, büyük çoğunluğunun namaz kıldığını, ikisi merkezî olmak üzere 15 camisi bulunduğunu anlattı. Muhammed'in anlattığına göre, köyün idarecilerini, önceleri halk kendisi seçiyormuş. Son dönemlerde bunu kaldırmışlar, merkezden idareci göndermeye başlamışlar. Önceki dönemde, yani halk idarecisini kendi seçtiği dönemde, içki içmek ve hicapsız gezmek yasakmış. İçki içenler, idareciler tarafından tespit edilirse, cezalandırılıyorlarmış. Merkezî idare, halkı ifsad etmek için, bu uygulamayı kaldırıp, köyde yöreye mahsus cafe (içki de bulunabilen çayhane, kahvehane) açtırmış. Müşterisi çok olmadığı için, belli bir süre sonra bunlar, kendiliğinden kapanmışlar. Bu dönemde 100-150 kadar kadın, hicaplarını açmış. Halk, bu hicapsız ve gayr-i ahlâkî davranan insanlarla ilişkilerini, asgarîye indirmişler. Son dönemlerde içki içmek, her ne kadar resmen yasak değilse de, hiç kimse alenî olarak, içki içmeye cesaret edemiyormuş.

Bünyamin Halikov, çok şakacı birisi. Bize karşı çok candan davranıyor. Çıktığında, bizi ziyarete geleceğini, sürekli söylüyor. Bünyamin ve suç ortağı İlmüddin, mustaz'af ve tipik birer Dağıstanlıydılar.

Cezaevindeki ilk güzel yemeğimiz, 5 Kasım 1995 Cumartesi, Bünyamin'in evinden getirilen tavuk ve pirinç pilavından ibaret akşam yemeğiydi.

Bünyamin ve İlmüddin 6 Kasım 1995 Pazar günü, öğleden sonra saat 14.00 gibi, tekrar sorguya götürüldüler. Yarım saat sonra sorgudan döndüklerinde, akşama doğru bırakılacaklarını söylediler. Bu habere, hepimiz çok sevinmiştik. Saat 17.00 sularında

Sabahları çay diye getirdikleri, renkli su ise, çaydan başka her şeye benziyordu. Çayın dibinde, kum olduğunu bardağın sonuna kadar içtiğimizde, ancak farkedebiliyorduk. Askerî cezaevinde iken bir günlük yaşantımız özetle şöyleydi: Sabah namazı için, kendiliğimizden saat 5.00 gibi uyanıyor, ilk günlerde su olmadığı için teyemmüm ederek abdest alıyor, iki tahta sediri birleştirerek, cemaatle namaz kılıyorduk. Sabah kahvaltımız, süt veya çay, yanında birer dilim ekmek ve çocuklara yedirilen mamaya benzer bir lapa yemeğinden ibaretti. Öğle ve akşam yemeği olarak da, aynı lapa geliyordu. Sabahları, bazen lapa yerine, peynir veriliyordu. Beni yakından tanıyan arkadaşlarım, yemek seçmediğimi ve ne kadar kötü pişirilse de, her türlü yemeği yediğimi bilirler. Buna rağmen, burada yemeklere alışana kadar, 3-4 gün yemek yiyemedim. Sadece ekmek yedim. Sabahları verilen çay veya sütü de, içmek için kendimi çok zorluyordum. Çay ve sütte şeker, yemeklerde ise hiç tuz bulunmuyordu. Günde üç defa tualete çıkarılıyorduk. Eğer o günkü nöbetçi (çisavoy) iyi birisi ise, bu daha da artabiliyordu.

Kazbek adındaki Azerî asıllı Rus asker, bu konuda, bize çok müsamahalı davranıyordu. Bu davranışı bazen komutanlarını kızdırıyordu ve komutanlar "bunları halâ ne diye dışarda tutuyorsun?" diye kızgınlıklarını belirtiyorlardı. Kazbek onlara "Hemen şimdi bitiriyorum" der ve bizi gene de 10 dakika, dışarıda tutardı.

Yeni gelmişken "Büyük Rus Ordusu" "Yenilmez Kızılordu"nun sadece ve sadece "Kartondan Bir Dev" olduğunu belirteyim. Bütün ordularda ehemmiyetle üzerinde durulan husus, disiplin ve ast-üst ilişkileridir. 13 günlük askerî ceza evinde tutukluluğumuz ve sorgulanmamız esnasında bunlara riayet eden asker ve subaya rastlamadık. Hatta bazı askerlerin elleri ceplerinde, komutanlarıyla konuştuklarına, komutanlarına ters cevaplar verdiklerine, komutanlarının emirlerini yer yer dinlemediklerine, emirlerini savaştıklarılarına ve hatta komutanlarına yüksek sesle cevaplar verdiklerine rastladık. Bu gibi davranışlar, komutanlar tarafından normal addedilebiliyordu.

Su yokluğundan dolayı, üç gün hiç su içemedik. Tutuklanışımızın 4. günü sabahı, yani 5 Kasım 1995 Cumartesi, havalandırma ve tualet için dışarı çıkarıldığımızda, su olduğunu öğrenince, çok sevindik. Yan tarafta asker tutukluların kaldıkları kısmın önünde, bir kova içerisinde, dibindeki bir parmak kalınlığındaki kumlu suyu içerken, bize kaynak suyu gibi gelmişti. Normal şartlar altında kaynatılmadan içilmemesi gereken bu sudan, tabir caizse kana kana içtik. Ve rabbimize, bize bu nimetleri verdiği için, hamdettik. Her halde, en halis hamdlerimizden birisini ihya etmiştik. Üç günden beri, askerlerin, tutukluluğumuz yerin kapısını her açışında sorduğumuz "Voda yest?=Su var mı?" sorusuna, ilk defa "Yest=Evet" cevabını aldığımız anda; yüzlerimizdeki, gözlerimizdeki ifadeyi, ancak çok önemli bir müjde almış insanlarda görebilirdiniz.

Su ile abdest alıp namaz kıldığımız 7 Kasım 1995 Pazartesi akşam ve yatsı namazları, bizim için en unutulmaz anlardan birisi olacaktır. Bu günden sonra, pek su sıkıntısı yaşamadık. Havalandırma ve tualet için çıkarıldığımızda, bilhassa benim ilk yaptığım iş, boşalan pet şişelerini kovadan doldurmak, daha sonra da tualete gitmekti. Daha sonraki günlerde, arkadaşlarım bana "Ağabey, herhalde çıktığımızda, evde veya gazetede gördüğün bütün boş şişeleri, doldurma hastalığına tutulabilirsin" diye takılmaya başladılar.

Yakalandığımızın üçüncü günü saat 20.00 sularında, çok rahatsızlandım. Beni, bir ürperti, titreme ve üşüme tuttu.

Arkadaşlarla, her akşam bu vakitlerde başlayan ve saat 23.00-24.00'e kadar süren, sohbetler yapıyorduk. Arkadaşlardan özür dileyerek, yatacağımı belirttim. Çok pis ve kötü bir yatağı, yan hücredeki Muhammed'den rica ederek aldım. Bizim hücrenin duvarının dibine serdim. Her ihtimale karşı, atletli -eğer terlersem yerine giyebileceğim ve vücudumdaki teri emebilecek başka bir şeyim olmadığı için- çıkardım. Bir de aspirin içerek, yattım. Bereket ki, akşam ve yatsı namazlarını kılmıştım. Vücudum da, sanki bir gün koşmuşum gibi veya bir kaç saat işkence görmüş gibi, bir yorgunluk hissediyor ve üşüyordum. Bazı ayetler ve sureleri okuyarak, dua ederek uyuyakalmışım. Gece saat

kadar da toprak yolda gittik ve bir nehir kenarında durduk. Tercümanımız, taksiden inmemizi söyledi. Nehrin karşı tarafında küçük bir gümrük bulunduğunu, orada fazla vakit geçirmeden, Dağıstan'a girebileceğimizi bize söyledi. Bize bunları anlatırken, taksici geriye dönüp gitti. Nehirde su çok az idi. Karşı tarafa doğru yürümeye başladık. Nehrin ortasında genç bir delikanlı bulunuyordu ve bizlere doğru da dönüp, bir şeyler söylüyordu. Tercümanımız bu gencin, kaybolan ineklerini aradığını söyledi. O'nun yanına doğru yürüdük. Nehrin ortasında iken, karşı kıydan 300-400 m. uzaktan, askerî bir kamyon görüldü. Bize doğru geliyordu. Eğer biz, kaçak yoldan geçmeye çalışsaydık, geriye dönüp kaçabilirdik. Fakat kaçmadık. Kamyon bizim hizamıza gelince, nehrin karşı kıyısında yukarıda durdu. Kamyondan bir rütbeli, üç asker indi ve bize doğru komaya başladılar. Aramızda 20-30 m. kaldığında, bir şeyler bağımaya başladılar. Tercümanımız yere yatmamızı söyledi ve yere yattık. En önde genç delikanlı Timur, O'nun biraz arkasında ben, benim arkamda Çeçen Hasan, Talip ve en arkada da tercümanımız Samir bulunuyordu. Rütbeli subay, bir ara ayaklarını daha çok açmam için tekmeledi. Biz yerde yatarken, üzerimizi tek tek aradı. Arama şekline silah aradığını zannediyorum. Daha sonra kamyonu bindirilip, askerî birliğe götürüldük ve orada üzerimiz, tekrar arandı. Üzerimizde bulunan para ve eşyalara el kondu. Para ve diğer eşyalarla ilgili zabıtlar da tutuldu."

Rusya Kartondan Dev

"Allah, gökleri ve yeri yaratan ve gökten su indirip onunla size rızık olarak türlü türlü ürünler çıkarandır. Ve O'nun emriyle gemileri, denizde yüzmeleri için, size emre amade kılandır. İmamları da siz için emre amade kılandır."

Rabbimizin bizlere bahsettiği nimetlerin kıymetini, ancak o nimetlerin yokluğunda veya azlığında anlayabiliyoruz. Rabbimizin bizlere ihsan ettiği nimetlere, hamdettiğimizi zannediyoruz. Müslümanlar, günde en az bir kaç defa "Yarabbi verdiğin nimetlere hamdolsun" diye dua ederler. Ben de bu duaları edenlerden birisiyim. Fakat cezaevinde şu kanaate sahib oldum ki, bütün bu dualarım, sanki dildenmiş. Sahip olduğum nimetlerin gerçek kıymetini, değerini, ancak burada idrak edebildim, kavrayabildim.

Hz. İbrahim ve Hz. Musa peygamberlerin mutmain olma hadiseleri... Hz. İbrahim, Nemrud ile tartışırken, kendi inandığı Allah'ın, hem yaratmaya hem de öldürmeye gücü yettiğini tebliğ etmişti. Bir şeye inanmak, kabul etmek ayrı şeydir. O konuda mutmain olmak, ayrı şeydir. Herhangi bir konuda mutmain olmak, o konuda inanmayı kuşatır. Fakat inanmak, mutmain olmayı kuşatmaz, kapsamaz. Hz. İbrahim (as) Allah'ın öldürmek, diriltmek kudretine inanıyordu. Fakat mutmain olması şu ayetten sonradır: "Hani İbrahim 'Rabbim bana ölümleri nasıl dirilttiğini göster' demişti. Öyleyse dört kuş tut. Onları kendine alıştır, sonra onları (parçalayıp) her bir parçasını, bir dağın üzerine bırak, sonra da onları çağır, sana koşarak gelirler. Bil ki, şüphesiz Allah üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." (12)

Cezaevinde yaşadığımız şartların, bize kazandırdığı en önemli şeylerden birisi; Rabbimizin bize verdiği nimetlerin kıymetini, gerçekten anlayabilmek. Benim şahsen kıymetini idrak ettiğim nimetler: aile şefkat ve saadeti, temiz su, temiz hava, güneş ve rabbın esaretinde, özgürlük.

Derbent Askerî Cezaevi'nde, 2 Kasım 1995 Çarşamba günü başlayıp, 5 Temmuz 1996 Cuma gününe kadar süren tutsaklığımız süresince, en çok sıkıntısını çektiğimiz nimet, su idi.

Askerî cezaevinde kaldığımız ilk günlerde su hiç yoktu. Namazlarımızı teyemmümle kılabilirdik. Taharetlenmeyi, sigara kağıtları ve bulabildiğimiz kâğıt parçalarıyla yapıyorduk.

Paramızla bisküvi, meyve suyu, kola, sigara vb. şeyler alabiliyorduk. Fakat Dağıstan'da pet şişede veya ambalajda su satışı olmadığı için, su alamıyorduk.

Hasan'ın ve Dağıstan'lı rehberimiz Timur'un ifadesini aldılar. İfadelerimizi zabta geçirip, bizlere de imzalattılar. Daha sonra, hepimizi başka bir barakaya götürdüler. Ve üzerimizde bulunan paraların miktarını, açıkça belirten bir evrakı, Talip ve bana aynı ayrı imzalattılar. Bu imza atma sırasında, kıyafetinden farklı olduğu anlaşılan ve Azerbaycan tarafından geldiğini söyleyen birisi, bir isteğimizin olup olmadığını sordu. Ben de kendisine, kartvizitimi vererek, Türkiye'ye haber vermesini rica ettim. Edeceğini söyleyerek kartviziti aldı.

Bizi, Kamaz diye tabir edilen bir kamyonu, tekrar bindirdiler ve yola çıktığımızda saat 20.30 olmuştu. Kamyonu bizimle birlikte, 8 tane Rus askeri binmişti.

Bütün bunlar esnasında, bize karşı çok nazik davrandılar. Herhangi bir hakaret ve kötü davranışa maruz kalmadık. Fakat Çeçen Hasan'ı, askerler zaman zaman tekmelediler ve hakaretlerde bulundular.

Kamyon hareket ettiğinde, hava henüz karamaya başlamıştı. Nereye götürüldüğümüzü bilmiyorduk. Sorgulamamızı yapan subay, ön tarafa binmişti. Yaklaşık bir saat yol aldıktan sonra, bir askerî birliğe girdik ve birlik içerisinde de bir süre gittik. Bir binanın önünde durduk. Sonradan öğrendiğimize göre burası, Derbent şehrinde askerî bir garnizon içerisinde bulunan, askerî bir ceza eviymiş. Buraya geldiğimizde, saat 21.30 olmuştu. Ceza evinin önünde tek tek kamyonlardan indirilip, ellerimiz kamyonu dayanarak beklemeye alındık. On dakika sonra, cezaevi komutanı olduğunu sonradan öğreneceğimiz birisi bizzat, bizleri tek tek aradı. Üzerimizde bulunan 22 paket sirayı alıp, 2 paketini geri verirken, diğerlerini de peyder pey vereceğini söylüyordu. Sigaradan başka, Talip'te bulunan, tımakmakasını da aldı. Başka herhangi bir şeyimizi almadılar. Cezaevi komutanı da, arama sırasında bize iyi davranıyordu. Cezaevinin üç tarafı, yüksek duvarlarla çevriliydi. Duvarların üzerinde de tel örgüler bulunuyordu. Kible tarafımızda ise, sadece 2-3 m. yüksekliğinde telörgüler bulunuyordu.

Ceza evinin kuzeye bakan yönündeki kısmında bulunan, büyük ve geniş demir kapıyı açtılar ve bizleri tren vagonundan bozma bir barakaya soktular. Barakanın genişliği, 3 m. uzunluğu da 4-4.5 m. civarında idi. En dış kapıdan girdikten sonra, hemen sağda bir hücre ve onun önünden geçtikten sonra, dar bir koridorla ayrılmış arka kısımda, ikinci bir hücre vardı. Bizleri ikinci hücreye aldılar. Burada yerden yarım metre yükseklikte, eni 80 cm., boyu 210 cm. olan, iki tahta sedir vardı. Ayriyeten, yaklaşık 80 cm. boyunda ve 1.5 m. genişliğinde, yarısı kırık parmaklıklarla çevrili, bir penceresi de vardı. Hücreye girdiğimizde ilk iş olarak, teyemmümle abdest alıp, cemaatle akşam ve yatsı namazlarını kıldık. Yan tarafımızda, disiplin suçu işlemiş veya askerlerle kavga etmiş erlerin tutulduğu, betondan yapılmış, bir cezaevi daha vardı. Namazdan sonra, kendi aramızda bir durum değerlendirmesi yaptık. İlk tutulduğumuz yerde, şöyle bir ifade vermiştik: "Bizler Türkiye'de İstanbul şehrinde yayınlanan, Haftalık Selam gazetesinde çalışan gazeteciler olarak, 12 Kasım 1995 günü Azerbaycan'da yapılacak milletvekili seçimlerini izlemek üzere Bakü'ye geldik. Bakü'de öğrendiğimize göre miting, gösteri vb. şeyler pek yapılmıyormuş. Biz de vaktimizi değerlendirmek için, Rostov Nodov'da et ticareti ile uğraşan Türkiyeli bir arkadaşımızın yanına, bir haftalığına gidip gelmeye karar verdik. Bakü'deki Rusya Federasyonu elçiliğine gittiğimizde, bize 1-1.5 aydan önce cevap veremeyeceklerini söylediler. Bunun üzerine, Dağıstan sınırına giderek vize alabilirsek Rostov'a gider, vize alamazsak geriye döneriz diye düşündük. Elimizdeki BM ait gazeteci kartlarıyla Mohaçkale'ye kadar bile gidebilirsiniz, orada vize almanız veya almamanız 2-3 günde belli olur dediler. Bu bilgileri Bakü'deki Çeçen Bürosu yetkililerinden almıştık. Bu hususlarda bize yardımcı olması için de, Abdullah isminde bir Çeçen'i, yanımıza verdiler. Hepimiz birlikte Azerbaycan-Dağıstan sınırına, minibüsle geldik. Sınıra geldiğimizde tercümanımız Samir ile bu şahıs, kendi aralarında konuştular. Bu arada bizi bir taksiye bindirdiler. Sonradan isminin Hasan olduğunu öğrendiğimiz bir kişinin, Mohaçkale taraflarına gittiğini, arabaya alıp alamayacağımızı sordu. Tercümanımıza da biz bu işi kendisinin bileceğini söyleyince, o şahıs da taksiye bindi. Yaklaşık 2-3 km. asfalt bir yolda daha sonra da 400-500 m.

"Andolsun, biz sizi bir parça korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sebât gösterenleri müjdele." Bakara 155

Çoğu zaman, namazlarda okuduğum bu ayet-i kerimeyi, zaman zaman tefekkür etmişimdir. Bu ayette belirtilen sınanmayı, ilk defa 1980 yılında, Afganistan'ın Herat bölgesinde yaşamıştım. (11)

Müslümanlar olarak Rabbimize karşı, çeşitli mükellefiyetlerimiz var. Bunlardan birisi de, zulme uğrayan kardeşlerimizin acılarını paylaşmak ve gücümüzün yettiği kadar, bu acıları dindirmeye çalışmaktır.

Rabbimiz, Nisa Suresi ayet 75'de mealen: "Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve 'Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize katından bir velî (koruyucu, sahip) gönder, bize katından bir yardımcı yolla' diyen erkekler, kadınlar ve zavallı çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz?" buyuruyor.

Sorumluluklarının idrâkinde olan müslümanlar, acaba bu ayette belirtilen yükümlülüklerini, ne derece yerine getirebiliyorlar?

Müslümanlar, ayette belirtilen yükümlülüklerini yerine getirirler; Filistin, Lübnan, Bosna, Çeçenistan, Keşmir, Tacikistan vb. ülkelerdeki müslümanlar, bu gün karşı karşıya kaldıkları zulme dıçar olurlar mıydı?

Bu ülkelerde yaşayan bacılarımız, annelerimiz, kızlarımız zulüm ve tecavüze uğrarlar mıydı?

Bizler, Türkiye'de yaşayan müslümanlar olarak, bütün buralarda yaşayan müslümanların, ne derece zulme maruz kaldıklarını, her gün televizyon haberlerinde işitiyor ve görüyoruz. Yanni hesab gününde, yüce Rabbimiz "Tecavüze uğrayan Bosna, Çeçenistan, Keşmir'li müslüman kardeşlerin için ne yaptın?" diye sorduğunda, ne cevap vereceğiz?

30 Kasım 1995 günü, Azerbaycan-Dağıstan üzerinden Çeçenistan'a gitmek üzere evden ayrılırken, ailemle vedalaşma esnasında, bir imtihana tabi tutulabileceğimi ve Rus askerleri tarafından, az da olsa, yakalanma ihtimalinin olduğunu söyledim.

Azerbaycan-Dağıstan sınırına, 2 Kasım 1995 Çarşamba günü saat 14.00 sularında ulaştık. Rusya Federasyonu yetkilileri, Çeçenistan'da süren savaşta haber yapmak isteyen gazetecilere vize vermediği için, Türkiye'de iken vize almaya teşebbüs etmemiştik. Bu yüzden de, sınırı Sadaka Nehri'nden geçmeye başladık. Nehrin tam ortasına geldiğimizde; uzaktan Rus askerî kamyonunu gördüğümde, aramızda 300-400 m. mesafe vardı. Arkadaşlara kaçmamızı söylememe rağmen, rehberimiz 'kaçmayalım, ben işi hallederim' dedi. Askerler kamyonu, bize 50-100 m. mesafe kala, nehrin karşı tarafında, üst tarafta durdurup, indiler ve bize doğru, yandan, neredeyse yuvarlanarak koşmaya başladılar. Bir taraftan da, Rusça bir şeyler bağıyorlardı. Askerler bize 20-25 m. kadar yaklaştıklarında, tercümanımız "Yere yatmamızı istiyorlar" dedi. Hepimiz yere yattık. Askerler önce, ayaklarımızı iyice açmamız için, topuklanımıza doğru tekmelediler. Komutanları, bizi tek tek ararken, askerler etrafta ellerinde silahları, tetikte bizi sarmışlardı. Arama bittikten sonra, kalkıp arabaya doğru yürümemizi istediler. Bu arada tercümanımız ve rehberimiz, komutana para vermeyi teklif ettiler, fakat bir türlü kabul etmiyordu. Kamyona bindiğimizde bu teklifi yinelediler. Yine kabul temedi.

Kamyon hareket ederken, bir ara gözlerim saatime ilişti: 14.20.

On beş dakika süren kamyon yolculuğumuz sonunda, sınır güvenlik muhafızlarının karargâhına ulaştık. Burada bizleri kamyonundan indirip, tren vagonunda bozma bir kulübenin duvarına ellerimizi yukarıya doğru uzatarak, dayanmamızı istediler. Yanımızda bulunan Hasan isimdeki Çeçen kardeşimizi, askerler bir taraftan tekmeliyorlar diğer taraftan da, küfürler ediyorlardı. Bu arada komutanlardan birisi, bizleri bir defa daha tek tek aradı. Üzerimizde ve çantamızda bulduğu paraları, tek tek sayıp, bize tekrar verdiğini görünce, gizlediğimiz paraları da çıkarıp verdik. Onları da, sayıp bize geri verdi. Bir müddet sonra, aynı komutan başka bir rütbeli ile beraber gelerek, paraları tek tek yeniden saydı ve bize de saydırarak; paraları, Talip'in fotoğraf çantasını aldılar ve bizleri arka tarafta bir kulübeye kapattılar. Burada 15-20 dakika kadar beklettiler. Önce, tercümanımız Samir'in ifadesini aldılar. Daha sonra sırayla benim, Talip'in, Çeçen

iddiasını taşıyan medyanın, yetersizliği ortaya çıkıyor. Cemaate yeteri kadar hitab edemediği, onu doyuramadığı, onun beklentilerine cevap veremediği ortaya çıkıyor. Bundan dolayı ben şahsen, cidden kendimi sorumlu duyuyorum ve utanç da duyuyorum. Halâ bu işi beceremedik. Müslüman karşısındakini okuyor, ona göre tavrını alıyor. Beni okuduğu zaman tavrını alamayacağını anlıyor. Diyor ki, zaten onun yazacağını ben biliyorum. Üç aşağı beş yukarı, yine aynı şeyleri geveleyecek. Yine, dünyada bir takım beklentileri var, suya dokunmayacak, sabuna dokunmayacak. Efendim, filancadan bahsedersen, şu olur. Fişmekândan bahsedersen bu olur. Şuraya dokunursam içeriye girerim. Buraya dokunursam ticaretime mani olurlar. Biliyor yani. Bizim bazı endişelerle ma'lûl olduğumuzu ve yapmacık bir takım tavırlar içerisinde bulunduğumuzu, ferasetiyle farketmiş vaziyette. Doğrudan doğruya küfrü okuyor, küfrün tavrına karşı ondan daha rahat bir şekilde farkına varıyor, ona göre tedbirini alıyor. Ben doğrusu cemaatimize bu noktadan hayranım. Ama, aynı zamanda bir de zaafımızı da ortaya koyuyor. Eğer herkes tek tek, karşısındaki küfrün gazetelerini okumak suretiyle, gardını alırsa. Yani kendi stratejisini kendi çizmeye başlarsa, bunun anlamı şudur ki, çok dağınık vaziyetteyiz. Cemaat disiplininin kopmuşuz demektir. Her kes kendi tedbirini kendisi almakla meşgul oluyor demektir. Bir yumruk olamamak gibi bir durumla karşı karşıyayız demektir. Bu da maalesef bir hareket halinde, Allah muhafaza, küfrün bir taarruzu halinde, teker teker parmakların kınılması anlamına gelirken, Allah bizi böyle bir tehlikeden muhafaza etsin.

Mehmet Barazi: Peki bu anti tez gibi bir mana da çıkartmaz mı? Aman onlar ne yazıyorsa, biz ona göre hareket edelim demek, yani onlar olmazsa biz de olmayacağız demek değil mi?

Yılmaz Yalçın: Tabi baş olmayınca.. Söyledik yani, 12 Eylül'de önce İslami devlet arzusu izhar eden bir takım kimseler, bu gün artık o iddialarından vazgeçmişler. Ve kuzu kuzu televizyonlarından pekâlâ bunu söylüyorlar. Pek tatlı bir şekilde de anlaşıyorlar, al gülüm ver gülüm...

Mehmet Barazi: Bir telefon bağlantımız daha var. Efendim siz nereden arıyorsunuz?

Mehmet Barazi: Buyrun isminizi rica edelim.

.....: Hasan Belkici, benim sorum şu. Metin Yüksel kimler tarafından öldürüldü? Biz Ülkücü'ler tarafından öldürüldüğünü duyduk, bunun aslı var mı? Hatta bizim burda bir Ülkücü abi vardı, bir Ülkücü çocuğun silahını aldığı için öldürülmüş falan diyordu. Böyle bir şeyin aslı var mı? Bir de Yılmaz Yalçın'dan rica etsem, bu uçak kaçırma olayını anlatması, mümkünse.

Mehmet Barazi: O artık her halde günler boyu sürer..

Yılmaz Yalçın: O benim yılan hikayem. Anlat anlat bitmez.

Mehmet Barazi: O özel bir program olur her halde. Yılmaz Abimiz, her hafta gelir, anlatır anlatır gider. Çok teşekkür ediyorum size. Programımızın son bölümlerine bu hususu saklamıştık. Size iyi akşamlar diliyorum. İsterseniz tekrar o günlere bir dönelim. O günlerde söylenen ve o günlerden kalan bir marşı dinletmek istiyoruz.

Mehmet Ali Tekin: Bu marş, Metin'imizin şehid oluşundan yedi ay sonra mı, sekiz ay sonra mı tam zamanını hatırlayamıyorum. Fakat yazan şahıs Ömer Yorulmaz kardeşimizdir. O'nunla biz, Adapazarı'na Hüsnü Aktaş Ağabeyimizi ziyarete gidiyorduk. Oradan da Ankara'ya gidecektik. Adapazarı'na trenle gidiyoruz. Hüsnü Aktaş Ağabey'i ziyarete giderken, trende Ömer Kardeşimiz, kulakları çınlasın, Metin'le ilgili bu marşı yazdı. Burhan Albayrak isimli kardeşimiz de daha sonra seslendirdi.

Şehid Metin

Yiğit Metin Yiğit Metin sen şehid düştün

İslam davasında Metin, hep öne geçtin

Allah diyor Şehid ölmez, böyle biline

İrkçı Laik dinsiz düşman yerde sürüne

İrkçı kahpe vurdu seni Cuma gününde

Allah için rahat uyu miras devrinde

Metin Yüksel, şiar oldu, dava dostuna
Şehid olun, şehid olun Allah Yolun'a

Mehmet Barazi: Sevgili dinleyicilerimiz tekrar selamün aleyküm. Programımızın bu son bölümünde, Rahmetlinin şehid oluş anını kısaca ve çok kaba hatlarıyla geçmek durumundayız. Çünkü bildiğiniz gibi, bu husus nezaket arzietmekte. Bu nazik durumu deşmemeye dikkat edeceğız. Hatta bir dinleyicimizin olduğı işareti verilmekte. Onu alalım, daha sonra devam edelim. Efendim hayırlı akşamlar.

.....: Esselamü aleyküm.

Mehmet Barazi: Aleyküm selam ve rahmetullah. Buyrun efendim, tanıyalım sizi.

.....: Suadiye'den arıyorum, Suat Kaş. Müslüman Ağabeylerime bir soru sormak istiyorum. Bundan evvel de, şunları söylemek istiyorum. İslami hareket anlamında önümüzde çok güzel bir metod var. Sünnetullah var. Bundan başka bir metod aramak benim kanımca yanlış. Ben ağabeylerime şunu sormak istiyorum. Bakıyoruz günümüzde, İslam adına ortaya çıkan kişiler, sistemden birtakım şeyler koparabilmek için, sistemle uzlaşma içine giriyor. Bu gün örneğin, sistem müslüman bacılarımızın başörtüsüne el uzatıyorsa; bizim çıkıp ta sistemden baş örtüsüne izin verilmesini istememiz doğru mudur? Sonuçta sistem, bize bir hak bahşetmiş olmuyor mu? Bizim buna ihtiyacımız var mı? Bunu öğrenmek istiyorum. Bence müslüman olarak tavrımızı ortaya koymalı, sonuna kadar da bunu savunmalıyız. Bunu Mekke döneminde çok açık bir şekilde görebiliyoruz. Bunun için işkenceler çeken, sıcak taşlar altında ezilen insanları, müslümanları görüyoruz. Ben müslümanların sokaklarda, caddelerde çıkıp da, bağırmasını biraz sorgulamamız gerektiğini düşünüyorum. Bu tür hareketler, doğru bir hareket midir? Sonuçta bizim sistemle uzlaşmaya veya sistemden bir takım şeyler koparmaya ihtiyacımız var mıdır?

Mehmet Barazi: Evet, peki çok teşekkür ediyoruz sizlere.

.....: Selamün Aleyküm.

Mehmet Barazi: Aleyküm selam ve rahmetullah. Zannedersem Yılmaz Bey bu konuda bir şeyler söylemek istiyor.

Yılmaz Yalçiner: Ben şunu söylemek istiyorum, kardeşime hak veriyorum. O bir sancıyı taşıyor. Aynı sancıyı bende taşıyorum. İlerlemiş yaşımıza rağmen aynı sancılar içerisindeyiz. Allah nzası için yapılan mücadelede, hasımdan bir takım lütuflar beklemek son derece yanlış tabi. Biz hasmımızdan bize bir takım hoşgörüler, lütuflar ve saireler bekliyoruz. Ama, bulunduğumuz bu yanlış konumun sebebini, ben, önderlikten mahrumiyetimize bağlıyorum. Önderlik yok. Türkiye'nin de, ümmetin de önünde bir önderliği yok. Önderlik mevkiinde bulunan insanlar, maalesef "karşı tarafın kurallarına göre oyunu oynamak stratejisini" takip ediyorlar. Bu önderlikten mahrum kalışımız da, maalesef bizi mücadelede, ziyan noktasına götürüyor. Devamlı hüsrana sürüklüyor.

Mehmet Barazi: Bir telefon daha var, zannedersem. Hayırlı akşamlar, buyrun.

.....: Alo.. Selamün Aleyküm. Mehmet Abi..

Mehmet Barazi: Buyrun, ben Tepeüstü'ndan Recep Ünal. Ben bir şey söylemek istiyorum. Şu ana kadar Rahmetli Metin Yüksel'le ilgili olarak derli toplu bir eser yayınlanmadı. Bu arada Kul Sadi Yüksel Hocamızın, Rahmetli şehidimiz ile ilgili olarak yayınlamış olduğı bir eserini zikretmek istiyorum. Rahmetli Metin Yüksel'i kısmen de olsa tanıma fırsatı sunuyor bu eser. Ben o kitabın tavsiye edilmesini istirham ediyorum.

Mehmet Barazi: Peki, Recep Bey size çok teşekkür ediyoruz. İyi akşamlar diliyorum.

.....: Hayırlı akşamlar. Selamün Aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Mehmet Barazi: Zannedersem Mehmet Ali Tekin bize belki biraz malûmat verebilir. Elinde eskiden kaleme alınmış, yayınlanmış bir kitap var. Mehmet Ali Tekin'den bu konuda biraz bilgi alalım.

Mehmet Ali Tekin: Bu kitabın hikayesini Yılmaz Abi daha iyi bilir. Çünkü kendileri yayınlamıştı. Ben bu vesile ile Yılmaz Abi'ye tekrar teşekkür etmek istiyorum. Metnimizin şehadetinden sonra, o zaman haftalık olarak yayınladıkları Tevhid Gazetesi'nde "Kavmiyetçilik ve İslam" mevzulu bir yarışma tertib etmişlerdi. Bu yarışmada, iki eser ikinci ilan edilmişti. Birinciliği hiç bir eser alamamıştı. Bu kazanan

eserlerin ve sonunda da Metin ile ilgili kısa bir bilgi, taziye mesajları, yaralandığı dönemde, gazetelerde yayınlanan yazıları ihtiva eden bir eser. Ben dün de sayın hocamızla bu konuda görüştüm. Hocamızdan izin aldım. Biz, Metin Yüksel ile ilgili olarak, nasib olursa, yakın bir gelecekte; ayrıntılı bir kitabı yayınlamayı planladık. Hayatının çeşitli evrelerinden fotoğrafların da bulunacağı bir nevi kitap-albüm hazırlıyoruz.

Mehmet Barazi: Ne kadar güzel, inşaallah yakında bu eseri kazandırabilirsiniz. Okuyucular da istifade ederler.

Yılmaz Yalçın: Kardeşimizin bahsini ettiği eser, yani "Kavmiyetçilik ve İslam" isimli kitap, bu gün piyasada yok. Şimdi elimin altında olan kitap çok ilginç. Fiatına baktım 75 lira yazıyor. Yetmişbeş lirayı da bulmak mümkün değil(!) Bu yarışmada kazanan iki arkadaşımızın ciddi, ilmi iki araştırmasıydı. Biz bu kitapta, hicri 1400. yılın yarışma mevzuunu da ilan etmişiz. Darul-Adl ve Darul-Ridde konusunda bir yarışma açmışız. Bunu da kitabın en sonunda ilan etmişiz. Ben bu program başlamadan evvel, Mehmet Ali Bey Kardeşimize teklifte bulundum. Zannediyorum inşaallah yapacak. Mehmet Ali'nin şimdi Selam diye haftalık güzel bir gazetesi, gazetemiz var. Mehmet Ali, mesela o Selam Gazetesi'nde, bu "Darul-Adl ve Darul-ridde"yi aradan geçen 18 yıldan sonra, yeniden bir yarışma mevzuu olarak, Selam Gazetesi'nin okuyucularına sunabilir. Ve bu konuda gelecek olan makaleler, derlenir toparlanır. Bu dizinin on sekiz sene sonra devamı olarak basılabilir. İlk fırsatta da bu kitabın tıpkı basımını da yapabilir. İnşaallah, şehidimizin hatırasını da diri tutmaya bir vesile olabilir. Kuşkusuz önemli olan, Allah katındaki diriliğimizdir. Bunların her birisi, gençlerimize de, birer yoldaki işaret olur.

Mehmet Barazi: Ben şimdi tekrar o yıllara dönmek istiyorum. Rahmetinin şehid olduğu döneme. Fatih o zaman, biraz önce Yılmaz Abimiz'in de işaret etmiş olduğu gibi, kurtarılmış bir bölge idi. Tabii ki orayı özellikle ele geçirmek isteyenler vardı. Dolayısıyla Metin bir hedefti. Neden Metin Yüksel ? Çok kısa olarak bunun da altını çizelim. Bu konuda yakınında bulunan arkadaşı Mehmet Ali Tekin neden Metin Yüksel'di? Tabii ki o günün de şartlarını da göz önünde bulundurarak, bize bu konuda biraz bilgi verirse memnun oluruz.

Mehmet Ali Tekin: "Neden Metin Yüksel ?" Sorusunu bence sormaya gerek yok. Hedef olan, sadece Metin Yüksel değildi. O dönemde bütün müslümanlar, çeşitli gurupların hedefleriydi. Gerçekten mücadeleci olan müslümanların hepsi, bir tarafın hedefiydi. Metin Yüksel'e kısmet oldu, diyorum ben. Çünkü ben iyi hatırlıyorum. Özellikle Metin'in son bir haftasında, ha bu gün gideceğiz, ha yarın gideceğiz diye, Türkiye'yi terketme hazırlığındaydık, kararlıydık. Pasaportsuz olarak önce İran'a, sonra Afganistan'a, daha sonra Filipinler'e gitme gibi bir programımız vardı. Bu hususta da ahidleşmiştik. Dolayısıyla bu noktada "Neden Metin Yüksel hedef seçildi?" sorusunu doğru bulmuyorum şahsen. Ben Metin Yüksel'e nasip oldu, diye düşünüyorum. O dönemin şartlarına göre gelişen olayları, fazlaca kurcalamak istemiyorum. Biz, vuran şahsın ikisini de tanıyoruz. Daha doğrusu, iki şahıstan birisini olay sırasında gördük, diğerini ise yıllardan beri tanıyorduk. Birisinin ismini bilmiyoruz, ama diğerini; hem şahsen, hem ismen, yani kim olduğunu çok iyi biliyoruz. Zaten biz bunu çok çeşitli vesilelerle, daha önce defalarca yazdık, anlattık. Şu anda bunu tekrar deşmek istemiyorum. Metin o gün benim yedi sekiz metre önümde şehid edildi. Hatta beni esir bile aldılar o zaman.

Mehmet Barazi: Mehmet Ali burada şöyle yapalım. O günleri fazla kaşımaya gerek yok. Fakat insanlar şüphesiz şunu merak edeceklerdir. Yani o an sen orda mıydın? Diye soracaktım. O anın bir canlandırılması, anlatılması lâzım. Cuma namazı idi..

Sizden o günü bir anlatmanızı istirham edelim.

Mehmet Ali Tekin: Ben, bir iki gün öncesine gitmek istiyorum. İzmir'de bir program olmuştu. Program sona erdikten sonra, İzmir otogarına geldik. Paramız azalmıştı, yeter mi yetmez mi, diye düşünüyorduk. Beş kişiydik ve beş bin lira paramız kalmıştı. Hiç unutmuyorum. Kars'ın Iğdır ilçesine gidip, oradan sınırdan kaçak gitmeyi düşünüyorduk.

Ben rahmetliye ısrarla "İstanbul'a gitmeyelim. Buradan doğru Ankara'ya gidelim. Orada ben para bulurum. Ordan da Iğdır'a gidelim" dedim. Metin "Son bir defa İstanbul'a gidelim. Ben zaten cuma günü Fatih Camii'nde, Yakup Kaldırım'la buluşmak üzere sözleşmişim. O bize yol parası olarak yardım edecek, para verecekti. Ben "Boş ver Yakub Abi'yi, gidelim biz bir an evvel." dedim. Benim böyle ısrar etmeme rağmen, Metin aynen şöyle dedi "Son bir defa, hiç olmazsa İstanbul'u görelim. Ertesi günü de ayrılırız." dedi. O niyetle İstanbul'a geldik. Bizim yolda olduğumuz akşam bir hadise olmuş. Kavmiyetçilerden bir gurup, bir arkadaşımızın yolunu kesip, tartaklamışlar. Arkadaşımızın yalnız olmasını fırsat bilerek, bayağı dövüp bırakıp giderlerken; yerde yatan arkadaşımız, üzerinde bulunan silahını çekerek, kavmiyetçilerin arkasından ateş etmeye başlamış. Onlarda arkadaşımıza silahlarla cevap vermişler. Bu çatışma esnasında arkadaşımız, boynundan bir kurşun yarası alır. Hastahane'de ilk tedavisinden sonra, yurttaki odasına geri getirilir. Biliyorsunuz Fatih Camisi'nin etrafında bulunan medreseler, o zaman Vakıflar Yurdu idi. Bu arkadaşımız, Karadeniz Blok denilen kısımdaki odasına getirilip yatırılmış. Sabah, biz yurda geldiğimizde, yaralı arkadaşı odasında ziyaret ederken; arkadaşlar olayı anlatınca Metin çok kızdı. "Bunlar artık çok üzerimize gelmeye başladılar. Biz bunlara bir şey yapmadıkça, insan gibi davrandıkça; bunlar bizim üzerimize geliyorlar." diyerek sızlandı. Namaza gitmek için, Metin'le birlikte abdest alıp avluya çıktık. Avluda, çok kalabalık olarak değişik değişik tipler dolaşıyordu. Ben Metin'e "Biz camiye girmeyelim, gidelim buradan" dedim. "Yok" dedi ve camiye doğru yürümeye başladı. Ben yanımda bir kaç arkadaşla kalakaldım. Camiye girilmez, çünkü avluda değişik değişik insanlar volta atıp duruyorlar. Bölgenin insanları olmadığı besbelli. Özel bir gaye için geldikleri apaçık belli. Biz öyle kalakalmış beklerken, Metin merdivenlerin orada camiye girerken, ateş edenlerden birisi ve tanıdığımız olan kişiyle selamlaştılar. Bu şahsın arkasında on onbeş kişi geliyordu. Aramızda altı yedi metre mesafe vardı. Ben daha sonra camiye girdim. Cuma namazının farzından sonra, Zuhr-u Ahir'i kılıp, hemen camiden dışarıya çıktım. Metinimizi, ilk gördüğümde, tam şehid olduğu yerden ileriye doğru gittiğini gördüm. İlerdeki, camiye çevreleyen duvarın dibine vardı ve geriye döndü. Her taraf karla kaplı ve soğuk olduğundan olsa gerek, iki eli de parkasının cebindeydi. Ben O'na doğru gidiyorum ve O da bize doğru geliyordu. Ateş edenlerde, O'na doğru gidiyor, iki kişiydiler, hiç unutmuyorum. Şanki öyle bir noktaya geldik ki, üçgenin üç köşesi ve birbirimize olan uzaklıklarımız, on, en fazla on iki metre uzaklıkta. Ben üçgenin bir köşesinde, Metin bir köşesinde ve diğerleri de Metin'in tam karşısında olmak üzere. Tam bu safhaya gelmeden evvel, ateş eden iki şahıstan tanıdığımız olanı Metin'e kısa aralıklarla "Metin dur!" "Metin dur!" diye üç kere seslendi. Metin onlara doğru ilerlemeye devam ediyordu. Üçüncü ikazdan sonra, iki eli de cebinde olan Metin, sağ elini cebinden çıkararak ileriye doğru uzattı ve "Gelin konuşalım..." dedi. Metin daha sözünü tamamlayamadan, ikisi de silahlarını çekip ateş etmeye başladılar. Olduğum yerde donup kalmışım. Tam bunların ateş etmeye başladığı anda, bir çok bölgeden silah sesleri ve "Allahü Ekber" sesleri birbirine karışıyordu. Daha sonradan öğrendiğime göre, bizim yurdun bulunduğu yerdeki odalara ve kapıya doğru 20-25 kişilik bir gurup, yayılım ateşine tutmuş. Bunlar hem ateş ediyor, hem de tekbir getiriyorlardı. Benim görmemi ağaçlar engelliyordu. Ben, kalabalıktan çıkan tekbir sesinin yoğunluğundan 20-25 kişi olduklarını tahmin etmişim. Yurdun pencereleri ve kapısı delik deşik olduğunu sonradan gördüm. Yurttan kimse yardıma gelemez diye yayılım ateşine tutmuşlardı. Bir taraftan da "Allahü Ekber!.. Allahü Ekber!..." diye de bağırıyorlardı.

Mehmet Barazi: Çok ilginç...

Mehmet Ali Tekin: Bütün bu anlattıklarım bir iki dakika içerisinde gelişen olaylardı. Tam bu sırada, arkamdan bir ses "Kaldır ellerini Mehmet Ali!.. Dön arkana..." diye bağırdı. Döndüm baktım. İki büyük çınar ağacının arkasından çıkan iki kişi; birisinin elinde toplu, diğerinin de on dörtlü tabir edilen tabanca bulunuyordu. İkisini de şahsen tanıyordum. Birisini sadece şahsen, diğerini de ismen ve şahsen tanıyordum. Ben o anda Metin'e sırtımı dönmüş oldum. Tam Metin elini ileriye doğru uzatıp da, diğerleri ateşe

başladığında, elini yüzüne doğru çektiğini ve tam o sırada da bir bacağının büküldüğünü gördüğüm anda, geriye dönmüştüm. İşte zannediyorum, elini yüzüne doğru çektiği anda kurşun alnına gelmişti... Sanki kurşun alnına değdiği anda, elini alnına doğru getirmek istemişti. Arkamdan bağırarlara döndükten sonra, aramızda bazı konuşmalar geçti, ben bunları anlatmak istemiyorum. Birisi geride dururken diğeri benim üzerimi aradı. Bu arada ateş devam ediyordu. Sanki yüze yakın tabancadan çıkan kurşun sesleri. Benim üzerimi aradıktan sonra, birisi bir koluma diğeri bir koluma girdiler. İki büyük çınar ağacının dibinden, cami duvarının dibinden, kible istikametinde götürmeye başladılar. Dört veya beş adım, ya attık ya atmadık, arkamızdan sesler duyduk, Çarşamba tarafından. Sanki biz üçümüz arkadaş gibi, hep birlikte, herhangi bir telaş belirtisi yok, gayri ihtiyari geri döndük. İlerden on kişilik bir polis gurubu bağırıyor "Kanun namına duruun ! Atın silahlarınızı ! Teslim oluuun !.." ve rast gele de ateş ediyorlardı. Bunlar beni bıraktılar, kaçmaya başladılar. Polis bizden tarafa doğru, hem koşuyor hem de ateş ediyordu. Ben kurşunlara hedef olmamak için, kendimi duvarın dibine attım. Tek sıra halinde, duvarın dibinde, abdest alma mahalli var biliyorsunuz. Oraya kadar sürünerek gittim. Tam ilk muslukların dibine vardığımda, caminin çıkış kapısının önünde bir kalabalık birleşmiş. Kalabalığın arasından tanıdık bir ses "Metiiiiin... Metiiiiin..." diye bağırıyor. O zamanki İstanbul Akıncılar Başkanı Dursun Özcan, kalabalığın önünden bağırıyordu. O anda benim aklım başıma geldi, döndüm baktım. İlk gördüğüm, Metin upuzun yerde yatıyor, yanında bir polis. Polis diz üstü çömelmiş e ilerdeki duvarın üstünde mevzilenmiş ateş eden üç dört kişi vardı. Polis bu silahlı kişilere doğru ateş ediyordu. Ben yattığım yerden kalkıp koşmaya başladım. Ben Metin'in yanına varana kadar, polisin ileriye doğru koşup gittiğini gördüm. Polis kible istikametinde bulunan kapıdan koşarak çıkıp gitti. Metin'in yanına ulaştığımda, yerdeki karların, iki metreye yakın bir kısmı, kıpkırmızı kan olmuştu. Karlar adeta kıpkızıl bir renge bürünmüştü. Başını yerden kaldırdım, yüzünü sildim. Tabi, ilk anda şehid olduğunun farkında değilim. O anda üç dört arkadaş geldi. Dedim ki "Hemen bir taksi çağırın !.." Hiç unutmuyorum, ben sağ kolundan, bir arkadaş sol kolundan, iki kişide birer birer ayaklarından tuttuk, kible tarafındaki çıkış kapısına doğru götürmeye başladık. Böyle biraz götürdük. Biliyorsunuz, rahmetlik çok iri vucudluydu. O iri vucuduna rağmen, çok atik, çok pratik, sportmen birisiydi. Yani zannediyorum yüz kiloya yakındı. Boyuna göre öyle şişman da değildi.

Ahmet Ercan Gerçek: Değildi değildi.. Kalıplıydı.. Evet..

Mehmet Ali Tekin: Ben o anda korktum. Şehid olduğu falan hiç aklıma gelmiyor, yaralandı zannediyorum. Zor taşıdığımız için, yaralarının örselenerek daha da kötüleşeceğinden korktum. "Durun !. Böyle olmaz..." hemen çömeldim, sırtıma aldım, yürümeye başladım. Nasıl taşıdığımı hatırlayamıyorum doğrusu yani. Mümkün değil taşıyamam, dizlerimin bağı çözülür.

Ahmet Ercan Gerçek: O anda öyedir. Cenab-ı Hakk'ın verdiği. Tabi mümkün değil.

Mehmet Ali Tekin: Dışarıya çıkardım. Orada Murat marka bir taksi gelmiş, hemen arka koltuğa rahmetliyi oturttum. Ben sağında, ortada Metin, solunda ve önde bir arkadaş taksiye bindik. Takside yüzünü biraz daha temizledim. Baktım tam alnında sağ tarafında, bir kurşun yarası. Önünden kazağını sıyırdım, iyice yukarıya doğru sığadım. Çok kan vardı, belinden yukarıya doğru, elimle silmeye çalıştım, herhangi bir kurşun yarası yoktu. Bir elimle başını tutarak, öne doğru hafifçe eğdim. Sırtına baktım. Afedersiniz, kuyruk sokumunun üç dört parmak üzerinde bir kurşun yarası daha var. Ben bu arada kulağımı kalbine dayayarak dinlemeye çalıştım. Pardon önce nabzını dinledim. Sağ elinin nabzına baktım atmıyor. Kazağını sıyırdım, kalbini kulağımla dinlemeye çalıştım, bir şey duyamadım. Yan tarafta duran arkadaş "Yahu bir baksana, ben heyecandan mı bir şey duyamıyorum. Bir de sen dinle bak" dedim. O da kulağını kalbine dayayıp dinledi ve "Ben de bir şey duyamıyorum" dedi. O sözlerini henüz bitirmişti ki, şöyle etrafıma bir baktım, vatan caddesinde Lunaparkın yanına gelmişiz. Şöför "Hangi hastahaneye götürüym?" diye sordu. "Nereye götürürsen götür" dedim. Çapa tıp Fakültesi, İlk yardıma ulaştık. Hemen yine sırtıma alıp içeriye götürdüm. Bu

arada polis geldi, onunla biraz tartıştım. Bana olay nerede oldu, nasıl oldu gibi sorular soruyordu. Ben polise odadan çıkmasını söyleyerek, yatağa uzattığım Metin'in, pantolon ve parkasını çıkarmaya başladım. Bu arada bir doktor, Metin'e kalp masajı yapıyordu. Metin, daha önce komünistler tarafından yaralanmıştı. O olaydan sonra, hastahane de yaptıklarını anlatmıştı. O anda aklıma o anlattıkları geldi. Bu yüzden pantolon ve parkasını çıkarmaya başlamıştım. Şehid olduğunu hiç gözönüne getirmemişim. Metin'i ilk yaralandığında, hastahane ye getirmişler. Doktorlar, yatakta yatan Metin'i ameliyata hazırlamak için, pantolonunu makasla kesip, yaralı bacağını ameliyat için hazırlamak istemişler. Metin, yattığı yerden doktorun elindeki makasla pantolonunu keseceğini anlayınca, doktora "bir dakika doktor bey, başka pantolonum yok, sakın kesmeyin" demiş ve yataktan kalkmış. Pantolonunu kendisi çıkarıp tekrar yatağa yatmış. Bunu devamlı olarak bize anlatırdı. Ben, Metin'in şehid olduğunu hiç aklıma getirmemişim. Bu yüzden önce kemerini çıkardım, pantolonun çıkarırken, iki tane doktor daha gelmişti. Onlarda birer birer kalp masajı yapıyorlardı. Bir taraftan da dinleme cihazı ile kalp atışlarını dinliyorlardı. Bu arada ben pantolonunu çıkarmıştım. Doktorlar üçü birbirine ekst diyorlardı. Sonradan öğrendim ki, tıp dilinde ekst, ölü demekmiş.

Ahmet Ercan Gerçek: Meğer şehadet şerbetini içmiş.

Mehmet Ali Tekin: Bana dışarı çıkmamı söylediler. Ben çıkmak istemeyince "ekst" deyip çıkardılar. Yani benim kanaatim zannediyorum, alnından kurşunu yediği anda şehid oldu. Olay böyle oldu. Sonradan Dursun Özcan'dan dinledim. O, caminin çıkış kapısının önünde yukardan olayı görmüş. Ateş eden o iki kişi, polisin arkadan geldiğini görünce, kaçarken Metin'in yanından geçmişler. Metin'in yanından kaçarken, yerde yatan Metin'e ateş açarak gitmişler. İşte sırtına, afedersiniz kuyruk sokumunun az üzerine yediği kurşunu, öyle almış. Zaten otopsi de üç kurşun çıkmıştı. İki kurşunu bu olayda almıştı. Bir kurşunu da, Darüşşafaka'da komünistlerin yaraladığı olayda almıştı. O olayda dört arkadaşımız yaralanmıştı. Metin, Osman, Ömer, Muzaffer. O olayda rahmetlinin, iki kurşun midesine, bir kurşun da diz kapağının altına isabet etmişti. Karnındaki kurşunlar, demin kısa bir bölümünü anlattığım, ameliyatta alınmıştı. Diz kapağının altındaki kurşun ise, ameliyatta diz kapağı zede görür ve bükülme hassasiyetine zarar verir diye, ameliyat etmemişler ve kurşun olduğu yerde kalmıştı. Oynak yerinde olduğu için, kurşunun alınmamasından dolayı herhangi bir zarar olmaz, ama ameliyatta problem olabilir diye yapmamışlar. Metin bu kurşunu, zaman zaman oynar dururdu. Üç kurşun çıkması bu yüzdendir. Olay bu şekilde cereyan etti. Metin'i vuranlardan tanıdığımız şahıs, sonradan yakalandı. Bu olaydan hapis cezası yedi ve yattı. İnfaz yasasından dolayı da, daha sonra hapisten çıktı. Bu şahsın, olaydan dolayı tövbe ettiğini duyduk. Fakat bunun ne dereceye kadar doğru olduğunu bilmiyoruz. Bu Allah'la kendi aralarında bir şey. Olayın kimler tarafından tezgâhlandığını, kimin tarafından yapıldığını biliyoruz. Ben özellikle şunu söylemek istiyorum. Bu olayda, Metin özel bir hedef olarak seçilmemişti. Belki onların, öyle bir niyeti olabilir, gayret etseler seçebilirlerdi. Ya da onların öyle bir planı vardı, onu bilmiyorum, Allah bilir. Fakat o anda ben inanıyorum ki, Metin'e nasib oldu. Metin olmasaydı, o gün başka birileri vurulacaktı.

Yılmaz Yalçın: Metin'den bir hafta önce de, yine bir müslüman gitmişti. Ondan bir hafta önce bir başkası.. Zaten konuşmaya başladığımız sırada, kitabın içerisinde bir dizi şehid müslümanın ismini ki, onlar sadece bir kısmıdır, okumuştuk. O sıralarda İstanbul'da, hemen hemen her hafta, bir bölgede, bir müslüman kardeşimizi, bir yavrumuzu, delikanlımızı kaybediyorduk.

Mehmet Ali Tekin: Ben bu arada yine bir şey hatırlatmak istiyorum. Deminden beri konuşuyoruz, demin hani siz şehidlerle ilgili bir hadis zikrettiniz "dünyaya tekrar gelsem, şehid olsam" üç defa. Anlatacağımı, bir bir buçuk ay sonra, tesbit ettik. Bilmiyorum, o arkadaş bu resmi saklıyor mu, saklamıyor mu? Zannediyorsam da Sadreddin Hocamıza vermişti, fakat sonra geri alıp almadığını bilmiyorum. Biz bir gün, Ömer Yorulmaz ve bir kaç arkadaşla birlikte, o zaman Ömer'in Cerrahpaşa Tıp'ta sınıf arkadaşı

olan Dr. Hasan Kahraman'ın, Karadeniz Blok 11 numaralı odasında, sohbet ediyoruz. Metin'in şehadetinden bir hafta, on gün öncelerinde bir gündü. Demin Mustafa Gök kardeşimiz hatırlatmıştı, Metin pek konuşmazdı. Oda sahiplerinden bir arkadaşımız, Teknik Üniversite'de okuyordu. Onun teknik çizim masası vardı. Biz sohbet ediyoruz, devlet kurup devlet yıkıyoruz. Metin ise, çizim masasına oturmuş, bir şeyler karalıyordu. Bir ara Metin "Mehmet Ali gözlüğünü verir misin?" diyerek, benden gözlüğümü istedi. Hiç unutmuyorum, siyah çerçeveli, yumurta tipi tabir edilen, bir gözlüğüm vardı. Metin'in şehid olmasından nice sonra o kardeşimiz bizi odasına çağırdı "Bakın ne var?" diyerek Metin'in çizdiği bir resmi gösterdi. Metin, benim gözlüğümü takmış gibi, sadece baş kısmının, boynundan yukarı, bir resmini çizmiş. Başının etrafından, sağından, solundan, boynunun altından, çeşitli kurşunlar gelip geçer şekilde bir portre. Bir tanesini de, inanır mısınız, şehid olduğunda, alnından yediği yere isabet eden bir kurşun resmi çizip, üzerine de 9 mm. diye yazmış. Diğer kurşunların kimisine 7.65 kimisine 9, kimisine de 6.35 yazmış. Demin anlattığımız gibi üzerinden çıkan kurşunlarda 9 mm. lkti.

Mehmet Barazi: İlginç bir anektod o döneme ait. Ondan sonra, cenaze merasimi yapıldı. Bayağı katılımlı bir cenaze olmuştu. Cenazesi, üç gün sonra kaldırıldı. Çok yoğun bir katılım. Yanılmıyorsan, Ömer Yorulmaz ve Yılmaz Yalçın'ın konuşmalarından hatırlıyorum, Metin Yüksel'in de böyle bir tavsiyesi varmış. Artık buna vasiyet de diyebiliriz. "Cenaze törenim hareketli olsun" demiş. Bu konuda senin hatırına bir şey geliyor mu?

Mehmet Ali Tekin: Hareketli değil de, aynen şöyle derdi. Ben bunu defalarca kendisinden işittim. Demin Yılmaz Abi demişti ya, çetele tutmadığım için sayısını bilemem. Ama çok sayıda Metin'in kendisinden dinledim. Diyordu ki "Benim her şeyimden, İslam için faydalanın. Eğer şehid olmazsam, ölümümünden bile faydalanın. Ben şehid olursam ki inşaallah şehid olurum. Şehid olmasam bile, benim cenazemden faydalanın. Ben otuz yaşına varamam, mutlaka şehid olurum. Cenazemi üç gün bekletin, cenazem görkemli bir cenaze olsun" derdi. Ben bunu, onlarca kere kendisinden dinlemişimdir. Metin şehid olduktan üç gün sonra, cenazesi kaldırıldı. Fakat, üç gün sonra kaldırılması olayı; bilinçli, isteyerek olmadı. Demek ki gönlünden bunu çok istiyormuş ki, rabbimizin O'na bir ihsanıydı bu. Allah böyle nasib etti. Herhalde bir telefon bağlantısı var.

Mehmet Barazi: Alo, buyrun efendim, hayırlı akşamlar.

.....: Selamün Aleyküm. Kadıköyden arıyorum. Yılmaz Abi'ye bir sorum olacak. Şu an radyo yayını gitti.

Mehmet Barazi: Alo buyrun biz sizi işitiyoruz, telefon ahizesinden bizimle bağlantı kurunuz. Şimdi bizi işitebiliyor musunuz?

.....: Şu an işitiyorum. Selamün Aleyküm. Bütün abilerime teşekkür ediyorum. Yılmaz Abi'ye bir soru soracaktım. Yılmaz Abi programın başında, şehidimizin babası Molla Sadreddin'e yazılan, taziye mektublarından söz etmişti. O mektublardan okuyacağını söylemişti, biz hâlâ bekliyoruz, bir şey alamadık.

Mehmet Barazi: Onlar en sonda okunacak.

Yılmaz Yalçın: Neyse, şimdi bir tanesini ben size okuyayım, hazır elimin altında.

.....: Oldu teşekkür ediyorum. İyi akşamlar diliyorum.

Yılmaz Yalçın: Muhterem Sadreddin Yüksel, Milli Selamet Partisi il merkezi eliyle İstanbul. Evladınız Metin'in şehid edildiğini teessürle öğrenmiş bulunuyorum. Cenab-ı Hakk'tan duam, şehid kardeşimizin bizlere de şefaatçi olmasıdır. Şehidimize yüce mevlâdan rahmet, sizlere sabr-ı cemil niyaz ederim. Bu telgırafın altında Prof. Dr. Necmeddin Erbakan MSP Genel Başkanı imzası var. 24.2. 1979 da, Ankara'dan çekilmiş.

Bir diğer telgıraf var.. Muhterem Sadreddin Yüksel MSP İstanbul İl Başkanlığı eliyle Malta-Fatih İstanbul denilmiş. Merhum şehid kardeşimiz Metin Yüksel'in, hakkın rahmetine kavuşması, bizi derin acılara garketmiştir. Acılarınızı yürekten paylaşıyor, sizlere Allah'tan sabır ve merhuma rahmet diler, saygılarımızı sunarız. Süleyman Arif Emre,

Fehmi Cumalıoğlu, Hasan Aksay, Oğuzhan Asiltürk, Korkut Özal, Hasan Seyithanoğlu, Tahir Büyükkörükçü, Recai Kutan, Temel Karamollaoğlu, Lütfü Göktaş, Salih Özcan, Mehmet Bilgin, Sabahattin Sağcı, Lütfü Doğan ve Süleyman Ergin. Şimdilik iki tanesini okudum, Bu arada doğunun müderrislerinden, önemli şahsiyetlerinden, şeyhlerinden gelen mektuplar da var. En iyisi bu kitabı yeniden bastırmak. Fettullah Gülen Hoca Efendi'nin de, latin harfleriyle değil de, Osmanlıca metinle, kendi el yazısıyla yazmış olduğu, tabi o zamanki mücahid hali ruhiyesiyle, gerçekten içinde cihadın coşkusu duyan, şehadetin kıymetini takdir eden, bir taziye mektubu da bulunmaktadır. Bu kitabın yeniden bastırılmasında, şimdi bir kere daha, fayda olduğunu düşünüyorum. İnşallah ilk fırsatta bu kitabı bastırılalım da, ümmet-i muhammed bir kere daha istifade etsin.

Mehmet Barazi: İnşallah yayıncılarımız bu konuda gereken hassasiyeti gösterirler diyoruz. Kaldığımız yerden tekrar devam edelim.

Mehmet Ali Tekin: Metin'in, şehidin, gönlünden geçeni, rabbimizin O'na nasib ettiğini görüyoruz. Üç gün benim cenazemi bekletin diyordu. Şimdi biz, Cuma günü şehid oldu, milletvekili dayısıyla, deminden beri, ara verdiğimizden beri düşünüyorum, ismi aklıma gelmiyor, milletvekili dayısıyla bir kaç kişi, Cumartesi günü...

Mehmet Barazi: Muhyittin Mutlu mu?

Mehmet Ali Tekin: Hah.. Muhyittin Mutlu milletvekiliydi o zaman.

Yılmaz Yalçın: Hiç sevmezdi yalnız o adamı Metin. "Bu ayyaş ortadan kaldırmak lazım" der, dururdu. Yani ona şahidim, o ayyaş eğer bu gün bizi duyuyorsa, O şehid kendisine hakkını helâl etmeden gitmiştir, onu bilir.

Mehmet Ali Tekin: Evet. O, ben ve, bizimle beraber bir kaç kişi, ama kaç kişi şu anda hatırlayamıyorum, adli tıpa birlikte gittik. O zaman adli kurum, Sultanahmet'te Gülhane'nin oradaydı. O kadar uğraştık, o kadar uğraştık ki; cumartesi pazar, milletvekili olmasına rağmen alamamıştık. Pazartesi günü almak nasib oldu. Pazartesi günü, öğlen namazını müteakip, Fatih Camisi'nde cenaze namazı kılındı. Bizim demeğe devamlı gelip giden bir kardeşimizin, çok yaşlı ve Fatih'in çok eski insanlarından bir zat vardı. 1930'lu yıllardan beri Fatih'te yaşayan ve çocukluğu da Fatih'te geçmiş birisiydi. Ben ondan dinlediğim bir şeyi nakletmek istiyorum. "Ben, Fatih Camisi'nde, çok cenaze namazı kıldım. Çok ünlü kimselerin cenazelerine tanık oldum. İlk defa bu kadar kalabalık cemaati olan bir cenaze gördüm. Fevzi Çakmak vardı. Mareşal Fevzi Çakmak, O'nun cenaze namazı bile bu kadar kalabalık olmamıştı." dedi. Öylesine kalabalık bir cenazeydi. Sizin o zamanlar bir sözünüz vardı abi. Belki siz unutmuşsunuzdur. Ben bazı şeyleri hiç unutmuyorum. Bunu yazdınız mıydı, söylediniz miydi, tam hatırlamıyorum, ama sözünüzü iyi hatırlıyorum "Metin Yüksel, tıpkı hayatında olduğu gibi, cenazesi de aynı şekilde, asker ve polis kovalamacası altında defnedildi!.."

Ahmet Ercan Gerçek: Yaa.. Evet.

Mehmet Ali Tekin: Böyle demiştiniz, hatırlıyor musunuz abi? Bunu hiç unutmuyorum. Metin Yüksel, tıpkı hayatında olduğu gibi, O'na yaraşır bir şekilde defnedildi. Bir taraftan asker kovaladı, bir taraftan polis kovaladı; insanlarımız ise bir taraftan tekbirler getirerek, böyle görkemli bir şekilde defnedildi.

Yılmaz Yalçın: O tarihteki Tevhid Gazetesi, bunun tanığıdır. Gerçekten büyük bir olaydı cenaze. Şehidimiz, tam sayfa birinci sayfada kapaktı. Fotoğraf olarak, naaşı tabutun içerisinde haliyle, sakalıyla gözleri yumulu vaziyette..

Mehmet Ali Tekin: Gözleri yumulu değildi abi, dikkat edin gözleri açık, siz yanlış hatırlıyorsunuz.

Yılmaz Yalçın: Yanm aralık,

Mehmet Ali Tekin: Böyle uykudan yeni uyanmış bir kimsenin mahmurluğuyla gözleri açıktı.

Yılmaz Yalçın: Mütebessim bir hali vardı. Fotoğrafı da Edip kendisi çekip getirmişti.

Mehmet Ali Tekin: Abi o fotoğrafı ben hiç unutmuyorum. Yeri gelmişken, bir şey söylemek istiyorum. Belki de şehidlerin çoğunda aynı şey oluyor. Gördüğüm başka bir şehid fotoğrafı aynı şekildeydi. Çeçenistan'lı ve Türkiye'ye gelip konserler veren imam

Alim Sultan isminde, bir kardeşimiz vardı biliyorsunuz. Bu kardeşimiz daha sonra şehid oldu. Bize şehid olduğunda, cenazesi Dağıstan'ın Hasavyurt şehrinde defnedildikten sonra, bir fotoğrafını ulaştırdılar. O'nun şehadeti vesilesiyle, o zaman günlük olarak yayınlanan Selam Gazetesi'nde bir yazı yazmışım. O yazıda bize gönderilen fotoğrafı da yayınladım. Metin'in resminin aynısı. Aynı şekilde, kefenlenip de son kez yakınlarına yüzü gösterilirken çekilmiş, bir resim. Sanki yeni uyanmış, mahmur veya yeni uykuya dalmak üzere olan, bir insan halini canlandırıyordu.

Mehmet Barazi: Tatlı bir uyku hali.

Mehmet Ali Tekin: Ya da tatlı bir uykudan yeni uyanan, bir insan hali gibi.

Yılmaz Yalçın: Allah gani gani rahmet eylesin.

Ahmet Ecan Gerçek: Cenab-ı Hakk'ın şehidlere verdiği bir şey.

Mehmet Ali Tekin: Demin dedik ya, o sevinçli hâl var ya. Yani tekrar dirilelim... O anı yaşayarak gittiği için, o duygu cesedine de tecelli ediyor her halde.

Mehmet Barazi: Yavaş yavaş toparlayalım. Bu arada Sultanbeyli'den Nurcan isminde bir dinleyicimiz arayıp, Ahmet Ercan Ağabeyimize, faksla bir soru yöneltmiş: "Bize ne tavsiyede bulunursunuz?" İsterseniz sizin son sözlerinizi bu soruya cevap vererek alalım. Diğer misafirlerimize de, birer son söz hakkı vererek, bu akşamki programımızı böylelikle tamamlamış olalım.

Ahmet Ercan Gerçek: Tavsiye sadece dinleyen kardeşimize değil, aynı zamanda bizlere kendimize de olur. Biz bunun dışında değiliz, evvela bunu belirtelim. Şu bilinmelidir ki, biz İslam'ı iyi anlar iyi yaşarsak, karşıdaki kardeşimize tavsiyemiz çok düzgün olur. Eğerki İslam'ı anlayıp yaşamıyorsak, o karşıdaki insana verdiğimiz öğüdün yaşanmasını beklemek zor olur. Ama hem söyler hem yaşanırsa, Allah-ü Teala karşımızdaki kardeşe de tesir eder. Bunun için şunu tavsiye ederim. Evvela biz kendimiz, hem okuyalım hem yaşayalım. Okuduklarımızı depo etmeyelim, aktaralım, o da başka yere aktarsın. Bu da nasıl olabilir. İslam'ı iyi öğrenmek için, meselâ erkekse bir abi, bir arkadaş, bir hoca efendinin yanında sohbetlere katılmalıdır, zaman zaman. Can-ü gönülden katılmalıdır. Bir kürsüden vaaz dinler gibi değil. Karşıt bir şey sormalıdır, öğrenmelidir.

Mehmet Ali Tekin: Diz dize olmalıdır.

Ahmet Ercan Gerçek: Tabii.. Samimiyet burdan kaynaklanmalıdır, yani. Bir hanımefendi kardeşimiz ise, bir hoca hanımın, bir kültürlü bacımızın, dersinde toplanmalıdır. Zaman zaman da kendisi okumalıdır. Sadece sohbetlerle yetinilmemeli, hem okumalı hem sohbette olmalı.

Mehmet Barazi: Yılmaz Abi, ben son sözleri vermek istiyorum. Sizin son sözlerinizi alalım.

Yılmaz Yalçın: Ben Metin kardeşimiz gibi bütün şehidlerimize birer fatiha okuyarak kapatalım isterim. Bir fatiha ile kapatalım, Allah hepimize şehadetini nasib etsin.

Mehmet Barazi: Buna hepimiz yürekten amin diyoruz. Bunu programın sonunda yapacağız. Mehmet Ali'nin son sözlerini alalım.

Mehmet Ali Tekin: Evet... Şehidlerimizi ifadelendirmek çok zor. Saatlerden beri konuşuyoruz, halâ bitiremedik. Ben tavsiye olarak, Ahmet Abi'nin sözlerine aynen katıldığımı belirtmek istiyorum ve deminden beri bir kaç kez okuduğumuz bir ayeti, özellikle tekrar hatırlatmak istiyorum. Bu ayeti her anımızda yaşarsak, her an bu ayet çerçevesinde hazır ol vaziyette olursak...

Mehmet Barazi: Yaşayan Kuran olursak yani..

Mehmet Ali Tekin: Ayet-i Kerime'de demin okumuştuk: Ahzab Suresi 23: Mü'minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiç bir değişime ile (sözlerini) değiştirmediler.

Bizi de yüce rabbim, dinleyenlerimizi ve özellikle kendimizi, bu ayetin ruhunu kavramış, bu ayet-i kerimeye göre hayatını tanzim eden, mü'min muvahhid kullarından eylemesini temenni ediyorum.

Mehmet Barazi: Ahmet Ağabey bir şey ilave etmek istiyor herhalde.

Ahmet Ercan Gerçek: Şunu da sayın dinleyicilere söyleyelim. Önce ne okunması lâzım? Hangi kitaplar okunması lâzım? Hangi hocalar dinlenmesi lâzım? Bunlar da mühim şeylerdir. Bunlar bilinmezse, bir yol katedilemez. Manevi ilerleme kaydedilemez. Bunlar için de kendilerine kardeşlerimiz söylerler, telefonlar verirler. Telefonla ararlarsa her zaman yardımcı oluruz.

Mehmet Barazi: Peki çok teşekkür ediyorum. Sayın dinleyiciler, kan davası peşinde değiliz. Zaten programımız sırasında da bu anlaşılmıştır. Hiç bir gurubun ismi zikredilmedi. Hiç bir şahsın adını zikretmedik. Bu olaydan hapis yatmalarına rağmen, adli makamlar tarafından tescil edilmiş olmasına rağmen, ismi zikredilmedi. Çünkü biz bir kan davası peşinde değiliz. Sadece ve sadece gerçeklerin açığa çıkması ve bir şehidimiz şahsında şehadet müessesesini; Türkiye'de yaşayan insanlara, dinleyicilerimize hatırlatalım istedik. Bu bir süreçtir. Ta Sümeyye'lerden beri, Hamza'larla birlikte, Mus'ab bin Ümeyye'lerle, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali'ler gibi, günümüze kadar binlerce, milyonlarca müslümanı Allah katına çeken, yüce kudsi bir müesseseydi. Metin Yüksel'de işte bu altın silsilede, zinciri meydana getiren halkalardan bir tanesiydi. Özellikle Şubat ayında, kendisinin şehid olduğu günde, Türkiyeli müslümanlar böyle bir teamül oluşturdular. O günü, o günde Metin Yüksel'in şahsında diğer tüm şehidlerimizi anmaya, yadetmeye gayret ediyorlar. Bir hadis aklıma geliyor benim La hasede illa fisneteyn... diye başlayan bir hadis-i şerif, yani Hased yoktur, hiç bir şey hased edilmez; sadece Allah'ın kendisine verdiği malı, Allah yolunda infak eden kimse ve Allah'ın kendisine vermiş olduğu ilmi, Allah yolunda sarfeden kişiler, hased edilir diye buyuruyor Rasûlullah Efendimiz. Bu hadis-i Şerif'ten yola çıkarak bizler de, şehidlerimize hased edelim, gıpta ile bakalım. Onlara karşı bir hased duyalım. Bizlerde Allah katında, rabbimizin bize vermiş olduğu emaneti, kendisine tekrar şehid olarak iade edebilelim. Rabbimiz bize, inşaallah, dileğimiz odur ki, namazlardan sonra şüphesiz tüm mü'minler böyle dua ediyorlardır. Bu zulüm çağında, bu kokuşmuşluk çağında, kendi katına, bizi arınmış bir nefisle şehid olarak tekrar katına alır. Bu vesile ile birlikte rahmetli Metin Yüksel'in şahsında tüm şehidlerimizi tekrar rahmet ve gıpta ile andığımızı bir kez daha belirtelim. Ve son olarak Yılmaz Abi'mizin de hatırlatmış olduğu gibi, bir fatiha ile programımızı kapatmak istiyoruz. Tüm şehidlerimizin özellikle Metin Yüksel'in ruhu için hepinizi Fatiha okumaya davet ediyorum.

O Dönemde Yazılmış
Şehid Metin'le İlgili Marşlar

Şehid Metin

Yiğit Metin Yiğit Metin sen şehid düştün
İslam davasında Metin, hep öne geçtin
Allah diyor şehid ölmez, böyle biline
İrkçı Laik Dinsiz düşman yerde sürüne
İrkçı kahpe vurdu seni Cuma gününde
Allah için rahat uyu miras devrinde
Metin Yüksel, şiar oldu, dava dostuna
Şehid olun, Şehid olun Allah Yolun'a

Şehid Erdoğan

Şehid Erdoğan bre canan rahat uyuyor.
İslam davasına bre canan binler doğuyor.
Vurulmuş alından bre canan yerde yatıyor
Hain düşman vurmuş, bre kahpe durmaz kaçıyor
Şehid Metin Yüksel bre canan rahat uyuyor
İslam davasına bre canan binler doğuyor
Vurulmuş alından bre canan karda yatıyor

İrkçi faşist vurmuş bre kahpe durmaz kaçıyor
Metin Yüksel'in sevdiği ve o dönemin marşlarından bazıları:
SAVAŞA GİRDİ KALBİM

Savaşa girdin kalbim bin yara aldı beni
Ne denli acı varsa aradı buldu beni
Seni bir bomba gibi taşımak bu göğüste
Bir Ebubekir kıldı, bir Ömer kıldı beni
Kurmak bizlere düştü, kalbi sökülmüş çağı
Buyruk en ağır yükün altına saldı beni
Atıldık kurşun gibi şehrin alanlarına
Bir kaç put ve taş gördü, birden irkildi beni
Parça parça bir yürek, delik deşik bir bağır
Bir beş değil sevgili bin kurşun deldi beni
Böyle çıktım alana ve yürüdüm yürüdüm.
Ne görebildi kimse, ne de anladı beni
Ve put alanlarından geçtim İbrahim gibi
Bir savaş bildi beni, bir eylem bildi beni

AĞLAYIN SU YÜKSELSİN
Ağlayın su yükselsin belki kurtulur gemi
Anne seccaden gelsin bize dua et emi
Artık feryad etmeyin " Kurtarın ! " diye bizi
Geminiz şöyle dursun, fethe çıktık denizi
Bilerek yakmışız biz bütün gemileri
Dönüşü yok gidişimizin, çizgimize gelen gelsin
Zafer uzaktadır da, varamam deme sakın
Safları sıklaştırm, başlıyor büyük akın
Yarın biz senin için çıkacağız akına
Ağlama Ayasofyam! Yeter Allah aşkına!
Mehmedim sevinin başlar yüksekte
Ölsekte sevinin, eve dönsekte
Yarın elbet bizimdir, elbet bizimdir
Gün doğmuş gün batmış, ebed bizimdir.
BİZ DE YAŞAMAK İÇİN GELDİK
Üstümüze haksızca saldıranlara
Bizde yaşamak için geldik insanlar
Önce toprak dedik, çöl olsa bile,
Sonra devlet dedik, zor olsa bile
Savaş dedik sonra, yok olsak bile
Biz de yaşamak için geldik insanlar
Deniz dalgaları anladı bizi
Su anladı petrol anladı bizi
Silah kurşun anladı ve kan anladı
Biz de yaşamak için geldik insanlar.
CIHADI ÖZLER KALBİM
Cihadı özler kalbim cihadı,
Sabırsız bir ordu yürür içimde,
Ömer hiddeti çarpar çehremde
Beton yapılara kul olanlara
Yürür erleri ve Eritre'nin
Yürür üstüne kan ve ölümün
İşte Filistin, İran, Pakistan
Zafere bir adım kaldı müslüman
MUHAMMED RASÜLDÜR

Muhammed Rasûldür Allah bir dedik
 Beş vakit alımız mevlâya gider.
 Hazreti Kuran'ı rehber eyledik
 İnşaallah yolumuz mevlâya gider
 Yıldırılmaz hapislik işkence sürgün
 Hakka düşen yolcu olur mu yorgun?
 Her senede her ay her hafta her gün
 Her saat dilimiz mevlâya gider.

Bulanmaz mevlânın rahmet denizi
 Silinmez dünyadan bu aşkın izi
 Nemrutlar ateşte yaksa da bizi
 Savrulsa külümüz mevlâya gider
 Sevaba sebeptir çekilen çile
 Yoğrulmuş mayamız merhamet ile
 İyilik dileriz düşmana bile
 Duada elimiz mevlâya gider

MEHMET ALİ TEKİN

17 Kasım 1955 tarihinde, Konya'nın Bozkır Kazası Kuşça Köyü'nde, dünyaya geldi. İlkokul 1. sınıfı köyünde okudu. Ailesinin 1964 yılında İstanbul'a göç etmesiyle, Fatih İlçesi Hüsanbey Mahallesi Akşemsettin İlkokulu'nda bitirdi. İstanbul İmam Hatip Lise'sine kaydolarak, ortaöğretime başladı. Ortaöğretim yıllarında ilk siyasi çalışmalara, MTTB Merkez Orta Öğretim Komitesi'nde başladı. 1976 yılı sonlarına doğru, Metin Yüksel'le tanıştı. Fatih Akıncıları'nın kuruluşunda ve Kültür Müdürü olarak ta, yönetiminde yer aldı. İstanbul İmam Hatip Lisesi'ni 1978 yılında bitirdi. Aynı yıl ÖSYM imtihanıyla, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni kazanarak, bu fakülteye girdi. 15 Nisan 1979 tarihinde Bitlis'in Tatvan ilçesi'nde tertüblenen bir mitingden dönerken, çıkan olaylar neticesinde; Sivas'ın Kangal ilçesi'nde, 11 arkadaşıyla birlikte gözlem altına alınarak, Erzincan Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'na tutuklanarak, Erzincan Askeri Cezaevi'ne konuldular. 01 Mayıs 1979 günü yapılan duruşmada, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar. 01 Eylül 1979 günü evlendi. 12 Mayıs 1980 günü, pasaportsuz olarak bir arkadaşıyla birlikte, Hakkari'nin Yüksekova ilçesi Esendere sınır bölgesinden, İran üzerinden Afganistan'ın Herat Cephesi'ne gitti. 24 Haziran 1980 günü, Herat şehrini çevreleyen dağlarda; bir kuşatma sırasında, geceyansı dağdan düşerek yaralandı. İki ay Meşhed'de hastahane tedavisi gördü. 05 Eylül 1980 günü, Yüksekova'nın Esendere bölgesinden, yine pasaportsuz olarak Türkiye'ye döndü. Döndüğünde; yaralandığı günden bir gün önce dünyaya gelen ilk kızı Sümeyye, 2.5 aylık olmuştu. 12 Eylül sonrası, Ankara Sıkıyönetim Savcılığı'na Dünya İslamcı Öğrenciler Birliği Türkiye Temsilcisi suçlamasıyla hakkında dava açıldı. Askeri Mahkemece yargılanması sonunda beraat etti. Askeri savcılık Yüksekova Adliyesi'ne "Pasaportsuz olarak yurt dışına çıkmak ve pasaportsuz olarak yurda girmek" ten dolayı suç duyurusunda bulundu. Yapılan yargılama sonucunda, mahkemece iyi hali görüldüğünden dolayı, verilen iki aylık hapis cezası, bir aya indirildi ve para cezasına çevrilip, tecil edildi. 1981 Eylül ayında ikinci kızı Rabia dünyaya geldi. 1981 yılında ÖSYM sınavına ikinci kez girerek Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Arap-Fars Filolojisi Bölümü'nü kazandı. Bu fakültede okurken, faaliyetlerinden dolayı; bir arkadaşıyla birlikte, Erzurum Emniyet Müdürlüğü tarafından, gözlem altına alındı. Erzurum Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'na, 163. maddeye muhalefetten tutuklanarak, 3 nolu Karskapı Askeri Cezaevi'ne konuldu. Bir aylık tutukluluktan sonra, mahkeme tarafından tutuksuz yargılanmak üzere, serbest bırakıldı. Mahkeme sonunda beraat etti. Fakülte Bölüm başkanlığı tarafından, başörtüsü yasağına yaptığı muhalefetten dolayı, 15 gün okuldan uzaklaştırma cezası verilerek, sene sonu imtihanlarına girmesi engellendi.

1982 ÖSYM sınavına 3. kez girerek Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Doğu Dilleri Fars Filolojisi Bölümü'ne girdi. 1983 yılında yüksek not ortalaması hakkını kullanarak, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fars Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yatay geçiş yaparak, bu bölümü 1986 yılı Eylül ayında bitirdi.

20 Şubat 1985 tarihinde ilk oğlu Metin Hamza dünyaya geldi.

1988 yılı Nisan-Aralık ayları arasında 201. dönem olarak, 8 ay kısa dönem askerlik görevini Bilecik ve Diyarbakır'ın Silvan ilçesi'ne sürgün giderek tamamladı.

1990 yılı Ocak ayında bir gurup arkadaşıyla birlikte aylık olarak Tevhid Dergisi'ni yayınlamaya başladı.

1992 Ekim-Kasım aylarında, Bosna Hersek cephesinde gazeteci olarak yer aldı. Bosna'dan dönüşünün iki gün sonrasında; ikinci oğlu Abdullah Musavi, 24 Kasım 1992 tarihinde, dünyaya geldi. Aralık 1992'de Bosna'ya ikinci seyahatini gerçekleştirdi.

Derginin yayını aralıksız üç sene sürdü. 36. sayının yayınından sonra, yayına ara vererek, gazete çalışmalarına başladı. 1993 Ağustos ayı sonlarında yayına başlayan ve haftalık olarak yayınlanan Selam Gazetesi'nin 1995 Temmuz ayından itibaren, Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yaptı.

1995 Mayıs ayında, gazetenin Ankara Temsilcisi Talip Özçelik'le birlikte, Azerbaycan-Dağıstan üzerinden vizesiz-kaçak olarak Çeçenistan'a gitti. Orada Çeçenistan Genelkurmay Başkanı Aslan Mashadov, Birleşik Kafkas Halkları Birliği Sahra Komutanlarından Şamil Basayev, o dönem Başbakanlık görevini ifa eden Zelimhan Yandarbiyev, Bölge komutanlarından Dr. İslam Halimov'la görüşerek, yurda sağ salım döndü. Yurda döndükten sonra, Talip Özçelik'le birlikte, Bosna ve Çeçenistan'da çektikleri resimlerden oluşan, Çeçenistan ve Bosna Zulmü Resimleri'ni; İstanbul Gülhane Parkı'nda, Ankara Kızılay Meydanı'nda, Kayseri ve Malatya'da sergiledi. Çeçenistan'a ikinci olarak giderken, 2 Kasım 1995 günü Azerbaycan-Dağıstan sınırında, Rus Sınır Muhafızları Askerleri'nce, 6 kişi yakalandılar. 11 gün Derbent Askeri Cezaevinde tutulduktan sonra, 13 Kasım 1995 tarihinden 21 Mart 1996 tarihine kadar, Mohaçkale C.U.Z.O-1 (Sizo Adın) Cezaevi'nde KGB tarafından sorgulandılar. 21 Mart 1996 tarihinde Derbent C.U.Z.O-2 (Sizo Diva) cezaevine nakledildiler. 10 Nisan 1996 tarihinde, Dağıstan'ın Magaramkent Halk Mahkemesi'nde yargılandılar. Çeçen Mücahid Hasan Tersiyev ve rehber Timur Karabekov Rus vatandaşı oldukları için, 5 ay 9'ar gün cezaya çarptırılarak, serbest bırakıldılar.

Talip Özçelik - Samir Abbasov (Tercümanımız-can dostumuz) ve Mehmet Ali Tekin; Rusya Federasyonu'nun 83-2 maddesini ihlâlden, üçer yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Verhovni Sud'a (Yüksek Mahkemeye) yapılan itiraz neticesinde mahkeme; hafifletici sebepleri gözönünde bulundurup, cezaları sekizer aya indirerek, 5 Temmuz 1996 Cuma günü, serbest bırakıldılar. Serbest kaldıktan sonra, Mehmet Ali Türkiye'ye dönmeden, bir fırsatını bularak, yarım kalan Çeçenistan seyahatini, 17 Temmuz 1996 günü tamamlamaya başlar. Çeçenistan'ın Alleroy Kasabası yakınlarında bulunan, Gensolc Köyü'ndeki Mücahidlerin karargâhına ulaştı. Burada Mücahidlerin komutanı olan Hattab ile görüştü. Aslan Mashadov-Şamil Basayev ve Yalnız kurt lakaplı Salman Raduyev ile bağlantı kurdu. Savaşın çok şiddetli olması hasebiyle bu komutanlar, Mehmet Ali'nin emniyetini düşünerek, bulundukları mıntıkaya gelmesini istemediler. Genel Kurmay Başkanı Aslan Mashadov, o günlerde, yardımcı komutanlarından olan Dr. İslam Halimov'u ve Salman Raduyev de, askerlerinden iki kişiyi, görüşmesi için, Mehmet Ali'nin bulunduğu cepheye gönderdi. 5 gün cephede kalan Mehmet Ali Tekin, sekiz ay üç gün süren esaretten sonra, 23 Temmuz 1996 günü, Yeşilköy'de havaalanında, kalabalık bir gurup tarafından karşılandı.

Selam Gazetesi'nin sorumlu yazı işleri müdürü olarak hakkında, DGM ve Fatih Adliyesi'nce, yaklaşık 25 dava açıldı. Bir yazıdan dolayı Fatih Asliye Ceza Mahkemesi'nce bir dosyadan, 1996 Temmuz ayında 1 yıl hapis cezası verildi. Mahkeme, sanığın iyi halli olduğunu gözönüne alarak cezayı tecil etti. Halen DGM mahkemelerinde, çeşitli dosyalardan yargılanması devam etmektedir.

KITABIN DAĞITIMI:

26 MAYIS 1998 Günü

22....Adet.... 100'lük Paket 2.200 Adet

19....Adet.... 25'lik Paket 475 Adet

01....Adet.... 60'lık Paket 060 Adet olmak üzere toplam..... 2.735

Adet basıldı.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

26.05.1998..... MED KAR 1 Adet 25'lik Paket 25 Adet
verildi.

27.05.1998..... UMUT KIRTASIYE..... 2 " 100'lük " 100 " "

27.05.1998..... BİRLEŞİK DAĞITIM 5 " 100'lük " 500 " "

28.05.1998..... NURETTİN 1 " 25'lik " 25 " "

28.05.1998..... Eve Kendime..... 1 " 25'lik " 25 " "

29.05.1998..... Osman Alkan..... 1 " 100'lük " 25 " "

29.05.1998..... ERKAM " " " " 20 " "

PARASI 29.05.1998 Günü Alındı (10.000.000 TL)

29.07.1998..... İnsan Kitabevi - İzmir " " " " 20 " "

8.000.000 TL. Tahsil edildi.

29.05.1998..... ÖZEL FM 1 " 25 lik Paket.... 25 " "

(20 Adet parası 8.000.000 TL. alınacak)

01.06.1998..... ALİ DALAZ..... Ankara..... 1 Adet 100'lük Paket..... 100 Adet
Verildi.

Ekim 1998 ayı ortalarında 40.000.000 TL. tahsil edildi.

06.06.1998..... Selam'a dağıtılan 1 " 25'lik " 25 " "

Toplam Glden.....890 Adet

Fatih Akıncıları'nın İlk İdare Heyeti :

Metin Yüksel

İzzet Aydın

Mahfuz Aksu

Abdurrahman Gören

Abdurrahman Şen

Kasım Öncel

Mehmet Güllüce

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

03 OCAK 1996 ÇARŞAMBA : İki gündür burada, yılbaşı tatiliydi. Sulay ve

İsmail, bu gün de yağmur yağdığı için, havalandırmaya çıkmak istemeyince; mecburen biz de çıkmak istemedik. Lezgîlerin, bazı Türkçe kelimeler kullandıkları, dikkatimizi çekmeye başladı. İsmail İskenderov (37) Lezgîydi. Lezgiler Belki, Gonşi (komşu), Bacanak vb. kelimeleri kullanıyorlardı.

Saat 17.30 sularında tam akşam ezanı okuyacağım sırada; rütbeli bir görevli benim ve Talip'in isimlerini, Karpuşku=Kapıdan yemek verilen delikten seslendiler.

Naçalnik (Rütbeli görevliye verilen ad) karpuşkadan birer kağıt uzatıp, Talip'in ve benim imzalamamı istiyordu. İsmail'den kağıtta neler yazılı olduğunu sorduk. İsmail ; FSB nin bizim için Procoror= savcılıktan, soruşturmamızın 4 Şubat 1996 tarihine kadar uzatılabilmesi için, izin istediğini ve bu iznin, Procoror= savcılık tarafından verildiğini belirten bir belge olduğunu söyledi. Bizler kağıtları imzaladık. Naçalnik ile İsmail bir şeyler konuştular. Naçalnik gittikten sonra İsmail "Bunlar bürokrasinin gereğidir. Naçalnik sizlerin bu ay içersinde bırakılabileceğinizi söyledi" dedi.

Saat 20.30 sularıydı. Boynum hafif olarak ağrıyordu. Ağrısını dindirebilir diye biraz uzanmışım. Talip'in de başı ağrıyordu. Talip "Bu günü anlatan bir şiir yazayım" dedi. Şiir yazmaya başladı. Benim de boynumdaki ağrı geçmişti. Ben de ranzama oturdum Kuran okuyordum. Bir süre sonra Talip "Müdürüm, bir kaç mısraını yazdım.

Okuyayım dinle" dedi ve okumaya başladı. Talip yazdığı şiirlerin çoğunu genellikle hemen bana okurdu. Bu gün de öyle yapmıştı. Ben bir kaç sayfa daha Kuran okudum. Daha sonra ranzadan inip, koğuşun ortasında volta atmaya başladım.

Volta atılacak alan, 5-6 adım kadar bir şeydi. Volta atarken, bir taraftan da düşünüyordum. Ne zaman mahkemeye çıkabiliriz ? Acaba arkadaşar neden buralara gelmediler ? Veya neden birleriyle bağlantı kurup da O'nu göndermediler ? Birden benim aklıma da bazı dizeler gelmeye başladı. Talip'ini okuduğu bir kaç mısradan sonra O'nun ilk bir iki mısraı aynı fakat gerisi başka olan dizeler de benim aklıma geldi. Kalem olmadığı için Talip'im ettim. Talip şiirini bitirip kamaradakilere de okuduktan sonra, kalemimi "Kullanmayacaksan ver" dedim. Talip de kalemimi verdi. Kafamda yazmış olduğum şu şiiri yazmaya başladım. Talip de bu arada uykuya dalmıştı bile. Burada belki de ilk ve son şiirim olurdu herhalde :

ÖZLEMLER ve BEKLEYİŞ

Günlerdir beklerken bız avukatı

Bu gün geldi FSB nin 4 Şubat'ı

Kafirlerin varsa bir hesabı

Vardır elbet, Allah'ın da bir hesabı

xx

Sızın, hayr bildikleriniz, şerr

Şerr bildikleriniz, hayr diyor, Bakara İkiyüz onaltı

Diyerek daldım hayale; Abdullah'ı, Metin'i

Rabla'yı, Sümeyye'yi ve Hanımı

xx

Derken, Allah'ın manevi bir tokadı

Birden hatırlattı Metin Yüksel ve 23 Şubat'ı

Şehadet günüydü, İrkçıların katlettiği Metin Yüksel'in

Hıç unuttur muyum? Metin Yüksel'in Şehadet Günü 23 Şubat'ı

xx

Cesur mu cesur, Yiğit mi yiğit bir evlattı

Karlar O'nu 23 Şubat'ta kucaklamıştı

211

kadronun yaptığı kuruluş aykırı icraatla tamamen adamını bulan, işini beceren, yolunu ağasını bulabilenler çocuklarını bu mektebe sokmaktadırlar. Ve bu mektebe girenlerin yandan fazlası varlıklı kimselerin çocuklarıdır.

28.10.1977

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Milli Gazete: 27 Ekim 1977 Perşembe Sayfa: 2
Affan Gençosman-Sözkonusu

Tutukluk

Metin, Osman, Ömer, Muzaffer...

Saniyenin yüzde biri kadar kısa bir zaman parçasının kurbanları I..

Ya biz..

Değil milyonlarca saniyeler üstüste birikmiş bir sürü yılların...

Dünümüzü bu günümüzden ayırdetmek ne mümkün, günden güne kokuşuyoruz kısır siyaset çekişmeleri içerisinde TV'nin karşısında bürokrasi çarkının arasında. Hepimiz memuruz şu kahrolası paçavra düzenin. Asıl yükümlülüğümüzü unutturdular bize, unuttuk biz de. Geçim kaygusu, çoluk çocuk kaygusu, ve en nihayet can kaygusu. Hem sonra ibadet özgürlüğümüz var minarelerden halâ ezanımız aslına uygun okunuyor. Yetmez mi İslam'ın bu son kal'asında müslümanlara tanınan imtiyaz I..

Metin karın boşluğundaki iki kurşunla yetmez diyor. Henüz 18 yaşında ve yetmez diyor. Darüşşafaka Lisesi'nde inancının kavgasını veriyor. Osman, Ömer, Muzaffer de öyle. Tığ gibi delikanlı. Muzaffer'in bu gün akranlarından farklı olarak taşıdığı bir şey var üzerinde. Sol omuzundaki kurşun. Farketmez diyor, tutukluluğumuz geçer belki. O kurşun bu gün senin benim omuzumda değil de, Muzaffer'in omuzunda ise, biraz düşünmek gerek. Şeytanın komandaları kurulu düzenlerine çomak sokmak isteyenlere aman vermiyor çünkü. Bir gün okulun kapısında evinin önünde veya yolda...

Yıldırma, korkutma, sindirmek ve nihayetinde öldürmek için aman vermiyorlar.

Sebebi ne biliyor musunuz?..

Tutukluluğumuz.

Bir anlık tutukluk birikmiş bir sürü yılların tezahürü.

Bir türlü ateş almıyoruz, kurşun namludan fırlamıyor bir türlü.

Bir şeylerimiz eksik, bir yerlerimiz aksıyor ve bu durum çoğunun hoşuna gidiyor: Namluya sürülmüş atışa hazır ve fakat patlayamıyoruz bir türlü. Vurulan hep biz oluyoruz, pas tutan hep biz oluyoruz, çürüyen hep biz oluyoruz.

Metin, Osman, Ömer, Muzaffer. Bizim tutukluğumuzun kurbanları...

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tevhid'in 11. sayısı baştanbaşa Metin'in şehadeti ve naaşının kaldırılışına ait haberlerle donanmıştı. Gazete, Tekbir ifadelerinin altında "Şehidimizi uğurladık" diyor ve ekliyordu: "Türkiye müslümanları O'ndan razıydı, Allah da razı olsun..."

Ve alt başlıklarda şunlar göze çarpıyordu: "İrkçilerin katlettiği kardeşimizin cenaze namazına 50 bin müslüman katıldı. Duasını Türkiyeli müslümanların mümtaz alimi Mahmud Hoca Efendi yaptı. Şehidimizin nâşı başında konuşan babası hocamız Sadreddin Yüksel, kavmiyetçilik belâsına karşı müslümanları uyardı."

Şehid Babası'nın, oğlunun nâşının başında yaptığı veciz konuşma, aynen şöyleydi:

"Aziz müslümanlar:

Şu gayet hazin ve son derece acı münasebette gerek zamanımızın darlığı ve gerekse içinde bulunduğumuz gayri müsait şartlar göz önünde bulundurarak sadece iki hususa kısaca temas etmek istiyorum:

Birincisi dünyadaki umum müslümanları ilgilendiren ve Kur'an-ı Azimüşşan'da da yer alan ilahî bir çağrıdır ki ben sadece onu tekrarlayacağım. Çağrı şu:

Ey iman edenleri Düşman bir cemaatle karşılaştığınız zaman sebat gösterin, kaçmayın. Ve Allah'ı çok anın. belki felâha kavuşursunuz. Allah'ın gönderdiği ve Rasûlullah'ın tebliğ ettiği emir ve yasaklara itaat edin. Kendi aranızda ihtilâfa düşmeyin. Sonra başansızlığa uğrar, gücünüz yok olup gidecektir. Sabredin. Çünkü Allah yardımı ile, zaferi ile sabredenlerle beraberdir. (Enfal 45-46)

Muhterem Müslümanlar!

Herşeyimizi, hatta imanlı gençlerimizin kıymetli hayatlarını bu gibi hunharca cinayetlerden korumak için birleşmemiz şarttır ve elzemdir. Artık her şey ona göre... Bu ayeti kerimeye verdiğim kısa meal ile yetiniyorum.

İkinci hususa gelince: Masum ve hattı zatında cihanşümül yüce islam dâvâsından başka hiç bir davası ve fikri bulunmayan evlâdım **Metin Yüksel'i** öldüren sapık zihniyeti herhalde sırası gelmişken aziz müslümanlara ifşa etmek yerinde bir hareket olur. Evet, gerçekten islam şuuru ile bezenmiş, bu imanlı genci hunharca şehid eden zihniyet, maalesef ve maalesef kavmiyetçilik ve ırkçılık zihniyetidir ki, bu zihniyete sahip olan kimseler, bizzat Hazreti Fahr-i Risalet tarafından islam camiasının dışında gösterilmişlerdir. Efendimiz buyuruyorlar ki:

Haikı kavmiyetçiliğe, ırkçılık fikrine çağıran bizden değildir. Kavmiyetçilik uğrunda savaşan bizden değildir. Kavmiyetçilik için ölen de bizden değildir. (Sünen-i Ebi Davud)

Dikkat buyurun: Hazreti Peygamber böyleleri -ırkçıları- islam camiasının dışına atıyor. Ve onları, o kudsî camiaya kabul etmiyor.. Artık kimin haddine düşmüştür ki, onları mezkûr camianın içine kabul etsin. Evet kavmiyetçilik fikri, ırkçılık fikri nereden gelirse gelsin, kimler tarafından kabul edilirse edilsin; parçalayıcıdır, bölücüdür. Aynı ayrı ırklara mensub müslümanları birbirine düşürmektedir. İslam ise toplayıcıdır, birleştiricidir.

Bir zaman Medine'deki müslümanlar arasında kavmiyetçilik fikrini uyandıran bir hadise münasebeti ile Hazreti Peygamber şöyle buyurdu:

Bırakınız cahilliyyet devrinden kalma şu kavmiyekçilik düşüncesini.

Bırakınız. Zira o, tefessüh etmiş, kokmuş bir leş gibidir. (Müslim C:8, sh:19)

Hele hele islamiyeti her şeyde ve her işte ölçü gösteren aşağıdaki Hadis-i Şerif, ırkçılık daman ile kendi ırkına mensûb olan gayr-i müslimleri bile, ırkına mensûb olmayan müslümanlara bin defa tercih eden kimselerin yüzlerine şiddetli bir şamar vurmaktadır. İşte bu gün Hazreti Peygamberin şiddetle ve nefretle reddettiği mel'ûn zihniyetin temsilcileri, imanlı evlâtlarımızı öldürmeye başlamışlardır. Mezkûr hadis şöyledir:

Ben, her takva sahibi bulunan mü'minlin kardeşiym. Habeşistanlı bir köle olsa bile ve mü'min olmayan bir şakiden uzağım. Kureyş Kabilesi'nden bir lider de olsa -akrabam da olsa-

Muhterem cemaat, bu münasebetle söylediklerim bundan ibarettir.

Cenab-ı Hakk cümle müslümanlara ilâhî nizam uğrunda cihad etmek şuurunu ihsan buyursun. Cenab-ı Hakk onları bütün şerr kuvvetlerinin şerrinden korusun. Son olarak Cenab-ı Hakk Şehidimiz **Metin Yüksel'i** de cennet ve cemaliye şâd eylesin. Amin

Ruhuna el-Fatiha.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

1977'nin 27 Ekim'i, Yeni Devir Gazetesi İstanbul Darüşşafaka Lisesi'nde meydana gelen bir hadiseyi "Akıncı genç kurşunlandı" başlığıyla veriyor ve şöyle diyordu:

"Fatih Akıncılarından Metin Yüksel, Osman Öztürk, Muzaffer Yetim ve Ömer Aksu bir grup solcu tarafından yayılım ateşine tutuldu.

Yeni Devir (İstanbul)

Önceki gün Darüşşafaka Lisesi önünde dört Akıncı genç, sol görüşlü bir grup tarafından yayılım ateşine tutulmuş, gençlerden biri ağır üçü muhtellif yerlerinden yaralanmışlardır. Ağır yaralı Metin Yüksel, Gureba Hastahanesi'nde tedavi altına alınmış, Ömer Aksu ve Muzaffer Yetim adlı gençler ise ayakta tedavi edilmişlerdir.

Fatih Akıncılar Derneği'ne mensup Metin Yüksel, Osman Öztürk, Ömer Aksu ve Muzaffer Yetim saat 19.00 sularında Darüşşafaka Lisesi önünden geçerken kendilerini beklemekte olan solcu grubun anı yayılım ateşine maruz kalmış, Metin Yüksel ikisi karnından olmak üzere üç, Ömer Aksu ve Muzaffer Yetim adındaki gençler birer kurşun yarası almışlardır."

Metin Yüksel ve üç arkadaşının kurşunlanmasının üzerinden iki seneden fazla bir zaman geçmişti. Metin, Allah'ın yadımıyla yiğit bünyesinde kurşunlara meydan okumuş, kısa zamanda iyileşmiş ve tekrar Fatih Akıncıları'nın reisiğinde mukaddes mücadeleye aralıksız devam başlamıştı. Komünistlerin ateş çemberinden kanlı bir imtihanla geçmeye muvaffak olan Metin'in düşmanları arasına, Fatih semtinde akıllarınca islami hareketi kırmak isteyen ve bu semti avuçlarına almak sevdasına düşen kavmiyetçiler de katılmıştı. Fakat Metin ve arkadaşları kuru gürültüye pabuç bırakmıyor, İstanbul'un bu semtinde ne komünistlerin ne de kavmiyetçilerin at oynatmasına müsaade etmiyorlardı. Semtte komünistler hemen hemen kalmamıştı. Ancak bir kaç ırkçı, gece karanlıklarından istifade ile şuraya buraya afiş yapıştırmak, propaganda yapmak sevdasındaydı. Zaman zaman başka yerlerden topladıkları militanları ile Fatih Vakıf Yurdu'nu tehdide çalışıyorlardı ama, sonları hep hüsrarla neticeleniyordu.

İrkçılara göre, Fatih semtinin ekseriyeti müslüman olan halkı, partilerine bulunmadık bir oy deposu idi. Ne var ki, Metin ve arkadaşları, lanetlenmiş zihniyetin semte el atmasına mani oluyorlardı. Nihayet Metin'i tehditlere başladılar.. Haberler uçuşuyorlardı. "Şöyle yaparız... Böyle yaparız..." gibilerinden. Karanlığa kurşun sıkıp, sokak aralarında yılan gibi kayboluyorlardı. Metin, bu durum karşısında adına yakıştığı gibi davranıyor, metanetini kaybetmiyor, arkadaşlarına da aynı hasleti öğretiyordu. Bir kalleslikle karşılaşabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. O Türkiye çapında ve hatta Türkiye'yi aşan bir alanda tağûti düzenlere, emperyalizme karşı verilen islami mücadelenin safalarını güçlendirebilmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Üç beş kavmiyetçiye kaale almıyordu. Üç beş aldatılmışla kaybedilecek zaman yoktu... Onlar için hidayet duasında bulunuyor, Allah'tan ıslahlarını niyaz ediyordu.

Fakat...

Tevhid'in 10. sayısı o hafta meş'um bir haberle çıktı. Buğulu gözlerle bakan bir resminin altında koskoca simsiyah harflerle şöyle yazıyordu: "Metin Yüksel Şehid Düştü"

Yeni Devir, Milli Gazete manşet haberlerinde aynı meş'um haberi duyuruyorlardı. Nihayet o üç beş kavmiyetçi gemi azıya almışlar, tehditlerine otomatik silahlarla kusmuşlardı.

"İslamcı Gençliğin gözüpek savaşı Metin Yüksel 23.2.1979 günü, Fatih Camii'nde Cuma namazını kıldıktan sonra çıkarken, ırkçı eşkiya tarafından kurşunlandı. Yiğit kardeşimiz, başından aldığı kurşun yarasıyla şehid düştü. Başta komünistler olmak üzere bütün İslam düşmanı güçler tarafından kara listeye alınan Metin Yüksel kardeşimizin, sözde müslüman görünen ırkçı eşkiya tarafından katledilmesi bütün yurttaki üzüntü doğurdu. Metin Yüksel'in naaşı binlerce mü'minin elleri üstünde kabrine taşınırken, Türkiye'de İslamcı mücadele daha bir hız kazanıyor. İslam mücahidlerinin azmı daha bir biliniyordu.

Şehid kardeşimiz Metin Yüksel uzun yıllar Fatih Akıncıları'nın başkanlığını yapmıştı. Cemaatımızın mümtaz sıması hocamız Muhterem Sadreddin Yüksel'in de oğlu olan Metin Yüksel rahmet-i rahmana kavuşurken kendisine

Bayram Öz'ün Cildinde Yer Alan Yazılar:

Akıncı Güç Sayı 2 Sayfa 4

Metin'in Katili Ülkücü Değildir Diyenlere...

Fatih Camii avlusunda şehid edilen Akıncı Metin Yüksel'in katili olarak iki kişi yakalandı. İki kişi de aranıyor. Fotoğrafta sol başta ikisi aranmakta olan Ali Bilir ve İhsan Barutçu, okla gösterilenler ise yakalanan Salman Oran ve Mithat Gören görülüyor.

Cinayetten sonra aranan iki sanık Abdullah Kederoğlu (sağda) Ülkü Ocakları İstanbul şubesi eski başkanı diğer resimde ise adı tesbit edilemeyen sanık. Bu arada Ali Bilir ile İhsan Barutçu da aranmakta...

25 Şubat 1979 günü salandığı evde yakalanan Ülkücü Salman Oran polise verdiği ifadesinde: Metin Yüksel'e ateş edenlerin içinde Ali Bilir, İhsan Barutçu, Recep ve Necmi adlı soyadlarını bilmediği Ülkücülerin bulunduğunu belirtmiştir. (Necmi adındaki Ülkücü bu ifadenin alınmasından bir hafta sonra Fatih Cıbalı'de öldürüldü. İhsan Barutçu ise üç arkadaşı ile birlikte geçtiğimiz günlerde Fatih'de bir otele polis tarafından ele geçirildi.)

26 Şubat 1979 günü MHP İstanbul İl Gençlik Kolları Başkanı Kazım Ayaydın yaptığı açıklamada Şehid Metin Yüksel'i bölücülük ve bölgecilik yapmakla suçlarken; Akıncılara da kardeşlerimiz diyerek hitab ederek aynen şu ifadeyi kullanmıştır "Kardeşlerimiz, işlerinde barındırdıkları bölücü, bölgeci kışkırtıcıları temizlemedikçe, buna benzer olayların cereyan etmesi muhtemeldir."

Şimdi söyleyin bakalım bu canilerin hepside polis midirler? Öyledir diyorsanız, aranızda polis olmayan kaç kişi var? sorusuna cevap isteriz. Hem siz devletin güvenlik kuvvetlerine can-ı gönülden yardımcı vatandaşlar değil misiniz? Öyledir diyorsanız, işlediğiniz cinayetleri sıkışınca neden yardımcı olduklarınız sırtına yüklemek istiyorsunuz. Her cinayet işlettiğiniz piyonunuza "bu bizden değildir" damgasını vurduğunuza göre, yakında çetenizde, faşist çetebaşınız "Albay" dışında Ülkücü kalmayacak demektir.

Hiç bir inkar Metin Yüksel'imizin şehid edilmesindeki faşist çetenin kanlı çehresini gizlemeye muktedir değildir. Önce aşağıdaki belgeleri iyice bir okuyun..

Ülkücülerin kaldığı Nevşehir Yurdu'nda yapıları aramada yakalanan ve Metin Yüksel'in katli olayına kanıştığı belirlenen Ülkücü Mithat Gören'in verdiği ifade: "23 şubat günü Ali Ağa (Bilir) saat 11.00 sıralarında gelerek "Akıncılar'a ders vermenin zamanı geldi" dedi. Bunun üzerine kümeler halinde ayrılıp camiye gittik. Ali Ağa bana markasını bilmediğim bir tabanca verdi. Camiye geldikten bir süre sonra tabancalar patladı. ben de cebimdeki tabancayla bir el ateş ettim. Ancak kime ve nereye ateş ettiğimi bilmiyorum. Daha sonra gruplar halinde Nevşehir Yurdu'na ve Gelenbevi Ortaokulu'na doğru kaçtık. Bu arada Ali Ağa bana verdiği tabancayı geri aldı." Daha sonra polisin yaptığı açıklamaya göre Ali Bilir'in Küçük bakkal Köy Ülkücü İşçiler Derneği Başkanı olduğu kaydedildi.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

SELAM GAZETESİ : 7-13 Mart 1999 Sayı:379. Sayfa:3

ŞEHİD METİN'İ ANARKEN

Nureddin Şirin

Selam'ın önceki sayısında, İslam inkılabı'nın 20. zafer yıldönümüne ilişkin yazdığımız bir yazıda; heyecanlarımızın daha dün gibi olduğunu, yirmi yıl öncesinde taşıdığımız duygu ve coşkunun, azalmaksızın aynen devam ettiğini belirtmiştik.

Bu ifadeler ne bir abartı idi, ne bir hamaset ve ne de bir nostalji...! Bizlerin, bir lutf-u ilahî olan İslam inkılabı'na ve bu nûr patlamasının evrensel şiarlarına olan sadakati; gelip geçici bir takıntı, kalbe inmeyen bir tutku, ve yaqine dönüşmeyen bir güven değildi. Kalbi itmi'nanımız eksilmediği gibi, aksine daha da güçlendi ve derinleşti. Elbetteki bu yirmi yıl içerisinde nice insanlar gelip geçti; niceleri devrindi, elendi, silindi; niceleri bu ağır yükün altında ezildi, niceleri nefislerin azgınlığı ve dünyevî tamahlarla, saptıncıların iğvası ve istikbarın kırbağıyla saptı ve davayı terketti. Bir dostumuz Şehid Beheştî'den şu ölümsüz sözü nakleder, Beheştî der ki: "İslam

İnkılabı'nı kavramak ve İnkılabçı bir müslüman olmak; İnkılabçı bir zihin ve İnkılabçı bir yürekle mümkündür."

İslam İnkılabı'nın zafere ulaştığı günleri büyük bir coşku, heyecan ve mutlulukla yaşadığımız dönem, aynı zamanda, bizler için bir **direnış öğretmeni** olan **Metin Yüksel** ağabeyimizin şehadete ulaştığı günlerdi. Belki bir tevafuktur ki, İslam İnkılabı'nın zafer yılı 1979 ve zafer ayı Şubat'tı. Bundan dolayıdır ki; Şubat 1979, tüm dünyada İslam İnkılabı'nın zaferini çöğstürken; Şubat ayı aynı zamanda ülkemizde **Şehidler Günü** olarak kutlanmakta ve bu ayda, başta **Şehid Metin Yüksel** olmak üzere, yolumuzu aydınlatan İslam şehidler anılmaktadır. Elhamdülillah ki, bu yıl da çeşitli şehirlerde **şehidler anma** programları düzenlenmiş ve şehidlerimiz kabirleri başında anılmıştır.

Haberini aldığım ve basından takip ettiğim üzere, bu istikamette iki program oldu. Birincisi İstanbul'da düzenlenen **Şehid Metin Yüksel'i**, ikincisi de, Gümüşhane'de düzenlenen **Şehid Erdoğan Tuna'yı** anma programı. Her iki program, aynı hassasiyet ve sadakatın bir ifadesiydi. Bu programlar dolayısıyla, hislenerek ve biraz da hayıflanarak zihnimizde oluşan duygu ve düşünceleri aktarmak istiyorum. Şehidler anmak, şehidler kabirlerini ziyaret etmek, şehidler selamlayıp, onlar için dua etmek Hz. Rasûl-i Ekrem (sav)'in ümmetine gösterdiği ve öğütlediği bir sünnetidir. Nitekim siyer kitaplarından öğreniyoruz ki, Hz. Peygamber, her yıl Uhud Şehidliği'ni ziyarete gidip, kabirleri başında onları selamlar ve onlar için dua eder ve ashabına şöyle derdi: **"Gidin, şehidler ziyaret ediniz. Kıyamete dek, şehidler kendilerini ziyaret edenlerin ziyaretine, kendilerini selamlayanların selamına, kendilerine dua edenlerin duasına mukabele ederler."** Hz.

Peygamberin bu sünneti ve çağırısı, şehidler anmak için temel bir dayanaktır ve şehidlerine sadık ve vefalı olan her muhlis müslüman da, kıyamete dek, şehidlerini anacak, onları selamlayacak, onlar için dua edecek ve onların yolunu sürdürme misakını tazeleyecektir...!

Bu cihetle, öncelikle, şehidler anma hassasiyet ve mesuliyetini gösteren tüm baci ve kardeşlerimize tebriklerimi sunmak istiyorum. Ancak tebriklerimizin yanısıra, bu vesileyle biraz da hayıflarımı ifade etmek istiyorum.

Metin Yüksel ağabeyimizin dava arkadaşlarından ve vurulduğunda da yanında bulunan **Mehmet Ali Tekin** Ağabeyimiz, **Akit** gazetesinde yayınlanan yazı dizisinde; **Şehid Metin Yüksel'in** şahsiyetine ilişkin, şu anlamlı cümleleri kullandı: **"O bizim öğretmenimizdi. Biz sevgili, merhametli, haksızlıklarla kavgayı öğretti. Yoksulların yokluğuna, mazlumların feryadına sevdalanmayı öğretti."**

Rahmetli **Metin** ağabeyimizle içten ve fedakarca bir birlikteliği olan ve O'nun şehadetinin ardından, şehidin davasına olan sadakatinden hiç şüphe duymadığım **Mehmet Ali Tekin** ağabeyime sormak istiyorum:

Dün Şehid Metin ile birlikte olup aynı kavgayı, aynı sevinç ve aynı tasayı paylaşanlar; şehadetinin ardından cenazesinde buluşup, O'nun kavgasını, ideal ve özlemini sürdürme ahdinde bulunanlar; bu gün, **Şehid Metin'in** pâk ruhlarını şâd edecek hangi amelin arkasında ne kadar koşuyorlar? Bu gün hemen hemen hepsinin bir iş adamı, menkul ve gayr-i menkul takipçisi dava arkadaşlarından kimler; kimler mutfağında tencere kaynamayan dava müslümanlarını, sırtlarında elbise ve ayaklarında ayakkabı bulunmayan mahrumları, ızdırapların her çeidine maruz kalan mazlumları, yoksulluk girdabında bocalayan muhtaçları kollayıp gözetiyorlar...? Bankalar ve kasalarında yığdıkları paralarının ne kadarını, diktikleri bina ve apartmanların kaç tuğlasını ve altlarında alıp modellerini değiştirdikleri arabaların kaç farını bu uğurda feda ediyorlar...? **Şehid Metin'in** alkanlarıyla imzaladığı yüce ideallere bağlılığını sürdürmeye çalışıp, cefalarla karşılaşan müslümanların yanlarına kaç kere uğruyorlar...?

Sevgili **Mehmet Ali Ağabey**, itiraf etmeliyiz ki, 20 yıl öncesinde elli bine yakın müslümanla göz yaşları içinde **Şehid Metin'in** cenaze namazını kıldığımızda, O mübarek naaşın arkasında ve etrafında duranlar, gerçekte gönüllerinden **Şehid Metin'i** uzalaştırdılar...! Ne acıdır ki, **Şehid Metin** bizlerden çok uzaklardadır; çünkü bizler, dünyaya daldıkça O'ndan uzaklaştık; evi, parayı, bina ve arabayı bulunca **Metin'i** kendimizden uzaklaştırdık; kanın kırmızısını doların yeşiline sattık...! Öyle

İşte biz de, Şehid Metin'i bu duygularla andık; bir duygu seline kapılıp hayıflandık.
Ne demek istediğimi anlıyan anlamıştır, değil mi Mehmet Ali Ağabey... ?

Bir savaş bildi bir eylem bildi beni

Müslüman Genç Dergisi 2. sayı sayfa 27:

Cemil Yıldız

Kapatılan MTTB ve İstanbul Akıncılar Derneği'nde çeşitli görevlerde bulunan Cemil Yıldız, 1960 İstanbul doğumlu.

Roportaj: Cafer Can

-Metin Yüksel ile tanışmanızı anlatır mısınız?

- Bizim Metin ile tanışmamız Vefa Lisesi'nde öğrenci olduğum yıllara dayanıyor. Yani, İslam'la tanışmama..

Daha çok Vefa Lisesi'ndeki çalışmanın gelişimine yardımcı olmak amacıyla gelirdi. Biz O'nu dışardan bir abi olarak görürdük. MTTB'nin ağırlığını kaybetmesinden sonra, biz Metin'in vesilesiyle Fatih Akıncılar'nda faaliyet gösterdik. Kısaca ilk tanışmamız bu şekilde gelişmişti.

-80 Sonrası müslüman gençlerin, en çok tanıdığı şehidimiz Metin Yüksel'dir. Sizce bunun sebebi nedir?

-80 sonrasında bir takım kaybolmuş değerlerimiz var. Her şeyden önce, bunu dile getirmemiz lazım. Biliyorsunuz 12 Eylül'ün getirdiği bir durgunluk döneminden sonra, daha çok fikri yöndeki eğitim çalışmaları başladı. Yani müslümanlar aktivitelerini fikri yönde kullandılar.

İşte bu durum göz önüne alınarak, 12 Eylül öncesi Metin Yüksel'in ortaya koyduğu şahsiyeti dile getirmek lazım. O, her şeyden önce bir aksiyon insanıydı. İnanmış bir insandı. Tabii bu inancıdan dolayı bazı değerleri feda edebilen bir insandı. 80 sonrasında bu tip kişilik gelişimi, müslümanlar içerisinde pek görülmediğinden dolayı, her zaman için Metin gündeme geliyor. Metin, teorik pratiğe dökebilmişti. Yani canını Allah için vermişti. Bu açıdan Metin Yüksel 12 Eylül sonrası müslüman gençlik içinde gündeme geliyor.

-Genelde 80 öncesi müslüman gençliğin, özelde Metin Yüksel'in yetişmesinde, etken olan unsurlar nelerdir?

-80 öncesini siz İslami Hareket olarak nitelediniz. Fakat biz buna İslami oluşum diyorduk.

O dönem, İslami hareketin tüm hatlarıyla ortaya çıktığı bir dönem değildi. O dönemde bazı şeyler, çok ani olarak gelişti. Bilindiği gibi belli bir dönem, bolca tercüme eserin gündeme gelmiş olması.. Tabii bu arada mutlaka isim zikretmek gerekirse S. Kutub'ların, Mevdudi'lerin etkisi olmuştur.

Ben hatırlıyorum, 1975'te biz Sami Aslan'ın "Karanlık Gecelerin Nurlu Sabahı" adlı kitabını okurduk. Bir iki sene sonra ise, Yoldaki işaretler'e geçilmişti. 80 öncesi gençliğin yetişmesindeki en önemli olaylardan biri bu. İkinci ise, o dönem içerisinde müslümanların, aktif mücadele içerisinde olmaları. Bizzat canıyla malıyla imtihan ediliyorlardı. Çünkü karşıda bir düşman vardı, düşman vardı, gene o düşmanın uşaktan olan komünistler, ülkücüler vardı. Bunlara karşı belli yerlerde ve belli zamanlarda mücadele verilmek zorundaydı. O zaman içerisinde müslümanları yetiştiren, onları birbirine bağlayan en önemli faktör buydu.

-İslami mücadelenin evrenselliğine nasıl bakıyordu Metin Yüksel. Yani TC sınırlarının sınırlayamadığı idealerin, mücadelelerin varlığına nasıl bakıyor, nasıl anlıyordu?

-Daha önce ifade etmiştim. O dönemde İslam'ın her şeyi yeni anlaşıyordu. Bunu kabul etmek gerekir. Ancak bazı şeyler, insanda Allah vergisidir. Şunu da unutmamak gerekir ki, şehidler temiz insanlar ki Allah zaten onları, bu sistemin pisliğine bulaşmadan aramızdan alıyor. Bazı şeyleri bizlerden çok daha önce, kavrama yeteneğine sahip insanlar.

İşte biz, İslam'ı yeni anladığımız o dönemde, evrenselliği de bariz olarak kavramaya başlıyorduk.

Bunun en belirgin örneği İran İslam Devrimi oldu. İran İslam Devrimi ile birlikte, özellikle Gölge dergisinin tek olarak gündeme getirdiği Filistin, Moro ve Uzakdoğu'daki müslümanların mücadeleleri vardı. Tüm bunlar, o dönemde bir takım değişikliklere tekabül etmiştir. Mesela mitinglere mehter marşları çalarak giderdik. Fakat bu mücadelelerin gündeme gelmesinden sonra Filistin, Moro ve Uzakdoğu'daki mücadeleleri destekleyen pankartlar taşınır oldu. Aslında bunlar Metin'in şahsında tebarüz etmiş şeylerdi. Özelde Fatih Akıncılar'na ve genelde

Türkiye Akıncıları'na, eylem noktasında, etki eden tek kimseydi Metin. Bunlar Metin'in islam'ın evrenselliğini kavramış olduğunu gösterir... Olaya hakikaten geniş çaplı bakıyordu. İran islam inkılabı'ndan sonra, İstanbul'daki konsolosluğun, Halkın Mücahidleri adlı komünist örgütten temizlemesi, buradaki İranlı müslümanlar vasıtasıyla devrimini mesajının duyurulması ve Metin'in kendisinin yaptığı afiş ve afişlemeler. Bu manada da bizden önde idi.

-Şehadet ne idi Metin Yüksel için? O'nun ifadelerinden veya tavırlarından örnekler vererek açıklayabilir misiniz? Şehid olmayı bekliyor muydu?

-O dönem içerisinde sıcak bir ortam yaşadıklarından, her an için bir şeylerini vermeye hazır insanlardı. Müslümanlar şehidliğe hazır insanlardı. Meselâ bir Sanayi Mahallesi... On ikiye yakın şehid verilmişti. O mahallede müslümanım demek suçtu. Yürek isteyen bir şeydi. O ortam içerisinde öyle sanıyorum ki, müslümanların hepsi, şehadete hazır insanlardı. Müslüman olmakla, şehid olmak eşdeğer anlam içeriyordu. Genel olarak Metin'de, bu biraz daha ön plana çıkmıştı. Bunun da sebepleri var tabii. Meselâ çok cesur bir insandı. Metin, bedenlen ve fikren, bir eylem adamıydı.

Darüşşafaka Lisesi'nin önünde vurulmuştu. Gene ülkücüsünden, komünistene, serserisinden, polisine kadar bir çok gurup ile, belli çatışmaları olmuştu. Tüm bunlar, O'nun ilk andanberi, şehidliği hedef edindiğini, şehadeti özlediğini gösterir. Allah istediğini verdi, inşaallah.

Metin, şehadetinden bir buçuk iki ay öncesi, Fatih Akıncıları'nı kısa bir süre için bırakmış ve Anadolu'ya geçmişti. Anadolu'da müslümanları bir araya getirmeyi istemişti. Bunu Anadolu'daki müslümanları bilinçlendirmek düşüncesiyle yapmıştı. Anadolu'daki İslami çalışmalar için, bizim şu an bile düşünemediğimiz, çok güzel planları vardı. Çok iyi hatırlıyorum. Döndükten sonra Vakıflar Yurdu'nda kalan arkadaşları toplamış ve Anadolu'daki müslümanların cemaatleşmesi, belli bir yapıya gelmesi ve İstanbul'daki müslümanlarla entegrasyonunun sağlanması noktasındaki düşüncelerini anlatmıştı. Bu noktada bölgede bir radyo kurmayı düşünüyordu. Gene o dönemde çıkan Şura Gazetesi'nden daha kapsamlı ve yurtdışındaki müslümanlara da seslenebilecek bir gazete.

-Allah razı olsun.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXX

Müslüman Genç 1992 sayı 2 Sayfa: 26

Dursun Özcan

Yıldız Üniversitesi Elektrik Mühendisliği Bölümü mezunu olan Dursun Özcan, 1978 yılında İstanbul Akıncılar Derneği yönetim kurulu üyeliği ve 1980 İstanbul Akıncılar Derneği Başkanlığı yapmıştır.

Roportaj: Cüneyt Öz - Cafer Can

C.Ö: Metin Yüksel'in şehadetine şahit olmuş ve mahkemede tanıklık yapmıştınız. Şehadet olayını ön gelişimleriyle birlikte anlatır mısınız?

D.Ö: 80 öncesi Fatih, müslümanların ağırlıklı olduğu bir semti. Fatih Camii avlusunda, 400-500 kişinin kaldığı Vakıflar Yurdu'nun hemen arkasında, o yolda Ülkücü Öğrencilerin kaldığı, Nevşehir Yurdu vardı.

Ülkücülerle aramızda zaman zaman, ufak tefek sürtüşmeler oluyordu. Hatta Metin Yüksel'in şehid edilişinden bir akşam öncesi, bir kaç arkadaşımıza ateş açmışlar ve hafif olarak yaralamışlardı.

C.Ö: Bu çatışmaların temel sebebi neydi? Bu gün olduğu gibi müslüman gençliğe karşı yapılan, "siz ehl-i sünnet çizgisinden sapıyorsunuz" benzeri ithamlarla açığa çıkan ideolojik çatışma mı, yoksa buraya biz hakimiz şeklinde bir mantık mı işliyordu?

D.Ö: Tabi, değişik yerler için hakimiyet mantığı belki geçerlidir. Ancak bu, Fatih için geçerli değildi. Fatih, hakimiyet olarak zaten müslümanların elindeydi. Fakat bizim, "Buraya biz hakimiz. Kimseyi sokmayız." şeklinde bir iddiamız yoktu. Ülkücülerin o gün müslümanları suçladıkları husus, bu günkü ithamlardan daha değişik bir nedene dayanıyor. O zamanın mantığı, "Komünistler son Türk devletini yıkmaya çalışıyor. Biz buna karşı savaşıyoruz. Sizler ise buna karşı çıkmayarak, komünistlere destek oluyorsunuz." şeklindeydi.

Fakat olaylar genelde bu suçlamaya dayanmıyordu. Mesela, olaylardan bir kaç gün önce, Ülkücüler Vakıflar Yurdu'nun arka tarafına yazı yazmak için gelmişler. Arkadaşlarımız onları görüyor. Ve onların elinden silahlarını alıyorlar. Hatta **Metin Yüksel'i** şehid edişine bizzat şahid olduğum Ali Bilir'in silahını da almışlardı. Bir kaç gün sonra, bir cuma günü geceden yağan kar kaplamış her tarafı. Cuma namazından çıkıyoruz. Caminin doğu kapısından... Bizden önce çıkanlar olmuş. Bu arada ben çınar ağaçlarının arkasında bir kişinin siper aldığını ve sol elle ateş açtığını gördüm. Çarşamba pazarına açılan kapının önünde birikmiş olan arkadaşlara ateş açıyordu. Bir başkası da zannederim havaya ateş etmekteydi. **Metin**, Ali Bilir'le karşı karşıya ve **Metin** elini kaldırmış, adeta bir şey söylüyor. Tabii mesafe uzak olduğundan duyamıyoruz. Ali Bilir, elinde ondörtük tabancası, gözünde gözlüğü ve siyah bir parkesi vardı. Silah **Metin'e** doğrulmuştu.

C.C: O esnada yakın çevrede kimse yok mydu?

D.Ö: Olay esnasında yoktu. Nasıl olduysa tecrid olmuşlar sanki. İşte, o an biz **Metin'in** yere düştüğünü gördük. Ve bunlar kaçmaya başladılar. Tekbirler getirerek kaçıyorlardı. Biz hemen koşup **Metin'i** aldık ve hastahaneye götürdük. **Metin'in** vurulduğunu görmüştük, fakat şehid olduğunun farkına varmadan hastahaneye ulaştırdık. Tabii doktorlar "başınız sağolsun" dediler. Bu şekildedir. Şehadet olayı... Allah rahmet etsin.

C.Ö: Ülkücülerin Fatih semtinde aktif olan Akıncılara karşı yapmış oldukları suçlamaları, kullandıkları temaları, biraz daha açar mısınız?

D.Ö: 12 Eylül öncesine, Ülkücülerle aramızdaki sürtüşmeleri İslami açıdan değil, sosyo-politik açıdan incelemek gerekir. Çünkü Ülkücülerin İslami bir kaygı taşıdıkları söylenemez. Öyle bir iddiaları da yoktu zaten. Onlar protokol olsun diye "Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslüman" diyorlardı. Müslümanları suçlayıştaki mantığı daha önce söylemiştim. Bize karşı bunu şu şekilde ifade ediyorlardı: Dışı yeşil, içi kırmızı. Yani; Yeşil Komünist diyorlardı. Müslümanlara bakışları bu idi.

C.Ö: Metin Yüksel'in şehid edililişinin arkasındaki gerçek neden, O'nun idealist ve mücadeleci bir karaktere sahip olmasının, meselâ Fatih Akıncılar'ını kurmuş ve bunun paralelinde aktif çalışmalar yapmış, bir mücadele vermiş olmasının payı var mı?

D.Ö: **Metin'in** şehadeti için bunların hepsi söylenebilir. Ama özellikle üzerinde durulması gereken husus, **Metin'in** çok aktif, çok faal bir kişiliğe sahip olmasıdır. Öyleki gecesini gündüzüne katan, bir insandı. Ve **Metin'i** tanıdığım dan beri, hiç bir zaman gözünü budaktan sakındığını ve korkarak geri adım attığını görmedim. Bu gençliğin verdiği bir şeydi. Ama hiç bir düşmanın, karşısında böyle bir rakip görmek istemeyeceği de açık. **Metin** bu faal ve aktif oluşunun bir sonucu olarak, öne çıkmıştı. Bu da düşmanları tarafından tanınması demekti.

C.Ö: Metin'in şehid edililişinin karşısında gerek ferdi, gerekse gurup olarak nasıl bir tavır takınıldı. Mücadele çizgisinde nasıl bir değişiklik oluştu? Bu olay sizi, Ülkücülere karşı nasıl bir tavır almaya sürükledi?

D.Ö: Ülkücülere karşı tavrımızda asıl olarak bir değişme olmadı. Çünkü, bizim onlara karşı tavır almamız, hedeften sapmamız demekti. Ama şu oldu. Türkiye'de, İslamcı Gençlik ve bunların sempatzarı bir kitlenin ve aynı zamanda Ülkücü sempatzarı kitlenin tavrının netleşmesine neden oldu ve **Metin'in** defalarca "Eğer benim ölümüm müslümanlara faydalı, hayırlı olacaksa ben ölmeye razıyım" dediğini duymuşumdur... O günden sonra da çok şehid verildi. Ancak **Metin** bunların arasında en çok anılan bir kardeşimiz olarak kaldı.

C.Ö: Metin'in kendi ifade ve tavırlarından şehadeti nasıl anladiğini mümkünse bir anınızla birlikte anlatır mısınız?

D.Ö: Şimdi, o gün aramızda bulunan arkadaşlarımız arasında tamamına yakını için şehadet, ulaşılmaması gereken bir hedef olarak gözüküyordu. Ve bir çok arkadaşımızı, namazlarından sonra, şehidlik için dua ettiklerini görmüşüzdür. **Metin** bunlardan biriydi.

Şunu da anlatayım ki, **Metin'in** şehadetini ailesine haber vermek için gidip; "hocam başınız sağolsun, **Metin** şehid oldu" dedikleri zaman, Sadreddin Hoca: "Bana müjde verdiniz" diye sevindiğini, **Metin'in** annesine: "Gözün aydın Hanım oğlun şehid oldu" dediğini arkadaşlar anlatırlardı.

dengeleri altüst etmektedir. Allahü Teala bu tür silahları, ortaya çıkarmağa ve onu kullanmaya müsaade etmemektedir. Çünkü bu dünya, bize Allahü Teala'dan, emanet olarak verilmiştir. Bu dünyada, barış içerisinde yaşamalıyız.

Sizde, Çeçenistan'da başlayan savaş ne gibi tesirler bıraktı ? Hayatınızda, ne gibi değişiklikler yaptı ?

Bizde, çok büyük değişikliklere sebebiyet verdi. Böyle bir savaşı, bizler beklemiyorduk. İhtiyarara, kadınlara ve çocuklara böyle bir muamele yapılabileceğini, hayal bile edemezdik. Ne varki, savaş başladıktan sonra, bizim halkımız, öyle bir direniş gösterdi ki ... Meselâ beni hayrete düşüren olaylardan birisi odur ki; savaş başladıktan sonra, halkımızın çoğunluğu, sigarayı ve alkollü içkileri kullanmayı terketmeye ve namaz kılmaya başladılar. Öyleki ben kendim, defalarca şehirlerde, üzerlerine bomba yağarken insanlarımızın namaz kıldıklarına şahid oldum.

Ezgilerinize, savaşın herhangi bir etkisi oldu mu?

Ben, daha önceleri Abhazya'da bulunmuştum. Savaş beni etkilememiştir. Hiç bir zaman silah kullanmayı düşünmedim. Silah kullanmayı merak etmemişimdir. Böyle bir niyetim de olmamıştı. Fakat, kendi vatanımda başlayan bu savaş, beni çok etkiledi ve elimle silah alıp savaştım. Savaşta ben de bulundum.

Yani, bizzat savaştınız mı?

Cephelerde oldum. Fakat arkadaşlarım, benim silah kullanmamı, hiç istemediler. 'Senin silahın gitarındır, sen elinden bunu bırakma, sen bununla düşmana ateş edeceksin' diyorlardı. Ben cephede onlara ezgiler söylüyordum, onlarla birlikte oluyordum. Bu güne kadar hiç bir kimseyi öldürmedim. Fakat cepheden hiç bir zaman geri kaçmadım. Ben inanıyorum ki, Allahü Teala bana büyük nimetler, nasib edecek. Ben bu tür ezgileri okumaktan, seslendirmekten mutluluk duyuyorum. Bu ezgiler, sınır tanımazlar. Tüm dünyayı dolaşarak, bu yolda hizmete devam edeceğim. Ben Türkiye'ye gelip, meslektaşlarımla bu konuları mütalaa etmeyi, ümid ediyorum.

Savaş esnasında kendi başınızdan geçen veya sizi hayrette bırakan, ilginç bir olayı anlatmanızı istirham edebilir miyiz ?

Benim karşılaştığım, olağan üstü olaylar, çok fazladır. Halkımla ben, devamlı olarak içiçe yaşıyordum. Bizim halkımız, çok espritüeldir. Yukardan uçaklar ve helikopterler füze yağıdırırken, füzenin düşüşünü seyredeler ve hemen yere yatarlar. Füze yere düşüp patladıktan sonra, kalkıp uçağa doğru el kol hareketleri yapıyorlar. Bize Allahü Teala'nın verdiği en büyük nimet, savaşçı özelliğimizdir. Bizim halkımızın, savaşçılık ruhunu yok edemediler. Halkımızın en büyük özelliklerinden bir diğeri de, merhametli olmasıdır. Aldığımız esirlere karşı, halkımız çok merhametli davrandığı için, önemli sayılabilecek miktarda esir, müslüman olmuştur. Ben esir Rus askerlerine, zaman zaman konserler veriyordum. Bunlara söylediğim eserimin birisinde "Sizlerin yanarak öldüğünüz tankın gerisinde, bakımsız bir vatanınız var" diyordum. Savaşı bu günkü döneminde, bizi fiziki olarak da yenemeyecekler, bunu düşmanlarımızın anlaması lâzım. En önemlisi de, dünya halkları, Ruslar'a bir çağrıda bulunmalılar "Ruslar kendi evlatlarını ölüme atmasın." Ruslar için bu gün en doğru yol, Çeçenistan'a karşı başlattığı, bu savaştan vazgeçmesidir.

Size çok teşekkür ediyoruz. Bize son olarak, Çeçen milli marşını söylemeni rica ediyoruz.

Ben, gönüllü olarak değil de, mecburi olarak Kafkasya'dan Türkiye'ye göç etmiş olan halklara, özellikle seslenmek istiyorum. Kendi babaları veya dedelerinin katıldığı bu savaşları, nasıl unutabilirler? Bu günkü Çeçenistan savaşı, tarih boyunca Kafkasya'da süren savaşların bir devamıdır. Bu dökülen kanlar, devam eden olaylar, tarihin bir devamıdır. Beni doğru anlayacağınıza inanıyorum. Esselamü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh. İnşallah, her şey iyi olacak. Allahü Ekber ...

Cephe Niyetine Ceza Evine

Bu eserlerinizde neler söylüyorsunuz, ne gibi mesajlar içeriyor ?

Ben özellikle bizim davamıza sahip çıkan ve bizlere destek veren, tüm dünya müslümanlarına ve halklarına teşekkürlerimi arz etmek isterim. Türkiye'deki müslüman kardeşlerimize de, özellikle teşekkürlerimi arz etmek isterim. Bu meyanda, Türkiye'de yaşayan ve Kafkasya'dan göç etmiş, sürgüne gönderilmiş, Kafkasya'lı kardeşlerimize de teşekkür ederim. Biz bu günlerde, Rus Emperyalizmine karşı, İslam Bayrağı altında birleştik. Bu birliktelikte yer alan, tüm kardeşlerimizi selamlıyorum. Biz bu gün olduğu gibi, tarihtede Rus Emperyalizmine karşı çıktık. Biz hiç bir zaman, Rus egemenliğine girmeyi kabullenmedik. Ruslar sürekli olarak, bizim halkımıza zulmetmişlerdir. Bizim Ruslara karşı bu mücadelemizde, öncelikli olarak kendimizi ıslah etmeliyiz. Eğer biz bunda başarılı olursak, işte o zaman zafer gerçekten bizim olacaktır. Bu gün biz, sayısal olarak çok azınlıktayız, fakat bizi gerçek zafere götürecekt ruhumuzdur ve merhametimizdir. Eğer bunu gerçekleştirsek, zafer işte o zaman bizim olacaktır. Konuyu biraz toparlayalım. Biraz evvel söylediğiniz eserlerde, ne gibi mesajlar veriyorsunuz ? Biraz da bunlardan bahsedelim.

Kaderimiz, bizi bir yerlere dağıtmış, değişik memleketlere sürgün edilmişiz. Biz nerede olursak olalım, kardeş gibi beraberce yaşayalım. Bu parçanın en önemli yerinde şunları söylüyorum: Biz savaş istemiyoruz, biz barış içerisinde yaşamak istiyoruz.

Barış içerisinde yaşamak istiyoruz. Yani savaş olmasın.

Eğer bizim üzerimize kılıçla gelmek isterlerse biz de onlara kılışlarımızla karşı çıkmalıyız.

Biraz da sizden bahsedelim. Kendinizi bize kısaca tanıtır mısınız ?

Bizim geçmişimiz o kadar kötü ki, bunu aklımıza getirmek bile, bizim için çok zor, çok acı oluyor. Bizim için en aydınlık günler, bu günlerdir. Bu günlerde, biz kardeşler bir arada, rahat bir şekilde oturabiliyoruz. Ben 1957 yılında, Kazakistan'da, sürgünde doğmuş bir Çeçenim. Rostov şehrinde, Ziraat Mühendisliği Fakültesi'nden 1984 yılında mezun oldum. Üniversiteyi bitirdikten sonra da "yeraltı sularının hareketleri" konusunda master yapmaya karar verdim. Master yaptığım sırada, bütün hayatım halkımın arasında geçiyordu. Bildiklerimi ve becerdiklerimi tatbik etmek istediğimde, her zaman zorluklarla karşılaşırıyordum. Rusya'da öyle bir durum vardı ki, her şey parayla alınır satılırdı. Benim Rus bir amirim vardı. Bu işe niye bu kadar önem veriyorsun? Bu kadar iyi niye çalışıyorsun? Benim ise vicdanım; işimde hile yapmama izin vermiyordu. Rus amirim bana baskı yapmaya başlayınca, onunla kavga ettim ve işi bıraktım. Bu olaydan sonra, halkımla iç içe olmaya ve onları uyandırabilmek için, müzik yapmaya karar verdim. Kaç yıldan beri müzik çalışmalarını sürdürüyor?

Müzik çalışmalarım, çok eski yıllara dayanıyor. Fakat profesyonel olarak bu işi yapmaya başladıktan bir kaç yıl sonra, ilk defa 1986 yılında televizyonda konser verdim.

Çeçenya televizyonunda mı yaptınız, yoksa Moskova'da mı ?

İlk programımı, Çeçenya televizyonunda yaptım. Çoğunlukla Çeçenya televizyonu olmakla birlikte; tüm Kafkasya Cumhuriyetlerinin televizyonlarında konserler verdim. Daha çok Abhazya'da bulundum. Şu anda Abhazya'nın en ünlü sanatçısıyım. Yaklaşık beş senedenberi eserlerimde, "Birleşik Kafkasya" temasını işlemekteyim. Son eserlerimde de genellikle, Allah'ın adını zikrediyorum ve bize Allahu Teala'nın bize gösterdiği Nurlu yolu, anlatmağa çalışıyorum. Bizim işimiz hak bir iştir. Dünya buna nasıl bakarsa baksın, hak bir iş üzereyiz.

Yani; Allah'ın, insanlara göstermiş olduğu, Nurlu yolu; bu tarzla, anlatmaya gayret ediyorsunuz, öyle mi ?

Benim müzik yaptığım ilk yıllarda, bunlar olmasa bile, bir arayış içerisindeydim. Seneler geçtikçe, merhale merhale bu noktaya geldim.

Sürekli bir arayış içerisindeydiniz yani ?

Bu günlerde seslendirdiğim eserlerde, sadece islami duyarlılıkları değil, bununla birlikte, İslam'ın özünde bulunan, insan hakları, insani değerler ve beşeriyet konularını da, işlemekteyim. Bu günkü önemli mevzulardan birisi de; nükleer silah ve nükleer savaşın tehlikeleridir. Ben son eserlerimde, genellikle bu mevzuyu işlemekteyim. Nükleer silahlar gibi silahları ki, bunlar bizim havamızı kirletmekte, yaşantımızı bozmakta, tabii

en az cephede savaşmak kadar gereklidir. Bu konuda herkes üzerine düşen sorumluluğunun idrakinde olmalıdır. Size de, bize de, kısacası müslümanım diyen herkese, büyük sorumluluklar düşmektedir.

Kendisine, Türkiye'ye gidip gitmeyeceğini sorduğumda; gidebileceğini fakat, henüz orada yaşayan herhangi bir kimseyle tanışmadığını söyledi. Kendisine Türkiye'de yardımcı olabileceğimizi, Çeçenistan mücadelesine bizim için en ufak bir katkı bile, gurur vesilesi olduğunu anlatmaya çalıştım. Çeçenistan cihadına katkıda bulunmak bize şeref verir. Çeçen Cihadı'nın kitlelere ulaştırılmasında, en etkili yöntemlerden birisinin de, kendisi tarafından konserler verilmesi, olacağını izah ettim. Bizim Çeçenistan'dan dönene kadar bekleyeceğini söyleyince, "Bizim ne zaman döneceğimiz belli değil, 15 gün 1 ay sürebilir" dediğimde "Bu süre zarfında sizi Bakü'de bekleyeceğiz. Sizinle beraber Türkiye'ye gideriz" dedi. Ben her ihtimale karşı, Selam Gazetesi ve İHH'nın adresini verdim.

Aşağıda yaptığımız tatlı sohbetin sabahında, Ankara Temsilcimiz Talip Özçelik, Tercümanımız Samir Abbasov ile Çeçenistan'a gitmek üzere yola çıktık. Azerbaycan-Dağıstan sınırını, Sadaka Nehri'nden geçerken, Rus askerleri taafından, 2 Kasım 1995 günü öğleden sonra, saat 14.30 sularında yakalandık. Derbent Askeri Cezaevi, Mohaçkale C.U.Z.O-1 (Sizo Adin) ve Derbent C.U.Z.O-2 (Sizo Diva) cezaevilerindeki 8 ay 3 günlük mecburi ikametimiz, 5 Temmuz 1996 günü, Derbent Ceza Evi'nde noktalandı. Ceza evinden 5 Temmuz 1996 Cuma günü, öğleden sonra tahliye olup Mohaçkale'ye gittik. İlk akşam bir otelde kaldık. Ertesi günü, Türkiye'den bizim işlerimizi takip için gelen kardeşim Halit, otele geldiğinde; sohbet sırasında İmam Alim Sultan'ın evinde kaldığını ve evinin otelin hemen yanında olduğunu bahsettiğinde, çok sevinmiştim. Bir taraftan da, akşamleyin bu kadar yakında olmamıza rağmen, görüşemediğimize hayıflandım.

Saat 11.00 gibi kardeşim Halit'le beraber, İmam Alim Sultan'ın evine gittik. Kendisiyle karşılaşır karşılaşmaz, hasretle kucaklaştık. İmam Alim Sultan'a yeni bıraktığı sakal, çok yakışmıştı. İmam Alim Sultan, bizden cezaevindeki davranışlarımızdan dolayı; övgüyle, yanındaki arkadaşlarına bahsediyordu. Geriye dönüş işlemlerimizle ilgili olarak, herhangi bir problemle karşılaştığımızda, sürekli olarak Allah Var, Problem Yok ! diyerek, her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu.

Ben bir kaç gün sonra, otelden kaydımı sildirip, İmam'ın evinde kalmaya başladım. Bunu, İmam istediği ve İmam'la olan muhabbetimizin artması için; bazı rizikolara rağmen yapmıştım. Artık her gece, İmam ile sohbetler ediyorduk. Çeçenistan cihadı ve Kafkasya Müslümanları için ileriye dönük neler yapılabileceğini, neler yapılması gerektiğini, bizim ve Türkiye'li müslümanların, bu hususlarda neler yapabileceklerine dair uzun uzun konuşuyorduk. Bu sohbetlerden birisinde, kendisinin Almanya'da da konserler vermesi gerektiğini söylediğimde; bu konuda Türkiye'deki arkadaşlarla konuştuğunu; böyle bir projesi olduğunu söyledi. Ben ısrarla bunu bir an evvel gerçekleştirmesinin önemini anlattım. Bana "Sen Türkiye'ye git, bir iki ay içerisinde işlerini ayarla, ben de Türkiye'ye geleyim; seninle beraber Avrupa'ya gidelim. Seninle beraber gitmek daha bir başka olur. " diyerek, beraber Avrupa'ya gitmemiz gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ben de, döndükten en az 3 ay sonra ancak hazır olabileceğimi, söyledim. Beraberce 3-4 ay sonra, mutlaka gitmek üzere sözleştik. İmam "Sizinle ilgili bestelerimi, seninle beraber Avrupayı gezerken okumak, benim için başka bir zevk olacak " diye de espiri yapıyordu.

İmam şakayı çok seven bir kimseydi. Bu sohbetler sırasında zaman zaman şakalar da yapıyordu. Benim cezaevindeki ezan okuyuşlarımı duyduğu için; sabah ve akşamları, evinin bahçesinde ezan okumamı isterdi. Ben de, sabah ve akşam ezanlarını okurdum. Bu ezanlarla kalkıp, beraberce namaz kılardık. İmam, sabahları spor yapmayı hiç ihmal etmezdi. Ben de namazdan sonra, çok yakın olan denize girip, yarım saat yüzdükten sonra gelirdim. Bakardım, İmam halâ spora devam ediyordu.

1 Kasım 1995 günü akşamı, Bakü'de, yaklaşık yarım saatlik bir müzik ziyafetinden sonra, yaptığımız sohbetle siz okuyucularımızı başbaşa bırakıyorum.

bir yarım gövde koyun eti; 17 insanı, aylarca tok tutabilecek kadar yetebilmekte. Eğer, cihad esnasında insanlar enaniyetlerine yönelik, kendi benlerini öne çıkartacak türden hareket içerisinde olurlarsa, onlara belâ, sıkıntı ve ecel çok çabuk ulaşıyor. Bunu da müşahade ettik. Çok az olmakla beraber bu tür insanların varlığını da biliyoruz. Ama Allah yolunda ve Allah'ın hükümleri çerçevesinde cihad eden, sadece tek amaç bunu edinen mücahid kardeşlerimize olan Allah'ın yardımı; geçen yıldan günümüze kadar, her zaman ve mekânda gördük, şahid olduk. En son yaşanan Pervi Mayska hadisesinde; yine Ruslar küfrî yapı içerisinde kendi silah ve asker güçlerine güvenerek, tam dokuz günde, on beş çember yaparak kuşattıkları 250 mücahidi, çelik gücüyle yenebileceklerini sanarak ve bunun kibrini dünyaya duyurarak, saldırıya geçtiler. Ama elhamdülillah, Allah'ın yardımıyla, oradan sağ çıkma şansı yoktur veya mümkün değildir diye düşünülen o çemberi, yaran mücahid kardeşlerimiz, bu gün için yine dağlarda ve gerekli olan yerlerde, sağ salim cihadlarına devam etmektedirler. Allah'ın bu yardımına, konuya hassasiyet duyan bütün insanlar şahid oldular.

Pervi Mayska baskınında, insanı hayrete düşüren üç şey oldu. Birincisi bu köyde yaşayan, bu köylü olan hiç bir insan ölmedi. Sivil olarak ölenler, Kızılyar'dan getirilen rehinelere ve dışardan gelmiş olan insanlardı. İkincisi, 337 haneden oluşan o köyde, ayakta hiç bir bina ve ev kalmamış iken, o köyün camisinin minaresi dîmdik ayakta idi. Üçüncü olarak, atılan bir mayın parçası bir ineğin alına saplanmış, fakat patlamamıştı. O hayvancağız halen o köyde, alındaki o mayın parçasıyla yaşamaktadır. Çeçenistan'daki cihad, Allah'a duyulan imanla, Rasûlün örnek alınmasıyla ve islâmî gerekliliklerle birlikte, mücahidlerin kararlılığıyla, en güçlü bir biçimde devam etmekte. Her ne kadar zahiren zayıf gibi gözüksük de, böyle hesap edilsek de; aksine cihadımız, en güçlü biçimiyle devam etmekte ve gün geçtikçe bu gücümüz, daha da artmaktadır.

Sözlerimin sonunda şunu söylemek istiyorum. Çeçenler küfür karşısında savaşmaya kararlılar. Bu savaşımı veriyorlar ve bundan sonra da verecekler. Allah'ın izniyle, bağımsızlığa ulaşana kadar, o topraklar islam hakimiyetine girene kadar, bu savaş devam edecek.

Hepinizden Allah razı olsun.

“Allah Var Problem Yok”

Çeçenistan'ın susturulduğu zannedilen gür sesi, imam Alim Sultan: “Allah Var Problem Yok...”

İmam Alim Sultan, 11 Aralık 1996 günü Ukrayna'nın Odessa şehrinde KGB ajanları'nca şehid edildi. İmam Alim Sultan şehid edilmeden on onbeş gün önce, Odessa'dan telefon açıp “15 güne kadar geliyorum hazırları” dediğinde; “Mohaçkale'de sana söz verdiğim gibi, iki aydır emrine amade olarak, seni bekliyorum” diye cevaplamıştım. Kısmet olup Türkiye'ye gelseydi, birlikte Avupaya gidip, Çeçenistan mücadelesini Avupa'da anlatmaya çalışacaktık. Mohaçkale'de, zindandan çıktıktan sonra, Türkiye'ye dönmeyen önce böyle kararlaştırmıştık.

İmam Alim Sultan ile ilk defa, 1995 yılının Kasım ayının 1. günü Azerbaycan'ın Bakü şehrinde, Azerbaycan'lı dostum Timur Kuliev'in bürosunda tanıştım. Timur; İmam Alim Sultan'ı tanıtırken “ Bu kardeşimiz, sizin bildiğiniz, müzisyenlerden değil. Bu savaşçı bir müzisyendir. Bunun silahı da gitarıdır” dediğinde; doğrusu ben savaşçılık yönünü, abarttığını zannetmiştim. Alim Sultan'la tanıştığımız günün akşamı, bir evde sohbet etmek ve eserlerini dinlemek üzere ayrıldık. Akşam olduğunda randevulaştığımız yere, yanında bir kaç arkadaşıyla geldi. Bu arkadaşlarının, kendisiyle, cephede ve sahnede beraber olduklarını söyledi. Şu anda diğer arkadaşlarının cephede savaşıklarını; kendileri de yardım toplamak gayesiyle Çeçenistan cihadını, diğer coğrafyalarda dillendirmek için, Bakü'de olduğundan bahsetti. Kendisine Türkiye'ye mutlaka gitmesini salık verdim. Çeçenistan Cihadı'nın, Dünya Müslümanları'na ve halklarına duyurulması;

Budennovsk baskını gerçekleşince, sanki gücümüzün ikiye, belki hatta daha fazla bir güce katlandığını hissettik.

Ben, Kur'an'ın insanlar üzerindeki etkisine geçmeden önce, kısa anekdotlar şeklinde Pervi Mayska baskını ve Trabzon'daki feribot kaçırma hadisesiyle ilgili, bir iki notu düşmek istiyorum. Bize büyüklerimizden Kur'an'ın içerisinde denildiği için aktarılan ve öğretilen bazı önemli şeyler vardı. Bu "Kafirler ne kadar silah ve asker gücüne sahip olurlarsa olsunlar; onlara karşı bir korku içerisinde olmayın." anlamında bir mesajdı. Bunu şu iki cümleyle özetlemişledi; "Sen müslümansın. Korkmaman gerekiyor."

Kokmamamız gerektiğini de, şu sözlerle bizlere öğretmişledi "O kafirlerin elinde silah olsa dahi korkuya mahal yok; ola ki, silahının içinde mermi olmayabilir. Ola ki, silah dolu olsa dahi, patlama noktasında bir aksaklık olabilir. Tetiğe basılsa, tetik çalışsa dahi yine kokma; sonuç getimeyebilir, isabet etmeyebilir. Ola ki, o mermi isabet etmiş olsa dahi, insanın teslim olmasına sebebiyet verecek bir yara almamış olabilirsin. Bütün bu hadiseler karşısında, korkmaman ön mesajı verilmekte, son olarak tetik çalışsa, mermi isabet etse ve sen hayatını teslim etmiş olsan, ecel sana ulaşmış olsa dahi, sen Allah yolunda bir cihad içerisinde olduğundan dolayı, ölü değilsin. Çünkü şehitle ölmez." Şu anda cihad eden insanların ve Çeçen toplumunun en büyük sıkıntılarından bir tanesi, savaş öncesinde Çeçenlerin cihada yetiştirilmesi noktasında gereken kalifiye öğretici insanların eksikliğidir. Toplumu yönlendirecek insan sayısı oldukça azdır. Bunun yanı sıra bir takım fikhî konularda bizlere ışık tutacak insanlara da ihtiyacımız vardır. Cihad esnasında insanların, kaşılaştıkları olaylarla ilgili bir takım sorular bizlere iletilmekte, fakat bu sorulara yeterli ve doyurucu cevaplar vermekte zorlanıyoruz. Ancak çok iyi bildiğimiz ve uyguladığımız bir şey vardı. İnsanlarımızın namaz kılmaları ve oruç tutmaları gerekiyordu. Bizlere gelen sorulardan bazılarını burada zikretmek istiyorum. Cihada giderken, cihad için niyet etmek gerekli midir? Mücahidlerle birlikte savaşan mücahidlerden, ölenler olursa, onlar da şehid olu mu? Savaşın zolukları sebebiyle, namazı ileriye, geriye alma; ya da cem etme gibi imkânlarımız varmı? Cihada çıkmak isteyen bacılarımız, babalarından izin almış olmakla, cihada çıkma hakkı ve yetkisi doğmuş olur mu? Bizim bunlara cevap verme gücümüz yoktu. Oruçla ilgili olarak da, şu tür sorular bizlere ulaştı. İftar saatinde ekmek, su yoksa; kar vs. ile iftar edilebilir mi? Yiyecek ve içecek bir şey yoksa; ne yapılabilir? Şu anda burada bu tür sorulara cevap verebilecek hocalar vardır. Onlardan bizim bu sorularımıza cevap vermelerini, bizleri bilgilendirmelerini talep etmekteyiz. Elimizde özellikle Türkiye'den gönderilen kitaplar vardı. Bunlar, cihaddan bahseden, cihad esnasında ibadetle nasıl tanzim edilmelidir, sorularına açıklık getiren kitaplardı. Bizler bu kitapları tercüme edip bastırarak onlardan faydalandık. Bu kitapları yanında bulunduran hiç bir insanımız, hayatını kaybetmedi. Bu, bana göre Allah'ın bir yardımındı.

İmanın ve Kuran'ın manevi etkisiyle, Allah'ın yardımının insanlarımıza ulaşmasının örnekleri babında bir şey aktarmak istiyorum. Ruslar Grozni'deki başkanlık sarayını kuşattıklarında; başkanlık sarayı ile Ruslar arasında 400 metrelik bir mesafe vardı. Namaz vakti geldiğinde, içimizdeki imam başkanlık sarayının üst katlarından birinde, Ruslar tarafında bir pencereyi açarak, ezan okumaya başladı. Kafirler o esnada o pencereye çok yoğun ateş ettiler ama, kardeşimize hiç bir mermi isabet etmedi. Müslümanla kafirin ölüm biçimi bile farklı. Kafirin ölümü, korkuyla birlikte vücudunun bütün hatları gerilmiş, sanki gözleri göz çanağından çıkacakmış gibi şişmiş ve bir insandaki bütün çirkin halleri üzerinde taşı bir şekilde oluyor. Mücahidin ölümü (şehadet) ise; o son nefesini teslim etmeden önce, derin bir nefes alarak ve Allah'a kavuşmanın huzur ve zevkiyle, yüzünde oluşan bir gülümsemeyle olmaktadır ki; teslim olup, bir tarafta yattığında dahi, o sanki ölü değil, uyuyan bir insanı andırıyor. Bütün iç güzelliğini de vücudunun dış görüntüsüne yansıtmış bir vaziyette yatıyor.

Çeçenistan'da cihad başlayalı 417 gün oldu. 417 gündür bizim yakaladığımız bir şey var. O da Allah'ın bize yardımı. Savaşın içerisinde o kadar çok anekdotlar var ki; onları anlatmam, çok uzun zaman alır. Ben sadece bir kaçını söyleyeceğim. Özellikle dağ köylerinde, kuşatma altında, hiç imkânı bulunmayan mücahidlere, kurutulmuş ekmek ve

yönetilmemizin bir zaruret olduğuna inandım." diyordu. Kısacası aşamalı olarak, şeriat yönetiminin altını çiziyordu İmayev.

Bir ara Şamil Basayev'in "Ruslar banşa sadık kalmazlarsa, Moskova'da nükleer silah patlatabilecekleri" tehdidini soruyorum. "Evet" diyor. "Moskova'da da, nükleer silah patlatabilecek güçteyiz. Ama bizim dinimizde masum insanlara dokunulmaz." diyor İmayev.

Osman İmayev, sempatik görünüşü ile karşısındakine güven veriyordu. Savaşın en heyecanlı, en tehlikeli anlarını anlatırken bile, olağanüstü bir rahatlık vardı üzerinde. Şehadetten bahsederken, tebessümü yüzünden eksik etmiyordu. Bütün bunlar Çeçen savaşçılarının psikolojisini yansıtmaları açısından, önemli ipuçlarıydı. Ölümüne gider gibi yürüyen bu insanlar karşısında, ne yapabiliirdi, ölmekten köşe bucak kaçan Rus askerleri? Aslında İmayev'de gördüğüm bu psikoloji, bütün Çeçenlerin ortak özelliği gibi geldi bana. Çünkü öyle bir öğretiyle yetiştiriliyor ki Çeçen savaşçıları, ölümden korkmaları mümkün değildi. Bana Çeçen mücahidler arasında yaygın olan, ünlü bir çeçen öğretisini anlattı. O zaman, daha iyi anladım bu insanların savaşı nasıl kazandıklarını... Osman İmayev'in anlattığına göre şöyle diyordu Çeçen öğretisi : "Kafir (Rus)'den korkulmaz!.. Kafir, silahlı da olsa seni öldüremez, çünkü mermisi olmayabilir! Mermisi olsa da yine seni öldüremez. Çünkü horozu bozuk olabilir! Horozu sağlam olsa da, seni öldüremiz, çünkü tetiği bozuk olabilir! Tetiği sağlam olsa bile seni öldüremez, çünkü mermi namludan çıkmayabilir! Mermi namludan çıksa bile, seni öldüremez, çünkü isabet etmeyebilir!.. Isabet etse bile seni öldüremez, çünkü can alıcı yerine, kalbine, alnının çatına değse bile yine seni öldüremez, çünkü şehidler ölmez!..." Evet doğru söylüyordu İmayev, Şehidler ölmez... Zira yerin göğün ve arasındakilerin sahibi olan yüce Allah Kuran'ında söylüyordu: "Allah yolunda ölenlere ölümler demeyin, onlar diridirler, Rabpleri katında nızıklandırırlar." diye.

Şimdi soruyorum kendime: "Bu duygular içinde savaşan insanı kim yenilgiye uğratabilir?"

Çeçenler yenilmez, çünkü şehidler ölmez!..

Savaş Ortamında Kur'an

Osman İmayev, Türkiye'ye ikinci gelişinde, 2-4 Şubat 1996 tarihinde-Ankarada düzenlenen Kuran Sempozyumuna Savaş Ortamında Kuran konulu bir tebliğ sundu. Çeçenistan Devletinin üst düzeyinde görev alanların kimlik ve birikimlerinin yansıtılması açısından, bize bir fiki verebilir. düşüncesiyle, tebliği buraya almadan geçemedim

Savaş Ortamında Kur'an
Esselam-ü Aleyküm

Çeçenistandaki müslümanların, savaşçıların ve bütün insanların selamlarıyla huzurunuzdayım. İşlerimin yoğunluğu sebebiyle, fazla uzun konuşmayacağım. Mübarek Ramazan ayının bu Cuma gününde, yapmış olduğumuz bu toplantının çok özel bir anlamı olsa gerek. Buna istinaden ben de, İslamla, Kur'an ve imanla donanmış bir hayatı öneriyorum. Bu konuşmamda Çeçenistan'daki savaştan ve müslümanların sabır ve kararlılıklarından kısaca bahsedeceğim.

Geçen yıl Haziran ayının onüçüncü gününde Ruslar adına bir general; dünyaya, Çeçenistanda sanki büyük bir başarı kazanmış gibi, "Bu günleri unutmayın ve bize kaşı gelmeyin" mesajını vermişti. Ama Allah'ın sözü ise, hiç bir anlam ifade etmiyordu. Haziran, on üçünden on dördüne döndüğü gün, yeryüzündeki bütün insanların hayret ettiği Kafkas Klasığıne yönelik destanlaşan bir mücadeleyi Şamil Basayev komutanlığındaki askerler, Rusyanın içlerine girerek gerçekleştirmişlerdir. Özellikle Budennovsk'ta yapılan bu mücadele ve sonrasındaki sonuçlar, Allah'ın çok net bir şekilde görülen yardımındı. Geçekten Budennovsk'ta Allah'ın yardımına işaret eden, çok mükemmel hadiseler vardı. Tam mağlup olduk, bittik, denilen bir zamanda,

Nasıl bir psikoloji ile savaştıklarını anlamakta, hiç te zorlanmıyorsunuz. Size, daima Allah'ın yardımından, şehadetten bahsediyor. Bir ara ellerini boğazlı kazağının içine sokarak, üzeri meşin kaplı, muskaya benzer bir şey çıkarıyor ve ekliyor: "Bakınız, her Çeçen savaşçısını boynunda, Bu Kur'an'dan asılı. Bunlar bize, Türkiye'den geldi. Oradaki hocalarımıza kontrol ettirdik ve Kur'an-ı Kerim'ler olduğunu te'yid ettirdikten sonra, boyunlarımıza taktık. Şimdi siz, Çeçenler'in korkmasını mı bekliyorsunuz?" O arada, boğazlı kazağının üzerinden sarkıttığı ve dışarıdan görünen, üçgen şeklindeki meşin kaplı kolyesini, merak ettim. Ortada ayyıldız vardı. Kenarındaki Arapça yazıyı, okuyamıyordum ama belliki, manasını biliyor, idrak ediyordu. Bana okuttu: "Eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Abdühü ve Resulühü" yazılıydı. Arka tarafında da adı ve künyesi. Yani bu bir künyeydi. Üzerinde yazılı anlamlı mesaj taşıyan kişinin, Allah'a kavuşmaktan başka bir dileği olabilir mi? Zira, şehadet sözünü boynunda taşıyordu daima!

Bir ara telefon geliyor. Bizden sonraki gideceği yerden, arkadaşları soruyorlarmış, nerede kaldı gelsin diye. Gülümseyerek verdiği cevap: "Eğer savaşa gideceksek, hemen geliyorum. Yok sohbet için çağırıyorsa, biraz beklesinler!..."

Karşımda, her an şehadetin özlemini yaşıyan, bir insan duruyordu.

Ardından savaş anılarını anlattı. Allah'ın yardımına inançlarının, sonsuz olduğunu defalarca vurguladı. "İnsana gurur veren bu tür şeyleri anlatmayı sevmem ama, bakınız bir olay anlatayım." dedi. "Sekiz arkadaş operasyona çıkmıştık. Elimizde üç tane ağır silah vardı. Yolda Rus ordusuna rastladık. Yaklaşık 120 tane tank vardı karşıımızda. Bir süre gizlenerek, yaklaştıktan sonra mevzilandık ve Allah-ü Ekber diye, atışlara başladık. Üç Rus tankını havaya uçurduk. Derhal üzerimize kurşun yağdırmaya başladılar. Abartma olarak söylemiyorum, belki bir yıl yetecek miktarda kurşun yağdırdılar üzerimize. Ben, omuzumdan hafif yaralandım. Arkadaşlardan da bir kaç da, hafif yaralar almışlardı. Ruslar ise, sabaha kadar büyük panik yaşadıkları sonra, sabah geri çekildiler."

Rusya'nın her türlü silaha ve teknolojiye sahip olduğunu hatırlatıyor ve bunlara karşı nasıl savaştıklarını soruyorum. İlginç bir cevap veriyor. "Teknolojiyi kullanmak iman ister. İmansızlar size bir şey yapamazlar. İsterlerse en gelişmiş silahlara sahip olsunlar. Çeçen cihadı bunun örnekleriyle dolu. Ve Allah için savaşan neden korkar ki?" diye cevaplıyordu. Örnek olarak bir arkadaşının saldırısını anlattı. "Rus tankı kentin ortasında yürürken, roketi alıp karşısına geçti. Tank üzerine doğru geliyor, ama hiç umursamıyor. Nişarı almaya çalışıyor. Bu arada kendisine bağırırdım, 'Çekil tankın önünden' diye. Bana döndü 'Yahu biraz sabret daha ateş etmedim' dedi. Bu arada tankın otomatik silahı, durmadan ateş ediyordu. Ama sürücü olan Rus, korkudan silahı otomatikçe bağlamış rastgele ateş ediyordu. Biraz sonra 'Allah-ü Ekber' sesini duyduk. Ardından, tankın havaya uçuşunu seyrettik. İman teknolojiyi yendi."

Şu anda en çok neye ihtiyacınız var diye sorduğumda, cevabı, tek kelimeydi "Barış" Aslında ben, biraz da yardım anlamında, nelere ihtiyaçları olduğunu ve islam dünyasından yardım alıp almadıklarını, sormak istiyordum. Ve sordum "Bize müslüman halklar yardım ediyor. Devlet olarak hiç bir devletten yardım almadık. Aslında biz savaşa girerken, islam ülkelerinin yardımımıza koşacaklarını sanmıştık. Ama yanlış. Ben nereden geldiğini bilmiyorum. Ama dışarıdan yardım olarak, sadece iki sandık mermi yardımı gördüm. Başka bir şey görmedim." Aslında, sözde islam ülkelerinin, konumlarını gözler önüne alırsak, hiç te yadırganacak bir durum yoktu ortada.

Çeçenler, içerisinde bulundukları yalnızlığa rağmen, bağımsızlıkta ısrarlılar. Bağımsız olmak beraberinde devlet olmayı gerektiriyor. Devlet ise, yönetim biçimini belirleyecek ideolojiye muhtaç. "Çeçenistan nasıl bir ideolojiyle yönetilecek?" şeklindeki sorumun, cevabı da netti. Yüzünden hiz eksik etmediği tebessümle "Elbette demokrasi olmayacaktır. Ama demokratik olduğunu iddia eden ülkelere, örnek olacağız. Bizim kendi öz değerlerimizi esas olarak alacağız. Ve şeriata geçeceğiz." Osman İmamev, bu noktada, batıların çifte standartları, üzerinde durdu özellikle. Ama şariat üzerinde ısrarlıydı. İsrarının bir temeli vardı. "Özellikle savaşçılar arasında dolaşırken, şariatla

Çeçenler Yenilmez - Çünkü Şehidler Ölmez!..

Şanlı Çeçen kıyamını, yerinde izleyip, ülkemiz halkına ve özellikle İslamî kesime, objektif olarak aktarmak gayesiyle, 95 Mayıs-Haziran aylarında Çeçenistan'a yaptığımız seyahatte; görüşemediğimiz Osman İmayev'le Türkiye'de görüştük. Çeçenistan'a gitmeden evvel, Dudayev'in temsilcisi olarak Ruslar'la yapılan görüşmelerde, televizyonlardaki o heybetli haliyle gıyaben tanıdığımız Osman İmayev... Türkiye'ye geldiğinde, gazetemizi arayarak, bizimle görüşmek istediği haberi bana ulaştığında, içimi bir sevinç kaplamıştı. Gazetemize geldi. Hoş beşten sonra, yapacağımız görüşmeyi; kendisinin Türkiye'yi terketmesinden sonra yayınlamamızı, özellikle tembih etmişti. Sohbe başlamadan önce, bizim ilk seyahatimizde Venedo'da, Genel Kurmay Karargâhı'ndaki görüşmelerimizden haberdar olduklarını; Dudayev'in, bizlerin Şatoy'a getirilmesi için, bir kaç tane askerini Venedo'ya gönderdiğinde, bizlerin Venedo'dan ayrıldığımızdan dolayı bulamadan geri geldiklerini; bu gelişmeler sırasında Dudayev'in yanında bulunduğunu ve 'Dudayev sizlerle çok görüşmek istedi, fakat kismet olmadı' diye belirtmesi beni bayağı heyecanlandırdı. Kendisiyle yaptığımız bu görüşmeyi, Sefer Turan kardeşimle birlikte yaptık. Osman İmayev'in özellikle belirtmesinde dolayı, kendisi Türkiye'yi terkettikten sonra yayınlamaya söz verdiğimiz için; Selam Gazetesi Ankara Temsilcisi Talip Özçelik kardeşimle, Çeçenistan'a yapacağımız ikinci seyahate çıkarken; Genel Yayın Yönetmenimiz Sefer Turan'a 'Biz gittikten sonraki sayımızda, yayınlamasını tembihleyerek' Azerbaycan üzerinden Çeçenistan'a doğru yola çıktım. (10)

Osman İmayev... Henüz kırkını doldurmamış, genç bir mücahid... Ruslar'la, Müslüman Çeçenler arasındaki barış görüşmelerinde, Çeçenler adına görüşmelere katılan ve anlaşmaya imza atan genç komutan... Yaklaşık bir saatten fazla süren sohbetimiz esnasında, sadece 3.000 savaşçısı olan Çeçenler'in, nükleer silah dahil, her türlü silaha sahip olan Ruslar'a karşı, savaşı kaybetmeyeceklerinin nedenini anladım. Eğitimini Moskova Üniversitelerinden birinde yapmış olan İmayev, bağımsızlıktan önce, Rusya'da resmî görevler almış. Çeçenistan'ın bağımsızlığından sonra, yürürlüğe giren bir çok kanunun hazırlanmasında bilfiil emeği geçmiş. "Şu anda resmî bir sıfatınız var mı?" diye sorduğumda aldığım cevap şu oldu. "Sadece Allah Yolu'nda bir savaşçı" Barış görüşmelerinde Çeçenler adına, müzakerelere katılmasını şöyle anlatıyor: "Ruslar bana, barış görüşmelerinin hangi şartlarla, nerede yapılmasını sorduklarında, dedim ki 'Üç şartım var. Bunları kabul ederseniz, nerede olursa olsun, görüşmelere katılırım' 'Üç şartım şunlardı: 'Kendi arabamla gelirim. Kendi askerlerimle gelirim. Kendi bayrağımızla gelirim.' şartlarını kabul ettiler. Zira gelebileceğimi zannetmiyorlardı. Ama ben, yanıma bir kaç asker alarak gittim. Yolda, üzerimize ateş ettiler. Arabam yaralar aldı. Başımdan hafif bir sıyrık aldım." Bu arada kendisine, görüşmeler esnasında Dudayev'le arasında anlaşmazlıklar çıktığına dair, haberlerin yayıldığını hatırlattım. Doğru olmadığını söyledi. Anlaşmanın Çeçenler aleyhine olduğu, şeklinde de söylentiler olduğunu söyledim. Bunun üzerine yanında bulundurduğu, Ruslar'la yaptığı anlaşmanın aslını çıkararak, izah etmeye başladı. "Bakınız, her şey bir tarafa; Ruslar, 300 yıldan bu tarafa ilk defa, bizimle barış masasına oturuyorlar. Bu, büyük bir zafer değil midir? Şu maddede, Ruslar'a her Çeçen köyünde 25 Çeçen gencinin silahlanmalarını kabul ettirmişiz. Çeçenistan'da yaklaşık 400 köy var. Bu demektir ki, toplam 10.000 kadar silahlı savaşçımız olmuştur. Ve şu anda Şamil Basayev'in gerçekleştirdiği operasyonun, uluslararası hukuka göre "terörist" bir eylem olmadığını belgelemekle meşgulüz. Zira O'nun yaptığı, nizami savaşın bir parçasıydı." Ruslar'ın barışa sadık kalıp kalmayacağını sorduğumda, gayet rahat cevap verdi: "Şimdi, barışı bozmaya çalışıyorlar ama, biz zaten savaşa hazırız."

17 Haziran 1995: Çeçenler'e karşı Rus Güvenlik güçlerince, sabah saat 5.00 sularında bir operasyon düzenledi. İlk operasyon aralıksız, 6 saat sürdü. İlk saldırıda, askeri savaş helikopterleri, tank, top ve ağır silahlar kullanılmasına rağmen Ruslar'ın, bir çok kayıp verdiği, Çeçenlerden ise kayıp verilmediği ajanslar tarafından açıklandı. Ruslar'ın fiyaskoyla sonuçlanan bu ilk baskınlarından sonra Çeçenler, ellerinde bulunan rehinelere, çoğu hamile kadın ve çocuk olan 150 kişiyi, salıverdiler.

Serbest bırakılan rehinelere "Çeçenler bize iyi davranıyor, içerdekiler Çeçenler'in değil, Ruslar'ın kurşunlarına hedef oluyorlar" diye açıklamalarda bulundular. Fiyaskoyla sonuçlanan ilk operasyondan sonra, öğlen saatlerinde ikinci bir operasyonda bulunan Ruslar'ın, özel komando birliği Alfa Birlikleri halkın yoğun protestosuna uğradı.

18 Haziran 1995: Budennovsk şehri hastahanesindekileri ellerinde rehin tutan Çeçenler, sonunda Yeltsin'i dize getirdiler. Moskova'dan, Çeçen Komutan Şamil Basayev ile telefon bağlantısı kuran Başbakan Viktor Çerno mirdin, Çeçenistan'daki operasyonların hemen durdurulacağını ve barış görüşmelerinin başlayacağı yolunda güvence verdi. Rusya'nın Çeçenistan'daki kuvvetlerinin komutanı General Kulikov birliklerine, bütün askeri operasyonları durdurma emri verdi. Şamil Basayev, gece az sayıda kabul ettiği gazetecilere yaptığı açıklamada "Ben terörist değil, SABOTAJCI'yım. Çünkü, savaş devam ediyor, savaş sürdüğü için benim yaptığım eylem, terörizm değil, SABOTAJ'dır." dedi. Basayev, konuşmasının devamında "Yanına iki yüz kadar rehineyi alarak, otobüslerle ayrılacağını" belirtti ve 340 rehineyi daha serbest bıraktı.

19 Haziran 1995: Rusya'nın ORT televizyonu, Şamil Basayev komutasındaki Çeçen Mücahidler, şehid arkadaşlarının içinde bulunduğu soğuk hava tertibatlı bir kamyon ve 7 otobüsten müteşekkil; 150 kadar rehine, gönüllü rehinelere birlikte 8 Rus parlamenter, 16 Rus gazeteci'nin bulunduğu konvoy, Çeçenistan'a doğru yola çıktı. Ancak hastahane binası içerisinde yola çıkacak gönüllü rehinelere doldurtulan formlar, halk arasında tedirginliğe yol açtı "Teröristlerle gönüllü olarak yola çıkıyor ve sonuçlarına şimdiden katlanıyorum" diye, yazılı formları, her gönüllü rehineye Rus yetkililer imza attırdılar. Rus Başbakanı Viktor Çerno mirdin "Budennovsk'ta bir hastahane yüzlerce kişiyi rehin tuttuktan sonra, buradan otobüslerle ayrılacak Şamil Basayev konutasındaki Çeçen Mücahidler yerine ulaştığında, hiç kimseye acınmayacaktır." dedi. İnterfaks'ın haberinin devamında Çerno Mirdin "Çeçen silahlı guruba verilen güvenlik güvencelerine; bu grup, anlaşma yerine varıncaya kadar uyulacaktır." dedi.

20 Haziran 1995: Budennovsk'da rehin alınanlar ile gönüllü rehinelere ve gazetecilere taşıyan konvoy, Dağıstan'ın Hasavyurt Şehri'nde coşkulu bir kalabalık karşıladı. Yaklaşık 13.000 kişi kadar olan göstericiler, Şamil Basayev'in otobüsünün etrafında büyük bir izdiham yaşanmasına sebep oldular. Büyük sevinç gösterilerinde bulunan halkı, polis güçlükle kontrol altına alabildi. Dağıstan'ın iç işleri Bakanlığı yetkilileri, Hasavyurt'tan Çeçenistan'ın dağlık bölgesinde bulunan Zindak Kasabası'na ulaşan Şamil Basayev ve arkadaşları, ellerinde bulunan 130 rehineyi de serbest bırakarak, Çeçenistan'a sağ salım girdiler, açıklamasında bulundular. Bu arada İnterfaks Ajansı Stavropol Eyaleti Bölge Savcı Yardımcısı Aleksey Selyukov, Çeçen Komutan Şamil Basayev ve altı arkadaşı hakkında tutuklama emri çıkarıldığını belirtti. Savcı Yardımcısı Basayev ve 6 arkadaşı için, tutuklama kararına gerekçe olarak 'eşkiyalık, taammüden adam öldürme, rehin alma, toplum güvenliğini bozma' olarak gösterdi. Şamil Basayev ve arkadaşları, böylelikle müslümanların göğsünü kabartan, kafirlerin ise, kalbine büyük bir korku salan, bu iftihar eylemlerini başarılı bir şekilde sona erdirdiler.

Bu konuda, aslında çok şeyler yazılabilir. Fakat ben yazımı, böyle yiğit müslümanların sayısını rabbimin arttırmasını ve bizleri de onlardan eylemesini niyaz ederek; şu ayeti yeniden tefekkür edip, okumamızı tavsiye ederek tamamlıyorum: "Ey inananlar! Siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder, ayaklarınızı sabit kılar." Muhammed-7

Rusya'nın da desteklediği Gürcistan kuvvetlerine karşı, bölge müslümanlarının oluşturduğu Birleşik Kafkas Halkları Ordusu'nun komutanı olur. Savaşın sona erip, barış görüşmelerinin başlaması üzerine ülkesine döner. Çeçenistan'da büyük bir halk kitlesi tarafından, sevinç gösterileri ile karşılanır. Çeçenistan'a döndükten kısa bir süre sonra da, Tacikistan'a geçer ve Rusya yanlısı hükümete karşı, kıyam eden müslümanların yanında savaşır. Çeçenistan'da durum gerginleşince ülkesine dönmek zorunda kalır. 1994 Aralık ayında, Rus işgal kuvvetlerine karşı, Dudayev'e bağlı Hükümet kuvvetleri'nin bir komutanı olarak savaştaki yerini alır.

Bütün bunların arasında, Çeçenistan'ın bağımsızlığını dünyaya duyurmak maksadıyla ilki Türkiye, ikincisi Almanya'ya olmak üzere iki Rus uçağını kaçıır.

1991 Kasım ayında, Tupelov 154 tipi Rus yolcu uçağını 171 yolcusu ile Ankara Esenboğa Havaalanına indirir, hiç bir yolcuya zarar vermez.

Türk yetkili makamlarına "Şeriatımızı ve bağımsızlığımızı dünyaya duyurmak için bu eylemi gerçekleştirdiğini" açıklar. Yetkililer "Basın toplantısında 'şeriatı' karıştırmazsan seni serbest bırakır, ülkeni dönmene izin veriz; aksi takdirde, seni iade ederiz" pazarlığında bulunurlar. Şamil bunu kabul ederek basın toplantısında "Ülkemizin bağımsızlığını dünyaya duyurmak için, bu eylemi gerçekleştirdim" der. Ülkesine döndükten kısa bir süre sonra ikinci bir Rus uçağını, bu sefer Almanya'ya kaçıır. Alman makamları da, O'nu serbest bırakırlar.

İnguş Cumhuriyeti'nde yayınlanan, yerel bir gazetede yer alan bir yazıda, Şamil Basayev'in Çeçen dilinde şiirlerinin yayınlandığını ve ağzına kesinlikle içki koymadığı ve beş vakit namazını kıldığı kaydedilmektedir.

Şamil Basayev ve arkadaşlarının gerçekleştirdiği ve ümmetin yüzünü güldüren tarihi Budennovsk Baskını'nı ana hatlarıyla şöyle bir hatırlayalım:

15 Haziran 1995: Çeçenistan'a 180 km. uzaklıktaki, Rusya Federasyonu'nun Stavropol Eyaleti Budennovsk şehri 54.000 nüfusludur. Yerel saatle 14.30 sularında şehir merkezi, Şamil Basayev ve 100 kadar arkadaşı tarafından basılır. İlk ele geçirilen yerler, şehrin merkezi postahanesi ve emniyet müdürlüğü binalarıdır. Şehrin haberleşme sistemi imha edilir. Emniyet güçleri tesirsiz hale getirilir. Çıkan çatışmalarda Şamil Basayev kuvvetlerinden 8 müslüman şehid olur. Şehrin hastahanesi ele geçirilir ve içerisinde bulunanlar rehin olarak alınırlar. Bir başka grup mücahid de, 4 otobüs rehine ile şehrin güneyinde ve doğusunda etrafı, güvenlik güçleri tarafından kuşatılır. İlk günkü Rus zayıflığı ise 10'u polis olmak üzere 25 kişidir.

Şamil Basayev yaptığı ilk açıklamada Çeçenistan'daki Rus işgali kaldırılmazsa; ellerinde bulunan rehinelere öldüreceklerini, rehinelere çocuklar, yaşlılara, kadınlara, yaralılara kesinlikle dokunulmayacağını belirtir. Boris Yeltsin ise "Çeçen militanlarının istekleri yerine getirilemez, etkisiz hale getirmek için, tüm güçleri seferber edin" emrini verir.

16 Haziran 1995: Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov "Şamil Basayev'in kendi askerleri olduğunu, fakat bu baskınla hiç bir ilişkilerinin olmadığını, terörizme karşı olduklarını" açıkladı.

Şamil Basayev düzenlediği basın toplantısında "Gayelerinin terörizm olmadığını, tek gayelerinin Rusya'nın Çeçenistan'dan çekilmesi olduğunu" belirtti. Şamil Basayev konuşmasının devamında "insan hakları şampiyonları, aralarında hamile kadınların da bulunduğu Grozni Hastahanesi, Ruslar tarafından bombalanırken neredeydiler?" diyerek, Batı'nın ikiyüzlülüğünü, gözler önüne seriyordu.

Rusya Başbakan Yardımcısı Nikolai Yegorov'un Şamil Basayev'e kendilerini istedikleri ülkeye götürecek uçağı sağlamayı, istedikleri kadar parayı vermeyi, teklif ettiğini ancak; Basayev'in bunu kabul etmediğini açıkladı. Şamil Basayev'e bağlı güçler, Çeçenistan'da savaştıklarını tesbit ettikleri, 5 Rus pilotunu idam ettiler. Rehinelere önce 20, daha sonra ise 30 cesedi General Viktor Medvedetskoy'a teslim etti.

Halihazırda Grozni'de anlaşma için konuşmalar devam ediyor. Bu konuda basına malumat verilmektedir. Taraflar askeri hareketlerini şu an durdurmuş bulunmaktadır. Rusya Başbakanı Çernomyrdin "Basayev ve askerleri, Çeçenistan arazisine varınca kanun karşısında cevap vereceklerdir. Bütün meseleler Rusya kanunları çerçevesinde halledilecektir." demiştir. O'nun bu sözlerine göre, hiç bir iyi niyetten söz edilemeyeceği, söylenebilir.

Şu an Moskova'da Kremlin'deki "Ak Ev" in korunması güçlendirilmiştir. Rusya Parlamentosu'nda güvenlik meseleleri üzerine oluşmuş komite, hükümete güvensizlik kararı vermiştir.

Olay dünya basınında ve siyasi çevrelerinde şok etkisi yapmıştı. Gerçekte Şamil Basayev ve arkadaşları, askeri olarak çok büyük bir operasyon gerçekleştirmişlerdi. Bu olayın büyüklüğünü, askeri operasyonlarda uzman olanlar ve bu sahada çalışanlar daha iyi kavrayabilirler.

Çünkü bir zamanlar İsrail güvenlik güçlerinin, Entebbe Baskını'nda gösterdikleri başarı, dünyanın dilinde, aylarca sakız olmuştu. Nihayetinde kaçırılan bir uçağa, yabancı bir ülke havaalanında yapılan başarılı bir operasyonla, uçak kaçırılanlar etkisiz hale getirilmiş, rehinelere sağ salım kurtarılmıştı. Gerçekten bir başarı idi. Fakat İsrail'in elindeki imkânlar, göz önüne alınacak olursa; Şamil Basayev'in başarısının yanında (askeri olarak) çok sönük kalmaktadır.

Kanaatime göre, Şamil Basayev'in gerçekleştirdiği bu operasyon, İslam tarihinin, ender olayları arasında, yer alacak bir olaydır. Çünkü yaptığı iş, muhtevası ve sonucu bakımından mükemmel bir olaydır.

Şamil Basayev'in 15 Haziran 1995 günü başlayıp 20 Haziran 1995 günü zaferle sona eren, tarihi operasyonu ile ilgili, o günlerdeki değerlendirme yazımı, burada tekrar sizlerle paylaşmak isterim:

Alemlerin yaratıcısı Allah Azze ve Celle, nelere kadir değil ki. Rabbimiz kendi dinine yardım edenlere, kendi yoluna sadakat gösterenlere, katından nimetler ihsan ederek, onları başarılı kılmaktadır.

Yüzyıllardır eğik olan müslümanların başını kaldıran, kafirler karşısında zillet içerisinde olan müslümanların, birazını olsun, izzete kavuşturan İmam Humeyni'den sonra; müslümanlara ferahlık veren, kafirlere ise dünyayı dar eden, iki olayı zikretmek istiyorum. Bunlardan birincisi 23 Ekim 1983 günü sabahın erken saatlerinde, bir kaç saniye ara ile; Lübnan'da bulunan ABD ve Fransız elçilikleri, iki müslümanın iftiharî saldırısı ile yerle bir olurlar.

ABD elçiliğinde 241, Fransız elçiliğinde ise 49 olmak üzere, toplam 290 kişi öldürülüp, yüzlencesini yaralayınca; Amerika'lı ve Fransız askerler hemen o gün arkalarına bakmadan, Lübnan topraklarını terk ettiler.

Dünya emperyalizminin, kolu kanadı kınılmış Rusya Şubesi'de, bu tür bir iftiharî eylemle 15 Haziran 1996 günü sarsıldı. 20 Haziran 1996 günü de, Şamil Basayev'in şanlı zaferi ile neticelenen olayda, eli kolu bağlı olarak, Şamil Basayev'in istediği şartlara ses çıkaramamıştı.

"Mü'minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterdiler; kimisi adağını ödedi, kimisi de bekliyor (Şehid oluncaya kadar doğuşacaklarına dair söz verdiler, kimisi şehid oldu, kimisi de şehid olmayı bekliyor) Onlar asla verdikleri sözü değiştirmediler. Ahzab 23

Şamil Basayev ve arkadaşlarının, başarılarındaki temel faktörün, yukarıdaki ayet olduğunu zannediyorum. Çünkü şehadeti göze almadan, bu eylemin gerçekleşmesi mümkün değildir. Sebebi ise, Budennovsk şehri, Çeçenistan sınırına 180-200 km. uzaklıkta bir Rus şehri olmasıdır. Buraya saldırıp, sağ kurtulmak milyonda bir ihtimalkdir. Rabbimizin inayeti ile bu milyonda bir ihtimal gerçekleşti ve Şamil Basayev, yüzünün akı ile, bu eylemden zaferle çıktı.

Şamil Basayev 1965 doğumlu olup, ilk savaş tecrübesini, Afganistan'da Ruslar'a karşı mücahidlerin safında edinmiştir. Üç yıl Abhazlar'ının yanında, Kafkasya'nın bir çok yerinden gelen müslüman savaşçılarla, Gürcistan kuvvetlerine karşı savaşmıştır.

Basayev Ruslar'a Kök Söktürdü

6 aydır Rusya siyasi liderleri ve Çeçen liderlerinin gerçekleştiremediklerini, General Mayor Şamil Basayev, bir günde gerçekleştirdi.

Rusya Başbakanı Çerno Mirdin, Çeçenistan topraklarında bütün askeri harekâtların durdurulması hakkında, resmi anlaşma imzaladı. Rusya resmi temsilcisi heyeti Grozni'ye gelmiştir. Burada Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Heyeti temsilciliği binasında, Çeçenistan tarafı ile sulh konuşmalarına başlamışlardır. Bu görüşmelerde Çeçen tarafını, Çeçenistan eski Başsavcısı Osman İmayev temsil etmekte.

Şamil Basayev 1965 yılında doğmuştur. Hava Kuvvetleri Okulu'nu bitirmiştir. Afganistan'da Afgan Mücahidleri tarafında ve Tacikistan'da muhalefet saflarında savaşmıştır. Abhazya'daki savaşlarda "Patpolkovnik" rütbesi (iki yıldız) almış olup, Çeçenistan savaşında ise Dudayev, Şamil Basayev'e "Polkovnik" rütbesi vermiştir. Bu günlerde ise (14-15 gün önce) Basayev'e "General Mayor Harbî rütbesi" ve "Halk Kahramanı Harbî rütbesi" verilmiştir. Şamil Basayev hali hazırda Hasavyurt şehrinde. Haziran'ın 15'inde, saat 12.30'da plaka numarası olmayan iki Kamaz marka kamyon ve bir Uaz marka otomobille, Çeçenistan'ın Neftekumsk şehrinde, Budennovsk şehri tarafına hareket etmiştir.

Budennovsk şehri, 1799 yılında kurulmuştur. Stavropol Eyaleti'nin Budennovsk ili'nin merkezidir. Kuma Çayı'nın kenarında kurulan şehrin nüfusu 54.000 civarındadır. Şehirde kimyasal maddeler üreten bir fabrika olup, bu yönüyle stratejik önemi vardır.

Budennovsk şehrine giren Basayev ve askerleri bir kaç saat içerisinde, şehir hastahanesini ve postahanesini, ele geçirmişlerdir. Artık o andan itibaren (15 Haziran) Budennovsk şehri ile dünyanın telefon bağlantısı kesilmiştir. Saat 20.30'da ele geçirilen şehir hastahanesine, 30 kadar gazeteci gelmiştir. Şamil Basayev burada yaptığı basın toplantısında "Kendisinin ve askerlerinin terörist olarak kabul edilemeyeceğini beyan etmiştir."

O "Biz Çeçenistan'ın kurtuluşu ve bağımsızlığı uğrunda mücadele ederiz. Yalnız siyasi talepler öne sürüyoruz." demiştir. Ve bazı istekler öne sürmüştür. Bu istekler:

1-Rusya ordusu Çeçenistan'dan çıkarılmalıdır.

2-Savaş bir an evvel durdurulmalıdır.

3-Dudayev'le bir an evvel görüşmelere (anlaşma hükümleri konusunda) başlanmalıdır.

4-Çeçenistan'da, kuruluşuyla ilgili yeniden seçimler yapılmalıdır.

Basayev, daha sonra taleplerinin yerine getirilmediği ve binaya karşı hucum olduğu takdirde; binadaki rehinelere öncelikle askerler, devlet organlarında çalışanlar, sonra da sağlam erkeklerin vurulacağını; kadın, çocuk ve hastalara ise dokunulmayacağını ve hali hazırda hastabakıcıların vazifelerini yerine getirmekte olduğunu belirtti.

Gazeteciler, Şamil Basayev'e şu soruları sordular:

Nasıl oldu da siz Budennovsk şehrine kadar gelebildiniz?

"Bizim esas maksadımız Moskova'ya kadar gidip, buradaki yaptıklarımızı, Moskova'da da gerçekleştirmekti. Paramız olsaydı, bu hiç te zor olmayacaktı. Her üç kamyon da, oldukça rahat hareket ediyordu. Her polis geçiş noktasında, polisler bir miktar para verdik, buradaki her adam için 500 Ruble'den 50.000 rubleye kadar rüşvet verdik. (1 dolar yaklaşık 50.000 Ruble) Paramız kalmadığından bizde burada kaldık. Biz sonuna kadar sözümüzde duracağız" diyerek Şamil Basayev basın toplantısını sona erdirdi. Haziran'ın 19'unda Basayev ve askerleri, Moskova saatiyle 16.00'da hastahaneyi terk ettiler. 5 Ikarus otobüs ve bir kamyonla oluşan konvoyla; Çeçenler, Rusya Parlamentosu'nun temsilcileri, yerli hakimiyet organlarının temsilcileri, 13 gazeteci ve 120 gönüllü iştirak etmiştir. (Aynı zamanda otobüslerin her birinde güvenlik açısından bir miktar rehineyi bulundurmaktadırlar) Artık hastahanedeki rehinelede çıkarılmıştır.

yapan Can Dostumuz Yasir Abbasov ile Azerbaycan-Dağıstan sınırını kaçak olarak geçip, yaklaşık 200-250 km. uzunluğunda bir karayolunu, kaçak olarak katedip, Çeçenistan'a girdik. (09)

Naiber-Alleroy üzerinden, Genelkurmay Karargâhı'nın bulunduğu Vedeno şehrine ulaştık. Burada bizi Şamil Basayev karşıladı.

Şamil Basayev, ilk gördüğüm anda, Fetih Suresi'nin son ayetlerini hatırlattı.

"Muhammed Allah'ın Rasûlü'dür. Ve O'nunla birlikte olanlar da kafirlere karşı zorlu, kendi aralarında ise merhametlidirler."

Kendisiyle yaklaşık 45 dakika yaptığımız görüşmede, sıcakkanlı, canayakın ve sempatik bir izlenim bıraktı. Görüşmemizin akabinde hemen yanibaşımızda bulunan askerleriyle aralarında geçen diyalogları; bana, Şehid Reisimiz Metin Yüksel'i hatırlattı. Askerleriyle olan samimi ve şakalaşan davranışları, tıpkı Metin Yüksel'in davranışı gibi idi.

Kendisiyle tanışma faslını bitirdikten sonra, sıcak temasın bulunduğu cephelere gitmek isteğimizi söylediğimizde, bize çok tehlikeli olduğunu ve korkabileceğimizi söyledi. Ben de kendisine Afganistan'da ve Bosna'da, cephelerde bulunduğumu anlattım. Bunun üzerine işaret parmağı ile bir tarafı işaret ederek, "Şurada 3 km. ilerde on günden beri Ruslar'la savaşıyoruz. Sizi oraya götürebilirim." Cephede durumun nasıl olduğunu sorduğumuzda ise cevabı şaşırtıcıydı "Yaklaşık yüze yakın tank ile bize saldırdılar. On günden beri bir adım ilerleyemediler. Fakat on gündür Vedeno'yu uçaklarla bombardıman ediyorlar. Şehirde isabet almadık bina neredeyse kalmadı. Maalesef, uçaklara karşı uçaksavarlarımız yeterli değil. Bizim elimizdeki uçaksavarlar 1.000-1500 m. menzilli. Uçaklar ise 3.000 m.den aşağıya inmiyor. Yukarıdan bombaları sallayıp kaçıyorlar. Bizim ise elimiz kolumuz bağlı, sadece taciz atışı yapabiliyoruz. Ama karada bir adım bile atırmıyoruz. On günden beri, sadece kırk kişi karşısında, bir adım bile ilerleyemiyorlar." Bu konuşma esnasında sağımızda, solumuzda bir sürü asker bulunmaktaydı. Ben bu askerleri göstererek "Cepheye neden daha fazla asker götürmüyorsunuz?" diye sorduğumda, beni hayrete düşüren şu cevabı vermişti "İhtiyacımız yok. Sadece bu askerleri bazen 24 saatte, bazen iki günde bir değiştiriyoruz." Bu cevap karşısında o anda biraz inanmamıştım, daha doğrusu mutmain olmamıştım. Karşımdaki yiğit müslümanın, yalan söylemediğine kesin kanaat getiriyor olmama rağmen, söyledikleri bana imkânsız gibi gelmişti. Kendisiyle görüşmemiz uzadıkça, içimde bir yakınlık, sıcaklık oluşmaya başladı ve söyledikleri bana Hz. İbrahim (as) ile Cenab-ı Hak arasında geçen kıssayı hatırlattı.

"Hani İbrahim: 'Rabbim bana ölümleri nasıl dirittiğini göster' demişti. (Allah O'na): 'İnanmıyor musun?' deyince 'Hayır (inandım), ancak kalbimin tatmin olması için.' demişti. Öyleyse dört kuş tut. Onları kendine alıştır, sonra onları (parçalayıp) her bir parçasını bir dağın üzerine bırak, sonra da onları çağır. Sana koşarak gelirler. Bil ki, şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." Bakara Suresi 60

Kendisiyle kısa görüşmemiz sonunda, Aslan Mashadov ile görüşmemizin akabinde gelip, bizi alarak 3 km. ilerdeki cepheye, birlikte gitmeyi kararlaştırdık. Fakat bizim Genel Kurmay Başkanı Sayın Aslan Mashadov ile görüşmemiz sonunda akşam oldu. Ertesi gün de, olağan üstü bir bombardıman yaşadık. Karargâhın, Vedeno'yu boşaltma karan; ertesi gün, ilkinden sonra başladı. Kafkasya'nın kahramanı, yiğit insan, Şamil Basayev ile bir daha yüz yüze gelemedik.

Bu görüşmemizden iki hafta sonra Şamil Basayev, Ruslar'ı dize getiren o meşhur Budennovsk Baskını'nı gerçekleştirdi. Bu baskının, ajanslarda birinci haber olarak yer almasıyla, biz de haberdar olduk ve ilk duyduğum andan itibaren, bu yiğit müslüman kardeşimizin eyleminin başarıyla neticelenip, sağ salim ülkesine dönmesi için, namazlardan sonra dua ediyordum.

O günlerde Çeçenistan Cumhuriyeti Güvenlik Bakanlığı Özel Şube Başkanı dostumuz Hüseyin Gurbanov ile telefon bağlantısı kurup, Şamil Basayev'in yaptığı eylem hakkında, ayrıntılı bilgi almaya çalıştık. Hüseyin Gurbanov'un Bakü'den 21 Haziran 1995 tarihinde geçtiği faksta şöyle diyordu:

gücü yetmediği için, bazı ufak tefek yaptırımlar uyguladı. Ne zaman ekonomik ve askerî güce sahip oldu; işte o zaman (Aralık 1994), Çeçenistan'ı işgal etti.

Bizim bildiğimiz kadarıyla, 1991 yılında Çeçenistan bağımsızlık ilan etmişti. Rusya, neden hemen askerî müdahalede bulunmadı da 1994 Aralık ayında işgal etti?

Rusya Federasyonu, 1993 yılına kadar ekonomik olarak çok zor durumda idi. En önemli sebebi budur. 1993 yılına gelindiğinde, beyannameler göndererek Çeçenistan'ın federasyonda kalması hususunda ısrar etti. Bu ısrarın en önemli sebebi, Çeçenistan'a bağımsızlık verirse; Tataristan, Kabartay-Balkarya, Osetya vb. özerk cumhuriyetlerin de, bağımsızlık isteyeceklerini tahmin etmesiydi. İkincisi, 1993 yılında Çeçenistan'ın dış ülkelerle petrol anlaşmaları yaparak; Çeçenistan'ın ekonomik olarak da durumunu düzeltmek istemesiydi. Sizde bildiğiniz gibi Rusya'nın, Çeçenistan'ın kendi toprağı olduğunu iddia etmesinin en önemli sebebi, Çeçenistan'daki petrol yataklarıdır. Buna karşılık ise Çeçenler "Rusya Federasyonu'nun, nasıl Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nden ayrılmak hakkı ise, bizim de Rusya Federasyonu'ndan ayrılmak hakkımızdır." diye, iddialarda bulundular. Savaş başlamadan 2 ay önce, Dudayev'le yaptığım bir görüşmede Dudayev bana: "Çeçenistan, dünyanın en kaliteli petrollerine sahiptir. Biz inşaallah bunları dünya ülkelerine arzettiğimizde, dünya devletleri, Kuveyt petrollerinden daha kaliteli olan bizim petrolümüze yöneleceklerdir. Böylelikle halkımız, büyük bir ekonomik güce ve stratejik bir konuma sahip olacaktır." demişti.

Savaştan önce Çeçenistan, Rusya Federasyonu'ndan çıktıktan sonra, Çeçen mühendisleri, projeler oluşturarak petrol gelirlerinden elde edilen ekonomik imkânlarla, büyük toplu konut projelerini gerçekleştirdiler. Böylece Çeçen halkı, daha iyi bir hayat standardına ulaşma işaretleri verdi. Rusya Federasyonu'ndan, bir kaç sene önce ayrılan Çeçenistan'ın, kısa bir sürede, Rus halkından daha iyi bir gelir düzeyini ve hayat standardını yakalamasını, Rus idareciler hazmedemediler.

Diğer bir sebep, Azerbaycan'ın sahip olduğu petroleri, dünya ülkelerine arz ederek, pazarlama anlaşmalarının, son safhalara ulaşmasıdır. Azerbaycan'ın bağımsızlığını tanıdığı için, ona bir şey yapamıyordu. Çeçenistan'ı da elinden kaçırırsa, Kafkaslar'daki hakimiyetinin, tamamen elinden gideceğini sezinlemesiydi.

Batı'nın bu işgale kayıtsız kalmasının en önemli sebeplerinden birisi, Rusya ile Aralık 1994'de yaptığı anlaşma. Bundaki maddelerden birisinde, Çeçenistan probleminin, iç meselesi olduğunu kabul etmesidir.

Sayın Oleg Bey, Çeçen olmamanıza rağmen, Ukrayna'dan gelip, 6 aydan beri Çeçenistan'da Ruslar'a karşı, hangi gaye uğrunda savaşıyorsunuz?

Ben aslen Ukrayna'lı değilim. Fakat Ukrayna'da doğduğum için, Ukrayna vatandaşıyım. Annem de, babam da Rus'tur. Çeçenistan'da Çeçenlerle beraber, Ruslar'a karşı savaşmamın en önemli sebebi; kendi evini kurtarmak istiyorsan, uzakta da olsa savaşabilmelisin. Bizim, bir atasözümüz vardır: "Eğer evinde rahat yaşamak istiyorsan; komşun da, evinde rahat yatabilmelidir."

Ben, Rus halkına karşı savaşmıyorum. Ben, sadece Çeçenler'e zulmeden, onları ezen, Ruslar'a karşı savaşıyorum. Çünkü bunlar, Çeçen halkını esaret altına almak istiyorlar.

Ben bunlara karşı savaşıyorum.

Her ikinize de çok teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Ümmetin iftiharî: Şamil Basayev

Çeçenler, ülkelerini işgal eden Rus kuvvetlerine karşı, yiğitçe direnmişler ve her türlü imkânsızlığa rağmen, Ruslar'ı ülkelerinden çekilmeye mecbur bıraktılar. 1996 Ağustos ayına kadar süren savaş boyunca, Çeçenler direniş destanları yazdılar.

Destan yazarlarından birisi de Şamil Basayev'dir. Selam Gazetesi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olduğum dönemde, gazetenin Ankara temsilcisi Talip Özçelik ile birlikte; Türkiye'den Çeçenistan'a, savaş döneminde giden ilk gazeteciler olduk. Önce, uçakla Azerbaycan'a gittik. Orada bulunan Çeçen dostlarımız vasıtasıyla ve tercümanlığımızı

da, bunlardan birisidir. Bizler Ukrayna Halkı olarak da, ötedenberi Ruslarla mücadele halindeyiz. Sovyetler Birliği'nin 1988-89'lu yıllarda, dağılmasıyla birlikte; Ukrayna, Azerbaycan, Ermenistan gibi halklar, bağımsızlığa kavuştular. Çeçenistan halkı da, bu hakkını kullanmak için, bağımsızlığını ilan ettiler. Fakat Rusya buna, ilk zamanlar ekonomik imkânsızlıklarından dolayı, müdahalede bulunamadı. Sadece bazı yaptırımlar uyguladı. 1994 yılı sonlarına doğru, ekonomik yönden de biraz güçlenince, Çeçenistan'a saldırdı. Böylelikle Çeçenistan'ı işgal etti.

Biz Ukrayna halkı olarak, bu haksızlığı kabul etmiyoruz. Bağımsızlık, Çeçen halkının da hakkıdır. Biz, bütün halkların bağımsızlığından yanayız. Bütün halklar, özgür yaşama hakkına sahiptir. Bu hakkı, hiç bir kuvvet, zorla iptal etmemelidir. Biz, bundan dolayı, Rusya'nın, Çeçenistan'ı işgaline karşı mücadelesinde, Çeçen halkına, her türlü desteği vermeye gayret ediyoruz. Bu bizim, hem insanî görevimiz; hem de aynı zamanda, dolayılı olarak kendi ülkemizi korumaktır. Bizde bir atasözü vardır: "Komşun, evinde rahat olmalıdır ki; sen de evinde, rahat olabilesin." Yani, komşun evinde rahatsız oluyorsa, bu rahatsızlık bir gün size de dokunacaktır. Eğer Çeçenistan, bu bağımsızlık savaşını kaybederse; Rusya, diğer halklara ve devletlere de saldıracaktır. Biz, buna kesin olarak inanıyoruz. Çünkü biz, Rusya'yı çok iyi tanıyoruz.

Dünya halklarına, Rusya'nın Çeçenistan'a müdahalesi noktasında daha ne gibi mesajınız olacaktır?

Ben, öncelikle bir tesbitte veya espiride bulunmak istiyorum. Dünyada bir çok halk kitlesi, kurt'u bir sembol alarak benimsemiştir. Bence bu halklar, bu sembole lâyık değildir. Bu hakka sahip olan tek halk, Çeçenler'dir. Dünya halklarından bir çoğu, Çeçenistan'ın dünyanın neresinde olduğunu bile bilmiyorlar. Hatta Çeçen adını duymayan, halklar bile vardır. Ben, bütün halklardan şunu istiyorum. Kendi gazetecilerini ve TV muhabirlerini buraya, Çeçenistan'a göndersinler. Burada çiğnenen insan haklarını, görsünler ve burada olan bitenleri, bütün gerçekliğiyle, halklarına duyursunlar. Bu gün Çeçenistan'a müdahale eden Rus birliklerinde, özel bir birim vardır ki; bunların Çeçenistan'da işlediği cinayetleri değil görmeye, insanın anlatmaya bile yüreği dayanmıyor. Bunların gözünde, çocuk-ihthiyar, kadın-erkek, asker-sivil arasında hiç bir fark yoktur. Bunların işlediği cinayetleri, insanın havsalası almıyor. Buradaki katliam, bana göre sadece, Çeçen halkının katliamı değildir. Tüm dünya halklarının katliamıdır. Çiğnenen insan hakları, tüm dünya halklarının haklarıdır. Gelsinler, bunları görsünler, halklarına bu zulümleri ifşa etsinler.

Rusya, Çeçenistan'ı niye işgal etti?

Bu konuyla az ilgili olmasına rağmen, öncelikle şunu söyleyeyim. Çeçenistan, Kafkasya'nın kalbidir. Kafkasya'nın kalbi durursa, tüm Kafkasya halkları ölür. Eğer Ruslar tarafından tekrar esaret altına alınırsa, tüm Kafkasya esarete düşecektir. Çeçenistan kurtulursa, tüm Kafkasya kurtulacaktır.

Bildiğiniz gibi Çeçenistan, eskiden (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği dağılmadan önce) Rusya Federasyonu'na dahil, özerk bir cumhuriyet idi. Çeçenistan gibi bir çok özerk cumhuriyet, Rusya Federasyonu'na üye idiler. (Tataristan, Osetya, Kabartay-Balkarya Cumhuriyeti vb. gibi) Rusya Federasyonu da, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne üye ülkelerden (Ukrayna, Kazakistan, Tacikistan, Azerbaycan, Özbekistan, Türkmenistan vb.) birisi idi. Sovyetler Birliği dağılınca; Rusya, eskidenberi sömürdüğü kaynaklardan mahrum kaldı. Hatta, bu Sovyetler Birliği ülkelerinden bir çoğunu, 1990 yılında, işgal etti. Azerbaycan, Baltık Cumhuriyetleri vb. gibi. Uluslararası baskıdan dolayı, buralardan askerlerini çekmek zorunda kaldı. Bunlarla ortak ittifaklar oluşturma yoluna gitti. BDT (Bağımsız Devletler Topluluğu) böylece oluştu. Böylelikle, kısmi olarak da olsa, onları siyasî hegemonyası altına aldı.

Rusya, 1990 yılında, Federasyonun bünyesinde bulunan, bütün özerk cumhuriyetlere, yeni federasyon nizamnamesi imzalamak için, çağında bulundu. Çeçenistan buna itiraz etti, karşı geldi, bu federasyona katılmayacağını ilan etti. Rusya ise, Çeçenistan'a bir ultimatomla, Çeçenistan'ın eskiden olduğu gibi, federasyona üye olmasının zorunlu olduğunu bildirdi. Çeçenistan'ın buna kesin olarak karşı çıkması üzerine, önceleri askerî

ediyorum. Din, dil, ırk ayrımı gözetmeden, mazlumlara yardım eden böylesi bir insanın, ahiretinin kurtulması için, Allah'a dua ediyorum.

Çeçenistan'da Bosna'da, Keşmir'de, Filistin'de, Cezayir'de, Türkiye Kürdistan'ında müslümanlar üzerinde doruklaşan zulüm ve işkencelere, duyarsız kalan milyonlarca müslüman var. Bu müslümanları, duyguları körelmiş, imanî sorumluklarını yitirmiş olarak görünce, Peygamber Efendimizin şu mealdeki hadis-işerif'i, beynimize bir tokmak gibi iniyor: "Dünyanın herhangi bir yerindeki müslümanın, ayağına batan dikenin acısını, dünyanın öbür yanındaki müslüman hissetmezse, bizden değildir."

Anatolia Bey ile birlikte tanıştığımız Oleg Bekut'ta, altı aydanberi Çeçenistan'da Çeçenlerle beraber, Ruslar'a karşı savaşan, Kiev doğumlu bir Hristiyan.

Çeçenistan'daki müslümanlara yapılan zulüm, tecavüz, işkence ve tehciye seyirci ve sessiz kalan; kılını, cebini, elini kıpırdatmayan, sözümona müslümanlar bir tarafta; ailesini, bütün değerli varlıklarını bir kenara bırakıp, Çeçenler'e yardım için, hayatını ortaya koyan, müslüman olmayan bu insanlar bir tarafta.

Ben bu iki insana gıpta ettim. Rabbimden bu iki insanı ve bunlar gibi fitratı temiz, mücadeleci insanların, müslüman olması için, niyazda bulunuyorum. Müslümanların çoğunluğunun duyarsız kaldığı Çeçenler'e sahip çıkan, bu gibi yiğitleri alkışlıyor ve onlara teşekkürlerimi sunuyorum.

Zulme uğrayan kardeşleri için, kılını kıpırdatmayan, elini cebine sokmayan, zamanını onlara ayırmayan müslümanlara da, yazıklar olsun diyorum...

Sayın Anatolia Bey, Rusya ile Çeçenistan arasındaki savaş hakkında, bize genel olarak neler söyleyebilirsiniz?

Eski Çarlık Rusya'sı da dahil olmak üzere, Sovyetler Birliği toprakları üzerinde yaşayan halklar, hiç bir dönemde, Rusya hegemonyasını kabul etmemişlerdir. İster Çarlık Rusyası'nda, isterse Sovyetler Birliği döneminde halklar, zaman zaman ayaklanmışlardır. Bildiğiniz gibi Rusya Federasyonu, Sovyetler Birliği'nin üyesi bir devlet olup; Rusya Federasyonu'na dahil, bir çok devlet var idi. Çeçenistan'da Rusya Federasyonu'na bağlıydı. Nufusu ve arazisi, oldukça küçük bir devlet olan Çeçenistan, Rusya Federasyonu'nun Sovyetler Birliği'nden ayrılmasıyla; tek taraflı olarak, Rusya Federasyonu'ndan ayrıldığını ve bağımsızlığını ilan etti. Çeçenistan'ın küçük bir devlet olmasından dolayı, Rusya'nın müdahalesinin ilk günlerinde ve aylarında, dünya gündemine pek girmedi. Gündeme girmemesinin bir diğer sebebi, Batı'lı ülkelerle Rusya arasında, Aralık 1994'de yapılan petrol mutabakatlarıdır.

Çeçen Halkı, Rusya ile savaşmaktan yana değildi. Fakat Rusya devleti onları savaşmaya mecbur etti. Bildiğiniz gibi, her halkın bir sembolü vardır. Çeçen Halkı'nın da sembolü 'kurt'tur. Sirkte, ehlileştirilmiş bir çok hayvanı; ayı, maymun, aslan vb. görebilirsiniz. Fakat, asla bir kurt'u, sirkte göremezsiniz. Kurt, özgürlüğün, başına buyrukluğun, serbestliğin bir sembolüdür. Çeçenler, bundan dolayı kurt sembolünü benimsemiş, bir halktır. Çarlık Rusyası ve Sovyetler Birliği döneminde Çeçen Halkı, hiç bir zaman, Rusya'nın hegemonyasını kabul etmemiştir. En küçük fırsatta ayaklanmışlardır. Çeçenistan tarihi, bu tür ayaklanmalarla doludur. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla, Ukrayna, Baltık Ülkeleri olan Letonya-Estonya-Litvanya, Özbekistan, Kazakistan, Azerbaycan, Ermenistan vb. ülkeleri bağımsızlığa kavuştular.

Çeçenistan'da yaşayan Çeçen Halkı'nın da, Rusya Federasyonu'nun üyesi bir halk olarak ve de tabii olarak, bağımsızlık hakları idi. Fakat Moskova, politikası gereği, Çeçenler'e bu hakkı tanımadı ve Çeçenistan'ı işgal etti.

Bildiğimiz kadarıyla sizler, Ortodoks mezhebine mensub bir Hristiyansınız. Ruslar'a karşı, müslüman Çeçenlerle, neden beraber oluyorsunuz? Hatta, bundan da öte, Ukrayna askerlerinden gönüllü olarak, Çeçenlerle beraber Ruslar'a karşı savaşmak isteyenlere, izin veriyorsunuz? Bunun sebebi nedir?

Ruslar'ın kökeni kanşıktır. Tarihte Ruslar, derebeylik ve hanlıklar halinde, kuzey Rusya'da yaşıyordu. Bir çok da boyları vardı. Bunlar, tarihte de, çevrelerinde yaşayan halklara, tahakküm etmeyi tasarlamışlar ve sürekli olarak, bu halklara saldırmışlardır. Güneye doğru inip, bütün bu halkları, hegemonyaları altına alabilmişlerdir. Ukrayna halkı

kuvvetler; beyaz elbiseler giymiş insanlardı." Biz inanıyoruz ki, bu Allah'ın gaybî yardımlarındandır.

Allah, siz müslüman kardeşlerimizden de, razı olsun. İnanın böyle durumlarda cihad yapılan bir yerde, ekmek-katık olmasa bile; insan, bir müslüman kardeşini gördüğü zaman, ondan güzel bir söz duyduğu zaman çok seviniyor. Sizleri görmekte bizi sevindirdi. Bunda, büyük bir ruh yüksekliği var. Bu, Allah tarafından müslümanlara konulmuş bir hal.

Bizim yaptığımız bu şey, yani, gelip müslümanların derdlerini, problemlerini, sıkıntılarını öğrenip, ortak olmak; bunu gittiğimiz yerde insanlara-müslümanlara anlatmak; sizin yaptığınız cihadın yanında, hiç bir şey değil. Ancak burada şahid olduklarımızı anlattıktan sonra, buradaki kardeşlerimize yardım için gelen müslümanlar olursa, o zaman bir parça sevinebileceğiz. Buna vesile olduğumuz için...

İnsanın nerede savaştığı, mücadele ettiği önemli değil. Önemli olan, mücadele içinde olması.

Dün, Başbakan'la karşılaştık. Gazetemizin bir sayısında, kendisinin namaz kılarken, bir resmi yayınlanmış. O sayıyı kendisine verdik....

Allah, her şeyi bilendir. Biz Allah'a dua edeceğiz ki, bizim bir kısım yetkililerimiz, kıldıkları namazda samimi olsunlar. Ve bütün bu insanlar, eski demokratik fikirlerinden el çeksinler. İslamî fikir ve amellerinde samimi olup, sadece Allah nzasını gözetmek için, hareket etsinler ve cihadın şuurunda olsunlar. Allah'a, bunun için dua edeceğiz.

Biz, Çeçenistan Müftüsü Kadirov ile de görüşmek istiyorduk. İslam Üniversitesi Rektörü Hac Mahir Bek, ile de görüşmemizi tavsiye etmişlerdi.

Savaşın ilk dönemlerinde, çok sayıda insanımız kaybolmuştur. Biz müslümanlar da, çok sayıda kafiri öldürdük. Sonraları müftümüz, olayları iyice kavrayınca cihad ilan etti. Eski Müftümüz M. Hüseyin Askı Bekir idi. Bu savaş başlayınca kaçtı ve yardımcısı Kadirov, Çeçenistan Müftüsü seçildi.

Cihad, daha uzun süreceğe benziyor. Müftü şöyle diyordu: "Cihad dediğimde niyetim, müdafaa cihadıdır, saldırı cihadı değil." Yani, kendisine göre bir cihad ilan etti. O'na göre, sizin şu anda saydığınız isimlerin birçoğu kendini feda ettiler. Niçin fedâ ettiler? Rollerini ifa etmek için, kendilerini fedâ ettiler. Sahneyi, kendilerinden sonrakilere terk ettiler. İnsan, rolünü kendisi seçiyor. Rolünü ifa edip etmemeyi de, kendisi seçiyor. İnşaaallah bundan sonra, daha iyi müslümanlar göreceğiz. Burada, eskiden şüpheli insanlar, daha fazlaydı. Biz, bu duruma şaşmıyoruz. Savaş bittiği zaman, Bakü'de veya Moskova'da, onlardan bilgi alabilirsiniz. Cihada yardım adı altında, bu işi savsaklamaya çalışıyorlar. Bir de bu durumlarını, açıkça kimsenin bilmesini istemiyorlar.

Peygamberimizin "İslam'ı, ilimsiz insanlar bozar" diye, bir hadisi vardır. Şu anda, insanları İslam'dan uzaklaştıranlar olarak, müftü taslaklarından daha etkin insan görebiliyor musunuz?

"Çeçenistan Kafkasya'nın Kalbidir"

Ukrayna Milli Meclisi Halklar Asamblesi Başkanı Anatolia Bey:

"Çeçenistan Kafkasya'nın kalbidir, kalb durursa, halklar ölür."(08)

Yaşlılığına rağmen, onsekizindeki gençlere taş çıkartan kararlılığı, azmi ve fedâkârlılığına şahid olduğumuz, fikir ve aksiyon insanı. Şimdiye kadar, Türkiye'de ve yurt dışı seyahatlerimde, müslüman ve gayr-i müslim bir çok ilim adamı, kurtuluş mücadelesi veren kişilerle karşılaştım. Gayr-i müslim olanlardan, ilk defa insanî, fıtrî duygularından dolayı haksızlığa, zulme başkaldıran, böylesine yiğit bir insanla tanıştım. Üç yılını da tek kişilik hücrede geçirdiği 25 yıllık Rus hapishanesi hayatı, O'ndaki bu mücadele azmini bilemekten başka, bir şey yapmadığına şahit oldum. Ukrayna Milli Meclisi'nde Halklar Asamblesi Başkan'ı olan Anatolia Lupines, bir kaç günlük Çeçenistan seyahatimizde, beni o kadar etkiledi ki; O'nu tanıdığımdan beri müslüman olması için hep dua

Dr. İslam Halimov, savaş başladıktan sonra, dört ayrı İslamî cemaatin birleşmesinden oluşan, Cemaat-i İslamî'nin askerî komutanı. Savaş başlamadan önce, Grozni'de yaşıyormuş. Şehir hastahanesinde cerrah-doktor olarak çalışmış. Savaştan sonra oluşturulmuş, Gönüllü Müslüman Doktorlar Birliği'nin de başkanlığını yürütüyor. (07) Değişik ülkelerden gelen müslümanlar, O'nun birliğinde savaşıyorlar. Kendisiyle Çeçenistan'ı konuştuk:

Savaşla ilgili genel bir değerlendirmede bulunur musunuz?

Öncelikle şunu söylemek istiyorum. Bu savaş, bir kısım gerçekleri ortaya çıkardı. Samimi olanlarla, olmayanların kimler olduğunu belirgin hâle getirdi. İlk hükümette görevi olan pek çok insan, yurt dışına kaçtı. Gerçekten Allah için mücadeleyi göze alanlar kaldı. İman etmeyen ve Allah'a samimi kulluk yapmayan insanlardan, bize hayır gelmeyeceğini, kafirlerle dost olunamayacağını söylüyorduk. Şimdi kafirlerin asıl siması görünmüştür. Halkımız da, gerçekten kime güveneceğini anlamıştır.

Şimdiye kadar, bir kısım insanlar, çeşitli şeyler söylüyordu. Ancak bu gün bu ortaya çıkmıştır ki; bu halkın önderliğini Liberaller-Batıcılar yapamaz. bu toplumu harekete geçiremez, mücadeleyi yürütemez. Çünkü onların sağlam hiç bir akideleri yok. Önder ve imamları da yok, inançları da yok. Allah'a dayanmadan, bu mücadelenin ve bu işlerin, yürümeyeceğini de bilmiyorlar. Zayıf inançlı veya inancı olmayan insanlar, bu mücadeleyi veremez. Bunu yalnız ve yalnız, sırf Allah için çalışanlar, müslümanlar yapabilirler. Peygamberimiz bir hadisinde "Müslümanın ayağına batan dikenin bile, günahlanna kefarete olacağını" buyurmaktadır. Allah (cc), bizim daha fazla çaba göstermemizi istiyor. Cihadın daha fazla yayılmasını ve daha çok anınmamızı istiyor. Biz, müslümanlardan tüm dünyada, islam'ı hakim kılmasını istiyoruz.

Zorluk ve güçlükler mutlaka olacaktır. Allah-ü Teala Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki: "Feinne meal üsri yüsra" "Her zorlukla beraber, bir kolaylık vardır" Yıllardır dünyada kafir komünistlerle kafir kapitalistler yaşıyorlar. Onlar, müslümanları hiç hesaba katmadılar. Müslümanları üçüncü sınıf insanlar saydılar. Aralarındaki tüm tartışma ve yarış, hükümranlıklar ve sömürüleri içindir. Bunların tüm gayreti, kendilerinin, biraz daha güçlü olması içindir.

Artık kafirlerin saltanatı bitecektir, elhamdülillah. Afganistan'da oynanan tüm oyunlara rağmen, müslümanlar galip geldi. Şu anki durum, inşaallah düzelir. Sudan'da çok güzel. Yemen İslamlaşmaya gidiyor. Bosna'da, tam olarak islam devletine gitmelidir. Kafirler, saltanatlarının bitip, islamlaşma döneminin başlayacağını, hiç hesap etmemişlerdi. Onlar tüm dünyada yükselen sesleri saklamaya, kısmaya çalıştılar. Çocukça bir saflıkla, Allah'a karşı koymak istiyorlar. Onlar istiyorlar ki; güneş doğmasın. Bu ilerlemeye, kafirler hiç bir şey yapamaz. Nasıl ki, sabahın olmasına hiç engel olamıyorlar. Sabah olup, güneş doğması haktır. Bu da öyle. Biz Allah'a hamd ediyoruz ki, bu mücadele içindeyiz. Son 200 yıl içinde, verdiğimiz şehidlerin adlarını, biz iftiharla anıyoruz. Verdiğimiz şehidler, Allah'ın rahmetidir. Biz İslam'ı anlamadan önce, Kazakistan'da-Kazakistan çöllerinde, sarhoş olarak savaşırken ölmediğimize hamdediyoruz.

Peki, şu an Kafkas Halkları'nın size desteği nedir?

Bir uçurumun kenarında da olsa; taşı yuvarlamadıkça, o aşağıya gitmez. Burada da cihada başlamak lâzımdır ki, insanlar onu anlayabilsin. Yoksa, söz ile, dil ile, bunu anlatmak mümkün değil. inşaallah bu halklar da, cihadın tadını, duyup anlarlar. Onlar da anlasınlar ki; tek kurtuluş yolumuz var: O da, hep beraber, bir vucud gibi birleşip, yeryüzüne Allah'ın kanunlarını yaymak.

Allah, her şey için bir vakit tayin etmiştir. Olabilir ki onların, bunu anlamalarının vakti gelmemiştir. Sabrederim. inşaallah onların da, anlama vakti gelecektir.

Allah-ü Teala nişanlı 5000 melek Bedir Ashabı'na yardımını buyuruyor. Allah, cihad eden tüm toplumlara bu manada yardımlarını gönderecektir. Allah'ın yardımı olmasa, biz hiç birşey yapamayız. Biz, çok kısa bir zamanda bile, Allah'ın yardımını müşahade ettik.

Bir çok arkadaşımızın "Özgürlük Radyosu"ndan dinlediği bir şey var. Götürülen Rus askerleriyle roportajda bir çoğu şöyle söylüyorlar: "Bize çok zaman, hucum eden

yayınlanmasını; kendi kadınları dehşete düşüp, bayılmamaları için yasaklamıştır. Düşünün, Fransa bunun yayınlanmasını yasaklıyor.

Türkiye gibi halkı müslüman olan ülke idarecilerinden ve müslüman halklardan ne gibi istekleriniz var.

Adı İslam olan devletlerin hükümetlerinden, hiç bir şey beklemiyoruz. Çünkü şimdiye kadar, olaylar ve siyasetleri göstermiştir ki onlar, müslüman değildir. Politikacıdır. Müslüman kardeşlerimizden Allah razı olsun. Hangi devlette olursa olsun, bütün müslüman halklar, bize yardım ediyorlar. Hatta burada bizimle beraber savaşanlar bile var. Hiç te az olmayan yardımlar yapıyorlar.

Son olarak şunu söyleyebilirim. Müslüman halklar, öz dinlerine yani Allah'ın Kitabı olan Kur'an-ı Kerim'e, sıkı sarıldıkları için, hayatlarını O'nun üzerine kurdukları için, hayatları hep doğruluk, dürüstlük üzerine kurulmuş ve Allah'ın Kitabı'ndan sapmamak için gayret gösteriyorlar. Fakat devlet başkanları siyasetçiler ise, bunun tam tersine, Kur'an ayetlerinin, Allah'ın Kur'an'daki buyruklarının, yanına yanaşmıyorlar, bundan uzaklaşıyorlar. Bunlar ile halklar arasında, büyük bir uçurum vardır.

Ne yazık ki, siyasetçiler kapitalizm ve diğer sistemlerde bulunmayan fakat Kur'an'da bulunan, hayatın asıl gerçeklerine döner ve halklarıyla bir bütünlük arzedeler, işte o zaman hayat güzel ve yaşanılır olacaktır.

Dünkü bombardıman konusunda da kısaca bilgi verirseniz memnun olacağız.

Dün, Venedo şehri, uçaklar tarafından çok şiddetli bir bombardımana uğradı. Benim bulunduğum binaya da, bir hain tarafından yerleştirilen, sinyal veren bir parça konulmuş ve uçaklar, tam benim odamda bulunduğum zamana denk getirerek, karargâhı bombaladılar. Benim odamın yanındaki oda, tam isabet alarak, bina gördüğünüz gibi (konuştuğumuz alanın hemen 50 m. gerisindeki binanın enkazına doğru dönüp göstererek) ortadan ikiye bölündü. Allah'ın bir lutfu idi ki ben, her zamankinden yarım saat önce, odamı terketmiştim. Benim ölümüm ise, ancak Allah-ü Teala müsaade ederse gerçekleşir. Ruslar, beni devamlı yok etmeye çalıştılar. Grozni'de bulunduğum sırada da, böyle bir şey gerçekleşti. Başkanlık Sarayı'nın bunkerinde (siperinde) oturuyorduk. Bizim, yine orada bulunmadığımız bir anda orayı, çok dakik isabetle bombaladılar. O zaman da, Allah onlara, beni öldürmeyi nasib etmedi.

Allah sizden razı olsun. Türkiye müslümanları adına tekrar teşekkür ediyor ve müslümanların selamını iletiyoruz. Bu mukaddes savaşınızda, anlattıkları gaybî yardımları esirgemeyip, daha bol ihsan etmesini yüce rabbimizden niyaz ediyoruz. İnşallah bir gün, özgür bir şekilde ve tüm kafirlerin dize geldiği, bağımsızlığınızı kabul ettikleri bir ortamda, karşılaşmak ümidiyle Allah'ın gaybî yardımlarını daha çok indirmesini diliyoruz.

Biz, 6 aydır bu büyük orduya karşı, savaşıyoruz. Bu savaşta Allah'ın bize yardımlarını çok müşahade ettik, yoksa bizim elimizde bir şey yok. Bu kadar şiddetli bombardımanlara ve bu kadar çok güçlü bir orduya karşı, Allah'ın yardımı olmasaydı, biz hiç bir şey yapamazdık. Bu derece büyük bir orduya, ancak Amerika ve Çin karşı durabilirdi. Fakat bizler, Allah'ın yardımıyla, çok az bir gücümüzle, yine de 6 aydır direniyoruz.

Biz son olarak şu ayetleri size hatırlatmak istiyoruz. "Eğer siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder." "İzzet, üstünlük ve şeref ancak Allah'ın, Rasûlü'nün ve mû'minlerindir." "Biliniz ki Allah'ın velilerine korku yoktur, onlar mahzun da olmazlar."

"Kafirlerin Saltanatı Sona Eriyor"

İslam Cemaati Komutanı Dr. İslam Halimov:

"Kafirlerin Saltanatı Sona Eriyor"

iyi anlaşılacaktır. Bizim mücadelemiz, Allah'ın dinini ve O'nun şeriatını istediğimiz, daha net anlaşılacaktır. Ve kimin, neden imtina ettiği de açıkça meydana çıkacaktır. Şimdi söz, Şeriattan, İslam Şeriat'ından, İslam Devleti'nden açılmışken; bu mukaddes cihada, Hristiyanlardan destek verenler de var. Bizim duyduğumuz Ukrayna'dan, müslüman olmayanlar, Hristiyanlar gelip Çeçenler'le beraber omuz omuza Ruslar'a karşı savaşıyorlarmış. Bu doğru mu? Doğru ise bunu neye bağlıyorsunuz? Sizin dediğiniz doğru, Ukrayna'dan gelip de, bizimle omuz omuza beraberce Ruslar'a karşı savaşanlar var. Ayrıca Ukrayna devleti, bize insani yardım da yapıyor. Hatta Rusya'dan bile gelip, bizimle birlikte omuz omuza, Ruslar'a karşı savaşanlar var. Bunun sebebi ise Ruslar'ın yaptıkları vahşiliklere, katliamlara ve haksızlıklara karşı, bir itiraz olarak, bizim yanımızda olmalıdır. Hakkın kimin tarafında olduğunu görenler, bizim yanımızda yer almışlardır. Bir diğer sebep de, istiklâlimizin hakkımız olduğunu kabul etmeleridir.

Rusya niye bize saldırıyor, jenosid (soy kırım) uyguluyor? Bunun iki sebebi var.

Birincisi, Rusya bizim istiklâlimizi, müstakil bir devlet olmamızı istemiyor. Eğer Çeçenistan bağımsız bir devlet olursa; bu diğer halklara çok kötü bir misal teşkil edecek, ve bütün halklar, yarın kıyam edebilecek.

İkinci sebep ise ki; bu Rusya için daha önemli bir sebeptir. Eğer biz, müstakil bir devlet ilan edersek; bu devlet bir şeriat devletine dönüşecektir. Rusya bunu çok iyi bildiği için, bize saldırdı ve jenosid uygulamak istiyor.

Yani dünya basınında yer aldığı gibi ve bir çok siyasilerin iddia ettiği gibi, mesele; batının ihtiyacı olan petrol yolunun, Rusya tarafından kontrol altında bulundurulması için, başlatılmış bir savaş, değil mi bu?

Bize göre petrol faktörü yok. Rusya'ya göre biz, kötü bir örnek olacağız. Rusya bunu (petrol sebebinin) asıl siyasi amaçlarını gizlemek için, ileri sürüyor.

Bizim daha önceden duyduğumuza göre, bu savaşta kimyasal silah kullanılıyormuş. Ne tür kimyasal silah kullanıldı?

Ben tam yetkili ve mes'ul bir kişi olarak diyorum ki; atom silahı hariç, her çeşit kimyasal silah kullanılıyor. Yalnız size çok az, bir iki çeşidinden bahsedeyim. Uçaktan atıldıktan sonra bir kısmı patlayıp, bir kısmı toprakta kalır, kalan kısım belli bir süre sonra patlar. Diğer biri çok küçük (zerre diyebileceğimiz) parçalara ayrılan ve bu parçalardan insan vücudunun herhangi bir yerine değdiğinde zehirleyip, bir iki dakika içerisinde öldürenler. Sivil halkın yaşadığı köy, kasabalara yangın bombaları atımlar. Bir diğeri de, Amerika'nın Vietnam'da kullandığı ormanlara yönelik bomba. Bu bombanın atıldığı yerdeki ağaçların yaprakları ve yeşil arazi, çok kısa bir sürede sararıp, kurumaya başlar. İmam Şamil'in Çarlık Rusyası'na karşı yığıl mücadelesi yıllarca devam etti ve neticede bir takım şartlardan dolayı, teslim olmak mecburiyetinde kaldı. Allah göstermesin, bu gün böyle bir şey söz konusu olabilir mi?

Bunun tekrarı çok zordur, yani mümkün değildir. Çünkü biz teslim olursak, bizi nelerin beklediğini, çok iyi biliyoruz. Bunların girdikleri köylerde ve şehirlerde (ele geçirdikleri yerlerde), neler yaptıklarını size anlatsaydım, sizler dehşete kapılırdınız, bunları insan havsalası kabul etmez. Bunun için bizler, dağlarda ölürüz, gene de teslim olmayız. Bu zulümlerden kısaca bahseder misiniz?

Samaşka Köyü'nde hiç silahlı kimse olmadığı halde, çok büyük bir kuvvetle saldırmışlar. İkiyüz elli tane insanı, kendi elleriyle mezarlarını kazdırmışlar ve vucudlarını doğrayıp gömmüşler, yüreklerini de çıkarıp mezarların üzerine koymuşlar. Çok küçük yaşta çocukları öldürüp, vucudlarına da kanlı ile "Rus ayısı uyandı" yazdırmışlar. Utanarak söylüyorum ki, hamile kadınlara tecavüz etmişler.

Muhketi Köyü'nde, çocukların başlarını kesip, köpeklerle atmışlar. Grozni'de sağlam kalan, tek bir bina dahi yoktur. Ben kendime inanmıyorum ki, ben nasıl olur da, Sovyet Ordusu'nda bir subay olarak bulundum. Samaşka'daki soykırım, Azarbaycan'ın Hocaali'ndeki soykırımdan, daha dehşetli bir soykırım idi. Öyle ki bunu, Fransız gazeteciler ve tv. muhabirleri görüntülediler. Fransa'ya gittiklerinde, hükümet bunların

müslümanların hissiyatını yansıtmamız içindir. Müslümanların öğrenmek itedikleri şeylerdir. (06)

Devlet olarak size destek veren ülke var mı? Öncelikle bundan başlayalım.

Ne yazık ki, hiç bir müslüman ülke, bize yardım yapmıyor. Hatta Türkiye, Suudi Arabistan vb. bile. Hepsi Rusya'dan korkuyorlar. Yapmayı bile düşünmüyorlar. Halbuki hepsi çok iyi biliyorlar ki bu savaş, Rusya'nın dahili bir savaşı değil; fakat Rusya bunu bir iç meselesi olarak dünyaya kabul ettirdi. Biz de, bu savaşı istemiyoruz. Fakat Rusya bize bu savaşı, zorla tahmil etti.

Rusya, tam olarak Çeçen Halkı'nı yok etmek istiyor. Biz buna karşı savaşıyoruz.

Çeçen Halkı'nın soykırımını durdurmak için savaşıyoruz.

Çerkezler, Adigeler, İnguşlar, Kabartaylar vb. Kafkas Halkları'nın size destekleri var mı?

Şu anda Ukrayna ve üç Baltık Cumhuriyetinden (Estonya-Letonya-Litvanya) başka, hiç bir ülke bize destek vermiyor. Hiç bir Kafkasya ülkesi, bize destek vermiyor. Ayrıca Rusya bu savaşı, Cehar Dudayev etrafındaki çok sayıdaki Çeçen'in Rusya devletine başkaldırısı olarak göstermek istiyor. Halbuki bu savaş, Çeçen Halkı ile, onlara soykırım uygulamaya kalkışan Rusya Devleti arasındadır. Çeçen Halkı'nın Rusya Devleti'ne karşı, topluca kendi evlerini koruma savaşıdır. Rusya'nın, sanki Çeçen Halkı'nın ikiye bölünmüş gibi göstermeye çalışmasını da, halkımız boşa çıkarmıştır. Öyle ki, bir muhalefet varmış gibi, Dudayev çok yalnızmış gibi göstermeye çalıştılar. Fakat halkımız, buna gereken cevabı, bu savaşa katılımıyla vermiştir.

Kafkas Halkları'nın bu mücadeleye aktif olarak katılması için, bir politikanız var mı?

Çünkü Rusya'nın en çok çekindiği durum, Kafkas Halkları'nın bu savaşa iştirak etmesidir.

Ben önceden verdiğim beyanatlarda da söylemiştim. Biz bu savaşı istemiyoruz.

Rusya bize bu savaşı tahmil ediyor. Biz savaşın başlangıcından beri, Rusya Halkı'nın ve BM idarecilerinin bir an önce bu savaşı durdurmalarını ümid ettik. Biz, bir halkın (Çeçen Halkı'nın) soykırıma uğratılmasını, durduracaklarını zannettik, öyle bekledik. Fakat savaşın ilerleyen günlerinde gördük ki; Rus Halkı ve BM idarecileri, bu konuda çok düşüncesiz davrandılar.

Tarihte de, şimdi de Ruslar, devamlı olarak Çeçen Halkı'nı dininden ve kültüründen koparmak için, her türlü yola baş vurmuştur. Çeçen Halkı da, Rusların bu emeline karşı, yığılç direnmiştir. Bu tarihte Şeyh Şamil'le, İmam Gazi Muhammed'le simgelenmiştir. Bu gün de halkımız, Ruslar'ın yeniden saldırısına maruz kalmıştır. Tarihte olduğu gibi bu gün de, bütün Çeçen Halkı, buna karşı direnişe geçmiştir.

Dünya ülkelerinin bu soykırıma engel olacağı beklentisi, bizce boşuna bir beklentiydi.

Çünkü biz, kafirlerin, yıllardır Keşmir'de, Filistin'de, şu anda Cezayir'de, Bosna'da 4 yıldır yaptıklarını ve dünyanın başka ülkelerinde, Somali'de yaptıklarını görüyoruz. Yani öldürülenler müslümanlar olduğu sürece, maalesef gerek BM, gerek insan hakları komisyonları sessiz kalmakta. Ama bir tek Hristiyan öldürülse, hemen feryadı koparmaktalar.

Kafkas Halkları'nın mücadele tarihinde, bizim bilebildiğimiz kadarıyla bir imamlar dönemi var. İmam mansur, İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat ve en son İmam Şamil'le bu dönem kapanmıştır. Bunlar döneminde başlatılan mücadele, niçin geliştirilemedi? Bu konudaki görüşleriniz nelerdir?

Eski Sovyetler Birliği, bildiğiniz gibi çok güçlü bir devlet idi. İnsanların dinlerinin özünü koruması çok güç idi. Hatta namazını, gizlice bir köşede bile kılamıyordu. Yani ibadetlerini özgür bir biçimde yerine getiremiyordu. Ama bu elhamdülillah geçmişte kaldı. Son zamanlarda halk, öz dinine döndü. Hatta siz de şahid olacaksınız ki, askerlerden olsun, halktan olsun, dinine sahip çıkanlar artık çoktur. Yakın bir gelecekte bu bütün halkı kapsayacaktır. Hatta bazıların iddia ettikleri gibi, Milli Özgürlük davası, Demokratik Mücadele yöntemleri adı altında, halkı kendilerinden göstermek isteyenler, çok yakın bir gelecekte, bu halkın mücadelesinin İslam mücadelesi, şeriatı kurmak ve kollamak olduğunu çok net bir şekilde anlayacaklardır. Bu şu yakın günlerde daha net olarak ortaya çıkacaktır. Bizim ve halkımızın ne için mücadele verdiği, bu günlerde daha

eder. Bunlar açık bir şekilde, Rusya taraftarı propagandalarını yapmaktan geri durmazlar. Dudayev Hükümeti, bunlara karşı mücadeleye başlayınca hepsi Moskova'ya kaçar ve faaliyetlerini orada sürdürürler.

Ruslan Hasbulatov, Hacı Saftar Bey, Afturhanov ve benzerleri Ruslar'ın da desteğini alarak, 1994 sonlarına doğru ayaklanırlar. Muhalefet güçleri, Rusya'nın asker ve mühimmat desteğine rağmen, bir ay gibi kısa bir sürede, hükümet birlikleri tarafından yok edilirler.

Bunun üzerine Rusya, 11 Aralık 1994 günü, Çeçenistan'ı işgale başlar. Savaş, Çeçen halkı için, bir rahmet olur. Savaşla birlikte cemaatlerin tebliği, etkisini daha hissettirir. Halk arasında islami gelişme, büyük bir hız kazanır.

Savaş başladığı sırada Dudayev Hükümeti'nde yer alan bakanların çoğu, çeşitli bahanelerle ülke dışına kaçarlar. İslamî cemaatler ise, hükümete tam destek verir ve hükümet birlikleriyle birlikte, savaşa katılırlar.

Savaşın ilk aylarında, islamî cemaatler ortak bir istişare heyeti oluşturarak Cemaati İslamî çatısı altında birleşirler, böylece hükümetteki etkinlikleri gittikçe artar. Öyle olur ki, Cemaati İslamî'nin ve halkın istekleri doğrultusunda Şerî Devlet ilan edilir. Bu gün Çeçenistan'da müslümanların hakim olduğu bölgelerde (Çeçenistan'ın % 50'sinden fazlası, Çeçen Hükümet kuvvetlerinin hakimiyetindedir) İslam Hukuku ve hadler uygulanmaktadır.

Çeçenistan'ın yarıdan fazlası, dağlıktır. Ruslar, bu gün sadece bazı büyük şehir merkezlerini ellerinde tutabilmektedirler. Ruslar'ın şehir merkezlerini çok ağır bombardımana tabi tutmalarından dolayı, halkın yarıya yakını (500.000 kişi) Dağıstan'a ve Kafkasya'nın diğer bölgelerine hicret etmek zorunda kalmıştır. Dağıstan'da ve Çeçenistan'ın dağlık bölgelerinde, insanlar, kendi ülkelerinde mülteci durumuna düşmüşlerdir.

Bütün bunlara rağmen Çeçen halkının Dudayev'e sevgisi, her geçen gün artmaktadır. Hatta Dağıstan'da ve İnguşetya'da yaşayan Çeçenler, Rus tankları ve zırhlı araçları Çeçenistan'a doğru harekete geçerken, ilk mukavemeti bu halk göstermişlerdi. Halkın çoğunluğunun savaşa iştirak etmemesinin en önemli sebebi, silah yetersizliğidir. Bu gün Çeçenistan'da, çok büyük oranda silah yetersizliği vardır. Silahlar sadece gizli yollardan Ukrayna'dan, kaçakçılardan ve Rus askerlerinden satın alarak, elde ediliyor. Şu anda, savaşçıların en çok ihtiyaç hissettikleri silah, Stinger'dir. Uçaklara karşı, sadece basit uçaksavarlar ile, karşı koymaya çalışmaktadırlar. Bunlar da ancak alçaktan uçan uçaklara, te'sir edebilmektedir.

Seyahatimiz boyunca, istisnasız her oturumumuzda karşılaştığımız her asker grubunda, ilk söylenen söz "Ah bir Stinger'imiz olsa" lafıdır. Hatta bazı yetkililer, ellerinde çok az sayıda Stinger olsa, Ruslar'ı Moskova'ya kadar kovalayabileceklerini söylüyorlardı. Bu söze, seyahatimizin ilerleyen günlerinde, bizde katılmaya başlamıştık. Bizim kanaatimiz de odur ki, gerçekten bu insanların elinde 15-20 tane Stinger olsa, Rus işgal kuvvetleri, bir ay gibi kısa bir sürede, Çeçenistan'ı terk etmeye mahkum olurlar.

Bu gün Çeçenistan halkın nezdinde ön plana çıkan üç kişiyi görüyoruz:

1-Devlet Başkanı Dudayev

2-Birleşik Kafkas Halkları Cephesi Komutanı Şamil Basayev

3-Fethi Ebu Sayyaf.

Savaşta Allah'a Güveniyoruz

Genelkurmay Başkanı Aslan Mashhadov'la Vedenov'da

1 Haziran 1995 günü yaptığımız roportaj:

Öncelikle sizlere Türkiye'deki müslümanların selamını getirdik. Müslümanlar olarak, bu mukaddes cihadınızda, Allah'tan nusret vermesini ve özgürlüğünüze bir an evvel kavuşturmasını niyaz ediyoruz. Şimdi size soracağımız soruların bir kısmı,

Lenin, Kafkas Halkları'na bir çağrıda bulunur. "Sizlerin dedeleri Rus Çarlarına karşı, yıllarca bağımsızlık savaşı vermiştir. Sizler, bizlere yardım edin, bu Çarları devirelim ve tüm Rusya ile birlikte, Kafkasya'da bağımsızlığına kavuşsun." Kafkas Halkları, Bolşevikleri destekler. Lenin duruma hakim olduğunda, Kafkasya'nın kısa bir müddet bağımsızlığını kabul eder. Hakimiyeti tamamen eline geçirince de, Kafkasya'yı baştan başa işgal eder. Çeçenler, Lenin'e direnirler, fakat başarılı olamazlar. Çeçenistan'a hakim olan Komünistler, Çeçen Halkı'nın yandan fazlasını sürgüne gönderirler. Bu sürgünde, halkın büyük bir çoğunluğu kınır. Çeçenler, Komünist dönemde, tarikatlar vasıtasıyla İslami kimliklerini gizli gizli muhafaza etmeye çalışmışlardır. Nakşibendi, Kadiri, Rıfai vb. tarikatlar, Çeçenistan'da yaygın idi. İmam Şamil, Nakşibendiler'in en önemli şeyhlerinden birisiydi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından 6-7 sene önce, Şeyh Ahmet Hamza ve O'nun gibi bir çok alim, gizli gizli, köylerde İslam'ı tebliğ ediyordu. Bu dönemde İslami tebliğ yaygınlaştı. Bu çalışmalar, 1990 yılından itibaren aleni bir duruma geldi. ve bazı İslami cemaatler oluştu. Emisale, Cemaat-i İslami vb.

Çeçenistan'ın bağımsızlığının ilanından sonra bu cemaatler, çalışmalarını daha da yoğunlaştırdılar. Çeçen Asıllı Ürdünlü Fethi Ebu Sayyaf adındaki müslüman, yıllarca Afganistan'da Ruslar'a karşı savaşırdı. Afganistan'da hizipler arası mücadele başlayınca, Ürdün'e geri döner. Çeçenistan'ın bağımsızlığını ilan etmesiyle birlikte, Fethi Ebu Sayyaf Grozni'ye hicret eder. Çeçenistan'da tebliğ faaliyetlerine başlar. Er-Risale ve Cemaat-i İslami gibi cemaatler, bu dönemde halk tarafından büyük rağbet gördü. İslami gruplar, Dudayev Hükümeti'ne destek vermekle birlikte, hükümete mafya ile ilişkileri bilinen kimselerin bakan olarak atamasına da şiddetle karşı çıkarlar. Buna rağmen Dudayev hükümeti, bu cemaatlere destek verir. (05)

Şamil Basayev; yiğit, cesur bir Çeçen... Afganistan'da Rus işgalinin son dönemlerinde, Afganlılarla birlikte Ruslar'a karşı savaşırdı. Ruslar'ın Afganistan'dan çekilmesiyle birlikte, ülkesine döner.

Karabağda Ermenilere karşı, Azerilerle birlikte savaşırdı. Daha sonra da Abhazya'lının, Gürcistan işgal kuvvetlerine karşı direniş başlatmaları üzerine, onların yardımına koşar. Abhazyalılarla birlikte, Gürcü işgal kuvvetlerine karşı, üç yıl savaşırdı. Bu savaş sırasında oluşturulan Birleşik Kafkas Halkları Cephesi Komutanlığı'na seçilir.

Abhazya ile Gürcistan arasında ateşkes ilanı üzerine, askeriyle birlikte Çeçenistan'a dönüşünde, onbinlerce kişilik bir halk kitlesi tarafından, kahramanca karşılanır. Şamil Basayev artık bir halk kahramanıdır...

Çeçenistan'ın bağımsızlık ilanını kabul etmeyen Ruslar'a karşı, ilk ferdi eylemini bir uçak kaçırmakla yapar. Tupolev tipi yolcu uçağını, yolcularıyla birlikte Türkiye'ye kaçırdı. Yolculara herhangi bir zarar vermeden, serbest bırakır ve Türk makamlarına teslim olur. Türk yetkililerle yapılan pazarlıkta "Şeriatımızın ilanını ve bağımsızlığımızı dünyaya duyurmak için, Rus uçağını kaçırdığını" söyler. Türk makamları pazarlık sonunda "Çeçenistan'ın bağımsızlığını dünyaya duyurmak için uçak kaçırdığını" söylemesi şartıyla, ülkesine dönmesine izin verileceğini aksi takdirde, Ruslar'a iade edileceğini söylerler. Şamil Basayev Türk makamlarının bu isteğini kabul eder ve basın toplantısında "Çeçenistan'ın bağımsızlığını dünyaya duyurmak için, Rus uçağını kaçırdığını" söyler.

Yeltsin, bu hadise üzerine, Dudayev'i telefonla arar. Bu tür eylemlerin yapılmamasını , aksi takdirde bunu şiddetle cezalandırılacağını söyler. Bunun üzerine Dudayev "Bağımsızlığımızı kabul edinceye kadar, bu tür eylemlerimiz devam edecektir" cevabını verir. Şamil Basayev, Yeltsin'in bu davranışı üzerine, ikinci bir Rus havaalanını basar. Havaalanında esir aldığı bazı Rus askerlerinin elbiselerini çıkarır, paket yaptırır ve Yeltsin'e bir notla birlikte gönderir. Notta "Ülkemizin bağımsızlığını kabul etmediğiniz takdirde, bir gün gelip sizi Kremlin'de paketleyeceğim" der. Uçağı Almanya'ya kaçırdı ve Almanlar da, Şamil Basayev'i Ruslar'a iade etmezler.

Böylece Şamil Basayev, Yeltsin'e ve Ruslar'a Çeçenler'in neler yapabileceğini izhar eder. Bütün bu gelişmeler sürerken, Dudayev'e muhalif olan Çeçenler de faaliyetlerini sürdürürler. Bu muhaliflerin çoğunluğunu, eski Komünist Partisi idarecileri ve üyeleri teşkil

onbeş dakika daha, yol gittik. Bizi, bir kaç tane seyyar satıcı ve binanın bulunduğu bir mıntıkaya, bırakıp gitti. Zaten paralarını, Derbent'te vermiştik. Burada, bayağı korkulu anlar yaşadık. Çünkü buradakilerin Lezgi olduğunu ve hiç de tekin kimseler olmadığını önceden işitmiştik. Bir taksi ile pazarlık yaptık. Bizden çok yüksek bir ücret istemişti. Bir müddet dolaşıyoruz ve çevreyi incelemeye gayret ediyoruz. Hepimiz tedirgin oluyoruz. Bir çeşme başında abdest alıp, namazlarımızı kıldık. Otobüs gelme ihtimalinden dolayı, taksiye yüksek ücret ödemek istemiyoruz. Vakit gittikçe ilerliyor. Akşam vakti yaklaşıyor. Bizim tedirginliğimiz de, git gide artıyor. Çaresiz kalıyoruz ve yüksek ücretle bir taksi tutup, Gusar'a doğru yola çıkıyoruz. Dağ yolu çok kötü. Yaklaşık yarım saat ilerledikten sonra, bir köye ulaşıyoruz. Taksi şöförü buradan yolcu almak istiyor. Biz razı olmuyoruz ve öyle devam ediyoruz. Bir müddet sonra, dağların arasında, Azerbaycan Gümrüğü'ne rastlıyoruz. Tercümanımız Yasir, taksici ile birlikte bizim de psaportlarımızı alarak gitti. Bizler takside kaldık. Yasir gecikince, bizler biraz heyecanlandık. Beş dakika sonra tercümanımız Yasir geldi ve : "Karakol kumandanı subay, güçlük çıkıyor. Sizlerinde yanına gelmesini istedi." dedi. Subay, pasaportlarımızda Azerbaycan yetkililerinin çıkış mührünün ve Rusya'nın mührünün olmadığını, bundan dolayı buradan giriş yapamayacağımızı söylüyordu. Ben Azeri diline yakın konuşmaya çalışarak "Biz dün akşam Azerbaycan bayrağının bulunduğu bir mıntikadan geçtik. Pasaportlarımıza baktılar ve Rusya tarafına geçtik. Rusya tarafında, vizemiz olmadığını bu yüzden de giriş yapamayacağımızı söylediler. Yetkili yüksek makamlara çıktık. Onlara da Mohackale'den vize alıp Nalcık'da bulunan arkadaşımızın yanına gitmek istiyoruz, dedik. Yetkililer kabu etmediler. Dün akşamdan beri oradayız. Vize vermedikleri için geriye döndük, oradan geliyoruz. Şunlar da gazeteci kimlik kartlarımız" diyerek Selam gazetesine ait kartımı, bir de 1992 yılında Bosna'ya girerken BM. makamları tarafından verilen gazeteci kimlik kartımı gösterdim. Bunlara bakan subay, söyleyecek pek bir şey bulamadı ama yine de "Siz Azerbaycan gümrüğünden çıkarken çıkış vurdurmalıydınız. Neden vurdurmadınız?" diye tekrar sordu. Ben de "Ne bileyim ben. Akşam karanlığında sizin yetkilileriniz kimliklerimize baktılar. "Niye damga vurmuyorsunuz" diye soramazdık" dedim. Tam bu sırada Talip, söze girerek tercümanımız Yasir'e söylüyormuş gibi yaparak: "Yarın Haydar Aliyev'le görüşme randevumuz var. Niye bizi bekletiyorlar? Söyle, bizim işimizi bir an evvel yapsınlar, gidelim" dedi. Yasir de subaya dönerek "Bunlar büyük gazeteci, işlerini bir an evvel görünüz de gitsinler" diyerek, gazetemizden bir sayıyı, subaya göstermeye başladı. Subay bizim Selam gazetesine bakmaya başladı bir taraftan da "Ben Selam gazetesini işitmişem. Biliyorum büyük gazatadır." dedi. Kimliklerimize bakarak, bir deftere kayıtlarımızı yaptıktan sonra, pasaportlarımızı geri verdi ve "Buyurun, gidebilirsiniz. Biz vazifemizi yapıyor." dedi. Tercümanımız Yasir, pasaportları alarak vedalaştı. Bizlerde aceleyle odadan çıkıp, hızla taksiye gittik. Bir saat sonra, Gusar'a ulaştık. Bu arada taksiciyle Bakü'ye kadar gitmek için, yeniden pazarlığa tutuştuk. Taksiciyi Bakü'ye gitmeye razı edemedik. Acele olarak geri dönüp, bir köye gitmesi gerektiğinden dolayı, bizi Bakü'ye götürmeyeceğini söylüyordu. Garaja benzeyen bir mıntikanın yakınında bulunan bir camide, namazlarımızı kıldık. Oradan bir bakkal dükkanına giderek, bazı yiyecek maddeleri alıp, garaja döndük. Yeni bir taksi ile pazarlık yapıp, Bakü'ye doğru yola koyulduk. Önce Kuba isimli, nisbeten büyük bir şehire ulaştık, durmadan devam ettik. Yolda 'kendin pişir kendin ye' tipi bir mesire yerinde, öğle yemeğimizi de yedik. Saat 21.30 sularında Bakü'ye ulaştık.

Çeçenistan'da Üçlü Denge

Çeçen Halkının İslam'a bağlılığı, yüzyıllara dayanmaktadır. Bu mazlum halk, Rus Çarları'na karşı İslami Direnişlerini, yığıtçe sürdürmüşlerdir. Şanlı direniş İmam Mansur, İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat ve en son İmam Şamil'le bayraklaşmıştı. Direnişlerine, daha sonra kısmi olarak devam etmişler. 1917 Bolşevik ihtilali döneminde

Saat 17.15 sularında, İslam Halimov Bey ile Vedenov'da kalan ve bir kaç saat sonra çekilecek askerlerle vedalaşıp; İslam Halimov'un ağabeyi olan Mikail Halimov'un kullandığı, kamufleli bir jeep ile Vedenov'dan ayrıldık. Sonradan aldığımız habere göre, arkamızda kalan son askerler de, saat 19.00 sularında şehirden çekilmişler. Jepte bizden başka iki yaralı gazi asker, sivil bir kuruluş olan Sosyal Yardım İşleri'nin Başkanı Dr. İdris bulunuyordu.

Bir saat kadar dağ köylerinin tozlu yollarında giden jeepimiz, Nejevurt iline bağlı Sesen Kasabası'nda bulunan ve Çeçenistan'daki müslümanların tek hastahanesine ulaştık. Hastahaneye girdiğimizde, iki gün önce, bir gece kaldığımız Allerov'dan, uçak bombardımanı neticesinde yaralananlardan ağır olanlarının yedisinin, henüz geldiğini görüyoruz. Yetkililerden izin alıp, hemen hastahane'nin ameliyathanesine giriyoruz. Ameliyathaneye girdiğimizde, 30-35 yaşlarında bir asker, henüz sedyeden indiriliyordu. Ameliyat masasına koyuldu. Sağ ayağındaki şarapnel yarası, çok büyüktü. Bundan dolayı olsa, bayağı inleyip, bağınıyordu. Bizim fotoğraf ve kamera çekimi yaptığımızı farketmediğinden itibaren, inleme ve bağınımayı kesti. Ve biz odadan çıkana kadar, bir daha ses çıkarmadı.

İkinci odaya girdiğimizde ise, birden dehşetli bir manzara ile karşılaştık. Ameliyat masasında çok yaşlı bir dede (1919 doğumlu), inleyerek yatıyordu. Doktorlar, dedenin kopan sağ ayağının kanamasını durdurmaya çalışıyorlardı. Bir doktor da, topuğun birkaç parmak üzerinden kopan ayağını, dikmeye çalışıyordu. Çalışıyordu diyorum; çünkü, dikiste kullandığı ipe, bir iki defa koptuğuna şahid oldum.

Ayağı dikmeye çalışayan cerraha soruyorum: "İnsanlara ve özellikle Türkiyeli müslümanlara bir diyeceğiniz var mı?" Doktor "Ne diyeyim. Görüyorsunuz, Rusya bize kan ve gözyaşından başka bir şey vermiyor. Bu, insanlığın yüz karasıdır. İnsanlara ve müslümanlara bunu iletmenizi isterim." diye cevap verdi.

Tam bu sırada, müslümanım diyen zenginlerin, o ihtisamlı, israf dolu yaşantıları aklıma geldi. İmkânsızlıklar içerisindeki Çeçenistan'ın, bu tek hastahanesinin; oda, doktor, ameliyat malzemesi, ilaç yetersizliği ve sırf malzeme yokluğundan sakat kalan müslümanlar bir tarafta; diğer tarafta da, bu günlerde milyarlık sünnet düğünleri, nişan ve düğünler tertipleyen sözüm ona şeriatçı (!) diyen müslümanlar... Allahım, sen bizlere ızan ve hidayet ver... Ey Yüce Rabbim, bizlere kardeşlik şuuru nasib eyle... Bu duygularla, Sesen'deki hastahane'den ayrılıyor.

Saat 21.30 sularında, Dağıstan sınırına yakın, Zendak Köyü'ne ulaşıyoruz. Şöförümüz Mikail ve Sıddık Bey'ler, bizi bir müslümana emanet ederek, vedalaşıp, geri döndüler. Zendak'da iki gün kaldık. Araştırmalarımızın neticesinde, bir rehberin kontrolünde, Ruslar'ın köye iki km. uzaklıktaki postlarından aranmadan geçip, Hasavyurt'a ulaşıyoruz. Burada daha önceden tanıştığımız ve kardeşim Halit'in İstanbul'dan müşterileri olan bir alle, bizi iki gün misafir etti. Bu iki gün boyunca, bizlerin sağ salım Azerbaycan'a ulaşabilmemizin yollarını aradılar. İki erkek kardeşten küçüğü olan Ali'nin rehberliğinde, Hasavyurt'tan minibüse biniyoruz. Kendisi de bizimle birlikte. Mohaçkale'ye vardığımızda, bir öğrenci evine götürdü. Burada bir gece iki gündüz kaldık. Yine birlikte Derbent'e minibüsle gidiyoruz. Bayağı lüks diyebileceğimiz, bir eve götürülüyor. Orada memur tipli birisiyle tanıştık. Burada yaptığımız pazarlık sonunda, bizi iki taksit ile Azerbaycan sınırından 15 km. içeriye götürme mukabilinde, 400 \$ ve 200.000 Ruble'de anlaştık.

Derbent şehir merkezinden iki taksit ile (her taksitimizden iki kişi) yola koyulduk. Kontrol noktalarından, hiç durdurulmadan (yaklaşık 30-40 km. hızla) geçiyoruz. Ben, her kontrol noktasına yaklaşırken içimden, gayr-ı ihtiyar dualar ediyorum. Nihayet gümrük kapısına geldik. Sonradan öğrendiğimize göre, bu talı bir gümrükmüş. Burada iki tane Rus tankı ve bir sürü asker vardı. Bizim önümüzde, bir kaç tane taksit vardı ve aranıyorlardı. Biz onların önüne geçip durmuştuk. Diğer araba da, arkamıza durdu. Anlaştığımız memur tipli kimse, taksitinden indi. Sadece bir iki dakika kadar aşağıda kaldı. Askerlerle görüşerek, bir şeyler konuştular. Hemen gelip taksitine bindi ve aceleyle uzaklaştık. Yaklaşık on

yükseklikten bombaları yağdırıyorlar. Yerleşim birimlerini tahrib ediyorlar. Rus birlikleri, kara savaşında hiç bir varlık gösteremiyor. Rusların, on gündenberi burayı 2 k. uzaklıkta 150'ye yakın zırhlı araç, tank ve 1000-1500 kişi ile kuşattıklarını, buna rağmen on günden beri, bir metre dahi ilerleyemediğini öğreniyoruz. Karşılarında ise Şamil Basayev'in kendi söylediğine göre 30-40 kişilik Çeçen birliği vardı.

Basayev'e: "Niye daha fazla asker yığmıyorsunuz?" diye sorduğumuzda "Bunlar yeter, fazlasına ihtiyaç yok. sadece 24 saatte veya 48 saatte bir değiştiriyorum" diye cevap verince, hayretler içerisinde kalmıştık.

Seyahatimiz boyunca Allah'ın gaybî yardımlarını gördük. Zaten, Allah-ü Teala'nın yardımını olmasaydı, bu yazıları yazamazdık.

Kısacası, on gündenberi Venedo'yu karadan kuşatan Ruslar, bir metre dahi ilerleyememişken; uçaklar 2-3 bin metreden şehrin üzerine bir kâbus gibi çökmüşler. Grozni'den sonra ikinci başkent ilan edilen Venedo'yu, sadece ve sadece, 4 uçaksavar korumaktaydı. Bunların ikisi sabit, ikisi de seyyar idi. Bunların en yüksek menzili ise, 1500 m. idi. Seyyar olanın birini ki, kullanan mücahidin deyimiyle (elle tutulan kısmının benzeresinden dolayı) Bisiklet (Baysıklı diye telaffuz ediyordu), bir kamyonetin üzerine monte edilmişti. Diğerini ise Hanzala isminde ve bir ayağı protez takılmış, Ürdünlü bir mücahid kullanıyordu. Bu mücahid kardeşimizle iki günlük bir beraberliğimiz oldu. (Daha sonra ki bizim 2 Kasım 1995 günü başlayıp 3 Temmuz 1996 günü sona eren Rusların elindeki esaretimiz günlerinde, Mohaçkale cezaevinde yaklaşık 1.5 ay bir koğuşta birlikte kaldık) Çok çevval, atik ve pratik bir kardeşimizdi. Sağ ayağı, küçüklüğünde geçirdiği bir hastalıktan dolayı, protezli idi. Buna rağmen Çeçen kardeşlerinin imdadına koşmuş ve aylardan beri savaşmaktaymış. Elindeki uçaksavar makinalıyı bir kaleşinkof pratikliğinde kullanıyordu.

Venedo'dan ayrılmadan önce, kıldığımız son namazlar olan öğle ve ilkindiyi, bu kardeşimizin imametinde cemaatle eda ettik. İlkinci namazının ikinci rekatında okuduğu kunut, yaklaşık 25-30 dakika sürmüş ve hemen hemen, cemaatte benimle birlikte bir kaç kişi ağlamamış, herkes ağlamıştı. Okuduğu kunut, o kadar içliydi ki. Ben artık şuna mutmain olmuşum. Rusların bu büyük gücüne, bu kadar şiddetli bombardımanlarına, zulümlerine karşı, Çeçenistandaki müslümanları koruyan, korumakta olan; ihlas ve samimiyetle okunan, bu kunutlardı.

Namazı müteakip, Arap kardeşlerden bir kaçı ve Dr. İslam Halimov ile beraber; yeşil soğan, kurutulmuş et ve ekmekten kurulu, sade soframızdaki muhabbet ve lezzeti, bu gün ki gibi hala hatırlıyorum.

Yemeğin sonunda İslam Halimov Bey'den, bizi Şatoy'a göndermesi için yeniden, adeta yalvıyoruz. Çok ısrar etmemize rağmen, yolun çok rizikolu olduğunu bildiği için olsa gerek, bir türlü kabul ettiremedik.

Bize: "Siz, eğer bizim davamıza yardımcı olmak istiyorsanız. Elinizdeki roportaj ve görüntüleri, bir an evvel Türkiye'ye giderek yayınlamanız, bizim için daha faydalı. Allah göstermesin, Şatoy'a giderken veya dönerken, başınıza gelebilecek olaylardan dolayı, ben, gitmenizi uygun bulmuyorum." Dudayev'le görüşme isteğimizden, böylelikle vazgeçirildik.

Daha sonra İslam Halimov Bey'le, uzun uzun sohbet ettik. Sohbetin en can alıcı noktası "Çeçenistan'ı bir sahneye benzetecek olursak; bağımsızlık ilanı ile birlikte Devlet Başkanı Dudayev'in çevresini kuşatan sahte kahramanlar, savaşın başlangıcından itibaren, sahneden çekildiler, adeta kaçtılar. Bu gün sahnede, ihlaslı, samimi, fedâkâr mü'minler kalmıştır. Bundan sonra Çeçenistan'ın tarihini, bu muttakî insanlar yazacaktır. Korkaklar, hainler, çıkarıcılar ve sabtekarlar, artık sahneden çekilmişlerdir. Savaş, bundan sonra Çeçenler ve onların yardımcıları olan gerçek dostları mü'minler ile, emperyalist, zalim Rus işgalcileri arasında olacaktır." diye özetleyebileceğimiz kısım idi. Bu arada Cemaat-i İslamî'nin karargâhındaki gıda ve mühimmatın tamamının, kamyonlara yüklenip, Venedo'nun yakınındaki dağ köylerine doğru yola çıkarıldıklarını gördük.

hiç birisine hemen hemen, hiç bir şey olmadığını öğrenince seviniyoruz. Sadece bazılarının kol ve bacaklarına, Anadolu'nun bazı minükelerindeki tabirle, çıymık battığı için, ufak tefek kanamalar olmuş. İnsan, böyle durumlarda kendini Allah'a daha yakın hissediyor. Allah-ü Tealâ böyle hallerde, müslümanlara gerçekten sekinetini indiriyor. Düşen bombalara rağmen, kendini güven içinde hissedebiliyorsun. Bunu, burada bizzat görüp yaşıyoruz. Tam bu anda, Erdem Beyazıt'ın dizeleri aklıma geliyor:

Ölüm, bize ne uzak, ne de yakın

Ölümsüzlüğü tattık, ölüm bize ne yapsın?

Bombardıman, aralıklı olarak, yaklaşık 4 saat boyunca devam etti.

Başbakan Zelimhan Yandarbiyev de dahil, bazı yetkililere Devlet Başkanı Cehar Dudayev'in bulunduğu Şatoy'a götürmeleri için ısrar ediyoruz. Hiç birinden, bizi ümitlendirecek bir cevap alamıyoruz.

Başbakan Zelimhan Yandarbiyev ile üçüncü karşılaşmamız, ilginç oldu.

Bombardımanın etkilerini görüntülemek için şehri dolaşıyoruz. Tam, radyo istasyonunun aldığı isabetleri çektikten sonra, bir uçak tekrar tepemize geldiğinde, yaklaşık 30 m. kadar ötemizde Zelimhan Yandarbiyev'in elindeki mavzerle, gökteki uçağı, sanki vurabilecekmiş gibi nişan alarak, ateş ediyordu. Kendisiyle ayak üstü biraz konuşuyoruz ve bizi Şatoy'a götürmesi için, yeniden ısrar ediyoruz. Cevabı, bizim, buradaki müslümanların imkânsızlıklarını bir kere daha anlamamıza vesile oldu. "Ben bile henüz kendime bir vasıta temin edemedim. Eğer temin edersem, sizi götürürüm."

Ayrıca bazı yetkililer, Şatoy yolunun şu an kendi kontrolleri altında olduğunu, ancak vaziyetin her an değişebileceğini; bundan dolayı da, oraya gitmenin çok riskli olacağını söylüyorlardı. Bu cevaba kızıyoruz. Riskin tehlikesine boyun eğmesek, buralara kadar gelmeyeceğimizi anlatmaya çalışıyoruz. Fakat bir türlü ikna edemiyoruz.

Yaşlılar, sığınak ve bodrumlarda bekliyorlar. Bombardıman sırasında şahit olduğumuz bir olay, bizi çok hayrete düşürmüştü. Daha ortada hiç bir ses ve uçak yoktu.

Askerlerden birisi, bir köpek ve bir kedinin, sığınaklara doğru gidişini ve ayrıyeten tavukların gıdaklayarak sağa, sola kaçışlarını göstererek: "Uçaklar geliyor. Hayvanlar kaçışmaya başladı" dedi. Bir dakika geçmemiştir ki, uçak sesi gittikçe yaklaşmaya başladı ve iki dakika sonra da çok alçaktan neredeyse 200 m. yükseklikten uçarak, tepemizden son sürat geçti. Kameramızın bataryası bittiği için, bu anı görüntüleyememiştik. Uçağın arkasından aynı askerin "Fotoğraf uçağı" dediğini duyuyoruz. Yani bombardımanda nerelere isabet ettirdiklerini, nerelere ettiremediklerini belirlemek için, fotoğraf çektiğini öğreniyoruz.

Kameranın bataryasını bir an evvel şarj etmemiz gerekiyor. Askerlerden bir jeneratör olduğunu öğreniyoruz. Jeneratörün bulunduğu yere gidip, bataryalarımızı şarj etmeye başlıyoruz. Bu arada jeneratörün bulunduğu yerdeki görevli iki askerin hazırladığı, makarna (yağsız ve de salçasız), yeşil soğan ve çay ikramı ile, kahvaltımızı yaptık. Bu arada biraz da sohbet te ettik.

Savaş Gerçekleri Ortaya Çıkardı

2 Haziran 1995: Bataryamızı doldururken, bir taraftan da, sabah kahvaltımızı yapıyorduk. Bataryamızı şarj ettikten sonra, Vidno'nun bombalanan, daha doğrusu şiddetli bombardımandan en çok etkilenen yerlerini çekmek için, yeniden dolaşmaya başlıyoruz. Bombalanmadık, hemen hemen hiç bir bina yok, desek yeridir. Şehrin görüntüsünü izah etmekte, şu an zorlanıyorum. Ancak görülünce anlaşılacak derecede, kötü bombardımana uğramış.

Sabah yaşadığımız bombardıman bittikten sonra, şehri dolaşırken karşılaşmış olduğumuz askerler "Bu günkü bombardıman çok hafif geçti" dediklerinde, şaşırmiştık. Yeniden görüntülemeye başladığımızda, önce radyo istasyonundan başladık. 1992 yılında Bosna'da da havan, top ve tank bombardımanını yaşamıştım ve onların tahribatını da görmüştüm. Buradakiyle kıyaslanmazdı. Buradaki tahribatı, ancak beş-altı tonluk bombaların yapabileceğini, tahmin ediyorum. Uçaklar, 2-3 bin m.

en büyük ikinci veya üçüncü gücü olan Rusya'ya karşı; sizler, dünya müslümanlarının yüz akı olacaksınız. Allah yardımcınız olsun."

Yaptığım bu konuşmayı, askerlerin hepsi pür dikkat dinlemişti. Konuşmayı müteakip, askerlerden izin alıp, şehri tekrar dolaşmaya başlıyoruz. Etrafta tahrip olmamış bina, neredeyse yok gibi. Bu viraneler arasında, hayat yine de devam etmekte. Yöreye has olan, tek tük tezgâhlarda sigara, bisküvi ve meşrubat türü şeyler var. Fiatlarını soruyoruz. Bu ortama rağmen, hiç birinin fiatı, fahiş değildi. Normal fiatlardan satılıyordu. Bir binanın önünde, 10-15 kadar asker görüyoruz. Yaklaşıp ne yaptıklarına bakıyoruz. Mermi, tüfek bombaları ve roketatar mermileri dağıtılıyordu. Askerin birisi, kasaturayla bir teneke kutunun kenarını kesiyordu. Tenekenin içinden Kaleşinkof mermileri çıktı. Bu teneke kutuların, Ruslar'dan ganimet alındığını söylediler. Tam bu sırada Başbakan Zelimhan Yandarbiyev geldi. Kendimizi tanıtıyoruz ve gazetemizin, kendisinin de resminin bulunduğu sayıları özellikle gösteriyoruz. İlgiliye gazetelere bakıyor. Tercümanımız, gazetelerin başlıklarını kısmen haberi özetleyerek tercüme ediyordu. Gazetemizin, kendisinin namaz kılarken fotoğrafı bulunan sayısını istiyor, seve seve veriyoruz.

Akşama kadar Venedo'yu geziyoruz. Akşamleyin de, Çeçenistan dışından gelen mücahidlerin kaldığı yerde geceledik. Kafkas ülkelerinin dışından Türkiye, Ürdün, Suudi Arabistan vb. ülkelerden gelen gönüllüler, Dr. İslam Halimov komutası altında savaşıyorlar. Akşam yemeğimiz asker karavanası oldu. Karavanada, Eti Patetes vardı. Yemeğin üstüne, hemen çay getirdiler. Akşam ve yatsı namazlarını, cemaatle birlikte, cem ederek kılıyoruz. Namazda dikkatimizi çeken bir husus, akşam ve yatsının farzlarının 2. rekatında kunut okumaları ve namazların, kasredilerek kılınmasıydı. Yani Yatsı, öğle, ilkindi gibi 4 rekatlı farz namazlar, iki rekât olarak kılınıyordu. Bu, islam hukukunda seferî namaz olarak vasıflandırılmaktadır.

Saat 23.00 sularında iki yatağı birleştiriyoruz ve üç kişi, birlikte yatıyoruz. Sabah namazını saat 4.00 civarında kılıp, tekrar yattık.

Saat 5.45 sularında bomba seslerine uyanıyoruz. Süratle yataktan çıkıyorum. Arkadaşlara seslenirken, bir taraftan da kamerayı çekim için hazırlıyordum. Aceleyle, arkadaşlar ve kardeşimle birlikte, dışarıya fırlıyoruz. Kamera çantası kardeşimde, benim omuzumda da kamera. Binayı çıkar çıkmaz kamerayı çalıştırıyorum. İlk bombayı, bizim yattığımız binaya attıklarını, fakat yaklaşık 100-150 m. uzağına isabet ettirdiklerini görüyoruz. Uçakların sadece seslerini duyuyor, yere düşen bombalarını görebiliyoruz. Çünkü çok yüksekte uçuyorlar. Mücahidlerin ellerinde bulunan uçaksavarlar, 1500 m. menzilli. Mücahidler, uçakların 3.000 m.den aşağıya inmediklerini söylüyorlar. Bu gibi bombardımanların on gündür, her sabah bu saatlerde başladığını söylüyorlardı. Uçakları görüntüleyemiyoruz ama, düşen bombaların tahribatını ve uçan toz dumanını çekebiliyoruz.

Mücahidler, ellerindeki uçaksavar makinalılarla ve ayaklı makinalılarla uçaklara taciz atışı yapıyorlar. Ama menzilleri yeterli olmadığı için, herhangi bir isabet kaydedemiyorlar. Karargaha doğru yöneliyoruz. Bir asker bizi yanına çağırıyor ve "Açıktaki durmamızı" ikaz ediyor. Bu askerle bombardımanın gidişatı ve geleceği ile biraz konuşuyoruz. Bu arada biraz ilerde, bir askerın abdest aldığı gözümüze ilişiyor. Karargaha yaklaştığımızda, yeni bir hava akınına maruz kalıyoruz. Bu seferki bombardımandan, bizde nasibimizi alıyoruz. Bombalardan birisi yaklaşık 50 m. kadar ilerimize düşüyor. Hatta bombayı uçaktan atıldıktan sonra, belli bir mesafeden itibaren görmüştüm. Kameramla bu anı tesbit etme imkânını da yakaladım. Bombanın düştüğü yere doğru koşuyoruz. Dün ilkindi sırasında Selim'in hazırlattığı, çayla birlikte ekmekten oluşan yemeğimizi yediğimiz ve akşama doğru askerlerle sohbet ettiğimiz bina, isabet almıştı. Sohbetten sonra, askerlerden bir kaç tanesi bizi yatmak için yanlarına davetmişlerdi. Binaya doğru ilerlerken, toz duman arasından çıkagelen bir askerın görüntüsü, hayret vericiydi. Toz toprak, tahta parçaları, adeta askerın elbisesinin her tarafını kaplamıştı. Sadece kolundan hafif kan akıyordu. Tercümanımız vasıtasıyla hiç kimseye bir şey olmadığını öğreniyoruz. Yatakhane, tam 25 tane asker kaldığını ve

komutanlardan birisi. Roportajı yaparken ve yardımı teslim ederken, arasıra bomba ve uçaksavar seslerini duyuyoruz.

Roportaj ve para teslimatını müteakip, Venedo'yu on gündenberi bombardımana tutan Ruslar'ın, marifetlerini tesbit etmek ve gözlemler için, dolaşmaya çıkıyoruz. Bu arada Azerbaycan'dan savaşmak için birlikte geldiğimiz, Türkiyeli, Suudi Arabistanlı, Ürdünlü ve Azerbaycanlı mücahidler, başka tarafa götürüleceklerini söylediler. Hepsisiyle tek tek kucaklaşıp vedalaşıp ayrılıyor.

Venedo'yu dolaşırken ilk dikkatimizi çeken, sokakların ıssızlığı oluyor. Sivil halkın tamamına yakını tahliye edilmiş. Çok az sayıda (çoğu yaşlı), sivil rastlıyoruz. Etrafta gördüklerimizin hemen hemen hepsi, asker kimseler. Dikkatimizi çeken bir başka nokta; çapları 5 m. ile 20 m. arasında değişen, çukurlar. Şehrin, hemen hemen tüm sokaklarında bu çukurlara rastlıyoruz. Ruslar, sivil veya askerî bölge ayırımı yapmadan, şehrin her tarafını bombalamış. Yine böyle bir çukurun bulunduğu yere yaklaştık. Gördüğümüz çukurların en büyüğü idi. Radyo istasyonunun önündeki sokakta bulunan bu çukurun çapı, yaklaşık 20-25 m. derinliği ise 5-6 m. civarındaydı. Çukur, tamamen kırı suyla doluydu. Bombardımanlarla tahrib olan kanalizasyon ve su şebekesinin suları, burayı küçük bir gölcüğe çevirmişti.

İki tane Rus esiri gösteriyorlar. Şaşıyoruz. Çünkü sokakta serbestçe dolaşıyorlardı. Kaçıp-kaçmayacaklarını soruyoruz "Kaçmazlar. Çünkü Ruslar'a dönerlerse vurulurlar. Onun için bizimle birlikte yiyip-içiyorlar, silahlarımızın temizliğini ve bakımını yapıyorlar." Esirlerin keyfi gıcır. Adeta Çeçenler'in misafirleri...

Tesettürlü ve yarı tesettürlü, bir kaç bayanla karşılaşıyoruz. Bunların hem askerlerin yemeklerini yapıp bulaşıklarını yıkadıklarını, hem de hafif yaralıların pansumanlarını yapmakla görevli kimseler olduğunu öğreniyoruz. Meydanın yakınında bulunan bir binanın duvarının dibinde, yaralı bir askerin koluna iğne ve pansuman yapan bir bacımızı görüyoruz. Talip hemen bu tabloyu resimleştiriyor.

Bu arada, 2.5 ay önce İHA adına geldiğini öğrendiğimiz, Selim isminde bir arkadaşla karşılaşıyoruz. Kendisiyle oturup sohbet ettik. Buraların genel ahvali hakkında bize genel bilgiler verdi. Venedo'nun her an boşaltılabileceğini, hatta bu gün, ya da yarın, bu işin olabileceğini söylediğinde; doğrusu biz inanmamıştık. Sohbetin sonuna doğru "yemek yiyip, yemediğimizi" sordu. Yemediğimizi söyleyince, hemen yakınımda bulunan ve askerlere ait olduğunu söylediği yemekhanede, çay hazırlatacağını söyledi. Saat 18.30 sularında, askerlerin yemekhane olarak kullandıkları bir bölmede, çay içiyoruz. Çayla birlikte kuru ekmek iyi gidiyordu. Dağ suyundan demlenen çayın tadı, bir başkaydı...

Yemekten sonra mutfakın önünde, bir kaç askerle başlayan sohbetimiz, gittikçe kalabalıklaşıyordu. Hele gazetemizden Çeçenistan'la ilgili haberlerin bulunduğu sayılar elden ele dolaşıyordu. Bu gazeteler kalabalığın daha da artmasına vesile oldu. Yaklaşık otuz kişilik bir grup oluştu. Askerlerin kalabalıklaşmasını fırsat bilerek, Tercümanımız Yasir (Samir) vasıtasıyla bir konuşma yaptım:

Kuran-ı Kerim'de Cenab-ı Hakk, buyuruyor ki "İnnemel mü'minûne ihvetün." Yine Peygamber Efendimiz "Dünyanın her hangi bir yerindeki müslümanın ayağına batan dikenin acısını hissetmezse, bizden değildir." buyurmaktadır. Peygamberimiz bir başka hadisinde de "Dünyanın başka bir yerinde 'Kurtarın bizi müslümanlar' diye feryad eder de, bunu duyan müslümanlar; hemen gayrete gelip, onların yardımına koşmazlarsa, onlar müslüman değildir." Biz, Türkiye'deki müslüman kardeşlerinizin arasından geliyoruz. Sizlere, onların selamını getirdik. Türkiye'deki müslüman kardeşlerinizden bir çok genç, Kafkas Çeçen Dayanışma Komitesi'ne baş vurarak; buraya sizlerin yanına gelip, savaşmak istediklerini iletiler. Fakat Türkiye hükümeti, buraya gelmelerine izin vermemektedir. Baş vuranların sayısı 1500-2000 civarındaydı. Ben inanıyorum ki, başvuranlar buraya gelebilseydi ve bu Türkiye'de duyulsaydı, onbine yakın insan, buraya gelmek için, hemen sıraya girerdi... Onlar buraya gelemeseler dahi, gönülleri sizlerle beraberdir. Buna inanın. İnşallah onların duaları ve sizlerin gayretiyle, dünyanın

haberi anons ettiler. Ben bu anonsu duyar duymaz Reis'e "Reis benim kanım tutuyor" dedim. Metin bana "O zaman, hemen birlikte bir kaç kişi gideriz" dedi. Programı tertipleyen komiteye, benim kanımın tuttuğunu hemen söyledik. Fakat on dakika sonra, kardeşimizin şehid olduğuna dair, ikinci bir haberi anons ettiler. Program bitip de Fatih-Haydar semtinde bulunan, dernek binasına döndükten sonra, Metin "Yazıya çıkalım" dedi. O gece sabaha kadar, Edirnekapi'dan Fatih-Vezneciler-Çarşıkapı-Sultanahmet güzergâhında, Erdoğan Tuna'yla ilgili "Erdoğan Tuna'nın Dökülen Kanının Hesabı Sorulacaktır, Şehidler Ölmez" gibi sloganlar yazdık. Bir hafta boyunca da, Beyazıt-Vezneciler-Fatih-Edirnekapi mntikalarındaki yazıları; geceleri nöbet tutarak, silinmesini engelledik. Bu nöbetlerin hemen hemen tamamında Metin bulunmuştu. Yılmaz Yalçın: Bizi dinleyen müslümanlar, Metin'in çok önemli, bariz bir özelliğinin "eylem adamı" oluşu şeklinde bir neticeye vardıklarını zannediyorum.

Mehmet Ali Tekin: Ama Abi, Metin sadece bir eylem adamı değildi. Yılmaz Yalçın: Ben onlara şunu anlatmak istiyorum. Metin, pek çok müslümanın bildiği gibi, Sedreddin Yüksel Hocaefendi'nin oğluydu. Sadreddin Yüksel Hocaefendi, malumunuz ulemadan, müslümanların çok değer verdiği, ilmiyle müslümanları aydınlatan bir zattır. Bir çok müslümanın eğitimine büyük katkıları olmuştur. Sadreddin Yüksel Hocaefendi'nin dizinin dibinde, diğer oğulları oturduğu halde; Metin, babasının dizinin dibinde oturup, Arabi'den Farsî'ye, Fıkıh, Kur'an tahsil etmek yerine; dışarda sürekli olarak sizinle beraber, eylem peşinde koşardı. Zannediyorum çok şey bilip de, amel etmemek yerine; davasının künhüne vâkıf olup, vâkıf olduğuyla amel etmenin gerekliliğine inanan bir gençti. Bunu amelleriyle göstermeye çalışıyordu. Cenab-ı Hakk'ın bir takdiri. Sırası gelmişken bahsini edelim. Hocaefendi'nin bir diğer oğlu da, o sıralarda Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde okuyan Edip Yüksel'di. Edip Yüksel'i de belki cemaatimizden duyanlar olur. Son zamanlarda Edip geldi. incir Kabuğu, Ceviz Kabuğu gibi bir şeylere çıktı. Yine bir şeyler söyledi gitti. Edip, babasının rahle-i tedrisinden geçtikten sonra, ODTÜ'ye girdi. Yani okuyordu. Ama meselâ ben o tarihlerde Edip'i, Metin'in yanında çok silik bir kişilik olarak tanımışım.

Mehmet Ali Tekin: Siliklikten daha ziyade, farklı bir kişiliğe sahiptiler. O konuda, özetle ben şunu söyleyeyim. Yaz tatillerinde Edip İstanbul'a gelirdi. Metin, derneğin çevresinde bulunan ortaokullardan gelen giden talebelerle ilgilenmesini sağlardı. "Sen bunlara İngilizce-Matamatek-Fen-Sosyal Bilgiler gibi dersler ver. Bu aradada onlara İslami bilgileri de verirsin" dedi. Edip bu çocuklardan, bir süre sonra, bir gurup oluşturdu ve adını da Ak-Lis FT-19 koydu. Edip gerçekten çocuklarla iyi diyalog kurabilen bir karaktere sahipti o zamanlar. Onlarla gayet iyi anlaşabiliyordu. Yılmaz Yalçın: Cenab-ı Hakk'ın hikmeti, Metin yaradılıştan önder, organize edici bir kabiliyete sahipti.

Mehmet Ali Tekin: Bakın, demin dediniz ki "Metin bir eylem adamıydı". Aslında Metin, sadece bir eylem adamı değildi. Bence Metin, toplumunu tanıyan ve toplumuna hizmet aşkıyla yanan birisiydi. Hiç unutmuyorum, derneği kurduktan kısa bir süre sonra, Fatih Akıncılar Dispanseri'ni oluşturduk. Bu Metin'in fikriydi. Bu dispanser oluşturduktan sonra, afişlerle halka duyurduk. bir çok arkadaşımız bize, özellikle de Metin'e: "Siz bunu beceremezsiniz" diyerek karşı çıkıyordu. Metin bunlara: "Yapacağız biz bunu!.." diye belirtti. Derneğin, o tarihi binasının karşısında, sonradan yapılmış dar, ancak iki katlı bir binası vardı. Onun alt katı, mescid olarak düzenlenmişti. Metin "Üst katını da dispanser yapalım, burada bulunan fakir insanların çocuklarını muayene ettirelim." demişti. "Nasıl yapacağız, bunu Reis?" diye sorduk. "Vakıf Guraba Hastahanesi Baş Hekimi Mazhar Özman Ağabey, bizi tanır. Doktorları gönderir" dedi. Kendisi daha sonra "Dr. Mazhar Özman Ağabey'le konuştum, doktoru göndermeye söz verdi" dedi. "Hasta Muayene yatağını nereden bulacağız, paramız yok?" Metin: "Vakıflar Yurdu revirinde fazladan bir yatak vardı, gidip onu isteyelim" dedi. Yılmaz Yalçın: Ben hatırlıyorum, iftarlar verirdiniz. Herkes iftara gelirdi. Bizi dediysem, bizlerle birlikte, parası pulu olanları da çağırırdınız. Çok da güzel iftarlar olurdu.

Önümüze iki üç tane zeytin, birazcık peynir koyarlardı ve "Bunu da bulamayanlar var" derdiniz. İftardan sonra da, makbuzları çıkarıp, para toplardınız.

Mehmet Ali Tekin: Makbuz dediniz de aklıma, makbuzla ilgili, bir diğer hatıram aklıma geldi. Fakat bu uzun sürer. Metin..

Yılmaz Yalçiner: Metin'in ressamlığı falan da vardı galiba. Afişleri falan da kendisi yapardı.

Mehmet Ali Tekin: Metin'in toplumsal kişiliğinden bahsediyorduk, bunu tamamlayayım müsaade ederseniz. Bu açtığımız dispenserde, salı ve perşembe günleri muayeneler başladı. Üç dört muayene gününden sonra, her muayene günü en az 15-20 aile, çocuklarını muayene ettirmek için, getirmeye başladı. Daha sonraki günlerde de 25 kişiye çıktığını bu günkü gibi hatırlıyorum. Bölgenin insanları, özellikle güneydoğudandı ve çoğunlukla fakirdiler. Siirt'li, Mardin'li, Urfa'lı... Sonraları doktorlar bize "Biz bu insanların çocuklarını muayene edip, reçeteler yazıyoruz. Bunların çoğu bu ilaçları almakta zorlanırlar. Sizler eczahanelerden öksürük şurubu, ateş düşürücü şurup vb. şu, şu ilaçları parasız toplayın" dediler. Bizler doktorların tavsiye ettikleri ilaçları, bilhassa bölgeye yakın ve diğer taraflardaki eczahane sahiplerine, durumu anlatıp, parasız ilaç istiyorduk. Böylece bir çoğuna muayene sonunda ilaçlarını da vermeye başladık. İşte bu dispenser çalışmasına başladığımız ilk günlerde hazırlayıp bastırıp, özellikle demeğimizin yakınındaki bölgeler olmak üzere, Fatih'in bir çok bölgesine, afiş yapıştırdık. Yapıştırdığımız bu afişin grafik çalışmasını ve çizimlerini Metin bizzat yapmıştı. Yani Metin, Komplike bir insandı.

Yılmaz Yalçiner: Komple bir insandı evet.. Önder bir şahsiyetti.

Mehmet Ali Tekin: Ben yeri gelmişken, Metin kimdi? Kendi ağzından bir dinleyelim diyorum. Metin belki binlerce yerde konuşma yapmıştır. Maalesef elimizde ondan sadece bir konuşmasının bandı var. Ben bunu yıllardır ihtimamla saklıyorum. Bant çok eski olduğu için, belki konuşmasının çoğu anlaşılamayacaktır. Bundan dolayı konuşmanın sonunda bunu metin olarak da okuyalım.

Mehmet Barazi: Evet değerli dinleyiciler 103.2 frekansından yayın yapan Özel FM'i dinlemektesiniz. Rahmetli Metin Yüksel'i Anma Özel Programındayız. Metin Yüksel'in yapmış olduğu bir konuşmayı, Türkiye'de ilk defa bir radyoda dinleyeceksiniz. Elimizdeki bant 1978 yılından kalma bir bant, stüdyo koşullarında mümkün olduğunca, temizlemeye çalıştık, gayret ettik, hep birlikte dinliyoruz:

METİN YÜKSEL'in 28 Aralık 1978 tarihinde Ankara Demet Evler Kültür Sarayı'nda yaptığı konuşmanın metni

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

İran'ın Müslüman Halkına!

Kendilerini ve ülkelerini bütün bedbahtlardan, doğrudan doğruya Şah'ın ve O'nun Müşrik rejimini mesul tutmaktadır. Ve zafere kavuşuncaya kadar, hürriyetlerini elde edinceye kadar direnişlerini devam ettireceklerdir. Ve halkımız şunu bilmelidir ki, dünyada hiç bir hürriyetsever, hürriyetini kolayca elde edememiştir.

İslam'ın büyük peygamberi (sav), dayanılmayan acılara ve zaferlere karşı ömrünün sonuna kadar savaşmakla geçirmiştir. Hakk ve İslam'ı müdafaa etmek, en büyük ibadetlerdendir. Ben bu vesile ile İran ulusuna sesleniyorum: İran Ulusu ve Ordu Mensupları, bilmelidirler ki Şah'ın onlara yüklediği cinayetler ve katliamlar, onlar için, kötü bir isim yapmaktan öteye, kendilerine zillet kazandırmaktan başka bir şey yapmayacaktır. İran ulusu, emniyet kuvvetleri ve jandarma subayları; sizler ne zamana kadar cöbren, kendi rızanız dışında, bir gurup şuursuz ve zalim kumandanlardan emir alarak, kardeş kıyımına devam edeceksiniz? Cevap verin ...

Sizler kimi korumak için bu işleri yapıyorsunuz? Kimi korumak için? İslam'a, sizin hürriyet ve namusunuza saldıran birisine mi? Yoksa sizi, dünyaya bol maaş karşılığında, her türlü iğrenç cinayetleri yapabilecek emir kulumu tanıttığı için mi? Siz kendi elinizle veya kendilerine itaat ettiğiniz komutanlarınızın emriyle, katliamlar yapabilecek kimseler olarak kalabilmek için mi? Acaba yaptıklarınız insanlıktan başka bir şeyler mi? Hiç bu hususu

düşündünüz mü? Sizler "Biz emir emir kuluyuz" mantığıyla, kendi din kardeşlerinizi kurşuna diziyorsunuz ve bilmez misiniz, bu işte en azından Şah'la birlikte mesulsünüz. Zalimlere yardım edenler, zalimlerdendir.

Allah'ın hükmü icabınca, zalimlerin emirlerine itaat etmemeli ve onlara isyan etmelisiniz. Onlara isyan edin ve kendi kardeşlerinizi öldürmekle, dünya ve ahiret cehennemini satın almayın.

Evlât acısıyla ağlayan, anne ve babaların sesini duyun ve bilin ki bunlar sizin annelerinizdir. Acaba sıkıştığınız her kurşun; büyük bir aileyi, nasıl bir acıya ve kedere boğduğunu düşünabiliyor musunuz?

Evet, şimdiye kadar bu gibi amellere düşar olmuş olursanız; vakit geçirmeden, tevbe edin. Ve hakkın ordularının saflarına katılın.

Ey İran Ulusu'nun Müslüman ve hür mensupları: İslam'a ve Müslümanlara karşı, borcunuzu ödeyin ve kendinizi daha fazla zillete lââyık görmeyin. Askerler! Küfür rejimlerine karşı isyan edin.

Çölde susuz, nasıl yürürse suya, öylesine bir akış bizimki
İnançlı, inatçı, kararlı.

İster bozkır olsun, isterse yemyeşil vadi,

Senin vatanın benim vatanım, özüm.

Sen oradan kıracaksın zincirleri, ben buradan

Bir gün mutlaka kavuşacak ellerimiz.

Her şey aydınlığa çıkmak için, her şey 'Mutlak Bir' için

Her şey İslam için!

inanan insanın, insan olma mücadelesinde, ön planda, yeryüzündeki bütün siyonist, marksist, kapitalist düzenlere karşı hareket yapan ve Adil Nizam ölçüleri içerisinde, İslam'ı hükümler kılma isteyen İran Halk'ıyla, bir gün zincirler kırılacak ve kavuşacak ellerimiz diyoruz.

Tevhid inancına bağlı, İslam'ı zerre zerre yaşamak ve yaşatmak için mücadele veren Türkiye Müslümanları, İran Halk'ının bu soylu mücadelesinde seyirci kalamayacaktır ve hiç bir müslüman seyirci kalamayacaktır.

Çin'in veya dünyanın herhangi bir yerinde, müslümanın ayağına batan bir dikenin acısını, bütün dünya müslümanları paylaşması lâzımdır.

Bu inanç birliği içerisinde, aynı kitabın buyruğu altında hareket etmek ve aynı nizamın yaşandığı ülkelerde; alnımızı, ıslak topraklara koymak için bekliyoruz. Türkiyeli Müslümanlar olarak.

Sen Eritre'desin çocuk, sen Moro'da

Sen yıllarca zulmedilensin, Azerbaycan'da, Kırım'da

Kan denizinde boğulansın Ortadoğu'da

Mahzunsun Kıbrıs'ta İran'da

Çılgık içimde düğüm, çılgık gözümde yaş

Yitik bir manadır verdiğim savaş.

Bekle Çocuk!

Uzaniyor namluya öpülesi eller

Geliyor! Kan bahası can bahası

insanca yaşamak isteyenler ve yaşatmak isteyenler.

Aynı inanç etrafında toplanmış, Tevhid akidesinin etrafında toplanmış; şehadet şerbeti

içmek için, cennet köşklerinden birisine yerleşebilmek için mücadele veren, Allah rızası

için, Kardeşlik Nizamı'nın teessüsü için çalışan İran Müslümanları'nın yanında

olduğumuzu ve Türkiye'deki Müslümanlar olarak, İran'daki önder, İmam Humeyni'yi

selamlayacağımızı; fiili, kültürel her türlü maddi ve manevi yardımda bulunacağımıza

söz veriyoruz.

Mehmet Ali Tekin: Metin'imizin bu konuşmasını netleştirmek için epeyi uğraştık. Fakat elimizdeki teknik imkanlar ancak bu kadarına yeterli olabildi. Metin'in konuşmasını vermeden önce de söylediğim gibi; Metin, komplike bir insandı. Sadece kendi bulunduğu bölgede değil, daha ötelerde bulunan; bizi sunî sınırlara ayırmış emperyalisterin, çizdiği sınırların ötesinde bulunan, diğer coğrafyalarda yaşayan, mü'min kardeşlerini de düşünen bir kişiliğe sahipti. Kendi çevresinde yaşayan insanların derdleriyle derdlendiği gibi, çok uzaklarda olan kardeşlerinin derdiyle de, derdlenmeyi kendisine şiar edinmiş birisiydi. Bu konuşmasında, eğer dikkatlice dinlediyseniz farketmişsinizdir. Konuşması çok uzun, aslında hepsini okusak iyi olur. Fakat ben sadece son bölümden bir kısmını sizlere aktarmak istiyorum. Bu aktaracağım kısım aynı zamanda, bir hadis-i şerifin, değişik şekilde ifadelendirilmesidir. "Çin'in veya dünyanın herhangi bir yerinde, müslümanın ayağına batan bir dikenin acısını; bütün dünya müslümanları paylaşması lâzımdır. Bu inanç birliği içerisinde, aynı kitabın buyruğu altında, hareket etmek ve aynı nizamın yaşandığı ülkelerde, alnımızı ıslak topraklara koymak için bekliyoruz, Türkiyeli müslümanlar olarak" diyerek, kendi hayatını özletmiş oluyor, bir şekilde. Ne diyorsunuz ağabey.

Mehmet Barazi: Kendisini tekrar rahmetle ve saygıyla anıyoruz. Bizim bir araya gelmemize vesile oldu. Böylece eski günleri yad etmiş oluyoruz. Sayın dinleyiciler şu anda aramıza bir misafirimiz daha katıldı. Bu ağabeyimizi size takdim etmekten, hassaten kıvanç duyacağım. Çok acılı ve dar günlerimizde, ızdırap içerisinde olan müslümanlara, koruyucu kanatlarını germiş olan bir insan. Buna şahsen, o zor dönemde, buna yakinen şahid olan insanlardan birisiyim. Bundan dolayı sizlere takdim ederken, kıvanç duyduğumu belirtmek istiyorum. Beyaz Saray'ın eskilerinden bir ağabeyimiz. Nizam Yayınevi sahibi Ahmet Ercan Gerçek Ağabeyimiz. Böyle bir program tertipleştirdiğimizi ve kendilerine katılma teklifimiz kabul ettiler. Rahmetli ile olan anılarını, hatıralarını sizlerle ve bizlerle paylaşmak için stüdyomuza kadar teşrif ettiler. Efendim hoş geldiniz.

Ahmet Ercan Gerçek: Teşekkür ederim. Allah razı olsun.

Mehmet Barazi: Nasılsınız, iyisiniz inşaallah?

Ahmet Ercan Gerçek: Elhamdülillah. Allah razı olsun Efendim.

Mehmet Barazi: Programımızı herhalde takip ediyordunuz.

Ahmet Ercan Gerçek: Allah razı olsun, çok güzel, beğendim. Gönül arzu ediyor ki, böyle programlar zaman zaman yapılsın.

Mehmet Barazi: Ben hemen bir tesbit yapayım müsaade ederseniz. Biz Özel FM olarak mustazafların dili, ezilenlerin sesi olma gibi bir gayemiz, hedefimiz var. Buna ulaşma çabası içerisindeyiz. Mehmet Ali Tekin sağolsun böyle bir program teklifimizi kırmadılar. O her hafta cuma akşamları saat 21.00-22.00 saatleri arasında, Selam Gazetesi'nde yazmış olduğu, Şehidlerin Yolu köşesini, radyomuzda program olarak gerçekleştiriyor. Şehid olarak kazandığımız kişileri, Türkiye içinde veya Türkiye dışında, dinleyicilerimize bu programda tanıtmaya gayreti içerisinde. Onları hiç bir zaman unutmadık, unutmayacağız da. Kendisi de şehid olanlardan birisi Dr. Şeriatî "Şehid tarihin kalbidir" diyor. Aynı zamanda, yeryüzünün damarlarındaki bizim kanlarımızdır. Yollardaki, işaretlerimiz, köşe taşlarımızdır. Onları hiç bir zaman unutmayacağız ve onların yollarının takipçisi olduğumuzu bir kere daha bu vesile ile deklare etmiş olalım. Şu anda hattımızda bir dileyicimiz var, dinleyicilerimize bu vesile ile bir duyuru yapalım. Programımıza katılmak isteyen isteyenler nolu telefonlarla katılabilirler. Ben Ahmet Ağabey'e tekrar döneceğim. Hattaki kardeşimiz beklemesin.

Mehmet Barazi: Alo..

.....: Selamün aleyküm.

Mehmet Barazi: Aleyküm selam efendim. Nereden arıyorsunuz? Sizi tanıyalım.

.....: Adım Yusuf, Kadıköyden arıyorum. Böyle bir program yaptığınız için, bütün şehidler andığınız için sizlerden Allah razı olsun. Özellikle de Metin Yüksel'i bizlere hatırlattınız, tanıttınız. Ben 22 yaşındayım. Metin Yüksel'i hiç tanımak nasib olmadı gibi, O'nun hakkında bilgi de edinememiştik. Allah razı olsun, böyle

arkadaşlarını, tanıdıklarını çıkartınız. Benim, Yılmaz Abi'ne ve Mehmet Ali Tekin Abilere sorum şu olacak: Metin Yüksel bu devirde olsa ne yapardı? Veyahutta siz bu devirde genç olsanız ne yapardınız, bizlere mesajınız ne olur? Bunu anlatırsanız memnun olurum. Başka da bir sorum yok efendim.

Mehmet Barazi: Yusuf kardeşim çok teşekkür ediyorum size. Gerçi konuşmasının başında Yılmaz Ağabey, üstü kapalı da olsa altını çizmeye çalıştı bunun. Ahmet Abi de Metin'i yakinen tanıyan bir insan, bu konuda O'nunda söyleyecekleri vardır. Fakat ben Mehmet Ali Tekin'e bu soruyu yöneltiyorum. Metin Yüksel bu gün olsaydı ne yapardı?

Mehmet Ali Tekin: Valla, doğrusu çok zor bir soru bu. Metin Yüksel açısından bu soruya herhangi bir cevap vermek doğru olmaz. Ben, kendi bakış açımla, kanaatimi belirtebilirim. Metin'in yaşadığı dönemde, biz beş arkadaş ahidleşmiştik. Sözleşmiştik daha doğrusu, Kuranî tabirle de ahidleşmiştik. Önce İran'a gidip, oradan Afganistan'a gidecektik. Orada cihada katılacaktık. Daha sonra da sırayla Filipinler'e, Filistin'e gidip İran'a dönmeyi, daha sonra da Türkiye'ye gelmeyi planlamıştık. Metin şu anda hayatta olsaydı, ya Ogaden'de, ya Filistin'de veya müslümanların fiili olarak mukatele yaptığı bir mekânda olurdu. Öyle bir hayat arzuluyordu çünkü. O dönemde, Metin'in yaşadığı dönemde, İslamî mücadelenin yoğun olduğu, bizim bildiğimiz, bir kaç mekân vardı. Birincisi Filipinler ve oraya yakın bir belde olan Moro. Eritre, Filistin, İran daha yeni İslam'ı hükümler altına almıştı. Afganistan'ı da komünistler henüz bir kaç ay olmuştu işgal edeli. Kendi içlerinde savaş sürüyordu ama, Ruslar'ın Afganistan'ı fiili olarak işgali, Aralık 1978'de başlamıştı. Tıpkı Çeçenistan'ı 1994 Aralık'ta işgal ettikleri gibi. Ruslar nedense her halde Aralık ayını çok seviyorlar. İşgalleri hep bu ayda yapıyorlar. Ben böyle bir tevafuk tesbit ettim. Afganistan'ı 25 Aralık 1978'de işgal etti. Çeçenistan'ı ise 11 Aralık'ı 12 Aralık'a bağlayan gece, 1994'te işgal etti. Rus ordusu kışa dayanıklı bir ordu olmasından kaynaklanıyor herhalde.

Yılmaz Yalçın: Kızıl ordunun kışa dayanıklılığına delalet ediyor. Mehmet Ali, ben bir şey ilave etmek istiyorum. Cenab-ı Hakk en güzelini takdir etti. O'nu indine kabul buyurdu. Onun için ben Metin'e gıpta ediyorum, kendimden de utaniyorum. Ama hani, kul kafasıyla konuşuyoruz ya, o yönden ben de kendi düşüncemi söyleyeyim. Eğer Cenab-ı Hakk O'na bu dünya zilletini, biraz daha çekmesini murad etseydi; Metin'de yaşıyor olsaydı, kesin benimle birlikte 1980'de uçak kaçırırdı. Ben öyle düşünüyorum. Biz uçağı kaçırırdık, başanlı olurduk olamazdık ama, sonunda cezaevine düştüğümüzde on bir sene yatar, dışarıya çıktığımızda da insanlara alık alık bakar "Vay başıma gelenler!.. Vay başıma gelenler!.." diye hayıflanırdı her halde.

Mehmet Ali Tekin: Ama abi, ben zannediyorum Metin Yüksel yanınızda olsaydı, herhalde yakalanmazdınız.

Yılmaz Yalçın: Büyük bir ihtimalle de doğru söylüyorsun.

Mehmet Ali Tekin: Çünkü bunu deyince aklıma ne geldi biliyor musunuz? Demin dediğiniz, Ömer Yorulmaz'ı, o 146. maddeden dolayı tutukladıklarında, Bayrampaşa'ya ziyaretine Metin'le beraber gittik. Ömer, görüş mahallinde bize "Onbeş yirmi kişi, herhangi ufak tefek bir şeyden dolayı içeriye gelin. İçerde büyük bir olay yapabilirsiniz" diyordu. Yani, içerden bir şeyler yapabilme gayretiyle bunları söylüyordu. Hem cezaevini ele geçirme, hem de toplu bir firar yapabilecek bir yer keşfettiğini söylüyordu. Metin, kendi uslubuyla, şöyle bir elini sallayarak "Girdin buraya, şimdi çıkacak delik arıyorsun. Ben sana savcıya ifade vermeye gitmel. demedim mi?" Biz, Metin'le birlikte Ömer'e: "Savcıya gitme" diye çok yalvarmıştık. Metin, Ömer'e: "Ben sana savcıya gitme diye yalvarmadım mı? Bizim dışarıda bir sürü işimiz var, buraya gelmek istemiyoruz, hemşerim!.." Yani Metin, bazı şeyleri önceden sezgi ile hissedebilen birisiydi. Benim kanaatim eğer, Metin sizinle uçakta olsaydı, uçağı ya düşürürdü ya da yakalanmazdı.

Yılmaz Yalçın: Takdiri ilahi. Belki de hepimiz orda şehid olurduk.

Müslüman Genç Dergisi 2. sayı sayfa 27:

Cemil Yıldız

Kapatılan MTTB ve İstanbul Akıncılar Derneği'nde çeşitli görevlerde bulunan Cemil Yıldız, 1960 İstanbul doğumlu.

Roportaj: Cafer Can

-Metin Yüksel ile tanışmanızı anlatır mısınız?

- Bizim Metin ile tanışmamız Vefa Lisesi'nde öğrenci olduğum yıllara dayanıyor. Yani, İslam'la tanışmamız..

Daha çok Vefa Lisesi'ndeki çalışmanın gelişimine yardımcı olmak amacıyla gelirdi. Biz O'nu dışardan bir abi olarak görürdük. MTTB'nin ağırlığını kaybetmesinden sonra, biz Metin'in vesilesiyle Fatih Akıncılar'nda faaliyet gösterdik. Kısaca ilk tanışmamız bu şekilde gelişmişti.

-80 Sonrası müslüman gençlerin, en çok tanıdığı şehidimiz Metin Yüksel'dir. Sizce bunun sebebi nedir?

-80 sonrasında bir takım kaybolmuş değerlerimiz var. Her şeyden önce, bunu dile getirmemiz lâzım. Biliyorsunuz 12 Eylül'ün getirdiği bir durgunluk döneminden sonra, daha çok kıfıf yöndeki eğitim çalışmaları başladı. Yani müslümanlar aktivitelerini kıfıf yönde kullandılar.

İşte bu durum göz önüne alınarak, 12 Eylül öncesi Metin Yüksel'in ortaya koyduğu şahsiyeti dile getirmek lâzım. O, her şeyden önce bir aksiyon insanıydı. İnancı bir insandı. Tabii bu inancından dolayı bazı değerleri feda edebilen bir insandı. 80 sonrasında bu tip kişilik gelişimi, müslümanlar içerisinde pek görülmediğinden dolayı, her zaman için Metin gündeme geliyor. Metin, teorik pratiğe dökebilmişti. Yani canını Allah için vermişti. Bu açıdan Metin Yüksel 12 Eylül sonrası müslüman gençlik içinde gündeme geliyor.

-Genelde 80 öncesi müslüman gençliğin, özelde Metin Yüksel'in yetişmesinde, etken olan unsurlar nelerdir?

-80 öncesini siz İslami Hareket olarak nitelediniz. Fakat biz buna İslami oluşum diyorduk.

O dönem, İslami hareketin tüm hatlarıyla ortaya çıktığı bir dönem değildi. O dönemde bazı şeyler, çok ani olarak gelişti. Bilindiği gibi belli bir dönem, bolca tercüme eserin gündeme gelmiş olması.. Tabii bu arada mutlaka isim zikretmek gerekirse S. Kutub'ların, Mevdudi'lerin etkisi olmuştur.

Ben hatırlıyorum, 1975'te biz Sami Aslan'ın "Karanlık Gecelerin Nurlu Sabahı" adlı kitabını okurduk. Bir iki sene sonra ise, Yoldaki İşaretler'e geçilmişti. 80 öncesi gençliğin yetişmesindeki en önemli olaylardan biri bu. İkinci ise, o dönem içerisinde müslümanların, aktif mücadele içerisinde olmaları. Bizzat canıyla malıyla imtihan ediliyorlardı. Çünkü karşıda bir düşman vardı, düşman vardı, gene o düşmanın uşakları olan komünistler, Ükücüler vardı. Bunlara karşı belli yerlerde ve belli zamanlarda mücadele verilmek zorundaydı. O zaman içerisinde müslümanları yetiştiren, onları birbirine bağlayan en önemli faktör buydu.

-İslami mücadelenin evrenselliğine nasıl bakıyordu Metin Yüksel. Yani TC sınırlarının sınırlayamadığı ideallerin, mücadelelerin varlığına nasıl bakıyor, nasıl anlıyordu?

-Daha önce ifade etmiştim. O dönemde İslam'ın her şeyi yeni anlaşılıyordu. Bunu kabul etmek gerekir. Ancak bazı şeyler, insanda Allah vergisidir. Şunu da unutmamak gerekir ki, şehidler temiz insanlar ki Allah zaten onları, bu sistemin pisliğine bulaşmadan aramızdan alıyor. Bazı şeyleri bizlerden çok daha önce, kavrama yeteneğine sahip insanlar.

İşte biz, İslam'ı yeni anladığımız o dönemde, evrenselliği de bariz olarak kavramaya başlıyorduk.

Bunun en belirgin örneği İran İslam Devrimi oldu. İran İslam Devrimi ile birlikte, özellikle Gölge dergisinin tek olarak gündeme getirdiği Filistin, Moro ve Uzakdoğu'daki müslümanların mücadeleleri vardı. Tüm bunlar, o dönemde bir takım değişikliklere tekabül etmiştir. Mesela mitinglere mehter marşları çalarak giderdik. Fakat bu mücadelelerin gündeme gelmesinden sonra Filistin, Moro ve Uzakdoğu'daki mücadeleleri destekleyen pankartlar taşınır oldu. Aslında bunlar Metin'in şahsında tebarüz etmiş şeylerdi. Özelde Fatih Akıncılar'na ve genelde

Türkiye Akıncıları'na, eylem noktasında, etki eden tek kimseydi **Metin**. Bunlar **Metin**'in islam'ın evrenselliğini kavramış olduğunu gösterir... Olaya hakikaten geniş çaplı bakıyordu. İran İslam İnkılabı'ndan sonra, İstanbul'daki konsoloslukun, Halkın Mücahidleri adlı komünist örgütten temizlemesi, buradaki İranlı müslümanlar vasıtasıyla devrimini mesajının duyurulması ve **Metin**'in kendisinin yaptığı afiş ve afişlemeler. Bu manada da bizden önde idi.

-Şehadet ne idi Metin Yüksel için? O'nun ifadelerinden veya tavırlarından örnekler vererek açıklayabilir misiniz? Şehid olmayı bekliyor muydu?

-O dönem içerisinde sıcak bir ortam yaşadıklarından, her an için bir şeylerini vermeye hazır insanlardı. Müslümanlar şehidliğe hazır insanlardı. Meselâ bir Sanayi Mahallesi... On ikiye yakın şehid verilmişti. O mahallede müslümanım demek suçtu. Yürek isteyen bir şeydi. O ortam içerisinde öyle sanıyorum ki, müslümanların hepsi, şehadete hazır insanlardı. Müslüman olmak, şehid olmak eşdeğer anlam içeriyordu. Genel olarak **Metin'de, bu biraz daha ön plana çıkmıştı. Bunun da sebepleri var tabii. Meselâ çok cesur bir insandı. **Metin**, bedenlen ve fikren, bir eylem adamıydı.**

Darüşşafaka Lisesi'nin önünde vurulmuştu. Gene ülkücüsünden, komünistene, serserisinden, polisine kadar bir çok gurup ile, belli çatışmaları olmuştu. Tüm bunlar, O'nun ilk andanberi, şehidliği hedef edindiğini, şehadeti özlediğini gösterir. Allah istediğini verdi, inşaallah.

Metin, şehadetinden bir buçuk iki ay öncesi, Fatih Akıncıları'nı kısa bir süre için bırakmış ve Anadolu'ya geçmişti. Anadolu'da müslümanları bir araya getirmeyi istemişti. Bunu Anadolu'daki müslümanları bilinçlendirmek düşüncesiyle yapmıştı. Anadolu'daki İslami çalışmalar için, bizim şu an bile düşünemediğimiz, çok güzel planları vardı. Çok iyi hatırlıyorum. Döndükten sonra Vakıflar Yurdu'nda kalan arkadaşları toplamış ve Anadolu'daki müslümanların cemaatleşmesi, belli bir yapıya gelmesi ve İstanbul'daki müslümanlarla entegrasyonunun sağlanması noktasındaki düşüncelerini anlatmıştı. Bu noktada bölgede bir radyo kurmayı düşünüyordu. Gene o dönemde çıkan Şura Gazetesi'nden daha kapsamlı ve yurtdışındaki müslümanlara da seslenebilecek bir gazete.

-Allah razı olsun.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXX

Müslüman Genç 1992 sayı 2 Sayfa: 26

Dursun Özcan

Yıldız Üniversitesi Elektrik Mühendisliği Bölümü mezunu olan **Dursun Özcan**, 1978 yılında İstanbul Akıncılar Derneği yönetim kurulu üyeliği ve 1980 İstanbul Akıncılar Derneği Başkanlığı yapmıştır.

Röportaj: Cüneyt Öz - Cafer Can

C.Ö: Metin Yüksel'in şehadetine şahit olmuş ve mahkemede tanıklık yapmıştınız. Şehadet olayını ön gelişimleriyle birlikte anlatır mısınız?

D.Ö: 80 öncesi Fatih, müslümanların ağırlıklı olduğu bir semti. Fatih Camii avlusunda, 400-500 kişinin kaldığı Vakıflar Yurdu'nun hemen arkasında, o yolda Ülkücü Öğrenciler'in kaldığı, Nevşehir Yurdu vardı.

Ülkücülerle aramızda zaman zaman, ufak tefek sürtüşmeler oluyordu. Hatta **Metin Yüksel**'in şehid edilişinden bir akşam öncesi, bir kaç arkadaşımıza ateş açmışlar ve hafif olarak yaralamışlardı.

C.Ö: Bu çatışmaların temel sebebi neydi? Bu gün olduğu gibi müslüman gençliğe karşı yapılan, "siz ehl-i sünnet çizgisinden sapıyorsunuz" benzeri ithamlarla açığa çıkan ideolojik çatışma mı, yoksa buraya biz hakimiz şeklinde bir mantık mı işliyordu?

D.Ö: Tabi, değişik yerler için hakimiyet mantığı belki geçerlidir. Ancak bu, Fatih için geçerli değildi. Fatih, hakimiyet olarak zaten müslümanların elindeydi. Fakat bizim, "Buraya biz hakimiz. Kimseyi sokmayız." şeklinde bir iddiamız yoktu.

Ülkücülerin o gün müslümanları suçladıkları husus, bu günkü ithamlardan daha değişik bir nedene dayanıyor. O zamanın mantığı, "Komünistler son Türk devletini yıkmaya çalışıyor. Biz buna karşı savaşıyoruz. Sizler ise buna karşı çıkmayarak, komünistlere destek oluyorsunuz." şeklindeydi.

Fakat olaylar genelde bu suçlamaya dayanmıyordu. Mesela, olaylardan bir kaç gün önce, Ülkücüler Vakıflar Yurdu'nun arka tarafına yazı yazmak için gelmişler. Arkadaşlarımız onları görüyor. Ve onların elinden silahlarını alıyorlar. Hatta Metin Yüksel'i şehid edişine bizzat şahid olduğum Ali Bilir'in silahını da almışlardı. Bir kaç gün sonra, bir cuma günü geceden yağın kar kaplamış her tarafı. Cuma namazından çıkıyoruz. Caminin doğu kapısından... Bizden önce çıkarlar olmuş. Bu arada ben çınar ağaçlarının arkasında bir kişinin siper aldığını ve sol elle ateş açtığını gördüm. Çarşamba pazanna açılan kapının önünde birikmiş olan arkadaşlara ateş açıyordu. Bir başkası da zannederim havaya ateş etmekteydi. Metin, Ali Bilir'le karşı karşıya ve Metin elini kaldırmış, adeta bir şey söylüyor. Tabii mesafe uzak olduğundan duyamıyoruz. Ali Bilir, elinde ondörtlük tabancası, gözünde gözlüğü ve siyah bir parkesi vardı. Silah Metin'e doğrulmuştu.

C.C: O esnada yakın çevrede kimse yok mydu?

D.Ö: Olay esnasında yoktu. Nasıl olduysa tecrid olmuşlar sanki. İşte, o an biz Metin'in yere düştüğünü gördük. Ve bunlar kaçmaya başladılar. Tekbirler getirerek kaçıyorlardı. Biz hemen koşup Metin'i aldık ve hastahaneye götürdük. Metin'in vurulduğunu görmüştük, fakat şehid olduğunun farkına varmadan hastahaneye ulaştırdık. Tabii doktorlar "başınız sağolsun" dediler. Bu şekildedir. Şehadet olayı... Allah rahmet etsin.

C.Ö: Ülkücülerin Fatih semtinde aktif olan Akıncılara karşı yapmış oldukları suçlamaları, kullandıkları temaları, biraz daha açar mısınız?

D.Ö: 12 Eylül öncesi, Ülkücülerle aramızdaki sürtüşmeleri İslami açıdan değil, sosyo-politik açıdan incelemek gerekir. Çünkü Ülkücülerin İslami bir kaygı taşıdıkları söylenemez. Öyle bir iddiaları da yoktu zaten. Onlar protokol olsun diye "Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslüman" diyorlardı. Müslümanları suçlayıştaki mantığı daha önce söylemiştim. Bize karşı bunu şu şekilde ifade ediyorlardı: Dış yeşil, içi kırmızı. Yani; Yeşil Komünist diyorlardı. Müslümanlara bakışları bu idi.

C.Ö: Metin Yüksel'in şehid edilişinin arkasındaki gerçek neden, O'nun idealist ve mücadeleci bir karaktere sahip olmasının, meselâ Fatih Akıncılar'ını kurmuş ve bunun paralelinde aktif çalışmalar yapmış, bir mücadele vermiş olmasının payı var mı?

D.Ö: Metin'in şehadeti için bunların hepsi söylenebilir. Ama özellikle üzerinde durulması gereken husus, Metin'in çok aktif, çok faal bir kişiliğe sahip olmasıdır. Öyleki gecesini gündüzüne katan, bir insandı. Ve Metin'i tanıdığımndan beri, hiç bir zaman gözünü budaktan sakındığını ve korkarak geri adım attığını görmedim. Bu gençliğin verdiği bir şeydi. Ama hiç bir düşmanın, karşısında böyle bir rakip görmek istemeyeceği de açık. Metin bu faal ve aktif oluşunun bir sonucu olarak, öne çıkmıştı. Bu da düşmanları tarafından tanınması demektir.

C.Ö: Metin'in şehid edilişinin karşısında gerek ferdi, gerekse gurup olarak nasıl bir tavır takındı. Mücadele çizgisinde nasıl bir değişiklik oluştu? Bu olay siz, ülkücülere karşı nasıl bir tavır almaya sürükledi?

D.Ö: Ülkücülere karşı tavrımızda asıl olarak bir değişme olmadı. Çünkü, bizim onlara karşı tavır almamız, hedeften sapmamız demektir. Ama şu oldu. Türkiye'de, İslamcı Gençlik ve bunların sempatzıları bir kitlenin ve aynı zamanda Ülkücü sempatzıları kitlenin tavırlarının netleşmesine neden oldu ve Metin'in defalarca "Eğer benim ölümüm müslümanlara faydalı, hayırlı olarsa ben ölmeye razıyım" dediğini duymuşumdur... O günden sonra da çok şehid verildi. Ancak Metin bunların arasında en çok anılan bir kardeşimiz olarak kaldı.

C.Ö: Metin'in kendi ifade ve tavırlarından şehadetini nasıl anladığını mümkünse bir anınızla birlikte anlatır mısınız?

D.Ö: Şimdi, o gün aramızda bulunan arkadaşlarımız arasında tamamına yakını için şehadet, ulaşılması gereken bir hedef olarak gözüküyordu. Ve bir çok arkadaşımızı, namazlarından sonra, şehidlik için dua ettiklerini görmüştüzdür. Metin bunlardan biriydi.

Şunu da anlatayım ki, Metin'in şehadetini ailesine haber vermek için gidip; "hocam başınız sağolsun, Metin şehid oldu" dedikleri zaman, Sadreddin Hoca: "Bana müjde verdiniz" diye sevindiğini, Metin'in annesine: "Gözün aydın Hanım oğlun şehid oldu" dediğini arkadaşlar anlatırlardı.

21. Şehadet yılında METİN YÜKSEL M. ALİ TEKİN

Şubat ayı geldiğinde, içimi bir hüznün kaplar. Bir sevgiliden ayrılmanın hüznü... Bir can dosttan ayrılmanın hüznü... Bir yiğit insandan ayrılmanın hüznü... Vefakâr bir dosttan ayrılmanın hüznü... Bir öğretmenden ayrılmanın hüznü... Ahdine sadakatini yerine getiren bir şehidden, cismen ayrılmanın hüznü...

Niye dersiniz, 'dostluk mezara kadar' ilkesine inanan, vefakâr bir arkadaşımızın tabiriyle:

O, bizim öğretmenimizdi.

Bize; sevgiyi, merhameti, kavgayı öğretti.

En iyiye ve en kötüye gebe olan gecelerde;

Yüreğimizdeki aşkı, beton duvarlara nakış nakış işlemeyi öğretti.

Yoksulların yokluğuna, mazlumların feryadına sevdalanmayı...

Kurşunlara kafa tutmayı ve erkekçe dimdik ayakta durmayı...

Soğuk demirin temasında, kor gibi yanan direniş meşalesini ateşlemeyi...

Sonra.... karlı bir şubat gününde, son dersini verdi ve gitti....

Kimdi bu yiğit insan? Önce ordan başlayalım:

ŞEHİD METİN YÜKSEL: 17 TEMMUZ 1958 - 23 ŞUBAT 1979

Metin Yüksel, Bitlis'e bağlı Kolongo Yaylası'nda, 17 Temmuz 1958 günü dünyaya geldi. Doğduğunda sağ kulağına Ezan-ı Muhammedî, sol kulağına da Kamet okundu. Babası ülkemizin yetiştirdiği büyük alimlerden birisi olan Sadreddin Yüksel Hoca'dır. Annesi ise, doğunun en tanınmış simalarından, Norşin'li Şeyh Masum Efendi'nin kerimeleridir.

Metin dokuz yaşındayken, babasıyla birlikte İstanbul'a göç ederek, Fatih'e yerleşir. Hüsambey Mahallesi'nde bulunan Akşemseddin İlkokulu'nda ilköğretimi tamamlayarak, Sinanağa Mahallesi'ndeki Gelenbevî Ortaokulu'na kaydolar. İlk tahsili esnasında, babasından İslamî temel dersler ve Kur'an-ı Kerim tahsil eder. Gelenbevî Ortaokulu 2. sınıfına geçtikten sonra, okula devam etmek istemez. Babasının bütün ısrarlarına rağmen, okula devam etmez.

Metin, İslamî mücadeleye ilk olarak bu yıllarda başlar. İlkokul 4. ve 5. sınıftayken, küçük kardeşleri Nedim, Müfit ve mahalleden bazı arkadaşlarıyla birlikte, tebliğ çalışmalarına başlar. Hatta bu çalışmalarına, bir teşkilat adı vermeyi tasarlar.

Ve, İslam Cemiyeti, isminde karar kılar.

Ortaokulu terkeden Metin, Türkiye genelindeki İslami hareketlerle tanışmaya başlar. Hatta, başka grupların çalışmalarını yakın takibe alır. Metin'le tanıştığımız ilk günlerde, kendisinin de müslümanların provoke edildiğini sonradan kavradığını belirttiği ve katıldığı ilk eylem dediği; Taksim Meydanı'nda, Amerika'nın 6. filosunun İstanbul'a gelişini protesto eden sol görüşlü kimselerle, müslüman halk arasında meydana gelen olaylardır.

Metin, şehid olmadan önce, bir defa da, solcular tarafından kurşunla vurularak yaralanmıştı. Bu olay, 26 Ekim 1977 tarihinde, Fatih-Çarşamba semtindeki Darüşşafaka Lisesi'nin önünde meydana gelmişti. Metin ile birlikte Ömer, Osman, Muzaffer isimdeki arkadaşları, sekiz komünist tarafından pusuya düşürülürler. Bu pusuda diğer arkadaşları birer, Metin ise; ikisi midesine, birisi de diz kapağı altına olmak üzere, 3 kurşun yarası alır. Vakıf Guraba Hastahanesi'nde yapılan müdahale sonucu, gazilik mertebesine ulaşır.

Bu hadise, Metin'i daha da bilir ve çalışmalarını genişletmesine vesile olur. O, artık Türkiye müslümanlarının yiğit bir evladından daha ziyade, bir can simidi olmuştur. Nerede dara düşen bir müslüman varsa, Metin imdadına yetişmektedir. Bu gün İstanbul'un bir semtinde, yarı Ankara'da, diğer bir gün Adıyaman'da, müslümanların dertlerine derman olmaya çalışırken, İslamî tebliğ ile meşgul görürsünüz Metin'i.

Uluslararası emperyalizmin uzantıları, Metin'in çalışmalarını engellemeye çalışmakta, fakat bunu bir türlü becerememektedirler. Fatih Camii çevresi ve bölge, o günlerin tabiriyle müslümanların kurtarılmış bir bölgesidir.

Özellikle o günün kavmiyetçileri, Fatih bölgesi üzerine, kendilerine göre hesaplar yapmaktadırlar. Bunu, zaman zaman yaptıkları eylemlerle de, müslümanlara hissettirirler. Metin, bütün bunlara; elinde onları bölgeden tamamen uzaklaştırıp, bölgeye hiç sokmama gibi bir imkânı olmasına rağmen; onların bölgede ikamet etmelerine ses çıkarmamıştır. Bu hakikati, O'nu şehid edenler ve o günlerde Fatih ve çevresinde oturan kavmiyetçiler, çok iyi hatırlarlar.

Metin'in kavmiyetçilere gösterdiği yumuşaklık, İslami hassasiyetinden kaynaklanmaktaydı. Bunun en canlı misali de, Metin'i vuran iki kişiden biri olan ve o günlerde, Fatih ilçesi Sinanağa Mahallesi'nde bulunan Nevşehir Öğrenci Yurdu'nun müdürlüğünü yapan şahsı, bir gece yarısı saat 23-24 sularında Fatih Camii avlusunda, silahlı olarak yakalar. "Cami avlusunda silahla dolaşmayacaksınız demedik mi? Bir daha, buralarda silahla dolaşırsan senin için hiç de iyi olmaz" diye ikaz edip, silahını da geri vererek gönderdiğini, daha bu gün gibi hatırlıyorum.

23 Şubat 1979 gününe gelindiğinde, bu şahıs ve yüzlerce kavmiyetçi, Fatih Camii avlusunda bir komplo hazırlığını yaparlar. Maksatları İslamcılar-Akıncılar sindirip, bölgeyi hakimiyetleri altına almak. Bunun için de, o günlerde İstanbul'daki en seçme adamlarını getirip, caminin avlusunda konuştururlar. Cuma namazı çıkışında da, kurdıkları pusuyla, rabbimizin bir tecellisi olarak, Metin Yüksel'i şehid ettiler. Kutlu şehidimiz, vurulduğunun üçüncü günü, onbinlerce insanın katılımıyla eda edilen cenaze namazı sonrası, Metin Yüksel'in hayatına yaraşır bir miting-yürüyüşle, İstanbul Edirnekapı'daki Necatibey Şehidliği'ne defnedildi.

Bu günkü konumuna göre mezarı, Edirnekapı'dan Gaziosmanpaşa-Küçükköy-500 Evler istikametine giderken, Edirnekapı geçidinden hemen sonra, E-5 karayoluna, Haliç Köprüsü'ne bir sapak vardır. Bu sapağa varmadan önceki otobüs durağının arkasındaki mezarlıktadır.

Metin Yüksel'in şehid edilmesinden sonra, her 23 Şubat günü, mezarı başında anma merasimleri tertiblenmektedir. Bu merasimler seksenli yılların ilk başlarında, 20-25 kişilik mütevazı guruplarla, bu yıllarda ise, binlerce insanın katılımıyla yapılmaktadır. 1980'li yılların ikinci yarısından sonra ise, Şehidler Günü etkinlikleri, geniş kutlamalarla gerçekleştirilmeye başlanmıştır. Özellikle doksali yılların başından itibaren, Türkiye'nin bir çok şehrinde ve kazasında Şehidler Günü etkinlikleri değişik cemaatlerce kutlanmaya başlanmıştır. Şehidler Günü, Metin Yüksel'in şahsında, Şubat ayının son haftasında, Türkiye ve dünyanın bir çok ülkesinde, İslam için şehid olan kimselerin, yadedilmesi olarak kutlanmaktadır.

Ne mutlu şehadet özlemi çekenlere...

Metin Yüksel, nasıl şehid edilmişti, olay nasıl meydana gelmişti. Yıllar sonra, bu gün gibi hatırladığım ve herhalde ömrümün sonuna kadar, bu hakikati tüm tüm çıplaklığıyla anlatmaya devam edeceğim:

Metin Yüksel, Mehmet Şahin, Bahattin Bilici ve Burhan Albayrak ile, 25 Aralık 1978'de Ruslar tarafından işgal edilen, Afganistan Cephesi'ne gitmek üzere, aramızda anlaşmıştık. Gidiş içinde bazı kimselerle görüştük. Bu görüşmeleri Şubat 1979 başlarında, Ömer Yorulmaz'ın Beyazıt'taki evinde yapmıştık. Türkiye'de öğrenim gören, İranlı tıp talebesi Abbas, bize bu konuda yardımcı olacağına söz vermişti. Bu öğrenci İslam inkılabı'nın zafere ulaşmasıyla; öğrenimini dondurarak, ülkesine giderken bu konuşmaları yapmıştık. Abbas'ın, Iğdır'daki akrabaları bizi sınırdan, İran tarafına götürecekler. Abbas da, o taraftan bizi alacaktı. O'ndan gelecek haberi, beklemeye başladık. Bizler pasaport almaksızın gitmeyi düşünüyorduk. Haber beklediğimiz günlerdeydi. 21 Şubat 1979 akşamı ben evdeyim. Zil çaldı, kardeşim Halit pencereden baktı ve: "Metin Abi ve bir iki kişi seni

çağırıyorlar" dedi. Aşağıya indim. **Metin**: "Acele İzmir'e gitmemiz lâzım. Ali Ekber Mehdişpur, bizim eve haber bırakmış, hemen İzmir'e hareket etmemiz gerekiyor" dedi. Kardeşime: "Babama söyle, ben İzmir'e gidiyorum. Bir iki güne gelirim" dedim. Yukarıda isimlerini saydığım 5 kişi yola çıktık. Ali Ekber Mehdişpur, İzmir'de öğrenim gören İranlı talebelere konferans verecekti. Bu konferansta, sol görüşlü öğrencilerin, problem çıkarabileceklerini düşünerek, **Metin**'den yardım istemiş. Bu maksatla **Metin**'in evine: "**Metin** ve arkadaşları 22 Şubat günü İzmir'de olurlarsa, memnun olurum" diye haber bırakmış.

Sabah, otobüsten inip, konferansın yapılacağı yeri aramaya başladık. Elimizde herhangi bir adres de olmadığı için, İzmir Akıncılar Derneği'ne gittik. Bu arada epeyi dolanmıştık. Bu dolaşmamız sırasında, duvarlarda çoğunlukla solcuların yazıları, arada bazı yerlerde de, Ülkücüler'e ait sloganlar gördük. Akıncılar veya İslamcılara ait, hiç bir yazıya rastlayamamıştık. Sadece bir yerde Kürtçe "Yek Re İslam= Tek Yol İslam" yazısı gördüğümüzde, **Metin** şaka yaparak "Ne varsa yine bizimkilerde var. Gördünüz mü? Bir tek İslami slogan var o da Kürtçe" dedi.

Konferans sırasında, çok küçük bir tartışma çıktı. Fakat büyük bir olay olmadan, tartışmayı durdurduk. Konferans bittikten sonra Mehdişpur "Hep beraber İstanbul'a dönelim" dedi. Beraberce otogara gittik. Otogara vardığımızda ben **Metin**'e: "İstanbul'a gitmeyelim. Buradan Ankara'ya, oradan da Iğdır'a gidelim" dedim. **Metin** bana: "Yakup Abi ile Cuma Namazında, Fatih'te buluşup bize para verecekti" dedi. Ben: "Yakup abi belki gelmez bile. Ankara'ya gidelim, ben Ankara'da para bulurum" dedim. **Metin**: "İstanbul'a gidelim, hem son bir defa daha görmüş oluruz" dedi. Otobüse bindik.

Sabah İstanbul'a indik, Ali Ekber Mehdişpur otobüsten inince bize: "Hep beraber eve gidip kahvaltı yapalım" dedi. **Metin** kabul etmedi. **Metin** aile evlerine gitmekten pek hoşlanmazdı. Mehdişpur ayaküstü, **Metin**'i evine gitmek için, belki yarım saat ikna etmeye çalıştı. Fakat **Metin** gitmeye yanaşmadı. Mehdişpur ile vedalaşarak ayrıldık. Oradan hep beraber, Vakıflar Yurdu'na geldik. Vakıflar Yurdu 8 numarada kalan, Nuh isminde bir arkadaş ve iki kişiyi; akşam, Ülkücüler, yurdun arka tarafında, bir sokakta kıstırmışlar. Üzerlerini aramışlar ve bir şey bulamamışlar. Bunları bayağı dövüp bırakmışlar. Nuh yere düşmüş böylece bırakıp gitmişler. Nuh arkalarından bağırarak, ateş açmış. Onlar da dönüp buna ateş etmişler. Boynundan vurulmuş. Arkadaşlar hastahaneye kaldırıp tedavisini yaptırmışlar. Biz yurda girdiğimizde, olayı duyunca, hemen arkadaşımızın odasına gittik. Hastahane'de ilk tedavisi yapıldıktan sonra, emniyeti açısından yurda getirilmiş. Arkadaşa geçmiş olsun dileklerimizi ilettik. Olayın nasıl cereyan ettiğini bize anlatınca, **Metin**: "Bu kahpeler çok ileri gitmeye başladılar" dedi. Biz odadan ayrılıp hep beraber, yurttan verilen kahvaltıda almaya gittik. Kahvaltı alırken: "Herkes kendisine yetecek kadar süt alsın, ben aldığım süttan kimseye vermem" diyerek, yanı şaka yan ciddi "Kahvaltıma ortak olmayın" dedim. 11 Numaralı Dr. Hasan Kahraman'ın (Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 5. sınıf öğrencisi) odasında, hep beraber kahvaltıyı yaparken, **Metin**'in ve diğer arkadaşların sütleri bitti. Ben süttan fazlaca almıştım. Benden istediler, hiç birisine vermedim. Reisimiz **Metin**, şakayla kanşık, bana süt vermem için yalvarınca; ben de Reise şakayla karışık: "Senin yalvarmalarına dayanamam Reis!" deyip, sadece **Metin**'e bir bardak süt verdim. Ben orta boy bir çaydanlığı mutfaktan alarak içine süt doldurmuştum. Kahvaltıdan sonra, **Metin** ve iki arkadaş, 7 numaralı odada, Cuma namazına kadar yatmaya hazırlandılar. **Metin** bana ve Bahattin'e: "İpekçi Petrol'ün sahibi, bana para vereceğine dair söz vermişti. Gidip ondan isteyin. Namazdan sonra da, Yakup'tan bir şeyler al, akşama da yola çıkarız" dedi. Biz ikimiz İpekçi'ye gittik. Biraz onunla görüştük ve bize o zamanın parasıyla 2.000 (iki bin) TL verdi, geri geldik. Başka odalarda yer olmasına rağmen, **Metin**'i kaldırıp: "İpekçi, ben **Metin** falan tanımıyorum, para mara veremem dedi" diye bir şaka yaptık. **Metin** bizim ciddi konuştuğumuzu zannetti ve: "Ben onunla hesaplaşırım. Bana hem söz verdi, hem de size para yok diyor" dedi. Biz **Metin**'in kalktığı yere yattık. Bir iki saat sonra, **Metin** başucumuza dikilip: "Kalkın Cuma

namazına gidelim. Aslında Cuma kılmak caiz değilmiş; Ahmet Selami'nin ichtihadı üzerine isterseniz kılmayalım" dedi. Biz uyandık, Metin ile beraber abdest aldık, cami avlusuna çıktık. Cami avlusunda tip tip insanlar dolaşıyordu. Metin: "Bu itler bir şeyler yapacaklar" deyip, yurda geri gittik. Bir iki arkadaşla durum değerlendirmesi yaptık ve tekrar avluya çıktık. Ben Metin'e "Namaza girmeyelim bir şeyler bulalım öyle girelim" dedim. Metin: "Bizim arkadaşlar yok, diğerlerinden de bir şey çıkmaz. En iyisi namazı bari kılalım" dedi. Tam o sırada, Ülkücüler kalabalık bir şekilde ve önlerinde Ali Bilir (Metin'in katillerinden biri), arkasında 25-30 kişi ile avluya geldi. Metin de o sırada, caminin merdivenlerine doğru yönelmişti. Metin, merdivenlerden çıkarken Ali Bilir de, çıkmaya başladı. Ben uzaktan selamlaştıklarını duydum, ama hangisi selam verdi diğeri aldı, onu tam olarak işitemedim. Böylece camiye girdiler. Biz Avluda, Mehmet Kınacı ve Mithat Öztürk (Ulu Büyük Reis) ile beraber kaldık. Mithat veya Mehmet Kınacı (Tam hatırlayamıyorum birisi): "Gidip Polise haber vermek lâzım" deyince ben: "Polis gelse bunlara yardım eder, hiç haber verme, kendimiz bir şeyler yapmalıyız" dedim. Mithat bizi dinlemedi ve "Ben gidiyorum. Siz ister gelin ister gelmeyin" dedi ve yanımızdan ayrıldı. Tam o sırada, benim yanıma, o zaman İstanbul İmam Hatip Lisesi orta bölümü 1 yada 2. sınıfında okuyan Şakir Börekçi isimdeki çocuk geldi ve: "Mehmet Ali ağabey, Küçük Hacılar'ın (Çay Ocağı) orada, Pala ve iki arkadaşı kıştırdılar, çatışma çıktı" dedi. Ben: "Sen buralarda dolaşma ortalık iyi değil. Buralardan uzaklaş" dedim. Çocuk oradan ayrıldı. Biz biraz orada oyalandık, bir süre sonra da, abdest alınan yere doğru yürüdüm. Tam o sırada, Pala geldi ve: "Abi bizi Küçük Hacılar'ın orada kıştırdılar. Allah'tan yanımızda emanet vardı. Yoksa şimdi postu deldirmiştik" dedi. Pala, abdest alırken, ben de orada volta atmaya başladım. Yerler 5-10 cm. karla kaplıydı ve hava soğuktu. Ellerim kabanın cebinde, volta atıyorum. Bu esnada bir iki defa, hiç tanımadığım birisi ile, omuzlarımızla birbirimize vurduk. Bu omuzlaştığımız kimsenin, daha sonra Metin'e, Ali Bilir ile birlikte ateş eden kimse olacağını, nereden bilirdim. Şakir bir ara yine gelip: "Abi şunlar, (Büyük çınar ağacını göstererek) ağacın arkasındakiler, seni göstererek "Buna dikkat edin, iki tane tabancası var" diye konuşuyorlardı. Şakir, omuzlaştığım kimseyi işaret ediyordu. Şakir'e: "Aslanım, ben sana buralarda dolaşma, vurulabilirsin demedim mi?, Halâ buralarda niye dolaşıyorsun? Çabuk buralardan uzaklaş" dedim. Pala abdestini bitirdiğinde, yanıma geldi. Omuzlaştığımız şahıs da, bu arada yanımızdan geçti. Pala ile camiye girerken bana: "Bizlere atışedenlerden birisi de buydu" dedi. Beraber camiye girdik, camide hutbe okunuyordu. Biz, girişte sol üst kata çıktık, orada cumayı kıldık. Farzdan sonra, sadece 4 rekat Zuhr-u Ahir kilip çıktım. Kapıdan çıktığımda, Metin avlunun ortasında ve ileriye doğru gidiyordu. Tam o sırada aklımdan (Bizim her hangi bir gurubla, böyle çatışma ortamı olduğu bir taktiğimiz; bir arkadaş ortaya salar diğerleri uygun yerlere geçer ve Metin'in en müsait gördüğü anda, önceden aramızda kararlaştırdığımız parola sözcüğü bağırması ile, saldırıya geçerdik) Metin böyle bir taktik güdüyor herhalde, halbuki hiç birimizde bir şey yoktu. Bu alçaklar, korkularından silahları çekip, ateş ederler vururlar. Gidip Metin ile beraber çıkış kapısından çıkıp gidelim" diye geçirdim. Metin'e doğru yürümeye başladım. Ben, avlunun, sağ tarafından yürüyordum. Metin avluyu çevreleyen duvarın dibine kadar gidip, geriye döndü ve bize doğru yürüyordu. Benim yaklaşık 5-6 m. sol arka tarafımdan, avluda bulunan çimenlikli mahallin, 2-3 m kadar kenarından Metin'e doğru; Ali Bilir ve benim namazdan önce omuzlaştığım, Pala'lara Küçük Hacılar'ın yakınında ateş eden kimse yanında; Metin'e doğru yürüyorlardı. Ali Bilir, bu esnada kısa aralıklarla Metin'e "Metin dur!" diye üç defa bağırırdı. Üçüncü bağırmasının akabinde, iki eli de parkasının cebinde olan Metin; sağ elini cebinden çıkararak, boş bir şekilde öne doğru uzatarak "Gelin konuşalım" dedi. Metin sözünü bitirir bitirmez, Ali Bilir ve yanındaki şahıs, tabancalarını çekerek, ateş etmeye başladılar. Ben, tam o anda, caminin duvarına yakın olan iki büyük çınar ağacının arasına gelmişim. Metin, ben ve Ali Bilir ile, sanki üçgenin köşelerini oluşturmuştuk. Bu üçgenin köşelerinin birbirine uzaklığı, 8-10 m. ancak vardı. Ben, olduğum yerde donup kaldım. Tam bu sırada; Vakıflar Yurdu Karadeniz Blok

kısının yanından, dışarıya açılan ana kapıların olduğu bölgeden, yirmi yirmibeş kişilik ülkücü gurubunun, Allahü Ekber diyerek, tekbir ve silah seslerini duyuyordum. Benim arkamda bulunan iki çınar ağacının arkasından, iki kişi çıkıp bana: "Mehmet Ali, kaldır ellerini" diyen bir ses duydum. İki elim cebimde, arkama döndüm. Ben arkama dönerken, Metin'in ileriye uzattığı sağ elini, yüzüne doğru geriye çektiğini ve sağ veya sol iyice hatırlamıyorum, bacağının birisinin hafif büküldüğünü gördüm. Arkama döndüğümde, İhsan Barutçu ve yanında birisi. İkisrinde ellerinde, bana doğrultulmuş tabanca vardı. Bir sene kadar önce, Vefa Lisesi'nde okuyan öğrencilerimizi, okula emniyetli bir şekilde götürüp getiriyorduk. Bizim öğrencilerimiz, bu şekilde okula devam edebiliyorlardı. Ülkücü Görüş'ten olanların tamamı, kayıtlarını okuldan almışlardı. Sadece İhsan Barutçu isimindeki ülkücü: "Ben Akıncıyım" diyerek okula devam ediyorken, bir iki defa, okuldaki sol görüşlü öğrenciler tarafından sıkıştırılıp "Sen ülkücüsün" diyerek dövülmüştü. Bir müddet sonra da, koruyucu kimsesi olmadığı için, okuldan kaydını sildirmişti. Bizim arkadaşlarımıza, solcuların gücü yetmediği için, okullarına devam edebiliyorlardı. İhsan Barutçu ve yanındaki şahıs, ellerinde birinin toplu, diğerinin de öndörtülü tabir edilen, birer tabanca vardı. Ben arkamı döndüğümde: "Daha dün bizim koruyuculuğumuzda okuluna gidiyordun, bu gün bizim semtimizde bize silah çekiyorsun" dedim. İhsan: "Fatih artık sizin değil, Fatih bundan sonra bizim olacak. Fazla konuşma kaldır ellerini" dedi. Ben: "Aslanım bende bir şey yok" dedim. O sırada, silah sesleri devam ediyordu. İhsan, bana yaklaştı. İki elimi ceplerimden çıkarıp, üzerimi aradı. Bende bir şey olmadığını tesbit etti. İkisi birer birer koluma girerek, caminin duvarının dibinden, kible tarafındaki avlu ana çıkış kapısına doğru, iki üç adım atmıştık. Tam o sırada, arka tarafımızdan, Çarşamba tarafından polislerin: "Kanun namına teslim olun, silahlarınızı atın" seslerini duyduk. Üçümüz birden, gayri ihtiyari olarak, geriye döndük. Polisler, caminin arka tarafından kalabalık bir şekilde bizlere doğru (avlunun ön tarafına doğru) koşuyorlar bir taraftan da ateş ediyorlardı. İkisi de beni bırakıp, kible tarafındaki çıkış kapısına doğru koşarak, kaçmaya başladılar. Ben, polislerin kurşunlarına hedef olmamak için, kendimi yere attım. Cami duvarının dibinden sürünerek, abdest alınan çeşmelerin yanına kadar geldim. Tam o sırada, caminin çıkış kapısının önündeki kalabalıktan bir ses: "Metiin..! Metiin..!" diye. Dursun Özcan bağırıyordu. Benim o anda aklım başıma geldi, çömeldiğim yerden, geriye dönüp baktım. Metin upuzun yerde yatıyor, yanında bir polis çömelmiş vaziyette, ileriye doğru kaçanların arkasından ateş ediyordu. Metin'e doğru koşmaya başladım. Ben yanına varana kadar, polis kaçanların peşine düşmek için koşmaya başladı. Metin'in yanına ilk ben vardım. Başından akan kanlar, kanları kıpkırmızı yapmıştı. Upuzun yatıyordu. Başını kaldırdım, yüzündeki kanları silmeye başladım. O sırada, bir kaç arkadaş geldi. Ben bağırdım: "Biriniz taksi çağırın!." Metin'i her bizim kollardan ve ayaklarından, 4 kişi yerden kaldırıp, çıkış kapısına doğru götürmeye başladık. Metin çok ağır olduğu için, götürmekte zorlanıyorduk. Zor taşıyorduk. Ben yaraları daha ağırlaşmasın diye, "Durun sırtıma alayım" dedim ve sırtıma aldım. Avlu çıkış kapısına, bir Murat taksi getirmişler. Metin'i arka koltuğa oturttum. Taksiciye hemen hangi hastahane olursa olsun, birine çek dedim. Hemen, Metin'in yüzündeki kanları bir daha sildim. Alnının sağ tarafında, bir kurşun yarasından başka, başında yara yoktu. Kazağını belinden üst tarafa doğru sıyırdım. Kanları sildim. Burada herhangi bir yara bulamadım. Başından tutarak, vücuduyla beraber kendisini hafif öne doğru eğdim. Sırtını sıyrarak, arkasına da baktım. Kuyruk sokumuna yakın bir yerde, bir kurşun yarası daha tesbit ettim. Sağ elinden, nabzını dinledim. Bir şey hissedemedim. Sonra kalbini dinlemek için, kazağını sıyırdım. Kulağımı, kalbinin olduğu bölgeye dayayıp, dinledim. Kalbi de atmıyordu. Metin'in yanında bulunan diğer arkadaş: "Yahu ben bir şey duymuyorum. Acaba heyecandan mı duymuyorum? Bir de sen dinlesene" dedim. O arkadaş da dinledi, bir şey hissetmediğini söyledi. Taksi, Çapa ilk yardıma geldi. Ben hemen inip, Metin'i sırtladım. Masaya yatırdım. O arada bir polis gelip: "Bu olay nerede oldu? Nasıl oldu gibi?" gibi sorular sormaya başladı. Ben: "Arkadaşımızı vurdular, git başımdan" deyip, polisi itekleyerek dışarıya çıkardım. Doktor göğsüne bastırıyor ve

bir taraftan da, kulakçıkla kalbini dinliyordu. Ben de ameliyata hazırlamak gayesiyle, pantolonunu çıkarmak için uğraşıyordum. O anda Metin'in ilk yaralandığı sırada, ameliyat sırasındaki yaşadığı olayı ve daha sonra anlattıkları aklıma gelmişti. Onun için pantolonunu çıkarmaya çalışıyordum. Metin ilk kez, 1977 yılında komünistlerin tuzağına düşüpte yaralandığı sırada, hastahaneye götürülür. Ameliyata alacaklarında, doktorlar pantolonunu makasla keserek, ameliyata hazırlamak isterler. Doktorların, makasla pantolonlarını kesmelerine müsaade etmiyor. Ameliyat yatağından kalkıyor. Yaralı olduğu halde, pantolonunu kendisi çıkarıp, tekrar yatağa uzanıyor ve doktorlara: "Başka pantolonum yok da..." diyor. Ben bunları düşünerek, pantolonunu çıkarmaya çalışırken, iki doktor daha geldi. Onlar da Metin'in göğsüne bastırıp, kalbini dinliyorlardı. Sonunda hepsi "Ekzst" dediler ve benim odadan dışarı çıkmamı istediler. Ben çıkmayınca bana "Ölmüş kardeşim, dışarı çık" diye ısrar ettiler. Ben odadan, kendimi bilmez bir vaziyette, çıktım. Duvarı yumruklamaya başlamışım. Bu arada arkadaşlarımdan birisi yanıma gelip, beni teselliye çalıştı. Beni hastahanedan dışarıya çıkardı. O arada polis yine geldi ve bir şeyler sormak istedi. Polisi tersleyip, birşey söylemeden dışarıya çıktık. Oralarda öylesine dolaşıyorduk. Hastahane giriş-çıkış kapısının yanına gelmişiz. Oradaki görevli kulubesi kalabalık. İçerden: "Metinim!.. Metinim!..." diye feryad eden Yakup Kaldırım'ı, Metin Yüksel'in Babası Muhterem Hoca'mız Sadreddin Yüksel, teselli etmeye çalışıyordu. Ben bu manzaraya dayanamadım oradan ayrıldım. Yanımda bir arkadaşla, oralarda dolaşırken, bir ekip arabası yanıma yanaştı. İkimizi, paldır küldür, ekip otosuna attılar. Ekip otosunun ön tarafında ki polis (sonradan ekip şefi olduğunu öğrendik) elindeki telsizden: "Amirim, malum şahsı Çapa Hastahanesi'nde aldık. Sizin yanınıza geliyoruz" diye anons ediyordu. Ben ön tarafa uzanarak, polisin elindeki telsizi kapıp, yere doğru attım ve: "Sen ne diyorsun bel.. Bizim arkadaşımızı vurdular, sense bizi yakalıyorsun" diye bağınca; arkamda bulunan polislerden biri, sağ boşluğuma, kuvvetli bir darbeye, beni yerime oturttu. Fatih Emniyet Amirliği'nin önüne geldik. Ekip otosundan inerken, olaya müdahale eden ekibin şefi, beni görünce "Bu adam değil. Benim vurduğumun üzerinde, başka giysiler vardı" dedi. Onun anlattığından, sokak arasında kaçarken yaralandığı şahsın, ihsan Barutçu olduğunu zannettim. Bunu, ekip şefine de söyledim. Burada bizim olaydan dolayı şahitliğimize başvurup, olayla ilgili olarak, ifadelerimizi aldılar. Yedi kişi ifade verdik.

Muhterem Babası Sadreddin Yüksel Hoca, Fatih Camii avlusunda, oğlunun cenaze namazını kılmak için gelen onbinlere karşı, şu veciz konuşmayı yapmıştı:

"Aziz müslümanlar:

Şu gayet hazin ve son derece acı münasebette, gerek zamanımızın darlığı ve gerekse içinde bulunduğumuz gayri müsait şartları göz önünde bulundurarak, sadece iki hususa kısaca temas etmek istiyorum:

Birincisi, dünyadaki umum müslümanları ilgilendiren ve Kur'an-ı Azimüşşan'da da yer alan, ilahî bir çağdır ki, ben sadece onu tekrarlayacağım. Çağın şu:

Ey iman edenler! Düşman bir cemaatle karşılaştığınız zaman sebat gösterin, kaçmayın. Ve Allah'ı çok anın. belki felâha kavuşursunuz. Allah'ın gönderdiği ve Rasûlullah'ın tebliğ ettiği emir ve yasaklara itaat edin. Kendi aranızda ihtilâfa düşmeyin. Sonra başsansızlığa uğrar, gücünüz yok olup gidecektir. Sabredin. Çünkü Allah yardımı ile, zaferi ile sabredenlerle beraberdir. (Enfal 45-46)

Muhterem Müslümanlar!

Herşeyimizi, hatta imanlı gençlerimizin kıymetli hayatlarını, bu gibi hunharca cinayetlerden korumak için birleşmemiz şarttır ve elzemdir. Artık her şey ona göre... Bu ayeti kerimeye verdiğim kısa meal ile yetiniyorum.

İkinci hususa gelince: Masum ve hatı zatında, cihanşümûl yüce islam dâvâsından başka hiç bir davası ve fikri bulunmayan evlâdım Metin Yüksel'i öldüren sapık zihniyeti, herhalde sırası gelmişken, aziz müslümanlara ifşa etmek, yerinde bir hareket olur. Evet, gerçekten islam şuuru ile bezenmiş bu imanlı genci, hunharca şehid eden

zihniyet, maalesef ve maalesef kavmiyetçilik ve ırkçılık zihniyettir ki, bu zihniyete sahip olan kimseler, bizzat Hazreti Fahr-i Risalet tarafından, islam camiasının dışında gösterilmişlerdir. Efendimiz buyuruyorlar ki:

Halkı kavmiyetçiliğe, ırkçılık fikrine çağıran, bizden değildir. Kavmiyetçilik uğrunda savaşan bizden değildir. Kavmiyetçilik için ölen de bizden değildir. (Sünen-i Ebi Davud)

Dikkat buyurun: Hazreti Peygamber böyleleri -ırkçıları- islam camiasının dışına atıyor. Ve onları, o kudsî camiaya kabul etmiyor. Artık kimin haddine düşmüştür ki, onları mezkûr camianın içine kabul etsin. Evet kavmiyetçilik fikri, ırkçılık fikri nereden gelirse gelsin, kimler tarafından kabul edilirse edilsin; parçalayıcıdır, bölücüdür. Aynı ayrı ırklara mensub müslümanları, birbirine düşürmektedir. İslam ise toplayıcıdır, birleştiricidir. Bir zaman, Medine'deki müslümanlar arasında, kavmiyetçilik fikrini uyandıran bir hadise münasebeti ile, Hazreti Peygamber şöyle buyurdu:

Bırakınız, cahilliyyet devrinden kalma, şu kavmiyetçilik düşüncesini. Bırakınız. Zira o, tefessüh etmiş, kokmuş bir leş gibidir. (Müslim C:8, sh:19)

Hele hele islamiyeti her şeyde ve her işte ölçü gösteren aşağıdaki Hadis-i Şerif, ırkçılık daman ile kendi ırkına mensûb olan gayr-i müslimleri bile, ırkına mensûb olmayan müslümanlara bin defa tercih eden kimselerin; yüzlerine, şiddetli bir şamar vurmaktadır. İşte bu gün Hazreti Peygamberin şiddetle ve nefretle reddettiği mel'un zihniyetin temsilcileri, imanlı evlâtlarımızı öldürmeye başlamışlardır. Mezkûr hadis şöyledir:

Ben, her takva sâhibi bulunan mü'minin kardeşiyim. Habeşistanlı bir köle olsa bile ve mü'min olmayan bir şakiden uzağım. Kureyş Kabilesi'nden bir lider de olsa -akrabam da olsa-

Muhterem cemaat, bu münasebetle söylediklerim, bundan ibarettir.

Cenab-ı Hakk, cümle müslümanlara ilâhî nizam uğrunda, cihad etmek şuurunu ihsan buyursun. Cenab-ı Hakk onları, bütün şerr kuvvetlerinin şerrinden korusun. Son olarak Cenab-ı Hakk Şehidimiz Metin Yüksel'i de, cennet ve cemaliyle şâd eylesin. Amin Ruhuna el-Fatiha.

Metin Yüksel'in şehadetinden sonra, kavmiyetçiler arasında büyük bir kargaşa yaşandı. Yıllarca Metin Yüksel'i öldürmediklerini iddia ederek, bu kargaşayı bastırma gayretinden geri durmadılar. Yılar sonra Metin Yüksel'i katleden iki kişiden birisi olan Ali Bilir, Girişim Dergisi'nin Şubat-1989 sayısında, şehidlerden ve özellikle de Metin Yüksel'den bahseden sayısını okuduktan sonra, cezasını çekmekte olduğu Gaziantep E tipi Cezaevi'nden şu mektubu gönderir ve derginin Haziran 1989 sayısının 2. sayfasında yayınlanır:

Bu Acı Hadise Bize Ders Olsun

Bismihî Teala

Yüce Allah'ın (cc) selam, rahmet ve bereketi, cümle inanan kullannın üzerine olsun.

Muhterem Kardeşlerim,

Kendim abone olmadığım halde, derginizi yaklaşık iki senedir takip edebilme imkânı buldum. Beğenerek, takdir hissi ile okuduğum yazılar olduğu gibi, tam aksi duygularla okuduğum ve yazılmasından müteessir olduğum yazılar da oldu.

Sizi tenkid etme hakkına sahipmiyim, değilmiyim? Bu benim açımdan pek önem arzetmiyor. Zira iman kardeşliği cihetinden hareketle, böyle bir hakkımın var olduğu kanaatindeyim. Dolayısıyla, böyle bir yazıyı kaleme alarak, sizlere gönderiyorum. Yayınlayıp yayınlamama hususunda irade sizlerindir.

Muhteremler,

Derginizde, ülkücü camiayı kötüleyip, karalayan yazılara teşvik edercesine yer veriyorsunuz. Bu sizin yayın politikanız olabilir. Yalnız bu yazıları çok iyi tahlil ve tesbit etmeniz gerekir. Zira bu işi lâıyk-ı vech ile yapmazsanız, istemeyerek de olsa, yalan söylenilmesine ve hatta iftira bile atılmasına, sebebiyet vermiş olabilirsiniz.

Kimseyi kötülemek veya küçümsemek için yazmıyorum. Lakin geçen sayılarınızın birinde yayınladığınız bir yazı, derginiz için ayıp ve bir vebal kaynağıdır. Bu yazı Malatya E Tipi cezaevinden gönderilmiş olup, Abbas Korkmaz ismini taşıyordu. İstirhamım odur ki, böyle yazıları yayınlamadan, bu yazıları yazanların kimliklerini iyi araştırınız. Bir şahs, bir topluluk veya bir cemaat hakkında fikir beyan ederken, şahsi kanatlerimiz adaletsizliği meydana getirecek derecede etkili olmasın. Herhalde İslami tavır da bunu gerektirir.

Bakınız dikkatimi çeken bir durum daha var. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde buyuruyorlar "Kim müslümanların dertleri ile dertlenmeden sabahlarsa, onlardan değildir" Sizler, bu peygamber buyruğunun gereğini belirli zümrelere karşı, ifa ediyorsunuz. Fakat belirli bazı insanlara karşı ise, bu vazifeyi yerine getirmekten, imtina ediyorsunuz. Misal olması babından zikretmek gerekirse; Saddam zaliminin zulmünden kaçan haklı kardeşlerimize, Kürt kökenli müslüman kardeşlerimize karşı tavrınız, gerçekten çok güzel. Allah (cc) razı olsun. Fakat sadece Kürt kökenli oldukları için, bu yakınlığı gösteriyorsanız, bu doğru değildir. İslam kardeşliğinden neşet eden bir duygu ile, bu yakınlığı göstermişseniz, sizleri yürekten alkışlıyorum.

Esas sormak istediğim şudur: Aynı ilgi ve kardeşliği bizden niçin esirgiyorsunuz? Allah'a (cc) hamdolsun ki, bizler de müslümanız. Bediüzzaman Hazretleri'nin söylediği gibi, şeriatın bir hakikatine, bin ruhumuz olsa, feda etmeye hazırız. Dün şuursuzca hazırдық, bu gün bilerek, müdrik olarak, lâkin yine pervasızcasına. Hal böyle olunca, bizlere kardeşlik gösteremiyorsanız bile, buğz etmekte haddi aşmasanız, ne güzel bir davranış olurdu. Özellikle belirtiyim ki, bu satırları kendimizi ispatlamak için yazıyor değilim. Zira biz, müslümanlığımızı ancak Allah'a (cc) arz ederiz. Onun ötesinde bir düşünce şirk olur. Bundan da yine Allah'a (cc) sığırınız.

Benim özel bir durumum var. Ben Rahmetli M. Yüksel'i öldürmek suçundan düştüm cezaevine. Gerçi, rahmetlinin hadisesinden dolayı, düzenin mahkemelerinin verdiği cezayı bitirdim. Halihazırda, bir komünisti öldürmenin cezasını yatıyorum. Zaten, on seneyi aşan bir zaman dilimi içerisinde, vicdan azabı beni yiyip bitirmekte ve kahretmekte idi. Sizlerin Şubat sayınız, bu işin tuzu biberi oldu. Allah (cc) aşkına yeter artık. Evet böyle bir cinayete ortak oldum. Lâkin bu noktadan sonra elden ne gelir. O fiilin hangi şartlarda işlendiğini, emin olun ki bilemezsiniz. Hiç bir plân, program, yani taammüd unsuru olmadan, bir an içerisinde olup biten, bir hadisedir. Bu hadisenin meydana gelmemesi için, çok fazla gayret sarfettim. Lâkin ne yazıkki, bu hadise vuku buldu.

Allah'a (cc) yemin olsun ki, zamanında -Akıncılar- olarak zikredilen kardeşlerimizin, gerek şahsıma ve gerekse arkadaşlarıma yapmış oldukları hakaret ve tecavüzler karşısında, nasıl sabır edip, sabır tavsiye ettiğimizi tahmin edemezsiniz. Şu veya bu şekilde maruz kaldığımız davranışları zikretmekten ziyade, şunu samimiyetle ifade edeyim, gerçekten o yaşta, o kafa yapısı ile ve içerisinde bulunulan o gerçek savaş sahnesinde, acizane şahsımın gösterdiği sabrı, sıradan basit bir müslümanlar değil, olgun müslümanlar bile gösteremezdi. Düşünün bir kere, yirmi iki yaşlarda, ayakları henüz tam manası ile yere basmayan ve en önemlisi, öldürmek veya öldürülmek gibi hadiseleri, basit hadiseler telakki eden bir duruma gelmiş insanlar olarak, bu derece sabır göstermiş isek, bunun tek sebebi, muhataplarımızın müslüman oluşu idi.

Zaman zaman düşünmüşümdür. Niçin bir başkası değil de, bu olay içerisinde ben oldum? Bu olayın müsebbibi, ben oldum. Bu düşüncede cenab-ı hakka isyan yok. Fakat bu sorunun cevabını da, bulabilmiş değilim. O zamanlarda bile beş vakit namazın, en az iki üç vaktini, Fatih Camiinde cemaatle kılardım. Diğerlerini de münferit. Bundan dolayı, iki camia arasındaki soğukluğu, izale etmeye gayret eden, çok cüz'î sayıdaki birkaç kişiden de biri idim. Ne bileyim, yüce Allah'ın (cc) takdiri demekten öteye bir şey söyleyemeyeceğim. Rabbilalemin, o kardeşimize rahmet eylesin. İnşallah şehittir.

Ben ise, bir müslümanın ölümüne sebep olduğum ve bu ölüme iştirak ettiğim için, gerçekten çok pişmanım. Çektiğim vicdan azabının, tarifi mümkün değildir.

Keşke, bu düzenin mahkemeleri, bizi yargılamasa idi. Keşke, bu mahkemelerde hesap vermek mecburiyetinde kalmasa idik. Ama olmadı. Neticede yargılandık ve kulların verdiği cezayı bitirdik.

Kardeşler, bu acı hadise bize ders olsun. Lâkin ben, yine de İslam'ın bana uygulayacağı her türlü ceza ve müeyyideye razıyım. Fakat bu mevzu, müslüman cemaatin arasında sebep olmasın artık. Allah (cc) cümlemizin sonun hayır eylesin. Vesselam.

All Bilir Özel Tıp Cezaevi / G.Antep

Metin Yüksel, yaşadığı döneme damgasını vuran, ender insanlardan birisidir. Mazlumların yardımına koşmak, zor durumda olan müslümanların imdadına koşmak, O'nun en büyük meziyetlerinden idi. Bunu bilen, dönemin müslümanları, ne zaman zor durumda, darda kalsalar; hemen **Metin**'e ulaşmaya çalışırlardı. **Metin** de, böyle bir haber kendisine ulaştığı anda, o anda hemen feryada cevap vermek, müslümanı dar durumdan kurtarmak için, uçarcasına giderdi. Halk tabiriyle de, **Hızır gibi yetişirdi**. **Fatih**'teki mustazafların derdlerini bir nebze olsun gidermek için, bir dispanser açmıştı. Bu dispanser, üç dört ay kadar çalıştı. Fakat, her dönemde meydana gelen, o zaman diliminde de vuku buldu ve **Metin**'i çekemeyenler, kıskananlar; O'nun bu çalışmasını, sekteye uğrattılar.

O dönemde, İslamcılarının ve MSP'nin yaptığı tüm miting ve yürüyüşlerin, hemen hemen hepsini, **Metin**'in riyasetinde biz organize ederdik. Böyle mitinglerden birisinde, çektiğimiz bir fotoğrafın öyküsünü, sizlerle paylaşmak istiyorum: 1978 yılı **Fatih Mitingi** Konya'da yapılacaktı. Biz **Fatih Akıncılar Derneği** olarak, İstanbul Konvoyu'ndan 1 otobüsle geldik. Yürüyüş sırasında, bizim gurub, gene en son sırada yürüyordu. Miting bitip de kalabalık dağılırken, bizim gurup marşlar söyleyerek, **Alaaddin Tepesi** yakınlarına gelince, polis tarafından durdurulduk. Polis bizim dağılmamızı istiyordu. Biz itiraz ettik. **Mevlana Türbesi**'nin yanındaki **Selimiye Camii**'ne kadar yürüyeceğimizi ve orada ikinci namazı kılacağımızı söyledik. Yola devam edeceğimizi, ısrar edince, polis bizi dağıtmak için saldırdı. Arbede çıktı, bizim arkamızda çok kalabalık birikti. Arkamızdaki kalabalığı **Zafer istikametine** yönlendirdiler. Biz polisten sıyrılıp, **Mevlana Türbesi istikametindeki yola** girdik. **Emniyet Müdürlüğü** binasının önüne geldiğimizde, önümüz, yine polis tarafından kesildi. Buradaki arbede, daha kısa sürdü. Polis barikatını aşp, **Mevlana Türbesi**'ne doğru yürüdük. Türbenin yakınlarına geldiğimizde, arka tarafımızdan, uzaktan; **Milli Selamet Partisi** idarecileri, **Necmettin Erbakan**, milletvekilleri ile beraber kolkola girmişler ve arkalarından bir kalabalıkla geliyordu. Kalabalık tam **Emniyet Müdürlüğü** yanına geldiğinde, polisler yine saldırdılar. Polisler, parlamenterlere saldırmayıp, hemen arkalarındaki halka hucum etmişlerdi. Parlamenterlerden bir kısmı, olaya müdahale etmek istedi. Polisin, onları da copladığını gördük. **Metin** ve arkadaşlarla hepimiz, **Emniyet Müdürlüğü**'nün karşısındaki, **Vakıflara ait binanın önünden**, polislerle taşlar atıyorduk. Buradaki olaylar da, fazla sürmedi. **Erbakan** ve yanındaki parlamenterler, türbenin yanındaki camiye girdiklerinde, meydan tamamen halk ile dolmuştu. Bu arada **Emniyet Müdürlüğü** tarafındaki caddenin başı, önde jandarma arkada polis birlikleri tarafından kesilmişti. Namaz kılınıp, kalabalık dağılmaya başladı. Kalabalığın bir kısmı henüz dağılmıştı. Tam bu sırada, jandarma ve polis, ateş etmeye başladı. Caminin önündeki çimenlikte bulunanlara doğru, polis ve jandarma rastgele ateş ediyordu. Bizim gurup, polis ve jandarmanın yan tarafındaydık. Orada bulunan bakkalların önündeki şişeleri; biz de rastgele, polislerle atmaya başladık. Şişeler bitince, arka taraftan dolanarak, vakıflara ait binanın önüne geldik. Bize ait olan otobüs de, bu arada oraya gelmişti. Bizim arkadaşlar, hemen binip, oradan **Metin** ile beraber uzaklaştılar. Ben İstanbul'a dönmeyip, memleketim olan **Bozkır Kazası'nın Kuşça Köyü**'ne gidecektim. O akşam, Konya'da bir akrabamın evinde kaldım. Televizyonda mitingde olaylar çıktığını ve yaralıları olduğunu söyledi, fakat ölüm haberini vermemişlerdi. Ben ertesi sabah, otobüsle köye gittim. **Metin**, otobüs Ankara'ya ulaştığında; bir kişinin şehid olduğunu öğrenince, otobüsten iner. Arkadaşları yola

devam ettirir. Ankara'dan Konya'ya gelir. Şehid olan Hasan Sürel'in cenaze namazına katılır. Cenazeyi memleketine yollarlar. Bu cenaze namazını kılarken, Metin'in fotoğrafı, o günkü Milli Gazete ve diğer bazı gazetelerde çıkmıştı.

Metin Yüksel'in Fatih Akıncılar Başkanı olduğu dönemde, dernek idare heyetinde görev alan arkadaşlarımızdan Cemil Yıldız'la, Müslüman Genç Dergisi 2. sayısında yayınlanan bir röportajı da, buraya almadan geçemedim:

Cemil Yıldız

Kapatılan MTTB ve İstanbul Akıncılar Derneği'nde çeşitli görevlerde bulunan Cemil Yıldız, 1960 İstanbul doğumlu.

Röportaj: Cafer Can

Metin Yüksel ile tanışmanızı anlatır mısınız?

Bizim, Metin ile tanışmamız, Vefa Lisesi'nde öğrenci olduğum yıllara dayanıyor. Yani, İslam'la tanışmama.

Daha çok Vefa Lisesi'ndeki çalışmanın gelişimine yardımcı olmak amacıyla, gelirdi. Biz O'nu, dışardan bir abi olarak görürdük. MTTB'nin ağırlığını kaybetmesinden sonra, biz Metin'in vesilesiyle Fatih Akıncılar'ında faaliyet gösterdik. Kısaca ilk tanışmamız, bu şekilde gelişmişti.

80 Sonrası müslüman gençlerin, en çok tanıdığı şehidimiz Metin Yüksel'dir.

Sizce bunun sebebi nedir?

80 sonrasında bir takım kaybolmuş değerlerimiz var. Her şeyden önce, bunu dile getirmemiz lazım. Biliyorsunuz 12 Eylül'ün getirdiği bir durgunluk döneminden sonra, daha çok fikri yöndeki eğitim çalışmalarını başladı. Yani müslümanlar, aktivitelerini fikri yönde kullandılar.

İşte bu durum göz önüne alınarak, 12 Eylül öncesi Metin Yüksel'in ortaya koyduğu şahsiyeti, dile getirmek lazım. O, her şeyden önce bir aksiyon insanıydı. İnanmış bir insandı. Tabii bu inancından dolayı, bazı değerleri feda edebilen bir insandı. 80 sonrasında bu tip kişilik gelişimi, müslümanlar içerisinde pek görülmediğinden dolayı, her zaman için Metin gündeme geliyor. Metin, teorisi pratiğe dökülebiliyordu. Yani canını Allah için vermişti. Bu açıdan Metin Yüksel, 12 Eylül sonrası müslüman gençlik içinde gündeme geliyor.

Genelde 80 öncesi müslüman gençliğin, özelde Metin Yüksel'in yetişmesinde, etken olan unsurlar nelerdir?

80 öncesini, siz İslami Hareket olarak nitelediniz. Fakat biz buna İslami oluşum diyorduk. O dönem, İslami hareketin, tüm hatlarıyla ortaya çıktığı bir dönem değildi. O dönemde bazı şeyler, çok ani olarak gelişti. Bilindiği gibi belli bir dönem, bolca tercüme eserin gündeme gelmiş olması.. Tabii bu arada, mutlaka isim zikretmek gerekirse S.

Kutub'lann, Mevdudi'lerin etkisi olmuştur.

Ben hatırlıyorum, 1975'te biz Sami Aslan'ın "Karanlık Gecelerin Nurlu Sabahı" adlı kitabını okurduk. Bir iki sene sonra ise, Yoldaki işaretler'e geçilmişti. 80 öncesi gençliğin yetişmesindeki en önemli olaylardan biri bu. İkincisi ise, o dönem içerisinde müslümanların, aktif mücadele içerisinde olmaları. Bizzat canıyla, malıyla imtihan ediliyorlardı. Çünkü karşıda bir düşman vardı, gene o düşmanın uşakları olan komünistler, ülkücüler vardı. Bunlara karşı belli yerlerde ve belli zamanlarda mücadele verilmek zorundaydı. O zaman içerisinde müslümanları yetiştiren, onları birbirine bağlayan en önemli faktör buydu.

İslami mücadelenin evrenselliğine nasıl bakıyordu Metin Yüksel. Yani TC sınırlarının sınırlayamadığı ideallerin, mücadelelerin varlığına nasıl bakıyor, nasıl anlıyordu?

Daha önce ifade etmiştim. O dönemde, İslam'ın her şeyi yeni anlaşıyordu. Bunu kabul etmek gerekir. Ancak bazı şeyler, İslamda Allah vergisidir. Şunu da unutmamak gerekir ki, şehidler temiz insanlar ki, Allah zaten onları, bu sistemin pisliğine bulaşmadan aramızdan alıyor. Bazı şeyleri bizlerden çok daha önce, kavrama yeteneğine sahip insanlar.

işte biz, islam'ı yeni anladığımız o dönemde, evrenselliği de bariz olarak kavramaya başlıyorduk.

Bunun en belirgin örneği, İran İslam Devrimi oldu. İran İslam Devrimi ile birlikte, özellikle Gölge dergisinin tek olarak gündeme getirdiği Filistin, Moro ve Uzakdoğu'daki müslümanların mücadeleleri vardı. Tüm bunlar, o dönemde, bir takım değişikliklere tekabül etmiştir. Mesel mitinglere mehter marşları çalarak giderdik. Fakat bu mücadelelerin gündeme gelmesinden sonra Filistin, Moro ve Uzakdoğu'daki mücadeleleri destekleyen pankartlar taşınır oldu. Aslında bunlar Metin'in şahsında tebarüz etmiş şeylerdi. Özelde Fatih Akıncılar'ına ve genelde Türkiye Akıncıları'na, eylem noktasında, etki eden tek kimseydi Metin. Bunlar Metin'in islam'ın evrenselliğini kavramış olduğunu gösterir... Olaya hakikaten geniş çaplı bakıyordu. İran İslam İnkılabı'ndan sonra, İstanbul'daki konsoloslukun, Halkın Mücahidleri adlı komünist örgütten temizlemesi, buradaki İranlı müslümanlar vasıtasıyla devrimini mesajının duyurulması ve Metin'in kendisinin yaptığı afiş ve afişlemeler. Bu manada da bizden önde idi.

Şehadet ne idi Metin Yüksel için? O'nun ifadelerinden veya tavırlarından örnekler vererek açıklayabilir misiniz? Şehid olmayı bekliyor muydu?

O dönem içerisinde sıcak bir ortam yaşadıklarından, her an için bir şeylerini vermeye hazır insanlardı. Müslümanlar, şehidliğe hazır insanlardı. Meselâ bir Sanayi Mahallesi... On ikiye yakın şehid verilmişti. O mahallede müslümanım demek suçtu. Yürek isteyen bir şeydi. O ortam içerisinde, öyle sanıyorum ki, müslümanların hepsi, şehadete hazır insanlardı. Müslüman olmakla, şehid olmak eşdeğer anlam içeriyordu. Genel olarak Metin'de, bu biraz daha ön plana çıkmıştı. Bunun da sebepleri var tabii. Meselâ çok cesur bir insandı. Metin, beden ve fikren, bir eylem adamıydı.

Darüşşafaka Lisesi'nin önünde vurulmuştu. Gene ülkücüsünden, komünist, serserisinden, polisine kadar bir çok gurup ile, belli çatışmaları olmuştu. Tüm bunlar, O'nun ilk andanberi, şehidliği hedef edindiğini, şehadetini özlediğini gösterir. Allah istediğini verdi, inşaallah.

Metin, şehadetinden bir buçuk iki ay öncesi, Fatih Akıncılar'ını kısa bir süre için bırakmış ve Anadolu'ya geçmişti. Anadolu'da müslümanları bir araya getirmeyi istemişti. Bunu Anadolu'daki müslümanları bilinçlendirmek düşüncesiyle yapmıştı. Anadolu'daki İslami çalışmalar için, bizim şu an bile düşünemediğimiz, çok güzel planları vardı. Çok iyi hatırlıyorum. Döndükten sonra, Vakıflar Yurdu'nda kalan arkadaşları toplamış ve Anadolu'daki müslümanların cemaatleşmesi, belli bir yapıya gelmesi ve İstanbul'daki müslümanlarla entegrasyonunun sağlanması, noktasındaki düşüncelerini anlatmıştı. Bu noktada bölgede bir radyo kurmayı düşünüyordu. Gene o dönemde çıkan, Şura Gazetesi'nden daha kapsamlı ve yurtdışındaki müslümanlara da seslenebilecek bir gazete.

-Allah razı olsun.

Yaşadığımız şu günlerde, yeniden destansı bir direniş gösteren Çeçen müslümanlarının, 11 Aralık 1994 günü işgale başladığı Çeçenistan'da yaptığı zulmü yerinde belgelemek ve müslümanların acılarını bir nebze olsun paylaşmak için, Mayıs-Haziran 1995 tarihinde, o yıllarda birlikte çalıştığımız Selam Gazetesi'nin Ankara temsilcisi arkadaşım Talip Özçelik'le birlikte gitmiştik. Tabii ki gidip geldikten sonra, gördüklerimizi ve yaşadıklarımızı çeşitli vesilelerle ülkemiz insanlarına duyurmuştuk. Çeçenistan'a ikinci seyahatimiz için yola çıkıp Azerbaycan - Dağıstan sınırında Rus Sınır Muhafız Askerleri tarafından, 2 Kasım 1995 günü, SDK nehri kenarında yakalanıp, önce Derbent Askeri cezaevinde, daha sonra da sırasıyla Mohaçkale ve Derbent cezaevlerinde 8 ay hapis yatmıştık. Cezavinde tutuğum günlükten bir alıntı:

03 OCAK 1996 ÇARŞAMBA: İki gündür burada, yılbaşı tatiliydi. Sulay ve İsmail, bu gün de yağmur yağdığı için, havalandırmaya çıkmak istemeyince; mecburen biz de çıkmak istemedik. Lezzetlerin, bazı Türkçe kelimeler kullandıkları, dikkatimizi çekmeye

başladı. İsmail İskenderov (37) Lezgi'ydi. Lezgiler Belki, Gonşi (komşu), Bacanak vb. kelimeleri kullanıyorlardı. Saat 17.30 sularında tam akşam ezanı okuyacağım sırada; rütbeli bir görevli benim ve Talip'in isimlerini, Karpuşku=Kapıdan yemek verilen delikten seslendiler. Naçalnik (Rütbeli görevliye verilen ad) karpuşkadan birer kağıt uzatıp, Talip'in ve benim imzalamamı istiyordu. İsmail'den kağıtta neler yazılı olduğunu sorduk. İsmail; FSB (KGB'nin yerini alan kurumun adı) bizim için, Procoror= savcılıktan, soruşturmamızın 4 Şubat 1996 tarihine kadar uzatılabilmesi için, izin istediğini ve bu iznin, Procoror= savcılık tarafından verildiğini belirten bir belge, olduğunu söyledi. Bizler kağıtları imzaladık. Naçalnik ile İsmail, bir şeyler konuştular. Naçalnik gittikten sonra İsmail "Bunlar bürokrasinin gereğidir. Naçalnik, sizlerin bu ay içerisinde bırakılabileceğinizi söyledi" dedi.

Saat 20.30 sularıydı. Boynum hafif olarak ağrıyordu. Ağrısını dindirebilir diye biraz uzanmıştım. Talip'in de başı ağrıyordu. Talip "Bu günü anlatan bir şiir yazayım" dedi. Şiir yazmaya başladı. Benim de boynumdaki ağrı geçmişti. Ben de ranzama oturmuş, Kuran okuyordum. Bir süre sonra Talip "Müdürüm, bir kaç mısraını yazdım. Okuyayım dinle" dedi ve okumaya başladı. Talip yazdığı şiirlerin çoğunu, genellikle hemen bana okurdu. Bu gün de öyle yapmıştı. Ben bir kaç sayfa daha Kuran okudum. Daha sonra ranzadan inip, koğuşun ortasında volta atmaya başladım. Volta atılacak alan, 5-6 adım kadar bir şeydi. Volta atarken, bir taraftan da düşünüyordum. Ne zaman mahkemeye çıkabiliriz? Acaba arkadaşlar neden buralara gelmediler? Veya neden birileriyle bağlantı kurup da, O'nu göndermediler? Birden, benim aklıma da bazı dizeler gelmeye başladı. Talip'in okuduğu bir kaç mısradan sonra, O'nun ilk bir iki mısrası aynı fakat gerisi başka olan dizeler de benim aklıma geldi. Kalem olmadığı için, Talip'ten kalemını rica ettim. Talip şiirini bitirip kamaradakilere de okuduktan sonra, kalemını "Kullanmayacaksın ver" dedim. Talip de kalemını verdi. Kafamda yazmış olduğum şu şiiri yazmaya başladım. Talip de bu arada uykuya dalmıştı bile. Burada belki de ilk ve son şiirim olurdu herhalde :

ÖZLEMLER ve BEKLEYİŞ

Günlerdir beklerken biz avukatı
Bu gün geldi FSB'nin 4 Şubat'ı
Kafirlerin varsa bir hesabı
Vardır elbet, Allah'ın da bir hesabı

x x
Sızın, hayr bildikleriniz, şerr
Şerr bildikleriniz, hayr diyor, Bakara İkiyüz onaltı
Diyerek daldım hayale; Abdullah'ı, Metin'i
Rabla'yı, Sümeyye'yi ve Hanımı

x x
Derken, Allah'ın manevi bir tokadı
Birden hatırlattı Metin Yüksel ve 23 Şubat'ı
Şehadet günüydü, İrkçilerin katlettiği Metin Yüksel'in
Hiç unutmuyum? Metin Yüksel'in Şehadet Günü 23 Şubat'ı

x x
Cesur mu cesur, Yiğit mi yiğit bir evlattı
Karlar O'nu 23 Şubat'ta kucaklamıştı
Nasib oldu O'na, özlediği Allah Yolunda Şehadet
Öylesine bir özleyiş ki, tüm arkadaşları şahittir

x x
Düşünerek, Allah'ın müslümanlara nimeti : Şehadet
Diyorum, elbet bu çektiklerimizin de vardır bir mükâfaatı
Bekliyoruz özlemle, en büyük mükâfaat: ŞEHADETI....

Mohaçkale Cezaevi-Dağıstan

İÇİNDEKİLER

Önsöz	07
Biyografi	08
Çeçenistan'ın Coğrafi Konumu	12
Çeçenistan Tarihi	14
Çeçen Direnişi'nin Kısa Tarihçesi	16
Dağıstan Özerk Cumhuriyeti	26
Dağıstan Tarihi	28
Çeçenistan'a Yolculuk	32
Ruslar'ı Moskova'ya kadar kovalan z	33
Her yerde Tevhid Bayrağı dalgalanıyordu	39
Savaş Gerçekleri ortaya çıkardı	47
Çeçenistan'da üçlü denge	53
Savaşta Allah'a Güveniyoruz	57
Kafirlerin saltanatı sona eriyor	63
İslam Halimov'la	63
Çeçenistan Kafkasya'nın Kalbi	67
Ümmet'in İftiharı: Şamil Basayev	73
Basayev Ruslar'a kök söktürdü	75
Osman İmamev: Çeçenler Yenilmez-Çünkü Şehidler Ölmez	83
Savaş Ortamındaki Kur'an	88
İmam Alim "Allah var, problem yok..."	92
Cephe Niyetine Ceza Evine	98
Rusya: Kartondan Dev	103
İlk zindan arkadaşlarım	107
Mohaçkale'ye sevk	111
KGB'de ilk sorgulama	117
İşkence beklentisi	119
Sorguda rahattık	120
Koğuş arkadaşlarım	121
Koğuştan Medreseye	122
Özlemler ve Bekleyiş	127
Çeçenistan'a tekrar girdik	133
Onurlu bir direniş	136
Ceza Evinden Cepheye	139
Ceza evi günlüğünden: 5 Temmuz 1996	143
Tahliye ediliyoruz	143
6 Temmuz 96 İmam Alim Sultan'la Mohaçkale'de	148
7 Temmuz 96 Murat Omarov'un evinde	150
8 Temmuz 96 Ziyaretçi olarak KGB'deyiz	151
9 Temmuz 96 Dönüş için vize işlemleri	153
10 Temmuz 96 Kaspisk Havaalanı'nda	155
Magaramkent Halk Mahkemesi Başkanı'yla	156
12 Temmuz 96 Dönüş vizesini alıyoruz	160
13 Temmuz 96 Yeniden Çeçenistan'a gidiyorum	161
14 Temmuz 96 Hasavyurt-Nuradilof-Gerzel	161
Şeyh Ahmet Hamza ile	164
Gacı Yurt - Alleroy - Gensolc	167
Mücahidlerin karargâhında	170
İslam Halimov'la Hasret Gideriyoruz.	173
Komutan Hattab ile	174
Nureddin Şahhüseynov'un Babasıyla	176
Zindan arkadaşlarımı ziyaret	177
Kaçak ziyaretçi.....Tri Osim.....Tri Osim.....Tri Osim.	178
Adasım Magammed Ali'nin Köyü'nde	179
Mohaçkale Sizo-1 Ceza Evi'ni ziyaret	180
Adasımla özgür kucaklaşma	181

Dostların Uğurlama Ziyafeti	181
Nadir Haçalayev'in Evinde	182
Kaspisk Havaalanı'nda	183
İmam Alim Sultan'la Son Kucaklaşma	184
Nihayet vatandaşım; Ailem ve Dostlarımla Kucaklaşıyorum	185
Atasoy Müftüoğlu Ağabey'in Mektubu	188
Yılmaz Yalçın Ağabey'in Yazısı	189
Bizim İçin Tecrübe Oldu	192
Savaşçı Gazeteci	202
Rusya Zindanıyla Tanıştım	209
Cepheden Sandığa Çeçenistan	221
19 Ocak 1998 Çeçenistan'da son gelişmeler	225
Fitneye Meydan Vermeyelim	228
03 Ocak 1999 Çeçenistan nereye gidiyor	236
08 Mart 1999 Dünyü ve Bugünüyle Çeçenistan Direnişi	239
Rusya Yenilgiye Mahkum	251
Dağıstan'da Açan Laleler	257
Terörist Kim: Çeçenler mi? Yoksa Ruslar mı?	263
Çeçenistan'da Türkiyeli Şehidler	269
Hüseyin Gülseren	272
Murat Konukçu	275
Mehmet Öğüt	278
Ufuk Kaynar	280
Abdülvahhab İnan	280
Ali Rıza Bayzan	281
Salih Turan	287
Osman Karakuş	288

ÖNSÖZ

1991 yılında, CeharDudayev'in askeri üniformasıyla, elinde Kur'an-ı Kerim yemin merasimini televizyonlar gösterirken, dikkatimi çekti. Böylece Çeçenistan, gündemime girmiş oldu. Daha sonra da, Şamil Basayev'in bir Rus uçağını kaçırmak, Türkiye'ye gelmesi ve yolcuları serbes bırakarak, Türk Emniyet Kuvvetleri'ne teslim olmasıyla, bu gündem yoğunlaştı ve Çeçenistan'a ilgim biraz daha arttı. 1992 yılında, bir dostumun davet etmesine rağmen Çeçenistan'a gitmek, savaşın başlamasıyla kısıt oldu.

11 Aralık 1994 günü, Ruslar'ın Çeçenistan'ı işgaliyle, dualarımız ve gönüllerimiz, Çeçenistan'a yöneldi.

Her yıl düzenlenen Şehidler Günü'nün, 1995'deki gündemi Çeçenistan'dı. Selam Gazetesi'nin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü sıfatıyla, Çeçenistan'a gitmeye karar verdiğimde, takvimler Mayıs 1995'i göstermekteydi. Ümmetin bu coğrafyasındaki kardeşlerimizin çektiği sıkıntılara ortak olmak ve acılarını, sıkıntılarını, derdlerini dünyaya duyurmak gayesiyle, Çeçenistan'a gitmeye karar vermiştim. Ve Çeçen kardeşlerimizin çektiği sıkıntıları, zorlukları, ülkemiz halkına ve dünyaya duyurmak maksadıyla, Çeçenistan'a gitme kararımı, Ankara temsilcimiz Talip Özçelik kardeşime açtığım da, hemen kabul etti ve birlikte gitmeyi kararlaştırıp, yol hazırlıklarına başladık. 1995 yılı Mayıs ayı içinde, ilk Çeçenistan seyahatimize başladık.

Bu kitapta ilk ve ikinci Çeçenistan seyahatimizde, edindiğimiz izlenimleri ve daha sonraki yıllarda gelişen olaylarla ilgili roportaj ve yazılarımı bulacaksınız.

Bu vesile ile, bölge müslümanlarının uyanışını, müslüman halkların işgalcilere karşı direniş azimlerini artırmasını yüce rabbimden niyaz ediyorum.

MEHMET ALİ TEKİN

17 Kasım 1955 tarihinde, Konya'nın Bozkır Kazası Kuşça Köyü'nde, dünyaya geldi. İlkokul 1. sınıfı köyünde okudu. Ailesinin 1964 yılında İstanbul'a göç etmesiyle, Fatih İlçesi Hüsanbey Mahallesi Akşemsettin İlkokulu'nda bitirdi.

İstanbul İmam Hatip Lise'sine kaydolarak, ortaöğretime başladı. Ortaöğretim yıllarında, ilk siyasi çalışmalara, MTTB Merkez Orta Öğretim Komitesi'nde başladı. 1976 yılı sonlarına doğru, Metin Yüksel'le tanıştı. Fatih Akıncılar'ın kuruluşunda ve Kültür Müdürü olarak da, yönetiminde yer aldı. İstanbul İmam Hatip Lisesi'ni 1978 yılında bitirdi. Aynı yıl ÖSYM imtihanıyla, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni kazanarak, bu fakülteye girdi.

15 Nisan 1979 tarihinde, Bitlis'in Tatvan ilçesi'nde tertiblenen bir mitingden dönerken, çıkan olaylar neticesinde; Sivas'ın Kangal ilçesi'nde, 11 arkadaşıyla birlikte gözlem altına alınarak, Erzincan Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'na tutuklanarak, Erzincan Askeri Cezaevi'ne konuldular. 01 Mayıs 1979 günü yapılan duruşmada, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

01 Eylül 1979 günü evlendi. 12 Mayıs 1980 günü, pasaportsuz olarak bir arkadaşıyla birlikte, Hakkari'nin Yüksekova ilçesi Esendere sınır bölgesinden, İran üzerinden Afganistan'ın Herat Cephesi'ne gitti. 24 Haziran 1980 günü, Herat şehri'ni çevreleyen dağlarda; bir kuşatma sırasında, geceyansı dağdan düşerek yaralandı. İki ay Meşhed'de hastahane'de tedavi gördü. 05 Eylül 1980 günü, Yüksekova'nın Esendere bölgesinden, yine pasaportsuz olarak Türkiye'ye döndü. Döndüğünde; yaralandığı günden bir gün önce dünyaya gelen ilk kızı Sümeyye, 2.5 aylık olmuştı. Daha sonra bir kız, iki erkek çocuğu daha dünyaya geldi.

12 Eylül sonrası, Ankara Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'nca, Dünya İslamcı Öğrenciler Birliği Türkiye Temsilcisi suçlamasıyla, hakkında dava açıldı. Askeri Mahkemece yargılanması sonunda, beraat etti. Askeri Savcılık, Yüksekova Adliyesi'ne "Pasaportsuz olarak yurt dışına çıkmak ve pasaportsuz olarak yurda girmek" ten dolayı, suç duyurusunda bulundu. Yapılan yargılama sonucunda, mahkemece iyi hali görüldüğünden, verilen iki aylık hapis cezası, bir aya indirildi ve para cezasına çevrilip, tecil edildi. 1981 yılında ÖSYM sınavına ikinci kez girerek, Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Arap-Fars Filolojisi Bölümü'nü kazandı. Bu fakültede okurken, faaliyetlerinden dolayı; bir arkadaşıyla birlikte, Erzurum Emniyet Müdürlüğü tarafından, gözlem altına alındı. Erzurum Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nca, 163. maddeye muhalefetten tutuklanarak, 3 nolu Karskapı Askeri Cezaevi'ne konuldu. Bir aylık tutukluluktan sonra, mahkeme tarafından tutuksuz yargılanmak üzere, serbest bırakıldı. Mahkeme sonunda beraat etti. Fakülte Bölüm Başkanlığı tarafından, başörtüsü yasağına yaptığı muhalefetten dolayı, 15 gün okuldan uzaklaştırma cezası verilerek, sene sonu imtihanlarına girmesi engellendi.

1982 ÖSYM sınavına 3. kez girerek Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Doğu Dilleri Fars Filolojisi Bölümü'ne girdi. 1983 yılında yüksek not ortalaması hakkını kullanarak, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fars Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yatay geçiş yaparak, bu bölümü 1986 yılı Eylül ayında bitirdi.

1988 yılı Nisan-Aralık ayları arasında, 201. dönem, 8 ay kısa dönem askerlik görevini, Bilecik ve Diyarbakır'ın Silvan ilçesi'ne sürgün giderek tamamladı.

1990 yılı Ocak ayında, bir grup arkadaşıyla birlikte, aylık olarak Tevhid Dergisi'ni yayınlamaya başladı. 1992 Ekim-Kasım aylarında, Bosna Hersek cephesinde gazeteci olarak yer aldı. Aralık 1992'de, Bosna'ya ikinci seyahatini gerçekleştirdi.

Derginin yayını, aralıksız üç sene sürdü. 36. sayının yayınından sonra, yayına ara vererek, gazete çalışmalarına başladı. 1993 Ağustos ayı sonlarında yayına başlayan ve haftalık olarak yayınlanan Selam Gazetesi'nin, 1995 Temmuz ayından itibaren, Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yaptı.

1995 Mayıs ayında, gazetenin Ankara Temsilcisi Talip Özçelik'le birlikte, Azerbaycan-Dağıstan üzerinden vizesiz-kaçak olarak Çeçenistan'a gitti. Orada Çeçenistan Genelkurmay Başkanı Aslan Mashadov, Birleşik Kafkas Halkları Birliği Sahra Komutanlarından Şamil Basayev, o dönem Başbakanlık görevini ifa eden Zelimhan Yandarbiyev, Bölge komutanlarından Dr. İslam Halimov'la görüşerek, yurda sağ salım döndü. Yurda döndükten sonra, Talip Özçelik'le birlikte, Bosna ve Çeçenistan'da çektiği resimlerden oluşan, Çeçenistan ve Bosna Zulmü Resimleri'ni; İstanbul Gülhane Parkı'nda, Ankara Kızılay Meydanı'nda, Kayseri ve Malatya'da sergiledi.

Çeçenistan'a ikinci olarak giderken, 2 Kasım 1995 günü Azerbaycan-Dağıstan sınırında, Rus Sınır Muhafızları Askerleri'nce, 6 kişi yakalandılar. 11 gün Derbent Askeri Cezaevinde tutulduktan sonra, 13 Kasım 1995 tarihinden 21 Mart 1996 tarihine kadar, Mohaçkale C.U.Z.O-1 (Sizo Adin) Ceza Evi'nde KGB tarafından sorgulandılar. 21 Mart 1996 tarihinde Derbent C.U.Z.O-2 (Sizo Diva) Ceza Evi'ne nakledildiler. 10 Nisan 1996 tarihinde, Dağıstan'ın Magaramkent Halk Mahkemesi'nde yargılandılar. Çeçen Mücahid Hasan Tersiyev ve rehber Timur Karabekov Rus vatandaşı oldukları için, 5 ay 9'ar gün cezaya çarptırılarak, serbest bırakıldılar.

Talip Özçelik - Samir Abbasov (tercümanımı z-can dostumuz) ve Mehmet Ali Tekin; Rusya Federasyonu'nun 83-2 maddesini ihlâlden, üçer yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Verhovniy Sud'a (Yüksek Mahkemeye) yapılan itiraz neticesinde mahkeme; hafifletici sebepleri gözönünde bulundurup, cezaları sekizer aya indirerek, 5 Temmuz 1996 Cuma günü, serbest bırakıldılar. Serbest kaldıktan sonra, Mehmet Ali Türkiye'ye dönmeyen, bir fırsatını bularak, yarım kalan Çeçenistan seyahatini, 17 Temmuz 1996 günü tamamlamaya başladı. Çeçenistan'ın Alleroy Kasabası yakınlarında bulunan, Gensolc Köyü'ndeki Mücahidlerin karargâhına ulaştı. Burada Mücahidlerin komutanı olan Hattab ile görüştü. Aslan Mashadov-Şamil Basayev ve Yalnız Kurt lakaplı Salman Raduyev ile bağlantı kurdu. Savaşın çok şiddetli olması hasebiyle bu komutanlar, Mehmet Ali'nin emniyetini düşünerek,

ÇEÇEN DİRENİŞİ

bulundukları mıntıkeya gelmesini istemediler. Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov, o günlerde, yardımcı komutanlarından olan Dr. İslam Halimov'u ve Salman Raduyev de, askerlerinden iki kişiyi, görüşmesi için, Mehmet Ali'nin bulunduğu cepheye gönderdi. 5 gün cepheye kalan Mehmet Ali Tekin, sekiz ay üç gün süren esaretten sonra, 23 Temmuz 1996 günü, Yeşilköy'de havaalanında, kalabalık bir grup tarafından karşılandı.

Selam Gazetesi'nin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olarak hakkında, DGM ve Fatih Adliyesi'nce, yaklaşık 25 dava açıldı. Bir yazıdan dolayı Fatih Asliye Ceza Mahkemesi'nce bir dosyadan, 1996 Temmuz ayında 1 yıl hapis cezası verildi. Mahkeme, sanığın iyi halli olduğunu gözönüne alarak cezayı tecil etti. Diğer dosyalar, 1997 Temmuz ayında çıkan bir kanunla, tecil edildi.

Çeçenistan'ın Coğrafi Konumu

Doğusunda Dağıstan Özerk Cumhuriyeti, Batı'da Kuzey Osetya Özerk Cumhuriyeti, Güney'de Gürcistan Cumhuriyeti, Kuzey'de Rusya Federasyonu (Stavropol Eyaleti) bulunmaktadır.

Yüz ölçümü 16.000 km. karedir (İnguşetya ayrılmadan önce 19.300 km. kare idi). Önemli ve büyük şehirleri Grozni (Ceharkale) Gudermes, Malgobektir. Şali, Şatoy ve Vedeno diğer şehirlerdir.

Çeçenistan 17 yönetim birimine (Rayon) ayrılmıştır.

Kuzey Kafkasya'nın güneydoğu bölümünde bulunan Çeçenistan Cumhuriyeti, Kafkas Sıradağları'nın kuzey etekleri ile Terek Düzlüğü'nün (Nogay stepi) güney kesimini kaplamaktadır.

Güney sınırlarında bulunan Tebulos-Mta Dağı'nın yüksekliği 4494 metreyi bulur. Terek Dağları ile Terek Irmağı üzerinde Terek Düzlüğü bulunur. Cumhuriyetin Kuzey bölümü, bu düzlüğün içindedir.

Akarsuları, cumhuriyeti doğu-batı doğrultusunda kesen Terek Irmağı havzasına bağlıdır. Terek Irmağı'nın en büyük kolu Sunja Irmağı'dır. Bu nehrin de bir çok kolu vardır. En büyük kolları buzul suları ile beslenen Assa ve Argun ırmaklarıdır. Bu ırmaklar önemli hidroenerjiye sahiptir, ayrıyetten sulamada da faydalanılmaktadır.

Düzlüklerde ve dağlarda, ılıklı ufaklı bir çok göl mevcuttur. En büyük göl, ülkenin güneydoğu ucundaki Kezenoyam'dır.

Bitki örtüsü toprak durumuna bağlıdır. Terek Düzlüğü'nün güney kesimi, ekime elverişlidir. Kuzeyi ise kumlu, yarı çöl durumundadır. Terek vadisinde, çayır bitkileri hakimdir. Bu düzlük ekim yapmaya da elverişlidir.

Dağlık bölgelerinde (1600-2000 m.) geniş yapraklı ormanlar (Akgürgen) yer alır. Bu yüksekliklerden sonra ise Alp çayırları yetişir.

Dağ ormanlarında yaşayan hayvanlar arasında boz ayı, kurt, tilki, yaban domuzu, Kafkas orman kedisi vardır. Kuşlar arasında Sülün ve Bildiran önemli yer tutar. Terek düzlüğünde ise tavşan, tarla faresi, sürüngenler ve çakallara rastlanır.

Tarım alanında tahıl ekimi, bağcılık, bahçecilik ve hayvancılık ülkenin gelir kaynaklarındanır.

Yer altı servetleri bakımından, çok zengin olan Çeçenistan'da, Petrol ve yer altı gazlarına, hemen hemen her yerde rastlanır. Ülkenin hemen her yerinde, maden suyu kaynakları mevcuttur. Bu bağlamda kaplıcalar da önemli bir gelir kaynağıdır.

Yapı gereçleri olan kireç taşı, mam, alçı, kuvars kumu, kil vb. bakımdan zengin yataklara sahiptir.

İklim bakımından Çeçenistan Cumhuriyeti değişiklikler gösterir. Ülkenin kuzey bölümünde, kara iklimi hüküm sürer. Ülke genelinde yazlar sıcak olur ve uzun sürer. Kışları ise ılık olur ve fazla kar yağmaz.

Yeşillik süresi 233 gün, yıllık yağış tutan 300-450 mm. dir. Ülke genelinde sıcaklık ortalaması Temmuz'da 25.5 derece, Ocak da -4 derecedir. Dağ eteklerinde bu ortalama Temmuz'da 19-22, Ocak'ta ise -5 derecedir. Yağış tutan 600-700 mm. Yeşillik süresi ise 220-224 gündür.

Çeçenistan Tarihi

Etnolojik ve arkeolojik çalışmalar, Çeçenler'in Kuzey Kafkasya'nın yerli halklarından olduğunu ortaya çıkarmıştır. Geleneklerine çok bağlı olan Çeçenler, kültür ve gelenek yönünden, öteki Kafkas kavimleriyle benzerlikler gösterir.

Özellikle Dağıstan'da yaşayan Avarlar, Kumuklar gibi, dağlı kavimlerle aralarında büyük benzerlikler vardır. Çeçenler, kültürel yönden Alanlar'dan da etkilenmişlerdir.

Çeçenler arasında; 10. yüzyıldan sonra, Gürcistan yoluyla, Hristiyanlık yayılmaya başlamış. 17. yüzyılda da, Dağıstan yoluyla, büyük bir bölümü müslümanlığı kabul etmiştir.

1732'de Ruslar'ın Kafkasya yayılmacılığına karşı direndiler ve Ruslar'ı geri püskürttüler. 1875'te Çeçen topraklarını almak için, yeniden harekete geçen Ruslar'a karşı; Uşurma (İmam Mansur) adındaki önderlerinin yönetiminde başlayan ve İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat, Şeyh Şamil ile süren bu döneme; İmamlar Dönemi Kıyama da diyebiliriz.

İmam Mansur'a zayıf bir destek veren Osmanlıların yardımına rağmen, bir başarı sağlayamadığından, 1791 yılında ilk olarak İnguşlar Rus egemenliğine girdiler. Ruslar 1812'de Kafkas müslümanlarının direnişini bütünüyle kırmak için geniş çaplı bir harekâta daha giriştiler.

1830 yılında Dağıstan'lı Gazi Muhammed kendisini Müslümanların İmamı ilan ederek, bütün müslüman Kafkas kavimlerini, Ruslar'a karşı cihada çağırdı. Gazi

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Muhammed'den sonra İmam olan Hamzat (İmam Hamza da denilir) 1832-1834 yıllarında; İmam Şeyh Şamil de 1834-1859 yılları arasında, Ruslar'a karşı cihadı sürdürdüler.

Şeyh Şamil'in 1859 yılında Rus Generali Baryatinski'ye esir düşmesiyle, Çeçenistan ve Dağıstan toprakları, Rus egemenliğine girdi. Ancak Çeçenler, meşhur 93 harbi diye adlandırılan 1877-1878 Osmanlı-Rus harbi sırasında, Simsirli Ali Bek önderliğinde yeniden ayaklandılarsa da, bir sonuç alamadılar. Ruslar'ın işgaliyle vatanlarını terke mecbur bırakılmışlardır. 1864 yılı itibarıyla Çeçenler'in az bir kısmı, Osmanlı'ya hicret etmiş, bütün zorlamalara rağmen vatanlarını terk etmeyen Çeçenler, direniş destanları yazmışlardır.

Bolşevik ihtilali sırasında Bolşeviklerin: "Bizleri Çarlara karşı destekleyin, sizler de bizim gibi bağımsızlığınızı, özgürlüğünüzü kavuşursunuz." sözlerine inanırlar ve Bolşevik ihtilali'ne destek verirler. Bolşevikler ihtilali kazanınca, Kafkas Halkları'na verdikleri sözde önceleri dururlar. Bu ihtilalin hemen sonunda kurulan Birleşik Kafkasya Cumhuriyeti ancak 4 yıl sürebildi. Bolşeviklerin saldırısına uğrayan Cumhuriyet, fazla bir direniş gösteremedi. Bu dönemden, ikinci dünya savaşına kadar bir çok defalar isyan eden Çeçenler 1939-45 yılları arasında işgalci Alman Ordularına karşı, kendi vatanlarını korumak için direniş göstermelerine rağmen; işbirliği yaptıkları iddiasıyla Ruslar tarafından "Vatana ihanet" suçlamasıyla, bir tek Çeçen kalmamacasına 23 Şubat 1944 yılında Sibiry'a sürgüne gönderilmişlerdir. Bu sürgün 1957 yılına kadar (13. yıl) sürmüştü. SSCB'de Nikita Kruşçev iktidara gelince, Çeçenler'in yurtlarına dönmelerine izin verildi. Ve Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti yeniden kuruldu. Bu Sibiry'a sürgünü, çok kısa sürede ve olumsuz şartlarda gerçekleştiği için; yüzbinlerce Çeçen, yollarda ve sürgün edildikleri yerlerde, işkence ve hastalıktan öldü. Sürgüne giden Çeçenlerin ancak % 58'i Çeçenistan'a sağ dönebilmiştir. Sürgüne giden 780.000 nüfusun ancak 400.000 civarında olanı geri gelebilmiştir (Hiç nüfus artışı göz önünde bulundurulmasa bile bu rakamlar soykırımın ne şiddette yapıldığını göstermektedir). Bu günkü Çeçenistan'da yaşayan 1944-1957 arası doğumlular Sibiry'a'da sürgünde doğmuştur.

Çeçen Direnişi'nin

Kısa Tarihçesi

Rusya Federasyonu, eski SSCB'ni meydana getiren, 15 bağımsız cumhuriyetten birisidir. Bu 15 bağımsız Cumhuriyet şunlardır:

Azerbaycan
Beyaz Rusya
Ermenistan
Estonya
Gürcistan
Kazakistan
Kirgizistan
Litvanya
Lettonya
Moldovya
Özbekistan
Rusya
Türkmenistan
Tacikistan
Ukrayna

En son kabul edilen, 1976 Sovyet Anayasası'na göre; 1990 yılında SSCB'nin dağılmasıyla, bu 15 cumhuriyetin her birisi, bağımsız birer cumhuriyete dönüşmüştür. 1976 Sovyet Anayasası ki, Brejnev Anayasası diye de isimlendirilmektedir. (1982'de kabul edilen Anayasanın, Evren anayasası olarak adlandırılması gibi) Bu anayasada; Rusya Federasyonu ve Azerbaycan Cumhuriyeti, Türkmenistan Cumhuriyeti, Özbekistan Cumhuriyeti, Gürcistan Cumhuriyeti, Tacikistan Cumhuriyeti vb. cumhuriyetlerde bulunan, özerk ve otonom cumhuriyetler; SSCB'nin dağılmasıyla otomatikman, bağımsızlık kazanma hakları vardı. Buna göre, özerk cumhuriyetlerde yaşayan halklar, referandumla konumlarını belirleme haklarına sahipti.

Çeçen İnguş Cumhuriyeti yetkilileri, bu haklarını kullanmak için, 23-24-25 Kasım 1990 günü, Çeçen İnguş ASSB (Otonom Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti) Büyük Halk Kurultayı'ni topladılar. Bu kurultayda, başkanlığa Cehar Dudayev seçildi. Kurultay kararları, üç ana başlık altında toplamış ve Çeçen Halkı'na bir bildiri ile duyurulmuştur. Bildiri şöyledir:

"Çeçenler!

Halkımızın temsilcileri Büyük Kurultay'da bir araya gelerek halkın egemenliği, yaşama hakkı ve kültürü gibi konularda aşağıdaki önemli kararları almıştır. Bu kararlar doğrultusunda çalışmak ve onları uygulamak zorundayız.

Çeçen ulusunun bu kurultayı aşağıdaki kararları her Çeçen'in yerine getirmesini önerir:

1-Cenab-ı Hakk'ın emirleri hakkıyla yerine getirilmelidir.

2-Ailesinden, ocağından, sülalesinden, soyundan ve boyundan önce Çeçen Halkı'nın işine öncelik tanınmalıdır.

3-Dürüst, ahlâklı, sabırlı ve inatçı olunmalı ve bunlar gelecek kuşaklara da öğretilmelidir.

4-Gecim mücadelesinde hileye başvurulmamalı, alimleri yoluyla ülke kalkınmasına katkıda bulunulmalıdır.

5-Her ulus, kavim ve kabile kendisinin gibi kabul edilip sayılmalıdır.

6-Her Çeçen, doğayı insan gibi sayıp korumalıdır.

7-Ülkenin Halk Meclisi ile barış yanlılarının önerileri itibara alınmalıdır.

Çeçen Halk Kurultayı şu hususları her Çeçen'in uygulamasını zorunlu kılar:

1-Başboş gezmek ve dlenmek yasaktır.

2-Küçük bahanelerle boşanmalar olmayacak, çocuklar ayazda ve açıkta bırakılmayacaktır.

3-Gıda maddelerinin peşinde koşmak, nafaka temin etmek ve alış-veriş yüklenmek, kadınların üstüne yıkılmayacaktır.

4-Halklar arasında, kendi aramızda, soylar, boylar, köyler arasında herhangi bir anlaşmazlık, zorbalıkla ve silah zoruyla çözümlenmeyecektir.

5-Rüşvet alınıp verilmeyecektir.

Halk Kurultayımız aşağıdaki hususları gerçekleştirenleri dışlayacak, kendilerine inki sa edecektir:

1-Halk Medisi Kararları'nı bozanlar.

2-Soylar, boylar, köyler ve etnikler arasına fitne sokanlar.

3-İnsan öldürenler.

4-Kişisel çıkar için yakınlarını kayıranlar, yalancı tanıklıkta bulunanlar.

5-Doğaya zarar verenler.

6-Yaşlı ana ve babasını, bakıma muhtaç akrabasını, evlâdını ve ailesini atanlar, dışlayanlar.

Bu kararlar arasında en önemlisi, Egemenlik kararı ve en kısa zamanda yapılması kararlaştırılan Cumhurbaşkanlığı seçimleridir ki; Egemenlik kararından 9 ay on gün sonra Çeçen-İnguş ASSB'si kendisinin Çeçen-İnguş Cumhuriyeti olduğunu ilan etmiştir.

19 Ağustos 1991 günü, dağılan Sovyetler Birliği'nin Devlet Başkanı olan Mihail Gorbaçov'a karşı, başarısız bir darbe teşebbüsü gerçekleşir. Çeçen Halkı, bu başarısız darbe teşebbüsünü gerçekleştirenler aleyhine, başkent Ceharkale (o günkü adıyla Grozni)'de gösterilere başlar. Bu gösterilerin öncülüğünü de; Cehar Dudayev ve o zaman Vaynah Demokratik Partisi Başkanı olan, Zelimhan Yandarbiyev yapmaktadır. Rusya'nın tanıdığı Çeçen Hükümeti'nin devlet başkanı olan Dokka Zagayev, Zelimhan Yandarbiyev'i tutuklatır ve hapse atar. Bunun üzerine göstericilerin hedefi, Dokka Zagayev ve hükümeti olur. Göstericiler hükümet ve başkanının istifası için gösterileri artırır. Halk, 6 Eylül 1991 günü, Çeçen parlamentosu, televizyon, radyo ve PTT'nin merkez binalarını işgal ederek; Komünist Partisi'ni kapatır, KGB ve diğer güvenlik güçlerine el koyarak lağveder ve Zelimhan Yandarbiyev'i serbest bırakır. Gösteriler, 21 Eylül 1991 akşamı, Cehar Dudayev, Zelimhan Yandarbiyev'in konuşmalarından ve yapılan dualardan sonra; Hüseyin Ahmedov'un Başkanlığı'nda, geçici bir yönetime; iki ay içerisinde seçimlerin yapılması şartıyla, yürütme yetkileri devredilerek, sona erdirilir.

Uluslararası İnsan Hakları Komitesi'nin gözetiminde, 27 Ekim 1991 günü yapılan cumhurbaşkanlığı seçimini % 92 oy oranıyla (Rus yanlısı muhaliflere göre %85) Cehar Dudayev kazanır. Seçimlerin resmi sonuçları, 1 Kasım 1991 günü belli olur. Cehar Dudayev bir konuşma yapar. Bu konuşmasında, 6 Eylül 1991 tarihi itibarıyla, Çeçen-İnguş Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını ilan eder.

Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin, Cehar Dudayev'in Cumhurbaşkanlığı'nı tanımaz ve 7 Kasım 1991 tarihinde, Çeçenistan'da olağanüstü hal ilan eder. Cehar Dudayev ve hükümet üyelerinin hepsini TERÖRİST ilan etti.

Rusya, Cehar Dudayev ve destekleyenlerini tutuklamak üzere, 11 Kasım 1991 günü Grozni Hava Limanı'na, 622 kişilik özel Spetsnaz Komandoları'nı sevk eder. Çeçen Halkı, Cehar Dudayev'in önderliğinde bu özel birliklerin hepsini tutuklar ve Kuzey Osetya'daki Rus birliklerine teslim eder. Çeçenistan'da bu gelişmeler sürerken, İnguş Halk Kongresi toplanır ve Çeçen-İnguş Cumhuriyeti'nden ayrılma kararı alarak, 30 Kasım 1991 tarihinde de, bunu halk oylamasına sunar. İnguş halkı bu oylamada, Rusya tarafını seçer ve Çeçen-İnguş Cumhuriyeti'nden ayrılıp, Rusya

Federasyonu'nda İnguş Özerk Cumhuriyeti olarak kalmayı kabul eder. Çeçen Halkı ve Cehar Dudayev hükümeti, bu karar saygıyla karşılar, İnguşların ayrılmasını kabul ederler.

Çeçen Cumhuriyeti Anayasası, 8 Şubat 1992 tarihinde prensip olarak, 12 Mart 1992 günü de parlamentoda yapılan oylamada da resmen kabul edilir. (01)

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni oluşturan 15 cumhuriyetten birisi olan, Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti Başkanı Boris Yeltsin'e bağlı kuvvetler tarafından, Rusya Federasyonu'nun parlamentosu fiilen kapatılır ve anayasa da feshedilir. Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'ni oluşturan federe birimlerin, birbirleri ve kendi aralarındaki ilişkilerin yasal çerçevesini oluşturmak için, 31 Mart 1992 tarihinde, kısaca Rusya Federasyonu Anlaşması olarak adlandırılan Rusya Federasyonu içerisindeki Egemen Cumhuriyetlerin iktidar organlarıyla, Rusya Federasyonu'nun Devlet İktidar Organları arasında, Yasama ve Yeterinin Dağıtımı (paylaşımı) üzerine anlaşma imzalanmıştır.

Bu anlaşmanın giriş bölümünde çok net bir şekilde belirtildiği gibi, Rusya Federasyonu'nun egemenlik deklarasyonu ile, Rusya Federasyonu içerisindeki özerk ve otonom cumhuriyetlerin egemenlik deklarasyonları temelinde imzalanmıştır. Böylece Rusya Federasyonu içerisindeki cumhuriyetlerin, egemenlik hakkı açıkça tanınmış ve bu hak çerçevesinde, yeni kurulan Rusya Federasyonu'nun yasal prosedürü oluşturulmuştur. Yani SSCB zamanındaki Rusya Federasyonu yasaları yürürlükten kaldırılıp, yeni yasalar çerçevesinde anlaşmalar imzalanmıştır. Yeni oluşturulan Rusya Federasyonu anlaşmasını eski iki özerk cumhuriyet imzalamamıştır. Tataristan Cumhuriyeti ve Çeçen-İnguş Cumhuriyeti.

12 Aralık 1993 günü, Rusya Federasyonu yeni anayasası ve parlamento seçimleri yapılır. Tataristan ve Çeçenistan cumhuriyetleri bu oylamaya katılmamıştır. Bu seçimlerin resmi sonucu, 25 Aralık 1993 günü belli olur ve Rusya Federasyonu Anayasası ve Parlamentosu resmîyet, yani yasalık kazanır. Halbuki Çeçen Cumhuriyeti'nin Anayasası 12 Mart 1992 tarihinde yasalık kazanmıştı.

Bütün bunları şunun için ayrıntılı olarak izah etmeye çalışıyorum. Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin defalarca, Cehar Dudayev ve yanında yer alan herkesi, Rusya Federasyonu Kanunları'na itaat etmemek ve kanşıklık çıkarma suçlamasıyla terörist olarak itham etmişti. Emperyalist duyguya sahip olan ülkeler, her zaman, kendi çıkarlarına ters düşen her ülke ve insanı, terörist olarak ilan etmişlerdir. Daha dün kadar, bütün emperyalistlerce terörist ilan edilen Yaser Arafat, bu gün Filistin Özerk Bölgesi'nin Devlet Başkanı ilan edilmiştir. Emperyalistler için önemli olan çıkarlarıdır. Çıkarlarına zede getirecek her oluşumu ve insanı, hemen terörist ilan ediverirler. Aslında gerçek terörist kendileridir. Dünyanın öbür ucunda yer alan ABD'nin Kuzey Irak'ta, Somali'de, Fars Körfezi'nde kısacası bölgemizde ne işi var.

Rusya Federasyonu Başkanı Yeltsin'in, uzlaşmaz ve Çeçenistan'a karşı düşmanca tavırlarına karşı Cehar Dudayev, sürekli olarak anlaşma zeminleri oluşturmaya çalışmıştır. Çeçenistan Kuzey Kafkasya'nın merkezi ve kilit konumundadır. Başkent Caharkale (Grozni); Petrol boru hatlarını ve Hazar denizi kıyısında bulunan Mohaçkale ve Kaspisk limanlarından geçen demiryolu hattını, Karadeniz kıyısındaki limanlar ve Rusya'nın iç şehirlerine bağlayan bir merkezdedir. Cehar Dudayev'in gösterdiği her türlü yumuşak tavırlara rağmen, Rusya bir türlü uzlaşmaya yanaşmamaktadır. Üstelik uluslararası alanlarda, Cehar Dudayev ve taraftarlarını sürekli olarak terörist ilan etmektedir. Bu görüşmelerin en önemlilerinden birisi, 21 Mart 1994 günü Rusya Devlet Başkanı temsilcisi Sergei Feilatov ve Çeçenistan Devlet Bakanı Aslanbek Akbulatov arasında Moskova'da yapılan görüşmelerdir. Rusya tarafı bu görüşmelerde Çeçenistan'a, en fazla Tataristan'a tanınan özerklik statüsünü verebileceklerini, bağımsızlığını asla kabul etmeyeceğini belirtir.

Rusya bir taraftan da, Çeçenlerin arasından satın aldığı uşaklar vasıtasıyla, Çeçenleri içlerinden yıkmaya gayret eder. Ruslan Hasbulatov, Gantemirov, Afturhanov ve Labazanov gibi, Çeçen asıllı uşaklarına yaptığı askeri ve ekonomik desteklerle, Çeçenistan'ın bağımsızlığını isteyen Dudayev ve taraftarlarını, yok etmek ister. Diğer taraftan da dünyaya, Çeçenistan'ın içerisinde meydana gelen olaylarda, hiç bir dahlinin olmadığı propagandasını yapar.

Dudayev'e bağlı güçler, sözüm ona muhalif güçlere yeniliyormuş gibi bir görüntü vererek, bir çok yerde kaybederek geri çekilir. Rusya'nın, 70 tank ve çok sayıda askerle desteklediği Çeçen muhalif güçler, 26 Eylül 1994 günü Çeçenistan Başkanlık Sarayı'nı kuşatırlar. Dudayev'e bağlı kuvvetler, işte o anda, gerçek güçlerini ortaya koyarlar ve muhalif güçleri hezime uğratırlar. Muhalif güçler arasında bulunan 72 Rus askerini de esir alırlar. Dudayev, Rusya bu askerlerin kendisine ait olduğunu kabul ederse, esir muamelesi yapacağını, kabul etmediği takdirde de, öldüreceğini ilan eder. Rusya bunu daha fazla gizleyemez ve 7 Aralık 1994 günü Rusya Federasyonu Güvenlik Konseyi toplanır ve "Çeçenya'da genel güvenliğin sağlanması, Cehar Dudayev gibi teröristlerden, silahlardan arındırılması, genel güvenliğin ve Anayasal düzenin sağlanması için askeri harekât yapılması" kararı alınır. Bu karar gereğince de 11 Aralık 1994 günü Çeçenistan işgal edilir.

ÇEÇEN DİRENDİ

Savaş yaklaşık 20 ay sürdü ve Rusya, uluslararası savaş hukuku kurallarını da çiğneyerek Çeçenistan şehirlerini ve sivil halkın yaşadığı bölgeleri acımasızca bombardımana tabi tutarak, sivil halktan 150.000'in üzerinde kadın, çocuk, yaşlı sivil insanı öldürmüştür.

Çeçenler, tarihte olduğu gibi, ülkelerini Rus işgalcilerine karşı yiğitçe savundular. Ruslar'ın tüm teknolojik ve sayısal üstünlüğüne rağmen Başkent Grozni'yi 2.5 ay kahraman gibi savundular. Yüzbinin üzerindeki işgalci Rus kuvvetlerine karşı yiğitçe direndiler. Ruslar, Grozni'ye giremeyeceklerini anlayınca uçak, tank ve toplarla döğmeye başladılar. Çeçenler, Grozni'nin daha fazla harabeye dönmemesi için, Grozni'den çekildiler. Ruslar Grozni'ye ancak 2.5 ayda girebildiler. Çeçenler ülkelerini işgal eden Rus kuvvetlerine karşı dağlara çekilerek yeni bir taktiğe başladılar. Ruslar'la gerilla savaşı vererek savaşıma başladılar. Bu taktik Ruslar'ın büyük askeri, teknik üstünlüğünü kaybetti. Çeçenistan'daki işgalci Rus güçlerinin 1996 Haziran Temmuz aylarındaki sayısı 486.000'i bulmuştu. Çeçen Mücahidleri'nin ise en çok olduğu dönemde bile ancak 7200 kişiydi. Bu kadar büyük güç dengesizliğine karşı Çeçenler, Ruslar'ı Ağustos 1996 sonlarına doğru, tıpkı kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya başladı. Şamil Basayev gibi yiğitlerin öncülüğünde istedikleri zaman 2.5 saat gibi kısa bir zamanda Grozni'yi Rus işgalcilerinden alıyorlar, şehre hakim oluyorlardı. Fakat, yeterli cephane ve teçhizatları olmadığı için, bazan bir kaç saat, bazan bir iki gün içerisinde geri çekilmek mecburiyetinde kalıyorlardı. Nihayet Ağustos 1996 sonlarına doğru Ruslar kaybettiklerini anladılar ve Çeçenler'e barış teklif ettiler.

31 Ağustos 1996 günü, Çeçenistan sınırındaki Dağıstan şehri olan Hasavyurt'ta Rusya tarafını temsilen Aleksander Lebed, S. Harlamov; Çeçen tarafını temsilen de Aslan Mashadov, S. Abumuslimov arasında bir anlaşma yapıldı ve Rus işgal kuvvetleri Çeçenistan'dan çekilmeye başladı. İki ay içerisinde tüm Rus işgal kuvvetleri Çeçenistan'dan çekildi. Ruslar'ın Çeçenistan'dan çekilmesinden sonra Çeçenler ile Ruslar arasında, 23 Kasım 1996 tarihinde yeni bir anlaşma yapıldı.

Artık Çeçenler, fiili olarak bağımsızlıklarını kazanmışlardı.

27 Ocak 1997 günü Devlet Başkanlığı ve Parlamento seçimleri yapıldı. Devlet Başkanlığı seçimini Aslan Mashadov büyük bir oy farkı ile (%70) kazandı.

Aslan Mashadov, devlet başkanı seçildikten sonra, Ruslarla bir çok anlaşma imzalanmıştır. Bu anlaşmaların ilki, Rusya Başbakanı Viktor Çernomyrdin ile Aslan Mashadov arasında Rusya Federasyonu Hükümeti ve İçkerya Çeçenya Cumhuriyeti Hükümeti arasında anlaşma, ikincisi de devlet başkanı sıfatıyla Boris Yeltsin ile Aslan Mashadov arasında Rusya Federasyonu ve Çeçen İçkerya Cumhuriyeti arasında BARIŞ ve KARŞILIKLI İLİŞKİLERE DAİR anlaşma imzalanmıştır. Mayıs ve Haziran 1997 tarihlerinde imzalanan bu anlaşmalar şunu açıkça göstermektedirki Çeçenya Bağımsız bir devlet statüsüne kavuşmuştur.

Aslan Mashadov ve Boris Yeltsin arasında imzalanan Rusya Federasyonu ve Çeçen İçkerya Cumhuriyeti arasında BARIŞ ve KARŞILIKLI İLİŞKİLERE DAİR anlaşma metninde şunlar yer almaktadır:

Anlaşmaya varan yüksek taraflar;

Yüzyıllardan beri sürdürülmekte olan husumete son vermek, her iki taraf için yararlı, sağlam, eşit düzeyde ilişkiler kumak amacıyla aşağıdaki konularda anlaşmaya varmış bulunuyorlar:

1-Her türlü anlaşmazlıklar konusunda, tehdit ve güç kullanımından vazgeçilecektir.

2-Karşılıklı ilişkiler, uluslararası hukukun tanıdığı ilke ve normlara uygun olarak yapılacaktır; bu durumda taraflar, sözkonusu anlaşmalarca belirlenmiş olan alanlarda işbirliği yapılacaktır.

3-Bu anlaşma, karşılıklı ilişkilerin değişik konularına dair ileride yapılacak olan diğer anlaşma ve sözleşmeler için temel oluşturacaktır.

4-Anlaşma, iki nüsha halinde düzenlenmiş olup, her iki nüsha aynı derecede hukuki geçerliliğe haizdir.

5-İşbu anlaşma, imzalandığı tarihten itibaren geçerli olacaktır.

Emperyalistler, kendi çıkarları neyi gerektiriyorsa, ona göre davranmakta; insan hakları, anlaşmalar, çıkarlarına aykırı ise, hiç bir anlam ifade etmemektedir. Emperyalistler için, varsa yoksa çıkarlardır. Günümüz emperyalizmi, Yeni Dünya Düzeni adı altında, cereyan etmektedir. Amerikan emperyalizminin öncülüğünde, Yeni Dünya Düzeni adı altında geliştirilen, yağma ve soygun düzeni, sadece kuvvete ve zora dayanmaktadır.

Bölge, enerji açısından, önemli kaynaklara sahiptir. Asya'daki doğal kaynakların, Batı'ya nakledilebilecek yollardan birisi de, bölgeden geçmektedir. Bu yolun kontrolünü, Ruslar ellerinde tutmak istemektedir. Yeni Dünya Düzeni'nin patronu olan Amerika, öyle gözüküyor ki, bölgeyi tamamen Ruslar'a terk etmiştir. Yeni Dünya Düzeni'nde, müslüman halkların çoğunluğu teşkil ettiği

Kafkasya Bölgesi, bir bakıma Ruslar'a terkedilmiştir. Rusya, bölgedeki çıkarlarını, tıpkı Sovyetler Birliği zamanındaki gibi, yeniden elde etmek istemektedir. Bölge halkının, hemen hemen tamamına yakın bir bölümü, müslüman olduğundan dolayı, özellikle Çeçenistan'da işlenen soykırım ve insan hakları ihlalleri, batı için herhangi bir anlam ifade etmemektedir. Türkiye'de işlenen insan hakları ihlallerinden dolayı, AB'ne giremezsiniz diyenler, Rusların Çeçenistan'daki işledikleri insanlık suçlarını görmedikleri gibi, aksine ödüllendirmektedirler. 1994-96 yılları arasında süren birinci savaşın sonunda, Avrupalılar, Rusya'nın on iki milyon dolarlık borcunu, bir çırpıda siliverdiler. 99 Eylül'ünde başlayan ikinci Rus işgaline karşı, göstermelik olarak, Avrupa Konseyi Parlamenterler Medisi'ndeki oy hakkını iptal ettiler. Fakat geri planda, milyarlarca dolarlık krediyi, Ruslara; üstelik ekonomisi çökmüş bir Rusya'ya, vermişlerdir. Yani halk tabiriyle, yeni bir Ali Cengiz oyunu oynamaktalar.

AB'ne girme hayaliyle yaşayan yöneticilerimiz ise, Avrupalılardan geri kalır mı? Üç patinin oluşturduğu koalisyon hükümetinin başbakanı sıfatıyla, Moskova'yı ziyaret eden Ecevit, Çeçenistan Buhranı'nı iç mesele olarak kabul edip "Teorizm'e karşı iş birliği anlaşması" imzaladı. Daha dün kadar, Türk dünyası diye nitelendirdikleri Kafkasya'yı, bu gün Ruslar'ın insafına terkedilen anlaşmayı imzalayan hükümetin, milliyetçi muhafazakâr ortağı Devlet Bahçeli'ye ne demeli? Cumhurbaşkanlığı seçimleri noktasında, anayasa değişikliği görüşmelerinin tartışıldığı günlerde "Cumhurbaşkanı'nı halkın seçmesini kabul edersek; ve de irticaya yakın birisi aday olur da; seçilirse dahi, ciddi oranda oy alırsa; Türkiye Cumhuriyeti böyle bir durumda, büyük bir tehlike ile karşı karşıya kalabilir." diyerek, müslümanlar hakkındaki gerçek düşüncesini sergiledi. Yıllarca "Esir Türkler Haftası" düzenleyerek, iktidara geldiklerinde esir Türkleri kurtaracaklarını, yıllarca dillerine pelesenk edenlerin oluşturduğu Bakanlar Kurulu, Doğu Türkistan Müslümanları'na, dünyanın en olmadık işkencelerini sergileyen Çin Devleti'nin başkanına "Devlet Üstün Liyakat Nişanı" verilmesini onaylayanlardan, Kafkas Müslümanları'nın menfaatine bir politika takip etmesi, elbetteki beklenemezdi. Türkiye halkının Çeçenlere gösterdiği kadirşinaslık, böylesi insanları elbette, Türkiye sahnesinden silecektir. Uluslararası hukuka göre, Çeçenistan ile Rusya arasında imzalanan anlaşmalar ve eski Sovyetler Birliği Anayasası'na göre, bağımsız bir devlet statüsünü kazanmış olan Çeçenistan, Rusya'nın dayatması sonucu, AGİT Konferansı'nın 1999 yılı sonlarında İstanbul'da düzenlediği ve hemen hemen tüm devlet başkan ve başbakanlarının katıldığı toplantılarda "Çeçenistan Buhranı, Rusya Federasyonu'nun iç meselesi" olarak kabul edilmiştir.

Dağıstan Özerk Cumhuriyeti

Bölge ülkesi olmakla birlikte, kitabımızın özellikle ikinci bölümünde sık sık adı geçecek olan ve Ruslar'a yakalandığımız bölge; Rusya Federasyonu'na bağlı özerk bir cumhuriyettir. 20 Ocak 1921'de Rusya Federatif Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne tabi olarak kurulan Dağıstan Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti, SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği)'nin dağılmasından sonra, özerk bir cumhuriyet olarak, Rusya Federasyonu'na bağlı kalmıştır. Rusya Federasyonu'nun Avrupa'daki kesiminin güneyinde yer alan Dağıstan, Büyük Kafkas Dağları'nın kuzey yamacının en doğu ucunda, doğudan batıya 200, kuzeyden güneye 400 km. uzunluğa, 50.300 kilometrekarelik bir yüzölçümüne sahiptir.

Güney ve batısı Güton Dağı'nda 3446 metreye, Bazardüzu (Pazardüzü) Dağı'nda da 4480 metreye ulaşan Kafkas Dağları'nın ana doruk hatları ile çevilidir. Doğusunda Hazar Denizi, kuzeyinde Kalmuk Özerk Cumhuriyeti, batı ve kuzeybatısında Çeçenistan ve Kuzey Kafkasya, güneybatısında Gürcistan ve güneyinde de Azerbaycan yer alır.

En son 1989 yılında yapılan sayıma göre 1.792.000 olan nüfus, 1995 yılında yaklaşık 2.200.000 olarak tahmin edilmektedir. Başkenti Moğaçkalé'dir. Önemli şehirler Derbent-Kızlar-Izberbaş ve Buynak'tır.

Türkçe Dağ kelimesi ile Farsça -istan ekinin birleşmesinden oluşan ve Dağ Ülkesi veya Dağlık Ülke anlamına gelen Dağıstan kavmi değil, coğrafi-topoğrafik mana ifade eden bir kavramdır. Rusça'da da "Dağlar Ülkesi" anlamında Strana Gor ifadesi kullanılmaktadır.

Dağıstan coğrafi açıdan beş bölgeye ayrılır. Birinci bölgede Kafkas Dağları ve Dağıstan iç platosu yer alır. Dağlar arasından Hazar Denizi'ne akan Sulak, Samur ve Kurak gibi ırmaklar buralarda derin vadi ve uçurumlar meydana getirir. Kafkas Dağları'nın güneyine bakan yamaçlarında yağış çok azdır. Bu yüzden bazı bölgelerde bitkisel hayat yoktur.

İkinci bölge, birinci bölgenin kuzeyinde yükseldiği 920 m. ye ulaşan ve çıkıntı tepelerinden oluşan ikinci bir dağ kuşağından ibarettir. Bu bölge kuzey ve kuzeybatıdan esen rüzgârlar sebebiyle oldukça yağışlı olup, sık ormanlarla kaplıdır.

Dağlar ile Hazar Denizi arasında kalan dar kıyı düzlüğü üçüncü bölgeyi oluşturur. Petrol ve doğalgaz yatakları barındıran bu ovanın genişlediği yerde başlayan dördüncü bölge, alçak ve bataklık ovalar ile Terek Irmağı deltasından oluşur.

Son olarak, Terek'in hemen kuzeyinde kumullarla kaplı Nogay Bozkırları beşinci bölgeyi oluşturur. Dağıstan'ın başlıca ırmakları Gazi Kumuk, Kara, Avar ve Andi Koy sularının birleşmesinden oluşan ve Moğaçkale'nin kuzeyinde Hazar'a kavuşan Samur'dur. Genellikle dağlara paralel olarak akan bu ırmaklar, 1000 m. ye varan derinlikte ve darlıkta, kanal ve mecralar oluşturarak, Dağıstan'ın özelliklerinin şekillenmesinde önemli rol oynarlar. Dağıstan'ın iklimi genel olarak sıcak ve kurudur. Alçak kesimlerde ortalama sıcaklık, Ocak ayında -3,6 derece, Temmuz ayında 23 derece dolayındadır. Dağıstan'ın kuzey kısmını teşkil eden Sulak-Terek-kuma düzlüğü en yüksek yeri 26 metreyi geçmeyen ve denize doğru gittikçe alçalan, susuz ve kırıç bozkırlardan ibarettir. Bu sahanın nüfus yoğunluğu çok düşüktür. Kuma ile Terek arasında bir çok tuz gölü ve bataklık vardır. Terek ile Sulak arasında ise, kumsallarda kaybolan Aktaş-Yankısu-Yamansu ve Aksay çaylarından bu gün ziraatte istifade edilmektedir. Bu bölgenin iklimi son derece kurudur. Düz, ırmaktan ve ormandan mahrum, yağmursuz ve kuzey rüzgârlarına açık olan daha kuzeydeki bölgede sıcaklık ortalaması yazın +40, kışın -40 dereceyi bulur.

Dağıstan tabii zenginliklerle doludur. Dağlık bölgenin bitki örtüsü, vadilerde ve kanyonlarda yaprak dökken ormanlardan, yüksek tepelerde çam ve huş ağacı ormanlarından ve ağaç sınırının üstünde de Alp çayırlarından oluşur. Tepe yamaçlarında yer yer çöl bitkisiyle kesintiye uğrayan sık yaprak dökken ormanlar bulunur. Alçak yamaçlarda seyrek esmer toprak alanlarıyla bölünen verimli kestane rengi topraklar egemendir. Hazar Denizi kıyısında ise tuzlu bataklık toprakları yaygındır.

Dağıstan Tarihi

Dağıstan tarihi, genel olarak Kafkasya tarihi ile birlikte incelenmiştir. Yüzyıllar boyu, özellikle Hazar Denizi'nin doğusundan gelen kavimlerin hareket sahası olan Kafkasya, bir taraftan Hint-Avrupa gurubuna dahil kavimlerin, diğer taraftan da Turan kavimlerinin akınlarına uğramıştır. 4. asırda başlayan Türk ve Moğol akınları, asırlarca aralıklı olarak devam etmiş, Kafkasya'nın siyasi ve etnik yapısında büyük değişiklikler meydana getirmiştir. Slavlar'ın üzerlerine akınlar yapan Avarlar'la Hazarlar'ın seferleri 4. asırdan 13. asra kadar devam etmiştir. Volga ve Kuzey Kafkasya arasında devlet kuran Hazar Türkleri, 7. yüzyılda Kafkasya'yı hakimiyetleri altına almışlardır.

Kafkaslar'da 7. yüzyılda İkinci Halife Hz. Osman zamanında başlayan Müslüman Arap akınları sonucu 652-53 yıllarında Bâbu'l-Ebva b. el-Bâb (Derbent) fethedilmiştir. Emevi Halifesi Hişam b. Abdülmelik devrinde (724-743) bölgede İslam hakimiyeti kurulmuştur. 796 yılında Derbent tekrar Hazarlar'ın eline geçmiş, sonunda Hazarlar ile müslüman Araplar arasında iki asır süren mücadele, Müslümanların zaferiyle sonuçlanmıştır. Arap ordularının başında Halife'nin kardeşi Ebu Müslim bulunuyordu. 9. yüzyılda Arap egemenliği artmış ve Abbasiler'e bağlı valilikler (émil) oluşturulmuştur. Dağıstan arazisi üzerinde cereyan eden savaşlar, Emevi ve Abbasiler'le Dağıstan'a hakim olan Hazar ve sair Türk kavimleri arasında geçerken, bu arada ülkenin yerli halkı olan Lezgiler müslüman olmuş ve Hıristiyanlığı kabul etmiş olan komşuları Gürcüler'le aralarında pek çok savaşlar vuku bulmuştur. 11. yüzyılda Büyük Selçuklular tarafından fethedilen Dağıstan, 13. yüzyıldaki Moğol istilasına kadar Selçuklu Türkleri'nin yönetiminde kalmıştır. 11-12 yüzyıllarda Karadeniz'in kuzeyinde ve Dağıstan'da hüküm süren Kıpçaklar (Kumanlar) Dağıstan'a kadar sokularak, bölgeye Türklerin yerleşmesinde önemli rol oynamışlardır. Daha sonra sırasıyla İlhanlılar (1256-1353), Altın Ordu Hanlığı (1226-1502), Şirvanşahlar, Timurular (1370-1506) ve Safeviler Dağıstan'a hakim olmuşlardır.

Dağıstan ile Osmanlılar arasında, 1475'te Kırım Hanlığı vasıtasıyla başlayan sıcak ilişkiler, Osmanlı'nın yıkılışına kadar devam etmiştir. Fatih Sultan Mehmed zamanında, Haziran 1475'te Kefe'nin fethedilmesiyle Kırım Hanlığı'nın Osmanlı Devleti'ne bağlanması üzerine, bu hanlığa bağlı bulunan Dağıstan Beyleri de Osmanlı'ya bağlılıklarını bildirdiler.

1578 yılında Özdemiroğlu Osman Paşa tarafından fethedilen Dağıstan, 1578-1606 yılları arasında 28 yıl doğrudan Osmanlı hakimiyeti altında kaldı. Dağıstan Hakimleri'nin Osmanlılar'la olan ilişkileri bundan sonra da devam etti.

Dağıstan 16. yüzyıldan itibaren Ruslar'ın da ilgisini çekmeye başladı. 1722'de Çar Birinci Petro, Rus tüccarların öldürülmesi bahanesiyle İran'a savaş açarak, Derbent'i işgal etti. Osmanlı Devleti, Derbent kendi himayesinde olduğundan, Petro'yu protesto edip şehni terk etmesini istedi. Hazar sahillerinde hakimiyet kurabilen Ruslar, Osmanlı kuvvetlerinin yardımıyla Bakü önlerinde durduruldu. Ancak İranlılar'ın 1724 yılında Ruslar'la imzaladığı Reşt Andlaşması'yla Derbent ve Bakü Ruslar'ın eline geçti. 1732'de Derbent Nadir Şah tarafından tekrar geri alındı. Ancak 1747'den sonra Ruslar Dağıstan'da yeniden nüfus kazanmaya çalıştılar ve 1875'te Kafkasya Valiliği'ni ihdas ederek hakimiyetlerini büyük ölçüde sağlamlaştırdılar. 1813 yılında İranlılar ile Ruslar arasında imzalanan Gülistan Andlaşması ile Dağıstan Ruslar'a verildi.

Fakat Ruslar uzun müddet Dağıstan'da hakimiyet kuramadı. Baddeley'in tabiriyle, gökyüzünden yağmurun düşmesi gibi, 1783'te bir savaşçı, lider ve vâiz olarak dağlardan çıkan İmam Mansur, ilk defa dağlı kabileleri birleştirmeyi düşündü ve Ruslar'a karşı cihad ilan etti. Böylece, 1783'te İmam

Mansur'la başlayıp 1794'te Gazi Muhammed, daha sonra da Hamzat Bek tarafından yürütülen mücadele, Şeyh Şamil tarafından şiddetli bir mukavemetle devam ettirildi. İmam seçilen Şeyh Şamil, Dağıstanlıların Ruslar'a karşı yürüttüğü cihad hareketini ciddi bir şekilde organize etti ve tam 25 yıl boyunca Ruslar'a karşı kahramanca savaştı. Nihayet 25 Ağustos 1859'da General Baryatinski kumandasındaki ağır silahlı Rus birliklerine teslim olmak zorunda kaldı.

Kafkasya'daki kavimlerin küçük hanlıklar ya da kabileler şeklinde teşkilatlanmış olmaları ve güçlü bir devlet etrafında birleşememeleri kendileri için iyi olmamıştır. İmam Şamil çok farklı etnik kökene mensub bu kavimleri, din esasında birleştirmeyi başarmakla birlikte, bu birlik, Osmanlı gibi dünya müslümanlarının hamisi olan tek güçlü devletin, gerileme süreci içinde ortaya çıkması sebebiyle, hedefine ulaşamamıştır.

İmam Şamil her biri büyük bir din alimi olan seleflerine göre daha başarılı bir idareci ve asker idi. Şeyhin mücadele yıllarında Ruslar, sadece Hazar sahilini ve güney bölgesini kontrol edebildiler. Şeri hükümleri uygulayan Şeyh Şamil şaşmayan adaletiyle tebaasının derin hümetini kazandı. Ruslar, askeri bir idare kurdukları Dağıstan'da İmam Şamil'in kurduğu şeri sisteme alternatif ve görünüşte şeriat ve örf-adetlere göre hüküm veren mahallî mahkemeler kurdular. Ancak Ruslar'ın kurduğu bu sistem, Dağıstanlılar tarafından benimsenmemiş ve İmam Şamil'in İslami esaslar üzerine tesis ettiği devlet sistemi bütün kuvvetiyle bâki kalmıştı.

İmam Şamil Dağıstan'da derebeylerin nüfусunu kırıp, İslami bir idare kurmayı başardığı halde Rusya, Dağıstan'da köylünün tabii tutulduğu, kölelik rejimi konusunda hiç bir ıslahat yapmamıştı. Halbuki Rusya, Şamil'in esaretinden iki yıl sonra bu rejimi, dahili Rusya'da kaldırmış bulunuyordu. Tersine Rus Çarlığı, Azerbaycan'da yaptığı gibi, burada da ihdas ettiği yeni toprak derebeylerine isnad etmeyi tercih etmişti. Bunlara sürgün, idam ve müsadere gibi tedbirler de ilave edilecek olursa, Dağıstanlıların Rus hakimiyetine karşı, nasıl bir duygu besledikleri tahmin edilebilir. Buna karşılık, çok sayıda etnik guruba ayrılan bir ülkede, bu kadar kavmi bir mefkûre etrafında toplamayı başaran ve bu gün bütün bu guruplar tarafından hâlâ sahiplenilerek derin bir sevgiyle benimsenen İmam Şamil'in, askeri olduğu kadar, idarî başarısı ve neden çok sevildiği, ilginç bir araştırma konusu olacak niteliktedir.

Ruslar, İmam Şamil'in teslim olmasından sonra, imamlara karşı mahallî beyleri destekleme kararı aldılar. Dağıstanlıların Ruslarla mücadelesi, çok etkili olmamakla birlikte bundan sonra da devam etti. 1877 Osmanlı-Rus savaşından faydalanan Dağıstanlılar, Çerkezler ile aynı zamanda isyan ederek İmam Şamil'in naiplerinden Abdurrahman Efendi başkanlığında milli bir hareket başlattılar. Eski milli müesseseler ihya edilerek, kısa bir zamanda, Dağıstan Ruslar'dan temizlendi. Osmanlı Ordusu'nun yardıma geleceği ümidiyle, Dağıstanlılar Ruslar'a karşı büyük bir direniş gösterdiler. Ancak savaşın lehlere dönüşmesi üzerine Ruslar, Osmanlı sınırından çektikleri askerleri Dağıstan'a sevk ederek bu isyanı bastırdılar.

1905'te başlatılan ikinci isyanda başarılı olmadı. 1912'de Rus dilinin kullanılmasına karşı Dağıstanlıların gösterdikleri çok şiddetli mukavemet, Rusya'yı kararından vazgeçmeye mecbur bıraktı.

1917 Bolşevik ihtilali'nden sonra Mart ayında, Timurhan-Şura'da teşekkül eden Millî Komite Dağıstan'da hakimiyeti eline aldı. Ruslar mukavemet göstermeden, hükümeti teslim ederek uzaklaştılar. Nisan 1917'de Bakü'de toplanan Kafkasya İslam Kurultayı'na Dağıstanlılar da katıldı. Mayıs ayında Terek-Kale (Vladikafkas) şehrinde Hazar'dan Karadeniz'e bütün Kuzey Kafkasya Dağıstan'ının iştirak ettiği büyük bir kurultay toplanarak, millî bir devlet kurma kararı alındı. Terek Dağıstan Mahallî Hükümeti kuruldu. 11 Mayıs 1918'de Dağıstan, Osmanlılar'ın desteğiyle Abdülmecid Çemoy başkanlığında Dağıstan ve Kuzey Kafkasya Cumhuriyeti adı altında bağımsızlığını ilan etti ve 6 Ekim 1918'de millî kuvvetlerin eline geçen Derbent'e, 13 Ekim 1918'de halkın büyük coşkusu altında cumhuriyetin ayıldızlı yeşil bayrağı çekildi. Fakat Osmanlı Ordusu'nun 30 Ekim 1918 Mondros Mütarekesi'yle Kafkasya'yı tahliye etmesinden sonra yalnız kalan Dağıstan, yeniden işgal tehlikesiyle karşılaştı.

Dağıstanlıların önce Çarlık ordularına, sonra da Bolşevikler'e karşı mücadelesi, Mart 1920'ye kadar devam etti. Ancak 30 Mart 1920'de Kızıl Ordu'nun Dağıstan'ı işgale başlamasından sonra, 20 Ocak 1920'de Rusya Federatif Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne tâbi Dağıstan Özerk Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti kuruldu. SSCB'nin dağılmasından sonra ise Dağıstan, halen Rusya Federasyonu'na bağlı Özerk Cumhuriyet statüsünü devam ettirmektedir. (02-03)

Çeçenistan'a Yolculuk

Çeçenistan, Türkiye müslümanlarının olduğu gibi, bizim de yoğun olarak gündemimize, 11 Aralık 1994 günü, Ruslar tarafından işgal edilmesiyle girdi.

ÇEÇEN DRENİ

Bu işgal, beni birden 25 yıl öncelere götürdü. Yine böyle bir Aralık ayında, 25 Aralık 1978 günü, Ruslar Afganistan'a girmişti. O zaman, Fatih Akıncılar Demeği'nde Reisimiz Metin Yüksel ile birlikteydik. Hemen, boya ve fırçalarıyla kapladığımız gibi, İstanbul cadde ve sokaklarını, Ruslar'ın Afganistan'ı işgalini protesto eden sloganlarla doldurmaya çalışmıştık. Daha sonraki günlerimiz ise, Afganistan'a gitmenin yollarını aramakla geçti.

Fakat, Reisimiz Metin Yüksel'in 23 Şubat 1979 günü, Fatih Camii avlusunda, Cuma namazı çıkışında, kavmiyetçiler tarafından şehid edilmesiyle, Afganistan cephesine gidişim, sadece ertelenmişti. Çeçenistan'ın Ruslar tarafından işgal edilmesi, beni 25 yıl öncelere götürmüştü. İçimizden hiç çıkmayan Reisimizin hatıraları, yeniden tazeleni, sohbetlerimizde, yazılarımızda. O günlerde, duygularımızı ve tebliğimizi, duvarlara yazdığımız sloganlarla duyuruyorduk. Şimdi ise dergi ve gazetelerle.

Selam Gazetesi'nin Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğünü yapmaktaydım. Gazetemizdeki arkadaşlarla istişare etetikten sonra, Ankara temsilcimiz Talip Özçelik'le birlikte Çeçenistan'a gitmeye karar verdik. Önce Azerbaycan'daki değerli dostumuz Timur'u telefonla aradım. Ondan aldığımız olurla, Azerbaycan üzerinden Çeçenistan'a gitmek üzere yola koyulduk.

"Ruslar'ı Moskova'ya kadar kovalanz"

'Ah bir Stinger'imiz olsa' diyen kahraman Çeçen mücahidler: "Ruslar'ı Moskova'ya kadar kovalanz"
(04)

29 Mayıs 95 tarihinde saat 18.30'da toplam 24 kişi Bakü'den yola çıkıyoruz. Üç kişilik ekibimiz ve bir tercümanımız; Fatih Altaylı ve üç kişilik Show Tv. Ekibi, 6 Arap mücahid (Suriye, Ürdün, Suud), 5 Türk mücahid, Ukrayna'lı Anatolia Lupines, iki Çeçen savaşçı ve Abdüsselam'la beraberiz. (Abdüsselam, Azerbaycan'dan gönderilen mübelliğ)

Saat 22.30'da Azerbaycan-Dağıstan sınırına, bir problem olmadan ulaştık. Sınırdaki en son Azerbaycan köyünde (bu bir Lezgi köyü idi), 22.30 sularında Akşam ve Yatsı namazlarını kılıyoruz. Show Tv. ekibi bizi seyrediyor. Hatta bir ara: "Kazaya bıraksanız, sonra kılsanız olmaz mı?" diye sızlanıyorlar. Bundan sonra eşyaları arabaya yükleniyor ve bizi iki guruba ayırdılar. Biz ilk guruptayız. Rehber bizi sıfır noktasında bir ağaç altında bırakıp gidiyor. Konuşmamızı ve gürültü yapmamızı özellikle belirterek... Bu sırada saat 22.55'i gösteriyor. 15 Dakika sonra gelmesi gereken ikinci gurup tam iki saat sonra geldi. Bu arada Show'cular şimdiden sızlanmaya başladılar. İkinci gurubun gelmesiyle birlikte, gece saat 01.15'te sınırı geçip Dağıstan'a giriyoruz.

Yarım saat boyunca, kimi zaman yoldan geçen arabalara görünmemek için tam siper yatarak, kimi zamanda tarlaların ve çayırıkların içinden geçerek yol aldık. Neticede, Dağıstan'ın bir köyünde bizi bekleyen uzun burunlu bir otobüse bindik. Rehberimiz, güneş doğmadan, ortalık aydınlanmadan 8 tane kontrol noktasını geçerek sınırı varmamız gerektiğini, bundan dolayı da sessiz ve çabuk davranmamızı söylüyor. Yarım saat sonra da ilk kontrol noktasına ulaştık. Rehberimiz önde otobüsten inip, sessiz bir şekilde, tek sıra halinde yol kenarından biraz aşağıdan yürüyerek, kontrol noktasındakilere gözükmeden, yan tarafındaki tarlaların içinden geçerek 150-200 m. kadar uzağında bekleyen otobüsümüze seri bir şekilde bindik.

Tüm kontrol noktalarını böyle özel bir yöntemle geçerek saat 11.00 sularında Dağıstan'ın başkenti Moçaçkale'ye ulaştık.

Bu geçiş sırasında zaman zaman zifiri karanlıkta dizlerimize kadar çamurlu su içinde yürümek, sürülmiş tarlalardan koşarak geçmek, yola yakın yürümek zorunda kaldığımız yerlerde, yoldan geçen arabalara görünmemek için tam siper (bazan çamura, bazan suyun içine, bazan otların arasına) yatarak yol aldık. Gece boyunca devam eden bu yolculukta toplam olarak 250-260 km.lik yolun 180 km. si, bu şekilde geçildi.

Fatih Altaylı ve ekibinin, günün ağarmasının yaklaşmasından dolayı tedirginlikleri ve serzenişleri arasında; bazıları teyemmüm alarak (bir kısmımızın abdesti vardı), cemaatle sabah namazını kıldık. Sabah namazını kıldıktan sonraki ilk kontrol noktasına yaklaştığımızda, gün artık iyice ağarmış, ortalık aydınlanmıştı. Otobüsümüz, kontrol noktasına yaklaşık 200 m. uzaklıkta durdu. Biz, kontrol noktasındaki polis ve askerleri görüyorduk. Otobüsten teker teker inerek yolun sağ tarafında bulunan ve bayağı aşağıdaki düzlüğe indik. Buradan ağaçları siper edinerek, sağ tarafımızda bulunan bir köye girdik. Köye girdiğimiz bölgede, önümüze bir çeşme çıktı. Burada elimizi yüzümüzü yıkadık. Çeşme başında su dolduran çocuklar ve yaşlı kadınlar vardı. Çocuklardan ve yaşlı kadınlardan bazıları, Türkiye Türkçesi'ne çok yakın bir Türkçe konuşuyorlardı. Onlarla konuşma isteğimi, zorla gendim.

Konuştukları Türkçe'ye hayret ettim. Çünkü Azeriler'den daha anlaşılır bir Türkçe konuşuyorlardı. Çeşmede işimizi bitirip köyün içinden, yola paralel olarak, yine tek sıra halinde, evlerin arasından yürümeye başladık. Bazı evlerin önünde yaşlı insanlar, bize garip garip bakıyorlardı. "Değişik tipte insanlar, bu vakitte burada ne anıyorlar" diye düşünüyorlardı, herhalde. Yol gösteren rehberimiz, yanlış gidiyor olmalıydı ki, bir evin önündeki yaşlı adam Türkçe olarak "Orası çıkmaz. Oradan ileriye gidemezsiniz. İleriye gitmek için şuradan şöyle gitmelisiniz" diyerek, evlerin arasından gideceğimizi istikameti işaret etti. Türkçe anladığımızı neden biliyordu? Neden Rusça konuşmadı da Türkçe konuştu? Bütün bunlar, bir anda bir anda aklıma takıldı. Tabi biz O'nun işaret ettiği istikamete doğru döndük. Evlerin önünde bahçeler bulunuyordu. Bahçelerin, hemen hemen hepsi, çitlerle çevrilmişti. Bir kaç dakika sonra, yine böyle çitlerle çevrili bir tarlanın önünde yola yakın bir yerde, rehberimiz bize "Burada oturup, konuşmadan bekleyin, ben arabaya bakayım, biraz sonra gelirim" diyerek gitti. Yaklaşık yarım saat sonra "otobüsü bulamadığını" söyleyerek geldi. Bizim tercümanımız Y Asir Abbasov'la birlikte otobüsü aramaya gideceklerini ve bulduğumuz yerden ayrılmamamızı da ısrarla tembihleyerek, yanımızdan ayrıldılar.

Bizler yaklaşık 25 kişiydik. Her birimiz bir kenarda, yorgunluktan bitkin düşüp yığılıp kalmıştık. Hemen biraz ilerimde Fatih Altaylı ve ekibi yere uzanmış yatıyorlardı. Kardeşime ve arkadaşlara "Birimiz yatmasın, diğerlerimiz yatsın. Önce ben nöbet tutacağım. Yarım saat sonra, birinizi uyandırırım." dedim. Bu arada bazı köylüler yanımızdan, aramızdan geçip tarlalara çalışmaya gidiyorlardı. Bunlardan kan koca olduklarını zannettiğimiz yaşlı iki kişiden kadın olanı, yanımızdan geçerken "Allah, Allah bunlara ne olmuş böyle? Neden böyle yatıyorlar?" diye söylenerek, hemen yanımızdaki çitin arkasındaki tarlalara girdi. Kocası, tarlaya girdikten sonra "Bunlar yabancı. Herhalde yorulmuşlar." diye cevap verdi. Bu arada Fatih Altaylı'nın ekibinden birisiyle kardeşim Halit, bir kaç metre ötede, sessiz sessiz konuşuyorlardı. Ben bu arada çitin kenarına gelip, bir ağacı siper edinerek, kontrol noktasındaki polis ve askerlere baktım. Kontrol noktasında bulunan bir kulubeden bir iki tanesi yola çıkmışlar, bir taksiyi kontrol ediyorlardı. Kontrol noktasındaki polis veya askerler, biraz dikkatli olsalar, bizi mutlaka görebilirlerdi.

Bu şekilde bir buçuk saat kadar bekledikten sonra, rehberimizle birlikte tercümanımız Samir geri geldiler. Hepimizin eğilerek bir araya gelmemizi söylediler. Bir jip kiraladıklarını ve bu jiple bütün aramalara rağmen otobüsü bulamadıklarını söylediler. Tekrardan gideceklerini ve kesinlikle sessiz bir şekilde beklememizi, tembihleyerek gittiler.

Bu sefer yarım saat sonra geldiler. Yol çok düz olduğu ve yaklaşık 500 m.den bile otobüsün görüneceğinden dolayı, otobüs şoförü, otobüsü yaklaşık 100 m. kadar tarlaların içine götürmüş, orada beklemeye başlamış. Köyün arka tarafından otobüsün bulunduğu tarlaya yarım saatte ulaşabildik. Otobüse bindikten sonra rehberimiz "Bundan sonra Mohaçkale'ye varıyoruz. Pek bir tehlike kalmadı, fakat yine de dikkatli olmalıyız" diyerek bizleri rahatlatmış. Fakat, bütün bu tehlikeleri bizimle birlikte yaşayan Fatih Altaylı ve ekibi, çok korkmuş olmalı ki, bizim tercümanımız vasıtasıyla rehberimize "Bundan sonra yola devam etmek istemediklerini, geri dönmek istediklerini" söylediler. Rehberimiz de onları, Mohaçkale'de bir eve bırakarak "Bizleri sınıra bıraktıktan sonra, geri gelip kendilerini alarak, Azerbaycan sınırına 400 dolar karşılığında götürebileceğini" söyledi. Fatih Altaylı, bu teklifi hemen kabul etti.

Mohaçkale'ye saat 11.00 gibi ulaştık. Fatih Altaylı ve ekibini, mahalle arasında tek katlı bir eve bırakıp, ana yola tekrar çıktık. Bizim kanaatimiz oydu ki "Daha Çeçenistan'a girmeden bu kadar sıkıntı, tehlike yaşıyoruz. Daha sonra ne tehlikelerle karşılaşacağız kimbilir?" diye düşünerek, bundan sonrasının daha tehlikeli olacağı düşüncesiyle, yola devam etmekten vazgeçiyorlardı.

Mohaçkale'nin Hasavyurt'a giden ana caddesinde, bir benzin istasyonunda benzin ikmali yapıp, yola koyulduk. Rehberimiz, biraz ileride yolun kenarında bulunan tezgâhlardan, yiyecek, içecek bir şeyler almak için, otobüsten indi. Tam bu sırada bir polis, şoförün yanına gelerek evraklarını istedi. Evrakları kontrol ederken, bir taraftan da, merdivenlerden otobüsün içine bakarken, gülererek "Bunlar kim? Turist mi?" diye sordu. Arabayı ilerdeki ekip otosunun yanına getirmesini söyleyerek, elinde evraklarla aşağıya inip, ekip otosuna doğru gitti. Rehberimiz, şoföre "Hemen ara sokağa girip, yolcu ve eşyaları indirmesini" söyleyerek, otobüsten inip kayboldu. Şoförümüz ara sokaktan, şehirler arası otobüs garajının arkasına götürdü. Biz tam buraya gelmiştik ki, rehberimiz, bir iki dakika geçmeden, iki tane minibüsle geldi. Çok acele ve telaşlanmadan, sakallıların perde çekilmiş minibüse, sakalsızların da diğer minibüse binmesini, söyledi. Acele olarak, herkes kendi eşyasını alarak minibüslere doluştu ve minibüsler iki dakika içinde yola çıktı. Otobüs şoförü orada öyle kaldı. Rehberimiz, böyle şeylere alışık olduğunu, bunların gayet normal olduğunu söyleyerek, bizleri rahatlatmaya çalışıyordu.

Yola koyulduktan sonra, 3 tane kontrol noktasını, hiç kontrole tabi tutulmadan geçerek, Çeçenistan sınırına 30-40 km. uzaklıktaki Hasavyurt şehrine ulaştık. Burada bir Çeçen evine misafir edildik. Bu arada saat 13.00 olmuştu. Çeçen misafirperverliğiyle ilk defa burada karşılaştık. Öğle yemeğinden

sonra, namazları kılıp istirahat çekildik. Bu arada rehberimiz, bir kişiyi alarak yolu kontrol etmeye gitti. Üzerimiz çamur içinde olduğu için, üstümüzü değiştikten sonra, biraz uyuduk. 36 saat boyunca uyumamıştık.

Saat 18.00'de her tarafı kapalı bir kamyonla yola çıkıyoruz. Saat 19.00'da Çeçenistan topraklarındayız. Saat 22.00'ye kadar bazen durarak, bazen çok yavaş giderek yol aldık. Bir noktaya gelip durduk. Rehberimiz, burada (geçmemiz gereken köy, Rus kuşatması altında olduğu için) yola devamın mümkün olmadığını söyledi. Sınırı geçip Hasavyurt'a 23.00 sularında geri döndük. Geceyi aynı evde geçirdik. Sabah namazından sonra, tekrar yola çıktık. Saat 7.30'da tekrar Çeçenistan'da olduğumuzu söylediler. Saat 10.00'da Rus kuşatması altındaki Naiber'e, müslümanların hakim olduğu mülkadan girdik. Burasının Ruslar'ın elinde olan Gudermes'e 18.00 km, Veden'o'ya 60 km. uzaklıkta olduğunu söylediler. Bizi hemen bir eve aldılar. Ve kimsenin dışarı çıkmamasını tembihlediler. Biz, çekim için izin aldık. Bize de çok dikkat etmemizi, çevrede Rus keskin nişancılarının olduğunu hatırlattılar. Bu arada gıplak gözle Rus zırhlı araçlarını görüyoruz. Rehberimizin temin ettiği, kaymak süt arası bir katık, çay, ekmek ve bundan sonra sık sık rastlayacağımız Baküs isimli haylayf türü bisküvi ile saat 11.00 sularında, tank ve top sesleri arasında, kahvaltı yapıyoruz. Kahvaltıdan sonra her ihtimale karşı, iki tam Baküs'ü cebime indirdiğimi gören Anatolia Bey'in "Çok uyanık, kara gün" dediğini Yasir tercüme edince, hepimiz güldük. Naiber'i saat 14.00'de terk ediyoruz. Eşyalarla beraber bir kamyon yolculuğundan sonra, cepheye gideceklerle birlikte bizler indik. Anatolia Bey kamyonla devam edecek. Kendisiyle helalleşip vedalaştık. Herkes kendi eşyasını sırtlandı ve yürümeye koyulduk. Yanımızda muhafızlar ve yeni rehberimizle, bir saat kadar omamda yol aldık. Yolu sürekli olarak kontrol ederek (özellikle ağaçların altından giderek), bir sonraki Çeçen noktasına ulaştık. Rehberimiz mola verdiğimiz ağaçların altında beklememizi, buradan daha ileriye götürmeye yetkisi olmadığını ve yetkili kimseyle buluşmaya gideceğini söyleyerek, uzaklaştı. On on beş dakika sonra, bir sonraki mülkadanın sorumlularından bazılarıyla geriye döndü. Tekrar yola koyulduk ve 20 dakikalık bir yürüyüşten sonra, omanın içinde bulunan bir mücahid mevziine ulaştık. Buradaki kardeşlerimizle kucaklaşıp, kısa bir sohbet yaptık. Bir taraftan fotoğraf ve kamera çekimlerini yaptık. Bazıların, niçin geldiğimizi öğrenince, çok duygulandıklarını görüyoruz. Bir müddet sonra toplanıp yola devam ediyoruz. Saat 16.00 civarında, namaz için, bir dere kenarında, sık ağaçlıklı bir yerde mola verdik. Muhafızlardan biri "dere suyundan içmemezi, Ruslar'ın zaman zaman dereleri zehirlediğini" söylüyor. Bunun üzerine bizde, arkadaşlara, ağız ve burnuna su vermeden abdest almalarnı tavsiye ettik. Tavsiyemize uydular. Ben abdest alırken, bir ara yanımdaki ağaçların üst dallarını, memilerin sıyrarak geçmeye başladığında, her kese yere yatmasını ikaz etmişler. Namazdan sonra yürüyerek yola çıkıyoruz. Düz bir arazide bizi bekleyen bir kamyonu, acele olarak biniyoruz ve süratle yol alarak, Alleroy'a ulaştık. Burada Albay Vahid'le tanıştıyoruz. Albay Vahid'le sohbetimiz, bir tür sorgulanma şeklinde geçti. Sohbetin sonunda: "İstediğim cevabı aldım" diyerek memnuniyetini ve güvenini belirtti. Bu arada ilk defa burada, köyün imamından, benzin ve mazot ihtiyaçlarını kendilerinin üretimiyle karşıladıklarını öğreniyoruz. Çeçenistan'ın bir çok yerinde, ilkel metodlarla petrol çıkarılıyor. Alleroy'da günde 3 ton ham petrol çıkarıp, bundan 1200 kg. benzin elde ettiklerini, kalanını ise damıtmada ve başka işlerde yakıt olarak kullandıklarını öğrenerek anlattılar. Akşam saat 22.30'da, Alleroy'dan kamyonun farları sönük bir vaziyette yola çıkıyoruz. 5-10 dakikada bir (belli bir mülkayı geçene kadar) kontağı kapatıp çevreyi dinleyerek yolculuğu sürdürüyoruz. Saat 24.00 civarında, Nejevurt'a bağlı Gensolc Köyü'ne ulaştık. Yine köy imamı ve oğlunun evinde misafiriz. Çeçenistan'da misafir olduğumuz her evde, misafirler sofradan kalkmadan, ev sahipleri yemeğe oturmuyorlar. Yemeği gece yarısı yiyip yatıyoruz. Sabah namazını müteakip barbunyalı, güzel bir kahvaltı yapıyoruz.

Her Yerde Tevhid Bayrağı Dalgalandı

Saat 10.00'da tekrar yola koyuluyoruz. 12.00 sularında, bir dere kenarında mola verip, seriniyor ve abdest alıyoruz. Saat 13.10'da Veden'o'ya girdik. Veden'o, Grozni'den sonraki başkent... On gün önce başlayan uçak bombardımanı, son üç gündür sabahtan daha yoğunlaşarak 4 saate çıkmış. Suudi Arabistan, Ürdün, Azerbaycan ve Türkiye'den gelen mücahidler de, bizimle birlikteydiler. Hepimiz önce Çeçenistan dışından gelen mücahidlerin karargâhına götürüldük. Burada kamyonlardan indirilmeden, rehberimiz görevlilerle bir şeyler konuştu. Bir kaç dakika süren bu konuşmadan sonra, kamyonun Genelkurmay Karargâhının bulunduğu mülkaya yöneldiğini öğreniyoruz. Okuldan karargâha dönüştürülen, iki gün önceki bombardımanda, tam ortadan isabet almasıyla, bıçakla kesilmiş gibi ortadan ikiye ayrılmış bir binanın önünde, büyük ağaçlarında bulunduğu büyük bir alanda arabamız durdu. Eşyalarımızı indirmeye başladık. Tam bu sırada, biraz ilerde bulunan askerler, bize doğru gelmeye başladılar. Bizde onlara doğru ilerledik. Askerlerin arasında Şamil Basayev, kararı

adım ve yürüyüşüyle hemen dikkat çekiyordu. Şamil Basayev'den başlamak üzere hepsiyle tek tek kucaklaştık.

Afganistan, Tacikistan, Karabağ ve Abhazya savaşlarında ünlenen ve Çeçenistan'da efsane haline gelen; başında "İlâhü illâllah" bandı bulunan Şamil Basayev'le birlikteydik. Görür görmez, Fetih Suresi'nin son ayetlerinde "Müminlere karşı şefkatli ve merhametli; kafirlere karşı şiddetli ve celâdetli" diye vasıflandırılan mü'min, karşımda mücessem bir şekilde duruyordu. Tercümanımız Yasir "Kafkas Halkları Konfederasyonu Ordusu Başkomutanı Şamil Basayev, işte bu" diyor.

Kendisiyle roportaj yapmak istediğimizi söyledik. "Şu an işi" olduğunu söyledi. Fakat ben fırsatı hemen değerlendirmek için söze başlıyorum. "Genel olarak durum nasıl" diye giriyorum söze.

"Karadan bir adım bile atılmıyoruz. Devamlı uçaklarla saldırıyorlar. Burasını on gündür bombardıman yapıyorlar. Uçaklar üç bin metreden aşağıya inmeden bombalıyor. Bizim uçaksavarlarımızın ise, en yüksek menzili 1.500 m. Bu yüzden hiç bir şey yapamıyoruz. Burası bizim yeni başkentimiz. Önceki başkentimiz Grozni'yi 2.5 ay savunduk. İki buçuk ay sonunda biz yine çekilmezdik. Fakat bombalanmadık bina bırakmıyorlar. Tamamen virane bir Grozni olmasın diye, mecburen çekildik. İstediklerimiz her an 2.5 saatte Grozni'yi Ruslar'dan temizleyebiliyoruz. Ama uçak bombardımanlarına karşı etkili olamadığımız için, birkaç saat veya bir kaç gün sonra, yeniden çekilmek mecburiyetinde kalıyoruz. Elimizde 10-15 tane Stinger Füzesi olsa, Ruslar'ı Moskova'ya kadar bile kovalarız."

Mümkün olursa bizzat sıcak çatışma bölgesine gitmek istiyorum. Bu sizce mümkün mü" diye soruyorum. "Çok şiddetli çatışmalar oluyor. Hayatınız tehlikeye girer. Bu yüzden mümkün değil" diye, kısaca kestirip atmamak istedi. Ben de, Afganistan'da, Bosna'da cephelerde bulundum ve kısaca oralarda başıma gelenleri anlattım. Gazetemizde Çeçenistan ile ilgili olarak haberlerin bulunduğu sayılardan gösterdim. Bunun üzerine, ilkinden sonra götürebileceğini söyledi ve şunları ilave etti.

"On günden beri şurada 2-3 km. ötede, Ruslar'a direniyoruz. On gündür bir adım bile atmadık. Sizi oraya, akşama doğru götürürüm" dedi. Ruslar'ın kaç kişi olduğunu ve durumu biraz anlatmasını istedim. "On gündür burayı kuşattılar. Yaklaşık 1000-1500 kişinin ve bir çok tankın, topun bulunduğu; buna karşılık da, mücahidlerin sadece 40 kişi olduğunu" söyledi. Ben şaşırmıştım.

Yalan söylemeyeceğini biliyordum. Ama bu kadar kuvvete karşı, bu kadar da az kişiyle savunma yapılmasının imkânsızlığı, beni ikilemde bırakıyordu. Çünkü, etrafımızda gelen, giden 300-400 kişiye yakın, mücahid bulunuyordu. Mutmain olmak için sordum. "Burada bu kadar kimse var. Neden bunları da cepheye götürmüyorsunuz?" "İhtiyacımız yok. 40 kişi onları durdurmaya yetiyor. Sadece bazen 24 saatte bir, bazen de 48 saatte bir mücahidleri değiştiriyorum." diye cevap verdi.

Bu minval üzere, biraz daha konuştuk. Biz böyle, 45 dakika bir saat kadar sohbet ettik. Sohbetimiz devam ederken, Genelkurmay Başkanı Aslan Mashadov, ön kaputu kaldırılmış, beyaz Lada marka bir jeeple geldi. Jeepten inip yanıma doğru gelirken, biz de kendisine yöneldik. Kendisi bize, biz kendisine hoş geldiniz diyerek tokalaştık. Bizden sonra askerlerle kucaklaşıp, tokalaştı. Askerlerle olan ilişkisi, gerçekten gıpta edilecek kadar vardı. Kendilerine bizim geleceğimizi, daha önceden telsizle haber verildiğini söylediğinde, doğrusu biraz memnun oldum. Bu, mücahidlerin komplike olarak ve muntazam çalıştıklarını bir belirtisiydi. Beni sevindiren bir diğer önemli husus; Aslan Mashadov'un konumu ve görevine göre çok mütevazı ve alçak gönüllü davranışlarıydı.

Mashadov'a Türkiye'de haftalık olarak yayınlanan Selam Gazetesi'n den geldiğimizi ve Çeçenistan'ın işgalinin hemen sonrasında itibaren, gazetemizin olaya gösterdiği alakayı belgeleyen sayılarımızı kendisine gösterdik. Mashadov'la roportaj yapmak için, meydana bulunan ağaçların arasında biraz genişçe bir yere, tabureler getirdik. Bir tanesinin üzerine, Şeyh Şamil'in posterini bastığımız Selam Gazetesi'ni, fon olarak yerleştirdik. Roportaj yaparken, bir taraftan da video çekimi yapmayı düşünüyorduk. Ben kamerayı yerleştireceğim sehpayı hazırlarken (çünkü kamera ayağını, zorluk çıkarıyor diye Azerbaycan'da bırakmıştık), Talip de fotoğraf makinasını ve teybini hazırlıyordu.

Mashadov'la, yaklaşık bir saat boyunca konuştuk. Yapılan katliamları anlatırken hüznlenen, başlarından bahsederken utangaç bir tavır takınan, sonuna kadar savaşacaklarını; bu savaşı Allah için, bağımsızlıklarını kazanmak için yaptıklarını anlatırken, kararlı bir yüzü vardı Mashadov'un...

Mütevazı, vakur; protokole alışkın olmadığı, her halinden anlaşılan, sade bir insan...

Roportajın bitiminde, beraberimizde getirdiğimiz; Türkiye'deki bazı kardeşlerimizin bize emanet edip, ulaştırmamızı istedikleri parayı kendisine vermek istediğimizi söyledik. Mashadov'un isteğiyle Süfyan Abdullah ve Abdülmalik Bey'e teslim ediyoruz.

Çeçenistan'a yapılan yardımlar ve bu yardımların ulaştırılması konusunda çıkan olumsuz haberlerden dolayı, yeni bir komite oluşturulmuş. Bu komitede Aslan Mashadov, Süfyan Abdullah ve Abdülmalik Bey haricinde, altı kişinin daha bulunduğu toplam 9 kişilik bir komite. Süfyan Abdullah, Çeçenistan'da tebliğ ve irşad faaliyetlerinde bulunan Cemaat-i İslamiye'nin komitedeki temsilcisi. Savaşın başlamasıyla, bu manada faaliyet gösteren 3 ayrı cemaat de bunlara katılmış. İslam Halimov, bu

cemaatin askerlerinin komutanı. Aynı zamanda Mashadov'a bağlı cephe komutanlarından birisi. Raporajı yaparken ve yardımı teslim ederken, arasıra bomba ve uçaksavar seslerini duyuyoruz. Raporaj ve para teslimatını müteakip, Vedeno'yu on gündenberi bombardımana tutan Ruslar'ın, manifestelerini tesbit etmek ve gözlemlemek için, dolaşmaya çıkıyoruz. Bu arada Azerbaycan'dan savaşmak için birlikte geldiğimiz, Türkiyeli, Suudi Arabistanlı, Ürdünlü ve Azerbaycanlı mücahidler, başka tarafa götürüleceklerini söylediler. Hepsile tek tek kucaklaşarak, vedalaşıp ayrılıyoruz. Vedeno'yu dolaşırken ilk dikkatimizi çeken, sokakların ıssızlığı oluyor. Sivil halkın tamamına yakını tahliye edilmiş. Çok az sayıda (çoğu yaşlı), siville rastlıyoruz. Etrafta gördüklerimizin hemen hemen hepsi, asker kimseler. Dikkatimizi çeken bir başka nokta; çapları 5 m. ile 20 m. arasında değişen, çukurlar. Şehrin, hemen hemen tüm sokaklarında bu çukurlara rastlıyoruz. Ruslar, sivil veya askerî bölge ayırımı yapmadan, şehrin her tarafını bombalamış. Yine böyle bir çukurun bulunduğu yere yaklaştık. Gördüğümüz çukurların en büyüğü idi. Radyo istasyonunun önündeki sokakta bulunan bu çukurun çapı, yaklaşık 20-25 m. derinliği ise 5-6 m. civarındaydı. Çukur, tamamen kirlı suyla doluydu. Bombardımanlarla tahrib olan kanalizasyon ve su şebekesinin suları, burayı küçük bir gölcüğe çevirmişti.

İki tane Rus esiri gösteriyorlar. Şaşınıyoruz. Çünkü sokakta serbestçe dolaşıyorlardı. Kaçıp-kaçmayacaklarını soruyoruz "Kaçmazlar. Çünkü Ruslar'a dönerlerse vurulurlar. Onun için bizimle birlikte yiyip-içiyorlar, silahlarımızın temizliğini ve bakımını yapıyorlar." Esirlerin keyfi gücür. Adeta Çeçenler'in misafirleri...

Tesettürlü ve yarı tesettürlü, bir kaç bayanla karşılaşıyoruz. Bunların hem askerlerin yemeklerini yapıp buluşıklarını yıkadıklarını, hem de hafif yaralıların pansumanlarını yapmakla görevli kimseler olduğunu öğreniyoruz. Meydanın yakınında bulunan bir binanın duvarının dibinde, yaralı bir askerin koluna iğne ve pansuman yapan bir bacımızı görüyoruz. Talip hemen bu tabloyu resimleştiriyor.

Bu arada, 2,5 ay önce İHA adına geldiğini öğrendiğimiz, Selim isminde bir arkadaşla karşılaşıyoruz. Kendisiyle oturup sohbet ettik. Buraların genel ahvali hakkında bize genel bilgiler verdi. Vedeno'nun her an boşaltılabileceğini, hatta bu gün, ya da yarın, bu işin olabileceğini söylediğinde; doğrusu biz inanmamıştık. Sohbetin sonuna doğru "yemek yiyip, yemediğimizi" sordu. Yemediğimizi söyleyince, hemen yakınıımızda bulunan ve askerlere ait olduğunu söylediği yemekhanede, çay hazırlatacağını söyledi. Saat 18.30 sularında, askerlerin yemekhane olarak kullandıkları bir bölmede, çay içiyoruz. Çayla birlikte kuru ekmek iyi gidiyordu. Dağ suyundan demlenen çayın tadı, bir başkaydı...

Yemekten sonra mutfağın önünde, bir kaç askerle başlayan sohbetimiz, gittikçe kalabalıklaşıyordu. Hele gazetemizden Çeçenistan'la ilgili haberlerin bulunduğu sayılar elden ele dolaşıyordu. Bu gazeteler kalabalığın daha da artmasına vesile oldu. Yaklaşık otuz kişilik bir grup oluştu. Askerlerin kalabalıklaşmasını fırsat bilerek, Tercümanımız Yasir (Samir) vasıtasıyla bir konuşma yaptım: Kuran-ı Kerim'de Cenab-ı Hakk, buyuruyor ki "İnnemel mü'minüne ihvetün." Yine Peygamber Efendimiz "Dünyanın her hangi bir yerindeki müslümanın ayağına batan dikenin acını hissetmezse, bizden değildir." buyurmaktadır. Peygamberimiz bir başka hadisinde de "Dünyanın başka bir yerinde 'Kurtanın bizi müslümanlar' diye feryad eder de, bunu duyan müslümanlar, hemen gayrete gelip, onların yardımına koşmazlarsa, onlar müslüman değildir." Biz, Türkiye'deki müslüman kardeşlerinizin arasından geliyoruz. Sizlere, onların selamını getirdik. Türkiye'deki müslüman kardeşlerinizden bir çok genç, Kafkas Çeçen Dayanışma Komitesi'ne baş vurarak, buraya sizlerin yanına gelip, savaşmak istediklerini ilettiler. Fakat Türkiye hükümeti, buraya gelmelerine izin vermemektedir. Baş vuranların sayısı 1500-2000 civarındaydı. Ben inanıyorum ki, başvurular buraya gelebilseydi ve bu Türkiye'de duyulsaydı, onbine yakın insan, buraya gelmek için, hemen sıraya girerdi... Onlar buraya gelemediler dahi, gönülleri sizlerle beraberdir. Buna inanın. İnşallah onların duaları ve sizlerin gayretiyle, dünyanın en büyük ikinci veya üçüncü gücü olan Rusya'ya karşı, sizler, dünya müslümanlarının yüz aklı olacaksınız. Allah yardımcınız olsun."

Yaptığım bu konuşmayı, askerlerin hepsi pür dikkat dinlemişti. Konuşmayı müteakip, askerlerden izin alıp, şehri tekrar dolaşmaya başlıyoruz. Etrafta tahrip olmamış bina, neredeyse yok gibi. Bu viraneler arasında, hayat yine de devam etmekte. Yöreye has olan, tek tük tezgâhlarda sigara, bisküvi ve meşrubat türü şeyler var. Fiatlarını soruyoruz. Bu ortama rağmen, hiç birinin fiatı, fahiş değildi. Normal fiatlardan satılıyordu. Bir binanın önünde, 10-15 kadar asker görüyoruz. Yaklaşıp ne yaptıklarını bakıyoruz. Mermi, tüfek bombaları ve roketatar mermileri dağıtılıyordu. Askerin birisi, kasaturayla bir teneke kutunun kenarını kesiyordu. Tenekenin içinden Kaleşnikof mermileri çıktı. Bu teneke kutuların, Ruslar'dan ganimet alındığını söylediler. Tam bu sırada Başbakan Zelimhan Yandarbiyev geldi. Kendimizi tanıtıyoruz ve gazetemizin, kendisinin de resminin bulunduğu sayıları özellikle gösteriyoruz. İlgili gazetelere bakıyor. Tercümanımız, gazetelerin başlıklarını kısmen haberi özetleyerek tercüme ediyordu. Gazetemizin, kendisinin namaz kılarken fotoğrafı bulunan sayısını istiyor, seve seve veriyoruz.

Akşam kadar Venedo'yu geziyoruz. Akşamleyin de, Çeçenistan dışından gelen mücahidlerin kaldığı yerde geçeledik. Kafkas ülkelerinin dışından Türkiye, Ürdün, Suudi Arabistan vb. ülkelere gelen gönüllüler, Dr. İslam Halimov komutası altında savaşıyorlar. Akşam yemeğimiz asker karavanası oldu. Karavanada, Etili Patetes vardı. Yemeğin üstüne, hemen çay getirdiler. Akşam ve yatsı namazlarını, cemaatle birlikte, cem ederek kılıyoruz. Namazda dikkatimizi çeken bir husus, akşam ve yatsının farzlarının 2. rekâtında kunut okunması ve namazların, kasredilerek kılınmasıydı. Yani Yatsı, öğle, ilkindi gibi 4 rekâtli farz namazlar, iki rekât olarak kılınıyordu. Bu, İslam hukukunda seferî namaz olarak vasıflandırılmaktadır.

Saat 23.00 sularında iki yatağı birleştiriyoruz ve üç kişi, birlikte yatıyoruz. Sabah namazını saat 4.00 civarında kılıp, tekrar yattık.

Saat 5.45 sularında bomba seslerine uyanıyoruz. Süratle yataktan çıkıyorum. Arkadaşlara seslenirken, bir taraftan da kamerayı çekim için hazırlıyordum. Aceleyle, arkadaşlar ve kardeşimle birlikte, dışarıya fırlıyoruz. Kamera çantası kardeşimde, benim omuzumda da kamera. Binayı çıkar çıkmaz kamerayı çalıştırıyorum. İlk bombayı, bizim yattığımız binaya attıklarını, fakat yaklaşık 100-150 m. uzağına isabet ettirdiklerini görüyoruz. Uçakların sadece seslerini duyuyor, yere düşen bombalarını görebiliyoruz. Çünkü çok yüksekten uçuyorlar. Mücahidlerin ellerinde bulunan uçaksavarlar, 1500 m. menzilli. Mücahidler, uçakların 3.000 m. den aşağıya inmediklerini söylüyorlar. Bu gibi bombardımanların on gündür, her sabah bu saatlerde başladığını söylüyorlardı. Uçakları görüntüleyemiyoruz ama, düşen bombaların tahribatını ve uçan toz dumanını çekebiliyoruz. Mücahidler, ellerindeki uçaksavar makineli silahlarla ve ayaklı makineli silahlarla uçaklara taciz atışı yapıyorlar. Ama menzilleri yeterli olmadığı için, herhangi bir isabet kaydedemiyorlar. Karargaha doğru yöneliyoruz. Bir asker bizi yanına çağırıyor ve "Açıkta dumamızı" ikaz ediyor. Bu askerle bombardımanın gidişatı ve geleceği ile biraz konuşuyoruz. Bu arada biraz ilerde, bir asker in abdest aldığı gözümüze iliyor. Karargaha yaklaştığımızda, yeni bir hava akınına maruz kalıyoruz. Bu seferki bombardımandan, bizde nasibimizi alıyoruz. Bombalardan birisi yaklaşık 50 m. kadar ilerimize düşüyor. Hatta bombayı uçaktan atıldıktan sonra, belli bir mesafeden itibaren görmüştüm. Kameramla bu anı tesbit etme imkânını da yakaladım. Bombanın düştüğü yere doğru koşuyoruz. Dün ilkindi sırasında Selim'in hazırlattığı, çayla birlikte ekmekten oluşan yemeğimizi yediğimiz ve akşama doğru askerlerle sohbet ettiğimiz bina, isabet almıştı. Sohbetten sonra, askerlerden bir kaç tanesi bizi yatmak için yanlarına dave etmişlerdi. Binaya doğru ilerlerken, toz duman arasından çıkagelen bir askerın görüntüsü, hayret vericiydi. Toz toprak, tahta parçaları, adeta askerın elbisesinin her tarafını kaplamıştı. Sadece kolundan hafif kan akıyordu. Tercümanımız vasıtasıyla hiç kimseye bir şey olmadığını öğreniyoruz. Yatakhane, tam 25 tane asker kaldığını ve hiç birisine hemen hemen, hiç bir şey olmadığını öğrenince seviniyoruz. Sadece bazılarının kol ve bacaklarına, Anadolunun bazı mıntıkalarındaki tabirle, çymık battığı için, ufak tefek kanamalar olmuş. İnsan, böyle durumlarda kendini mıntıkalarındaki tabirle, çymık battığı için, ufak böyle hallerde, müslümanlara gerçekten sekinetini indiriyor. Düşen bombalara rağmen, kendini güven içinde hissedebiliyorsun. Bunu, burada bizzat görüp yaşıyoruz. Tam bu anda, Erdem.

Beyazıt'ın dizeleri aklıma geliyor:

Ölüm, bize ne uzak, ne de yakın

Ölümsüzlüğü tattık, ölüm bize ne yapsın?

Bombardıman, aralıklı olarak, yaklaşık 4 saat boyunca devam etti.

Başbakan Zelimhan Yandarbiyev de dahil, bazı yetkililere Devlet Başkanı Cehar Dudayev'in bulunduğu Şatoy'a götürmeleri için ısrar ediyoruz. Hiç birinden, bizi ümitlendirecek bir cevap alamıyoruz.

Başbakan Zelimhan Yandarbiyev ile üçüncü karşılaşmamız, ilginç oldu. Bombardımanın etkilerini görüntülemek için şehri dolaşıyoruz. Tam, radyo istasyonunun aldığı isabetleri çektikten sonra, bir uçak tekrar tepemize geldiğinde, yaklaşık 30 m. kadar ötemizde Zelimhan Yandarbiyev'in elindeki mavzerle, gökteki uçağı, sanki vurabilecekmiş gibi nişan alarak, ateş ediyordu. Kendisiyle ayak üstü biraz konuşuyoruz ve bizi Şatoy'a götürmesi için, yeniden ısrar ediyoruz. Cevabı, bizim, buradaki müslümanların imkânsızlıklarını bir kere daha anlamamıza vesile oldu. "Ben bile henüz kendime bir vasıtatemini edemedim. Eğer temin edersem, sizi götürürüm."

Ayrıca bazı yetkililer, Şatoy yolunun şu an kendi kontrolleri altında olduğunu, ancak vaziyetin her an değişebileceğini, bundan dolayı da, oraya gitmenin çok riskli olacağını söylüyorlardı. Bu cevaba kızıyoruz. Riskin tehlikesine boyun eğmesek, buralara kadar gelmeyeceğimizi anlatmaya çalışıyoruz. Fakat bir türlü ikna edemiyoruz.

Yaşlılar, sığınak ve bodrumlarda bekliyorlar. Bombardıman sırasında şahit olduğumuz bir olay, bizi çok hayrete düşürmüştü. Daha ortada hiç bir ses ve uçak yoktu. Askerlerden birisi, bir köpek ve bir kedinin, sığınaklara doğru gidişini ve ayrıyeten tavukların gıdıklayarak sağa, sola kaçışlarını göstererek: "Uçaklar geliyor. Hayvanlar kaçışmaya başladı" dedi. Bir dakika geçmemiştir ki, uçak sesi

gittikçe yaklaşmaya başladı ve iki dakika sonra da çok alçaktan neredeyse 200 m. yükseklikten uçarak, tepemizden son sürat geçti. Kameramızın bataryası bittiği için, bu anı görüntüleyememiştik. Uçağın arkasından aynı askerin "Fotoğraf uçağı" dediğini duyuyoruz. Yani bombardımanda nerelere isabet ettirdiklerini, nerelere ettiremediklerini belirlemek için, fotoğraf çektiğini öğreniyoruz. Kameranın bataryasını bir an evvel şarj etmemiz gerekiyor. Askerlerden bir jeneratör olduğunu öğreniyoruz. Jeneratörün bulunduğu yere gidip, bataryalarımızı şarj etmeye başlıyoruz. Bu arada jeneratörün bulunduğu yerdeki görevli iki askerin hazırladığı, makama (yağsız ve de salçasız), yeşil soğan ve çay ikramı ile, kahvaltımızı yaptık. Bu arada biraz da sohbet te ettik.

Savaş Gerçekleri Ontaya Çıkardı

2 Haziran 1995: Bataryamızı doldururken, bir taraftan da, sabah kahvaltımızı yapıyorduk. Bataryamızı şarj ettikten sonra, Vidno'nun bombalanmış, daha doğrusu şiddetli bombardımandan en çok etkilenen yerlerini çekmek için, yeniden dolaşmaya başlıyoruz. Bombalanmadık, hemen hemen hiç bir bina yok, desek yendir. Şehrin görüntüsünü izah etmekte, şu an zorlanıyorum. Ancak görülünce anlaşılabilir derecede, kötü bombardımana uğramış.

Sabah yaşadığımız bombardıman bittikten sonra, şehri dolaşırken karşılaşıp konuştuğumuz askerler "Bu günkü bombardıman çok hafif geçti" dediklerinde, şaşımıştık. Yeniden görüntülemeye başladığımızda, önce radyo istasyonundan başladık. 1992 yılında Bosna'da da havan, top ve tank bombardımanını yaşamıştım ve onların tahribatını da görmüştüm. Buradakiyle kıyaslanmazdı. Buradaki tahribatı, ancak beş-altı tonluk bombaların yapabileceğini, tahmin ediyorum. Uçaklar, 2-3 bin m. yükseklikten bombalanı yapıyorlar. Yerişim birimlerini tahrib ediyorlar. Rus birlikleri, kara savaşında hiç bir varlık göstermiyor. Rusların, on gündenberi burayı 2 k. uzaklıkta 150'ye yakın zırhlı araç, tank ve 1000-1500 kişi ile kuşattıklarını, buna rağmen on günden beri, bir metre dahi ilerleyemediğini öğreniyoruz. Karşısında ise Şamil Basayev'in kendi söylediğine göre 30-40 kişilik Çeçen birliği vardı.

Basayev'e: "Niye daha fazla asker yığmıyorsunuz?" diye sorduğumuzda "Bunlar yeter, fazlasına ihtiyaç yok. sadece 24 saatte veya 48 saatte bir değiştiyorum" diye cevap verince, hayretler içerisinde kalmıştık.

Seyahatimiz boyunca Allah'ın gaybi yardımlarını gördük. Zaten, Allah-ü Teala'nın yardımı olmasaydı, bu yazılan yazamazdık.

Kısacası, on gündenberi Vedeno'yu karadan kuşatan Ruslar, bir metre dahi ilerleyememişken; uçaklar 2-3 bin metreden şehrin üzerine bir kabus gibi çıkmışlar. Grozni'den sonra ikinci başkent ilan edilen Vedeno'yu, sadece ve sadece, 4 uçaksavar korumaktaydı. Bunların ikisi sabit, ikisi de seyyari idi. Bunların en yüksek menzili ise, 1500 m. idi. Seyyar olanın birini ki, kullanan mücahidin deyimiyle (elle tutulan kısmının benzemesinden dolayı) Bisiklet (Baysıkıl diye telaffuz ediyordu), bir kamyonetin üzerine monte edilmişti. Diğerini ise Hanzala isminde ve bir ayağı protez takılmış, Ürdünlü bir mücahid kullanıyordu. Bu mücahid kardeşimizle iki günlük bir beraberliğimiz oldu. (Daha sonra ki bizim 2 Kasım 1995 günü başlayıp 3 Temmuz 1996 günü sona eren Rusların elindeki esaretimiz günlerinde, Moğackale cezaevinde yaklaşık 1.5 ay bir koşuşturma birlikte kaldık) Çok cevval, atik ve pratik bir kardeşimizdi. Sağ ayağı, küçüklüğünde geçirdiği bir hastalıktan dolayı, protezli idi. Buna rağmen Çeçen kardeşlerinin imdadına koşmuş ve aylardan beri savaşmaktaymış. Elindeki uçaksavar makinalıyı bir kaleşnikof pratikliğinde kullanıyordu.

Vedeno'dan ayrılmadan önce, kıldığımız son namazlar olan öğle ve ikindiye, bu kardeşimizin imametinde cemaatle eda ettik. İkinci namazının ikinci rekabında okuduğu kunut, yaklaşık 25-30 dakika sürmüş ve hemen hemen, cemaatte benimle birlikte bir kaç kişi ağlamamış, herkes ağlamıştı. Okuduğu kunut, o kadar içliydi ki. Ben artık şuna mutmain olmuştum. Rusların bu büyük gücüne, bu kadar şiddetli bombardımanlarına, zulümlerine karşı, Çeçenistandaki müslümanları koruyan, korumakta olan; ihlas ve samimiyetle okunan, bu kunutlardı.

Namazı müteakip, Arap kardeşlerden bir kaç ve Dr. İslam Halimov ile beraber, yeşil soğan, kurutulmuş et ve ekmekten kurulu, sade soframızdaki muhabbet ve lezzeti, bu gün ki gibi hala hatırlıyorum.

Yemeğin sonunda İslam Halimov Bey'den, bizi Şatoy'a göndermesi için yeniden, adeta yalvıyoruz. Çok ısrar etmemize rağmen, yolun çok rizikolu olduğunu bildiği için olsa gerek, bir türlü kabul ettiremedik.

Bize: "Siz, eğer bizim davamıza yardımcı olmak istiyorsanız. Elinizdeki roportaj ve görüntüleri, bir an evvel Türkiye'ye giderek yayınlamanız, bizim için daha faydalı. Allah göstermesin, Şatoy'a giderken veya dönerken, başınızı gelebilecek olaylardan dolayı, ben, gitmenizi uygun bulmuyorum." Dudayev'le görüşme isteğimizden, böylelikle vazgeçirildik.

Daha sonra İslam Halimov Bey'le, uzun uzun sohbet ettik. Sohbetin en can alıcı noktası "Çeçenistan'ı bir sahneye benzetecek olursak; bağımsızlık ilanı ile birlikte Devlet Başkanı Dudayev'in çevresini kuşatan sahte kahramanlar, savaşın başlangıcından itibaren, sahneden çekildiler, adeta kaçtılar. Bu gün sahnede, ihlaslı, samimi, fedakâr mü'minler kalmıştır. Bundan sonra Çeçenistan'ın tarihini, bu muttaki insanlar yazacaktır. Korkaklar, hainler, çıkarıcılar ve sahtekârlar, artık sahneden çekilmişlerdir. Savaş, bundan sonra Çeçenler ve onların yardımcıları olan gerçek dostları mü'minler ile, emperyalist, zalim Rus işgalcileri arasında olacaktır." diye özetleyebileceğimiz kısım idi.

Bu arada Cemaat-i İslami'nin karargâhındaki gıda ve mühimmatın tamamının, kamyonlara yüklenip, Vedeno'nun yakınındaki dağ köylerine doğru yola gantıldıklarını gördük.

Saat 17.15 sularında, İslam Halimov Bey ile Vedeno'da kalan ve bir kaç saat sonra çekilecek askerlerle vedalaşıp; İslam Halimov'un ağabeyi olan Mikail Halimov'un kullandığı, kamuflajlı bir jeep ile Vedeno'dan ayrıldık. Sonradan aldığımız habere göre, arkamızda kalan son askerler de, saat 19.00 sularında şehirden çekilmişler. Jepte bizden başka iki yaralı gazi asker, sivil bir kuruluş olan Sosyal Yardım İşleri'nin Başkanı Dr. İdris bulunuyordu.

Bir saat kadar dağ köylerinin tozlu yollarında giden jeepimiz, Neje yurt iline bağlı Sesen Kasabası'nda bulunan ve Çeçenistan'daki müslümanların tek hastahanesine ulaştık.

Hastahaneye girdiğimizde, iki gün önce, bir gece kaldığımız Alleroy'dan, uçak bombardımanı neticesinde yaralananlardan ağır olanların yedisinin, henüz geldiğini görüyoruz. Yetkililerden izin alıp, hemen hastahanenin ameliyathanesine giriyoruz. Ameliyathaneye girdiğimizde, 30-35 yaşlarında bir asker, henüz sedyeden indiriliyordu. Ameliyat masasına koyuldu. Sağ ayağındaki şarapnel yarası, çok büyüktü. Bundan dolayı olsa, bayağı inleyip, bağırıyordu. Bizim fotoğraf ve kamera çekimi yaptığımızı farketmişti andan itibaren, inleme ve bağırmaı kesti. Ve biz odadan çıkana kadar, bir daha ses çıkarmadı.

İkinci odaya girdiğimizde ise, birden dehşetli bir manzara ile karşılaştık. Ameliyat masasında çok yaşlı bir dede (1919 doğumlu), inleyerek yatıyordu. Doktorlar, dedenin kopan sağ ayağının kanamasını durdurmaya çabalıyorlardı. Bir doktor da, topuğun birkaç pamak üzerinden kopan ayağını, dikmeye çabalıyordu. Çabalıyordu diyorum; çünkü, dikişte kullandığı ipin, bir iki defa koptuğuna şahid oldum. Ayağı dikmeye çabalayan cerraha soruyorum: "İnsanlara ve özellikle Türkiye müslümanlarına bir diyeceğiniz var mı?" Doktor "Ne diyeyim. Görüyorsunuz, Rusya bize kan ve gözyaşından başka bir şey vermiyor. Bu, insanlığın yüz karasıdır. İnsanlara ve müslümanlara bunu iletmenizi isterim." diye cevap verdi.

Tam bu sırada, müslümanım diyen zenginlerin, o ihtişamlı, israf dolu yaşantıları aklıma geldi. İmkânsızlıklar içerisindeki Çeçenistan'ın, bu tek hastahanesinin; oda, doktor, ameliyat malzemesi, ilaç yetersizliği ve sırf malzeme yokluğundan sakat kalan müslümanlar bir tarafta, diğer tarafta, bu günlerde milyarlık sünnet düğünleri, nişan ve düğünler tertipleyen sözüm ona şeriatçıyım (!) diyen müslümanlar... Allahım, sen bizlere ızan ve hidayet ver... Ey Yüce Rabbim, bizlere kardeşlik şuuru nasib eyle...

Bu duygularla, Sesen'deki hastahanedan ayrılıyorruz.

Saat 21.30 sularında, Dağistan sınırına yakın, Zendak Köyü'ne ulaşıyoruz. Şöförümüz Mikail ve Sıddık Bey'ler, bizi bir müslümana emanet ederek, vedalaşıp, geri döndüler. Zendak'da iki gün kaldık. Araştırmamızın neticesinde, bir rehberin kontrolünde, Ruslar'ın köye iki km. uzaklıktaki postlarından aranmadan geçip, Hasavyurt'a ulaşıyoruz. Burada daha önceden tanıştığımız ve kardeşim Halit'in İstanbul'dan müşterileri olan bir aile, bizi iki gün misafir etti. Bu iki gün boyunca, bizlerin sağ salım Azerbaycan'a ulaşabilmemizin yollarını aradılar. İki erkek kardeşten küçüğü olan Ali'nin rehberliğinde, Hasavyurt'tan minibüse biniyoruz. Kendisi de bizimle birlikte. Mohaçkale'ye vardığımızda, bir öğrenci evine götürdü. Burada bir gece iki gündüz kaldık. Yine birlikte Derbent'e minibüsle gidiyoruz. Bayağı lüks diyebileceğimiz, bir eve götürülüyoruz. Orada memur tipli birisiyle tanıştık. Burada yaptığımız pazarlık sonunda, bizi iki taksii ile Azerbaycan sınırından 15 km. içeriye götürme mukabilinde, 400 \$ ve 200.000 Ruble'de anlaştık.

Derbent şehir merkezinden iki taksiiyle (her taksii bizden iki kişi) yola koyulduk. Kontrol noktalarından, hiç durdurulmadan (yaklaşık 30-40 km. hızla) geçiyoruz. Ben, her kontrol noktasına yaklaşırken içimden, gayr-i ihtiyarî dualar ediyorum. Nihayet gümrük kapısına geldik. Sonradan öğrendiğimize göre, bu tali bir gümrükmüş. Burada iki tane Rus tankı ve bir sürü asker vardı. Bizim önümüzde, bir kaç tane taksii vardı ve aranıyorlardı. Biz onların önüne geçip durmuştuk. Diğer araba da, arkamıza durdu. Anlaştığımız memur tipli kimse, taksiden indi. Sadece bir iki dakika kadar aşağıda kaldı. Askerlerle gülüşerek, bir şeyler konuştular. Hemen gelip taksiiye bindi ve aceleyle uzaklaştık. Yaklaşık on onbeş dakika daha, yol gittik. Bizi, bir kaç tane seyyar satıcı ve binanın bulunduğu bir mırıtkaya, bırakıp gitti. Zaten paralarını, Derbent'te vermiştik.

Burada, bayağı korkulu anlar yaşadık. Çünkü buradakilerin Lezgi olduğunu ve hiç de tekin kimseler olmadığını önceden işitmiştik. Bir taksi ile pazarlık yaptık. Bizden çok yüksek bir ücret istemişti. Bir müddet dolaşıyoruz ve çevreyi incelemeye gayret ediyoruz. Hepimiz tedirgin oluyoruz. Bir çeşme başında abdest alıp, namazlarımızı kıldık. Otobüs gelme ihtimalinden dolayı, taksiye yüksek ücret ödemek istemiyoruz. Vakit gittikçe ilerliyor. Akşam vakti yaklaşıyor. Bizim tedirginliğimiz de, git gide artıyor. Çaresiz kalıyoruz ve yüksek ücretle bir taksi tutup, Gusar'a doğru yola çıkıyoruz. Dağ yolu çok kötü. Yaklaşık yarım saat ilerledikten sonra, bir köye ulaşıyoruz. Taksi şoförü buradan yolcu almak istiyor. Biz razı olmuyoruz ve öyle devam ediyoruz. Bir müddet sonra, dağların arasında, Azerbaycan Gümrüğü'ne rastlıyoruz.

Tercümanımız Yasir, taksici ile birlikte bizim de pasaportlarımızı alarak gitti. Bizler takside kaldık. Yasir gecikince, bizler biraz heyecanlandık. Beş dakika sonra tercümanımız Yasir geldi ve : "Karakol kumandanı subay, güçlük çıkıyor. Sizlerinde yanına gelmesini istedi." dedi. Subay, pasaportlarımızda Azerbaycan yetkililerinin çıkış mührünün ve Rusya'nın mührünün olmadığını, bundan dolayı buradan giriş yapamayacağımızı söylüyordu. Ben Azeri diline yakın konuşmaya çalışarak "Biz dün akşam Azerbaycan bayrağının bulunduğu bir mıntıktan geçtik. Pasaportlarımıza baktılar ve Rusya tarafına geçtik. Rusya tarafında, vizemiz olmadığını bu yüzden de giriş yapamayacağımızı söylediler. Yetkili yüksek makamlara çıktık. Onlara da Mohaçkale'den vize alıp Nalçık'da bulunan arkadaşımızın yanına gitmek istiyoruz, dedik. Yetkililer kabu etmediler. Dün akşamdan beri oradayız. Vize vermedikleri için geriye döndük, oradan geliyoruz. Şunlar da gazeteci kimlik kartlarımız" diyerek Selam gazetesine ait kartımı, bir de 1992 yılında Bosna'ya girerken BM. makamları tarafından verilen gazeteci kimlik kartımı gösterdim. Bunlara bakan subay, söyleyecek pek bir şey bulamadı ama yine de "Siz Azerbaycan gümrüğünden çıkarken çıkış vurdurmalıydınız. Neden vurdurmadınız?" diye tekrar sordu. Ben de "Ne bileyim ben. Akşam karanlığında sizin yetkilileriniz kimliklerimize baktılar. "Niye damga vurmuyorsunuz" diye soramazdık" dedim. Tam bu sırada Talip, söze girerek tercümanımız Yasir'e söylüyormuş gibi yaparak : "Yarın Haydar Aliyev'le görüşme randevumuz var. Niye bizi bekletiyorlar? Söyle, bizim işimizi bir an evvel yapınlar, gidelim" dedi. Yasir de subaya dönerek "Bunlar büyük gazeteci, işlerini bir an evvel görünüz de gitsinler" diyerek, gazetemizden bir sayıyı, subaya göstermeye başladı. Subay bizim Selam gazetesine bakmaya başladı bir taraftan da "Ben Selam gazetesini işitmişem. Biliyorum büyük gazetadır." dedi. Kimliklerimize bakarak, bir deftere kayıtlarımızı yaptıktan sonra, pasaportlarımızı geri verdi ve "Buyurun, gidebilirsiniz. Biz vazifemizi yapıyor." dedi. Tercümanımız Yasir, pasaportları alarak vedalaştı. Bizlerde aceleyle odadan çıkıp, hızla taksiye gittik.

Bir saat sonra, Gusar'a ulaştık. Bu arada taksiciyle Bakü'ye kadar gitmek için, yeniden pazarlığa tutuştuk. Taksiciyi Bakü'ye gitmeye razı edemedik. Acele olarak geri dönüp, bir köye gitmesi gerektiğinden dolayı, bizi Bakü'ye götüremeyeceğini söylüyordu. Garaja benzeyen bir mıntikanın yakınında bulunan bir camide, namazlarımızı kıldık. Oradan bir bakkal dükkanına giderek, bazı yiyecek maddeleri alıp, garaja döndük. Yeni bir taksi ile pazarlık yapıp, Bakü'ye doğru yola koyulduk. Önce Kuba isimli, nispeten büyük bir şehire ulaştık, durmadan devam ettik. Yolda 'kendin pişir kendin ye' tipi bir mesire yerinde, öğle yemeğimizi de yedik. Saat 21.30 sularında Bakü'ye ulaştık.

Çeçenistan'da Üçlü Denge

Çeçen Halkının İslam'a bağlılığı, yüzyıllara dayanmaktadır. Bu mazlum halk, Rus Çarları'na karşı İslami Direnişleri'ni, yiğitçe sürdürmüşlerdir. Şanlı direniş İmam Mansur, İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat ve en son İmam Şamil'le bayraklaşmıştı. Direnişlerine, daha sonra kısmi olarak devam etmişler. 1917 Bolşevik ihtilali döneminde Lenin, Kafkas Halkları'na bir çağrı da bulunur. "Sizlerin dedeleri Rus Çarlarına karşı, yıllarca bağımsızlık savaşı vermiştir. Sizler, bizlere yardım edin, bu Çarları devirelim ve tüm Rusya ile birlikte, Kafkasya'da bağımsızlığını kavuşsun." Kafkas Halkları, Bolşevikleri destekler. Lenin duruma hakim olduğunda, Kafkasya'nın kısa bir müddet bağımsızlığını kabul eder. Hakimiyeti tamamen eline geçirince de, Kafkasya'yı baştan başa işgal eder. Çeçenler, Lenin'e direnirler, fakat başarılı olamazlar. Çeçenistan'a hakim olan Komünistler, Çeçen Halkı'nın yarıdan fazlasını sürgüne gönderirler. Bu sürgünde, halkın büyük bir çoğunluğu kırılır. Çeçenler, Komünist dönemde, tarikatlar vasıtasıyla İslami kimliklerini gizli gizli muhafaza etmeye çalışmışlardır. Nakşibendi, Kadirî, Rıfai vb. tarikatlar, Çeçenistan'da yaygın idi. İmam Şamil, Nakşibendiler'in en önemli şeyhlerinden birisiydi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından 6-7 sene önce, Şeyh Ahmet Hamza ve O'nun gibi bir çok alim, gizli gizli, köylerde İslam'ı tebliğ ediyordu. Bu dönemde İslami tebliğ yaygınlaştı. Bu çalışmalar, 1990 yılından itibaren aleni bir duruma geldi. ve bazı İslami cemaatler oluştu. Emisale, Cemaat-i İslami vb.

Çeçenistan'ın bağımsızlığının ilanından sonra bu cemaatler, çalışmalarını daha da yoğunlaştırılar. Çeçen Asırlı Ürdünlü Fethi Ebu Sayyaf adındaki müslüman, yıllarca Afganistan'da Ruslar'a karşı

savaşı. Afganistan'da hizipler arası mücadele başlayınca, Ürdün'e geri döner. Çeçenistan'ın bağımsızlığını ilan etmesiyle birlikte, Fethi Ebu Sayyaf Grozni'ye hicret eder. Çeçenistan'da tebliğ faaliyetlerine başlar. Er-Risale ve Cemaat-i İslami gibi cemaatler, bu dönemde halk tarafından büyük rağbet gördü. İslami gruplar, Dudayev Hükümeti'ne destek vermekle birlikte, hükümete mafya ile ilişkileri bilinen kimselerin bakan olarak atamasına da şiddetle karşı çıkarlar. Buna rağmen Dudayev hükümeti, bu cemaatlere destek verir. (05)

Şamil Basayev, yiğit, cesur bir Çeçen... Afganistan'da Rus işgalinin son dönemlerinde, Afganlılarla birlikte Ruslar'a karşı savaşır. Ruslar'ın Afganistan'dan çekilmesiyle birlikte, ülkesine döner. Karabağ'da Ermenilere karşı, Azerilerle birlikte savaşır. Daha sonra da Abhazyalıların, Gürcistan işgal kuvvetlerine karşı direniş başlatmaları üzerine, onların yardımına koşar. Abhazyalılarla birlikte, Gürcü işgal kuvvetlerine karşı, üç yıl savaşır. Bu savaş sırasında oluşturulan Birleşik Kafkas Halkları Cephesi Komutanlığı'na seçilir.

Abhazya ile Gürcistan arasında ateşkes ilanı üzerine, askeleriyle birlikte Çeçenistan'a dönüşünde, onbinlerce kişilik bir halk kitlesi tarafından, kahramanca karşılanır. Şamil Basayev artık bir halk kahramanıdır...

Çeçenistan'ın bağımsızlık ilanını kabul etmeyen Ruslar'a karşı, ilk ferdi eylemini bir uçak kaçırarak yapar. Tupolev tipi yolcu uçağını, yolcularıyla birlikte Türkiye'ye kaçıtır. Yolculara herhangi bir zarar vermeden, serbest bırakır ve Türk makamlarına teslim olur. Türk yetkililerle yapılan pazarlıkta "Şeriatımızın ilanını ve bağımsızlığımızı dünyaya duyurmak için, Rus uçağını kaçırdığını" söyler. Türk makamları pazarlık sonunda "Çeçenistan'ın bağımsızlığını dünyaya duyurmak için uçak kaçırdığını" söylemesi şartıyla, ülkesine dönmesine izin verileceğini aksi takdirde, Ruslar'a iade edileceğini söylerler. Şamil Basayev Türk makamlarının bu isteğini kabul eder ve basın toplantısında "Çeçenistan'ın bağımsızlığını dünyaya duyurmak için, Rus uçağını kaçırdığını" söyler.

Yeltsin, bu hadise üzerine, Dudayev'i telefonla arar. Bu tür eylemlerin yapılmamasını, aksi takdirde bunu şiddetle cezalandırılacağını söyler. Bunun üzerine Dudayev "Bağımsızlığımızı kabul edinceye kadar, bu tür eylemlerimiz devam edecektir" cevabını verir. Şamil Basayev, Yeltsin'in bu davranışı üzerine, ikinci bir Rus havaalanını basar. Havaalanında esir aldığı bazı Rus askerlerinin elbiselerini çıkarır, paket yaptırır ve Yeltsin'e bir notla birlikte gönderir. Notta "Ülkemizin bağımsızlığını kabul etmediğiniz takdirde, bir gün gelip sizi Kremlin'de paketleyeceğim" der. Uçağı Almanya'ya kaçıtır ve Almanlar da, Şamil Basayev'i Ruslar'a iade etmezler.

Böylece Şamil Basayev, Yeltsin'e ve Ruslar'a Çeçenler'in neler yapabileceğini izhar eder. Bütün bu gelişmeler sürerken, Dudayev'e muhalif olan Çeçenler de faaliyetlerini sürdürürler. Bu muhaliflerin çoğunluğunu, eski Komünist Partisi idarecileri ve üyeleri teşkil eder. Bunlar açık bir şekilde, Rusya taraftarı propagandalarını yapmaktan geri durmazlar. Dudayev Hükümeti, bunlara karşı mücadeleye başlayınca hepsi Moskova'ya kaçar ve faaliyetlerini orada sürdürürler.

Ruslan Hasbulatov, Hacı Safer Bey, Afturhanov ve benzerleri Ruslar'ın da desteğini alarak, 1994 sonlarına doğru ayaklanırlar. Muhalefet güçleri, Rusya'nın asker ve mühimmat desteğine rağmen, bir ay gibi kısa bir sürede, hükümet birlikleri tarafından yok edilirler.

Bunun üzerine Rusya, 11 Aralık 1994 günü, Çeçenistan'ı işgale başlar. Savaş, Çeçen halkı için, bir rahmet olur. Savaşla birlikte cemaatlerin tebliği, etkisini daha hissettirir. Halk arasında İslami gelişme, büyük bir hız kazanır.

Savaş başladığı sırada Dudayev Hükümeti'nde yer alan bakanların çoğu, çeşitli bahanelerle ülke dışına kaçarlar. İslami cemaatler ise, hükümete tam destek verir ve hükümet birlikleriyle birlikte, savaşa katılırlar.

Savaşın ilk aylarında, İslami cemaatler ortak bir istişare heyeti oluşturarak Cemaati İslami çatısı altında birleşirler, böylece hükümetteki etkinlikleri gittikçe artar. Öyle olur ki, Cemaati İslami'nin ve halkın istekleri doğrultusunda Şerif Devlet ilan edilir. Bu gün Çeçenistan'da müslümanların hakim olduğu bölgelerde (Çeçenistan'ın % 50'sinden fazlası, Çeçen Hükümet kuvvetlerinin hakimiyetindedir) İslam Hukuku ve hadler uygulanmaktadır.

Çeçenistan'ın yarıdan fazlası, dağlıktır. Ruslar, bu gün sadece bazı büyük şehir merkezlerini ellerinde tutabilmektedirler. Ruslar'ın şehir merkezlerini çok ağır bombardmana tabi tutmalarından dolayı, halkın yarıya yakını (500.000 kişi) Dağıstan'a ve Kafkasya'nın diğer bölgelerine hicret etmek zorunda kalmıştır. Dağıstan'da ve Çeçenistan'ın dağlık bölgelerinde, insanlar, kendi ülkelerinde mülteci durumuna düşmüşlerdir.

Bütün bunlara rağmen Çeçen halkının Dudayev'e sevgisi, her geçen gün artmaktadır. Hatta Dağıstan'da ve İnguşetya'da yaşayan Çeçenler, Rus tankları ve zırhlı araçları Çeçenistan'a doğru harekete geçerken, ilk mukavemeti bu halk göstermişlerdi. Halkın çoğunluğunun savaşa iştirak etmemesinin en önemli sebebi, silah yetersizliğidir. Bu gün Çeçenistan'da, çok büyük oranda silah yetersizliği vardır. Silahlar sadece gizli yollardan Ukrayna'dan, kaçakçılardan ve Rus askerlerinden

satın alarak, elde ediliyor. Şu anda, savaşçıların en çok ihtiyaç hissettikleri silah, Stinger'dir. Uçaklara karşı, sadece basit uçaksavarlar ile, karşı koymaya çalışmaktadırlar. Bunlar da ancak alçaktan uçan uçaklara, te'sir edebilmektedir.

Seyahatimiz boyunca, istisnasız her oturumumuzda karşılaştığımız her asker grubunda, ilk söylenen söz "Ah bir Stinger'imiz olsa" lafıdır. Hatta bazı yetkililer, ellerinde çok az sayıda Stinger olsa, Ruslar'ı Moskova'ya kadar kovalayabileceklerini söylüyorlardı. Bu söze, seyahatimizin ilerleyen günlerinde, bizde katılmaya başlamıştık. Bizim kanaatimiz de odur ki, gerçekten bu insanların elinde 15-20 tane Stinger olsa, Rus işgal kuvvetleri, bir ay gibi kısa bir sürede, Çeçenistan'ı terk etmeye mahkum olurlar. Bu gün Çeçenistan halkın nezdinde ön plana çıkan üç kişiyi görüyoruz:

- 1-Devlet Başkanı Dudayev
- 2-Birleşik Kafkas Halkları Cephesi Komutanı Şamil Basayev
- 3-Fethi Ebu Sayyaf.

Savaşta Allah'a Güveniyoruz

Genelkurmay Başkanı Aslan Mashadov'la Venedo'da
1 Haziran 1995 günü yaptığımız roportaj:

Öncelikle sizlere Türkiye'deki müslümanların selamını getirdik. Müslümanlar olarak, bu mukaddes cihadınızda, Allah'tan nusret vermesini ve özgürlüğünüze bir an evvel kavuşturmasını niyaz ediyoruz. Şimdi size soracağımız soruların bir kısmı, müslümanların hissiyatını yansıtmamız içindir. Müslümanların öğrenmek istedikleri şeylerdir. (06)

Devlet olarak size destek veren ülke var mı? Öncelikle bundan başlayalım.

Ne yazık ki, hiç bir müslüman ülke, bize yardım yapmıyor. Hatta Türkiye, Suudi Arabistan vb. bile. Hepsi Rusya'dan korkuyorlar. Y apmayı bile düşünmüyorlar. Halbuki hepsi çok iyi biliyorlar ki bu savaş, Rusya'nın dahili bir savaşı değil, fakat Rusya bunu bir iç meselesi olarak dünyaya kabul ettirdi. Biz de, bu savaşı istemiyoruz. Fakat Rusya bize bu savaşı, zorla tahmil etti.

Rusya, tam olarak Çeçen Halkı'nı yok etmek istiyor. Biz buna karşı savaşıyoruz. Çeçen Halkı'nın soykırımını durdurmak için savaşıyoruz.

Çerkezler, Adigeler, İnguşlar, Kabartaylar vb. Kafkas Halkları'nın size destekleri var mı?

Şu anda Ukrayna ve üç Baltık Cumhuriyetinden (Estonya-Letonya-Litvanya) başka, hiç bir ülke bize destek vermiyor. Hiç bir Kafkasya ülkesi, bize destek vermiyor. Aynı ca Rusya bu savaşı, Cehar Dudayev etrafındaki çok sayıdaki Çeçen'in Rusya devletine başkaldırı olarak göstermek istiyor. Halbuki bu savaş, Çeçen Halkı ile, onlara soykırım uygulamaya kalkışan Rusya Devleti arasındadır.

Çeçen Halkı'nın Rusya Devleti'ne karşı, topluca kendi evlerini koruma savaşıdır. Rusya'nın, sanki Çeçen Halkı'nın ikiye bölünmüş gibi göstermeye çalışmasını da, halkımız boşa çıkarmıştır. Öyle ki, bir muhalefet varmış gibi, Dudayev çok yalnızmış gibi göstermeye çalıştılar. Fakat halkımız, buna gereken cevabı, bu savaşa katılımıyla vermiştir.

Kafkas Halkları'nın bu mücadeleye aktif olarak katılması için, bir politikanız var mı? Çünkü Rusya'nın en çok çekindiği durum, Kafkas Halkları'nın bu savaşa iştirak etmesidir.

Ben önceden verdiğim beyanatlarda da söylemiştim. Biz bu savaşı istemiyoruz. Rusya bize bu savaşı tahmil ediyor. Biz savaşın başlangıcından beri, Rusya Halkı'nın ve BM idarecilerinin bir an önce bu savaşı durdurmalarını ümid ettik. Biz, bir halkın (Çeçen Halkı'nın) soykırım uğratılmasını, durduracaklarını zannettik, öyle bekledik. Fakat savaşın ilerleyen günlerinde gördük ki; Rus Halkı ve BM idarecileri, bu konuda çok düşüncesiz davrandılar.

Tarihte de, şimdi de Ruslar, devamlı olarak Çeçen Halkı'nı dininden ve kültüründen koparmak için, her türlü yola baş vurmuştur. Çeçen Halkı da, Rusların bu emeline karşı, yiğitçe direnmiştir. Bu tarihte Şeyh Şamil'le, İmam Gazi Muhammed'le simgelenmiştir. Bu gün de halkımız, Ruslar'ın yeniden saldırısına maruz kalmıştır. Tarihte olduğu gibi bu gün de, bütün Çeçen Halkı, buna karşı direnişe geçmiştir.

Dünya ülkelerinin bu soykırıma engel olacağı beklentisi, bizce boşuna bir beklentiydi. Çünkü biz, kafirlerin, yıllardır Keşmir'de, Filistin'de, şu anda Cezayir'de, Bosna'da 4 yıldır yaptıklarını ve dünyanın başka ülkelerinde, Somali'de yaptıklarını görüyoruz. Yani öldürülenler müslümanlar olduğu sürece, maalesef gerek BM, gerek insan hakları komisyonları sessiz kalmakta. Ama bir tek Hristiyan öldürülse, hemen feryadı koparmaktalar.

Kafkas Halkları'nın mücadele tarihinde, bizim bilebildiğimiz kadıyla bir imamlar dönemi var. İmam mansur, İmam Gazi Muhammed, İmam Hamzat ve en son İmam Şamil'le bu dönem kapanmıştır. Bunlar döneminde başlatılan mücadele, niçin geliştirilemedi? Bu konudaki görüşleriniz nelerdir? Eski Sovyetler Birliği, bildiğiniz gibi çok güçlü bir devlet idi. İnsanların dinlerinin özünü koruması çok güç idi. Hatta namazını, gizlice bir köşede bile kılamıyordu. Yani ibadetlerini özgür bir biçimde yerine

getiremiyordu. Ama bu elhamdülillah geçmişte kaldı. Son zamanlarda halk, öz dinine döndü. Hatta siz de şahid olacaksınız ki, askerlerden olsun, halktan olsun, dinine sahip çıkanlar artık çoktur. Yakın bir gelecekte bu bütün halkı kapsayacaktır. Hatta bazılarının iddia ettikleri gibi, Milli Özgürlük davası, Demokratik Mücadele yöntemleri adı altında, halkı kendilerinden göstermek isteyenler, çok yakın bir gelecekte, bu halkın mücadelesinin İslam mücadelesi, şeriatı kumak ve kollamak olduğunu çok net bir şekilde anlayacaklardır. Bu şu yakın günlerde daha net olarak ortaya çıkacaktır. Bizim ve halkımızın ne için mücadele verdiği, bu günlerde daha iyi anlaşılacaktır. Bizim mücadelemiz, Allah'ın dinini ve O'nun şeriatını istediğimiz, daha net anlaşılacaktır. Ve kimin, neden imtina ettiği de açıkça meydana çıkacaktır.

Şimdi söz, Şeriat'tan, İslam Şeriatı'ndan, İslam Devleti'nden açılmışken, bu mukaddes cihada, Hristiyanlardan destek verenler de var. Bizim duyduğumuz Ukrayna'dan, müslüman olmayanlar, Hristiyanlar gelip Çeçenler'le beraber omuz omuza Ruslar'a karşı savaşıyorlarmış. Bu doğru mu? Doğru ise bunu neye bağlıyorsunuz?

Sizin dediğiniz doğru, Ukrayna'dan gelip de, bizimle omuz omuza beraberce Ruslar'a karşı savaşanlar var. Ayrıca Ukrayna devleti, bize insani yardım da yapıyor. Hatta Rusya'dan bile gelip, bizimle birlikte omuz omuza, Ruslar'a karşı savaşanlar var. Bunun sebebi ise Ruslar'ın yaptıkları vahşiliklere, katliamlara ve haksızlıklara karşı, bir itiraz olarak, bizim yanımızda olmalarıdır. Hakkın kimin tarafında olduğunu görenler, bizim yanımızda yer almışlardır. Bir diğer sebep de, istiklâlimizin hakkımız olduğunu kabul etmeleridir.

Rusya niye bize saldırıyor, jenosid (soy kırmı) uyguluyor? Bunun iki sebebi var. Birincisi, Rusya bizim istiklâlimizi, müstakil bir devlet olmamızı istemiyor. Eğer Çeçenistan bağımsız bir devlet olursa, bu diğer halklara çok kötü bir misal teşkil edecek, ve bütün halklar, yarın kıyam edebilecek. İkinci sebep ise ki, bu Rusya için daha önemli bir sebeptir. Eğer biz, müstakil bir devlet ilan edersek, bu devlet bir şeriat devletine dönüşecektir. Rusya bunu çok iyi bildiği için, bize saldırı ve jenosid uygulamak istiyor.

Yani dünya basınında yer aldığı gibi ve bir çok siyasilerin iddia ettiği gibi, mesele; batının ihtiyacı olan petrol yolunun, Rusya tarafından kontrol altında bulundurulması için, başlatılmış bir savaş, değil mi bu?

Bize göre petrol faktörü yok. Rusya'ya göre biz, kötü bir örnek olacağız. Rusya bunu (petrol sebebinin) asıl siyasi amaçlarını gizlemek için, ileri sürüyor.

Bizim daha önceden duyduğumuza göre, bu savaşta kimyasal silah kullanılmıyormuş. Ne tür kimyasal silah kullanıldı?

Ben tam yetkili ve mes'ul bir kişi olarak diyorum ki, atom silahı hariç, her çeşit kimyasal silah kullanılıyor. Yalnız size çok az, bir iki çeşidinden bahsedeyim. Uçaktan atıldıktan sonra bir kısmı patlayıp, bir kısmı toprakta kalır, kalan kısım belli bir süre sonra patlar. Diğer biri çok küçük (zerre diyebileceğimiz) parçalara ayrılan ve bu parçalardan insan vücudunun herhangi bir yerine değdiğinde zehirleyip, bir iki dakika içerisinde öldürenler. Sivil halkın yaşadığı köy, kasabalara yangın bombaları atılmalar. Bir diğeri de, Amerika'nın Vietnam'da kullandığı ormanlara yönelik bomba. Bu bombanın atıldığı yerdeki ağaçların yaprakları ve yeşil arazi, çok kısa bir sürede sararıp, kurumaya başlar.

İmam Şamil'in Çarlık Rusyası'na karşı yiğit mücadelesi yıllarca devam etti ve neticede bir takım şartlardan dolayı, teslim olmak mecburiyetinde kaldı. Allah göstermesin, bu gün böyle bir şey söz konusu olabilir mi?

Bunun tekrarı çok zordur, yani mümkün değildir. Çünkü biz teslim olursak, bizi nelerin beklediğini, çok iyi biliyoruz. Bunların girdikleri köylerde ve şehirlerde (ele geçirdikleri yerlerde), neler yaptıklarını size anlatsaydım, sizler dehşete kapılırdınız, bunları insan haysalası kabul etmez. Bunun için bizler, dağlarda ölürüz, gene de teslim olmayız.

Bu zulümlerden kısaca bahseder misiniz?

Samaska Köyü'nde hiç silahlı kimse olmadığı halde, çok büyük bir kuvvetle saldırmışlar. İkiyüz elli tane insanı, kendi elleriyle mezarlarını kazdırmışlar ve vucudlarını doğrayıp gömmüşler, yüreklerini de çıkarıp mezarların üzerine koymuşlar. Çok küçük yaşta çocukları öldürüp, vucudlarına da kanları ile "Rus ayısı uyandı" yazdırmışlar. Utanarak söylüyorum ki, hamile kadınlara tecavüz etmişler.

Muhketi Köyü'nde, çocukların başlarını kesip, köpeklerle atmışlar. Grozni'de sağlam kalan, tek bir bina dahi yoktur. Ben kendime inanmıyorum ki, ben nasıl olur da, Sovyet Ordusu'nda bir subay olarak bulundum. Samaska'daki soykırım, Azarbaycan'ın Hocaali'ndeki soykırımdan, daha dehşetli bir soykırım idi. Öyle ki bunu, Fransız gazeteciler ve tv. muhabirleri görüntülediler. Fransa'ya gittiklerinde, hükümet bunların yayınlanmasını; kendi kadınları dehşete düşüp, bayılmaları için yasaklamıştır. Düşünün, Fransa bunun yayınlanmasını yasaklıyor.

Türkiye gibi halkı müslüman olan ülke idarecilerinden ve müslüman halklardan ne gibi istekleriniz var.

Adı İslam olan devletlerin hükümetlerinden, hiç bir şey beklemiyoruz. Çünkü şimdiye kadar, olaylar ve siyasetleri göstermiştir ki onlar, müslüman değildir. Politikacılarıdır. Müslüman kardeşlerimizden Allah razı olsun. Hangi devlette olursa olsun, bütün müslüman halklar, bize yardım ediyorlar. Hatta burada bizimle beraber savaşanlar bile var. Hiç te az olmayan yardımlar yapıyorlar. Son olarak şunu söyleyebilirim. Müslüman halklar, öz dinlerine yani Allah'ın Kitabı olan Kur'an-ı Kerim'e, sıkı sarıldıkları için, hayatlarını O'nun üzerine kurdukları için, hayatları hep doğruluk, dürüstlük üzerin kurulmuş ve Allah'ın Kitabı'ndan sapmamak için gayret gösteriyorlar. Fakat devlet başkanları siyasetçiler ise, bunun tam tersine, Kur'an ayetlerinin, Allah'ın Kur'an'daki buyruklarının, yanına yanaşmıyorlar, bundan uzaklaşıyorlar. Bunlar ile halklar arasında, büyük bir uçurum vardır. Ne yazık ki, siyasetçiler kapitalizm ve diğer sistemlerde bulunmayan fakat Kur'an'da bulunan, hayatın asıl gerçeklerine döner ve halklarıyla bir bütünlük arzederler, işte o zaman hayat güzel ve yaşanılır olacaktır.

Dünkü bombardıman konusunda da kısaca bilgi verirsiniz memnun olacağız.

Dün, Venedo şehri, uçaklar tarafından çok şiddetli bir bombardımana uğradı. Benim bulunduğum binaya da, bir hain tarafından yerleştirilen, sinyal veren bir parça konulmuş ve uçaklar, tam benim odamda bulunduğum zamana denk getirerek, karargâhı bombaladılar. Benim odamın yanındaki oda, tam isabet alarak, bina gördüğünüz gibi (konuştuğumuz alanın hemen 50 m. gerisindeki binanın enkazına doğru dönüp göstererek) ortadan ikiye bölündü. Allah'ın bir lufu idi ki ben, her zamankinden yarım saat önce, odamı terketmiştim. Benim ölümüm ise, ancak Allah-ü Teala müsaade ederse gerçekleşir. Ruslar, beni devamlı yok etmeye çalıştılar. Grozni'de bulunduğum sırada da, böyle bir şey gerçekleşti. Başkanlık Sarayı'nın bunkerinde (siperinde) oturuyorduk. Bizim, yine orada bulunmadığımız bir anda orayı, çok dakik isabetle bombaladılar. O zaman da, Allah onlara, beni öldürmeyi nasib etmedi.

Allah sizden razı olsun. Türkiye müslümanları adına tekrar teşekkür ediyor ve müslümanların selamını iletiyoruz. Bu mukaddes savaşınızda, anlattıkları gaybi yardımları esirgemeyip, daha bol ihsan etmesini yüce rabbimizden niyaz ediyoruz. İnşallah bir gün, özgür bir şekilde ve tüm kafirlerin dize geldiği, bağımsızlığınızı kabul ettikleri bir ortamda, karşılaşmak ümidiyle Allah'ın gaybi yardımlarını daha çok indirmesini diliyoruz.

Biz, 6 aydır bu büyük orduya karşı, savaşıyoruz. Bu savaşta Allah'ın bize yardımlarını çok müşahade ettik, yoksa bizim elimizde bir şey yok. Bu kadar şiddetli bombardımanlara ve bu kadar çok güçlü bir orduya karşı, Allah'ın yardımı olmasaydı, biz hiç bir şey yapamazdık. Bu derece büyük bir orduya, ancak Amerika ve Çin karşı durabilirdi. Fakat bizler, Allah'ın yardımıyla, çok az bir gücümüzle, yine de 6 aydır direniyoruz.

Biz son olarak şu ayetleri size hatırlatmak istiyoruz. "Eğer siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder." "İzzet, üstünlük ve şeref ancak Allah'ın, Rasülü'nün ve mü'minlerindedir." "Biliniz ki Allah'ın velilerine korku yoktur, onlar mahzun da olmazlar."

"Kafirlerin Saltanatı Sona Eriyor"

İslam Cemaati Komutanı Dr. İslam Halimov:
"Kafirlerin Saltanatı Sona Eriyor"

Dr. İslam Halimov, savaş başladıktan sonra, dört ayrı İslami cemaatin birleşmesinden oluşan, Cemaati-İslami'nin askerî komutanı. Savaş başlamadan önce, Grozni'de yaşıyormuş. Şehir hastahanesinde cerrah-doktor olarak çalışmış. Savaşın sonra oluşturulmuş, Gönüllü Müslüman Doktorlar Birliği'nin de başkanlığını yürütüyor. (07)

Değişik ülkelerden gelen müslümanlar, O'nun birliğinde savaşıyorlar. Kendisiyle Çeçenistan'ı konuştuk:

Savaşla ilgili genel bir değerlendirmede bulunur musunuz?

Öncelikle şunu söylemek istiyorum. Bu savaş, bir kısım gerçekleri ortaya çıkardı. Samimi olanlarla olmayanların kimler olduğunu belirgin hâle getirdi. İlk hükümette görevi olan pek çok insan, yurt dışına kaçtı. Gerçekten Allah için mücadeleyi göze alanlar kaldı. İman etmeyen ve Allah'a samimi kulluk yapmayan insanlardan, bize hayır gelmeyeceğini, kafirlerle dost olunamayacağını söylüyorduk. Şimdi kafirlerin asıl sıması görünmüştür. Halkımız da, gerçekten kime güveneceğini anlamıştır. Şimdiye kadar, bir kısım insanlar, çeşitli şeyler söylüyordu. Ancak bu gün bu ortaya çıkmıştır ki; bu halkın önderliğini Liberaller-Batıcılar yapamaz. bu toplumu harekete geçiremez, mücadeleyi yürütemez. Çünkü onların sağlam hiç bir akideleri yok. Önder ve imamları da yok, inançları da yok. Allah'a dayanmadan, bu mücadelenin ve bu işlerin, yürümeyeceğini de bilmiyorlar. Zayıf inancı veya inancı olmayan insanlar, bu mücadeleyi veremez. Bunu yalnız ve yalnız, sırf Allah için çalışanlar,

müslümanlar yapabilirler. Peygamberimiz bir hadisinde "Müslümanın ayağına batan dikenin bile, günahlarına kefaret olacağını" buyurmaktadır. Allah (cc), bizim daha fazla çaba göstermemizi istiyor. Cihadın daha fazla yayılmasını ve daha çok anınmamızı istiyor. Biz, müslümanlardan tüm dünyada islam'ı hakim kılmasını istiyoruz.

Zorluk ve güçlükler mutlaka olacaktır. Allah-ü Teala Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki: "Feinne meal üsri yüsra" "Her zorlukla beraber, bir kolaylık vardır" Yıllardır dünyada kafir komünistlerle kafir kapitalistler yarıştılar. Onlar, müslümanları hiç hesaba katmadılar. Müslümanları üçüncü sınıf insanlar saydılar. Aralarındaki tüm tartışma ve yarış, hükümranlıkları ve sömürleri içindir. Bunların tüm gayreti, kendilerinin, biraz daha güçlü olması içindir.

Artık kafirlerin saltanatı bitecektir, elhamdülillah. Afganistan'da oynanan tüm oyunlara rağmen, müslümanlar galip geldi. Şu anki durum, inşaallah düzelir. Sudan'da çok güzel. Yemen islamlaşmaya gidiyor. Bosna'da, tam olarak islam devletine gitmelidir. Kafirler, saltanatlarının bitip, islamlaşma döneminin başlayacağını, hiç hesap etmemişlerdi. Onlar tüm dünyada yükselen sesleri saklamaya, kırmaya çalıştılar. Çocukça bir saflıkla, Allah'a karşı koymak istiyorlar. Onlar istiyorlar ki, güneş doğmasın. Bu ilerlemeye, kafirler hiç bir şey yapamaz. Nasıl ki, sabahın olmasına hiç engel olamıyorlar. Sabah olup, güneş doğması haktır. Bu da öyle. Biz Allah'a hamd ediyoruz ki, bu mücadele içindeyiz. Son 200 yıl içinde, verdiğimiz şehidlerin adlarını, biz itharla anıyoruz. Verdiğimiz şehidler, Allah'ın rahmetidir. Biz islam'ı anlamadan önce, Kazakistan'da Kazakistan çöllerinde, sarhoş olarak savaşırken ölmediğimize hamdediyoruz.

Peki, şu an Kafkas Halkları'nın size desteği nedir?

Bir uçurumun kenarında da olsa, taşı yuvarlamadıkça, o aşağıya gitmez. Burada da cihada başlamak lazımdır ki, insanlar onu anlayabilsin. Yoksa, söz ile, dil ile, bunu anlatmak mümkün değil. inşaallah bu halklar da, cihadın tadını, duyup anlarlar. Onlar da anlaşırlar ki, tek kurtuluş yolumuz var. O da, hep beraber, bir vucud gibi birleşip, yeryüzüne Allah'ın kanunlarını yaymak.

Allah, her şey için bir vakit tayin etmiştir. Olabilir ki onların, bunu anlamalarının vakti gelmemiştir. Sabrederim. inşaallah onların da, anlama vakti gelecektir.

Allah-ü Teala nişanlı 5000 melek ile Bedir Ashabi'na yardımını buyuruyor. Allah, cihad eden tüm toplumlara bu manada yardımlarını gönderecektir. Allah'ın yardımı olmasa, biz hiç bir şey yapamayız. Biz, çok kısa bir zamanda bile, Allah'ın yardımını müşahade ettik.

Bir çok arkadaşımızın "Özgürlük Radyosu"ndan dinlediği bir şey var. Götürülen Rus askerleriyle roportajda bir çoğu şöyle söylüyorlar: "Bize çok zaman, hucum eden kuvvetler, beyaz elbiseler giymiş insanlardı." Biz inanıyoruz ki, bu Allah'ın gaybi yardımlarındandır.

Allah, siz müslüman kardeşlerimizden de, razı olsun. İnanın böyle durumlarda cihad yapılan bir yerde, ekmek-katık olmasa bile, insan, bir müslüman kardeşini gördüğü zaman, ondan güzel bir söz duyduğu zaman çok sevinir. Sizleri görmekte bizi sevindirdi. Bunda, büyük bir ruh yüksekliği var. Bu, Allah tarafından müslümanlara konulmuş bir hal.

Bizim yaptığımız bu şey, yani, gelip müslümanların derdlerini, problemlerini, sıkıntılarını öğrenip, ortak olmak; bunu gittiğimiz yerde insanlara-müslümanlara anlatmak; sizin yaptığınız cihadın yanında, hiç bir şey değil. Ancak burada şahid olduklarımızı anlattıktan sonra, buradaki kardeşlerimize yardım için gelen müslümanlar olursa, o zaman bir parça sevinebileceğiz. Buna vesile olduğumuz için... İnsanın nerede savaştığı, mücadele ettiği önemli değil. Önemli olan, mücadele içinde olması. Dün, Başbakan'la karşılaştık. Gazetemizin bir sayısında, kendisinin namaz kılarken, bir resmi yayınlanmış. O sayıyı kendisine verdik....

Allah, her şeyi bilendir. Biz Allah'a dua edeceğiz ki, bizim bir kısım yetkililerimiz, kırdıkları namazda samimi olsunlar. Ve bütün bu insanlar, eski demokratik fikirlerinden el çeksinsinler. İslami fikir ve amellerinde samimi olup, sadece Allah rızasını gözetmek için, hareket etsinler ve cihadın şuurunda olsunlar. Allah'a, bunun için dua edeceğiz.

Biz, Çeçenistan Müftüsü Kadirov ile de görüşmek istiyorduk. İslam Üniversitesi Rektörü Hac Mahir Bek, ile de görüşmemizi tavsiye etmişlerdi.

Savaşın ilk dönemlerinde, çok sayıda insanımız kaybolmuştur. Biz müslümanlar da, çok sayıda kafiri öldürdük. Sonraları müftümüz, olayları ince kavrayınca cihad ilan etti. Eski Müftümüz M. Hüseyin Askı Bekir idi. Bu savaş başlayınca kaçtı ve yardımcısı Kadirov, Çeçenistan Müftüsü seçildi.

Cihad, daha uzun süreceğe benziyor. Müftü şöyle diyordu: "Cihad dediğimde niyetim, müdafaa cihadıdır, saldırı cihadı değil." Yani, kendisine göre bir cihad ilan etti. O'na göre, sizin şu anda saydığınız isimlerin bir çoğu kendini feda ettiler. Niçin feda ettiler? Rollerini ifa etmek için, kendilerini feda ettiler. Sahneyi, kendilerinden sonrakilere terk ettiler. İnsan, rolünü kendisi seçiyor. Rolünü ifa edip etmemeyi de, kendisi seçiyor. inşaallah bundan sonra, daha iyi müslümanlar göreceğiz. Burada, eskiden şüpheli insanlar, daha fazlaydı. Biz, bu duruma şaşmıyoruz. Savaş bittiği zaman, Bakü'de

veya Moskova'da, onlardan bilgi alabilirsiniz. Cihada yardım adı altında, bu işi savsaklamaya çalışıyorlar. Bir de bu durumlarını, açıkça kimse bilmesini istemiyorlar. Peygamberimizin "İslam'ı, ilimsiz insanlar bozar" diye, bir hadisi vardır. Şu anda, insanlar İslam'dan uzaklaştırılarak, müttü taslaklarından daha etkin insan görebiliyor musunuz?

"Çeçenistan Kafkasya'nın Kalbidir"

Ukrayna Milli Meclisi Halklar Asamblesi Başkanı Anatolia Bey:
"Çeçenistan Kafkasya'nın kalbidir, kalb durursa, halklar ölür." (08)

Yaşlılığına rağmen, onsekizindeki gençlere taş çıkartan kararlılığı, azmi ve fedakârlılığına şahid olduğumuz, fikir ve aksiyon insanı. Şimdiye kadar, Türkiye'de ve yurt dışı seyahatlerimde, müslüman ve gayri müslim bir çok ilim adamı, kurtuluş mücadelesi veren kişilerle karşılaştım. Gayri müslim olanlarından, ilk defa insanı, fitri duygularından dolayı haksızlığa, zulme başkaldıran, böylesine yiğit bir insanla tanıştım. Üç yılını da tek kişilik hücrede geçirdiği 25 yıllık Rus hapishanesi hayatı, O'ndaki bu mücadele azmini bilmekten başka, bir şey yapmadığına şahid oldum. Ukrayna Milli Meclisi'nde Halklar Asamblesi Başkanı olan Anatolia Lupines, bir kaç günlük Çeçenistan seyahatimizde, beni o kadar etkiledi ki; O'nu tanıdığım dan beri müslüman olması için hep dua ediyorum. Din, dil, ırk ayrımı gözetmeden, mazlumlara yardım eden böylesi bir insanın, ahiretinin kurtulması için, Allah'a dua ediyorum.

Çeçenistan'da Bosna'da, Keşmir'de, Filistin'de, Cezayir'de, Türkiye Kürdistanı'nda müslümanlar üzerinde doruklaşan zulüm ve işkencelere, duyarsız kalan milyonlarca müslüman var. Bu müslümanları, duyguları körelmiş, imanı sorumluklarını yitirmiş olarak görünce, Peygamber Efendimizin şu mealdeki hadis-işerifi, beynimize bir tokmak gibi iniyor: "Dünyanın herhangi bir yerindeki müslümanın, ayağına batan dikenin acısını, dünyanın öbür yanındaki müslüman hissetmezse, bizden değildir."

Anatolia Bey ile birlikte tanıştığımız Oleg Bekul'ta, altı aydanberi Çeçenistan'da Çeçenlerle beraber, Ruslar'a karşı savaşan, Kiev doğumlu bir Hristiyan. Çeçenistan'daki müslümanlara yapılan zulüm, tecavüz, işkence ve tehirci seyirci ve sessiz kalan, kılını, cebini, elini kıpırdatmayan, sözümona müslümanlar bir tarafta; ailesini, bütün değerli varlıklarını bir kenara bırakıp, Çeçenler'e yardım için, hayatını ortaya koyan, müslüman olmayan bu insanlar bir tarafta.

Ben bu iki insana gıpta ettim. Rabbinden bu iki insanı ve bunlar gibi fitratı temiz, mücadelecı insanların, müslüman olması için, niyazda bulunuyorum. Müslümanların çoğunluğunun duyarsız kaldığı Çeçenler'e sahip çıkan, bu gibi yiğitleri alkışlıyor ve onlara teşekkürlerimi sunuyorum. Zulme uğrayan kardeşleri için, kılını kıpırdatmayan, elini cebine sokmayan, zamanını onlara ayırmayan müslümanlara da, yazıklar olsun diyorum...

Sayın Anatolia Bey, Rusya ile Çeçenistan arasındaki savaş hakkında, bize genel olarak neler söyleyebilirsiniz?

Eski Çarlık Rusya'sı da dahil olmak üzere, Sovyetler Birliği toprakları üzerinde yaşayan halklar, hiç bir dönemde, Rusya hegemonyasını kabul etmemişlerdir. İster Çarlık Rusyası'nda, isterse Sovyetler Birliği döneminde halklar, zaman zaman ayaklanmışlardır. Bildiğiniz gibi Rusya Federasyonu, Sovyetler Birliği'nin üyesi bir devlet olup, Rusya Federasyonu'na dahil, bir çok devlet var idi. Çeçenistan'da Rusya Federasyonu'na bağlıydı. Nufusu ve arazisi, oldukça küçük bir devlet olan Çeçenistan, Rusya Federasyonu'nun Sovyetler Birliği'nden ayrılmasıyla, tek taraflı olarak, Rusya Federasyonu'ndan ayrıldığını ve bağımsızlığını ilan etti. Çeçenistan'ın küçük bir devlet olmasından dolayı, Rusya'nın müdahalesinin ilk günlerinde ve aylarında, dünya gündemine pek girmedi. Gündeme girmemesinin bir diğer sebebi, Batılı ülkelerle Rusya arasında, Aralık 1994'de yapılan petrol mutabakatlarıdır.

Çeçen Halkı, Rusya ile savaşmaktan yana değildi. Fakat Rusya devleti onları savaşmaya mecbur etti. Bildiğiniz gibi, her halkın bir sembolü vardır. Çeçen Halkı'nın da sembolü 'kurt'tur. Sirkte, ehlileştirilmiş bir çok hayvanı; ayı, maymun, aslan vb. görebilirsiniz. Fakat, asla bir kurt'u, sirkte göremezsiniz. Kurt, özgürlüğün, başına buyrukluğun, serbestliğin bir sembolüdür. Çeçenler, bundan dolayı kurt sembolünü benimsemiş, bir halktır. Çarlık Rusyası ve Sovyetler Birliği döneminde Çeçen Halkı, hiç bir zaman, Rusya'nın hegemonyasını kabul etmemiştir. En küçük fırsatta ayaklanmışlardır. Çeçenistan tarihi, bu tür ayaklanmalarla doludur. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla, Ukrayna, Batık Ülkeleri olan Letonya-Estonya-Litvanya, Özbekistan, Kazakistan, Azerbaycan, Emenistan vb. ülkeleri bağımsızlığa kavuştular.

Çeçenistan'da yaşayan Çeçen Halkı'nın da, Rusya Federasyonu'nun üyesi bir halk olarak ve de tabii olarak, bağımsızlık hakları idi. Fakat Moskova, politikası gereği, Çeçenler'e bu hakkı tanımadı ve Çeçenistan'ı işgal etti.

Bildiğimiz kadıyla sizler, Ortodoks mezhebine mensub bir Hristiyanınsınız. Ruslar'a karşı, müslüman Çeçenlerle, neden beraber oluyorsunuz? Hatta, bundan da öte, Ukrayna askerlerinden gönüllü olarak, Çeçenlerle beraber Ruslar'a karşı savaşmak isteyenlere, izin veriyorsunuz? Bunun sebebi nedir?

Ruslar'ın kökeni karışıktır. Tarihte Ruslar, derebeylik ve hanlıklar halinde, kuzey Rusya'da yaşıyordu. Bir çok da boyları vardı. Bunlar, tarihte de, çevrelerinde yaşayan halklara, tahakküm etmeyi tasarlamaşlar ve sürekli olarak, bu halklara saldırmışlardır. Güneye doğru inip, bütün bu halkları, hegemonyaları altına alabilmişlerdir. Ukrayna halkı da, bunlardan birisidir. Bizler Ukrayna Halkı olarak da, ötedenberi Ruslarla mücadele halindeyiz. Sovyetler Birliği'nin 1988-89'lu yıllarda, dağılmasıyla birlikte, Ukrayna, Azerbaycan, Ermenistan gibi halklar, bağımsızlığa kavuştular. Çeçenistan halkı da, bu hakkını kullanmak için, bağımsızlıklarını ilan ettiler. Fakat Rusya buna, ilk zamanlar ekonomik imkânsızlıklarından dolayı, müdahalede bulunamadı. Sadece bazı yaptırımlar uyguladı. 1994 yılı sonlarına doğru, ekonomik yönden de biraz güçlenince, Çeçenistan'a saldırdı. Böylelikle Çeçenistan'ı işgal etti.

Biz Ukrayna halkı olarak, bu haksızlığı kabul etmiyoruz. Bağımsızlık, Çeçen halkının da hakkıdır. Biz, bütün halkların bağımsızlığından yanayız. Bütün halklar, özgür yaşama hakkına sahiptir. Bu hakkı, hiç bir kuvvet, zorla iptal etmemelidir. Biz, bundan dolayı, Rusya'nın, Çeçenistan'ı işgaline karşı mücadelesinde, Çeçen halkına, her türlü desteği vermeye gayret ediyoruz. Bu bizim, hem insani görevimiz; hem de aynı zamanda, dolaylı olarak kendi ülkemizi korumaktır. Bizde bir atasözü vardır: "Komşun, evinde rahat olmalıdır ki; sen de evinde, rahat olabilesin." Yani, komşun evinde rahatsız oluyorsa, bu rahatsızlık bir gün size de dokunacaktır. Eğer Çeçenistan, bu bağımsızlık savaşını kaybederse; Rusya, diğer halklara ve devletlere de saldıracaktır. Biz, buna kesin olarak inanıyoruz. Çünkü biz, Rusya'yı çok iyi tanıyoruz.

Dünya halklarına, Rusya'nın Çeçenistan'a müdahalesi noktasında daha ne gibi mesajınız olacaktır? Ben, öncelikle bir tesbitte veya espride bulunmak istiyorum. Dünyada bir çok halk kitlesi, kurt'u bir sembol olarak benimsemiştir. Bence bu halklar, bu sembole layık değillerdir. Bu hakka sahip olan tek halk, Çeçenler'dir. Dünya halklarından bir çoğu, Çeçenistan'ın dünyanın neresinde olduğunu bile bilmiyorlar. Hatta Çeçen adını duymayan, halklar bile vardır. Ben, bütün halklardan şunu istiyorum. Kendi gazetecilerini ve TV muhabirlerini buraya, Çeçenistan'a göndersinler. Burada çığnayan insan haklarını, görsünler ve burada olan bitenleri, bütün gerçekliğiyle, halklarına duyursunlar. Bu gün Çeçenistan'a müdahale eden Rus birliklerinde, özel bir birim vardır ki; bunların Çeçenistan'da işlediği cinayetleri değil görmeye, insanları anlatmaya bile yüreği dayanmıyor. Bunların gözünde, çocuk-ihthiyar, kadın-erkek, asker-sivil arasında hiç bir fark yoktur. Bunların işlediği cinayetleri, insanın haysalası almıyor. Buradaki katliam, bana göre sadece, Çeçen halkının katliamı değildir. Tüm dünya halklarının katliamıdır. Çığnayan insan hakları, tüm dünya halklarının haklarıdır. Gelsinler, bunları görsünler, halklarına bu zulümleri ifşa etsinler.

Rusya, Çeçenistan'ı niye işgal etti?

Bu konuyla az ilgili olmasına rağmen, öncelikle şunu söyleyeyim. Çeçenistan, Kafkasya'nın kalbidir. Kafkasya'nın kalbi durursa, tüm Kafkasya halkları ölür. Eğer Ruslar tarafından tekrar esaret altına alınırsa, tüm Kafkasya esarete düşecektir. Çeçenistan kurtulursa, tüm Kafkasya kurtulacaktır. Bildiğiniz gibi Çeçenistan, eskiden (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği dağılmadan önce) Rusya Federasyonu'na dahil, özerk bir cumhuriyet idi. Çeçenistan gibi bir çok özerk cumhuriyet, Rusya Federasyonu'na üye idiler. (Tataristan, Osetya, Kabartay-Balkarya Cumhuriyeti vb. gibi) Rusya Federasyonu da, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne üye ülkelerden (Ukrayna, Kazakistan, Tacikistan, Azerbaycan, Özbekistan, Türkmenistan vb.) birisi idi. Sovyetler Birliği dağılınca, Rusya eskidenberi sömürdüğü kaynaklardan mahrum kaldı. Hatta, bu Sovyetler Birliği ülkelerinden bir çoğunu, 1990 yılında, işgal etti. Azerbaycan, Baltık Cumhuriyetleri vb. gibi. Uluslararası baskıdan dolayı, buralardan askerlerini çekmek zorunda kaldı. Bunlarla ortak ittifaklar oluşturma yoluna gitti. BDT (Bağımsız Devletler Topluluğu) böylece oluştu. Böylelikle, kısmi olarak da olsa, onları siyasi hegemonyası altına aldı.

Rusya, 1990 yılında, Federasyonun bünyesinde bulunan, bütün özerk cumhuriyetlere, yeni federasyon nizamnamesi imzalamak için, çağrıda bulundu. Çeçenistan buna itiraz etti, karşı geldi, bu federasyona katılmayacağını ilan etti. Rusya ise, Çeçenistan'a bir ultimatomla, Çeçenistan'ın eskiden olduğu gibi, federasyona üye olmasının zorunlu olduğunu bildirdi. Çeçenistan'ın buna kesin olarak karşı çıkması üzerine, önceleri askerî gücü yetmediği için, bazı ufak tefek yaptırımlar uyguladı. Ne zaman ekonomik ve askerî güce sahip oldu; işte o zaman (Aralık 1994), Çeçenistan'ı işgal etti.

Bizim bildiğimiz kadıyla, 1991 yılında Çeçenistan bağımsızlık ilan etmişti. Rusya, neden hemen askerî müdahalede bulunmadı da 1994 Aralık ayında işgal etti? Rusya Federasyonu, 1993 yılına kadar ekonomik olarak çok zor durumda idi. En önemli sebebi budur. 1993 yılına gelindiğinde, beyannameler göndererek Çeçenistan'ın federasyonda kalması hususunda ısrar etti. Bu ısrarın en önemli sebebi, Çeçenistan'a bağımsızlık verirse, Tataristan, Kabartay-Balkarya, Osetya vb. özerk cumhuriyetlerin de, bağımsızlık isteyeceklerini tahmin etmesiydi. İkincisi, 1993 yılında Çeçenistan'ın dış ülkelerle petrol anlaşmaları yaparak, Çeçenistan'ın ekonomik olarak da durumunu düzeltmek istemesiydi. Sizde bildiğiniz gibi Rusya'nın, Çeçenistan'ın kendi toprağı olduğunu iddia etmesinin en önemli sebebi, Çeçenistan'daki petrol yataklarıdır. Buna karşılık ise Çeçenler "Rusya Federasyonu'nun, nasıl Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nden ayrılmak hakkı ise, bizim de Rusya Federasyonu'ndan ayrılmak hakkımızdır." diye, iddialarda bulundular. Savaş başlamadan 2 ay önce, Dudayev'le yaptığım bir görüşmede Dudayev bana: "Çeçenistan, dünyanın en kaliteli petrollerine sahiptir. Biz inşaallah bunları dünya ülkelerine arzettiğimizde, dünya devletleri, Kuveyt petrollerinden daha kaliteli olan bizim petrolümüze yöneleceklerdir. Böylelikle halkımız, büyük bir ekonomik güce ve stratejik bir konuma sahip olacaktır." demişti.

Savaştan önce Çeçenistan, Rusya Federasyonu'ndan çıktıktan sonra, Çeçen mühendisleri, projeler oluşturarak petrol gelirlerinden elde edilen ekonomik imkânlarla, büyük toplu konut projelerini gerçekleştirdiler. Böylece Çeçen halkı, daha iyi bir hayat standardına ulaşma işaretleri verdi. Rusya Federasyonu'ndan, bir kaç sene önce ayrılan Çeçenistan'ın, kısa bir sürede, Rus halkından daha iyi bir gelir düzeyini ve hayat standardını yakalamasını, Rus idareciler hazmedemediler.

Diğer bir sebep, Azerbaycan'ın sahip olduğu petrolleri, dünya ülkelerine arz ederek, pazarlama anlaşmalarının, son safhalara ulaşmasıdır. Azerbaycan'ın bağımsızlığını tanıdığı için, ona bir şey yapamıyordu. Çeçenistan'ı da elinden kaçırırsa, Kafkaslar'daki hakimiyetinin, tamamen elinden gideceğini sezinlemesiydi.

Batı'nın bu işgale kayıtsız kalmasının en önemli sebeplerinden birisi, Rusya ile Aralık 1994'de yaptığı anlaşma. Bundaki maddelerden birisinde, Çeçenistan probleminin, iç meselesi olduğunu kabul etmesidir.

Sayın Oleg Bey, Çeçen olmamanıza rağmen, Ukrayna'dan gelip, 6 aydan beri Çeçenistan'da Ruslar'a karşı, hangi gaye uğrunda savaşıyorsunuz?

Ben aslen Ukrayna'lı değilim. Fakat Ukrayna'da doğduğum için, Ukrayna vatandaşıyım. Annem de, babam da Rus'tur. Çeçenistan'da Çeçenlerle beraber, Ruslar'a karşı savaşmamın en önemli sebebi; kendi evini kurtarmak istiyorsan, uzakta da olsa savaşabilmelisin. Bizim, bir atasözümüz vardır: "Eğer evinde rahat yaşamak istiyorsan; komşun da, evinde rahat yatabilmelidir."

Ben, Rus halkına karşı savaşmıyorum. Ben, sadece Çeçenler'e zulmeden, onları ezen, Ruslar'a karşı savaşıyorum. Çünkü bunlar, Çeçen halkını esaret altına almak istiyorlar. Ben bunlara karşı savaşıyorum.

Her ikinize de çok teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Ümmetin İftihârı: Şamil Basayev

Çeçenler, ülkelerini işgal eden Rus kuvvetlerine karşı, yiğitçe direnmişler ve her türlü imkânsızlığa rağmen, Ruslar'ı ülkelerinden çekilmeye mecbur bıraktılar. 1996 Ağustos ayına kadar süren savaş boyunca, Çeçenler direniş destanları yazdılar.

Destan yazarlarından birisi de Şamil Basayev'dir. Selam Gazetesi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olduğum dönemde, gazetenin Ankara temsilcisi Talip Özçelik ile birlikte; Türkiye'den Çeçenistan'a, savaş döneminde giden ilk gazeteciler olduk. Önce, uçakla Azerbaycan'a gittik. Orada bulunan Çeçen dostlarımız vasıtasıyla ve tercümanlığımızı yapan Can Dostumuz Yasir Abbasov ile Azerbaycan-Dağıstan sınırını kaçak olarak geçip, yaklaşık 200-250 km. uzunluğunda bir karayolunu, kaçak olarak katedip, Çeçenistan'a girdik. (09)

Naiber-Alleroy üzerinden, Genel Kumay Karargâhı'nın bulunduğu Vedeno şehrine ulaştık. Burada bizi Şamil Basayev karşıladı.

Şamil Basayev, ilk gördüğüm anda, Fetih Suresi'nin son ayetlerini hatırlattı. "Muhammed Allah'ın Rasûlü'dür. Ve O'nunla birlikte olanlar da kafirlere karşı zorlu, kendi aralarında ise merhametlidirler."

Kendisiyle yaklaşık 45 dakika yaptığımız görüşmede, sıcakkanlı, canayakın ve sempatik bir izlenim bıraktı. Görüşmemizin akabinde hemen yanıbaşımızda bulunan askerleriyle aralarında geçen diyalogları bana, Şehid Reisimiz Metin Yüksel'i hatırlattı. Askerleriyle olan samimi ve şakalaşan davranışları, tıpkı Metin Yüksel'in davranışı gibi idi.

Kendisiyle tanışma faslını bitirdikten sonra, sıcak temasın bulunduğu cephelere gitmek isteğimizi söylediğimizde, bize çok tehlikeli olduğunu ve korkabileceğimizi söyledi. Ben de kendisine Afganistan'da ve Bosna'da, cephelerde bulunduğumu anlattım. Bunun üzerine işaret parmağı ile bir tarafı işaret ederek, "Şurada 3 km. ilerde on günden beri Ruslar'la savaşıyoruz. Sizi oraya götürebilirim." Cephe durumu nasıl olduğunu sordumuzda ise cevabı şaşırtıcıydı "Yaklaşık yüze yakın tank ile bize saldırdılar. On günden beri bir adım ilerleyemediler. Fakat on gündür Vedeno'yu uçaklarla bombardıman ediyorlar. Şehirde isabet almadık bina neredeyse kalmadı. Maalesef, uçaklara karşı uçaksavarlarımız yeterli değil. Bizim elimizdeki uçaksavarlar 1.000-1500 m. menzilli. Uçaklar ise 3.000 m. den aşağıya inmiyor. Yukarıdan bombaları sallayıp kaçıyorlar. Bizim ise elimiz kolumuz bağlı, sadece taciz atışı yapabiliyoruz. Ama karada bir adım bile atılmıyoruz. On günden beri, sadece kırk kişi karşısında, bir adım bile ilerleyemiyorlar." Bu konuşma esnasında sağımızda, solumuzda bir sürü asker bulunmaktaydı. Ben bu askerleri göstererek "Cepheye neden daha fazla asker götürmüyorsunuz?" diye sorduğumda, beni hayrete düşüren şu cevabı vermişti "İhtiyacımız yok. Sadece bu askerleri bazen 24 saatte, bazen iki günde bir değiştiriyorum." Bu cevap karşısında o anda biraz inanmamıştım, daha doğrusu mutmain olmamıştım. Karşımdaki yiğit müslümanın, yalan söylemediğine kesin kanaat getiriyor olmama rağmen, söyledikleri bana imkânsız gibi gelmişti. Kendisiyle görüşmemiz uzadıkça, içimde bir yakınlık, sıcaklık oluşmaya başladı ve söyledikleri bana Hz. İbrahim (as) ile Cenab-ı Hak arasında geçen kıssayı hatırlattı.

"Hani İbrahim: 'Rabbim bana ölülerini nasıl dirilttiğini göster' demişti. (Allah O'na): 'İnanmıyor musun?' deyince 'Hayır (inandım), ancak kalbimin tatmin olması için.' demişti. Öyleyse dört kuş tut. Onları kendine alıştır, sonra onları (parçalayıp) her bir parçasını bir dağın üzerine bırak, sonra da onları çağır. Sana koşarak gelirler. Bil ki, şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." Bakara Suresi 60

Kendisiyle kısa görüşmemiz sonunda, Aslan Mashadov ile görüşmemizin akabinde gelip, bizi alarak 3 km. ilerdeki cepheye, birlikte gitmeyi kararlaştırdık. Fakat bizim Genel Kurmay Başkanı Sayın Aslan Mashadov ile görüşmemiz sonunda akşam oldu. Ertesi gün de, olağan üstü bir bombardıman yaşadık. Karagâhın, Vedeno'yu boşaltma kararı, ertesi gün, ilkindiden sonra başladı. Kafkasya'nın kahramanı, yiğit insan, Şamil Basayev ile bir daha yüz yüze gelemedik.

Bu görüşmemizden iki hafta sonra Şamil Basayev, Ruslar'ı dize getiren o meşhur Budennovsk Baskını'nı gerçekleştirdi. Bu baskının, ajanslarda birinci haber olarak yer almasıyla, biz de haberdar olduk ve ilk duyduğum andan itibaren, bu yiğit müslüman kardeşimizin eyleminin başlarıyla neticelenip, sağ salım ülkesine dönmesi için, namazlardan sonra dua ediyordum.

O günlerde Çeçenistan Cumhuriyeti Güvenlik Bakanlığı Özel Şube Başkanı dostumuz Hüseyin Gurbanov ile telefon bağlantısı kurup, Şamil Basayev'in yaptığı eylem hakkında, ayrıntılı bilgi almaya çalıştık. Hüseyin Gurbanov'un Bakü'den 21 Haziran 1995 tarihinde geçtiği faksta şöyle diyordu:

Basayev Ruslar'a Kök Söktürdü

6 aydır Rusya siyasi liderleri ve Çeçen liderlerinin gerçekleştiremediklerini, General Mayor Şamil Basayev, bir günde gerçekleştirdi.

Rusya Başbakanı Çerno Mirdin, Çeçenistan topraklarında bütün askeri hareketlerin durdurulması hakkında, resmi anlaşma imzaladı. Rusya resmi temsilcisi heyeti Grozni'ye gelmiştir. Burada Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Heyeti temsilciliği binasında, Çeçenistan tarafı ile sulh konuşmalarına başlamışlardır. Bu görüşmelerde Çeçen tarafını, Çeçenistan eski Başsavcısı Osman İmayev temsil etmekte.

Şamil Basayev 1965 yılında doğmuştur. Hava Kuvvetleri Okulu'nu bitirmiştir. Afganistan'da Afgan Mücahidleri tarafında ve Tacikistan'da muhalefet saflarında savaşmıştır. Abhazya'daki savaşlarda "Patpolkovnik" rütbesi (iki yıldız) almış olup, Çeçenistan savaşında ise Dudayev, Şamil Basayev'e "Polkovnik" rütbesi vermiştir. Bu günlerde ise (14-15 gün önce) Basayev'e "General Mayor Harbi rütbesi" ve "Halk Kahramanı Harbi rütbesi" verilmiştir. Şamil Basayev hali hazırda Hasavyurt şehrinde dir. Haziran'ın 15'inde, saat 12.30'da plaka numarası olmayan iki Kamaz marka kamyon ve bir Uaz marka otomobille, Çeçenistan'ın Neftkumsk şehrinde, Budennovsk şehri tarafına hareket etmiştir.

Budennovsk şehri, 1799 yılında kurulmuştur. Stavropol Eyaleti'nin Budennovsk ili'nin merkezidir. Kuma Çayı'nın kenarında kurulan şehrin nüfusu 54.000 civarındadır. Şehirde kimyasal maddeler üreten bir fabrika olup, bu yönüyle stratejik önemi vardır. Budennovsk şehrine giren Basayev ve askerleri bir kaç saat içerisinde, şehir hastahanesini ve postahanesini, ele geçirmişlerdir. Artık o andan itibaren (15 Haziran) Budennovsk şehri ile dünyanın telefon bağlantısı kesilmiştir. Saat 20.30'da

ele geçirilen şehir hastahanesine, 30 kadar gazeteci gelmiştir. Şamil Basayev burada yaptığı basın toplantısında "Kendisinin ve askerlerinin terörist olarak kabul edilemeyeceğini beyan etmiştir." O "Biz Çeçenistan'ın kurtuluşu ve bağımsızlığı uğrunda mücadele ederiz. Yalnız siyasi talepler öne sürüyoruz." demiştir. Ve bazı istekler öne sürmüştür. Bu istekler:

1-Rusya ordusu Çeçenistan'dan çıkarılmalıdır.

2-Savaş bir an evvel durdurulmalıdır.

3-Dudayev'le bir an evvel görüşmelere (anlaşma hükümleri konusunda) başlanmalıdır.

4-Çeçenistan'da kuruluşuyla ilgili yeniden seçimler yapılmalıdır.

Basayev, daha sonra taleplerinin yerine getirilmediği ve binaya karşı hucum olduğu takdirde; binadaki rehinelere öncelikle askerler, devlet organlarında çalışanlar, sonra da sağlam erkeklerin vurulacağını; kadın, çocuk ve hastalara ise dokunulmayacağını ve hali hazırda hastabakıcıların vazifelerini yerine getirmekte olduğunu belirtti.

Gazeteciler, Şamil Basayev'e şu soruları sordular:

Nasıl oldu da siz Budennovsk şehrine kadar gelebildiniz?

"Bizim esas maksadımız Moskova'ya kadar gidip, buradaki yaptıklarımızı, Moskova'da da gerçekleştirmektir. Paramız olsaydı, bu hiç te zor olmayacaktı. Her üç kamyon da, oldukça rahat hareket ediyordu. Her polis geçiş noktasında, polislere bir miktar para verdik, buradaki her adam için 500 Ruble'den 50.000 rubleye kadar rüşvet verdik. (1 dolar yaklaşık 50.000 Ruble) Paramız kalmadığından bizde burada kaldık. Biz sonuna kadar sözümüzde duracağız" diyerek Şamil Basayev basın toplantısını sona erdirdi.

Haziran'ın 19'unda Basayev ve askerleri, Moskova saatiyle 16.00'da hastahaneyi terk ettiler. 5 lkarus otobüs ve bir kamyon olan konvoy; Çeçenler, Rusya Parlamentosu'nun temsilcileri, yerli hakimiyet organlarının temsilcileri, 13 gazeteci ve 120 gönüllü iştirak etmiştir. (Aynı zamanda otobüslerin her birinde güvenlik açısından bir miktar rehineyi bulundurmaktadırlar) Artık hastahanedeki rehinelere çıkarılmıştır. Halihazırda Grozni'de anlaşma için konuşmalar devam ediyor. Bu konuda basına malumat verilmektedir. Taraflar askeri hareketlerini şu an durdurmuş bulunmaktadır.

Rusya Başbakanı Çernomyrdin "Basayev ve askerleri, Çeçenistan arazisine varınca kanun karşısında cevap vereceklerdir. Bütün meseleler Rusya kanunları çerçevesinde halledilecektir." demiştir. O'nun bu sözlerine göre, hiç bir iyi niyetten söz edilemeyeceği, söylenebilir.

Şu an Moskova'da Kremlin'deki "Ak Ev" in korunması güçlendirilmiştir. Rusya Parlamentosu'nda güvenlik meseleleri üzerine oluşmuş komite, hükümete güvensizlik kararı vermiştir.

Olay dünya basınında ve siyasi çevrelerinde şok etkisi yapmıştı. Gerçekte Şamil Basayev ve arkadaşları, askeri olarak çok büyük bir operasyon gerçekleştirmişlerdi. Bu olayın büyüklüğünü, askeri operasyonlarda uzman olanlar ve bu sahada çalışanlar daha iyi kavrayabilirler.

Çünkü bir zamanlar İsrail güvenlik güçlerinin, Entebbe Baskını'nda gösterdikleri başarı, dünyanın dilinde, aylarca sakız olmuştur. Nihayetinde kaçınılan bir uçağa, yabancı bir ülke havaalanında yapılan başarılı bir operasyonla, uçak kaçırılanlar etkisiz hale getirilmiş, rehinelere sağ salım kurtarılmıştır.

Gerçekten bir başarı idi. Fakat İsrail'in elindeki imkânlar, göz önüne alınacak olursa; Şamil Basayev'in başarısının yanında (askeri olarak) çok sönük kalmaktadır.

Kanaatime göre, Şamil Basayev'in gerçekleştirdiği bu operasyon, İslam tarihinin, ender olayları arasında, yer alacak bir olaydır. Çünkü yaptığı iş, muhtevası ve sonucu bakımından mükemmel bir olaydır.

Şamil Basayev'in 15 Haziran 1995 günü başlayıp 20 Haziran 1995 günü zaferle sona eren, tarihi operasyonu ile ilgili, o günlerdeki değerlendirme yazımı, burada tekrar sizlerle paylaşmak isterim.

Alemlerin yaratıcısı Allah Azze ve Celle, nelere kadir değil ki. Rabbimiz kendi dinine yardım edenlere, kendi yoluna sadakat gösterenlere, katından nimetler ihsan ederek, onları başarılı kılmaktadır.

Yüzyıllardır eğik olan müslümanların başını kaldıran, kafirler karşısında zillet içerisinde olan müslümanların, birazını olsun, izzete kavuşturan İmam Humeyni'den sonra, müslümanlara ferahlık veren, kafirlere ise dünyayı dareden, iki olayı zikretmek istiyorum.

Bunlardan birincisi 23 Ekim 1983 günü sabahın erken saatlerinde, bir kaç saniye ara ile, Lübnan'da bulunan ABD ve Fransız elçilikleri, iki müslümanın iftiharî saldırısı ile yerle bir olurlar.

ABD elçiliğinde 241, Fransız elçiliğinde ise 49 olmak üzere, toplam 290 kişi öldürölüp, yüzlercesini yaralayanca; Amerika'lı ve Fransız askerler hemen o gün arkalarına bakmadan, Lübnan topraklarını terkettiler.

Dünya emperyalizminin, kolu kanadı kırılmış Rusya Şubesi'de, bu tür bir iftiharî eylemle 15 Haziran 1996 günü sarsıldı. 20 Haziran 1996 günü de, Şamil Basayev'in şanlı zaferi ile neticelenen olayda, eli kolu bağı olarak, Şamil Basayev'in istediği şartlara ses çıkaramamıştı.

"Mü'minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri sözde sadakat gösterdiler; kimisi adağını ödedi, kimisi de bekliyor (Şehid oluncaya kadar doğuşeceklerine dair söz verdiler, kimisi şehid oldu, kimisi de şehid olmayı bekliyor) Onlar asla verdikleri sözü değiştirmediler. Ahzab 23

Şamil Basayev ve arkadaşlarının, başlanındaki temel faktörün, yukarıdaki ayet olduğunu zannediyorum. Çünkü şehadeti göze almadan, bu eylemin gerçekleşmesi mümkün değildir. Sebebi ise, Budennovsk şehri, Çeçenistan sınırına 180-200 km. uzaklıkta bir Rus şehri olmasıdır. Buraya saldırıp, sağ kurtulmak milyonda bir ihtimaldir. Rabbimizin inayeti ile bu milyonda bir ihtimal gerçekleşti ve Şamil Basayev, yüzünün aklı ile, bu eylemden zaferle çıktı.

Şamil Basayev 1965 doğumlu olup, ilk savaş tecrübesini, Afganistan'da Ruslar'a karşı mücahidlerin safında edinmiştir. Üç yıl Abhazlar'ın yanında, Kafkasya'nın bir çok yerinden gelen müslüman savaşçılarla, Gürcistan kuvvetlerine karşı savaşmıştır. Rusya'nın da desteklediği Gürcistan kuvvetlerine karşı, bölge müslümanlarının oluşturduğu Birleşik Kafkas Halkları Ordusu'nun komutanı olur. Savaşın sona erip, barış görüşmelerinin başlaması üzerine ülkesine döner. Çeçenistan'da büyük bir halk kitlesi tarafından, sevinç gösterileri ile karşılanır. Çeçenistan'a döndükten kısa bir süre sonra da, Tacikistan'a geçer ve Rusya yanlısı hükümete karşı, kıyam eden müslümanların yanında savaşır. Çeçenistan'da durum gerginleşince ülkesine dönmek zorunda kalır. 1994 Aralık ayında, Rus işgal kuvvetlerine karşı, Dudayev'e bağlı Hükümet kuvvetleri'nin bir komutanı olarak savaşta yerini alır. Bütün bunların arasında, Çeçenistan'ın bağımsızlığını dünyaya duyurmak maksadıyla ilki Türkiye, ikincisi Almanya'ya olmak üzere iki Rus uçağını kaçıtır.

1991 Kasım ayında, Tupelov 154 tipi Rus yolcu uçağını 171 yolcusu ile Ankara Esenboğa Havaalanı'na indirir, hiç bir yolcuya zarar vermez.

Türk yetkili makamlarına "Şeriatımızı ve bağımsızlığımızı dünyaya duyurmak için bu eylemi gerçekleştirdiğini" açıklar. Yetkililer "Basın toplantısında 'şeriat' kanstırmazsan seni serbest bırakır, ülken'e dönmene izin verilir; aksi takdirde, seni iade ederiz" pazarlığında bulunurlar. Şamil bunu kabul ederek basın toplantısında "Ülkemizin bağımsızlığını dünyaya duyurmak için, bu eylemi gerçekleştirdim" der. Ülkesine döndükten kısa bir süre sonra ikinci bir Rus uçağını, bu sefer Almanya'ya kaçıtır. Alman makamları da, O'nu serbest bırakırlar.

İnguş Cumhuriyeti'nde yayınlanan, yerel bir gazetede yer alan bir yazıda, Şamil Basayev'in Çeçen dilinde şiirlerinin yayınlandığını ve ağzına kesinlikle içki koymadığını ve beş vakit namazını kıldığını kaydedilmektedir.

Şamil Basayev ve arkadaşlarının gerçekleştirdiği ve ümmetin yüzünü güldüren tarihi Budennovsk Baskını'nı ana hatlarıyla şöyle bir hatırlayalım:

15 Haziran 1995: Çeçenistan'a 180 km. uzaklıktaki, Rusya Federasyonu'nun Stavropol Eyaleti Budennovsk şehri 54.000 nüfusludur. Yerel saatle 14.30 sularında şehir merkezi, Şamil Basayev ve 100 kadar arkadaşı tarafından basılır. İlk ele geçirilen yerler, şehrin merkezi postahanesi ve emniyet müdürlüğü binalarıdır. Şehrin haberleşme sistemi imha edilir. Emniyet güçleri tesirsiz hale getirilir. Çıkan çatışmalarda Şamil Basayev kuvvetlerinden 8 müslüman şehid olur. Şehrin hastahanesi ele geçirilir ve içerisinde bulunanlar rehin olarak alınır. Bir başka grup mücahid de, 4 otobüs rehine ile şehrin güneyinde ve doğusunda etrafları, güvenlik güçleri tarafından kuşatılır. İlk günkü Rus zayıfatı ise 10'u polis olmak üzere 25 kişidir.

Şamil Basayev yaptığı ilk açıklamada Çeçenistan'daki Rus işgali kaldırılmazsa; ellerinde bulunan rehinelere öldüreceklerini, rehinelere çocuklar, yaşlılara, kadınlara, yaralılara kesinlikle dokunulmayacağını belirtir. Boris Yeltsin ise "Çeçen militanlarının istekleri yerine getirilemez, etkisiz hale getirmek için, tüm güçleri seferber edin" emrini verir.

16 Haziran 1995: Genel Kurmay Başkanı Aslan Mashadov "Şamil Basayev'in kendi askerleri olduğunu, fakat bu baskınla hiç bir ilişkilerinin olmadığını, terörizme karşı olduklarını" açıkladı. Şamil Basayev düzenlediği basın toplantısında "Gayelerinin terörizm olmadığını, tek gayelerinin Rusya'nın Çeçenistan'dan çekilmesi olduğunu" belirtti. Şamil Basayev konuşmasının devamında "İnsan hakları şampiyonları, aralarında hamile kadınların da bulunduğu Grozni Hastahanesi, Ruslar tarafından bombalanırken neredeydiler?" diyerek, Batı'nın ikiyüzlülüğünü, gözler önüne seriyordu. Rusya Başbakan Yardımcısı Nikolai Yegerov'un Şamil Basayev'e kendilerini istedikleri ülkeye götürecek uçağı sağlamayı, istedikleri kadar parayı vermeyi, teklif ettiğini ancak, Basayev'in bunu kabul etmediğini açıkladı. Şamil Basayev'e bağlı güçler, Çeçenistan'da savaşta klanı tesbit ettikleri, 5 Rus pilotunu idam ettiler. Rehinelere önce 20, daha sonra ise 30 cesedi General Viktor Medvedetsky'ya teslim etti.

17 Haziran 1995: Çeçenler'e karşı Rus Güvenlik güçlerince, sabah saat 5.00 sularında bir operasyon düzenledi. İlk operasyon aralıksız, 6 saat sürdü. İlk saldırıda, askeri savaş helikopterleri, tank, top ve ağır silahlar kullanılmasına rağmen Ruslar'ın, bir çok kayıp verdiği, Çeçenlerden ise kayıp verilmediği ajanslar tarafından açıklandı. Ruslar'ın fiyaskoyla sonuçlanan bu ilk baskınlarından sonra Çeçenler, ellerinde bulunan rehinelere, çoğu hamile kadın ve çocuk olan 150 kişiyi, salıverdiler. Serbest bırakılan rehinelere "Çeçenler bize iyi davranıyor, içerdekiler Çeçenler'in değil, Ruslar'ın kurşunlarına hedef oluyorlar" diye açıklamalarda bulundular. Fiyaskoyla sonuçlanan ilk operasyondan sonra, öğlen saatlerinde ikinci bir operasyonda bulunan Ruslar'ın, özel komando birliği Alfa Birlikleri halkın yoğun protestosuna uğradı.

18 Haziran 1995: Budennovsk şehri hastahanesindekileri ellerinde rehin tutan Çeçenler, sonunda Yeltsin'i dize getirdiler. Moskova'dan, Çeçen Komutan Şamil Basayev ile telefon bağlantısı kuran Başbakan Viktor Çerno mirdin, Çeçenistan'daki operasyonların hemen durdurulacağını ve barış görüşmelerinin başlayacağı yolunda güvence verdi. Rusya'nın Çeçenistan'daki kuvvetlerinin komutanı General Kulikov birliklerine, bütün askeri operasyonları durdurma emri verdi. Şamil Basayev, gece az sayıda kabul ettiği gazetecilere yaptığı açıklamada "Ben terörist değil, SABOTAJCI'yım. Çünkü, savaş devam ediyor, savaş sürdüğü için benim yaptığım eylem, terörizm değil, SABOTAJ'dır." dedi. Basayev, konuşmasının devamında "Yanına iki yüz kadar rehineyi alarak, otobüslerle ayrılacağını" belirtti ve 340 rehineyi daha serbest bıraktı.

19 Haziran 1995: Rusya'nın ORT televizyonu, Şamil Basayev komutasındaki Çeçen Mücahidler, şehid arkadaşlarının içinde bulunduğu soğuk hava tertibatlı bir kamyon ve 7 otobüsten müteşekkil, 150 kadar rehine, gönüllü rehinelere birlikte 8 Rus parlamenter, 16 Rus gazeteci'nin bulunduğu konvoy, Çeçenistan'a doğru yola çıktı. Ancak hastahane binası içerisinde yola çıkacak gönüllü rehinelere doldurulan formlar, halk arasında tedirginliğe yol açtı "Teröristlerle gönüllü olarak yola çıkıyor ve sonuçlarına şimdiden katlanıyorum" diye, yazılı formları, her gönüllü rehineye Rus yetkililer imza attırıldılar. Rus Başbakanı Viktor Çerno mirdin "Budennovsk'ta bir hastahane yüzlerce kişiyi rehin tuttuktan sonra, buradan otobüslerle ayrılan Şamil Basayev konutasındaki Çeçen Mücahidler yerine ulaştığında, hiç kimseye acınmayacaktır." dedi. Interfaks'ın haberinin devamında Çerno Mirdin "Çeçen silahlı guruba verilen güvenlik güvencelerine; bu grup, anlaşma yerine varıncaya kadar uyulacaktır." dedi.

20 Haziran 1995: Budennovsk'da rehin alınanlar ile gönüllü rehinelere ve gazetecilere taşıyan konvoy, Dağıstan'ın Hasavyurt Şehri'nde coşkulu bir kalabalık karşıladı. Yaklaşık 13.000 kişi kadar olan göstericiler, Şamil Basayev'in otobüsünün etrafında büyük bir izdiham yaşanmasına sebep oldular. Büyük sevinç gösterilerinde bulunan halkı, polis güçlerle kontrol altına alabildi. Dağıstan'ın İç İşleri Bakanlığı yetkilileri, Hasavyurt'tan Çeçenistan'ın dağlık bölgesinde bulunan Zendak Kasabası'na ulaşan Şamil Basayev ve arkadaşları, ellerinde bulunan 130 rehineyi de serbest bırakarak, Çeçenistan'a sağ salım girdiler, açıklamasında bulundular. Bu arada Interfaks Ajansı Stavropol Eyaleti Bölge Savcı Yardımcısı Aleksey Selyukov, Çeçen Komutan Şamil Basayev ve altı arkadaşı hakkında tutuklama emri çıkarıldığını belirtti. Savcı Yardımcısı Basayev ve 6 arkadaşı için, tutuklama kararına gerekçe olarak "eşkiyalık, taammüden adam öldürme, rehin alma, toplum güvenliğini bozma" olarak gösterdi.

Şamil Basayev ve arkadaşları, böylelikle müslümanların göğsünü kabartan, kafirlerin ise, kalbine büyük bir korku salan, bu iftiharî eylemlerini başanlı bir şekilde sona erdirdiler. Bu konuda, aslında çok şeyler yazılabilir. Fakat ben yazımı, böyle yiğit müslümanların sayısını rabbimin arttırmasını ve bizleri de onlardan eylemesini niyaz ederek; şu ayeti yeniden tefekkür edip, okumamızı tavsiye ederek tamamlıyorum: "Ey inananlar! Siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder, ayaklarınızı sabit kılar." Muhammed-7

Çeçenler Yenilmez - Çünkü Şehidler Ölmez!..

Şanlı Çeçen kıyamını, yerinde izleyip, ülkemiz halkına ve özellikle islami kesime, objektif olarak aktarmak gayesiyle, 95 Mayıs-Haziran aylarında Çeçenistan'a yaptığımız seyahatte; görüşmediğimiz Osman İmayer'le Türkiye'de görüştük. Çeçenistan'a gitmeden evvel, Dudayev'in temsilcisi olarak Ruslar'la yapılan görüşmelerde, televizyonlardaki o heybetli haliyle gıyaben tanıdığımız Osman İmayer... Türkiye'ye geldiğinde, gazetemizi arayarak, bizimle görüşmek istediği haberi bana ulaştığında, içimi bir sevinç kaplamıştı. Gazetemize geldi. Hoş beşten sonra, yapacağımız görüşmeyi; kendisinin Türkiye'yi terketmesinden sonra yayınlamamızı, özellikle tembih etmişti. Sohbe başlamadan önce, bizim ilk seyahatimizde Venedo'da, Genel Kumay Karargâhı'ndaki

görüşmelerimizden haberdar olduklarını; Dudayev'in, bizlerin Şatoy'a getirilmesi için, bir kaç tane askerini Venedo'ya gönderdiğinde, bizlerin Venedo'dan ayrıldığı mızdan dolayı bulamadan geri geldiklerini; bu gelişmeler sırasında Dudayev'in yanında bulunduğunu ve 'Dudayev sizlerle çok görüşmek istedi, fakat kismet olmadı' diye belirtmesi beni bayağı heyecanlandırdı. Kendisiyle yaptığımız bu görüşmeyi, Sefer Turan kardeşimle birlikte yaptık. Osman İmayev'in özellikle belirtmesinde dolayı, kendisi Türkiye'yi terkettilikten sonra yayınlamaya söz verdiğimiz için; Selam Gazetesi Ankara Temsilcisi Talip Özçelik kardeşimle, Çeçenistan'a yapacağımız ikinci seyahate çıkarken; Genel Yayın Yönetmenimiz Sefer Turan'a 'Biz gittikten sonraki sayımız ikinci seyahate tembihleyerek' Azerbaycan üzerinden Çeçenistan'a doğru yola çıktım. (10)

Osman İmayev... Henüz kırkını doldurmamış, genç bir mücahid... Ruslar'la, Müslüman Çeçenler arasındaki barış görüşmelerinde, Çeçenler adına görüşmelere katılan ve anlaşmaya imza atan genç komutan... Yaklaşık bir saatten fazla süren sohbetimiz esnasında, sadece 3.000 savaşçısı olan Çeçenler'in, nükleer silah dahil, her türlü silaha sahip olan Ruslar'a karşı, savaşı kaybetmeyeceklerinin nedenini anladım.

Eğitimi Moskova Üniversitelerinden birinde yapmış olan İmayev, bağımsızlıktan önce, Rusya'da resmi görevler almış. Çeçenistan'ın bağımsızlığından sonra, yürürlüğe giren bir çok kanunun hazırlanmasında bilfiil emeği geçmiş. "Şu anda resmi bir sıfatınız var mı?" diye sorduğumda aldığı cevap şu oldu. "Sadece Allah Yolu'nda bir savaşçı" Barış görüşmelerinde Çeçenler adına, müzakerelere katılmasını şöyle anlatıyor: "Ruslar bana, barış görüşmelerinin hangi şartlarla, nerede yapılmasını sorduklarında, dedim ki 'Üç şartım var. Bunları kabul ederseniz, nerede olursa olsun, görüşmelere katılırım' 'Üç şartım şunlardır: 'Kendi arabamla gelirim. Kendi askerlerimle gelirim. Kendi bayrağımızla gelirim.' şartlarını kabul ettiler. Zira gelebileceğimi zannetmiyorlardı. Ama ben, yanıma bir kaç asker alarak gittim. Yolda, üzerimize ateş ettiler. Arabam yaralar aldı. Başımдан hafif bir sıyrık aldım." Bu arada kendisine, görüşmeler esnasında Dudayev'le arasında anlaşmazlıklar çıktığına dair, haberlerin yayıldığını hatırlattım. Doğru olmadığını söyledi. Anlaşmanın Çeçenler aleyhine olduğu, şeklinde de söylentiler olduğunu söyledim. Bunun üzerine yanında bulundurduğu, Ruslar'la yaptığı anlaşmanın aslını çıkararak, izah etmeye başladı. "Bakınız, her şey bir tarafa, Ruslar, 300 yıldan bu tarafa ilk defa, bizimle barış masasına oturuyorlar. Bu, büyük bir zafer değil midir? Şu maddede, Ruslar'a her Çeçen köyünde 25 Çeçen gencinin silahlı silahlanmalarını kabul ettirmişiz. Çeçenistan'da yaklaşık 400 köy var. Bu demektir ki, toplam 10.000 kadar silahlı savaşçımız olmuştur. Ve şu anda Şamil Basayev'in gerçekleştirdiği operasyonun, uluslararası hukuka göre "terörist" bir eylem olmadığını belgelemekle meşgulüz. Zira O'nun yaptığı, nizami savaşın bir parçasıydı." Ruslar'ın barışa sadık kalıp kalmayacağını sorduğumda, gayet rahat cevap verdi: "Şimdi, barışa bozmaya çalışıyorlar ama, biz zaten savaşa hazırız."

Nasıl bir psikoloji ile savaşçıları anlamakta, hiç te zorlanmıyorsunuz. Size, daima Allah'ın yardımından, şehadetten bahsediyor. Bir ara ellerini boğazlı kazağının içine sokarak, üzeri meşin kaplı, muskaya benzer bir şey çıkıyor ve ekliyor: "Bakınız, her Çeçen savaşçısının boynunda, 'Bu Kur'an'dan asılı. Bunlar bize, Türkiye'den geldi. Oradaki hocaları mız kontrol ettirdik ve Kur'anı Kerim'ler olduğunu te'yid ettirdikten sonra, boynlarımızı taktık. Şimdi siz, Çeçenler'in korkmasını mı bekliyorsunuz?" O arada, boğazlı kazağının üzerinden sarkıttığı ve dışarıdan görünen, üçgen şeklindeki meşin kaplı kolyesini, merak ettim. Ortada ayyıldız vardı. Kenarındaki Arapça yazıyı, okuyamıyordum ama belliki, manasını biliyor, idrak ediyordu. Bana okuttu: "Eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Abdühü ve Resulühü" yazılıydı. Arka tarafında da adı ve künyesi. Yani bu bir künyeydi. Üzerinde yazılı anlamlı mesaj taşıyan kişinin, Allah'a kavuşmaktan başka bir dileği olabilir mi? Zira, şehadet sözünü boynunda taşıyordu daima!

Bir ara telefon geliyor. Bizden sonraki gideceği yerden, arkadaşları soruyorlarmış, nerede kaldı gelsin diye. Gülümseyerek verdiği cevap: "Eğer savaşa gideceksek, hemen geliyorum. Yok sohbet için çağın yorlarsa, biraz beklesinler!..."

Karşımda, her an şehadetin özlemine yaşayan, bir insan duruyordu. Ardından savaş anılarını anlatı. Allah'ın yardımına inançlarının, sonsuz olduğunu defalarca vurguladı. "İnsana gurur veren bu tür şeyleri anlatmayı sevmem ama, bakınız bir olay anlatayım." dedi. "Sekiz arkadaş operasyona çıkmıştık. Elimizde üç tane ağır silah vardı. Yolda Rus ordusuna rastladık. Yaklaşık 120 tane tank vardı karşıımızda. Bir süre gizlenerek, yaklaştıktan sonra mevzilendik ve Allah-ü Ekber diye, ateşlere başladık. Üç Rus tankını havaya uçurduk. Derhal üzerimize kurşun yağdırmaya başladılar. Abartma olarak söylemiyorum, belki bir yıl yetecek miktarda kurşun yağdırdılar üzerimize. Ben, omuzumdan hafif yaralandım. Arkadaşlardan da bir kaç da, hafif yaralar almışlardı. Ruslar ise, sabaha kadar büyük panik yaşadıkları sonra, sabah geri çekildiler."

Rusya'nın her türlü silaha ve teknolojiye sahip olduğunu hatırlatıyor ve bunlara karşı nasıl savaşçıları soruyorum. İlginç bir cevap veriyor. "Teknolojiyi kullanmak iman ister. İmansızlar size bir şey

yapamazlar. İsterlerse en gelişmiş silahlara sahip olsunlar. Çeçen cihadı bunun örnekleriyle dolu. Ve Allah için savaşan neden korkar ki?" diye cevaplıyordu. Örnek olarak bir arkadaşının saldırısını anlattı. "Rus tankı kentlin ortasında yürürken, roketi alıp karşısına geçti. Tank üzerine doğru geliyor, ama hiç umursamıyor. Nişan almaya çalışıyor. Bu arada kendisine bağırdım, 'Çekil tankın önünden' diye. Bana döndü 'Yahu biraz sabret daha ateş etmedim' dedi. Bu arada tankın otomatik silahı, durmadan ateş ediyordu. Ama sürücü olan Rus, korkudan silahı otomatikçe bağlamış rastgele ateş ediyordu. Biraz sonra 'Allah-ü Ekber' sesini duyduk. Ardından, tankın havaya uçuşunu seyrettik. İman teknolojiyi yendi."

Şu anda en çok neye ihtiyacınız var diye sorduğumda, cevabı, tek kelimeli "Baş" Aslında ben, biraz da yardım anlamında, nelere ihtiyaçları olduğunu ve İslam dünyasından yardım alıp almadıklarını, sormak istiyordum. Ve sordum "Bize müslüman halklar yardım ediyor. Devlet olarak hiç bir devletten yardım almadık. Aslında biz savaşa girerken, İslam ülkelerinin yardımımıza koşacaklarını sanmıştık. Ama yanlışlık. Ben nereden geldiğini bilmiyorum. Ama dışarıdan yardım olarak, sadece iki sandık mermi yardımı gördüm. Başka bir şey görmedim." Aslında, sözde İslam ülkelerinin, konumlarını gözler önüne alırsak, hiç te yadırganacak bir durum yoktu ortada.

Çeçenler, içerisinde bulundukları yalnızlığa rağmen, bağımsızlıkta ısrarlılar. Bağımsız olmak beraberinde devlet olmayı gerektiriyor. Devlet ise, yönetim biçimini belirleyecek ideolojiye muhtaç. "Çeçenistan nasıl bir ideolojiyle yönetilecek?" şeklindeki sorunun, cevabı da netti. Yüzünden hız eksik etmediği tebessümle "Elbette demokrasi olmayacaktır. Ama demokratik olduğunu iddia eden ülkelere, örnek olacağız. Bizim kendi öz değerlerimizi esas olarak alacağız. Ve şeriate geçeceğiz." Osman İmayer, bu noktada, batıların çifte standartları, üzerinde durdu özellikle. Ama şeriat üzerinde ısrarlıydı. İsrarının bir temeli vardı. "Özellikle savaşçılar arasında dolaşırken, şeriatla yönetilmemizin bir zaruret olduğuna inandım." diyordu. Kısacası aşamalı olarak, şeriat yönetiminin altını çiziyordu İmayer.

Bir ara Şamil Basayev'in "Ruslar başa sadık kalmazlarsa, Moskova'da nükleer silah patlatabilecekleri" tehdidini soruyorum. "Evet" diyor. "Moskova'da da, nükleer silah patlatabilecek güçteyiz. Ama bizim dinimizde masum insanlara dokunulmaz." diyor İmayer.

Osman İmayer, sempatik görünüşü ile karşısındakine güven veriyordu. Savaşın en heyecanlı, en tehlikeli anlarını anlatırken bile, olağanüstü bir rahatlık vardı üzerinde. Şehadetten bahsederken, tebessümünü yüzünden eksik etmiyordu. Bütün bunlar Çeçen savaşçıların psikolojisini yansıtmaları açısından, önemli ipuçlarıydı. Ölüm, düğüne gider gibi yürüyen bu insanlar karşısında, ne yapabiliirdi, ölmekten köşe bucak kaçan Rus askerleri? Aslında İmayer'de gördüğüm bu psikoloji, bütün Çeçenlerin ortak özelliği gibi geldi bana. Çünkü öyle bir öğretilerle yetiştiriliyor ki Çeçen savaşçıları, ölümden korkmaları mümkün değildi. Bana Çeçen mücahidler arasında yaygın olan, ünlü bir çeçen öğretisini anlattı. O zaman, daha iyi anladım bu insanların savaşı nasıl kazandıklarını...

Osman İmayer'in anlattığına göre şöyle diyordu Çeçen öğretisi: "Kafir (Rus)'den korkulmaz!.. Kafir, silahlı da olsa seni öldüremez, çünkü mermisi olmayabilir! Mermisi olsa da yine seni öldüremez. Çünkü horozu bozuk olabilir! Horozu sağlam olsa da, seni öldüremiz, çünkü tetiği bozuk olabilir! Tetiği sağlam olsa bile seni öldüremez, çünkü mermi namludan çıkmayabilir! Mermi namludan çıksa bile, seni öldüremez, çünkü isabet etmeyebilir!.. İsalet etse bile seni öldüremez, çünkü can alıcı yerine, kalbine, alınının çatına değse bile yine seni öldüremez, çünkü şehidler ölmez!.."

Evet doğru söylüyordu İmayer, Şehidler ölmez... Zira yerin göğün ve arındakilerin sahibi olan yüce Allah Kuran'ında söylüyordu: "Allah yolunda ölenlere ölümler demeyin, onlar diridirler, Rabbleri katında nızıklandırılırlar." diye.

Şimdi soruyorum kendime: "Bu duygular içinde savaşan insanı kim yenilgiye uğratabilir?" Çeçenler yenilmez, çünkü şehidler ölmez!..

Savaş Ortamında Kur'an

Osman İmayer, Türkiye'ye ikinci gelişinde, 2-4 Şubat 1996 tarihinde-Ankarada düzenlenen Kuran Sempozyumuna Savaş Ortamında Kuran konulu bir tebliğ sundu. Çeçenistan Devletinin üst düzeyinde görev alanların kimlik ve birikimlerinin yansıtılması açısından, bize bir fiki verebilir. düşüncesiyle, tebliği buraya almadan geçemedim

Savaş Ortamında Kur'an

Esselam-ü Aleyküm

Çeçenistandaki müslümanların, savaşçıların ve bütün insanların selamlarıyla huzurunuzdayım. İşlerimin yoğunluğu sebebiyle, fazla uzun konuşmayacağım. Mübarek Ramazan ayının bu Cuma gününde, yapmış olduğumuz bu toplantının çok özel bir anlamı olsa gerek. Buna istinaden ben de,

İslamla, Kur'an ve imanla donanmış bir hayatı öneriyorum. Bu konuşmamda Çeçenistan'daki savaştan ve müslümanların sabır ve kararlılıklarından kısaca bahsedeceğim.

Geçen yıl Haziran ayının onüçüncü gününde Ruslar adına bir general; dünyaya, Çeçenistanda sanki büyük bir başarı kazanmış gibi, "Bu günleri unutmayın ve bize kaşı gelmeyin" mesajını vermişti. Ama Allah'ın sözü ise, hiç bir anlam ifade etmiyordu. Haziran, on üçünden on dördüne döndüğü gün, yeryüzündeki bütün insanların hayret ettiği Kafkas Klasiğine yönelik destanlaşan bir mücadeleyi Şamil Basayev komutanlığındaki askerler, Rusyanın içlerine girerek gerçekleştirmişlerdir. Özellikle Budennovsk'ta yapılan bu mücadele ve sonrasındaki sonuçlar, Allah'ın çok net bir şekilde görülen yardımını. Geçekten Budennovsk'ta Allah'ın yardımına işaret eden, çok mükemmel hadiseler vardı. Tam mağlup olduk, bittik, denilen bir zamanda, Budennovsk baskını gerçekleşince, sanki gücümüzün ikiye, belki hatta daha fazla bir güce katlandığını hissettik.

Ben, Kur'an'ın insanlar üzerindeki etkisine geçmeden önce, kısa anekdotlar şeklinde Pervi Mayska baskını ve Trabzon'daki feribot kaçırma hadisesiyle ilgili, bir iki notu düşmek istiyorum. Bize büyüklerimizden Kur'an'ın içerisinde denildiği için aktarılan ve öğretilen bazı önemli şeyler vardı. Bu "Kafirler ne kadar silah ve asker gücüne sahip olurlarsa olsunlar; onlara karşı bir korku içerisinde olmayın." anlamında bir mesajdı. Bunu şu iki cümleyle özetlemişledim: "Sen müslümansın. Korkmaman gerekiyor." Korkmamamız gerektiğini de, şu sözlerle bizlere öğretmişledim "O kafirlerin elinde silah olsa dahi korkuya mahal yok; ola ki, silahının içinde mermi olmayabilir. Ola ki, silah dolu olsa dahi, patlama noktasında bir aksaklık olabilir. Tetiğe basılsa, tetik çalışsa dahi yine korkma; sonuç getimeyebilir, isabet etmeyebilir. Ola ki, o mermi isabet etmiş olsa dahi, insanın teslim olmasına sebebiyet verecek bir yara almamış olabilirsin. Bütün bu hadiseler karşısında, korkmaman ön mesajı verilmekte, son olarak tetik çalışsa, mermi isabet etse ve sen hayatını teslim etmiş olsan, ecel sana ulaşmış olsa dahi, sen Allah yolunda bir cihad içerisinde olduğundan dolayı, ölü değilsin. Çünkü şehitle ölmez." Şu anda cihad eden insanların ve Çeçen toplumunun en büyük sıkıntılarının bir tanesi, savaş öncesinde Çeçenlerin cihada yetiştirilmesi noktasında gereken kalifiye öğretici insanların eksikliğidir. Toplumu yönlendirecek insan sayısı oldukça azdır. Bunun yanı sıra bir takım fihi konularda bizlere ışık tutacak insanlara da ihtiyacımız vardır. Cihad esnasında insanların, kaşılaştıkları olaylarla ilgili bir takım sorular bizlere iletilmekte, fakat bu sorulara yeterli ve doyurucu cevaplar vermekte zorlanıyoruz.

Ancak çok iyi bildiğimiz ve uyguladığımız bir şey vardı. İnsanlarımızın namaz kılmaları ve oruç tutmaları gerekiyordu. Bizlere gelen sorulardan bazıları buraya zikretmek istiyorum. Cihada giderken, cihad için niyet etmek gerekli midir? Mücahidlerle birlikte savaşan mücahidlerden, ölenler olursa, onlar da şehid olu mu? Savaşın zolukları sebebiyle, namazı ıleriye, geriye alma; ya da cem etme gibi imkânlarımız varmı? Cihada çıkmak isteyen bacılarımız, babalarından izin almış olmakla, cihada çıkma hakkı ve yetkisi doğmuş olur mu? Bizim bunlara cevap verme gücümüz yoktu. Oruçla ilgili olarak da, şu tür sorular bizlere ulaştı. İftar saatinde ekmek, su yoksa; kar vs. ile iftar edilebilir mi? Yiyecek ve içecek bir şey yoksa; ne yapılabilir? Şu anda burada bu tür sorulara cevap verebilecek hocalar vardır. Onlardan bizim bu sorularımıza cevap vermelerini, bizleri bilgilendirmelerini talep etmekteyiz.

Elimizde özellikle Türkiye'den gönderilen kitaplar vardı. Bunlar, cihaddan bahseden, cihad esnasında ibadetle nasıl tanzim edilmelidir, sorularına açıklık getiren kitaplardı. Bizler bu kitapları tercüme edip bastırarak, onlardan faydalandık. Bu kitapları yanında bulunduran hiç bir insanımız, hayatını kaybetmedi. Bu, bana göre Allah'ın bir yardımınıydı.

İmanın ve Kuran'ın manevi etkisiyle, Allah'ın yardımının insanlara ulaşmasının örnekleri babında bir şey aktarmak istiyorum. Ruslar Grozni'deki başkanlık sarayını kuşattıklarında, başkanlık sarayı ile Ruslar arasında 400 metrelik bir mesafe vardı. Namaz vakti geldiğinde, içimizdeki imam başkanlık sarayının üst katlarından birinde, Ruslar tarafında bir pencereyi açarak, ezan okumaya başladı. Kafirler o esnada o pencereye çok yoğun ateş ettiler ama, kardeşimiz hiç bir mermi isabet etmedi.

Müslümanla kafirin ölüm biçimi bile farklı. Kafirin ölümü, korkuyla birlikte vücudunun bütün hatları gerilmiş, sanki gözleri göz çanağından çıkacakmış gibi şişmiş ve bir insandaki bütün çirkin halleri üzerinde taşı bir şekilde oluyor. Mücahidin ölümü (şehadeti) ise; o son nefesini teslim etmeden önce, derin bir nefes alarak ve Allah'a kavuşmanın huzur ve zevkiyle, yüzünde oluşan bir gülümsemeyle olmaktadır ki; teslim olup, bir tarafa yattığında dahi, o sanki ölü değil, uyuyan bir insanı andırıyor. Bütün iç güzelliklerini de vücudunun dış görüntüsüne yansıtmış bir vaziyette yatıyor.

Çeçenistan'da cihad başlayalı 417 gün oldu. 417 gündür bizim yakaladığımız bir şey var. O da Allah'ın bize yardımını. Savaşın içerisinde o kadar çok anekdotlar var ki; onları anlatmam, çok uzun zaman alır. Ben sadece bir kaçını söyleyeceğim. Özellikle dağ köylerinde, kuşatma altında, hiç imkân bulunmayan mücahidlere, kurutulmuş ekmek ve bir yarım gövde koyun eti, 17 insanı, aylarca tok tutabilecek kadar yetebilmekte. Eğer, cihad esnasında insanlar enaniyetlerine yönelik, kendi benlerini öne çıkartacak türden hareket içerisinde olurlarsa, onlara belâ, sıkıntı ve ecel çok çabuk ulaşır. Bunu da müşahade ettik. Çok az olmakla beraber bu tür insanların varlığını da biliyoruz. Ama

ÇEÇEN DÂRENİ

Allah yolunda ve Allah'ın hükümleri çerçevesinde cihad eden, sadece tek amaç bunu edinen mücahid kardeşlerimize olan Allah'ın yardımı; geçen yıldan günümüze kadar, her zaman ve mekânda gördük, şahid olduk. En son yaşanan Pervi Mayska hadisesinde; yine Ruslar küfrî yapı içerisinde kendi silah ve asker güçlerine güvenerek, tam dokuz günde, on beş çember yaparak kuşattıkları 250 mücahidi, çelik gücüyle yenebileceklerini sanarak ve bunun kibrini dünyaya duyurarak, saldırıya geçtiler. Ama elhamdulillah, Allah'ın yardımıyla, oradan sağ çıkma şansı yoktur veya mümkün değildir diye düşünülen o çemberi, yaran mücahid kardeşlerimiz, bu gün için yine dağlarda ve gerekli olan yerlerde, sağ salım cihadlarına devam etmektedirler. Allah'ın bu yardımına, konuya hassasiyet duyan bütün insanlar şahid oldular.

Pervi Mayska baskınında, insanı hayrete düşüren üç şey oldu. Birincisi bu köyde yaşayan, bu köylü olan hiç bir insan ölmedi. Sivil olarak ölenler, Kızılyar'dan getirilen rehinelere ve dışardan gelmiş olan insanlardı. İkincisi, 337 haneden oluşan o köyde, ayakta hiç bir bina ve ev kalmamış iken, o köyün camisinin minaresi dîmdik ayakta idi. Üçüncü olarak, atılan bir mayın parçası bir ineğin altına saplanmış, fakat patlamamıştı. O hayvancağız halen o köyde, altındaki o mayın parçasıyla yaşamaktadır.

Çeçenistan'daki cihad, Allah'a duyulan imanla, Rasûlün örnek alınmasıyla ve islâmî gerekliliklerle birlikte, mücahidlerin kararlılığıyla, en güçlü bir biçimde devam etmekte. Her ne kadar zahiren zayıf gibi gözüksük de, böyle hesap edilsük de, aksine cihadımız, en güçlü biçimiyle devam etmekte ve gün geçtikçe bu gücümüz, daha da artmaktadır.

Sözlerimin sonunda şunu söylemek istiyorum. Çeçenler küfür karşısında savaşmaya kararlılar. Bu savaşımı veriyorlar ve bundan sonra da verecekler. Allah'ın izniyle, bağımsızlığa ulaşana kadar, o topraklar islâm hakimiyetine girene kadar, bu savaş devam edecek. Hepinizden Allah razı olsun.

"Allah Var Problem Yok"

Çeçenistan'ın susturulduğu zannedilen gür sesi, İmam Alim Sultan: "Allah Var Problem Yok..." İmam Alim Sultan, 11 Aralık 1996 günü Ukrayna'nın Odessa şehrinde KGB ajanları'nca şehid edildi. İmam Alim Sultan şehid edilmeden on onbeş gün önce, Odessa'dan telefon açıp "15 güne kadar geliyorum hazırlan" dediğinde; "Mohaçkale'de sana söz verdiğim gibi, iki aydır emrine amade olarak, seni bekliyorum" diye cevaplamıştı. Kısmet olup Türkiye'ye gelseydi, birlikte Avrupaya gidip, Çeçenistan mücadelesini Avrupa'da anlatmaya çalışacaklardı. Mohaçkale'de, zindandan çıktıktan sonra Türkiye'ye dönmeyen önce böyle kararlaştırmışlardı.

İmam Alim Sultan ile ilk defa, 1995 yılının Kasım ayının 1. günü Azerbaycan'ın Bakü şehrinde, Azerbaycan'lı dostum Timur Kuliev'in bürosunda tanıştım. Timur, İmam Alim Sultan'ı tanıtırken "Bu kardeşimiz, sizin bildiğiniz, müzisyenlerden değil. Bu savaşçı bir müzisyendir. Bunun silahı da gitar"dı" dediğinde; doğrusu ben savaşçılık yönünü, abarttığını zannetmiştim. Alim Sultan'la tanıştığımız günün akşamı, bir evde sohbet etmek ve eserlerini dinlemek üzere ayıldık. Akşam olduğunda randevulaştığımız yere, yanında bir kaç arkadaşıyla geldi. Bu arkadaşlarının, kendisiyle, cephede ve sahnede beraber olduklarını söyledi. Şu anda diğer arkadaşlarının cephede savaşıklarını; kendileri de yardım toplamak gayesiyle Çeçenistan cihadını, diğer coğrafyalarda dillendirmek için, Bakü'de olduğundan bahsetti. Kendisine Türkiye'ye mutlaka gitmesini salık verdim. Çeçenistan Cihadı'nın, Dünya Müslümanları'na ve halklarına duyurulması; en az cephede savaşmak kadar gereklidir. Bu konuda herkes üzerine düşen sorumluluğunun idrakinde olmalıdır. Size de, bize de, kısacası müslümanım diyen herkese, büyük sorumluluklar düşmektedir.

Kendisine, Türkiye'ye gidip gitmeyeceğini sorduğumda, gidebileceğini fakat, henüz orada yaşayan herhangi bir kimseyle tanışmadığını söyledi. Kendisine Türkiye'de yardımcı olabileceğimizi, Çeçenistan mücadelesine bizim için en ufak bir katkı bile, gurur vesilesi olduğunu anlatmaya çalıştım. Çeçenistan cihadına katkıda bulunmak bize şeref verir. Çeçen Cihadı'nın kitlelere ulaşılmasında, en etkili yöntemlerden birisinin de, kendisi tarafından konserler verilmesi, olacağını izah ettim. Bizim Çeçenistan'dan dönene kadar bekleyeceğini söyleyince, "Bizim ne zaman döneceğimiz belli değil, 15 gün 1 ay sürebilir" dediğimde "Bu süre zarfında sizi Bakü'de bekleyeceğim. Sizinle beraber Türkiye'ye gideriz" dedi. Ben her ihtimale karşı, Selam Gazetesi ve İHH'nin adresini verdim.

Aşağıda yaptığımız tatlı sohbetin sabahında, Ankara Temsilcimiz Talip Özçelik, Tercümanımız Samir Abbasov ile Çeçenistan'a gitmek üzere yola çıktık. Azerbaycan-Dağıstan sınırını, Sadaka Nehri'nden geçerken, Rus askerleri taafından, 2 Kasım 1995 günü öğleden sonra, saat 14.30 sularında yakalandık. Derbent Askeri Cezaevi, Mohaçkale C.U.Z.O-1 (Sizo Adın) ve Derbent C.U.Z.O-2 (Sizo Diva) cezaevlerindeki 8 ay 3 günlük mecburi ikametimiz, 5 Temmuz 1996 günü, Derbent Ceza Evi'nde noktalandı. Ceza evinden 5 Temmuz 1996 Cuma günü, öğleden sonra tahliye olup

Mohaçkale'ye gittik. İlk akşam bir otelde kaldık. Ertesi günü, Türkiye'den bizim işlerimizi takip için gelen kardeşim Halit, otele geldiğinde; sohbet sırasında İmam Alim Sultan'ın evinde kaldığını ve evinin otelin hemen yanında olduğunu bahsettiğinde, çok sevinmişim. Bir taraftan da, akşamleyin bu kadar yakında olmamıza rağmen, görüşemediğimize hayıflandım.

Saat 11.00 gibi kardeşim Halit'le beraber, İmam Alim Sultan'ın evine gittik. Kendisiyle karşılaşır karşılaşmaz, hasretle kucaklaştık. İmam Alim Sultan'a yeni bıraktığı sakal, çok yakışmıştı. İmam Alim Sultan, bizden cezaevindeki davranışlarımızdan dolayı; övgüyle, yanındaki arkadaşlarına bahsediyordu. Geriye dönüş işlemlerimizle ilgili olarak, herhangi bir problemle karşılaştığımızda sürekli olarak Allah Var, Problem Yok ! diyerek, her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordu. Ben bir kaç gün sonra, otelden kaydımı sildirip, İmam'ın evinde kalmaya başladım. Bunu, İmam istediği ve İmam'la olan muhabbetimizin artması için; bazı rizikolara rağmen yapmıştım. Artık her gece, İmam ile sohbetler ediyorduk. Çeçenistan cihadı ve Kafkasya Müslümanları için ileriye dönük neler yapılabileceğini, neler yapılması gerektiğini, bizim ve Türkiye'li müslümanların, bu hususlarda neler yapabileceklerine dair uzun uzun konuşuyorduk. Bu sohbetlerden birisinde, kendisinin Almanya'da da konserler vermesi gerektiğini söylediğinde; bu konuda Türkiye'deki arkadaşlarla konuştuğunu; böyle bir projesi olduğunu söyledi. Ben ısrarla bunu bir an evvel gerçekleştirmesinin ehemmiyetini anlattım. Bana "Sen Türkiye'ye git, bir iki ay içerisinde işlerini ayarla, ben de Türkiye'ye geleyim; seninle beraber Avrupa'ya gidelim. Seninle beraber gitmek daha bir başka olur." diyerek, beraber Avrupa'ya gitmemiz gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ben de, döndükten en az 3 ay sonra ancak hazır olabileceğimi, söyledim. Beraberce 3-4 ay sonra, mutlaka gitmek üzere sözleştik. İmam "Sizinle ilgili bestelerimi, seninle beraber Avrupayı gezerken okumak, benim için başka bir zevk olacak." diye de espiyi yapıyordu.

İmam şakayı çok seven bir kimseydi. Bu sohbetler sırasında zaman zaman şakalar da yapıyordu. Benim cezaevindeki ezan okuyuşlarını duyduğu için; sabah ve akşamları, evinin bahçesinde ezan okumamı isterdi. Ben de, sabah ve akşam ezanlarını okurdum. Bu ezanlarla kalkıp, beraberce namaz kılardık. İmam, sabahları spor yapmayı hiç ihmal etmezdi. Ben de namazdan sonra, çok yakın olan denize girip, yarım saat yüzdükten sonra gelirdim. Bakardım, İmam halâ spora devam ediyordu. 1 Kasım 1995 günü akşamı, Bakü'de, yaklaşık yarım saatlik bir müzik ziyafetinden sonra, yaptığımız sohbetle siz okuyucularımızı başbaşa bırakıyorum.

Bu eserlerinizde neler söylüyorsunuz, ne gibi mesajlar içeriyor ?

Ben özellikle bizim davamıza sahip çıkan ve bizlere destek veren, tüm dünya müslümanlarına ve halklarına teşekkürlerimi arz etmek isterim. Türkiye'deki müslüman kardeşlerimize de, özellikle teşekkürlerimi arz etmek isterim. Bu meyanda, Türkiye'de yaşayan ve Kafkasya'dan göç etmiş, sürgüne gönderilmiş, Kafkasya'lı kardeşlerimize de teşekkür ederim. Biz bu günlerde, Rus Emperyalizmine karşı, İslam Bayrağı altında birleştik. Bu birliktelikte yer alan, tüm kardeşlerimizi selamlıyorum. Biz bu gün olduğu gibi, tarihte de Rus Emperyalizmine karşı çıktık. Biz hiç bir zaman, Rus egemenliğine girmeyi kabullenmedik. Ruslar sürekli olarak, bizim halkımıza zulmetmişlerdir. Bizim Ruslara karşı bu mücadelemizde, öncelikli olarak kendimizi ıslah etmeliyiz. Eğer biz bunda başarılı olursak, işte o zaman zafer gerçekten bizim olacaktır. Bu gün biz, sayısal olarak çok azınlıktayız, fakat bizi gerçek zafere götürecek ruhumuzdur ve merhametimizdir. Eğer bunu gerçekleştirecek, zafer işte o zaman bizim olacaktır.

Konuyu biraz toparlayalım. Biraz evvel söylediğiniz eserlerde, ne gibi mesajlar veriyorsunuz ? Biraz da bunlardan bahsedelim.

Kaderimiz, bizi bir yerlere dağıtmış, değişik memleketlere sürgün edilmişiz. Biz nerede olursak olalım, kardeş gibi beraberce yaşayalım. Bu parçanın en önemli yerinde şunları söylüyorum: Biz savaş istemiyoruz, biz barış içerisinde yaşamak istiyoruz.

Barış içerisinde yaşamak istiyoruz. Yani savaş olmasın.

Eğer bizim üzerimize kılıçla gelmek isterlerse biz de onlara kılışlarımızla karşı çıkmalıyız.

Biraz da sizden bahsedelim. Kendinizi bize kısaca tanıtır mısınız ?

Bizim geçmişimiz o kadar kötü ki, bunu aklımıza getirmek bile, bizim için çok zor, çok acı oluyor. Bizim için en aydınlık günler, bu günlerdir. Bu günlerde, biz kardeşler bir arada, rahat bir şekilde oturabiliyoruz. Ben 1957 yılında, Kazakistan'da, sürgünde doğmuş bir Çeçenim. Rostov şehrinde, Ziraat Mühendisliği Fakültesi'nden 1984 yılında mezun oldum. Üniversiteyi bitirdikten sonra da "yeraltı sularının hareketleri" konusunda master yapmaya karar verdim. Master yaptığım sırada, bütün hayatım halkımın arasında geçiyordu. Bildiklerimi ve becerdiklerimi tatbik etmek istediğimde, her zaman zorluklarla karşılaşırıyordum. Rusya'da öyle bir durum vardı ki, her şey parayla alınır satılırdı. Benim Rus bir amirim vardı. Bu işe niye bu kadar önem veriyorsun? Bu kadar iyi niye çalışıyorsun? Benim ise vicdanım; işimde hile yapmama izin vermiyordu. Rus amirim bana baskı yapmaya

başlayınca, onunla kavga ettim ve işi bıraktım. Bu olaydan sonra, halkımla iç içe olmaya ve onları uyandırabilmek için, müzik yapmaya karar verdim.

Kaç yılından beri müzik çalışmalarını sürdürüyorsunuz?

Müzik çalışmalarım, çok eski yıllara dayanıyor. Fakat profesyonel olarak bu işi yapmaya başladığımdan bir kaç yıl sonra, ilk defa 1986 yılında televizyonda konser verdim.

Çeçenya televizyonunda mı yaptınız, yoksa Moskova'da mı?

İlk programımı, Çeçenya televizyonunda yaptım. Çoğunlukla Çeçenya televizyonu olmakla birlikte; tüm Kafkasya Cumhuriyetlerinin televizyonlarında konserler verdim. Daha çok Abhazya'da bulundum. Şu anda Abhazya'nın en ünlü sanatçısıyım. Yaklaşık beş seneden beri eserlerimde, "Birleşik Kafkasya" temasını işlemekteyim. Son eserlerimde de genellikle, Allah'ın adını zikrediyorum ve bize Allahü Teala'nın bize gösterdiği Nurlu yolu, anlatmağa çalışıyorum. Bizim işimiz hak bir iştir. Dünya buna nasıl bakarsa baksın, hak bir iş üzeriz.

Yani, Allah'ın, insanlara göstermiş olduğu, Nurlu yolu; bu tarzla, anlatmaya gayret ediyorsunuz, öyle mi?

Benim müzik yaptığım ilk yıllarda, bunlar olmasa bile, bir arayış içerisindeydim. Seneler geçtikçe, merhale merhale bu noktaya geldim.

Sürekli bir arayış içerisindeydiniz yani?

Bu günlerde seslendirdiğim eserlerde, sadece İslami duyarlılıkları değil, bununla birlikte, İslamın özünde bulunan, insan hakları, insani değerler ve beşeriyet konularını da, işlemekteyim. Bu günkü önemli mevzulardan birisi de; nükleer silah ve nükleer savaşın tehlikeleridir. Ben son eserlerimde, genellikle bu mevzuyu işlemekteyim. Nükleer silahlar gibi silahları ki, bunlar bizim havamızı kirlletmekte, yaşantımızı bozmakta, tabii dengeleri altüst etmektedir. Allahü Teala bu tür silahları, ortaya çıkarmağa ve onu kullanmaya müsaade etmemektedir. Çünkü bu dünya, bize Allahü Teala'dan, emanet olarak verilmiştir. Bu dünyada, başı içerisinde yaşamalıyız.

Sizde, Çeçenistan'da başlayan savaş ne gibi tesirler bıraktı? Hayatınızda, ne gibi değişiklikler yaptı? Bizde, çok büyük değişikliklere sebebiyet verdi. Böyle bir savaş, bizler beklemiyorduk. İhtiyarara, kadınlara ve çocuklara böyle bir muamele yapılabileceğini, hayal bile edemezdik. Ne varki, savaş başladıktan sonra, bizim halkımız, öyle bir direniş gösterdi ki... Meselâ beni hayrette düşüren olaylardan birisi odur ki; savaş başladıktan sonra, halkımızın çoğunluğu, sigarayı ve alkollü içkileri kullanmayı terketmeye ve namaz kılmaya başladılar. Öyleki ben kendim, defalarca şehirlerde, üzerlerine bomba yağarken insanlarımızın namaz kıldıklarına şahid oldum.

Ezgilerinize, savaşın herhangi bir etkisi oldu mu?

Ben, daha önceleri Abhazya'da bulunmuştum. Savaş beni etkilememiştir. Hiç bir zaman silah kullanmayı düşünmedim. Silah kullanmayı merak etmemişimdir. Böyle bir niyetim de olmamıştı. Fakat, kendi vatanımda başlayan bu savaş, beni çok etkiledi ve elime silah alıp savaştım. Savaşta ben de bulundum.

Yani, bizzat savaşın mı?

Cephelerde oldum. Fakat arkadaşlarımla, benim silah kullanmamı, hiç istemediler. 'Senin silahın gitarındır, sen elinden bunu bırakma, sen bununla düşmana ateş edeceksin' diyorlardı. Ben cephede onlara ezgiler söylüyordum, onlarla birlikte oluyordum. Bu güne kadar hiç bir kimseyi öldürmedim. Fakat cepheden hiç bir zaman geri kaçmadım. Ben inanıyorum ki, Allahü Teala bana büyük nimetler, nasib edecek. Ben bu tür ezgileri okumaktan, seslendirmekten mutluluk duyuyorum. Bu ezgiler, sınır tanımazlar. Tüm dünyayı dolaşarak, bu yolda hizmete devam edeceğim. Ben Türkiye'ye gelip, meslektaşlarımla bu konuları mütalaa etmeyi, ümid ediyorum. Savaş esnasında kendi başınızdan geçen veya sizi hayrette bırakan, ilginç bir olayı anlatmanı zı istihdam edebilir miyiz?

Benim karşılaştığım, olağan üstü olaylar, çok fazladır. Halkımla ben, devamlı olarak iç içe yaşıyordum. Bizim halkımız, çok espritueldir. Yukardan uçaklar ve helikopterler füze yağdırdıkları, füzenin düşüşünü seyrederek ve hemen yere yatarlar. Füze yere düşüp patladıktan sonra, kalkıp uçağa doğru el kol hareketleri yapıyorlar. Bize Allahü Teala'nın verdiği en büyük nimet, savaşçı özelliğimizdir. Bizim halkımızın, savaşçılık ruhunu yok edemediler. Halkımızın en büyük özelliklerinden bir diğeri de, merhametli olmasıdır. Aldığımız esirlere karşı, halkımız çok merhametli davrandığı için, önemli sayılabilecek miktarda esir, müslüman olmuştur. Ben esir Rus askerlerine, zaman zaman konserler veriyordum. Bunlara söylediğim eserimin birisinde "Sizlerin yanarak öldüğünüz tankın gerisinde, bakımsız bir vatanınız var" diyordum. Savaşın bu günkü döneminde, bizi fiziki olarak da yenemeyecekler, bunu düşmanlarımızın anlaması lazım. En önemlisi de, dünya halkları, Ruslar'a bir çağında bulunmalıdır.

"Ruslar kendi evlatlarını ölüme atmasın." Ruslar için bu gün en doğru yol, Çeçenistan'a karşı başlattığı, bu savaştan vazgeçmesidir.

Size çok teşekkür ediyoruz. Bize son olarak, Çeçen milli marşını söylemeni rica ediyoruz. Ben, gönüllü olarak değil de, mecburi olarak Kafkasya'dan Türkiye'ye göç etmiş olan halklara, özellikle seslenmek istiyorum. Kendi babaları veya dedelerinin katıldığı bu savaşları, nasıl unutabilirler? Bu günkü Çeçenistan savaşı, tarih boyunca Kafkasya'da süren savaşların bir devamıdır. Bu dökülen kanlar, devam eden olaylar, tarihin bir devamıdır. Beni doğru anlayacağınızı inanıyorum. Esselamü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh. İnşallah, her şey iyi olacak. Allahü Ekber ...

Cephe Niyetine Ceza Evine

"Andolsun, biz sizi bir parça korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sebat gösterenleri müjdele." Bakara 155

Çoğu zaman, namazlarda okuduğum bu ayet-i kerimeyi, zaman zaman tefekkür etmişimdir. Bu ayette belirtilen sınanmayı, ilk defa 1980 yılında, Afganistan'ın Herat bölgesinde yaşamıştım. (11)

Müslümanlar olarak Rabbimize karşı, çeşitli mükellefiyetlerimiz var. Bunlardan birisi de, zulme uğrayan kardeşlerimizin acılarını paylaşmak ve gücümüzün yettiği kadar, bu acıları dindirmeye çalışmaktır. Rabbimiz, Nisa Suresi ayet 75'de mealen: "Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve 'Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize katından bir veli (koruyucu, sahip) gönder, bize katından bir yardımcı yolla' diyen erkekler, kadınlar ve zavallı çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz?" buyuruyor.

Sorumluluklarının idrâkinde olan müslümanlar, acaba bu ayette belirtilen yükümlülüklerini, ne derece yerine getirebiliyorlar?

Müslümanlar, ayette belirtiler yükümlülüklerini yerine getirseler; Filistin, Lübnan, Bosna Çeçenistan, Keşmir, Tacikistan vb. ülkelerdeki müslümanlar, bu gün karşı karşıya kaldıkları zulme dışar olurlar mıydı?

Bu ülkelerde yaşayan bacılarımız, annelerimiz, kızlarımız zulüm ve tecavüze uğrarlar mıydı?

Bizler, Türkiye'de yaşayan müslümanlar olarak, bütün buralarda yaşayan müslümanların, ne derece zulme maruz kaldıklarını, her gün televizyon haberlerinde işitiyor ve görüyoruz. Yanın hesab gününde, yüce Rabbimiz "Tecavüze uğrayan Bosna, Çeçenistan, Keşmir'li müslüman kardeşlerin için ne yaptın?" diye sorduğunda, ne cevap vereceğiz?

30 Kasım 1995 günü, Azerbaycan-Dağıstan üzerinden Çeçenistan'a gitmek üzere evden ayrılırken, ailemle vedalaşma esnasında, bir imtihana tabi tutulabileceğimi ve Rus askerleri tarafından, az da olsa, yakalanma ihtimalinin olduğunu söyledim.

Azerbaycan-Dağıstan sınırına, 2 Kasım 1995 Çarşamba günü saat 14.00 sularında ulaştık. Rusya Federasyonu yetkilileri, Çeçenistan'da süren savaşta haber yapmak isteyen gazetecilere vize vermediği için, Türkiye'de iken vize almaya teşebbüs etmemiştik. Bu yüzden de, sınırı Sadaka Nehri'nden geçmeye başladık. Nehrin tam ortasına geldiğimizde; uzaktan Rus askerî kamyonunu gördüğümde, aramızda 300-400 m. mesafe vardı. Arkadaşlara kaçmamızı söylemeye rağmen, rehberimiz 'kaçmayalım, ben işi hallederim' dedi. Askerler kamyonu, bize 50-100 m. mesafe kala, nehrin karşı tarafında, üst tarafta durdurup, indiler ve bize doğru, yardım, neredeyse yuvarlanarak koşmaya başladılar. Bir taraftan da, Rusça bir şeyler bağıyorlardı. Askerler bize 20-25 m. kadar yaklaştıklarında, tercümanımız "Yere yatmamızı istiyorlar" dedi. Hepimiz yere yattık. Askerler önce, ayaklarımızı iyice açmamız için, topuklarımızı doğru tekmelediler. Komutanları, bizi tek tek ararken, askerler etrafta ellerinde silahları, tetikte bizi sarmışlardı. Arama bittikten sonra, kalkıp arabaya doğru yürümemizi istediler. Bu arada tercümanımız ve rehberimiz, komutana para vermeyi teklif ettiler, fakat bir türlü kabul etmiyordu. Kamyona bindiğimizde bu teklifi yinelediler. Yine kabul temedi. Kamyon hareket ederken, bir ara gözlerim saatime ilişti: 14.20.

On beş dakika süren kamyon yolculuğumuz sonunda, sınır güvenlik muhafızlarının karargâhına ulaştık. Burada bizleri kamyonundan indirip, tren vagonunda bozma bir kulübenin duvarına ellerimizi yukarıya doğru uzatarak, dayanmamızı istediler. Yanımızda bulunan Hasan ismindeki Çeçen kardeşimizi, askerler bir taraftan tekmeliyorlar diğer taraftan da, küfürler ediyorlardı. Bu arada komutanlardan birisi, bizleri bir defa daha tek tek aradı. Üzerimizde ve çantamızda bulduğu paraları, tek tek sayıp, bize tekrar verdiğini görünce, gizlediğimiz paraları da çıkarıp verdik. Onları da, sayıp bize geri verdi. Bir müddet sonra, aynı komutan başka bir rütbeli ile beraber gelerek, paraları tek tek yeniden saydı ve bize de saydırarak, paraları, Talip'in fotoğraf çantasını aldılar ve bizleri arka tarafta bir kulübeye kapattılar. Burada 15-20 dakika kadar beklettiler. Önce, tercümanımız Samir'in ifadesini aldılar. Daha sonra sırayla benim, Talip'in, Çeçen Hasan'ın ve Dağıstan'lı rehberimiz Timur'un ifadesini aldılar. İfadelerimizi zabta geçirip, bizlere de imzalatıldılar. Daha sonra, hepimizi başka bir barakaya götürdüler. Ve üzerimizde bulunan paraların miktarını, açıkça belirten bir evrakı, Talip ve bana aynı gün imzalatıldılar. Bu imza alma sırasında, kıyafetinden farklı olduğu anlaşılan ve Azerbaycan tarafından

geldiğini söyleyen birisi, bir isteğimizin olup olmadığını sordu. Ben de kendisine, kartvizitimi vererek, Türkiye'ye haber vermesini rica ettim. Edeceğini söyleyerek kartviziti aldı. Bizi, Kamaz diye tabir edilen bir kamyonu, tekrar bindirdiler ve yola çıktığımızda saat 20.30 olmuştu. Kamyonu bizimle birlikte, 8 tane Rus askeri binmişti. Bütün bunlar esnasında, bize karşı çok nazik davrandılar. Herhangi bir hakaret ve kötü davranışa maruz kalmadık. Fakat Çeçen Hasan'ı, askerler zaman zaman tekmelediler ve hakaretlerde bulundular.

Kamyon hareket ettiğinde, hava henüz karamaya başlamıştı. Nereye götürüldüğümüzü bilmiyorduk. Sorgulamamızı yapan subay, ön tarafa binmişti. Yaklaşık bir saat yol aldıktan sonra, bir askeri birliğe girdik ve birlik içerisinde de bir süre gittik. Bir binanın önünde durduk. Sonradan öğrendiğimize göre burası, Derbent şehrinde askeri bir garnizon içerisinde bulunan, askeri bir ceza eviydi. Buraya geldiğimizde, saat 21.30 olmuştu. Ceza evinin önünde tek tek kamyonlardan indirilip, ellerimiz kamyonu dayanarak beklemeye alındık. On dakika sonra, cezaevi komutanı olduğunu sonradan öğreneceğimiz birisi bizzat, bizi tek tek aradı. Üzerimizde bulunan 22 paket sırayı alıp, 2 paketini geri verirken, diğerlerini de peyder pey vereceğini söylüyordu. Sigaradan başka, Talip'te bulunan, tıkmakasını da aldı. Başka herhangi bir şeyimizi almadılar. Cezaevi komutanı da arama sırasında bize iyi davranıyordu. Cezaevinin üç tarafı, yüksek duvarlarla çevriliydi. Duvarların üzerinde de tel örgüler bulunuyordu. Kible tarafımızda ise, sadece 2-3 m. yüksekliğinde tel örgüler bulunuyordu. Ceza evinin kuzeye bakan yönündeki kısmında bulunan, büyük ve geniş demir kapıyı açtılar ve bizleri tren vagonundan bozma bir barakaya soktular. Barakanın genişliği, 3 m. uzunluğu da 4-4.5 m. civarında idi. En dış kapıdan girdikten sonra, hemen sağda bir hücre ve onun önünden geçtikten sonra, dar bir koridorla ayrılmış arka kısımda, ikinci bir hücre vardı. Bizleri ikinci hücreye aldılar. Burada yerden yarım metre yükseklikte, eni 80 cm., boyu 210 cm. olan, iki tahta sedir vardı. Ayırıyeten, yaklaşık 80 cm. boyunda ve 1.5 m. genişliğinde, yanısı kırık parmaklıklarla çevrili, bir penceresi de vardı. Hücreye girdiğimizde ilk iş olarak, teyemmümle abdest alıp, cemaatle akşam ve yatsı namazlarını kıldık. Yan tarafımızda, disiplin suçu işlemiş veya askerlerle kavga etmiş erlerin tutulduğu, betondan yapılmış, bir cezaevi daha vardı. Namazdan sonra, kendi aramızda bir durum değerlendirmesi yaptık. İlk tutulduğumuz yerde, şöyle bir ifade vermiştik: "Bizler Türkiye'de İstanbul şehrinde yayınlanan, Haftalık Selam gazetesinde çalışan gazeteciler olarak, 12 Kasım 1995 günü Azerbaycan'da yapılacak milletvekili seçimlerini izlemek üzere Bakü'ye geldik. Bakü'de öğrendiğimize göre miting, gösteri vb. şeyler pek yapılmıyormuş. Biz de vaktimizi değerlendirmek için, Rostov Nodov'da et ticareti ile uğraşan Türkiyeli bir arkadaşımızın yanına, bir haftalığına gidip gelmeye karar verdik. Bakü'deki Rusya Federasyonu elçiliğine gittiğimizde, bize 1-1.5 aydan önce cevap veremeyeceklerini söylediler. Bunun üzerine, Dağıstan sınırına giderek vize alabilirsek Rostov'a gider, vize alamazsak geriye döneriz diye düşündük. Elimizdeki BM ait gazeteci kartlarıyla Mohaçkale'ye kadar bile gidebilirsiniz, orada vize almanız veya almamanız 23 günde belli olur dediler. Bu bilgileri Bakü'deki Çeçen Bürosu yetkililerinden almıştık. Bu hususlarda bize yardımcı olması için de, Abdullah isminde bir Çeçen'i, yanımıza verdiler. Hepimiz birlikte Azerbaycan-Dağıstan sınırına, minibüsle geldik. Sınıra geldiğimizde tercümanımız Samir ile bu şahıs, kendi aralarında konuştular. Bu arada bizi bir taksiye bindirdiler. Sonradan isminin Hasan olduğunu öğrendiğimiz bir kişinin, Mohaçkale taraflarına gittiğini, arabaya alıp alamayacağımızı sordu. Tercümanımıza da biz bu işi kendisinin bileceğini söyleyince, o şahıs da taksiye bindi. Yaklaşık 23 km. asfalt bir yolda daha sonra da 400-500 m. kadar da toprak yolda gittik ve bir nehir kenarında durduk. Tercümanımız, taksiden inmemizi söyledi. Nehrin karşı tarafında küçük bir gümrük bulunduğunu, orada fazla vakit geçirmeden, Dağıstan'a girebileceğimizi bize söyledi. Bize bunları anlatırken, taksici geriye dönüp gitti. Nehirde su çok az idi. Karşı tarafa doğru yürümeye başladık. Nehrin ortasında genç bir delikanlı bulunuyordu ve bizlere doğru da dönüp, bir şeyler söylüyordu. Tercümanımız bu gencin, kaybolan ineklerini aradığını söyledi. O'nun yanına doğru yürüdük. Nehrin ortasında iken, karşı kıyıdan 300-400 m. uzaktan, askeri bir kamyon görüldü. Bize doğru geliyordu. Eğer biz, kaçak yoldan geçmeye çalışsaydık, geriye dönüp kaçabilirdik. Fakat kaçmadık. Kamyon bizim hizamıza gelince, nehrin karşı kıyısında yukarıda durdu. Kamyonun bir rütbeli, üç asker indi ve bize doğru komaya başladılar. Aramızda 20-30 m. kaldığında, bir şeyler bağmaya başladılar. Tercümanımız yere yalmamızı söyledi ve yere yattık. En önde genç delikanlı Timur, O'nun biraz arkasında ben, benim arkamda Çeçen Hasan, Talip ve en arkada da tercümanımız Samir bulunuyordu. Rütbeli subay, bir ara ayaklarını daha çok açmam için tekmeledi. Biz yerde yatarken, üzerimizi tek tek aradı. Arama şeklinden silah aradığını zannediyorum. Daha sonra kamyonu bindirilip, askeri birliğe götürüldük ve orada üzerimiz, tekrar arandı. Üzerimizde bulunan para ve eşyalara el kondu. Para ve diğer eşyalarla ilgili zabıtlar da tutuldu."

Rusya Kartondan Dev

"Allah, gökleri ve yeri yaratan ve gökten su indirip onunla size ıztık olarak türlü türlü ürünler çıkarandır. Ve O'nun emriyle gemileri, denizde yüzmeleri için, size emre amade kılandır. İmaktan da sizin için emre amade kılandır."

Rabbimizin bizlere bahsettiği nimetlerin kıymetini, ancak o nimetlerin yokluğunda veya azlığında anlayabiliyoruz. Rabbimizin bizlere ihsan ettiği nimetlere, hamdettiğimizi zannediyoruz. Müslümanlar, günde en az bir kaç defa "Yarabbi verdiğin nimetlere hamdolsun" diye dua ederler. Ben de bu duaları edenlerden birisiyim. Fakat cezaevinde şu kanaate sahib oldum ki, bütün bu duaları, sanki dildenmiş. Sahip olduğum nimetlerin gerçek kıymetini, değerini, ancak burada idrak edebildim, kavrayabildim.

Hiz. İbrahim ve Hiz. Musa peygamberlerin mutmain olma hadiseleri... Hiz. İbrahim, Nemrud ile tartışırken, kendi inandığı Allah'ın, hem yaratmaya hem de öldürmeye gücü yettiğini tebliğ etmişti. Bir şeye inanmak, kabul etmek ayrı şeydir. O konuda mutmain olmak, ayrı şeydir. Herhangi bir konuda mutmain olmak, o konuda inanmayı kuşatır. Fakat inanmak, mutmain olmayı kuşatmaz, kapsamaz. Hiz. İbrahim (as) Allah'ın öldürmek, diriltmek kudretine inanıyordu. Fakat mutmain olması şu ayetten sonradır: "Hani İbrahim 'Rabbim bana ölümleri nasıl dirilttiğini göster' demişti. Öyleyse dört kuş tut. Onları kendine alıştır, sonra onları (parçalayıp) her bir parçasını, bir dağın üzerine bırak, sonra da onları çağır, sana koşarak gelirler. Bil ki, şüphesiz Allah üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." (12)

Cezaevinde yaşadığımız şartların, bize kazandırdığı en önemli şeylerden birisi, Rabbimizin bize verdiği nimetlerin kıymetini, gerçekten anlayabilmek. Benim şahsen kıymetini idrak ettiğim nimetler: aile şefkat ve saadeti, temiz su, temiz hava, güneş ve rabbin esaretinde, özgürlük.

Derbent Askeri Cezaevi'nde, 2 Kasım 1995 Çarşamba günü başlayıp, 5 Temmuz 1996 Cuma gününe kadar süren tutsaklığımız süresince, en çok sıkıntısını çektiğimiz nimet, su idi.

Askeri cezaevinde kaldığımız ilk günlerde su hiç yoktu. Namazlarımızı teyemmümle kılabiliyorduk. Taharetlenmeyi, sigara kağıtları ve bulabildiğimiz kâğıt parçalarıyla yapıyorduk.

Paramızla bisküvi, meyve suyu, kola, sigara vb. şeyler alabiliyorduk. Fakat Dağıstan'da pet şişede veya ambalajda su satışı olmadığı için, su alamıyorduk.

Sabahları çay diye getirdikleri, renkli su ise, çaydan başka her şeye benziyordu. Çayın dibinde, kum olduğunu bardağın sonuna kadar içtiğimizde, ancak farkedebiliyorduk.

Askeri cezaevinde iken bir günlük yaşantımız özette şöyleydi: Sabah namazı için, kendiliğimizden saat 5.00 gibi uyanıyor, ilk günlerde su olmadığı için teyemmüm ederek abdest alıyor, iki tahta sediri birleştirerek, cemaatle namaz kılıyorduk.

Sabah kahvaltımız, süt veya çay, yanında birer dilim ekmek ve çocuklara yedirilen mamaya benzer bir lapa yemeğinden ibaretti. Öğle ve akşam yemeği olarak da, aynı lapa geliyordu. Sabahları, bazen lapa yerine, peynir veriliyordu. Beni yakından tanıyan arkadaşları, yemek seçmediğimi ve ne kadar kötü pişirilse de, her türlü yemeği yediğimi bilirler. Buna rağmen, burada yemeklere alışana kadar, 3-4 gün yemek yiyemedim. Sadece ekmek yedim. Sabahları verilen çay veya sütü de, içmek için kendimi çok zorluyordum. Çay ve sütte şeker, yemeklerde ise hiç tuz bulunmuyordu. Günde üç defa tualete çıkarılıyorduk. Eğer o günkü nöbetçi (çisavoy) iyi birisi ise, bu daha da artabiliyordu.

Kazbek adındaki Azeri asıllı Rus asker, bu konuda, bize çok müsamahalı davranıyordu. Bu davranışı bazen komutanlarını kızdırıyordu ve komutanlar "bunları halâ ne diye dışarda tutuyorsun?" diye kızgınlıklarını belirtiyorlardı. Kazbek onlara "Hemen şimdi bitiriyorum" der ve bizi gene de 10 dakika dışarda tutardı.

Yeri gelmişken "Büyük Rus Ordusu" "Yenilmez Kızılıordu"nın sadece ve sadece "Kartondan Bir Dev" olduğunu belirteyim. Bütün ordularda ehemmiyetle üzerinde durulan husus, disiplin ve ast-üst ilişkileridir. 13 günlük askerî ceza evinde tutukluluğumuz ve sorgulanmamız esnasında bunlara riayet eden asker ve subaya rastlamadık. Hatta bazı askerlerin elleri ceplerinde, komutanlarıyla konuştuklarına, komutanlarına ters cevaplar verdiklerine, komutanlarının emirlerini yer yer dinlemediklerine, emirlerini savaştıkları ve hatta komutanlarına yüksek sesle cevaplar verdiklerine rastladık. Bu gibi davranışlar, komutanlar tarafından normal addedilebiliyordu. Su yokluğundan dolayı, üç gün hiç su içemedik. Tutuklanışımızın 4. günü sabahı, yani 5 Kasım 1995 Cumartesi, havalandırma ve tualete için dışarı çıkarıldığımızda, su olduğunu öğrenince, çok sevindik. Yan tarafta asker tutukluların kaldıkları kısmın önünde, bir kova içerisinde, dibindeki bir pamak kalınlığındaki kumlu suyu içerken, bize kaynak suyu gibi gelmişti. Normal şartlar altında kaynatılmadan içilmemesi gereken bu sudan, tabir caizse kana kana içtik. Ve rabbimize, bize bu nimetleri verdiği için, hamdettik. Her halde, en halis hamdlerimizden birisini ihya etmiştik. Üç günden beri, askerlerin, tutulduğumuz yerin kapısını her açışında sorduğumuz "Voda yest?—Su var mı?" sorusuna, ilk defa "Yest=Evet" cevabını aldığımız anda, yüzlerimizdeki, gözlerimizdeki ifadeyi, ancak çok önemli bir müjde almış insanlarda görebilirsiniz.

Su ile abdest alıp namaz kıldığımız 7 Kasım 1995 Pazartesi akşam ve yatsı namazları, bizim için en unutulmaz anlardan birisi olacaktır. Bu günden sonra, pek su sıkıntısı yaşamadık. Havalandırma ve tuvalet için çıkarıldığımızda, bilhassa benim ilk yaptığım iş, boşalan pet şişelerini kovadan doldurmak, daha sonra da tuvalete gitmekti. Daha sonraki günlerde, arkadaşlarım bana "Ağabey, herhalde çıktığımızda, evde veya gazetede gördüğün bütün boş şişeleri, doldurma hastalığına tutulabilirsin" diye takılmaya başladılar.

Yakalandığımızın üçüncü günü saat 20.00 sularında, çok rahatsızlandım. Beni, bir ürperti, titreme ve üşüme tuttu.

Arkadaşlarla, her akşam bu vakitlerde başlayan ve saat 23.00-24.00'e kadar süren, sohbetler yapıyorduk. Arkadaşlardan özür dileyerek, yatacağımı belirttim. Çok pis ve kötü bir yatağı, yan hücredeki Muhammed'den rica ederek aldım. Bizim hücrenin duvarının dibine serdim. Her ihtimale karşı, atletti -eğer terfersem yerine giyebileceğim ve vücudumdaki teri emebilecek başka bir şeyim olmadığı için- çıkardım. Bir de aspinin içerek, yattım. Bereket ki, akşam ve yatsı namazlarını kılmıştım. Vücudum da, sanki bir gün koşmuşum gibi veya bir kaç saat işkence görmüş gibi, bir yorgunluk hissediyor ve üşüyordum. Bazı ayetler ve sureleri okuyarak, dua ederek uyuyakalmışım. Gece saat 23.00 gibi uyandığımda, ilk hissettiğim şey, susuzluktu. Önümde bir kova su olsa, içebilecek kadar susuz hissediyordum kendimi. Pencereden nöbetçiye seslenerek, su olup olmadığını sordum. Yok dedi. Tabiri caizse, tam anlamıyla dilim damağım kurumuştu. Elhamdulillah, vücudumdaki yorgunluk, titreme ve üşüme, çok azalmıştı. Ömrümde nadiren kıldığım teheccüd namazlarından birisini de, bu anda eda ettim. Rabbime, yeniden sıhhatle kavuşturduğum için, hamdettim. Sabah namazı vaktine kadar, bildiğim Kur'an surelerini ezbere okudum. Sabah namazı için, arkadaşları saat 5.30'da kaldırdım. Teyemmüm edip, cemaatle namazımızı eda ettik.

İlk zindan Arkadaşlarım

"Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabbler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?"

"Sizin Allah'tan başka tapıklarınız, Allah'ın kendileri hakkında hiç bir ispatlayıcı delil indirmedigi, sizin ve atalarınızın Rabb olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah'ındır O, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler." Yusuf: 39-40

Askeri Cezaevi'ne konulduğumuz, 2 Kasım 1995 günü akşamı, yan hücremizde üç kişi olduğunu görmüştük. İlk gece hiç konuşmamıştık. Çünkü bizler çok yorgunduk ve arkadaşlarla durum değerlendirmesini yapmamızın arkasından, yatmak zorunda kalmıştık. (13)

Bu üç kişiden birisi de, Muhammed Seyidof ismindeki, 19 yaşında bir delikanlı idi. O da bizim gibi sınırın gayri-kanuni olarak geçerken, nehir kenarında yakalanmış. Dağıstan vatandaşı. Arapça'yı biraz biliyor. Üzerinde bin dolar yakalamış. Anlattığına göre, yanında başka arkadaşları da varmış. Onlar, nehrin karşı tarafında kaldıkları için, yakalanmamışlar. Muhammed, biz yakalanmadan üç gün önce yakalanmış.

Bünyamin Halikov ve suç ortağı İlmüddin, kafa dengi iki arkadaş. Bunlar da, Jiguli diye tabir edilen Murat-124 tipindeki otomobilleriyle, izinsiz olarak Azerbaycan tarafına geçip, portakal getirirken, sınır muhafız birlikleri tarafından tutuklanmışlar.

Muhammed Seyidof ismindeki genç, muntazaman namaz kılıyordu. Dağıstan'da yaşayan kavimlerden, en fazla nüfusu sahip olan, Dargin ırkından birisiydi. Buynaski Şehri'ne bağlı Karamahı Köyü'nden. Muhammed, köy (selo) diyor amma, nüfusuna bakılırsa küçük bir kaza veya, en azından nahiye. Çünkü, söylediğine göre nüfusu 5-6 bin civarında ve Dağıstan'ın en çok camisinin bulunduğu bir köymüş Karamahı. Köyde yaşayan insanların, büyük çoğunluğunun namaz kıldığını, ikisi merkezî olmak üzere 15 camisi bulunduğunu anlattı. Muhammed'in anlattığına göre, köyün idarecilerini, önceleri halk kendisi seçiyormuş. Son dönemlerde bunu kaldırmışlar, merkezden idareci göndermeye başlamışlar. Önceki dönemde, yani halk idarecisini kendi seçtiği dönemde, içki içmek ve hicapsiz gezmek yasakmış. İçki içenler, idareciler tarafından tespit edilirse, cezalandırılıyorlarmış. Merkezî idare, halkı ifsad etmek için, bu uygulamayı kaldırıp, köyde yöreye mahsus cafe (içki de bulunabilen çayhane, kahvehane) açtırmış. Müşterisi çok olmadığı için, belli bir süre sonra bunlar, kendiliğinden kapanmışlar. Bu dönemde 100-150 kadar kadın, hicaplarını açmış. Halk, bu hicapsiz ve gayri-ahlâkî davranan insanlarla ilişkilerini, asgarîye indirmişler. Son dönemlerde içki içmek, her ne kadar resmen yasak değilse de, hiç kimse aleni olarak, içki içmeye cesaret edemiyormuş. Bünyamin Halikov, çok şakacı birisi. Bize karşı çok candan davranıyor. Çıktığında, bizi ziyarete geleceğini, sürekli söylüyor. Bünyamin ve suç ortağı İlmüddin, mustaz'af ve tipik birer Dağıstanlıydılar.

Cezaevindeki ilk güzel yemeğimiz, 5 Kasım 1995 Cumartesi, Bünyamin'in evinden getirilen tavuk ve piring pilavından ibaret akşam yemeğiydi.

Bünyamin ve İlmüddin 6 Kasım 1995 Pazar günü, öğleden sonra saat 14.00 gibi, tekrar sorguya götürüldüler. Yarım saat sonra sorgudan döndüklerinde, akşama doğru bırakılacaklarını söylediler. Bu habere, hepimiz çok sevinmiştik. Saat 17.00 sularında da, serbest bırakılırlarken hücremiz, âdeta bayram yerine dönmüştü. Hepimiz tek tek kucaklaştık. Bünyamin'e, gazetesinin adresinin yazılı olduğu, kartvizitimi verdim. İmkân bulabilirse telefon edip, haber vermeye çalışacağını söylüyordu. Bünyamin ve İlmüddin'i uğurladık.

Ertesi günü, Bünyamin elinde bir şeylerle duvar dibinde görüldüğünde, saat 13.00'ü gösteriyordu. Bünyamin temosta sıcak çay, piring pilavı ile beraber tavuk eti, peynir, taze salatalık, elma, nar, mandalin, portakal, hurma, ev yapımı salatalık turşusu, armut, şeftali kompostosu ve kesme şeker getirmişti.

Arkadaşlarla hep beraber, bir sofraya donattık ve öğle yemeğini yedik. Bünyaminler serbest bırakıldıktan yarım saat sonra, tutuklanan iki kişi ile beraber 8 kişi idik. Ben, ömrümde ilk olarak bu kadar değişik yiyeceği, bir arada görüyordum. Bu yiyecekleri getirdiği için de, Bünyamin kardeşimizin evini, Rabbimizin bol rızık ile bereketlendirmesini dileyerek, verdiği bu rızıklar için Allah'a dua ettim. Aynı gün içerisinde, bizi hem yokluk hem de bolluk ile sınavan Rabbimize hamdolsun. Elhamdülillah! Alâ Külli Hâ!

Bünyaminlerin serbest bırakılışından yarım saat sonra, aramıza kabılan Muhammed Davudo ve Musa Ahmedov, tipik iki Dargin. İkisi ortak çalışıyormuş. Tır şoförlüğü yapıyorlar. Muhammed Davudo 46 yaşında, Musa Ahmedov 38 yaşında.

Muhammed bizimle beraber, devamlı cemaatle namazını eda ediyordu. Bir kaç defa, kara yoluyla Hacc'a gitmiş. Dağıstan'da her kes, istediği kadar Hacc'a gidebiliyormuş. Hacc için herhangi bir kısıtlama yok. İsteyen karayolu, isteyen havayolu ile gidebiliyor. Böyle olunca da, buradan çok az bir para ile, Türkiye, Suriye, Ürdün, Suudi Arabistan güzergâhı ile gidip gelmiş. Harcadığı tüm para 1500 dolar.

Rusya, özgürlüklerin kısıtlandığı bir ülke, Türkiye ise özgürlükler ülkesi (?...) Rusya'da hacc için herhangi bir seyahat kısıtlaması yok; ister karayoluyla git, ister havayoluyla. Türkiye'de ise sadece havayolu ile gitme özgürlüğü (!) var. Bu özgürlüğünüzü (!) sonuna kadar kullanabilirsiniz!...

Muhammed Davudo, Türkiye ve Kürtler üzerine, sorular soruyordu. Bu meselerle ilgili olarak, uzun uzun sohbetler ettik. Davudo, islami birikimi çok olmamasına rağmen, islama karşı çok samimi. Bizim islami konularda anlattıklarımızı, (Azeri tercümanımız Samir'in tercümesiyle) can kulağıyla dinliyor. Anlamadığı yerlerde zaman zaman sorular soruyordu.

Muhammed Davudo, şaka yapmaktan da hoşlanıyordu. Suç ortağı Musa ise, çok uykucu birisiydi. Kendi hücrelerinden bizim hücreye nadiren geliyordu. Bu nadir gelişlerinde, bazen muziplik olsun diye

"Ooo Musa uyanmış. Hem de bizi ziyarete geliyor." diyerek, takılıyordum. Muhammed de O'nun için "Ömrünün geçmiş uykularını uyuyor" diyor ve ilave ediyordu "Siz bunun böyle uyuduğuna bakmayın. Ben bunun günlerce, hiç uyumadan tır kullandığını bilirim."

Muhammed Seyidof isimli genci de, 13 Kasım 1995 günü sorgulamaya aldılar. Hücreye döndüğünde "Senin kimliğini ve paranı emanete alıp, serbest bırakacağız. Dışarıdan muhakeme olacaksın" dediklerini söyledi. Bu haber, hepimizi sevince boğdu. Bu sevinçli haberi aldığımızda, hep birlikte yüksek sesle tekbirler getirirken, cezaevi âdeta inliyordu.

Mohaçkale'ye Sevk

"Biz zulmeden ülkelerden nicesini kırıp geçirdik ve bunun ardından başka bir kavmi meydana getirdik" Enbiya-11

"Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi şerle ve hayırla deneyerek, imtihan etmekteyiz ve siz bize döndürüleceksiniz." Enbiya-35

Askeri cezaevinde, tutuklanışımızın 12. günü saat 11.00 sularında dışarıda bir hareketlilik farkettilik. Meğer bu hareketlilik, bizim sevk hazırlığımızı ş. Nöbetçiler, saat 11.30 sularında hazırlanıp, çıkmamızı söylediler. Zindan arkadaşlarımız Muhammed Davudo, Musa Ahmedov ve Muhammed Seyidof ile, tek tek kucaklaşıp, vedalaştık. Avluya çıktığımızda, Kamaz kamyonu kadar, iki sıra halinde Omon birlikleri adı verilen, özel komandoların dizili olduğunu gördük. Komandoların komutanı olduğunu zannettiğimiz rütbeli tarafından, tek tek aranıp, kamyona bindirildik. Komutan ve askerler, çok asık suratlı idiler. Kamyona otururken, 13 asker olduğunu saydım. Askerlerden birisi, otururken ellerimizi arkada tutmamızı söyledi ve bu şekilde yola koyulduk. Yarım saat yol aldıktan sonra, deniz kenarında bulunan bir askeri birliğe girip, beklemeye başladığımızda saat 12.00 olmuştu. Komutan, askerlere kamyonun yanından ayrılmamalarını tembih ederek, uzaklaştı. Elllerimiz arkada kamyonunda

bekletilirken, askerlerden bazılarının bize pis pis bakışları dikkatimizi çekiyordu. Bir tanesinin "Bunlar kim? Bakanları bile böyle korumuyoruz!" dediğini, tercümanımız Samir daha sonra söyleyecekti. (14) Saat 13.00'de, Kamaz diye tabir ettikleri kamyonun indirilip, ayaklarımızı yana doğru iyice açarak ve ellerimizi de kamyonun tentesine dayayarak beklememizi, söylediler. Bu vaziyette 15 dakika kadar bekletildik. Bir helikopter sesi duyuldu. Bizleri tek tek, ellerimiz arkada koşturarak, yaklaşık 50 m. ilerdeki helikoptere bindirdiler. Görebildiğim kadarıyla, helikopterde 5 asker ve bir subayla birlikte, üç tane de uçuş görevlisi saydım. Sonradan anladığımıza göre bu subay ve askerler, bizi sivil cezaevine nakletmekle görevlendirilmişlerdi. Helikoptere biner binmez gördüğümüz bu askerler bize daha sıcak görünüyorlardı. Nitekim bu tahminimizin yanlış olmadığını, komutan ve askerlerin daha sonraki davranışlarından anladık. Helikopter saat 13.15'de hareket etti. Askerlerin ve subayın yüzündeki yumuşak ifadeden de cesaretlenerek, sigara içimize izin verip vermeyeceklerini sorduk. Subayın izin vermesi üzerine de, hepimiz birer sigara yaktık.

Ben ve Talip, helikopterin arka kısmında, Samir ikimizin hemen önünde, Çeçen Hasan ve Dağistanlı rehberimiz Timur sol tarafta, oturuyorduk. Ben, hangi istikamete gitmekte olduğumuzu tahmin etmeye çalışıyordum. Çok geçmeden de, başkent Moğaçkale'ye doğru götürülmekte olduğumuzu farkettim. Sağımızda Hazar Denizi, bir çarşaf gibi uzanırken, solumuzda da, bir ip gibi uzanıp giden Derbent-Moğaçkale-Hasavyurt karayolu bulunuyordu. Helikopter, tahminime göre 300-400 m. yükseklikte ve 180-200 km. hızla uçuyordu.

Bir ara, Talip'le nereye götürülebileceğimizi konuştuk. Ben, istikamet olarak, Moğaçkale'ye götürüldüğümüzü söyledim. Talip ise "Eğer Moğaçkale'ye götürülseydik, şimdiye kadar ulaşmamız gerekirdi. Hareket edeli yarım saati geçti, herhalde Rusya tarafına doğru götürülüyoruz. Galiba bizi takas ederek değiştirecekler." dedi.

Helikopter saat 14.00 gibi, deniz kenarında, bir askeri üsse indi. Burası (daha sonra öğreneceğimize göre) Kaspisk şehrinin, deniz kenarında bulunan, Rus askeri üssü. Helikopterde bizimle beraber gelen, bizi sorgulayan subaylardan birisi olan Abdüsselam isimdeki görevli ile, bizim güvenliğimizi sorumlu subay birlikte indiler. Dışarıda çok sert bir rüzgâr esiyordu. Helikopterde askerlerle birlikte, yarım saat kadar bekletildik. Helikopterden sırayla indirilerek, bir minübüse bindirildik. Minübüse bindikten sonra, öylece 15 dakika kadar bekletildik. Sonra indirilip, gerisin geri helikoptere bindirildik. Kimseye bir şey sormadağımız için, ne olup bittiğini anlayamıyorduk. Helikopterde öylece 15-20 dakika, stresli bir şekilde bekletildik. Üzerinde kızılhaç arması bulunan minübüse tekrar bindirilip, askeri birliğin içerisine doğru, hareket ettik. On dakika kadar yol aldık. Minübüsün durduğu yerin hemen önünde bulunan binanın duvarlarının üzerinde, tel örgüler olduğunu görünce, "İşte bizi tıkaçlayan cezaevi" diye, içimden geçirdim. Minübüsün içerisinde subay ve askerlerle beklerken, Abdüsselam isimli subay, dışarı çıkıp bir yerlere gitti. Bir süre sonra geri gelip, subaya bir şeyler söyledi. Tercümanımız Samir "Bizimle ilgili işlemleri yapacak olan görevlilerin, öğle yemeğine çıktıklarını" söylediğini, bizlere fısıldadı.

Biz böyle beklerken, bir ara rütbeli birisi geldi. Abdüsselam ile hararetili hararetili, bir şeyler konuşup gitti. Aynı subay, beşer onar dakika ara ile, 3-4 defa gidip geldi. Son gelişinde Abdüsselam bizi minübüsten inip yanımızdaki binanın duvarının dibinde beklememizi söyledi. Hepimiz minübüsten inip, yanımızdaki binanın boşluğuna doğru yürürken, gidip gelen görevli subay, kızgın bir şekilde bağırarak, minübüsün arka tarafındaki toprak zemine yatmamızı söyledi. Bizler mecburen oraya gidip, yüzükoyun uzandık. Bizim güvenliğimizi sorumlu askerler de, etrafımızı kuşatıp öylece beklemeye başladı. Etraftaki kum ve toprağın, şiddetli bir şekilde esen rüzgâr tarafından savrulmasından meydana gelen toz bulutu, bir anda bütün vücudumuzu, özellikle de yüzümüzü ve başımızı kapladı. Suratımız ve saçlarımız bir anda sapsarı olmuştu. Bu şekilde, yarım saat bekletildik. Bizim sevkedilmemize memur edilmiş olan subay, bu halimize acımış olacak ki, yarım saat sonra, yerden kalkmamızı söyleyerek orada bulunan bir sahra çadırının kuytusuna geçmemizi sağladı. Sahra çadırının kuytusuna çömeldiğimizde, burası, bana ve arkadaşlarımıza sanki bir yuva kadar sıcak gelmişti. Böylece bir müddet durduktan sonra subay, bu sefer de çadıra girebileceğimizi söyledi. Sahra çadırının içinde, iki sıra halinde 20 kadar yatak bulunuyordu. Çadırın girişinin hemen önünde, büyük bir soba bulunuyordu. Hemen sobanın başına üşüştük hepimiz. Biraz ısınıp da kendimize geldikten sonra, saçımızı, sakalımızı, üst-başımızı düzeltmeye başladık. Hepimizin yüzü, toz-toprakten dolayı sapsarı olmuştu. Bu arada askerler, bize acaib acaib bakıyorlardı. Kimisi yanımıza gelip sorular soruyor, kimisi garip garip, kimisi de acıyan bir yüz hatıyla bakıyordu. Bu vaziyetteyken, birer sigara yaktık, bazı askerler de "bir sigara da bize verir misiniz?" tarzında bakıyorlardı. Bir kaç tanede bunlara verdik. Bu sigara beni çok rahatlatmıştı. 45 dakika kadar da, burada bekledik. Daha sonra öğrendiğimize göre, bu bekletilişimizin sebebi, bizi Moğaçkale Cezaevi'ne götürecek kamyonun tahsis edilmesi için, evrakların hazırlanmasıymış.

Nihayet, çadırın yanına büyük bir kamyon yanaştı. Bizleri tek tek bu kamyonu bindirdiler. Kamyonun arka tarafına, helikopterle bizimle birlikte gelen subay ve askerler yanımıza bindiler. On tarafa da Abdüsselam isimli subay bindi. Arkamızdan bize eşlik edecek olan jeepte 4 asker ve bir subay bulunuyordu. Bu subay elinde bir urgan ile kamyonun arka tarafına gelerek, bizim korumamızdan sorumlu subaya "Bunları bağlamalıyız" dedi. Subay "Bağlamaya gerek yok." diye cevap verdiğinde diğeri "Bağla, yoksa kaçabilirler." dedi. Bunun üzerine subay "Bağlamaya gerek yok, sorumluluk bana ait." diyerek, cevap verdi. Bu estantane hâla gözümün önündedir.

Kamyon hareket ettiğinde, Saat 17.30 olmuştur. Mohaçkale'ye ulaşır, şehir içerisindeki bir binanın önünde, beklemeye başladığımızda ise 18.10'u bulmuştuk. Önünde durduğumuz bu binanın KGB (FSB)'nin Dağıstan'daki merkez binası olduğunu ise, sonradan öğrenecektik. Buraya gelirken biraz da kamyonun hızlı gelmesinden dolayı, bayağı üşümüştük. Beklemeye başladığımızda üşümemiz gittikçe artıyordu. Bunun üzerine Talip'le sırt sırta vererek, üşümeyi asgariye indirmeye çabaladık. Abdüsselam ve subay geri gelip hareket ettiğimizde, burada 50 dakika beklediğimizi farkettim. Kamyonumuz hareket ettikten 15-20 dakika sonra, tekrar durdu. Yarım saat kadar da burada bekletildik. Kamyondan indirildiğimizde, burasının ceza evi önü olduğunu farkettik.

Dağıstan'da İzolatör adını verdikleri üç tane tutuk evi var. Bunlar Mohaçkale'deki C.U.Z.O 1 (Sizo Adın) Derbent'teki C.U.Z.O 2 (Sizo Dıva) ve Hasavyurt'taki C.U.Z.O 3 (Sizo Tri) isimlerindeki tutuk evleriydi. Mohaçkale'deki ceza evi, Hazar Denizi'ni yukarıdan görüyor ve 1 km. kadar uzaklıkta idi. Binayı, Çarçe 2 Katerina bir kaç yüz yıl önce, yazlık sarayı olarak yaptırmış. Bina kuş bakışı bakıldığında, haç şeklinde inşaa edilmiş. 1775 yılından bu yana da, cezaevi olarak kullanılıyormuş. Rusya'da bulunan ceza evleri, mahkûmlar tarafından iki kategoriye ayrılmış durumda. Birincisi, kontrolün tamamen idarenin elinde bulunan Kresni Tüme=Kızıl Ceza Evi. İkincisi, kontrolün nisbeten mahkûmların elinde bulunduğu Çomi Tüme=Kara Ceza Evi. Bizim ilk kaldığımız cezaevi olan Mohaçkale'deki C.U.Z.O 1 (Sizo Adın) Kızıl Ceza Evi, ikinci olarak sevk edildiğimiz Derbent'teki kaldığımız C.U.Z.O 2 (Sizo Dıva) Kara Ceza Evi idi.

Ceza evine teslim eden Abdüsselam ile vedalaştıktan sonra, hepimizi bir hücreye tıktılar. Bu hücre, bize ilk anda bir ev sıcaklığında geldi. Çünkü, kamyonda hepimiz kelimenin tam anlamıyla donmuştuk. Oysa hücrenin genişliği 1.5, boyu 1.5 ve yüksekliği 3.5 m. ebadlarındaydı. Tavanın yan tarafında, çok küçük bir hava deliği vardı. Hücrenin dip tarafında, duvardan duvara oturmak için yapılmış, bir tahta vardı. İçeride, çok berbat bir kûf koku vardı.

Hücrede 15 dakika bekletildikten sonra, önce beni dışarıya çağırdılar. Üzerimi arayacaklardı. Rusça bilmediğimi, tercümanımız Samir'in de, çağırılmasını istedim. Onu da getirdiler. Başgardıyan olduğunu zannettiğim (daha sonra öğrendiğime göre ceza evi üst yönetiminde görevli, Şamil isminde bir Kumuk'muş) bir görevli, ceplerimde ne varsa masanın üzerine boşaltmamı söyledi. Ceplerimde bulunan her şeyi masanın üzerine boşalttım. Üzerimde bulunan parkamı, gömleğimi sırayla çıkarmamı söylediler.

Bunları çıkardım, sıkı bir şekilde aradıktan sonra, çıkardığım pantolonumu da aynı şekilde aradılar. Giyinebileceğimi söylediler. Saatimi ve kemerimi de çıkarıp masanın üzerine koymamı istediler. Daha sonra da bir kağıda üzerimde bulunan para miktarını saatin markasını vb. şeyleri yazdılar ve bunun imzalı bir nüshasını, yanı vereceklerini söylediler. Namaz vakitlerini tesbit edebilmem için, saati vermelerini ısrarla istememe rağmen, Şamil ismindeki görevli, yönetmeliklere göre bunun yasak olduğunu, en ufak bir imkân olsa vermek istediğini, üzülerek veremeyeceğini belirtti. Koğuşlarda radyo hoparlörü olduğunu, nöbetçilerin de namaz vakitlerini haber verebileceklerini söyledi. Beni bir başka hücreye koyarak, diğerlerinin hepsini sırayla, aynı işleme tabi tuttu. Aranan, benim bulunduğum hücreye getiriliyordu. Bu işlemler bittikten sonra, tek tek ayrı koğuşlara göndereceklerini söylediler. Ben, Talip'in devamlı hastalandığını, bu yüzden mutlaka aynı koğuşta olmamız gerektiğini söyledim. Nöbetçi amiri diyebileceğimiz görevli Kumuk Şamil, "Suç ortaklarının bir kamarada (koğuşta) kalmalarının yönetmeliklere göre mümkün olmadığını" söyledi. Ben ve Talip'in lisan bilmediğimizi ve diğer sebeplerden dolayı Samir'le birlikte üçümüzün bir koğuşta kalmamız gerektiğini ısrarla söyledim. Kumuk Şamil benim ısrarlarımdan sonra Talip ile beraber bir kamarada (koğuşta), kalabileceğimizi söyledi. Diğer arkadaşlarla tek tek vedalaştıktan sonra, Talip'le ikimizi zemin katat bulunan ve arka taraftaki kamaralardan birisine götürdüler. Bu kamarada 2 m. genişliğinde, 3.5-4 m. uzunluğunda ve 4-5 m. yüksekliğinde, tavana yakın kısımlarında iki penceresi, kesif bir kûf kokusu, iki katlı ranza ve içerisinde çok küçük bir tuvaleti bulunan ve tabiri caizse, berbat bir yerdi.

"Sen onların dinine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar, senden kesinlikle hoşnut olacak değildirler. De ki : "kuşkusuz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) dosdoğru yoldur." Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva, arzu ve tutkularına uyacak olursan senin için Allah'tan ne bir dost, ne de bir yardımcı" Bakara-120

Ranzada Namaz

Sivil ceza evindeki ilk gecemde, 3-4 kere uyandım. Halbuki yattığımız yer, askeri ceza eviyle kıyaslanmayacak derecede, rahattı. Son uyandığımda, gardiyana saatin kaç olduğunu, işaretlerle sorabildim. Gardiyan, saatin 5 olduğunu söyleyince, abdestimi aldım. Abdestimi aldıktan sonra, Talip'i uyandırdım. Namazı ranzamda kıldım. Çünkü yere serecek bir şeyim yoktu ve yerler pis olduğu için, namaz kılmaya müsait değildi. (15)

Sabah namazını kılip yattıktan, 1-2 saat sonra, gardiyanlar kapıya vurup seslenerek, uyandırdılar. Uyandıktan kısa bir süre sonra da, kapıdaki özel bölmeden (mazgaldan) berbat bir çorba, çay ve ekmek verdiler. Daha sonraki günlerde öğreneceğimize göre, çay ekstradan verilmişti. Öğleden önce, ikimizi de koğuştan çıkardılar. Talip'i bir hücreye koydular. Beni bir odaya götürüp, adımı soyadımı sordular. Masanın üzerinde bulunan ve kartonlardan yapılmış harflerle, dikkörtgen şeklindeki bir tablaya, Rusça harflerle adımı soyadımı ve o günün tarihi olan 14.11.1995 yazıp, tablayı göğsümün hizasında tutarak, resmimi çektiler. Fotoğraf çekiminden sonra da, pamak izlerimi aldılar. Bu işlemler yapılırken bir ara duvarda bir saat farkettim. Saat 11.20'yi gösteriyordu. Bu işlemler bittikten sonra, bir iki basamakla çıkılan yan bölmedeki lavaboda, elimi yıkama izni alıp sabunla yıkadım. İşlemlerim bittiği için, beni hücreye götürüp, Talip'i getirdiler. Talip'in işlemleri bittikten sonra, O'nu da hücreye getirdiler. Burada kısa bir süre bekletildik. Talip, lavaboyu görmediği için, ellerini yıkayamamış ve çok berbat kirlenmişti. Bir süre öylece hücrede bekledik. Daha sonra ikimizi çıkarıp, havalandırma mahalline götürdüler. Burası genişliği 1.5, uzunluğu 4.5 ve yüksekliği 4 m. olan, sadece gökyüzünün görülebildiği, dar bir yerdi. Burada bir saat tutulduk. Buradan da, koğuşumuza götürüldük.

Öğle vakti, berbat bir yemek getirdiler. Ben bu yemeği yiyemedim, sadece kuru ekmek yedim. Talip ise bir miktar yiyebilmişti.

Zannediyorum saat 15.00 sularında, bizi koğuşumuzdan alıp, zemin katta bir yere götürdüler. İkimizi birlikte, bir hücrenin kapısının önünde durdurdular. Beni hücreye kilitlediler. Şimdiye kadar konulduğumuz hücrelerin hepsi, hemen hemen aynı büyüklükteydiler. Beş dakik sonra, beni hücreden çıkarıp, Talip'i koydular. Hücrenin tam karşısına gelen, bir odaya soktular. Omuzlarında, askeri rütbeye benzeyen rütbeler bulunan, 6 kişi bulunuyordu. Hepsi değişik yaşlarda ve rütbedeydiler. Adının sonradan Gamid (Rusya'da H harfinin yerine, g kullanılıyor) olduğunu öğrendiğim, Azeri dilini konuşan ve rütbesinin de yüksek olduğunu zannettiğim birisi vasıtasıyla, sorguladılar. İlk soruları "Paranız neden bu kadar çok?" oldu. Arkasından sırayla "Çeçen Hasan'ı nereden tanıyorsunuz?" "Timur Karabekov'a ne kadar para verdiniz?" "Cehar Dudayev'i tanıyor musunuz?" "Cehar Dudayev ile görüştünüz mü?" diye sordular. Ben bunlara "Tanımiyorum, vermedik, görüşmedim" gibi, kısa ve net, cevaplar verdim. Benim de sorgulamam bittikten sonra, Talip'in bulunduğu hücrenin önüne götürdüler. Talip'i hücreden çıkarıp birlikte koğuşumuza götürdüler. Koğuşa döner dönmez, öğle ve ikinci namazlarını cem ederek, hemen kıldık. Namazlarımızı henüz bitirmiştik ki, yatak, yastık, battaniye, yastıklarımızı ve bardaklarımızı hazırlamamızı söylediler. Beş on dakika sonra, kapıyı açtılar. Bunları sırtladık ve ikinci katta bulunan, 46 numaralı kamaranın önüne dizdiler.

Koğuşa girdiğimizde, 5 kişi vardı. Bunlardan ikisini çıkanyortardı. Çıkanlardan birisi 50 yaşlarında, diğeri de 25-30 yaşlarındaydı. Genç olanını, bir kaç hafta sonra, geri getirmişlerdi. Bu gencin adı Murat Omarov idi. Bunların koğuştakilerle vedalaşıp çıkmalarının ardından, onların yerlerine biz ikimiz yerleşmeye başladık. Ben, Çeçen asıllı Alman vatandaşı ve aynı zamanda müslüman olan, Tamerland Kunta'nın yatağının altındaki boş ranzaya; Talip de Lezgi İsmail'in üstündeki boş yere, yataklarımızı serdik.

Lezgi İsmail, hemen iğne iplik çıkarıp Talip'e uzatarak, işaretle yatağının sökük kısımlarını dikmesini söyledi ve O'na yardımcı oldu. Talip'in yatağındaki sökükler bittikten sonra, iğne ipliği alıp ben de dikmeye başladım. Dikme işi bitip de, yatağımı ranzaya yerleştirirken, koğuş kapısı açıldı ve ikimizin tüm eşyalarımızı alıp çıkmamız, söylendi.

Eşyalarımızı tekrar toparlayıp sırtladık ve yan tarafta, koridorun ortasında bir kapının önüne bıraktırdılar. İkimizi, aşağı katta bulunan ana çıkış kapısının bulunduğu bölümdeki, hücrelere getirdiler. Burada, beş on dakika bekledikten sonra, yan tarafta bir avluya çıkardılar. Yeşil renkli bir minübüs ve yanında sivil görevliler duruyordu. Minübüse girmemizi söylediler. Minübüsün arka tarafında bulunan dar bölmelere, önce ben sağ tarafa, daha sonra da Talip sağ tarafa birer birer girdik.

İşkence Beklentisi

Burası özel olarak yapılmıştı. İki büküm olmadan girilmeyen, oturduğumda boyum kısa olmasına rağmen başımın neredeyse tavana değeceği kadar alçak, sağa veya sola dönmenin neredeyse mümkün olmadığı, küçük bir bölme idi. Sol tarafımda, 4 cm. kadar büyüklüğünde, yanmış sarımsı aralıklı çelik parmaklıklı bir havalandırma deliği, tavan kısmında da bir ampul bulunuyordu. Fakat ampul yanmıyordu. Bu bölmeye girdiğimde ilk aklıma gelen şey "Herhalde bizi işkenceye götürüyorlar" oldu. Hemen, Kuran'ı Kerim'den bildiğim sureleri, okumaya başladım. Arada bir de, dua ediyordum. Bir taraftan da, burada "Nasıl işkence usulleri var?" diye, düşünüyordum. Bu haleti ruhiye içerisinde, Yasin de dahil, bildiğim surelerin hepsini herhalde okumuştum. Böyle 15-20 dakika yol gittik. Şehir içerisinde yol aldığımız, dışarıdan gelen araba ve korna seslerinden anlaşıyordu. Bir binanın önünde, bahçe içerisinde minübüsten indirdiler. Burası (daha sonraki gelişlerimizde, öğrendiğimize göre) KGB (şimdiki adıyla da FSB) binasının, arka giriş kapısıydı. Zemin katta bir odaya aldılar. Odada üç kişi bulunuyordu. Bunlardan birisi bayandı. Mohaçkale Pedogoji Üniversitesi Türkçe Bölümü Başkanı İmperyal Halimova isimindeki bu bayan, odada bulunan diğerlerini bize tanıttı. Bizi sorgulayan FSB subaylarından Carullah Habib, diğer yaşlı olanının da avukatımız Suriyev Ramazan Aztemiroviç olduğunu, istersek bu avukatın yerine, başka bir avukat tutabileceğimizi de söyledi. Bizi sorgulayan kişi, tercümanımız vasıtasıyla bize haklarımızı söyledi. Avukatsız ifade vermeme, hakkımızın olduğunu söyledi.

Sorguda Rahattık

İfadelerimizin alınması sırasında, bize çok nazik davrandılar. Sigara içmemize izin verdikleri gibi, bir ara bize çay bile ikram ettiler. Sorulan amir soruyor, verdiğimiz cevapları, bir memur el yazısı ile yazıyordu. Bizi sorgulayanın, bende ilk bıraktığı izlenim, çok kötü birisi olmadığıydı. Genel bir sorgulama yaptı. Ayrıntılara girmedim. Memura, ifadeleri daktilo etmesini söyledi. Memur karşı odaya girerken, o odada, Samir ve Timur'un olduğunu farkettim. İfadeler daktilo edilip geldiğinde, tercüman bayan bize tercüme ederek okudu. Bizim ifadelerimizden farklı olarak "sınırı bilerek ihlal ettim." sözüne itiraz ettik. Amir "Böyle yazmak mecburiyetinde olduğunu, bunu istersek imzalamayabileceğimizi söyledi" Böylece biz de, imzalamadık. İşlerimiz bitip de ayrılacağımız zaman, saati sorduğumda, 20 15 olduğunu söylediler. Ceza evine geri götürülmek için, minübüsün yanına gittik. Önce benim binmemi söylediler. Beni yine arkadaki özel bölmeye koydular. Karşıdaki bölmede, Azerbeycanlı tercümanımız Samir vardı. Talip'i ise, minübüsün orta kısmında Hasan ile, ellerini ters olarak kelepçeleyerek, oturtuklarını kapıdaki küçük delikten farkettim. Ceza evine döndüğümüzde, Talip ile beraber, yine 46 numaralı koğuşa, yerleştirdiler. Bir müddet sonra da, bize yine yatak, battaniye, yastık ve çarşaf getirip verdiler. Tamerland Kurta'nın yatağının altındaki kısıma, yatağıma yerleştirdim.

Koğuş Arkadaşlarım

Lezgi İsmail, bize çay hazırladı. Çay ve ekmekle kamımızı doyurduk. Akşam ve yatsı namazlarımızı kıldık. Koğuştaki bulunanlarla, bir müddet sohbet etmeye çalıştık. Koğuştaki bulunanlar: Lezgi İsmail İskenderov: 37 yaşında. Hırsızlık yaptığı için, 6 yıl cezaya çarptırılmış. Devlete ait bir depodan, bir kamyon fayans çalmış. Bunu kaçıırken yakalanmış. Daha önce bir defa 1975'de 5 yıl, hırsızlıktan; 1981'de de 11 yıl hırsızlıktan yatmış. 1992'de cezaevinden çıkmış. İki ay sonra, tekrar adam dövmeekten girip 9 ay yatıp çıkmış. Şimdiki suçundan ise, 6 yıl ceza almış. Evli, 15 yaşlarında, medresede okuyan bir kızı varmış. Vucudunun neredeyse her tarafı dövmelele kaplıydı. İki ay önce, vücudu alerji kapmış. Bacaklarında çok kötü şekilde yaralar vardı. Tamerland Kurta vasıtasıyla, yan İngilizce, yan işaretle bize "Burada şahsi giyim ve diş fırçası vb. şeyler dışında her şeyimiz ortaktır. Benim senin diye bir şey yok. bana gelen sana gelen, Tamerland'a gelen, hepimizindir." diyerek buranın (rajonunu) usulünü bize anlattı. Tamerland Kurta: Çeçen asıllı, Alman müslüman. Almanya'da doğmuş. 50 yaşında ve evlenmemiş. Almanya'da insani yardım kuruluşlarının birisinde çalışıyormuş. Daha önce, Bosna Hersek müslümanlarına ulaştırılmak üzere, Zagreb'e yardım götürmüş. Çeçenistan'a yardım götürmüş. Orada Dudayev ve Yandarbiyev'le görüşmüş. Çeçenistan'dan dönerken, Hasavyurt yakınlarında 15 Eylül 1995'te yakalanmış. Elindeki bütün dokümanlarına, fotoğraflarına ve makinasına el koymuşlar. Sorgulaması bitmiş, mahkemeye çıkmayı bekliyor. Muhammedov Al Ashab: 19 Yaşında bir genç. Biz gelmeden on onbeş gün önce, tabanca ve bıçak yakalatılarak tutuklanmış. Çok sessiz sakin birisi. Karantinede kalırken, çok şiddetli bir şekilde üşüttüğü için, ciğerlerinden öksürüyordu.

Koğuştan Medreseye

(Yusuf) Dedi ki: "Rabbim, zindan, bunların beni kendisine çağırdıkları şeyden bana daha sevimlidir. Onların kurdukları düzeni benden uzaklaştırmazsan, onlara (korkunm) eğilim gösterir, (böylece) cahillerden olurum."

Böylece Rabbi O'nun duasını kabul etti ve onların hileli düzenlerini kendisinden uzaklaştırdı. Çünkü O iştir, bilendir.

Sonra onlara (Yusuf'un ifetine ilişkin) delilleri göstermelerinin ardından, O'nu belli bir vakte kadar kaçınılmaz olarak zindana atmak (görüşü) belirdi. Yusuf Suresi-33.35.35

Rusya'da bulunan ceza evleri, mahkumlar tarafından iki değişik isimle adlandırılmaktadır. Ceza evi idarecilerinin kesin kontrolünde olanlarına Kresni Tüme=Kızıl Ceza Evi; mahkumların kısmen isteklerini kabul ettirebildikleri ve kontrollerinde bulundurdıkları ceza evlerine Çorni Tüme=Kara Ceza Evi adını vermekteler. (16)

Biz 2 Kasım 1995 den 13 Kasım 1995 gününe kadar, Derbent Şehri'nde bulunan Askeri Ceza Evi'nde tutulduk. 13 Kasım 1995 günü Askeri bir helikopterle, başşehir Moğaçkale'de bulunan ceza evine nakledildik. Eski adıyla KGB, yeni adıyla FSB'nin sorgulamasını müteakip, dosyamız tamamlanarak 21 Mart 1996 günü Derbent'teki sivil ceza evine nakledildik. Başşehir Moğaçkale'deki C.U.Z.O-1 (Sizo Adın) adındaki ceza evi Kızıl Ceza Evi idi. Derbent'teki C.U.Z.O-2 (Sizo Dıva) ise Kara Ceza Evi idi.

Moğaçkale'deki cezaevinde, ilk günlerimiz zor geçiyordu. Bu zorluk, cezaevi yönetmeliklerini, çevreyi ve Rusça'yı biraz öğrendikten sonra, ortadan kalktı. %5 Aralığının ilk günlerinden sonra da, koğuşta bulunanlara tebliğ etmeye başladık. Koğuşumuzda bulunan Omarov Murat, anlattıklarınıza diğerlerine nisbeten, daha çok ilgi gösteriyordu. Bir ara Murat'a Fatih'a'yı öğretmeye başlamıştım. Namaz kılmaya alıştınyordum. Bilhassa havalandırma esnasında, Fatih'a'yı ben okuyor, O da tekrar ediyordu. Tam namaza başlayacağı sırada, Murat'ın tahliyesi geldi.

Biz, 96'nın Temmuz ayında tahliye olunca, Murat Omarov'un evine, ziyaretine gittik. Murat, babasıyla tanıştırdı. Bize ikram ettikleri yemekten sonra, babasıyla sohbet ederken, Murat'ın namaz kılmamasından yakınan babasına, şakayla kanışık: "Amca, siz Murat'ı çabuk tahliye ettimeseydiniz. Eğer bir ay daha yanımda kalsaydı, herhalde şimdi namaz kılıyor olacaktı." demiştim.

Moğaçkale C.U.Z.O-1 (Sizo Adın) Ceza Evi 46. koğuşunda, tebliğle ilgili olarak, bundan başka kayda değer, pek bir şey olmadı. 42. Koğuşa nakledilip de, bu koğuşa Enver Öztürk isminde, Türkiyeli bir kardeşimizle birlikte, biri Alman, ikisi de Ürdünlü Arap kardeşlerimiz gelince, moralimiz iyice düzeldi. Bu koğuşta Ramazan ayının da bereketiyle, Dağıstan'lı 5-6 kardeşimiz namaza başladı. Bu koğuşa geldiğimizden itibaren, namazlarımızı cemaatle kılmaya başladık. Cemaatimizin içerisinde, koğuşumuzun ağası, koğuş mümessili diyebileceğimiz Canbulat Şahbanof da bulunuyordu.

Bu kardeşimiz, biz koğuşa geldiğimiz andan itibaren, bize çok ilgi göstermişti. Bize karşı, çok müşfik ve hürmetkâr davranıyordu. İnsani hasletlerini muhafaza edip, islami bilgiden mahrum bırakılmış, milyonlarca müslümandan birisiydi. Bu kardeşimizin bize gösterdiği yakınlık ve alâka, bizim Kızıl Ceza evi şartlarına direnme azmimizi ve gücümüzü artırıyordu. Zalim ve kafir Ruslar'a karşı, direniş ve boyun eğme işimizde, Canbulat Şahbanof gibi kardeşlerimizin, bize gösterdikleri yakınlık ve hürmetin payı çok büyüktür. Canbulat, Rusya zindanlarındaki esaret günlerinde tanıdığımız insanların, belki de en mert, en dobra, en halis müslümanıydı, diyebilirim. Rabbim, inşaallah hidayetini daim kılsın. Ve O'nun gibilerinin sayılarını artırsın.

Bizim gibi, Çeçenistan'lı müslüman kardeşlerinin, dertlerini paylaşmak ve onların sıkıntılarını bir nebze olsun giderebilmek gayesi ile, Çeçenistan'a gidip de, oradan dönerlerken yakalanan, kardeşlerimizin adlarını da bu vesile ile zikretmeyi bir borç bilirim. Bursalı Enver Öztürk, Alman vatandaşı Hüseyin (Tomas) Hausser, Hanzala ve Ebu Amir isimindeki Ürdünlü iki müslüman kardeşimiz. Bu kardeşlerimizin her birinin fedakârlıkları, Resulullah Efendimizin (sav) Ashabının fedakârlıklarını hatırlattı. Meselâ Enver Kardeşimizin ilk yavrusu, kendisi Rus zindanlarında iken dünyaya geldi. Yani kardeşimiz, çiçeği burnunda bir damat iken, Çeçenistan'lı kardeşlerinin dertlerini paylaşmaya koştu. Bu yolda kendisini bekleyen ölüm de dahil, bütün zorlukları göz önünde tutarak, yola çıktı. Burada Rabbimizin Tevbe Suresi 20. ve Enfal Suresi 74. ayetleri aklıma geliyor.

"İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda cihad edenler ile (hicret edenleri) bantıranlar ve yardım edenler, işte gerçek mü'min olanlar bunlardır. Onlar için bağışlanma ve üstün bir rızık vardır." Enfal-74

"İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenlerin Allah katında büyük dereceleri vardır. İşte 'kurtuluş ve mutluluğa' erenler bunlardır." Tevbe-20

Rus zindanlarındaki tebliğ faaliyetimizin en bereketli günleri, Derbent Şehri'ndeki C.U.Z. O-2 (Sizo Diva) cezaevi 38. koğuşunda geçmişti. 1995 Nisan'ının dokuz ve onuncu günlerinde, iki gün süren mahkememizden sonra, 40. koğuştan 38. koğuşa gönderildik. Bu koğuşa geldiğimde Aliyev Muhammed (Dağıstan'lılar Magammed diye telaffuz ediyorlar) isminde 32 yaşındaki Dargin, namaz kılıyordu. Koğuşa gelişimin 5-6 gün sonrasında, namaz kılan 4 kişi olmuştuk. Yaklaşık 20-25 gün sonra ise 17 kişilik koğuşumuzda, namaz kılanların sayısı, 12 olmuştuk. Koğuşumuz normalde 10 kişilik yatağa sahipti. Fakat, sürekli olarak fazla mahkum bulunuyordu. Benim yattığım süre boyunca, koğuşumuzda 13-18 arasında kişi yatmıştı. Bu koğuşta, yatan Türk asıllı Şahhüseynov Nureddin, Azeri asıllı Teymurov Maksud ve Tabasaran ırkından olup, Azerice konuşmayı iyi bilen Magammedov Nasruddin'in yardımlarıyla, koğuşta bulunanlara ve diğer koğuştakilere, tebliğ etme imkânı artmıştı. Çünkü, Rusça'yı çok az biliyordum. Bu müslümanların yardımlarıyla, önce kendilerine, sonra koğuştakilere, ilerleyen gün ve aylarda da diğer koğuşlarda bulunanlara, koğuşlar arası mahkumların özel haberleşme yöntemleriyle, tebliğ etme imkânı buldum. Rabbimizin de berekettendirmesiyle, bir çok müslüman kardeşimizin namaza başlamalarına, vesile olduk.

Mohaçkale'deki ceza evinin 46. koğuşunda, Aralık 95 başlarında başladığım, yüksek sesle ezan okuma eylemine, Derbent'de de devam ettim. Derbent Ceza Evi'ndeki koğuşların konumu standarttı. Yarı bodrum olan zemin kat koğuşlar ve üzerindeki katta bulunan koğuşların, arka tarafında diyebileceğimiz kısımda pencere bulunmaktaydı. Pencerelemin hemen önünde ise, yemek masaları bulunuyordu. Ben bu yemek masalarının üzerine çıkarak, önce kibleye yönelik olarak, ilk iki tekberi getiriyor sonra, arka tarafa dönerek pencereden dışarıya, ezanın kalan sözlerini tamamlıyordum. Bu ezan okuyuşumun, ceza evindeki mahkumlar arasında, çok memnuniyet uyandırdığını, daha sonraki günlerde, diğer koğuşlardan gelen mektuplardan anlayacaktım. Diğer koğuşlardan ve bizim koğuşumuzda kalanların talepleri doğrultusunda, koğuşta özel günlerde okuduğumuz, Yasin Suresi de tebliğin bir başka yönüydü. Bu Kur'an okuma esnasında, bizim koğuş ve diğer koğuşlardaki kimselere, tebliğ etme imkânı buluyordum.

Namaz kılmaya hazır olan kimselere, önce abdest alınmasını öğretiyordum. Daha sonra da bir deftere, ya da defter yaprağına, Fatiha ve İhlas suresi ile Tahiyat duasını, dikkatlice yazdırıyordum. Bir iki gün, bunları ezberletmek için çalıştırıyordum. Namaz kılmaya başladığında da, eğer iyice ezberlememişse, ezberleyene kadar kağıttan okuyarak, namaz kıldırıyordum. Namaz kılma şeklini de, her kese tek tek öğretiyordum. Hatta bazen bir namazı onlarla beraber şeklen, 4-5 kere kıldığımız oluyordu.

Bulunduğumuz 38 numaralı koğuş, tam bir medrese-mescid haline gelmişti. Koğuşlar arasında yapılan özel mektuplaşma sisteminde, gönderilen mektubun üzerine, koğuş numarası ve alacak olan şahsın ismi veya soy ismi (İme-Family) yazılırdı. O günlerden sonra ise, bilhassa bana gelen veya koğuşumuzda bulunan bazılarına gelen mektupların üzerinde, koğuş numarası yazılmayıp "Medrese" "Mescid" yazılıyordu.

Dağıstan'da yaşayan Müslümanlar, Ruslar'ın 70 yıllık zulmünden, en fazla zarar görenlerdendi. Ceza evinde yattığımız süre içerisinde bunu daha net tesbit etme imkânına kavuştum. İnsanlar adeta İslam'a susamışlardı. İslam'dan neredeyse hiç bir şey bilmiyorlardı. Sadece, kendilerinin müslüman olduklarını söylüyorlardı. İsimlerinden başka, müslümanlıklarını belli edecek, bir şeyleri adeta yoktu. Şahvediyev Şahmurat isminde, 29 yaşındaki Lezgi, iyi Azerice konuşuyordu. Bu müslüman kardeşimiz, İslam'ı tebliğ etmeye başladığımın hemen bir kaç gün sonrasında, namaza başlayacağını ve namaz kılmayı öğretmemi istedi. Cinayete yardımdan, bir yıl ceza almış ve Mayıs'ın 20'inde çıkacak olan Murat'a, bir deftere namazda neler okunacağını yazdırdım. Diyebilirim ki, uykusunun haricindeki zamanının, % 80'ini bu defteri okumakla geçiriyordu. Bir gün, elinde defteri okur vaziyette uyuyakaldığını görmüştüm. O'nu bu halde görünce, aklıma, arefe günü bayramlıklarıyla uyuyakalan, çocuklar gelmişti.

Derbent C.U.Z. O-2 (Sizo Diva) ceza evi 38. koğuşta namaz kılmaya başlamalarına vesile olduğumuz müslüman kardeşlerimizin adları şöyleydi: Şahverdiyev Şahmurat (Ceza Evinde Şah diye çağırılıyordu), Şahhüseynov Nureddin (Nurik diye çağırılıyordu), Azimov Ayvaz, Kaipov Hüseyin, Teymurov Maksud (Maksim diye çağırılıyordu), Bişimov Utkir, Muhammedov Nasruddin (Narik diye çağırılıyordu) Agabekov Azmüddin (Alik diye çağırılıyordu), Musayev İlham, Yakubov İlham. Koğuşumuzda bir ara 17 kişi kalıyor ve 12 kişi namaz kılıyorduk. Koğuşun müsait olmamasından dolayı, cemaatle namaz kılamıyorduk. Fakat, zaman zaman akşamları Yasin okuduğumda, koğuş adeta bir ölüm sessizliğine gömülüyordu. Bu hava, benim direnme azmimi artırıyordu. Daha önceki sıkıntılı günlerde olduğu gibi, böyle bereketli ve sevinçli günlerde de sürekli olarak dilimden şu dualar dökülüyordu: Elhamdülillahi Ala Külli Hal...

Özlemler ve Bekleyiş

Andolsun biz sizi bir parça korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele.

Onlara bir musibet isabet ettiğinde derler ki: "Biz Allah'a ait (kullar)ız ve şüphesiz O'na dönücüleriz. Rablerinden (onlara bir salat) bağışlanma ve rahmet bunların üzerinedir ve hidayete erenler de bunlardır. Bakara-155, 156, 157

Derbent C.U.Z.O-2 (Sizo Diva) Ceza Evi'nden mahkeme için 8 Nisan 1996 günü, Dağıstan'ın Azerbaycan sınırına yakın küçük bir şehir olan Magaramkent'e götürüldük. Burada Kepeze diye tabir edilen, şehrin polis merkezindeki nezarethaneye konulduk. Nezarethanede, 5 tane hücre vardı. Biz geldiğimizde ışık yoktu. Meğer elektrıklar kesikmiş. Bir müddet sonra elektrıklar geldi. (17)

Ertesi günü, saat 13.20'de hücrede öğle ezanını okudum. Ezanı henüz bitirmiştik ki, namaza duracağım sırada, Talip ve benim isimlerimi okudular. Mahkemeye gideceğimizi söylediler. Azeri nöbetçiye "Beş dakika müsaade edin, namaz kılayım" deyince "Tabii, tabii kılabilirsin" dedi.

Polis merkezine çok yakın olan mahkeme binasının önünde, jeepten iner inmez Alman vatandaşı olan ve Mohaçkale Cezaevi'nde 1.5 ay bir koğuşta kaldığımız, Hüseyin bize koşup hemen sarıldı.

Biraz ileride ise, Türkiye'li Enver Öztürk ve yanında iki kişi vardı. Enver, polislerin arasında, "Arkadaşlar her şeyin yolunda olduğunu, mahkeme sonunda serbest bırakılacağınızı söylüyorlar.

Dün uçak vardı, biz gitmeyip, sizin mahkemenizi bekledik." dedi. Mahkeme salonuna girerken, koridorda Bakü'den tanıdığımız Timur ile bir kaç arkadaş, tanımadığım bir kaç kişi bulunuyordu.

Aralarında birisi sanki ve dübbeli olduğu için, hemen göze batıyordu. Bu şahıs, daha sonra mahkemeye bizim serbest bırakılmamız için, dilekçe verdi. Meğer bu müslüman kardeşimiz, Dağıstan Lezgileri'nin imamı Asul Kasımov Rasuloğlu'muş.

Mahkeme Başkanı, iki halk jürisi savcı ve daha önce KGB (FSB)'de sorgulanmamız sırasında tercümanlığımızı yapan, Svetlana Gadjiyeva isimindeki bayan, öğretmenden müteşekkil mahkeme, saat 13.40'da başladı. mahkeme önce kimlik tespiti yaptı. Daha sonra iddianameyi okudu ve sırayla ben, Talip, Samir, Çeçen Hasan ve Lezgi Timur ifadelerimizi verdik. Saat 18.00'e geldiğinde, hakim davaya yarın sabah devam edilmek üzere, erteleme kararı verdi. Bu arada, bizim işlerimizin takibinde yardımcı olan Haliyef Emev Haliyeviç, hakime yaklaşarak bir şeyler söyledi ve daha sonra, bana bir zarf uzattı. Zarfın içinde iki mektubla, hanım ve çocukların fotoğrafları vardı.

Kepeze'ye döndüğümüzde, hemen zarftaki fotoğraflara birer defa daha bakıp, mektupları okumaya başladım. Birisi hanımımdan, diğeri de büyük kızım Sümeyye ve küçük kızım Rabia'nın kısa bir notundan ibaret mektubdu. Bir solukta okudum. Mektupları okurken, kendimi, yazanlarla konuşuyordum gibi hissediyordum. Bilhassa kızım Sümeyye'nin yazdığı bölüm, beni çok etkilemişti. Doğrusu, bu derece bir metanet göstereceklerini beklemiyordum. Kızım Sümeyye'nin yazdığı mektub:

*14.3.1996

Essalamü Aleyküm

Sevgili Babacığım,

Nasılsın, iyi misin? İyi olmanı Cenab-ı Allah-ü Teala'dan dilerim. Eğer bizi soracak olursan, bizde iyiyiz.

Seni çok merak ediyoruz. Sensiz, günlerimiz çok kötü geçiyor. Sen gideli beş ay oldu. İnşallah

yakın bir zamanda gelirsin, kavuşuruz. Bizi merak etme. Biz okula gidiyoruz. Derslerimiz çok iyi.

Abdullah'la annem evde. Abdullah durmadan hep seni soruyor. Yemeğe oturduğumuzda "Yemeği

yemeyin. Babam gelecek, yemek yiyecek" diyor. Biz de buna çok üzülüyoruz. Metin de, okula

gidiyor. Dersleri çok iyi. Metin de, çok üzülüyor. Ne zaman seni konuşsak, dayanamayıp ağlıyor. O da

çok üzülüyor. Hepimiz çok üzülüyoruz. İnşallah, en yakın zamanda gelirsin ve birbirimize kavuşuruz.

Babacığım seni çok seviyoruz. Seni çok özledik. Babacığım Çeçenistan'ı devamlı anıyoruz. Ama hiç

düşmüyor. Biz de buna çok üzülüyoruz. Babacığım aklımıza başka bir şey gelmiyor. Yalnızca senin

eve dönmeni istiyoruz. Kalbimiz yalnız seninle, seni çok seviyoruz. İnşallah, en yakın zamanda

gelirsin. Kendine iyi bak babacığım. Ellerinden öperiz. Allah'a emanet olun. Essalamü Aleyküm.

Talip Amca'ya da selam söyleyin, kendinizi üzme. Hoşçakalın.

Not: Herkesin selamı var. Abdullah'la Metin'in resmi var, onları gönderiyoruz sana. Allah'a emanet olun."

Ertesi günü, mahkeme saat 10.40 da başladı. Savcı bizlere sorular sordu. Cevaplarını verdik. saat

12.40 olunca, Mahkeme başkanı, yemek için ara verdi.

Öğleden sonra saat 15.00 sularında, mahkeme tekrar başladı. Savcı benim, Talip'in ve Tercümanımız

Samir Abbasov'un 3.5'ar yıl, Çeçen Hasan ve Lezgi Timur'un da yaptıkları kadar (5 Ay 9 gün),

cezalandırılmasını talep etti. Avukatlar da savunmamızı yaptı. Mahkeme başkanı, karar için saat 16.00

sularında, ara verdi. Bizde bu arada mahkememize gelen arkadaşlarla ve avukatlarla, sohbet ettik.

Saat 17.40'da, mahkeme başkanı kararı açıkladı. Bana, Talip'e ve Samir'e üçer yıl, Çeçen Hasan ve

Lezgi Timur'a da, yaptıkları kadar (5ay 9 gün) ceza verdiler. Başkan kararı açıkladığında, ben, yüksek

sesle tekbirler getirdim. Benim tekbirlerime, salonun arkasında bulunan arkadaşlar da, destek

verdiler. Başkan kararının sonunda: "Bizim verdiğimiz bu karar, Mohaçkale'de bulunan temyiz mahkemesine itiraz ederek, bozdurabileceğimizi" ilave etti. Biz Çeçen Hasan Tersiyev ve Lezgi Timur Karabekov ile kucaklaşarak, vedalaştık. Bu arada Azerbaycandan mahkememize gelen arkadaşlar ve Dağıstan Lezgileri'nin İmamı olan Asul Kasımov Rasuloviç, bizleri teselliye çalışıyordu. Ben İmam Asul'a cevap olarak, yazımızın başında mealini verdiğim Bakara Suresi'nin 155 ve 156 ayetlerini okudum. Onlarla vedalaştık.

Bizi bir gün sonra, Derbent'teki C.U.Z. O-2 (Sizo Dıva) Ceza Evi'ne götürdüler. Bizim için, yeni bir bekleyiş başladı. Mahkeme kararının tercümesi, bize ulaştıktan sonra, Mohaçkale'de bulunan Temyiz Mahkemesi'ne, mahkeme kararına itiraz dilekçelerini yazıp, gönderdik. Türkiye'den gelen kardeşim Halit Tekin ve Ankara'daki arkadaşımız Mehmet Ünal'ın girişimleri ve işlerimizi takibi sonucu, 2 Temmuz 1996 günü görülen temyiz mahkemesi, hafifletici nedenleri göz önünde bulundurarak, bize 8 ay ceza verdi. Böylece bizler, zaten bu kadar süre yattığımız için, tahliye edildik. Tahliye evrağının, Mohaçkale'den Derbent'teki Cezaevi'ne, üç gün geç gelmesiyle, 5 Temmuz 1996 günü, tahliye olduk. Cezaevi ile ilgili aktarımları, burada noktalamak istiyorum. Allah nasib ederse, Rus Zindanlarında yaşadıklarımı, günlük tuttuğum notlarla, ayrıntılı bir kitap halinde yayınlamak istiyorum. Bizden sonra gelecek müslüman kardeşlerimizin, bizim yaşadığımız olaylardan dersler çıkararak, bizlerin düştüğü hatalara düşmememeleri veya bizlerin sergilediği tavırların, daha güzelini ve tavizsizini göstermeleri için, yayınlamayı düşünüyorum.

Mohaçkale C.U.Z. O-1 (Sizo Adin) cezaevinde, bir ara bir buçuk ay beraber yattığımız Enver Öztürk kardeşimizin fedakârlığı, beni çok etkilemişti. Bu kardeşimiz evlenmesinin hemen ardından, Çeçen kardeşlerinin acılarını paylaşmak üzere, Çeçenistan'a gelir. Çeçenistan'dan dönerlerken, 15 Haziran 1995 günü Çeçenistan-Dağıstan sınırında, Rus askerleri tarafından yakalanırlar. Beraber olduğumuz günlerde, hanımının doğum yapmak üzere olduğunu, söylüyordu. Mohaçkale'de 42 koğuşta iken, 24 Şubat 1996 günü mahkemeye götürülmek üzere koğuştan almışlardı. Bir kaç gün öncesinden beri, arada sırada O'nunla beraberken, ilk sözlerini söylediğimiz ve sonradan tamamladığım şiir ve 3 Ocak 1996 günü yazdığım ve cezaevi süresince, başka da yazmadığım, daha doğrusu yazmayı beceremediğim iki şiirimi buraya almadan edemedim:

Yiğit Enverim

Çeçenya içinde Moskof kafiri
Düşmanlar içinde en zalimi, oy Çeçenya Eyvah !

Çeçenya içinde Moskof kafiri
Ana ben gidiyorum Moskof'a karşı, oy Çeçenya Eyvah !
Enverim Enverim, Yiğit Enverim, oy Çeçenya Eyvah !

Mohaçkale içinde tuttular seni
Ölmeden Sizo'ya koydular seni, Oy Enver'im Eyvah !
Enverim Enverim, Yiğit Enverim, oy Çeçenya Eyvah !

Mohaçkale içinde kızıl bir Türme
Türmeler içinde en kötü Türme, oy Enver'im Eyvah !
Enverim Enverim, Yiğit Enverim, oy Çeçenya Eyvah !

1996'ın Ocak ayının ilk günlerinde, sorgulamamızın bitmeye yüz tuttuğunu, zannediyoruz. Koğuşumuzda bulunanların da söylediklerine göre, bizler en fazla iki üç ayda mahkemeye çıkarılmalıyız. Avukatımızda, bu söylenenleri bir nevi te'kid ediyordu. En son görüşmemizde söylediğine göre, avukatımız bu günlerde gelmesi gerekiyordu. Ocak ayının 3. günü, gardiyanlar bize bir belge getirdiler ve imzalamamızı istediler. Koğuşta bulunan arkadaşlar, kağıdı okudular ve bize KGB (FSB)'nin sorgulama süresini uzattığına dair, savcılıktan gönderilen bir belge olduğunu söylediler. Bu belgenin geldiği akşam şu şiiri yazdım:

Özlemler ve Bekleyiş
Günlerdir beklerken biz avukatı
Bu gün gelid FSB'nin 4 Şubat'ı
Kafirlerin varsa bir hesabı,

Elbet vardır, Allah'ın da bir hesabı.
Sizin hayr bildikleriniz şerr,
Şerr bildikleriniz hayr'dır diyor Bakara ikiyüz onaltı
Diyerek, daldım hayale hanımı, Sümeyye-Rabia-Metin ve Abdullah'ı
Derken, Allah'ın bir tokadı,
Birden hatırlattı: Metin Yüksel ve 23 Şubat'ı
Şehadet günüydü, ırkçıların katlettiği Metin Yüksel'in
Unutur muyum hiç? Şehidler Günü: 23 Şubat'ı
Yiğit mi yiğit bir evlattı
Karlar O'nu 23 Şubat'ta kucaklamıştı.
Nasib etti O'na özlediği, Allah yolunda şehadeti
Öylesine bir özleyiş ki, şahitti buna tüm arkadaşları.
Düşünerek, müslümanlara Allah'ın nimeti: Şehadeti
Diyorum, elbet çektiklerimizin de vardır bir mükâfaatı
Bekliyoruz özlemle, en büyük mükâfaat: Şehadeti...

Çeçenistan'a Tekrar Girdik

KGB'nin bütün engellemelerine rağmen 8 ay esareten sonra Çeçenistan'a Tekrar Girdik

"Düşman milleti kovalamakta, gevşeklik göstermeyin. Eğer siz acı çekiyorsanız, şüphesiz onlarda sizin gibi acı çekiyorlar. Oysa siz, Allah'tan onların beklemedikleri şeyleri bekliyorsunuz. Allah bilendir, Hakim olandır. Siz acı çekiyorsanız, şüphesiz onlarda acı çekiyorlar." Nisa 104
Sekiz ay üç gün süren esaret ve hapis günlerinde, bize en çok dayanma gücü veren Kur'an-ı Kerim'in, bu ayeti beni oldukça düşündürmüştü. Eğer cezaevinden çıkarsam, yanımda kalan yolculuğumuzu tamamlayabilecek miydim? (18)
Bu soru iki yönlüydü. Birincisi, kaldığımız yerden yolumuza devam edecek cesareti gösterebilecek miydim? ikincisi, bu cesareti bulursam, Çeçenistan'a girecek yolları bulabilecek miydim?
Ceza evinden çıkıp, geriye dönüş için, Rusya Federasyonu kanunlarının gereğini yerine getirmek ve Dağıstan topraklarında rahat gezebilmek için, gereken bürokratik işlemleri, 12.7.1996 Cuma günü tamamladım. Çeçenistan'a girmek ve girmemek, hususunda çelişkiler yaşadım. Cuma günü, vize işlemlerini tamamlayıp Dağıstan'dan çıkabilmek için gereken kanuni evrakı elimde aldığımda, girmeye karar verdim. O gün akşama doğru, beni Çeçenistan'a götürebilecek kişiyi bulup, gitmek istediğimi bildirdim. Ertesi günü buluşup, beklemeye başladım.
14.7.1996 pazar günü, yola çıktık. Dağıstan-Çeçenistan sınırında, bir Rus karakolunu aramaksızın geçip, bir köye ulaştık. Buraya kadar getiren mihmandanım, beni bir başkasına teslim edip geriye döndü. Yeni mihmandanımın evinde ikram ettiği hafif bir yemeği yedikten sonra, 15.00 sulanında yola çıkacağımızda, Çeçen Milli Marşı'nın yazarı ve Türkiye'de 6 ay kadar kalıp, müziğiyle, Çeçen davasının Türkiye halkına tanıtılmasında büyük emeği geçen dostum İmam Alim Sultan'ın, kapıda beni beklediğini söylediklerinde, çok sevinmiştim. Çünkü 4 gün önce Mohaçkale'de bizi misafir ettiği evinde, bir kaç günlüğüne köyüne gideceğini ve 5-6 gün sonra döneceğini söyleyerek vedalaşmıştık. Benim, o zaman vize işlemlerim henüz neticelenmemişti. Kendisiyle ayaküstü on-onbeş dakika, sohbet ettik. Daha sonra vedalaşıp ayrıldık. O Mohaçkale'ye evinin, biz de Çeçenistan'ın yoluna düştük. Çeçenistan Gümrük kapısının yakın bir muntıkasında, Dağıstan-Çeçenistan sınırını meydana getiren nehirin, kısmen kurumuş bir bölgesinden geçerek, Çeçenistan topraklarına girdik. Bir müddet köy yolunda gittikten sonra, Hasavyurt-Grozni anayoluna ulaştık. Bir müddet yol aldıktan sonra Naiber'e ulaştığımızda, 1995 Haziran'ında Çeçenistan'a yaptığımız ilk seyahatimizde de, ilk durağımız burasıydı. O günlerde Çeçenistan'a girdiğimiz ilk yerleşim biriminde, sabah kahvaltısı yaparken, 23 km. uzaklıktaki ormanlık bölgeden gelen tank bombardımanları, ilk karşılaştığımız Rus saldırısı idi.
Bütün bunlar, gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Naiber'in Grozni yolu üzerinde ve Novi Grozni'ye yakın bir dörtyol kavşağında, buralara has bir pazara ulaştık. Rehberim, buradaki bir satıcıdan, 4 tane Frigo dondurma aldı. Bunları yerken, bir taraftan yolumuza devam ediyorduk. Naiber çıkışında, birdenbire, Rus askeri karakolu önümüzde beliriverdi. Rehberim gayet sakin bir şekilde, dondurmalarını yalaya yalaya, yoluna devam ediyordu. Bende gayr-i ihtiyar, aynı davranışı sergilediğimi farkettim. Rus karakolunu dondurmalarımızı yalayarak geçerken, Rus askerlerinden birisi, üst tarafını çıkarmış ve traş oluyordu, bir diğeri ise yere uzanmış yatıyordu. Askerler böyle gayr-i ciddi bir durumda idiler. Yaklaşık 5 dakika yol aldıktan sonra, bir virajı döndükten hemen sonra, üzerinde 15-20 tane asker bulunan bir Rus tankı, birden karşımızda beliriverdi. Rehberim belâ okuyarak yoluna devam etti.

Bir müddet sonra, Gacıyurt'a girdik. Gacıyurt-Hasyurt-Alleroy. Üç gün önce çok şiddetli çarpışmalara sahne olmuş bir bölge. Bunu, Dağıstan'ın Moğaçkale şehrinde, buralara gelmek için beklerken duymuştum. Şiddetli çatışmadan, bombardimana uğramış evlerden başka bir iz kalmamıştı. Yani bölgede, ne Çeçen askerleri, ne de Rus askerleri gözüküyordu. Rehberim, Hasyurt istikametine doğru yol alırken birden "Şeyh Ahmet Hamza" diyerek, taksiyi ani bir şekilde, durdurdu. Hemen taksiden inip, biraz arkamızda bizim gibi ani bir duruş yapan bir taksiye doğru, yürümeye başladı. Diğer taksiden bir ayağı olmayan, sakallı, hafif şişman, orta boylu birisi indi. Bu arada ben de taksiden inip, onlara doğru yürümeye başladım. Rehberim, Aslan Mashadov-Şamil Basayev isimlerinin geçtiği birşeyler söylüyordu. Anladığım kadarıyla, onlara bağlı bazı komutanları nerede bulabileceğimizi soruyordu. Ben de ayağı olmadığını farkettiğim bu şahsın, geçen seyahatimizde görüşmek isteyip de, Dağıstan'a gittiği için görüşemediğimiz, Çeçenistan'ın önemli alimlerinden olan, Şeyh Ahmet Hamza olduğunu anladım. Elimdeki Selam Gazetesi nüshalarını göstererek, kendimi tanıttım. Şeyh Ahmet Hamza, bizi çay içmek üzere evine davet edince, içimden çok sevindim. Böylelikle kendisiyle, sohbet etme imkânını elde edecektim. Bu duygularla Şeyh Ahmet Hamza'nın evine doğru yollandık.

Onurlu Bir Direniş

Şeyh Ahmet Hamza, orta boylu, bir bacağı diz kapağının üzerinden itibaren olmayan, sempatik bir şahsiyet. Kafkasyalıları has misafirperverliği ve önümüze getirilen yiyeceklerden ısrarla yememizi isteyen daveti, beni oldukça etkiledi. Savaş şartlarına rağmen, sofraya getirdiği yiyecek ve içecekler, Çeçen misafirperverliğinin bir numunesi idi. Şeyh Ahmet Hamza, sohbetimize, Hucurat Suresi'nin 10. ayetini (Mü'minler ancak kardeşler) okuyarak başladı ve şöyle devam etti: "Bu savaş, bu okuduğum ayet-i kerimeyi bize yeniden öğretti. 1994 yılı Aralık ayında başlayan savaşta, bize müslüman kardeşlerimizden başka kimse gerçek manada yardım etmedi. Bizlere, şimdiye kadar ki süre içerisinde, her türlü maddi ve manevi destek, kardeş müslüman halklardan geldi. Bu, bizim halkımızı çok etkiledi. Halkımız fertleri arasındaki, İslami bilincin yükselmesine etki eden, en önemli faktörlerden birisi budur. Sovyetler Birliği zamanında hem kültürel hem de siyasal olarak, en fazla zarar gören halk, Çeçen halkıdır. Ruslar'ın hiç bir insanî davranışa sığmayan, tehcir hareketlerinde halkımızın yarısını kırdı. Halkımız üzerindeki bu baskı, Çeçenler'in 1997'de vatanlarına dönme izninden sonra, devam etti. Çeçen halkı, bütün bu olumsuzluklara direndi. Gördüğünüz gibi durum, bu günlerde silahlı direnişe dönüştü. Direniş sırasında, halkımız İslam'ı yeniden tahsile başladı. (19) "İlmî çalışmalarınıza bu dönemde devam edebiliyor musunuz?" şeklindeki sorumuza, "Bizler her dönemde, bu tür çalışmalarımızı devam ettirmekteyiz. Sadece bu faaliyetlerimizin yer ve yöntemleri, zaman ve zemine göre değişiklik arz etmektedir. Bu gün elhamdülillah sayısı az olmakla birlikte, Gacıyurt ve Gudermes'te iki yerde, ilmî çalışmamız devam etmektedir. Her iki merkezde 5'er tane olmak üzere 10 talebemiz var." şeklinde cevap verdi.

Şeyh Ahmet Hamza, talebelerinin azlığından şikayet edince, ben kendisinden af dileyerek, Bakara Suresi 248. ayet-i kerimeyi hatırlattım. Rabbimiz Bakara Suresi 248. ayetinde mealen "Talut ordusuyla birlikte ayrıldığında dedi ki: 'Doğrusu Allah sizi ırmakla imtihan edecektir. Kim bundan içerse, artık o benden değildir. Ve kimde -eliyle bir avuç avuçlayanlar hariç- onu tatmazsa, o bendendir. Onlardan az bir bölümü dışında, ondan içtiler. O kendisiyle beraber iman edenlerle onu (ırmağı) geçince, onlar (geride kalanlar): 'Bu gün bizim Talut'a ve ordusuna karşı (koyacak) gücümüz yok' dediler. (O zaman) Elbette Allah'a kavuşacaklarını umanlar (şöyle) dediler: 'Nice az bir topluluk daha çok olan bir topluluğa Allah'ın izniyle galip gemiştir. Allah sabredenterle beraberdir.'"

Savaş şartlarında, 10 talebenin ilmî çalışmaya devam etmesi, bana bu ayet-i kerimeyi hatırlattı. Ve her türlü olumsuzluğa rağmen, bu çalışma takdire şayandır. Bu, o insanlardaki ve sizdeki azmin bir ifadesidir, bunu küçümsemeyiniz." diyerek, Şeyh Ahmet Hamza'ya fikrimi söyledim.

Ahmet Hamza, "Çeçenistan'da Bosna'da, Keşmir'de ve de özellikle Filistin'de müslümanların maruz kaldıkları zulüm; bir imam-halife etrafında kenetlenmememizdendir." diyerek, dünya müslümanlarının, bir lider etrafında kenetlenmelerinin ehemmiyetini, uzun uzun anlatmaya çalışırken, ızdırabı yüz hatlarına yansıyor.

Ahmet Hamza da bizden, Refah Partisi Lideri Sayın Erbakan ve Refah Partisi'nin diğer idarecileri hakkında, fikirlerimizi ve bilgilerimizi sordu. Bu husustaki fikrimi özlü bir şekilde ifade etmeye çalıştım. Bu konuda benimle daha çok konuşmak istediği belli oluyordu. Bizim ise zamanımız gayet kıstıydı. Bundan dolayı özür dileyerek, ayrılmak istediğimizi söyledik. Rehberim, kısaca programımızı anlattı ve hürmetlerimizi ifade ederek ayaklandık. Şeyh Ahmet Hamza, avluda bekleyen arabamıza kadar, bizi uğurlama nezaketinde bulundu. Burada kendisine tekrar hürmet ve teşekkürlerimizi bildirerek ayrıldım.

Buradan ayrılıyordum fakat aklım, hocada kaldı. Y ol boyunca O'nu düşündüm. Bu haliyle, bu şartlar altında mücadelede vazgeçmeyip çalışmalarını sürdürüyordu. Bu, bana göre çok büyük bir fedâkârlık ve azmin ifadesiydi. Ümmetin alimlerinin çoğunluğu, Ahmet Hamza gibi direniş ve fedâkârlığı seçseler, ümmet hiç bu derece kötü durumlara düşer miydi? Ahmet Hamza'nın, tam taksiye binerken söylediği şu sözleri, herhalde ömrüm boyunca unutamayacağımı: "Hilafet-imameti ihya konusunda, Türkiyeli müslümanların üzerine, bizden daha fazla görev düşmektedir. Ümmet, hilafeti ihya ederse, bence bütün ızdıraplar dinecek veya en azından, azalacaktır. En önemlisi de mukaddes mekânlar, Mescid-i Haram, Mescid-i Nebi zalimlerin sultasından kurtulur ve ilk kıblemiz Mescid-i Aksa, ancak o zaman özgürlüğe kavuşabilir."

Geçen sene görüşmek isteyip de görüşemediğimiz, ümmetin bu değerli şahsiyeti, beni gerçekten çok etkiledi. Rabbimin O'nun değerli çalışmalarını bereketlendirmesi için dua ederek, yol alıyorduk. Gacıyurt'tan çıkarken, Aslan Mashadov'un komutanlarından birisine bağlı bir devriyeye rastladık. Rehberim, devriye komutanına, durumumuzu anlattı ve Şamil Basayev-Aslan Mashadov-Salman Raduyev ile nasıl bağlantı kurabileceğimizi sordu. Komutan, bu konuda yardımcı olacağını ve elinden geleni yapacağını belirtti. Bizi nerede bulabileceğini söyleyerek teşekkür edip, yeriden yolumuza koyulduk.

Ceza Evinden Cepheye

Biraz ileride yol kenarında, üç kadın ve yanlarında iki küçük çocuk bize el sallayınca, söförüm durdu ve onları arabanın arka koltuğuna aldı. Y olun her iki tarafında, yeni biçilmiş ekin tarlaları yer alıyordu. Bunlardan bazılarının arızları ateşe verilmişti. Bir kısmının ateşi halâ devam ediyor, bir kısmı ise sönmüştü. Savaşa rağmen halk, normal hayatını sürdürmeye çalışıyordu. Biz, Dağıstan'da iken, Çeçenistan'dan gelen mücahidlerle görüştüğümüzde, şu anda bulunduğumuz bölgede, şiddetli çalışmaların yaşandığını duymuştuk. Çeçenistan'a girdikten sonra, buradaki Rus birliklerinin, başka bölgelere geri çekildiğini öğrendik. Buraları savunan Çeçen mücahidler de, birliklerini başka bölgelere kaydırmışlar. Alleroy'da bulunan Genekumay Karargâhı da Sesen mıntıkasına nakledilmiş. Hasyurt ve Alleroy'da 11-12-13 Temmuz günü, çok şiddetli çatışmalar yaşandığını duymuştuk. Bu gün, bu çalışmaların izlerini temaşa ederken, bir taraftan içimiz burkuluyor, bir taraftan da seviniyorduk. Çünkü, Ruslar, çekilmek mecburiyetinde kalmışlar. Alleroy'u gezerken, Rus bombardımanından nasibini almayan ev, hemen hemen yok gibiydi.

Alleroy'un dışına çıkıp, yola tekrar koyulduğumuzda, geçen sene 31 Mayıs 1995 günü buraya 23 km. uzaklıkta kıldığımız ikinci namazı, aklıma geldi. Namaz kılmak için bir nehir kenarında, ağaçlık bir bölgede konaklamıştık. Bu arada Nejeiyut taraflarından, çok yoğun çatışma sesleri işitiyorduk. Bizi karşılayan Çeçen mücahidler, nehir suyundan içmememizi özellikle tembihlemişlerdi. Yaklaşık 4-5 m. aşağıdaki nehirde abdest alırken, yukarıda bulunan arkadaşlarımızın bulunduğu mıntika, uzaktan taranmış, ağaçların üst dallarını sıyrarak giden kurşunları, abdesti alıp da yukarıya tımandığımda, hararetili bir şekilde anlatıyorlardı. (20)

Alleroy'un ortasında, buralarda Bazaar diye adlandırdıkları ve Kafkasya bölgesine has, küçük tezgâhlardan oluşan pazar, günlük hayatın devam ettiğinin göstergesiydi. Tezgâhlarda, Türkiye'den gelen çeşitli bisküvi, çikolata vb. gıda maddelerini gördük. Pazarın çevresinde yer alan binalardan çoğu, 2-3 gün önce biten, son çalışmaların izlerini, yoğun olarak taşıyordu. Binalardan bazıları neredeyse tamamen yıkılmışlardı.

Alleroy'u çıkıp Gensolc'a doğru sağ ve sol tarafı nisbeten yüksek diyebileceğimiz tepelerle çevrili bir nehir kenarında gidiyoruz. Sol tarafımızdaki tepelerde 2-2.5 km. aralıklarla konulan Rus tanklarını, rehberimin göstermesiyle farkediyorum. Burada yol alırken, rehberim taksiyi, zaman zaman nehir yatağında suların içerisinde sürüyordu. Gensolc'a varana kadar, yolun özellikle sağ tarafında irili ufaklı 15'e yakın petrol kuyusu gördüm. Bunlardan bir tanesi diğerlerine nazaran oldukça büyüktü, fakat bunun bombalandığı ve çalışmadığı, uzaktan da olsa hemen farkediliyordu. Bunların bazılarında üretim devam etmekte ve bombalananların bulunduğu yerlerde, basit yöntemlerle de olsa, petrol çıkarılıp damıtılarak, ihtiyaçlarını karşılayacak miktarda mazot ve benzin üretilmekte, posası da yakacak olarak kullanılmakta.

Gensolc'a vardığımızda, köy halkıyla bütünleştiği hemen farkedilen mücahidler, tarafından karşılandık. Bizi sıcak bir ortamda karşıladılar. Rehberim beni tanıınca, yanımızda bulunan 6-7 kadar mücahid, hemen sarıldılar ve kucaklaştık.

Gensolc'daki mücahid karargâhında, Yemen, Suriye, Hicaz, Mısır, Tunus, Cezayir ve Türkiye gibi halkı müslüman olan ülkelerden gönüllü olarak, rahat yatakları, ailelerini, işlerini, okullarını terkedip, Çeçen kardeşlerinin yardımına koşan ve onların acılarını paylaşmaya gelen mücahidler ve çok azda olsa, Çeçen ordusundan askerler vardı.

De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinizden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Rasûlü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, Fasıklar topluluğuna hidayet vermez." Tevbe-24

1835 yaşları arasında değişen mücahidlerden en çok dikkatimi çekenlerle konuştuğumda; çoğunluğu, Afganistan ve Tacikistan cephesinde de yer aldıklarını söylüyorlardı. Mücahidlerle sohbet ettikçe, aramızdaki ünsiyet git gide artıyordu. Mücahidlerden bir çoğu, Derbent Cezaevi'nde, başka bir koğuşta bulunan ve mektublaştığım Ebu Miyad-Muhammed Salih El Kindi'yi, Tacikistan ve Afganistan cihadından tanıştıklarını söylüyorlardı.

17 Temmuz günü sabah yemeğinde, telsizcinin bir müdesiyle sevindim. Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov veya komutanlarından birisiyle, öğleden sonra görüşeceğimizi söyledi. Öğle yemeğine kadar, kampa bulunan hemen hemen herkesle, aynı gün görüşmeye çalıştım. Öğle namazı ve yemeği müteakip, telsizci ve bir askerle birlikte; telsiz jipiyle yola koyulduk. Saat 14.00 sularında Alleroy'da bir eve vardık. Burada, bir saat sonra, bizimle görüşecek olan komutanın geleceğini söylediler. Bir saat sonra da geldiler. Gelen Komutan, geçen sene Vedeni'da görüştüğümüz Dr. İslam Halimov'du. Tıp doktoru olan Halimov, aynı zamanda bir cemaatin lideriydi de. Halimov geçen seneye nazaran, bayağı zayıflamıştı. Önce hâl hatır soruştuk. Aslan Mashadov'un selamlarını ilettikten sonra, ceza evine düştüğümüzden beri, durumumuzu yakından takip ettiklerini; ilk günlerde esir değişimi için Ruslar'la pazarlık yaptıklarını, Rusların bize karşılık önemli üç generali istediklerini, bu üç general haricinde fazla miktarda asker verebileceklerini, fakat üç generali veremeyeceklerini belirttiklerini, Rusların ısrar etmeleri üzerine de, değiş tokuşun gerçekleşmediğini anlattı.

Ben de, geçen sene kendileriyle görüşüp, Türkiye'ye döndükten sonra, yaptığımız çalışmaları anlattım. Bunların bir çoğundan haberi olduğunu söyledi. Bu minval üzere, bir saat sohbet ettik. Daha sonra da kendisinden, savaşın seyri hakkında bilgiler aldım.

Mashadov'la görüşmek istediğimi belirtmem üzerine, bir kaç bölgede çok şiddetli çatışmalar sürdüğünü, bundan dolayı benim Mashadov'un yanına gitmemin, emniyetim açısından çok tehlikeli olduğunu, zaten yeteri kadar ceza evinde sıkıntı çektiğimi, bir an evvel geriye evime dönüp, Çeçen davasını anlatmamın, kendileri için çok yararlı olacağını söyledi.

Halimov'la vedalaşma zamanı geldi. Kendisiyle kucaklaştık. Aslan Mashadov'a selamlarımızı iletmesini istirham ederek, evden ayrılp, yola koyulduk.

Kampın bulunduğu Gensolc köyüne doğru yol alırken, jeepteki kasette Kuran okunuyordu. Ayetler özellikle cihad ayetleriydi. Bu ayetleri böylesi bir ortamda dinlemek, insana değişik duygular yaşatıyordu.

Köye vardığımızda, hemen hemen akşam oluyordu. Akşam namazı için abdest alırken, gökyüzünde bir helikopter belirdi. Hemen kameraya sarılıp çekmeye başladım. Helikopter bayağı yüksekte uçuyordu. Keşif helikopteri olduğunu söylediler.

Akşam namazını köyde kıldıktan sonra, köyün yolunun kenarında bulunan pınar suyundan, kampa götürmek için, büyük çelik bidonlardan iki tanesini doldurup, kampa gittik.

Mücahidler, bütün işlerini kendileri yapıyorlardı. Ümmet kardeşliği, bilhassa yemek ve namaz esnasında müşahhaslaşıyordu. Ümmetin çeşitli coğrafyalarından koşup gelmiş bu insanlar, o anlı şanlı Rus ordusuna, kök söktürüyorlardı. Köyde karşılaştığım ve henüz bir ay önce müslüman olmuş, Rus askerlerinden esirlerle bir safta namaz kılmak, insana çok değişik duygular yaşatıyordu. Bir müddet önce, karşılıklı olarak birbirlerini öldürmek için kurşunlayan bu insanlar, şimdi Rabb'lerinin huzurunda yan yana, omuz omuza, namaz kılp dua ediyorlardı. Rabbim nelere kadir değil ki...

İslam'ın ilk dönemlerinde müslüman olmasıyla, müslümanlara yeni bir şevk ve güç katan Hz. Ömer'in bir lâkabı da, El-Hattab idi. Burada da Çeçen kardeşlerine, Ruslar'a karşı yardıma koşan bu müslümanların komutanının lâkabının da El-Hattab olması, ilginç bir tesadüf oluşturunuyordu...

Haftalık Selam Gazetesi'nde yukarıda özetlediğim şekilde yayınladığım, cezaevinden çıkıp Çeçenistan'a ikinci defa girdiğim ve Türkiye'de evime dönene kadar, ayrıntılı olarak tuttuğum günlük:

05 TEMMUZ 1996 CUMA=PETNİSA Türmede 246. Gün

Sabah namazından sonra, banyo yaptım. Daha sonra da çamaşırları yıkadım. Arkasından da Kuranı Kerim okudum.

Havalandırmaya saat 10.05'de çıktık. Tekbirlerime 36. kamarada kalan, Muhammed Yakubov ismindeki Türkmen, tekbir getirerek cevap verip "Mehmet Ali kaktıla?=Mehmet Ali Nasılsın?" diye sordu. Ben de "Ben iyiyim, sen nasılsın?" diye cevap verdim. Daha fazla konuşmadık. Bir müddet Kuranı Kerim okuduktan sonra, volta atarak marş söyledim. Havalandırmadan saat 10.55'de döndük.

Sabah namazından sonra uyumadığım için, saat 11.30 sularında, uyumaya başladım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama kısa bir süre sonra, arkadaşlar beni dürtükleyerek uyandırmaya çalışıyorlardı. Bir kısmı "Kalk Muhammed Ali sividanya var" kimisi de "Kalk Muhammed Ali, Damoyl! Damoyl= Eve gidiyorsun! Eve gidiyorsun!" diyorlardı. Kapıyı, Necmeddin ismindeki nöbetçi açmış, benim soyadımı ve adımı söylüyordu. Bana tasdik manasında sorarak, neyim varsa hepsini hazırla "Türkiye - İstanbul" diyordu. Ben ilk anda inanmamıştım. Şaka yaptığını ama, görüş olduğunu zannediyordum. Kapıyı aralamış olan, Necmeddin'in yanına yaklaşıp "Sividanya yest?=- Görüş mü var?" diye sordum. Necmeddin "İstanbul! İstanbul!" diye üstelleyince inandım. Çünkü Necmeddin, çisavoyları=nöbetçilerin belki de tek, en iyi olanıydı. Nureddin-Maksim ve diğer arkadaşların yardımlarıyla, eşyaları toplamaya başladım. Ben eşya toplamayı bırakıp, abdest almaya koyuldum. Daha sonra, Kardeşim Halit'in getirdiği, iki takım yeni eşofmanın birisini, yeni terliği, dış macunu, dış fırçasını, atletlerinin ikisini Nureddin'e verdim. Ali'ye ve Narik'e (Nasruddin) birer defter verdim. İkinci eşofmanı da, Carter=hücrede bulunan Utkir'e daha sonra vermesi için Nureddin'e verdim. Yanıma alacağım eşyaları, spor çanta ve torbaya doldurdum. Akabinde de pencereye çıkıp, üç defa tekbir getirdim. Bu üç tekbirden sonra "Bratıva Selamün Aleyküm, Allah'a emanet olun" diye çok yüksek sesle, bağırdım. Nureddin'e de "24'e çızmeleri için gönderdiğim resimleri, sen al. Ben daha sonra inşaallah buraya gelip, sizi ziyaret etmeye çalışacağım. O zaman bana verisin. Yoksa evine gönder. Ben daha sonra senin evinden alırım" dedim. Bütün arkadaşlarla tek tek kucaklaşıp, helâlleştim. Ben çıkmaya hazırlanırken Yatak ve yastıktan oluşan denki, Nureddin ve Maksim birlikte kapının dışına koyuyorlardı. Ben Allahu Ekber diyerek veda edip, koğuştan çıktım. Koridor nöbetçisi: "Ne bağırıyorsun?" diye bana çıkıştı. "Sadece tekbir getirdim. Bir şey demiyorum" dedim. Necmeddin de bir taraftan benim elimdeki çantaları alırken, nöbetçiye de "Bir şey yok" diyordu. Baktım koridorda Talip vardı. Selam verdim. Ben yatak balyasını omuzlarken, üç çantamın birisini Necmeddin, diğerini de Talip aldı. Böylece alt kattaki yatak teslim birimine geldik. Ben yatak-yastık-kasık teslimatını yaptıktan sonra, yüzüm duvara doğru bekletilirken, Talip teslimatını yapmak için yukarıya çıktı. Tam o sırada, daha önce Moğakale C.U.Z.O - 1'de (Sizo Adın) karşılaştığım, Çeçen İbrahim, Vaha ve bir kişi daha geldi. Bunlarla yüzümüz duvara dönük bir halde fısıldaşarak, hal hatır sorduk. Bu esnada, Samir geldi. Kamaradan alırken, bir şey söylemedikleri için başka kamaraya nakledileceğini zannediyordum. Kamaradan çıkıp da koridorda yürürlerken, nöbetçi "Eve gidiyorsun" dediğinde inanmamış. Yatak teslim mahallinde, bizi görünce inanmış. Samir de malzemelerini teslim etmesinin akabinde, hepimizi çıkış kısmına getirdiler. Çıkış işlemlerimizi yaparlarken, bir taraftan da, üstümüzü ve çantalarımızı arıyorlardı. Benim çantamın birini Necmeddin öylesine aradıktan sonra, diğerini arayacakken; rütbeli bir görevli "Tamam çantasını aramana gerek yok" diye talimat verdi. Üzerinde resmimiz bulunan ve yakalandığımız mıntıka, yattığımız ceza evleri ve ne için serbest bırakıldığımızı belirten bir evrak verdiler. Benimle ilgili bu işlemler yapılırken, Samir ve Talip, Carter adı verdikleri hücredeydiler. Onları da çıkartıp, aynı işlemleri yaptılar. Benim saatimi, Talip'in de saat ve 150\$ parasını istedik. Onları verebilecek olan görevlilerin öğle paydosunda olduklarını söylediler. "Saat 1.5-2.00'ye doğru gelin verelim" dediler. Böylece dışarıya çıktık. Nihayet, 8 Ay üç gün sonra, özgürlüğümüze kavuşmuştuk. Dışarı da Haliyef Emef Haliyeviç, oğlu ve yanında tanımadığımız birisiyle, bizi takside bekliyorlarmış. Taksiden çıkıp bize doğru geldiler. Haliyef Bey sakalını kesmişti. Yanındaki 11 yaşındaki oğlunu tanıstırdı. Oğlu İstanbul Haznedar'daki Hafız Ali Camii Kur'an Kursu'nda okuyormuş. Haliyef ve diğerleriyle hoş beş yaptıktan sonra, izin alarak kameraların arka tarafına doğru gittik. Karabek ismindeki Müdür Muavini'nin evinin önü ve kameraların arka tarafındaki sokağa geldik. Bizim kamara hizasını tahmin ederek, duvarın önünde "Tri Osim! Tri Osim! Nurik-Narik-Maksim= 38! 38! Nurik-Narik-Maksim" diye bağırdım. İlk anda ses gelmedi. Aynı şekilde tekrar bağırdım. Bu sefer Narik'in sesi "Muhammed Ali" diye bağırınca, ben Allahu Ekber Selamün Aleyküm Kaktıla?" diye bağırdım. Samir "Fazla bağlamak problem olabilir, gidelim" dediği için, daha fazla konuşmadım. Tam o sırada Talip "Tri Deyvid! Tri Deyvid! Otuz Dokuz! Otuz Dokuz!" diye bağırdı. Herhangi bir cevap gelmeyince, oradan ayrıldık. Haliyef Bey'e "Saat ve paramızı almak için 1.5 - 2.00 de gelmemizi söylediler" deyince "Gidelim bir yerde yemek yiyip geri gelir, alır gideriz" dedi. Şehir dışında, buralara göre lüks sayılabilecek, bahçelikli güzel bir restoranda; güzel pişirilmiş etlerle birlikte salata yedik. Buraya gelirken ve yemek boyunca Haliyef, İstanbul'daki bizim arkadaşlardan hayırlandı durdu. Yemekten sonra cezaevine geri geldik. İşlemlerin yapıp saatlerimizi ve Talip'in parasını vermelerini bekliyoruz. Cezaevinin önünde, ayak üstü Haliyef Bey'le birlikte bir taraftan sohbet ediyoruz. Birisi yanımıza yanaşıp: "Siz Azerbaycanlı mısınız?" diye sordu. Samir "Evet niye sordunuz?" diye cevap verdi. Meğer Samir'e erzak getiren kimse buymuş. Bunun bir akrabası, Bakü'de yaşıyormuş. Samir'in ailesinin yaşadığı mıntıkada olan akrabasına, Samir'in annesi durumunu anlatmış. Oğluna erzak gönderemediğinden yakınmış. O da, Derbent de akrabaları olduğunu ve bu hususta yardımcı da olabileceklerinden bahsetmiş. Böylece

bunlara durumu gelip haber vermiş. Bunların da soyadları, Samir'in ki gibi Abbasov olması, büyük bir tesadüftü. İkinci bir tesadüf, adamların tam bizim çıktığımız gün, yine erzak getirmiş. Biz böyle bununla sohbet ederken, saatlerimizi ve Talip'in parasını eksik de olsa (150 dolar parası vardı, 480.000 Ruble verdiler, bu ise ancak 100 dolar tekabül ediyordu.) verdiler. Samir'e gelen kimseye de teşekkürler ederek vedalaşıp, oradan ayrıldık. Ben "Şah'in evine uğasak olur mu?" diye, Samir ve Talip'le müzakere ettim. Daha sonraki günlerde gelmeyi kararlaştırdık. Cezaevindekilere olsun, bir şeyler alıp verelim diye, Haliyef'e söyleince "Ponedelnik=Pazartesi günü, mahkemeden kağıtlarınızı haledelim, gelir verirsiniz" dedi. Bunun üzerine, Mohaçkale'ye doğru Haliyef Bey'in arabasıyla, saat 14.50'de, yola çıktık.

Mohaçkale'ye ulaştığımızda, önce Haliyef'in, beyaz eşya ve diğer ev alâttelerinin satıldığı, dükkanına uğradık. Bizler taksiden inmedik. Bir iki dakika sonra, Haliyef geldi ve tekrar yola çıktık. Bize "Önce telefon mu etmek istersiniz? Yoksa otele mi götürüyüm?" diye sordu. Ben de "Önce otele gidip, yerleşelim, daha sonra telefon ederiz" dedim.

Gastniccia Leningrad=Hotel Leningrad'ın önüne geldiğimizde, saat 17.30 olmuştu. Haliyef Bey, Talip ve ben yabancı olduğumuz için, üç günlüğüne 120 \$, Samir için de üç günlüğüne 250.000 Ruble (yaklaşık 50 \$) para ödedi. Samir ve ben, iki kişilik bir oda, Talip de tek kişilik odaya yazılmıştık. 918 nolu odaya çıkıp, eşyalarımızı yerleştirdik. Abdestlenimizi alıp, aşağıya indik.

Haliyef Bey, bana iki Milyon Ruble ve kartını verdi. Telefon edebileceğimiz yerleri de tarif edip, yarın geleceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

Telefon etmek için yer ararken, yolda; Talip benden paranın yansını istedi. Ben yol üzerinde, Samir'in de uyarısıyla, para vermek istememe rağmen, Talip ısrarla istedi. Ben de elimi cebime atıp, bir miktar para çıkarıp, saymadan Talip'e verdim. Talip, yol kenarına gidip, saydı. Yanımıza gelip, bir miktar daha vermem gerektiğini söyledi. Bir daha elimi cebime atıp, bir miktar daha çıkarıp, Talip'e verdim. Paranın bir kısmını alıp, bir kısmını bana geri verdi. Böylece bir Milyon Rubleyi almıştık. Kısa bir süre sonra Kafkas Oteli'nin arkasındaki postahaneyi bulduk. Fakat beklemesiz telefon etme imkanı olmadığını, telefon numarasını yazdınp, bir iki saat beklersek, çıkabileceğini söylediler. Namaz da kılmadığımız için, bu kadar beklemeyi uygun gömedik. Haliyef Bey'in tarif ettiği ve otele beş dakika, mesafedeki bir mescide gittik. Mescide girer girmez, ilk iş olarak şükür secdesi yaptım. Samir ve ben cemaatle namaz kıldık. Otele dönerken; meyve suyu, meyveli yoğurt ve ekmek alıp, odamıza çıktık. Ben hemen bir banyo yaptım. Daha sonra hep birlikte, bizim odada yemeğimizi yedik.

Saat 21.00'e doğru, Mehmet Ünal Abi geldi. Hoş beşten sonra, sohbet etmeye başladık. Kardeşim Halit'in, İmam ismindeki Çeçen Müzisyenin evinde kaldığını, kendisinin ise; bir kaç gün otelde kaldıktan sonra, yaşlı bir kadına ait, küçük bir ev kiraladığını anlattı. Saat 22.00'ye doğru da, Haliyef Bey'le birlikte Aliyev Ali de geldi. O'nunla tanıştık. Aliyev Ali gayet güzel Türkçe konuşuyordu. İkisi birlikte saat 23.30'da gittiler.

Onların gitmesinden sonra, Mehmet Ağabey'le bir süre daha sohbet ettik. Saat 00.20 sularında, Mehmet Ağabey de gitti. Talip ve Samir O'nu uğurlamaya gittiler. Döndükten sonra, Talip bize veda edip, odasına yatmaya gitti. Samir'le ikimiz, odada yalnız kaldık. Samir'le sohbe etmeye başladık. Saatlerce konuştuk. Samir, bu gün tahliye olmadan önce, pencereden "Allahü Ekber Selamün Aleyküm Bratıva Allah'a emanet olun!" diye bağırdığını duymuş. O sırada, kendisine de, hazırlanıp, kamaradan çıkması söylendiği için, "Hepimizi birlikte, bir yere götürüyorlar, az bir ihtimal olarak ta, tahliye ediliyoruz, diye aklımdan geçirdim" dedi.

Samir ile saat 3.10'a kadar, aralıksız konuştuk. Samir'in 3.15'de uyuyakalmasından sonra, namaza kalkamama korkusundan; pencereden, bir müddet, Mohaçkale'yi seyretebilmeye başladım. Evlerin ve işyerlerinin bazılarının ışıkları yanıyordu. Sol tarafta ise Hazar Denizi, tıpkı bir çarşaf gibi uzanıyordu. Daha sonra da duş aldım. Saat 4.10'da Ezan okudum. Ben ezan okurken, Samir uyandı. Ben sünneti kılarken, Samir Talip'in kapısını vurmuş, yan odadakilerin kapısı açılmasına rağmen, Talip uyanmamış. Daha sonra ikimiz birlikte, farzı cemaatle kıldık. Samir, namazdan sonra yine Talip'in odasına gidip, kapıyı dövmek istedi. Ben "Daha sesli ve fazla vurmak, diğer odadakileri rahatsız eder" diyerek, vurmasının doğru olmayacağını ikaz ettim. Bunun üzerine Samir, odacı kadını bulup, kapıyı açtırmış. Talip'i namaza kaldırmış. Ben bu arada uzanmış, uyumaya çalışıyordum. Kuran-ı Kerim'den 22. Hatimden 254. sayfaya kadar okudum.

06 TEMMUZ 1996 CUMARTESİ

Sabah namazını kıldıktan sonra yatmıştım. Samir de yatmaya hazırlanıyordu ki, Talip geldi. Bize deniz kenarına gidip, gezmeyi teklif ediyordu. Sabaha kadar uyumadığımızı, uyumak istediğimizi söyledik. Talip, yine de ısrar ediyordu. Ben de "Sen git gez. Ben uyuyacağım" dedim. Samir'e ısrar ediyordu. Samir "Gece uyumadık, uykusuzum" demesine rağmen; Talip'in ısrarına dayanamayıp, birlikte gittiler.

Ben uyurken, saat 8.20'de, kapı çalındı. Kapıyı açtığımda, kardeşim Halit karşımdaydı. Sarıldık, kucaklaştık.

Meğer Halit, otele 50 m. kadar, çok yakın; Nadir Haçalayev'in Çeçen İmam Alim Sultan'a kullanması için tahsis ettiği, bir evde kalıyormuş. Mehmet Ünal Ağabey'in, Halit'in bu kadar yakınımızda kaldığını bildiği halde; akşam yanımıza saat 21.30'da gelip 00.20'de gitmesine rağmen, bize bu kadar yakın olan kardeşimi haberdar etmemesi çok garibime gitmişti. Ve, kardeşimin bu kadar yakın olduğunu, bize de söylemiyor. Bu kadar zamandan sonra, kardeşime bu kadar yakın olacaktım, ama saatler sonra O'nunla kucaklaşacaktım. Buna sebebiyet veren Mehmet Ağabey'in, bu tavrına, hiç bir anlam veremiyordum.

Kardeşim "Ne zaman geldiniz?" diye sordu. Ben dünkü tahliye oluşumuzdan sonra, bu ana kadar olanları özetledim. "Akşam, beni niye çağırmadınız?" diye sordu. Mehmet Ağabey, akşam, tam gideceği vakit, senin buraya yakın bir yerde olduğunu söyledi. "Ama, doğrusu bu kadar yakın olduğunu bilseydim. Ben hemen aşağıya iner ve senin yanına gelirdim veya seni buraya çağırırdım" dedim. Talip'ler de deniz kenarına gittiler. Mehmet Ağabey de, saat 9.30'da geleceğini söylemişti. Kardeşim "Talip ve Samir, aşağıda benim kaldığım evdeler" deyince, şaşkırdım. "Senin evini nereden biliyorlar?" diye sordum. "Akşam, Mehmet Ağabey, buradan giderken, onlara tarif etmiş. Deniz kenarından sonra, benim yanıma geldiler." dedi. Bir duş aldım. Daha sonra giyinip, kardeşimle birlikte, kaldığı eve gittik. Eve vardığımızda, 01 Kasım 1995'de Bakü'de tanışıp, sohbet ettiğimiz, Çeçen mücahidlerinden ve aynı zamanda sanatçılarından birisi olan İmam Alim Sultan karşımdaydı. Bu benim için, çok değişik bir sürpriz oldu. Çünkü tutuklandığımız günün, bir gece öncesinde konuştuğumuz bu Çeçen'le; tahliye olduğumuz günün sabahı, tekrardan karşılaşıyordum.

İmam Alim Sultan'la hasret ve sevinç içerisinde kucaklaştık. Yanında bulunan Ruslan ve Mansur'la tanıştık. Onlarla da kucaklaştık.

İmam, ilk görüştüğümüzde söylediğim "İmam bana göre sen Türkiye'ye gidip, Çeçen davası için çalışman daha uygundur. Senin Türkiye'ye gidip Çeçen davasını anlatmanı, cephede bulunmaya eş değer görüyorum. Türkiye'de konserler vererek, cephedeki kardeşlerine daha çok yardımın dokunacağını düşünüyorum." uyarısıyla, Türkiye'ye gittiğini; Türkiye'de İHH, Refah Partisi ve Selam Gazetesi'nin düzenlediği programlarda, Çeçen Mücahidleri'nin sesi olmaya çalıştığını anlattı. Türkiye'nin çeşitli vilayetlerinde verdiği konserlerden, bazı hatıralarını anlattı. Bu minval üzere sohbet ettik. Arada bir, bize marşlar söylüyordu. Saat 9.50 sularında kahvaltı yaptık. Kahvaltıdan bir süre sonra, telefon etmek için çıktık. Kaldığımız otelin sırasında ve daha önceleri sorgulandığımız KGB (FSB=Federal Slujba Bezopasnosti) binasının karşı köşesindeki, kontürlü telefon kulübesinden, saat 11.00'de, evi aradım. Telefon hemen düşmüştü. Telefona ilk çıkan küçük kızım Rabia'ydı. Sesini hemen tanımıştım. "Alo kızım, Rabia nasılsın?" diyorum. Kızım ise "Alo kimsiniz?" diye cevap verdi. Heyecandan mı, yoksa tanıyamadığından mı bilmiyorum, tekrarladı "Alo kimsiniz?" diye tekrarladı. Ben "Alo! Kızım Rabia nasılsın?" diye tekrarlardım. Kızımın şaşkırdığı, sesinin titremesinden belliydi: "Babal! Sen misin? Babal Çıktınız mı?" sorusuna "Evet kızım, dün çıktık. Ancak şimdi telefon edebildim." Telefon ahizesinden, hanımının sesi "Mehmet Ali nasılsın? Ne zaman çıktınız?" diyordu. Hanıma da kısaca gikişimizi özetledim. Üçüncü konuştuğum, oğlum Metin Hamza'ydı. Çok kısa olarak O'nunla konuştuktan sonra, küçük oğlum Abdullah Musavi ile konuşuyorum "Oğlum! Abdullah nasılsın?" O ise "Amca! Babam ne zaman gelecek?" diyordu. "Oğlum! Ben babanım, nasılsın?" diye üsteliyorum. Abdullah ise aynen tekrar ediyordu: "Amca! Babam ne zaman gelecek?" Bu arada telefonu hanım tekrar aldı. Hanıma, büyük kızım Sümeyye ile konuşayım, telefona gelsin dedim. Hanımla konuşurken, bunu unuttum. Konuşmamı bitirince telefonu kapattım. Böylece büyük kızım hariç, tüm ailemle konuşmuş oldum. Akabinde de gazeteyi aradım. Yetkili arkadaşlardan kimse yoktu. Gençlere, çıktığımızı, daha sonra tekrar arayacağımızı belirterek kapattım. Benden sonra, önce Talip, daha sonra da Kardeşim Halit evlerini aradılar. Kardeşim'in hanımı ve yiğeni Tank'la ben de konuştum. Bu otomatik telefondan, Bakü kolay çıkmadığını söyledikleri için, dün gittiğimiz Kafkas Oteli'nin arkasındaki PTT binasına gittik. Oradan Samir'in evine ve arkadaşlarına telefon ettik. Günboyu Mohaçkale'yi gezdik. Arada bir İmam'ın evine gelip, öğle yemeğini birlikte yedik. Burada bulunan Çeçenlerle görüşüp, sohbet ettik. Akşam İmam'ın evinde, geç vakte kadar sohbet ettik. Arada bir Mansur bizi video kamerayla kaydediyordu.

07 TEMMUZ 1996 PAZAR=VOSKRESENYA

Gece geç vakit yattığımız için, sabah namazından sonra tekrar yattık. Öğleye doğru kalktık. Odada kahvaltı yaptıktan sonra, aşağıya indik. Bir taksiye binip, Omarov Murat'ın evine gittik. Murat bayağı lüks denilecek bir evde oturuyordu. Murat, Babası ve Annesi bizi çok iyi karşıladılar. Murat'ın ağabeyi bir hafta önce, otomatik silahlarla taranarak vurulmuş. Buna rağmen, bu olay hepsi tarafından, sanki

ÇEÇEN DİRENİŞİ

bunlara durumu gelip haber vermiş. Bunların da soyadları, Samir'in ki gibi Abbasov olması, büyük bir tesadüftü. İkinci bir tesadüf, adam tam bizim çıktığımız gün, yine erzak getirmiş. Biz böyle bunlarla sohbet ederken, saatlerimizi ve Talip'in parasını eksik de olsa (150 dolar parası vardı, 480.000 Ruble verdiler, bu ise ancak 100 dolar tekabül ediyordu.) verdiler. Samir'e gelen kimseye de teşekkürler ederek vedalaşıp, oradan ayrıldık. Ben "Şah'ın evine uğasak olur mu?" diye, Samir ve Talip'le müzakere ettim. Daha sonraki günlerde gelmeyi kararlaştırdık. Cezaevindekilere olsun, bir şeyler alıp verelim diye, Haliyef'e söyleince "Ponedelnik=Pazartesi günü, mahkemeden kağıtlarını zı halledelim, gelir verirsiniz" dedi. Bunun üzerine, Mohaçkale'ye doğru Haliyef Bey'in arabasıyla, saat 14.50'de, yola çıktık.

Mohaçkale'ye ulaştığımızda, önce Haliyef'in, beyaz eşya ve diğer ev alatlarının satıldığı, dükkanına uğradık. Bizler taksiden inmedik. Bir iki dakika sonra, Haliyef geldi ve tekrar yola çıktık. Bize "Önce telefon mu etmek istersiniz? Yoksa otele mi götürüyüm?" diye sordu. Ben de "Önce otele gidip, yerleşelim, daha sonra telefon ederiz" dedim.

Gastnıccia Leningrad=Hotel Leningrad'ın önüne geldiğimizde, saat 17.30 olmuştu. Haliyef Bey, Talip ve ben yabancı olduğumuz için, üç günlüğüne 120 \$, Samir için de üç günlüğüne 250.000 Ruble (yaklaşık 50 \$) para ödedi. Samir ve ben, iki kişilik bir oda, Talip de tek kişilik odaya yazılmıştık. 918 nolu odaya çıkıp, eşyalarımızı yerleştirdik. Abdestlerimizi alıp, aşağıya indik. Haliyef Bey, bana iki Milyon Ruble ve kartını verdi. Telefon edebileceğimiz yerleri de tarif edip, yarı geleceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

Telefon etmek için yer ararken, yolda; Talip benden paranın yansını istedi. Ben yol üzerinde, Samir'in de uyarısıyla, para vermek istememe rağmen, Talip ısrarla istedi. Ben de elimi cebime atıp, bir miktar para çıkarıp, saymadan Talip'e verdim. Talip, yol kenarına gidip, saydı. Yanımıza gelip, bir miktar daha vermeme gerektiğini söyledi. Bir daha elimi cebime atıp, bir miktar daha çıkarıp, Talip'e verdim. Paranın bir kısmını alıp, bir kısmını bana geri verdi. Böylece bir Milyon Rubleyi almıştı. Kısa bir süre sonra Kafkas Otel'i'nin arkasındaki postahaneyi bulduk. Fakat beklemesiz telefon etme imkanı olmadığını, telefon numarasını yazdınp, bir iki saat beklersek, çıkabileceğini söylediler. Namaz da kılmadığımız için, bu kadar beklemeyi uygun görmedik. Haliyef Bey'in tarif ettiği ve otele beş dakika, mesafedeki bir mescide gittik. Mescide girer girmez, ilk iş olarak şükür secdesi yaptım. Samir ve ben cemaatle namaz kıldık. Otele dönerken; meyve suyu, meyveli yoğurt ve ekmek alıp, odamıza çıktık. Ben hemen bir banyo yaptım. Daha sonra hep birlikte, bizim odada yemeğimizi yedik.

Saat 21.00'e doğru, Mehmet Ünal Abi geldi. Hoş beşten sonra, sohbet etmeye başladık. Kardeşim Halit'in, İmam ismindeki Çeçen Müzisyenin evinde kaldığını, kendisinin ise; bir kaç gün otelde kaldıktan sonra, yaşlı bir kadına ait, küçük bir ev kiraladığını anlattı. Saat 22.00'ye doğru da, Haliyef Bey'le birlikte Aliyev Ali de geldi. O'nunla tanıştık. Aliyev Ali gayet güzel Türkçe konuşuyordu. İkisi birlikte saat 23.30'da gittiler.

Onların gitmesinden sonra, Mehmet Ağabey'le bir süre daha sohbet ettik. Saat 00.20 sularında, Mehmet Ağabey de gitti. Talip ve Samir O'nu uğurlamaya gittiler. Döndükten sonra, Talip bize veda edip, odasına yatmaya gitti. Samir'le ikimiz, odada yalnız kaldık. Samir'le sohbe başladık. Saatlerce konuştuk. Samir, bu gün tahliye olmadan önce, pencereden "Allahü Ekber Selamün Aleyküm Bratıva Allah'a emanet olun!" diye bağırdığını duymuş. O sırada, kendisine de, hazırlanıp, kamaradan çıkması söylendiği için, "Hepimizi birlikte, bir yere götürüyorlar, az bir ihtimal olarak ta, tahliye ediliyoruz, diye aklımdan geçirdim" dedi.

Samir ile saat 3.10'a kadar, aralıksız konuştuk. Samir'in 3.15'de uyuyakalmasından sonra, namaza kalkamama korkusundan; pencereden, bir müddet, Mohaçkale'yi seyretmeye başladım. Evlerin ve işyerlerinin bazılarının ışıkları yanıyordu. Sol tarafta ise Hazar Denizi, tıpkı bir çarşaf gibi uzanıyordu. Daha sonra da duş aldım. Saat 4.10'da Ezan okudum. Ben ezan okurken, Samir uyandı. Ben sünneti kılarken, Samir Talip'in kapısını vurmuş, yan odadakilerin kapısı açılmasına rağmen, Talip uyanmamış. Daha sonra ikimiz birlikte, farzı cemaatle kıldık. Samir, namazdan sonra yine Talip'in odasına gidip, kapıyı dövmek istedi. Ben "Daha sesli ve fazla vurmak, diğer odadakileri rahatsız eder" diyerek, vurmasının doğru olmayacağını ikaz ettim. Bunun üzerine Samir, odacı kadını bulup, kapıyı açtırmış. Talip'i namaza kaldırmış. Ben bu arada uzanmış, uyumaya çalışıyordum. Kuran-ı Kerim'den 22. Hatimden 254. sayfaya kadar okudum.

06 TEMMUZ 1996 CUMARTESİ

Sabah namazını kıldıktan sonra yatmışım. Samir de yatmaya hazırlanıyordu ki, Talip geldi. Bize deniz kenarına gidip, gezmeyi teklif ediyordu. Sabaha kadar uyumadığımızı, uyumak istediğimizi söyledik. Talip, yine de ısrar ediyordu. Ben de "Sen git gez. Ben uyuyacağım" dedim. Samir'e ısrar ediyordu. Samir "Gece uyumadık, uykusuzum" demesine rağmen; Talip'in ısrarına dayanamayıp, birlikte gittiler.

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Ben uyurken, saat 8.20'de, kapı çalındı. Kapıyı açtığımda, kardeşim Halit karşımdaydı. Sarıldık, kucaklaştık.

Meğer Halit, otele 50 m. kadar, çok yakın; Nadir Haçalayev'in Çeçen İmam Alim Sultan'a kullanması için tahsis ettiği, bir evde kalıyormuş. Mehmet Ünal Ağabey'in, Halit'in bu kadar yakınımızda kaldığını bildiği halde; akşam yanımıza saat 21.30'da gelip 00.20'de gitmesine rağmen, bize bu kadar yakın olan kardeşimi haberdar etmemesi çok garibime gitmişti. Ve, kardeşimin bu kadar yakın olduğunu, bize de söylemiyor. Bu kadar zamandan sonra, kardeşime bu kadar yakın olacaktım, ama saatler sonra O'nunla kucaklaşacaktım. Buna sebebiyet veren Mehmet Ağabey'in, bu tavrına, hiç bir anlam veremiyordum.

Kardeşim "Ne zaman geldiniz?" diye sordu. Ben dünkü tahliye oluşumuzdan sonra, bu ana kadar olanları özetledim. "Akşam, beni niye çağırmadınız?" diye sordu. Mehmet Ağabey, akşam, tam gideceği vakit, senin buraya yakın bir yerde olduğunu söyledi. "Ama, doğrusu bu kadar yakın olduğunu bilseydim. Ben hemen aşağıya iner ve senin yanına gelirdim veya seni buraya çağırırdım" dedim. Talip'ler de deniz kenarına gittiler. Mehmet Ağabey de, saat 9.30'da geleceğini söylemişti. Kardeşim "Talip ve Samir, aşağıda benim kaldığım evdeler" deyince, şaşırdım. "Senin evini nereden biliyorlar?" diye sordum. "Akşam, Mehmet Ağabey, buradan giderken, onlara tarif etmiş. Deniz kenarından sonra, benim yanıma geldiler." dedi. Bir duş aldım. Daha sonra giyinip, kardeşimle birlikte, kaldığı eve gittik. Eve vardığımızda; 01 Kasım 1995'de Bakü'de tanışıp, sohbet ettiğimiz, Çeçen mücahidlerinden ve aynı zamanda sanatçılarından birisi olan İmam Alim Sultan karşımdaydı. Bu benim için, çok değişik bir sürpriz oldu. Çünkü tutuklandığımız günün, bir gece öncesinde konuştuğumuz bu Çeçen'le; tahliye olduğumuz günün sabahı, tekrardan karşılaşıyordum.

İmam Alim Sultan'la hasret ve sevinç içerisinde kucaklaştık. Yanında bulunan Ruslan ve Mansur'la tanıştık. Onlarla da kucaklaştık.

İmam, ilk görüştüğümüzde söylediğim "İmam bana göre sen Türkiye'ye gidip, Çeçen davası için çalışman daha uygundur. Senin Türkiye'ye gidip Çeçen davasını anlatmanı, cephede bulunmaya eş değer görüyorum. Türkiye'de konserler vererek, cephedeki kardeşlerine daha çok yardımın dokunacağını düşünüyorum." uyarısıyla, Türkiye'ye gittiğini; Türkiye'de İHH, Refah Partisi ve Selam Gazetesi'nin düzenlediği programlarda, Çeçen Mücahidleri'nin sesi olmaya çalıştığını anlattı. Türkiye'nin çeşitli vilayetlerinde verdiği konserlerden, bazı hatıralarını anlattı. Bu minval üzere sohbet ettik. Arada bir, bize marşlar söylüyordu. Saat 9.50 sularında kahvaltı yaptık. Kahvaltıdan bir süre sonra, telefon etmek için çıktık. Kaldığımız otelin sırasında ve daha önceleri sorgulandığımız KGB (FSB=Federal Slujba Bezopasnosti) binasının karşı köşesindeki, kontürlü telefon kulübesinden, saat 11.00'de, evi aradım. Telefon hemen düşmüştü. Telefona ilk çıkan küçük kızım Rabi'a'ydı. Sesini hemen tanımışım. "Alo kızım, Rabi'a nasılsın?" diyorum. Kızım ise "Alo kimsiniz?" diye cevap verdi. Heyecandan mı, yoksa tanıyamadığından mı bilmiyorum, tekrarladı "Alo kimsiniz?" diye tekrarladı. Ben "Alo Kızım Rabi'a nasılsın?" diye tekrarlardım. Kızımın şaşırdığı, sesinin titremesinden belliydi: "Babal Sen misin? Babal Çıktınız mı?" sorusuna "Evet kızım, dün çıktık. Ancak şimdi telefon edebildim." Telefon ahizesinden, hanımımın sesi "Mehmet Ali nasılsın? Ne zaman çıktınız?" diyordu. Hanıma da kısaca çıkışımızı özetledim. Üçüncü konuştuğum, oğlum Metin Hamza'ydı. Çok kısa olarak O'nunla konuştuktan sonra, küçük oğlum Abdullah Musavi ile konuşuyorum "Oğlum! Abdullah nasılsın?" O ise "Amca! Babam ne zaman gelecek?" diyordu. "Oğlum! Ben babanım, nasılsın?" diye üsteliyorum. Abdullah ise aynen tekrar ediyordu: "Amca! Babam ne zaman gelecek?" Bu arada telefonu hanım tekrar aldı. Hanıma, büyük kızım Sümeyye ile konuşayım, telefona gelsin dedim. Hanımla konuşurken, bunu unuttum. Konuşmamı bitirince telefonu kapattım. Böylece büyük kızım hanç, tüm ailemle konuşmuş oldum. Akabinde de gazeteyi aradım. Y etkili arkadaşlardan kimse yoktu. Gençlere, çıktığımızı, daha sonra tekrar arayacağımı belirterek kapattım. Benden sonra, önce Talip, daha sonra da Kardeşim Halit evlerini aradılar. Kardeşim'in hanımı ve yiğeni Tank'la ben de konuştum. Bu otomatik telefondan, Bakü kolay çıkmadığını söyledikleri için, dün gittiğimiz Kafkas Oteli'nin arkasındaki PTT binasına gittik. Oradan Samir'in evine ve arkadaşlarına telefon ettik. Günboyu Mohaçkale'yi gezdik. Arada bir İmam'ın evine gelip, öğle yemeğini birlikte yedik. Burada bulunan Çeçenlerle görüşüp, sohbet ettik. Akşam İmam'ın evinde, geç vakte kadar sohbet ettik. Arada bir Mansur bizi video kamera ile kaydediyordu.

07 TEMMUZ 1996 PAZAR=VOSKRESENYA

Gece geç vakit yattığımız için, sabah namazından sonra tekrar yattık. Öğleye doğru kalktık. Odada kahvaltı yaptıktan sonra, aşağıya indik. Bir taksiye binip, Omarov Murat'ın evine gittik. Murat bayağı lüks denilecek bir evde oturuyordu. Murat, Babası ve Annesi bizi çok iyi karşıladılar. Murat'ın ağabeyi bir hafta önce, otomatik silahlarla taranarak vurulmuş. Buna rağmen, bu olay hepsi tarafından, sanki

normal karşılanıyordu. "Kan davası. Böyle şeyler olur." gibi çok sakin bir ifadeyle, olayı anlatıyorlardı. Murat, birisini öldürmekten dolayı cezaevine düşmüştü. Şimdi de Murat'ın öldürdüğü kimselerin yakınları, Murat'ın ağabeyini vurmuşlardı. Murat ve ailesinin, bu olayı çok normal, sıradan bir olay gibi algılamaları, bana çok garip gelmişti. Demek ki Dağıstan'daki insanlar için, kan davası neticesinde, öldürme olayı çok normal karşılanıyordu.

Murat'ın babası, Emekliler Arası Dünya Serbest Güreş Şampiyonası'nda, iki yıl üst üste, altın madalya almış. Murat, babasının kazandığı altın madalyaları bize gösterdi. Bu madalyaları birer birer Talip'e takarak, babasıyla birlikte hatıra resmi çektirdik.

Öğle namazı vakti geldiği için, abdest almak istedik. Abdestlerimizi aldık. Babası, Murat'ın küçük kardeşi ve bizler birlikte, cemaatle namaz kıldık. Murat namaz kılmıyordu. Namazı müteakip, ölen kardeşi için Yasin okudum. Kuran bitiminde, hep birlikte dua ettik. Namazdan sonra yemek hazırlanırken, Murat'ın babasıyla sohbet devam ediyoruz. Murat'ın namaz kılmadığından yakınınca: "Siz Murat'ı, türmeden=cezaevinden çabuk çıkardınız. Eğer bir ay daha bizimle birlikte kalsaydı, evvel Allah namaza başlatırdım." diyerek bir espiri yaptım. Aslında, gerçekten, bizimle bir müddet daha kalsaydı, herhalde namaza başlatırdık. Çünkü, çıkacağı günlerde, Fatıha suresini ezberlemişti. Yemekten sonra, bir müddet daha sohbet edip, kahvelerimizi de içtik. Daha sonra, gitmek için izin aldık. Murat ve babası, bizi sokağa kadar uğurladılar. Murat sohbetimiz esnasında, bir kaç defa söylemesine rağmen, ayrılırken "Her ne zaman olursa olsun, taksiye ihtiyacınız olduğunda, telefon edin, hemen özel şöförümle birlikte göndereyim. Arabam her zaman emrinize hazırdır." dedi.

08 TEMMUZ 1996 PAZARTESİ=PONEDELNIK

Sabah ilk iş olarak, adliye binasına gidip, mahkeme kalemine müracaat ettik. Kalemdekiler bize pasaportların buraya hiç gemediğini söylediler. Biz de hakime çıkmaya karar verdik. Hakimler ikinci katta bulunuyordu. Mahkememize bakan hakim odasına gittik. Odada iki hakim çalışıyorlardı. Bizim davamıza bakan olsun, diğer hakim olsun, dosyamızı iyi bildikleri anlaşılıyordu. Bana hitab ederken her ikisi de TEKİN diye hitab ediyorlardı. Hiç hata etmiyorlardı. FSB (Federal Slujba Bezopasnosti)'den kendilerine çok baskı yapıldığını; serbest bırakılmamıza da çok sinirlendiklerini anlattılar. Hakim dosyamızla ilgili evrakı, bir kaç gün önce, Magaramkent Rayon Mahkemesine gönderdiğini söyledi. Pasaportların, bu evrak arasında olduğunu hatırlamadığını, muhtemelen de pasaportların, Magaramkent'ten hiç gelmediğini söyledi. Hakime durumumuzu anlatıp, pasaportlarımızı Magaramkent adliyesinden alabilmemiz için, kararın bir kopyasını vermesini, istihdam ettik. Hakim karar kendi el yazısı ile yazıp, daktilo etmesi isteğiyle sekreterine verdi. Sekreterinin daktilo ettiği yazıyı onaylayıp, Başkana gönderdi. Başkana evrakı biz kendimiz götürdük. Başkan bizi iyi karşıladı, evrakı hemen imzalayıp, bize geri verdi. Geriye hakime gelip mühürl ettik. Bizim dosyamıza bakan hakim odası arkadaşları hakim, bize çok ilgi gösteriyordu. Bize çok iltifat ediyordu. Evrakı başkana ve diğer bir iki yere götürüp getirirken bize yardımcı oldu. Her iki hakime teşekkür ederek vedalaşıp ayrıldık.

Kardeşim Halit, bizi dışarda bekliyordu. Hep birlikte, Kafkas Tur'a gidip yarı kalkacak olan uçaktan, kardeşim Halit için, yer ayırttık. Parasını vermeme rağmen bileti vermediler. Bileti yarı havaalanında vereceklerini söylediler. İstanbul'a, Salı ve Çarşamba günleri olmak üzere, haftada iki gün, uçak kalkıyordu.

Öğleden sonra da, FSB (Federal Slujba Bezopasnosti)'ye gittik. Bizim dosyamızla ilgilenen sorumlu SIVITKOF SERGEI'nin BUYNAKSKI şehrine gittiğini ve yarı sabah geleceğini söylediler. Talip ve Samir, bazı özel işleri için ayrılıp gittiler. Ben de kardeşim Halit ile C.U.Z.O - 1 (Sizo Adin) cezaevini aramaya başladım. KGB (FSB=Federal Slujba Bezopasnosti) aracının, cezaevinden bizi alıp da, sorgu binasına gelmek için izlediği yolu, tersinden hayal ederek, tahmin üzere, güzergâhı tesbit etmeye çalışarak, cezaevini aramaya başladık. Cezaevine çok yaklaştığımız sırada, bir pazarla karşılaştık. Fırsattan istifade pazar yerini gezdik.

Cezaevine ulaştıktan sonra, görevlilerden Kumuk Mayor Şamil'i ve Azeri Gamid (Hamid)'i sorduk. İkisinin de izinde olduğunu söylediler. Yarı da izinli olduklarını, çarşamba günü geleceklerini söylediler. Vakit ilerlediği için Şahbanof Canbutat'a erzak vermeme mümkün olmadığını söylediler. Fakat yarı sabah gelirsek, saat 9.00-14.00'e kadar, erzak getirebileceğimizi söylediler. Daha sonra otele döndük. Biraz dinlendikten sonra, kontürlü telefon bürosuna gidip, evlerimize telefon ettik. Kardeşimin yarı uçağa geleceğini, benim de bir haftaya kadar gelebileceğimizi söyledik.

Akşama doğru arkadaşlarla otele buluştuk. Sabahleyin, Magaramkent'teki mahkemeye gidip, pasaportlarımızı almayı kararlaştırdık. Kardeşim Halit'le birlikte Hasavyurt'taki Aslanbey, Almira kardeşleri ve anne-babalarını ziyarete gitmek istediğimizi, eğer gelirlerse birlikte gitmemizin iyi olacağını söyledik. Geçen sene, Çeçenistan'dan dönerken, kaldığımız zor durumda, bu kardeşlerin

ÇEÇEN DİRENİŞİ

bize yaptıkları iyilik ve yardımları unutmak mümkün değildi. Kardeşim, bizleri çıkarabilmek için geldiği günlerde, ellerinden gelen yardımı yapmaya hazır olduklarını da söylemişler. Anne ve babası, tahliye olduktan sonra, bizleri mutlaka görmek istediklerini, kardeşim Halit'ten istemişler. Bütün bunları konuştuktan sonra, Talip gelmek istemediğini belirtti. Samir de Talip'in yalnız kalmasını ayınlık için, gelemeyeceğini belirtti. Sabah saat 8.00'de otelde olmak şartıyla arkadaşlardan ayrıldık. Otelde çıkıp, imam Alim Sultan'ın evine gittik. Orada Almira ve Aslanbey'in yakın bir akrabasının, taksileriye Hasavyurt'a gitmek üzere olduğunu gördük. Bizi de götürebileceklerini söylediler. Biz de teşekkür ederek kabul ettik.

Mohaçkale çıkışında, polis ve askerlere ait bir kontrol noktasında, taksinin bir evrakının eksik olmasından dolayı, resmi bir ceza ödedikten sonra, yola devam ettik. Almira'nın anne ve babasıyla birlikte kaldıkları eve ulaştığımızda, anne ve babası bizi sevinç gözyaşlarıyla karşıladılar. Bizleri dün beklediklerini söylediler. Ben de Yüksek Mahkemeden evrakımızı, ancak bu gün alabildiğimiz için, dün gelemediğimizi söyledim. Talip ve Samir'in neden gemediğini sordular. Biz de kaçamak cevaplar verdik. Benden cezaeviyle ilgili sorular sordular. Anne ve babası, ben anlatırken, bazen hüzünlüenerek ağlıyorlardı. Gece saat 23.00'e kadar sohbet ettik. Sabah erken ayrılacağımız için, yatmak üzere Aslanbey'in, başka mahallede yeni yaptığı evine gittik. Evde Rus televizyonu haberlerinde, Refah ve Doğruyol Partileri arasında yapılan ittifakın oluşturduğu yeni hükümetin, Türkiye Parlamentosu'ndan % 70 güvenoyu aldığı haberini izledik. Hükümeti oluşturan partilerin, 6 ayda bir başbakanlığı değiştireceğini de söyledi. Televizyon spikeri Erbakan'dan İslamcı Başbakan, Refah Partisi'nden de, Türkiye'nin İslamcı Partisi diye bahsetmesi, bana çok ilginç gelmişti.

09 TEMMUZ 1996 SALI

Sabah namazını kıldıktan sonra, Aslan'ın hanımının hazırladığı, nefis sabah kahvaltısını yapıp yola çıktık. Yürüyerek, minibüs durağına doğru gittik. Yaklaşık on dakika sonra, duraktaydık. Aslanbey, minibüs ücretini verdi. Minibüsle yaklaşık bir saat yol aldıktan sonra, Mohaçkale'ye geldik. Hemen otele gidip arkadaşlarla buluştuk. Arkadaşlarla birlikte KGB (FSB=Federal Slujba Bezopasnosti) binasına geldiğimizde, saat 9.15 olmuştu. Kapıdaki danışma bölümündeki görevli elemana, bizim dosyamızla ilgilenen Sivitkof Sergei'yle görüşmek istediğimizi söyledik. Görevli, Sorgulamamız gelmediğini söylemesi üzerine, yol kenarında beklemeye başladık. Biz beklerken, sorgulamamız esnasında, gördüğümüz bazı ajanlar gelip, binaya giriyorlardı. Yaklaşık 15 dakika sonra da, Sivitkof Sergei geldi. Bize hoş geldiniz derken, yüzü pek hoşlanmamış bir görüntü arzetmiyordu. Bir süre beklememizi, kendisinin yukarıya çıkmamız için haber göndereceğini söyledi. On dakika kadar sonra da, aşağıdaki giriş kapısına gelerek bizi, kendi odasına çıkardı. Önce tüm eşyalarımızı eksiksiz teslim etti. Buna dair bir evrakı tanzim edip, imzalarımızı da aldı. Dağıstan'dan çıkış işlemlerimiz için neler yapmamız gerektiğini sorduk. Over'dan vize almamız gerektiğini söyledi. Ben kendisinden, durumumuzu izah eden bir evrak vermesini, rica ettim. Sergei buna gerek olmadığını söyledi. Over'a gidersek, buna gerek kalmayacağını göreceğimizi söyledi. Oradan ayrılıp otele geldik. Otelin hemen yakınında bulunan ve kardeşim Halit'in de kaldığı, imam Alim Sultan'ın evine gittik. Burada kardeşim hazırlığını tamamlamış, havaalanına gitmek üzereydi. Kardeşim Halit'le hepimiz kucaklaşıp vedalaştık. Aslanbey'in kardeşi Ali'nin taksisiyle havaalanına doğru uğurladık. Kardeşimin ayrılmasından kısa bir süre sonra, Çeçenistan'a yardım götürüp dönen Türkiye'li bir arkadaş, yanında Sultan isminde bir Dağıstanlı ile geldi. Onunla sarılıp kucaklaştık. Çeçenistan'da şu anda ateşkes olduğu için durumun, hemen hemen her yerin, çok sakin olduğunu söylüyordu. Hatta öyle ki, bir çok cephe, üstte uçan Rus helikopterlerine rağmen, mücahidlerin voleybol oynadıklarını anlattı.

Bu arkadaş çok ilginç şeyler söylüyordu. Bu güne kadar, Çeçenistan'da 200 bin Rus askerinin öldüğünü, buna karşılık Çeçen Mücahidleri'nin ise, sadece iki bin mücahidi şehid verdiklerini, sivil halktan da 80 bin ile 120 bin arasında, özellikle kadın-çocuk ve yaşlı erkeklerin öldüğünü, söylemesi en ilginç olanıydı. Söylediklerinin arasında en ilginç geleni ise, Müslümanların yüz akı bir mücahid olan ve Budennovsk'ta Ruslar'ı dize getiren Şamil Basayev'in, Budennovsk baskınında, 16 şehid ve tüm savaş süresi boyunca da, 9 olmak üzere, toplam 25 askerini şehid vermiş. Budennovsk Şehidleri'ni, Çeçenistan'a girdikleri ilk yerleşim biriminin yakınına gömerler. Ruslar bu şehidlerin, manevi bir kudsiyet oluşturmalarını engellemek için, bombalamaya karar verirler. Bir çok uçakla, bu mezarları saatlerce bombalarlar. Allah'ın bir takdiri, o kadar bombalamalarına rağmen, hiç isabet ettiremezler. Bu olay, halk arasında yaygın bir şekilde anlatılmaya başlanır. Arkadaş, bu rivayetleri duyar. Buna inanamaz. Mezarların bulunduğu yeri ziyarete gider. Anlatılanların doğruluğunu müşahade eder ve mezarların fotoğraflarını çeker.

Mahkeme Başkanı'na "Pasaportları almak için, bir kişi gelmemiz yeterli mi? Yoksa, her ikimiz de gelmemiz gerekir mi?" diye sorduk. "Sadece biriniz, veya Samir tek başına da gelse, veriz" diye cevapladı. Başkana teşekkürlerimizi ileterek vedalaşıp, ayrıldık.

Adliye binasında çıktktan sonra, Kepeze adı verilen, polis gözetim evine gittik. Orada görevli olan ve bize bayağı iyi davranan, Ateş isimindeki polisi sorduk. Sorduğumuz polislerden birisi, beni tanıdı. Diğer polislere, benim Ezan ve Kuran okuduğumu anlatıyordu. Ateş bu gün izinli olduğu için, göreve gelmemiştir. Kendisine selamımızı iletmelerini söyleyerek, ayrıldık. Avukat Timur'u aramaya başladık. Tam mahkeme binasının yakınlara geldiğimiz esnada, arkamızdan "Özçelik" diye, bir ses işittik. Dönüp baktığımızda, jiguli tabir edilen taksinin içinden, Avukat Timur iniyordu. Bize doğru geldi. Hoş beş ve hal hatır sormalardan sonra, mahkemeden kendisine para verilmesi için yazdığımız dilekçe karşılığını halâ alamadığını söyledi. Şehir merkezinde Mohaçkale'ye gidecek araba bulamayacağımızı söyledi. Tanıdığı birisinin taksisiyle, şehir dışında, Mohaçkale'ye gidecek vasıta bulabileceğimizi; Azerbaycan'ın başkenti Bakü'den gelip, Derbent üzerinden, Mohaçkale'ye giden karayolu üzerine çıkardı. Kendisine teşekkür ederek vedalaştık. Burada epeyi bir müddet vasıta bekledik. Yine Avukat Timur'un arkadaşı, taksisiyle geldi. Baktı ki biz halâ araba bekliyoruz. Bizi yeniden taksisine bindirdi. Yaklaşık bir iki km. uzaklıkta, Derbent istikametindeki bir kavşağa götürdü. "Saat 5.00 de Kasımkent'ten Derbent'e bir otobüs kalkar. Kısa bir süre sonra da buradan geçer, onunla Derbent'e kadar gidersiniz" dedi. Kendisine tekrar teşekkür ettik. Vedalaşıp gitti. Burada on dakika kadar bekledik. Nihayet otobüs görüldü. Bindiğimiz otobüs, Türkiye'de 20-25 sene öncelerdeki, kasaba otobüslerini andırıyordu. Yolda yeni yolcular aldı. Binenler arasında bulunan kadınlara yer vermek için, ortadaki sırada oturduğumuz koltukları boşalttık. Otobüsün arkasında bulunan, dörtlü koltukların sol tarafına ben, benim yanımda Talip ortada, O'nun sağında da Samir oturuyordu. Önümüzdeki aralıkta, iki sandık, sağ kiraz bulunuyordu. Yolcuların çoğunun yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi hemen fark ediyorduk. Halkın, fakirlik, yoksulluk çektiği belli oluyordu. Samir'in sağında iki kişi daha oturuyordu. Yani arka sırada beş kişi oturuyorduk. Samir'in hemen yanında bulunan kişi, rütbesiz gardiyanlardan (çisavoy) birisiydi. Arka koltuğa geldiğimizde hemen tanıdım. Adam biraz sarhoş bir vaziyetteydi. Yani hafif çakırkef dedığımız dinsten. Samir, bana adamı, tanıyıp tanımadığımı sordu. "Rütbesiz, kötü karakterli, çisavoylardan birisi olduğunu" söyledim. Aradan bir müddet geçtikten sonra, bu gardiyan Samir'e "Benim soyadımın Tekin olup olmadığını" sormuş ve kimliğini görmek istediğini söylemiş. Samir de "Niye soruyorsun? Sen kimsin?" diye sert bir cevap verdi. Adam, sarhoşluğun da verdiği cesareten olsa gerek, sesini biraz daha yükseltti ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Ben ne söylediğini anlamadım. Fakat el, kol hareketi yapmasına sınırlendığım için, ellerini indirmesini söyleyerek ellerine vurdum. Arkasından da "Sen kim oluyorsun da bize kimliğimizi soruyorsun?" diye de bağırdım. Adam, sesini biraz da yükselterek, bir şeyler söylüyordu. Ben ne dediğini anlamıyordum. Rusça'yı bilmediğim ve adamında sarhoş olmasından dolayı, ağzında bir şeyler geveliyordu. Önce, O'nun yanında oturan, kızarak buna bir şeyler söylemeye başladı. Arkasından, hemen ön tarafımızdaki koltukta oturanlar da, bir şeyler söyleyerek, yaptığı davranışa itiraz ediyorlardı. Kısacası herkes, adama bir şeyler söyleyerek itiraz ediyorlardı. Herkes O'na yüklenince, biraz daha tartışmayı sürdürdü. Ardından, şoförün yanına gitti. Şöföre bir şeyler söyledi ve geriye gelip yerine oturdu. Fakat halâ bir şeyler söylüyordu. Yolculardan birisi, iyice sinirlenmiş olacaktı ki, adama iyice sert çıktı. Bu sinirlenmiş yolcu bağırırken, Samir de "Erkeksen in aşağıya, aşağıda konuşalım" diyordu. Bu sefer susmuştu. Artık, hiç konuşmuyordu.

Yaklaşık beş on dakika gittikten sonra, Derbent girişindeki Post'a yaklaşıırken, şoförün yanına gitti. Şöföre bir şeyler söylüyordu. Şöför kontrol noktasında, uygun bir yere otobüsü durdurdu. Bu adam inip, aşağıdaki polisleri bir şeyler söyledi. Bir polis, otobüsün içine girip kimliklerimizi sordu. Cezaevinden verilen belgeleri gösterdik. Bizim aşağıya inmemizi istedi. Aşağıda, Post amirine gidip evraklarımızı gösterdik. Amir iyi birisine benziyordu. Amir Azeri çıkmıştı. Biz durumumuzu anlattık. Bize, seyyar bürodaki memura gidip kaydı yaptırıp gidebileceğimizi söyledi. Biz de, gardiyanın şikayetçi olduğumuzu ve ismini öğrenmek istediğimizi söyledik. Amir kendisi, gardiyanın kimlik kartını istedi. Bize ismini yazıp verdi. Daha sonra bürodaki, evrak kayıt defterine isimlerimizi kaydedip, evraklarımızı verdiler, otobüse binip ayrıldık. Bu işlemler yaklaşık 15-20 dakika sürmüştü. Derbent, otobüs durağına beş dakika sonra ulaştık. Gardiyan, herhalde çekinmiş olacak ki, otobüsten inip, arkasına bakmadan, oradan hızla uzaklaştı.

Taksicilere Mohaçkale'ye gideceğimizi söyleyince, bir kaç tanesi birden, yanımıza üşüştiler. Önce 200.000 Ruble (yaklaşık 35-40 \$) istediler. Pazarlık sonucu, en son 160.000 Ruble'ye gidebileceklerini söylediler. Buna karşılık biz de 100.000 Ruble'den fazla veremeyeceğimizi söyledik. Fakat bu fiyatı kabul etmediler. Otobüste bize arka çıkanlardan birisi "Benim arkadaşım var. O daha ucuza gidebilir" diyerek, arkadaşının bulunabileceği, az ilerdeki sokağa götürdü. Orada bulunan bir şöförden, arkadaşını sordu. İşe gittiğini, biraz sonra gelebileceğini

ÇEÇEN DÂRENİ

söyledi. Bu şoför tam yolcu alıp gitmek üzereydi. "Yolcumu bırakıp, sizi Mohaçkale'ye 100.000 Ruble'ye götürebilirim" dedi. Biz bununla konuşurken, önceki konuştuğumuz taksicilerin genç olanı geldi ve 100.000 Ruble'ye götüreceğini söyledi. yani, verdiğimiz fiatı kabul etmişti. Biz bu genç şoförün, arabasına binip, yola çıktık. Pazarlık olarak da, yolda bir çeşme başında abdest alıp namaz kılmamız gerektiğini de söyledik. Bunu da kabul etti.

Yola çıktığımızda, aklıma, Çeçenistan'a ilk seyahatimizde, kaçak olarak Dağıstan'ı geçerken, sabah erken vakit, yolun hemen kenarında bulunan, elimizi yüzümüzü yıkadığımız, köy çeşmesi geldi. Arkadaşlara anlattım. Bu çeşmede abdest almayı teklif ettim. Kabul ettiler. Yarım saat kadar gittikten sonra, bu köye ulaştık. Arabamızı hemen çeşme kenarına yanaştırdık. Köyün kadınları, çeşmede çamaşır yıkıyorlardı. Bizim yanaştığımızı görünce, kenara çekilip yol verdiler. Biz de pet şişelere suyu doldurup, kenarda abdest alarak, onların işine engel olmamaya çalıştık. Çeşme başında bulunan çocuklarla biraz şakalaştım. Köylüler gayet anlayabileceğimiz bir Türkçe ile konuşuyorlardı. Kadınlardan birisi, bizim Türkçe konuştuğumuzdan cesaret almış olmalı ki "Biz de Türküz, sizler neredensiniz?" diye sordu. İstanbul ve Ankara'dan olduğumuzu söyledik. Acelemiz olduğunu söyleyerek vedalaşıp ayrıldık. Köyün az ilerisinde, yolun kenarındaki yeşillikte, öğle ve ikinci namazlarını cem ederek kıldık. Tekrar yola koyulduk. Mohaçkale'ye ulaştığımız da, saat 20.20 olmuştu.

12 TEMMUZ 1996 CUMA=PETNISA

Sabah saat 9.00 sularında, Karl Marks Caddesi'ne yakın olan, Over (Ovir) adını verdikleri büroya, vize işlemlerimizi yaptırmak için gittik. Burada, vize görevlisi memur kadındı. Bu bayan "FSB (Federal Slujba Bezopasnosti)" den işlemlerimizin tamam olduğuna dair bir belge getirmelisiniz" dedi. Ben FSB'de, emanet altına aldıkları eşyalarımızı teslim eden Sivitkof Sergei'ye "Bizim işlemlerimizin tamam olduğuna, vize verilmesi uygundur, diye bir belge verseniz, iyi olur" dedim. Sivitkof Sergei ise "Buna gerek yok" vize bölümüne gidin, cezaevinden verilen belgeleri gösterirseniz, sizin işlemlerinizi yaparlar." dediğinde. Ben de daha üstelememiştim. Görevli memura, bunları biraz da sınırlı bir tonda anlatınca, bayan da, biraz yüksek sesle "Benim işimi bana siz mi öğreteceksiniz?" diye çıkıştı. Bir kağıda ismini ve telefon numarasını yazıp verdi. "FSB'deki görevliye söyleyin, gerekirse bana telefon etsin." dedi.

Over bölümünden ayrılıp, FSB'ye gittik. Bir iki saat kadar Sivitkof Sergei'yi bekledikten sonra, gereken belgeyi hazırlayıp bize verdi. Belgeyi, hemen Over görevlisi bayana götürdük. Kadın bu sefer de, bir banka hesap numarası verdi "Buraya vize ücretini yatırıp, iki vesikalık fotoğrafla birlikte, makbuzu getirin" dedi. Bankaya gitmek üzere aşağıya indiğimizde, Muhammed Rasül isimdeki Dağıstan'lıyla karşılaştık. Kendisinin yukarı katta bir kaç dakikalık işi olduğunu, bunu gördükten sonra, bize yardımcı olabileceğini söyleyince, beklemeye başladık. Muhammed Rasül işini bitirdikten sonra, Lada Jeepi'ne atladık. Yanındaki arkadaşıyla birlikte şehire geldik. Muhammed Rasül, Samir'in yanına arkadaşını vererek, bir bankanın önünde onları indirdi. "Siz burada paraları yatırın, biz de fotoğraf çektirip geliriz" dedi. Biraz ileride bulunan bir fotoğrafcıda da, Palaroid vesikalık çektirip, geriye geldik. Samir ve arkadaşını alarak, Over'a gittik. Kendilerinin işi olduğu için, burada bekleyemeyeceklerini söylediler. Bunun üzerine teşekkür ederek vedalaştık, gittiler. Belgeleri teslim ettik. Bayan saat 16.00 sularında gelip, evraklarımızı tamamlanmış olarak alabileceğimizi söyledi. Over Şubesi'nden eve gelip, öğle yemeklerini yedik. Bir müddet de istirahat ettikten sonra, tekrar Over'a gittik. 18.7.1996 tarihine kadar, bir haftalık vize vermişlerdi. Gerekirse daha sonra, bir hafta daha uzatabileceklerini öğrenerek ayrıldık.

13 TEMMUZ 1996 CUMARTESİ=SUBOTA

Daha evvel tanıştığımız Dağıstan'lı müslüman kardeşimiz, bu gün öğleden önce, İmam Alim Sultan'ın evine geldi. Burada hoş beş ederken, Çeçenistan'a gideceğimizi hissettirdi. Talip ve Samir buna şaşırdılar. Ben kendilerine Hasavyurt'a gideceğimi söylemişim. Hatta "Pazartesi günü geç kalırsam, Mağaramkent'e bensiz gidip, pasaportları mahkemeden alın" demişim. Talip, salı veya çarşamba günkü uçakla gidecekti. Samir de, Bakü'ye uçak seferi olmadığı için, Azerbaycan'a karayoluyla gidecekti. Arkadaşlarla helâleşip vedalaşarak ayrıldık.

Dağıstan'lı arkadaşla önce, Mohaçkale'de bir eve gidip, binlerini bekledik. Öğleden sonra, saat onyediyeye kadar bekledik. Fakat gelmediler. Bunun üzerine, Mohaçkale'nin Hasavyurt tarafında, yakın bir köye gittik. Arkadaş beni buradaki ev sahibine teslim etti ve ayrıldı. Ev sahibi çok uzun sakallı, Selefî düşünceye sahip bir müslümandı. Akşam namazını, evinin hemen yanında bulunan, mescid-medrese gibi kullandıkları binada kıldık.

14 TEMMUZ 1996 PAZAR=VRESKRESNİYA

Sabah namazlarını, Dağıstan'da çok erken vakitlerde kılıyorlar. Herhalde Şafii mezhebinden olmalarından kaynaklanıyordu. Bu gün sabah namazına, saat 3.00 gibi kalktık. Evin yanındaki medresede, namazı cemaatle kıldık.

Saat 11.00 gibi, jiguli tabir ettikleri taksisiyle yola çıktık. Kızılyurt ve Hasavyurt'u geride bıraktık. Tam Çeçenistan sınırına geldik. Sınır çok yakın, belki de bir km. kadar yakın olan; Dağıstan'daki son Rus Post'unun arasından geçerken, Ayetel Kürsi ve bildiğim duaları okuyordum. Burada dört tane Rus tankı, bir kaç tane Kamaz kamyon, bir iki küçük askeri araba, epeyi bir miktarda da Rus askeri bulunuyordu.

Biz Post'u geçerken, iki tane taksi durdurulmuş aranmakta ve kimlik kontrolü yapılmaktaydı. Post'ta durdurulmadan, biraz ilerde olduğunu öğrendiğimiz, Gümrük Kapısı'nın sağ tarafına doğru döndük. Beş dakika sonra da, GERZEL adındaki kasabaya ulaştık. Kasabadaki evlerin çoğunluğu, kerpiçten yapılmıştı. Arada bir beton evlere de rastlanıyordu. Binalar genellikle tek veya iki katlıydı. Üç katlı veya daha yüksek bina, hemen hemen hiç yoktu. Beni götüren Dağıstan'lı kardeşimizin, ana ocağına çok kısa bir ziyaret yaptık. Annesi tıpkı Anadolu kadınlarını andırıyordu. Bize çok sıcak davrandı. Yemek hazırlama teklifinde bulundu. Biz sadece ayrılan içebileceğimizi söyledik. Çok güzel bir ayrılan ikram etti. Evde babası yoktu. Annesinin duasını alıp, yola tekrar koyulduk. Yine on dakika kadar yol gittik. NURADİLOF ismindeki bir başka kasabaya ulaştık. Burada bir eve gittik. Genişçe bir tahta kapının açılmasıyla, kendimizi bir avluda bulduk. Avluda üç kişi, jiguli tabir edilen bir taksinin kaputunu kaldırmışlar, tamir etmekle meşguller. Ev sahibinin, beni Çeçenistan'a götürüp getirecek kimse olduğunu öğrendim. Yani, yeniden bir başka birisine devredilmişti. Bizi getiren kardeşimizle helâlleşip sarıldık. Kendisinin acele işleri olduğu için, hemen gitmek zorunda olduğunu söyleyerek ayrıldı.

Ev sahibi bize hemen hafif bir yemek hazırladı. Yer sofrasını hazırlamıştı ve "Böyle rahat yiyemezsen masada yiyelim" diye, teklifte bulundu. Ben aksine böyle yerde yemekten, daha memnun olacağımı söyledim ve ilave ettim "Biz de evimizde yer sofrasında yiyoruz." Yemek yerken, bir taraftan da tanışmaya çalışıyordum. Zira Rusça bilgim, ayrıntılı tanışmaya yetecek kadar iyi değildi. Ev sahibi, İmam Alim Sultan'ın da burada olduğunu, gitmediyse, bir süre sonra buraya geleceğini söyleyince, bayağı sevindim. Çünkü üç gün önce "Bir gün sonra geleceğim" diyerek, evden ayrılıp, Hasavyurt'a gitmişti.

Yemek bittikten bir süre sonra, İmam Alim Sultan, hanımı ve çocuğu ile birlikte geldiler. Beni götürecek olanla bir süre kendi aralarında konuştular. Daha sonra, bir müddet birlikte sohbet ettik. Mohaçkale'ye gideceklerini söyleyerek vedalaşıp ayrıldılar.

Saat 15.30 gibi de, ev sahibinin jiguli tabir edilen taksisine binip, yola koyulduk. Önce GERZEL'e gittik. GERZEL'i ortasından geçen nehir, iki bölgeye ayırıyordu. Bu nehir aynı zamanda Dağıstan-Çeçenistan sınırını teşkil ediyormuş. Yani GERZEL'in bir tarafı Çeçenistan, diğer bölümü de Dağıstan sınırları içerisinde kalıyordu. GERZEL'in her iki tarafında toplam 800 hane olduğunu öğrendik.

Ruslar'ın kontrolündeki gümrük kısmına iki üç km. uzaklıkta, nehir suyunun, çok azaldığı bir mıntıkadan taksimizle, Çeçenistan tarafına geçtik. Bir müddet toprak bir yolda gittik. Hasavyurt-Grozni yoluna paralel ve üç-dört km. uzaktan yol alıyorduk. Onbeş-yirmi dakika kadar gittikten sonra, KADI YURT'a ulaştık. KADI YURT'un içerisinde bir süre yol aldık. Daha sonra Hasavyurt-Grozni yoluna çıktık. Burada beş-on dakika yol aldıktan sonra, yolun her iki tarafında da evler belirmeye başladı. Burasının NAİBER olduğunu söyleyince, sol tarafımıza doğru bakmaya başladım. Çünkü Çeçenistan'a 1995'deki ilk gelişimde, kamyonlardan ilk indiğimiz yer NAİBER'di. İlk indiğimiz mıntıkayı görebiliyor, fakat iki üç saat kalıp kahvaltı yaptığımız evi seçemiyordum. Şöförüm ve aynı zamanda yol rehberim, ana yola çıktığımızda, gümrük ve Post'un gerimizde kaldığını, bundan sonra ciddi bir tehlike kalmadığını söyleyince, doğrusu biraz rahatladım. Bir sigara yakmak istedim. Şöför, Selefî düşüncede birisiydi, bundan olsa gerek bana, sigara içme izni vermedi. Ben de ilerde durduğumuz bir yerde içerim diye, mecburen sabremeye başladım. Nihayet, NOVI GROZNI'ye çok yakın bir yerde, kavşak noktasına ulaştık. Buradan sola saptık. Dört yol kavşağı, Novi Grozni'ye çok yakındı. Novi Grozni, çıplak gözle görülebiliyordu. Şöförüm, kavşak noktasında bulunan satıcıların birisinden, Frigo dondurma, tabir edilen cinsinden dört tane aldı. Burada, adeta bir pazar yeri vardı. Tezgâhlarda benzinden, yiyecek içecekten tutun da, giyecek ve araba parçalarına varana kadar, her şeyi bulmanız neredeyse mümkündü. Yokuş yukarı doğru, taksimizle yol alırken, bir taraftan da Frigo dondurmalarını yemeye başlamıştık. Tam tepe mıntıkasına gelmiştik ki birden karşımda, bir Rus Post'u belirdi. Aniden gördüğüm için, içimi heyecan ve korku arası bir duygu kapladı. Sekiz çizerek ve Frigo dondurmalarını yiyerek, aralarından geçip gittik. Geçerken sol tarafımızda, askerlerden birisi, belinden yukarıyı yıkıyor, bir diğeri silahını temizliyor, bir kaç kişilik bir grup da, radyo dinliyordu. Post'u henüz geçmiştik ve üç-dört dakika bile yol almamıştık ki, yokuş aşağı inerken, 150 m. kadar ilerimizden, üzerinde on-onbeş asker bulunan, bir Rus tankı gözüktü. Herhalde, devriye

gezen bir Rus tankıydı. Biz yanından geçip gittik. Yokuş aşağı gittiğimiz bu yoldan, sol tarafımızda, bir iki km. kadar ilerde, bir kasaba gözüküyordu. Sağımızda ve solumuzda yer alan tarlalardaki ekinler biçilmiş. Bazı tarlalardaki anızlar, Türkiye'de olduğu gibi, sürerken zorluk olmasın diye yakılmıştı. Halbuki, tarlaları sürmede kolaylık sağlayan bu yöntem, tarlaya bayağı zarar vermekteydi. Saat 16.30 sularında GACI YURT denilen kasabaya ulaştık. Kasabanın ortasından geçerken, solumuzdan geçen bir taksiden bize, işaretle ve sesle selam verdiler. Şöförüm, yanımızdan geçen taksinin arkasından, geriye doğru bakarak "Şeyh Ahmet Hamza" diye söylendi. Yanımızdan geçen taksi, biraz gerimizde durmuştu. Ben şöföre "Bir ayağı olmayan Şeyh Ahmet Hamza mı?" diye sordum. "Evet O." diye cevap verirken, geri vitese takarak, geriye doğru, duran taksinin yanına geldi. Arabadan indik. Şeyh Ahmet Hamza da taksiden inmiş, bizi bekliyordu.

Şeyh Ahmet Hamza ile

Geçen sene Çeçenistan'a ilk gelişimizde, görüşmemiz gerekenler listesinin ilk sıralarında yer alan, fakat kendisinin bir iş sebebiyle, Dağıstan'a gittiğini öğrendiğimiz bu zatla, görüşmemiz mümkün olmamıştı.

Şimdi ise yüce Rabbimiz, karşımıza çıkarmıştı. Ayak üstü tanıştık. Şeyh bizi evinde çay içmeye davet etti. Şöförüm "Gidelim mi?" diye bana sordu. Ben de "Hocam'la tanışmak isterim" diyerek, böylesi bir şeye dünden razı olduğum için, davetini hemen kabul ettim.

Şeyh Ahmet Hamza orta boylu, bir bacağı, diz kapağının hemen üzerinden kesik, sempatik bir kimse. Kafkasyalı'lar'a has misafirperverliği ve önümüze gelen yiyecekleri ısrarla yememizi isteyen tavrı, beni oldukça etkilemişti. Savaş şartlarına rağmen, bize ikram ettiği yiyecek ve içecekler, Çeçen misafirperverliğinin bir numunesini teşkil ediyordu.

Şeyh Ahmet Hamza sohbetimize, Hucurat Suresi'nin 10. Ayetini (Mü'minler ancak kardeşlerler) okuyarak başladı ve şunları söyledi: "Bu savaş, bize bu ayeti kerimeyi yeniden öğretti. 1994 Aralık ayında başlayan savaşta, Müslüman kardeşlerimizden başka kimse bize, gerçek manada yardım etmedi. Bizlere şimdiye kadar ki süre içerisinde, her türlü, maddi ve manevi destek, müslüman halklardan geldi. Bu bizim halkımızı çok etkiledi. Halkımızın fertleri arasındaki İslami bilincin yükselmesine etki eden, en önemli faktörlerden birisi budur. Sovyetler Birliği zamanında, kültürel ve siyasal olarak, en fazla ezilen ve zarar gören Çeçen Halkı'dır. Ruslar'ın, insani değerlerin hiç birisine sığmayan, tehcir hareketine maruz kalan halkımızın yansı, bu zorla göç ettirilme sırasında yok edildi. Halkımızın vatanlarından zorla göç ettirilmesinden 13 sene sonra, 1957 senesinde, ülkelerine, doğdukları yerlere, dönmelerine müsaade edildi. Çeçen Halkı'nın üzerindeki Rus baskıları, 1957'deki vatanlarına dönme izninden sonra da devam etmiştir. Çeçen Halkı, bunların hepsine direndi. Gördüğünüz gibi, bu günlerde, silahlı bir direnişe dönüştü. Halkımız, direniş sırasında, İslam'ı yeniden öğrenmeye başladı.

"İlmi çalışmalarınıza, bu dönemde devam edebiliyor musunuz?" şeklindeki sorumuza "Bizler, her dönemde, ilmi çalışmalarımızı devam ettiriyoruz. Sadece, faaliyetlerimizin, yer ve yöntemleri, zaman ve zemine göre, değişiklik arz etmektedir. Bu gün, Elhamdülillâh, sayısı az olmakla birlikte, Gacı Yurt ve Gudemes'de, iki yerde, ilmi çalışmalarımız devam etmektedir. Her iki merkezde beşer tane olmak üzere, toplam 10 talebemiz var." diye cevapladı.

Şeyh Ahmet Hamza, talebelerinin azlığından şikâyet edince; kendisinden af dileyerek, Bakara Suresi'nin 249. ayeti kerimesini hatırlattım: "Talut Askerleriyle ayrılınca dedi ki 'Allah sizi bir ırmakla deneyecektir. Kim ondan içerse benden değildir. Ondan (kana kana) tadmayıp sadece eliyle bir avuç alan bendendir. İçerinden pek azı hariç, hepsi ondan içtiler. Nihayet Talut ve kendisiyle beraber inananlar, ımağı geçince 'Bu gün Câlût'a ve askerlerine karşı bizim gücümüz yok' dediler. Allah'a kavuşacaklarına kanaat getirenler ise şöyle dedi: 'Nice az bir topluluk var ki, Allah'ın izniyle çok topluluğa galib gelmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir.'"

Savaş şartlarında, 10 talebenin, ilmi çalışmaya devam etmesi, bana bu ayeti kerimeyi hatırlattı. Her türlü olumsuzluğa rağmen, bu çalışma takdire şayandır. Bu, talebelerdeki ve sizdeki azmin bir ifadesidir, bunu küçümsemeyiniz." diyerek Şeyh Ahmet Hamza'ya bu gayretinin değerli olduğunu anlatmaya çalıştım.

Şeyh Ahmet Hamza "Çeçenistan'da, Bosna'da, Keşmir'de ve de özellikle Filistin'de müslümanların maruz kaldıkları zulüm; bir, İmam, Halife etrafında birleşmemektendir" diyerek, dünya müslümanlarının bir lider etrafında kenetlenmelerinin ehemmiyetini uzun, uzun anlatmaya çalışırken, böylesi bir liderden yoksunluğunun ızdırabı, yüz hatlarına yansıyordu.

Şeyh Ahmet Hamza da bizden, Refah Partisi Lideri sayın Erbakan ve parti idarecileri hakkındaki fikirlerimizi ve bilgilerimizi sordular. Bu konudaki fikir, kanaat ve bilgilerimizi, özlü bir şekilde ifade etmeye çalıştım. Kendisi bizimle, bu mevzuda çok geniş boyutlarda konuşmak istediği, sorduğu

ÇEÇEN DİRENİŞİ

sorulardan, anlaşılıyordu. Zamanımızın az olduğunu izah ederek, ayrılmamız gerektiğini izah ettik. Rehberim kısaca programımızı anlattı. Hürmetlerimizi bildirip, kaktık. Şeyh bizi, avludaki arabamızın yanına kadar uğurlama nezaketinde bulundu. Kendisine tekrar hürmet ve teşekkürlerimizi bildirirken, bize mükellefiyetlerimizi hatırlatma sorumluluğunu da yerine getirmeyi ihmal etmiyordu. Buradan ayrılıyordum, fakat aklım hoca da kaldı. Ayrıldığımız anda, Şeyh'in söylediklerini ve yaptıklarını, düşünüyordum.

Bu haliyle, bu şartlar altında dahi, mücadeleden vazgeçmeyip, çalışmalarını sürdürüyordu. Şeyh Ahmet Hamza'nın gayretli, bana göre, çok büyük bir fedakârlık ve azmin ifâdesiydi. "Ümmetin alimlerinin çoğunluğu, Ahmet Hamza gibi, direnişi ve fedakârlığı seçseler, ümmet, hiç bu derece kötü durumlara düşer miydi?" diye düşünüyordum. Şeyh Ahmet Hamza'nın taksiye bineceğimiz anda, söylediği şu sözleri, her halde yıllarca unutamayacağım: "Hilafet-İmamet'i ihya hususunda Türkiye'li müslümanların üzerine, bizden daha fazla, görev düşmektedir. Ümmet Hilafeti ihya ederse, bence bütün bu ızdıraplar dinecek veya en azından azalacaktır. En önemlisi de mukaddes mekânlar, Mescid-i Haram-Mescid-i Nebi, zalimlerin sultanından kurtulur. İlk kıblemiz Mescid-i Aksa da, ancak o zaman özgürlüğe kavuşabilir."

Geçen sene, görüşmek isteyip de, kendisinin Dağıstan'da olmasından dolayı görüşemediğimiz, ümmetin bu değerli şahsiyeti, beni gerçekten çok etkiledi. Taksimiz yol alırken, içimden, Şeyh Ahmet Hamza'nın çalışmalarını bereketlendirmesi için, dua ediyordum.

Gacı Yurt-Alleroy-Gensolc

Gacı Yurt'tan tam çıkmıştık ki, Aslan Mashadov'un yardımcılarında bir komutanın da bulunduğu, bir devriye jipine rastladık. Rehberim devriye komutanı olan kimseye, durumumuz anlattı. Aslan Mashadov-Şamil Basayev ve Salman Raduyev ile görüşmek istediğimizi belirtti. Komutan, bağlantı kuma hususunda yardımcı olmaya çalışacağına dair söz verdi. Mücahidlerin Kampı'na gideceğimizi ve orada bizi bulacağını söyleyerek, komutana teşekkür ettik. Devriyeden ayrıldıktan sonra, mücahidlerin bulunduğu köydeki kampa doğru, yolumuza devam ediyorduk. Devriyeden biraz uzaklaşmıştık ki, rehberim ve aynı zamanda makam şöförüm(!), bu komutanın, Çeçen Birliklerinin, Palkovnik rütbesinde Güneydoğu Bölge Komutanı HUNKER ISRAFILOV olduğunu söyledi. Meşhur Pervimaysk olayında da, Yalnız Kurt-Salman Raduyev'in yardımcı komutanı olarak görev yapmış. Özellikle son 4-5 gündür, çarpışmaların çok şiddetlendiğini ve komutanların her gün yer değiştirdiğini, şu anda yol aldığımız mıntikanın üç gün önce, Rus askeriyle kaynağını, Rusların çok büyük kayıplar verdiği için, bu bölgeden çekilmek zorunda kaldıklarını anlatmış. Devriyeden ayrıldı çok az bir zaman geçmişti ki, yolun sağında, yanlarında iki küçük çocuk bulunan üç kadın el kaldırdı. Şöför durdu ve hepsini arka koltuğa aldı. Bu bölgede de, yolun her iki tarafında, yeni biçilmiş ekin tarlaları yer alıyordu. Burada da bazı tarlaların arızaları yakılmıştı. Savaşa rağmen halk, normal hayatını sürdürmeye çalışıyordu. Ben Dağıstan'da vize işlemleriyle uğraşırken, Çeçenistan'dan gelen bazı mücahidler ve habercilerin söylediklerine göre, şu anda yol aldığımız Gacı Yurt-Has Yurt-Alleroy bölgelerinde çok şiddetli çatışmalar olduğunu söylüyorlardı. Biz Çeçenistan'a doğru yola çıktığımız cumartesi günü, bu bölgedeki Rus askerlerinin geri çekildiği ve çatışmaların sona erdiği haberi gelmişti. Şu anda anlaşılan da oydu ki, buraları savunan Çeçen askerleri de başka bölgelere kaydırılmıştı. Biraz evvel karşılaştığımız devriye komutanı Alleroy'daki Genel Kumay Karagahı'nın Sesen bölgesine kaydırıldığını söylemişti.

11-12-13 Temmuz günleri Has Yurt-Alleroy'da çok şiddetli çatışmalar olduğunu duymuştuk. Gerçekten de Gacı Yurt'tan sonra ulaştığımız Has Yurt ve daha sonra ulaştığımız Alleroy'da, bunun izlerini gördük. Bir çok bina bombalanmış ve oturulamaz haldeydi. Binaların bu durumunu görünce, buralarda yaşayan ailelerin hallerini düşünmek, içimizi yakıyordu. Şu anda dua etmekten başka da bir çaremiz yoktu. İçimden, rabbimizin Rezzak ve Hafız sıfatlarına sığınarak, dualar ediyordum. İçimi ferahlatan tek şey, Rus askerlerinin bölgeden çekilmek mecburiyetinde kalmalarıydı.

Alleroy'dan geçerken, geçen sene 31 Mayıs 1995 günü, kasabaya 2-3 km. uzaklıkta, ilkinci vakti, kurşun yağmuru altında kıldığımız namaz aklıma geldi. Namaz kılmak için, ağaçlarla kaplı, bir nehir kenarında konaklamıştık. Bu arada Neje Yurt tarafından çok yoğun çarpışma sesleri geliyordu. Bulduğumuz yere 2-3 km. uzaklıkta olduğunu söylemişlerdi. Tank-Top-Helikopter-Makinalı sesleri birbirine karışıyordu. Konakladığımız yerde, Alleroy'dan bizi karşılamaya gelen mücahidler, nehir suyundan içmemizi özellikle tembihlemişlerdi.

Bütün bunlar Alleroy'a girerken zihnimizde canlanmıştı. Halk dilinde Bazaar diye adlandırılan, Kafkasya bölgesine has, küçük tezgâhlardan oluşan pazar yeri, günlük hayatın her şeye rağmen, devam ettiğinin nişanesiydi. Tezgâhlarda Türkiye'den gelen çeşitli bisküvi, çukulata vb. gıda ürünlerini gördük. Pazarı çevreleyen binaların bir çoğu, iki üç gün önce sona eren çatışmaların izini taşıyordu. Bazı binalar, tabir yerindeyse, yerle bir olmuş, tamamen yıkılmıştı.

Alleroy'u geçip Gensolc'a doğru yol alırken, sol tarafımızdaki tepelerde, 2- 2.5 km. aralıklarla konulanmış, Rus tanklarını, şoförün göstermesiyle farkediyorum. Şoför, arabayı zaman zaman nehir yatağında sürüyordu. Gensolc'a ulaşana kadar, yol boyunca, yaklaşık 10-15 tane petrol kuyusu gördüm. Bunlardan bir tanesi bayağı büyüktü. Büyük olanlar tamamen bombalanmış ve üretim dışı kalmıştı. Küçük olanların bazılarında üretimin devam ettiğini gördük. Çok basit, iptidai şartlarda olsa da, petrol çıkarılıp, damıtılarak benzin ve mazot elde ediliyordu. Üretimin posası da, yakacak olarak değerlendiriliyordu.

Gensolc'a girdiğimizde, halkla bütünleştiği hemen farkedilen mücahidlerle kucaklaştık. Yemen-Suriye-Hicaz-Mısır-Tunus-Ürdün, Kafkasya Halklarından ve Türkiye'den gelmişlerdi. Rahat yataklarını, ailelerini, işlerini, okullarını terkedip, Çeçen kardeşlerinin acılarını paylaşmaya ve güçlerin yettiğince onlara yardım etmeye koşmuşlar.

De ki "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizelere, Allah'tan, O'nun Rasûlünden ve Allah Yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah Fasıklar topluluğuna hidayet vermez."

18-35 yaşları arasında değişen mücahidlerden en çok dikkatimi çekenleri, Afganistan ve Tacikistan cephelerinde de bulunanlardı. Mücahidlerle sohbet ettikçe, aramızdaki ünsiyet de, gittikçe artıyordu. Mücahidlerden bir çoğu, Derbent cezaevinde 22 koğuştaki kalan, mektublaştığım Ebu Miyad'ı tanıyordu. Mücahidler, bütün işlerini kendileri yapıyordu. Bilhassa yemek ve namazlarda, ümmet kardeşliği müşahhaslaşıyordu. Ümmetin çeşitli coğrafyasından kopup gelen, bir avuç insan, Rusların muazzam güçlerine kök söktürüyorlardı. Köyde karşılaştığım ve henüz bir ay önce müslüman olmuş, önceden esir şimdilerde ise ihvan olmuş kimselerle bir arada namaz kılmak, bize değişik duygular yaşatıyordu. Daha, iki ay önce birbirlerine karşılıklı olarak bomba ve kurşun yağdırırlar, şimdi rablerinin huzurunda yan yana, omuz omuza namaz kıılıp, dua ediyorlardı. Rabbim nelere kadir değilli. İslam'ın ilk döneminde, müslüman olmasıyla, müslümanlara yeni bir şevk ve güç katan Hz. Ömer'in lakabı El-Hattab idi. Yıllarca Afganistan'da Ruslar'a karşı savaşmış, Çeçen kardeşlerinin de yardımına koşan, Ruslara çok büyük kayıplar verdiren, Çeçen kardeşlerine büyük bir şevk ve güç katan komutanın da, lakabının El-Hattab olması, ilginç bir tesadüf oluyordu.

Rehberimle, 18 Temmuz Perşembe günü, geri gelip, beni almak üzere anlaştık. Akşam üzeri de köyden ayrıldı.

Akşam, Türkiyeli mücahidlerle saatlerce sohbet ettik. Arkadaşlar, benim yol yorgunluğumu da dikkate aldıkları için saat 22.00 gibi yattık.

Mücahidlerin Karargâhında

15 TEMMUZ 1996 PAZARTESİ=PONEDELNIK

Sabah namazını cemaatle kıldıktan sonra, yeniden yattım. Saat 7.00 gibi kahvaltı için kalktım.

Kahvaltı, buranın şartlarında, bana göre gayet iyiydi. Herhalde misafir olduğum için, güzel bir kahvaltı hazırlanmışlardı. Mücahidler, köyün diğer bir tarafında, topluca kahvaltı yapıyorlarmış. Benim yanımda birlikte kalan, Türkiyeli üç mücahid, birisi komutan yardımcısı olmak üzere, iki Arap mücahid ve müslüman olan Rus esirlerden birisiyle birlikte, özel bir kahvaltı yaptık.

Kahvaltıdan sonra, komutan yardımcısı, Türkiyeli mücahidlerden birisi vasıtasıyla, köyde bulunan tüm mücahidlerin, yeni bir operasyon hazırlığı için, iki saat sonra, dağda özel bir kamp yerine gidileceğini söyledi. Kendisinden kameralarından birisini, mümkünse vermelerini rica ederek, çekim yapmak istediğimi belirttim. Beni kırmadı, video kamera ve kayıt işlerinden sorumlu, Ziyaeddin isimdeki görevli Arap mücahidi çağırıp, benimle ilgilenme emrini verdi. Bu kardeşim, Allah razı olsun, 18 Temmuz 1996 Perşembe günü kamptan ayrılmaya kadar, benimle çok yakından ilgilendi.

Saat 9.00 sularında, tüm mücahidler hazırlanıp, yola düşmüşlerdi bile. Ben en sondaki kamyona bindim. Diğer kamyonların gidişini görüntüledim. Kamyon yol alırken, bir taraftan Arap mücahidlerden birisi Kuran okuyordu. Kuran okumayı bitirdikten sonra, bir müddet de marş söylediler.

Türkiyeli mücahidlerden bir kaç tanesi de bu kamyonu da yer alıyordu. Arap kardeşin marşı bitirmesinin akabinde, ben de Metin Yüksel'le ilgili bir marş söyledim. Daha sonra Talaal Bedru Aleyna marşını, hep birlikte söyledik. Yaklaşık 45 dakika sonra, dağdaki kamp yapılacak yere ulaştık. Kamyonlardan eşyalarını indirerek, her gurup kendisine ait çadırı kurmaya koyuldu. Ben de, bir taraftan bu çalışmaların video kaydını yapmaya başladım. Öğle vaktinin girdiğini, bir ağaca çıkarak ezan okuyan kardeşimizin davetinden anladık. Öğle namazı için, kısmen düzlük olan bir yerde toplandı.

Komutan Hattab geldi ve cemaatin önüne geçerek iki rekat öğle, hemen akabinde de, iki rekat ikinci namazını kıldırdı. Namazdan sonra da kısmen yüksek bir yere çıkarak, konuşma yaptı. Konuşmasında özellikle vurguladığı şey içinizde herhangi bir rahatsızlığı veya herhangi önemli bir işi olan varsa; şu

ÇEÇEN DİRENİŞİ

anda bunu bize iletisin ve kamp yerinden hemen ayrılırsın, şu anda ayrılmayan kimse, bu andan sonra kesinlikle benim iznim olmadan buradan ayrılmaz" uyarısı olmuştu. Komutan Hattab'ın bu konuşmasından sonra, beni kabul etti ve yaklaşık bir saate yakın sohbet ettik. Kendisine kısaca durumumu özetledim ve "Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov-Şamil Basayev ve Salman Raduyev ile görüşme isteğimi, vize müddetimin dolması hasebiyle, en geç Perşembe günü, Moħačkale'de olmam gerektiğini" söyledim. Kendisi de bu komutanlarla görüşebilmem için, elinden gelen gayreti göstereceğini, fakat bu kadar kısa sürede bunun çok zor olacağını belirtti. Bir müddet sonra da telsizciye, bu komutanlarla bağlantı kumasını söyledi. Lada jeepte bulunan telsiz görevlisi bağlantıyı kurduğunda, bize bilgi vermek üzere oradan ayrıldı. Akşama doğru da Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov'un Sesen'de bulunan karargâhı ile bağlantı kurduğunu, fakat buradan oraya beni götürmelerinin, benim emniyetim açısından tehlikeli olduğunu belirttiklerini; bir iki gün içerisinde beni karargâha götürebileceklerini söylediklerini anlattı. Şamil Basayev ile henüz bağlantı kuramadığını, Salman Raduyev ile bağlantı kurduğunu ve yanından bir görevlinin sabah buraya geleceğini söyledi.

Akşam Türkiyeli arkadaşlarla kamp ateşinin başında çay içerek sohbet ettik. Şu andaki durumun gayet iyi gittiğini, Ruslara sürekli olarak büyük kayıplar verildiğini, zafere çok yaklaşıldığını anlattılar. Cephelerdeki tek olumsuzluğun yiyecek azlığı olması, beni derin düşüncelere sevketti. Türkiye'de sadece benim tanıdığım, müslümanların durumlarını düşündüm. Çeçenistan'daki kardeşleri, aç aç Ruslara karşı, cephede mücadele ederken, bu müslümanlar beş yıldızlı otellerde sözüm ona, islami programlar tertipliyorlardı. Bu programlarda yaptıkları israfın boyutlarını düşündükçe kahroluyordum. Buradaki kardeşlerimiz aç aç savaşırken, Türkiye'deki kardeşlerimiz, israfın zirvesini yaşarken bile, islami tebliğ etmenin hazzını (!) yaşıyorlardı. Ya Rabbi! Bu tezatın hesabını kim verecek?

16 TEMMUZ 1996 SALE-VTORNİK

Sabah ezanıyla uyandık. Namazı, düzlenerek mescid ve toplantı yeri haline getirilen mahalde, cemaatle kıldık. Namazı müteakip, Türkiyeli mücahidlere ait çadırdaki yeriime dönüp, bir saat daha yattım. Daha sonra kalkıp, çevreyi görüntülemeye başladım. İlk önce, Ruslardan, Nisan ayında ganimet alınan, kamyonların üzerine yerleştirilmiş ağır makineli tüfekleri çektim. Mücahidler bu ağır makineli tüfekleri, uçaksavar olarak kullanmaya başlamışlar. Kampı dolaşırken, ilginç görüntüler yakalıyordum. Tuvalet olarak yapılmış kulübenin kapısının zeminine, kril alfabesiyle YELTSİN yazmışlardı. Bazı mücahidler, kendilerine ağaç dallarından hamak yapmışlar. Bazıları da yerden yarım metre yükseklikte, iki sıra halinde, üçer tane çatallı daldan divan, yapraklardan da yatak yapmış, yatıyorlardı.

Öğleye doğru, Salman Raduyev'in askerlerinden birisinin, köye geleceğini, bizimle orada görüşeceğini söyleyip, beni köye götürdüler. Köye vardıktan bir saat sonra, Salman Raduyev'in iki askeri geldi. Benim ne için görüşmek istediğimi sordular. Ben durumumu kısaca özetledim. Tercümanlığımızı telsizci asker yapıyordu. Telsizci, Arapça'yı bayağı rahat konuşuyordu. Ben O'nun kadar iyi Arapça konuşmıyordum. Salman Raduyev'in askerleri, kendi cephelerine gitmek için, bir kaç çatışma bölgesinin arasından gidileceğinden, çok sakıncalı olduğunu belirttiler. Ben, her şeye rağmen gitmek ve Salman Raduyev ile görüşmek istediğim noktasında ısrar ettim. İki asker, kendi aralarında Çeçence bir şeyler konuştular ve tercümanımız "Durumu Salman Raduyev'e ileteceklerini, şayet izin verirse yarın gelip beni kendisine götürbileceklerini söyleyerek; benim elimde bulunan video kasetlerden birisini de, bana burada veya Moħačkale'de ulaştıracaklarına dair söz vererek" aldılar. Kendilerinin vasıtasıyla Salman Raduyev'e, zaferleriyle bizleri çok sevindirdiğini ve kendisi için devamlı duacı olduğumuzu, selamlarımızı iletmelerini rica ettim.

İslam Halimov'la Hasret gideriyoruz

17 TEMMUZ 1996 ÇARŞAMBA=ÇETVERE

Bu gün sabah yemeğinde, telsizcinin bir müjdesiyle sevindim. Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov veya komutanlarından birisiyle, öğleden sonra görüşeceğimizi söyledi. Öğle yemeğine kadar, kampta bulunan hemen hemen herkesle, ayrı ayrı görüşmeye çalıştım. Öğle namazı ve yemeği müteakip, telsizci ve bir askerle birlikte; telsiz jipiyle yola koyulduk. Saat 14.00 sularında Alleroy'da bir eve vardık. Burada, bir saat sonra, bizimle görüşecek olan komutanın geleceğini söylediler. Bir saat sonra da geldiler. Gelen Komutan, geçen sene Vedeno'da görüştüğümüz Dr. İslam Halimov'du. Tıp doktoru olan Halimov, aynı zamanda bir cemaatin lideriydi de. Halimov geçen seneye nazaran, bayağı zayıflamıştı. Önce hâl hatır soruştuk. Aslan Mashadov'un selamlarını ilettikten sonra, cezaevine düştüğümüzden beri, durumumuzu yakından takip ettiklerini; ilk günlerde esir değişimi için Ruslarla pazarlık yaptıklarını, Rusların bize karşılık önemli üç general istediklerini, bu üç general haricinde fazla miktarda asker verebileceklerini, fakat üç generali

ÇEÇEN DÂRENİ

Arkadaşımızın anlattığı bir diğer mucize, yine kendisinin bizzat şahid olduğu bir olay: Ruslar geçtimiz günlerde, Venedo şehni kalabalık bir uçak filosuyla, bombalamaya gelirler. Tam bombalamaya başlayacakları sırada; Venedo'nun dağlık kesiminden, yerden havaya doğru, kesif kara bir duman yükselir. Bu duman şehrin üzerine kaplar. Dumanı ilk gören, Türkiye'den gelen mücahid kardeşlerden birisidir. Arkadaşlarına dumanın geldiği istikameti gösterir ve bağırır: "Bakın! Bakın! Bu apaçık bir mucize. Allah'ın ayetleri nasıl tecelli ediyor."

10 TEMMUZ 1996 ÇAŞAMBA=SREDA

Mehmet Abi'yi uğurlamak için Kaspisk havaalanına gittik. Havaalanında işlemleri yaptırıp beklerken, Türkiye'nin Burdur Vilayeti'nden olup, Mohaçkale'de fırıncılık yapan, bir Türk'le tanıştık. Dağıstan'lı birisiyle ortak olarak, fırın açmak ve bir yıl çalıştırmak üzere geldiğini, fakat 45 gün ancak dayanabildiğini anlattı. Romanya'da bile buradan daha iyi şartlar vardı, diye dert yanıyordu. Türkiye hakkında son gelişmeleri soruyoruz. Erbakan ve Çiller arasında, dönüşümlü Başbakanlık şartıyla, hükümet şartlarında anlaşıklarını söyledi. Ve böyle anlaştığı için de, Hoca'yı hatalı görüyordu. Buna göre Hoca hiç kimseyle anlaşmayıp, muhalefette kalmalıydı. Bunun neticesinde yapılacak, ilk seçimlerde Hoca'nın tek başına iktidar olacağını ileri sürüyordu. Evli olduğunu ve iki kızının bulunduğunu; ikisinin de İmam-Hatip Lisesi'nde okuduğunu, birisini Üniversiteyi kazandığını, bu sene Üniversiteye gideceğini, söylüyordu. Kızlarının ikisinin de kapalı olmasına ses çıkarmadığını, kendisinin de içki kullandığını söylüyordu. Bu Türk'le biz bu ahvalde konuşurken, iki kişi yanımıza yanaştı. Bunlardan birisi Türk diğeri de Dağıstanlı'ydı. Karşılıklı olarak tanıştık. Veli isimdeki Dağıstanlı da, gayet iyi Türkçe konuşuyordu. Bizi giyaben tanıdığını söylüyordu. Genç Çeçenistan'dan, cepheden geliyormuş.

Mehmet Abi'yi evraklarının kontrol edilip de, son çıkış noktasına gidene kadar bekledik. Bu noktaya girince de, candan vedalaşıp ayrıldık. Böylelikle bizler de buradaki işlemlerin nasıl yapıldığını öğrenmiş olduk. Dağıstanlı Veli'yle birlikte dördümüz, havaalanının hemen yakınında bulunan, mescitte namazlarımızı kıldık. Birlikte, Mohaçkale'ye gidecek küçük otobüslerin ne zaman geleceğini sorduk. Taksilerin Mohaçkale'ye kaç gideceğini sorduk. Bir müddet otobüs bekledik. Sonunda yine de bir taksiye binmek mecburiyetinde aldık. Bu kardeş istersek, bizi Çeçenistan'a götürüp getirebileceğini de, sohbet arasında söyledi. Bununla ilgili sorduğumuz soruları cevapladı. Bize verdiği bilgilere göre, gayet kolay girip çıkılabiliyordu. Anlattıklarına göre, yakalanma rizikosunu neredeyse sıfır denebilirdi. Üstelik, biz de cezaevinde yatıp çıktığımızı dair belge de vardı. Bunları öğrendiğim anda, Türkiye'ye geri dönmeden, tek başıma Çeçenistan'a gidip gelmeyi kafaya koydum.

11 TEMMUZ 1996 PERŞEMBE= ÇETVERE

Sabah namazına bu gün kalkamadık. Sekiz aydanberi ilk olarak, sabah namazına kalkmamıştım. Gece saat ikiye kadar konuşmuştuk. Halbuki dün gece de, saat üçe kadar sohbet etmiştik. Dün 4.50'de kalkmıştım. Bu gün ise maalesef saat 6.00'da kalktığımda, namaz vakti, güneş doğduğu için, geçmişti. Namaz kılınabilecek vaktin girmesi için, bir süre bekledim. Namazı kıldıktan sonra, otele yüz yüze metre mesafedeki denize gidip, bir süre yüzdüm. Deniz normalden biraz fazla dalgalıydı. Çıkmak için hazırlandım. Kurulanırken, bir polis geldi. Polis, deniz dalgalı olduğu için, denize girmenin tehlikesini uyarıyordu. Denize girmememi söylüyordu. Ben de giyinip, gideceğimi söyledim. Polis başka herhangi bir şey söylemeden gitti. Otele döndüm. Samiri uyandırdım. Talip ve Samir'le bizim odada kahvaltıyı yapıp çıktık.

Magaramkent'e gitmek için, otobüs ve taksilerin kalktığı durağa gittik. Orada bir taksiyle Magaramkent'e kadar gitmek ve başkaca bir yolcu almamak şartıyla, 150.000 Ruble'ye (32-33 Dolar) anlaştık. Gideceğimiz yol, yaklaşık 150-170 km. arasındaydı. Magaramkent'e yaklaştığımızda bir post'ta (arama noktası) durdurulduk. Derbent cezaevinden, bize verilen belgelerin doğru olup olmadığını kontrol etmek için, kontrol noktasından, 500 m. kadar Derbent tarafında bir karargâha götürüldük. Orada 10-15 dakika kadar bekletildik. Telefonla belgelerin doğru olduğunun teyid edilmesinin akabinde, gitmemize izin verdiler. Magaramkent'e ulaştığımızda saat 14.50 olmuştu. Doğru yargılandığımız adliye binasına gittik. Mahkeme başkanına çıktık. Mahkeme Başkanı bizi çok iyi karşıladı. Pasaportlarımızı istedik. Mahkeme Başkanı kalemde görevli kadını çağırıp, dosyanın gelip gelmediğini sordu. Kadın dosyanın gelmediğini söyledi. Muhtemelen postada veya yolda olduğunu, bir kaç güne kadar da geleceğini söylediler.

Mahkeme Başkanı bizlerden dolayı, FSB (Federal Slujba Bezopasnosti)'nin çok baskı yaptığını "Şayet sizi serbest bıraksaydım, sizleri herhangi bir sebep uydurarak, yeniden tutuklayacaklar ve benim başıma da çorap örecektirdi. Yüksek mahkemeye pek güç yetiremezler." diye özellikle belirtti.

veremeyeceklerini belirttiklerini, Rusların ısrar etmeleri üzerine de, değişik tokuşun gerçekleşmediğini anlattı.

Ben de, geçen sene kendileriyle görüşüp, Türkiye'ye döndükten sonra yaptığımız çalışmaları anlattım. Bunların bir çoğundan haberi olduğunu söyledi. Bu minval üzere, bir saat sohbet ettik. Daha sonra da kendisinden, savaşın seyri hakkında bilgiler aldım.

Mashadov'la görüşmek istediğimi belirtmem üzerine, bir kaç bölgede çok şiddetli çatışmalar sürdüğünü, bundan dolayı benim Mashadov'un yanına gitmemin, emniyetim açısından çok tehlikeli olduğunu, zaten yeteri kadar cezaevinde sıkıntı çektiğimi, bir an evvel geriye evime dönüp, Çeçen davasını anlatmamın, kendileri için çok yararlı olacağını söyledi.

Halimov'la vedalaşma zamanı geldi. Kendisiyle kucaklaştık. Aslan Mashadov'a selamlarımızı iletmesini istihdam ederek evden ayrılıp, yola koyulduk.

Kampan bulunduğu Gensolc köyüne doğru yol alırken, jipteki kasette Kuran okunuyordu. Okunan ayetler özellikle Cihad ayetleriydi. Bu ayetleri böylesi bir ortamda dinlemek insana değişik duygular yaşıyordu.

Köye vardığımızda, hemen hemen akşam oluyordu. Akşam namazı için abdest alırken, gökyüzünde bir helikopter belirdi. Hemen kameraya sarılıp çekmeye başladım. Helikopter bayağı yüksekte uçuyordu. Keşif helikopteri olduğunu söylediler.

Akşam namazını köyde kıldıktan sonra, köyün yolunun kenarında bulunan pınar suyundan, kampa götürmek için, büyük çelik bidonlardan iki tanesini doldurup, kampa gittik.

Komutan Hattab ile

18 TEMMUZ 1996 PERŞEMBE=ÇETVERE

Öğleye doğru, kamptaki Arap arkadaşların bir çoğuyla, Türklerin tamamıyla kucaklaşarak vedalaştım. Çünkü, şoför öğleden sonra gelip köyden beni alacaktı.

Öğlen namazını, köyde Hattab'ın karargâh olarak kullandığı evde kıldım. Saat 14.00 sularında Hattab'la sohbete başladık. Yakasık yarım saat kendisiyle Afganistan, Tacikistan ve Çeçenistan cihadı üzerine konuştuk. Sohbetimizden ve kendisine gösterdiğim Selam Gazetesi'nden anlamış olacak ki, İran İslam İnkılabı üzerine düşüncelerimi sordu. Ben de "İmam Humeyni'yi, dünya Müslümanlarına güzel bir inkılab armağan ettiğinden; Uluslar arası Emperyalizme karşı, İslam'ın izzet ve şerefini koruduğundan dolayı sevdiğimi" belirttim. Bu konuda benim yanlış düşündüğümü, İran'da İslam devleti olmadığını söyledi. Bir kaç defa İran'a gittiğimi ve orada İslam'a aykırı herhangi bir hayat olmadığını, kanunlarında İslam'a uygun olduğunu söyledim. Hattab'ın bana cevabı çok ilginç oldu "Onlar takiyye yapıyorlar, sizleri kandırıyorlar. Onlar sapkınlıktır." İran'a gidip gitmediğini sordum "Gitmedim" dedi. "İran'a giderseniz bu fikrinizden vazgeçersiniz" dedim ve mevzuyu değiştirip, Türkiye'ye gelip gelmeyeceğini sordum. "Bir ay önce, Türkiye'den geldiğini ve Türkiye'li müslümanların Çeçenistan'a karşı bayağı duyarlı olduğundan bahsetti. Türkiye'ye gelmesi halinde, kendisini misafir etmekten çok mutlu olacağımı belirttim. Sohbetimizi böylece iyi bir hava içerisinde tamamlamış olduk.

Beni Mohaçkale'ye götürecek olan şoför, ikinci sularında köye geldi. Şoförümüzün kamını doyurmasını müteakip, Hattab ve orada bulunanlarla kucaklaşarak vedalaştık. Geldiğimiz yolu aynen takip ederek Gerzel'e ulaştık. Gerzel'den sonra, şoförün köyü Nuradilof'a hiç uğramadan, doğrudan Hasavyurt yoluna döndük. Hasavyurt'a varmadan bir kontrol noktasına ulaştık. Burada bizi hiç durdurmadılar. Hasavyurt'a uğramadan, doğrudan Mohaçkale'ye yollandık. Mohaçkale'ye ulaştığımızda, benim kendileriyle bağlantımı sağlayan arkadaşın evine gitmemizi söyledim. O arkadaşın evini bilmiyordum. Ben tarif ettim. Arkadaşın evine ulaştığımızda kendisini bulamadık. Hanımı bize kendisinin, bizi götürdükten sonra Azerbaycan sınırına binlerini götürmek için gittiğini ve daha geri gelmediğini, fakat bu gün yarın gelmesi gerektiğini, her an gelebileceğini anlattı. Şoförle helâlleştik. Salman Raduyev'e verdiğim kaset hakkında kendisine durumu anlatıp "Şayet kaseti sana ulaştırırlarsa, bu arkadaşın evine, salı gününden evvel getirebilirsen çok memnun olurum" dedim. Vedalaşarak ayrıldık.

Arkadaşımın hanımına durumu kısaca anlatıp, uçağın salı günü olduğunu, pazartesi günü akşama doğru buraya geleceğini, şayet daha önce gelirse beni nerede bulacağını bildiğini söyleyerek, ayrıldım. Ana yola çıkarak, minibüs binip, şehir merkezine, oradan da bir taksi tutup İmam Alim Sultan'ın evine geldim. İmam ve arkadaşlarla gece yarısına kadar sohbet ettik. İmam, Nadir Haçalayev'le Talip'i görüştüğünü, Talip ve Samiri kendi köyüne gezmeye götürüp iki gün ayrıntılı olarak görüştiklerini anlattı. Ayrıca, benimle mutlaka görüşmek istediğini söyledi.

19 TEMMUZ 1996 CUMA=PETNISA: Sabah saat 8.30 sularında, Müslim'le (Bislan) birlikte, evden çıkıp Over adı verilen, vize bürosuna gittik. Görevli kadına vize belgesini uzatıp, bu gün sona eren

ÇEÇEN DÖRENİ

vizemi, bir hafta daha uzatmasını rica ettik. Kadın bize herhangi bir güçlük çıkarmadı. Sadece "Siz neredeydiniz? Neden gitmediniz?" diye sordu. Ben "Magaramkent Mahkemesi'ndeki görevliler benim pasaportumu bulamadı. Ancak dün verdiler. Uçak da salı günü var. Bunun için gidemedim." diye cevap verdim. Görevli kadın, vize süresi bir hafta daha uzatıp verdikten sonra "Kesinlikle bir daha uzatma olamaz. Ona göre, bu bir hafta içerisinde Dağıstan'ı terketmeniz gerekir" diye de ikaz etti.

Vize bürosuna çok yakın olan, Canbulat Şahbanov'un Ulica Karl Marks'daki (Karl Mars Caddesi) evine gittik. Evde kimse yoktu. Oradan da, yeniden Çeçenistan'a geçmemi sağlayan arkadaşımın evine gittim. Arkadaşımın hanımı beni kapıda karşıladı. Kendisinin Azerbaycan sınırından halâ, gelmediğini fakat her an gelebileceğini söyledi. Pazartesi günü yeniden geleceğimi söyleyerek ayrıldım. Eve dönmeyen önce, Murat Omarov'un evine gittim. Kapı zilini bir kaç defa çaldım. Nice sonra annesi kapıyı açtı. Murat'ın Mohaçkale'de olmadığını, köylerine gittiğini ve bir kaç gün sonra geleceğini söyledi. Ben de "Salı günü gideceğimi, gelirse benim kaldığım yeri bildiğini ve gelmesini" söyleyerek vedalaşp ayrıldım.

Nureddin Şahhüseynov'un Babası'yla

20 TEMMUZ 1996 CUMARTESİ-SUBOTA

Sabah namazını, İmam Alim Sultan ve Müslim (Bislan) ile birlikte cemaatle, Saat 4.00'de, kıldık. Namazdan sonra tekrar yatık. Saat 6.00'da kalkıp denize gittim. Yarım saat yüzdükten sonra, geri gelip duş aldım. Daha sonra da kahvaltıyı hazırlayıp Müslim'i (Bislan) kaldırdım. Dünden yaptığımız plân üzere, kahvaltıyı müteakip Bislan'la birlikte, Derbent'e giden minibüs ve otobüslerin durağına gittik. Burada bir taksiyle pazarlık yaptık. Şöför'e Agni'den sonra Derbent'e varmadan, Mitahi Kazmalar Köyü'ne uğrayıp, on dakika kaldıktan sonra, Derbent'e gitmek üzere 120.000 Ruble'ye anlaştık. Saat 7.35'de yola çıktık. Rayon Agni'yi bir km. kadar geçtikten sonra, sağ tarafa bir dağ yoluna saptık. Bir kaç km. sonra, dağlar arasında Mitahi Kazmalar Köyü'ne ulaştık. Burada, Derbent ceza evinde tanıştığım; bana en büyük destek verenlerden birisi; can dostum, zor dostum, saf dostum, bizim oraların tabiriyle, Anadolu Delikanlısı Nurettin Şahhüseynov'un, baba ocağını bulmak zor olmadı. Evlerinde ilk karşılaştığımız, Nurettin'in Annesi oldu. Kendimizi tanıtip, Nurettin'in babasıyla görüşmek istediğimizi söyledik. Babası, Nurettin'in tarlasındaki ekinleri biçmeye gitmiş. Orada bulunan, Nurettin'in yeğenlerinden, 11 yaşlarında birisini, hemen tarlaya gönderdiler. Babasını beklerken, annesi, hanımı ve yengesi (Ağabeyinin hanımı) ile konuşuyoruz. Ben bu arada, Nurettin'in küçük Arsin'inini istedim. Arsin kucağımda, Nurettin'in annesini dinliyorum. Annesi, tıpkı Anadolu kadınlarının şivesiyle, konuşuyordu. Biricik yavrusunun üzüntüsünden, ağzına felç gelmiş. Anadolu tabiriyle "inme" inmiş. Kadıncağz konuşurken gönlünün feryadını dindiremiyor, ağlıyordu. "Yavrum her sividanya (görüş) senden bize söz ederdi. Nurettin, seni çok sevmiş, Allah senden razı olsun, sen onu çok doğru yola salmışsın, namaz eylemeye salmışsın." diyerek dualar ediyordu. Beş dakika sonra, Nurettin'in babası da geldi. Kendimi tanıtırken, birden ellerime sarıldı, yüzümden gözümünden öpüyordu. Birdenbire gözünden yaşlar süzölmeye başladı. "Oğluma yaptığın iyilikleri unutamam, Allah seni saklasın. Allah seni, evine kavuştursun." derken, ben de hüzünlendim, ellerni öptüm. "Vaktimizin fazla olmadığını" söyleyerek, Nurettin'in babasını yan odaya alarak, konuşmaya başladım. "Bizim fazla vaktimiz yok. Nurettin bana türmede kendisinin çıkabilmesi için 'Verhovni Sud'a (yüksek mahkemeye) 350.000 Ruble vermemiz gerekiyor. Paramız da yok. Babam birisinden borç almıştı. O da daha sonra parasını geriye istedi. Bu parayı bulsak ben çıkarım." demişti. Şu 700 \$ bunu karşılar. Nurettin'in çıkması için ne gerekiyorsa yapın" diyerek parayı kendisine verdim. Kendisi de benden, daha sonra ellerine para geçince, ödemek için, adresimi istedi. Ben bunu size helâl ediyorum diyerek, adresimi vermedim. Daha sonra da evlerinin önünde, topluca hatıra fotoğrafı çektirip, izin alarak ayrıldık. Derbent'e ulaşıp, pazar yerinde taksiden indik.

Zindan Arkadaşlarını Ziyaret

Pazardan 30 adet Yupi (Meyve Suyu Özü)-4 kg. Şeker-5 adet 100 gr. lık en iyisinden Çay-2 büyük Deterjan (Derya Marka İran malı)-1 Adet küçük Deterjan (Treda Marka - Rus Malı)-Beşli An El Sabunu-100 paket Rostov Prima (Filtresiz Sigara)-40 Paket Cosmos (Filtreli Rus Sigarası)-10 paket LM (Filtreli Amerikan Sigarası)-4 Kırmızı, 4 Mavi Tükenmez Kalem aldık. Bir taksi bulup, cezaevinin yolunu tuttuk. Ceza evinin önüne vardığımızda, Muhammed Salih El-Kindi isimindeki Arap kardeş çıkmamıştır kanaatiyle; 1 Paket Deterjan-2 kg. Şeker-1 Kutu Çay-10 Yupi ve 10 Astra sigarası ayırıp, bir paket yaptım. Görevliyi çağırdım. Durumu anlatıp, bir 38, bir de 22'ye erzak vermek istediğimi söyledim. Görevli gardiyan durumu Dijümy-nöbetçi Amiri'ne söyleyeceğini, izin verirse bunları alıp, koğuşlara göndereceğini söyleyerek geriye gitti. Biz bu nöbetçiden gelecek haberi beklerken, Magaramkent'den bir jeep geldi. Jeep mahkemeden geliyordu, görevli gardiyanlardan birisi Türkçe biliyordu ve beni de tanıdı. "Tekin sen daha gitmedin mi?" diye sordu. "Salı Günü gidiyorum" diye

cevap verdim ve Muhammed Salih'in durumun sordum. Arabanın içinde bulunanlardan birisi Azeri şivesiyle "Muhammed! Ben 14. hatadan Akif (Daha önce 20. hatada kalıyordu) Muhammed'in dün Sud'u oldu. (Mahkemesi oldu) İki kişi yardımına gelmişti. Bana da iki yıl iş kestiler." dedi. Ben hemen kendisine bir paket Astra Sigarası verip, geçmiş olsun dedim. Görevlilerle biraz daha sohbet ettik. Biz sohbet ederken, araba kapısı açıldı. Akifi "Muhammed'e (14. Koğuşta kalan Azeri Muhammed'e) ve diğer arkadaşların hepsine selâm söyle, Allah yardımcınız olsun" diyerek uğurladım.

Kaçak Ziyaretçi... Tri Osim !.. Tri Osim !..

Araba ceza evine girdikten kısa bir müddet sonra, bizden önce gelenlerin eşyalarını aldılar. Bir saat sonra da, bize hangi koğuşta kime verileceğini ve bir liste yapmamızı istediler. Muhammed Salih için ayırdıklarımızı da birleştirip, hepsini 38. Koğuş Nurettin Şahhüseynov ismine yazdık. Listeyi yazıp verdik. Yarım saat sonra, gelip erzakları aldılar. Yaklaşık 45 dakika sonra da gelip, Nurettin Şahhüseynov'a verdiklerini söylediler. Görüşme talebimiz, soyadımız tutmadığı için, Dijüny tarafından kabul edilmediğini söylediler. Teşekkür ederek ayrıldık. Ceza evinin arka tarafına doğru gittik. Müslim'e sokağın ilerisinde beklemesini söyleyerek, koğuşların tam arka tarafına denk gelen ve Cezaevi Müdür Muavini Azeri Karabekov'un evinin tam önüne vardım. Buradan "Tri Osim! Tri Osim (38! 38!)" diye bağırdım. 23 ve 18. koğuşlardan cevap geldi. Ben tekrar "Nurik! Nurik! Tri Osim! Tri Osim" diye bağırdım. Birisi "Gavari! Gavari! Söyle! Söyle!" diye bağırdı. Bu cevaba "Nurik Tri Osim! Nurik! 38" diye cevap verdim. "Şast! Şast! Şimdi! Şimdi!" diye cevap geldi. Nureddin'in sesi "Gavari= Konuş!" "Nurik! Ben Muhammed Ali, Nasılsın?" dedim. Nureddin "Sen nasılsın? Biz iyiyiz. Erzakları aldık" "Maga, Maksim, Narik nasıldılar?" diye sordum. Nureddin "İyiler, hepimiz iyiyiz" dedi. "Ben, Vtomik (salı) samolot (uçak)la İstanbul'a gidiyorum. Senin atanın yanına kente gittim. Herkese selâm söyle, Allah'a emanet olun! Alahü Ekber! Allahü Ekber!" diyerek, cevabı beklemeden ayrıldım. Ben sözlerimi bitirip, ayrılırken, köşeden, Dijüny=Nöbetçi Amiri, yardımcısı ve iki nöbetçi görüldü. Nöbetçi Amiri bana yaklaşıırken "Senin erzaklarını verdim. Burası Zam Naçalnik'in (Cezaevi Müdür Muavini) evinin önü, niye bağırıyorsun?" diye, kızgın bir şekilde sesleniyordu. Ben de "Fazla bir şey konuşmadım, sadece 'Ben Salı günü İstanbul'a gidiyorum, Allah'a emanet olun' diye seslendim" diye bir karşılık verdim. Nöbetçi Amiri'nin çok kızdığı, yüzünden belli oluyordu, ama yardımcısı ve iki gardiyan gülümseyordular. "Tamam yok problem" diyerek, yürümeme devam ettim. Sokak başında, Müslim (Bislan) gülümseyerek ve hayret ederek bana bakıyordu. Yanına yaklaştığımda, gözlerinde, benim yaptığının sevincini belirten, bir ışıltı farkediliyordu.

Adaşım Magammed Ali'nin Köyü'nde

Adaşım Magammed Ali'nin Köyü'nde

Biraz ilerde, bir taksi tutarak Şah Murat'ın evine yol aldık. Şah Murat'ın dediği adresi bulduk. Fakat 1 ay önce, Şah Murat bu evi başka birisine devrederek ayrılmış. Gittiği adresi de bilmiyorlardı. Oradan, kardeşim Halit'in tesadüfen Derbent pazarında tanıştığı ve Türkiye'de okuduğunu söyleyen, annesi de türmede doktor olarak çalışan Ruslan isimindeki gencin evine gittik. Annesi evdeydi, Ruslan ise Macaristan'da bir akrabasının düğününe gitmiş. Annesi bizi çok iyi karşıladı. Tanışıp sohbet ettik. Bize öğle yemeği ikram etti. Yemekten sonra da çay içip, bir süre daha sohbet ettik. Oğlu Türkiye'ye gelirse mutlaka yanına gelmesini söyleyerek kartımı verdim. Daha sonra helâlleşip, vedalaşıp ayrıldık. Mohaçkale'ye kalkan taksilerin durağına geldik. Bir taksiyle, yol üzerinde bulunan, 65. km.deki Pervimaysk köyüne uğrayıp, 15 dakika birisiyle görüşüp, Mohaçkale'ye gitmek üzere 100.000 Ruble'ye pazarlık ederek anlaştık.

İbragimov Magammed Ali'nin yaşadığı Pervimaysk Köyü'ne, Derbent'ten çıktıktan 58 km. sonra ulaştık. Evini çok çabuk bulduk. Fakat Magammed Ali, sabah hanımıyla birlikte başka bir köye gitmiş. Akşama geleceklemiş. Annesine, Derbent'ten aldığı bir kutu çikolatayı vererek "Ben salı günü uçakla İstanbul'a gidiyorum. Mohaçkale'ye gelebilirse, çok memnun olacağımı" söyleyerek, İmam Alim Sultan'ın adresini verdim. Annesi ısrarla bir şeyler yememizi istiyordu. Kendisiyle vedalaşıp ayrıldık.

Mohaçkale'ye ulaştığımızda saat 16.00 olmuştu.

21 TEMMUZ 1996 PAZAR=VOSKRESENYA

Sabah ezanını, avluda orta yükseklikte bir sesle okudum. Ezan okumamdan, İmam Alim Sultan çok hoşlanıyordu. Sabah namazını, Bislan ve İmam Alim Sultan'la birlikte kıldıktan sonra yattık. Saat 6.30 sularında kalkıp, denize gittim. Bir saate yakın denizde yüzüp, deniz kenarında spor yaptım. Daha sonra eve gelip, bir müddet, Kuran okudum. Bu arada İmam Alim Sultan'ın hanımı kahvaltımızı hazırlamıştı. Bu kahvaltıdan sonra, bilet almak için, Kafkas Turizme gidip, 23 Temmuz 1996 Salı günü için uçaktan yer ayırttım. Bilet parasını ödedim. Fakat bilet falan vermediler. Uçak kalkmadan iki saat

önce, havaalanında bulunmamızı ve biletimizi de orada alacağımızı söylediler. Daha önce, kardeşim Halit ve Mehmet Ünal Ağabey için de, aynı şekilde davrandıklarından, pek garibime gitmedi. Bu işlerden sonra, Ali'yle buluşup, taksisiyle beni Leninkent'de bulunan dostum Muhammed Rasül'ün evine götürmesini istedim. Birlikte yola çıktık. Leninkent, Mohaçkale'ye 12-15 km. uzaklıktaydı. Muhammed Rasül'ün evine vardığımızda, bizi bir sürpriz bekliyordu. Derbent Cezaevinde 22 koğuşta kalan, resmi işlemleri tamamlanmadığı için de, evden dışarıya çıkamadığını söyleyen Muhammed Salih'le karşılaştık. Ben de durumu kısaca kendisine özetledim. Cephede kendisini tanıyan, bir çok kimseyle karşılaştığımı anlattım. Senin çıkma ihtimalinden bahsetmiştim. Bu yüzden bir çoğu, sana selam söylemişlerdi. Bu minval üzere yaklaşık iki saat sohbet ettik. Daha sonra evin önünde bulunan mezarlığın önünde, hatıra resimleri çekirdik. Kendisiyle Türkiye'de, Azerbaycan'da veya Suudi Arabistan'da görüşmek üzere, helâlleşip vedalaşıp, Muhammed Rasül'e de çarşambaya kadar uğramaya çalışacağımı, uğrayamazsam, hakkını helâl etmesini söyleyerek ayrıldım.

Mohaçkale Ceza Evi'ni Ziyaret

22 TEMMUZ 1996 PAZARTESİ=PONEDELNIK

Bu gün saat 10.00 sularında, C.U.Z.O - 1 (Sizo Adin) Ceza Eevine gittim. Burada Mayor Şamil'i buldum. Kendisine Canbulat Şahbanofla görüşmek istediğimi söyledim. Fakat bu gün kesinlikle mümkün olamayacağını söyledi. Cez aevi Müdürü bu gün, Hasavyurt ve başka şehirlerden gelenlere bile, görüş vermediğini söyledi. Bu doğrudu. Ceza evi önünde bekleyen bir kaç kadınla yaptığımız görüşmede, kendilerinin görüştürülmediklerinden şızlanıyorlardı. Mayor, bizim geldiğimizi Canbul'a söyleyeceğine dair, söz verdi. Bize, Türkiye'de Lada taksilerin parçalarının buradan daha ucuz olduğunu söyledi. Ben de buna hayret ettim. Çünkü Lada Rusya'nın Samara şehrinde imal edilip, Türkiye'ye ihraç ediliyordu. Burada taksinin kendisinin ve parçalarının daha pahalı olduğundan bahsettiler. Bu yüzden Türkiye'ye gelip parça alıp, burada satmak iyi para kazandırıyor, diyordu. (Türkiye'ye döndüğümde bunun doğru olduğunu öğrendim) Kendisinin Türkiye'ye gelmesi halinde, yardımcı olacağımı söyleyip kartvizitimi verdim. Ceza evinin önünde resim çekirme iznini, biraz da hatıra binaen aldım. Alael acele ceza evinin önünde fotoğrafları çekip, kendisiyle vedalaşıp ayrıldım.

Adaşım İle Özgür Kucaklaşma

Eve geldiğimde beni bir sürpriz bekliyordu. Derbent ceza evinde 40. kamarada bir müddet beraber kaldığımız, adaşım İbragimov Magammed Ali, sabah evden çıktığımdan bir müddet sonra gelmiş, o zamandan beri beni bekliyormuş. Adaşım İle kucaklaştık. Boynunu beyaz bir bezle sarmalamıştı. Boğazları ağrıyormuş. Adaşım İle hasret giderip, bir saate yakın sohbet ettik. Akşam yemeğine kalmasını ısrarla istemem rağmen, geriye köyüne dönmesi gerektiğini söyledi. Kendisini Türkiye'de misafirim olarak görmek istediğimi belirterek uğurladım.

Dostların Uğurlama Ziyafeti

Dün akşam; Almira, Aslan ve Ali'nin eniştesi Murat, benim gidişim için, cızbız köfte yapacağını söylemişti. Saat 19.00 sularında Murat, hanımıyla birlikte geldi. Kendi elleriyle, evinde köfte malzemelerini hazırlamış, burada da yoğurmaya başladı. Bir miktar da pirzola et getirmişti. Mangalı bahçede yakıtı. Köfteler piştikten sonra, İmam Alim Sultan'ın hanımı ve Murat'ın hanımı domatez, salatalık, soğan da hazırlamışlardı. İmam Alim Sultan, müzik ve kaset çalışmasını beraber yaptıkları Bıslan ve diğer arkadaşlarıyla birlikte yemeğe oturduk. Hep birlikte yerken, sohbet arasında bazen İmam bize marşlar söyledi. Bana da Mohaçkale içinde Tuttular Seni marşını söylediler. Yemeğin sonunda ben kısaca kendilerine teşekkür mahiyetinde bir konuşma yapıp, hepsini İstanbul'a davet ettim. Saat 24.30 sularında Murat ve ailesi ile vedalaştık ve gittiler.

Nadir Haçalayev'in Evi'nde

23 TEMMUZ 1996 SALI=VTORNIK

Sabah ezanını okuduktan sonra, Bıslan'la birlikte ikimiz, cemaatle namazı kıldık. Ben namazdan sonra biraz uyudum. Saat 7.00 gibi kalktım ve denize gidip yarım saat kadar yüzdüm. İmam, şehirde bazı işlerini halletmek için gitmiş, saat 10.30 sularında geriye geldi. Ali arabasıyla bizi, Mohaçkale'ye 15 km. uzaklıkta, Kaspisk de bulunan havaalanına götürecekti. İmam gelince hep birlikte arabaya bindik. İmam arabada "Nadir Haçalayev bizi evinde bekliyor. Seninle mutlaka tanışmak istiyor. 'Havaalanına götürmeden benim yanıma getirin, tanışalım' diye bana tembih etmişti." dedi. İki üç km. uzaklıkta bulunan eve ulaştığımızda, karşımızda kale gibi bir ev görünüyordu. Çok güzel ve lüks bir binaydı. Bina dışardan tam bir kale görünümündeydi. Kapı açılıp da, içeri girdiğimizdeyse, nöbetçiler bu görüntüyü tamamlıyordu. Geldiğimizi Nadir Haçalayev'e bildirdiler. Yanında bir kaç tane misafiri olduğunu, biraz sonra da bizi kabul edeceğini söylediler. Geniş bir salonda, beklemeye başladık. İmam Alim Sultan, yanıma gelen bir kaç kişiye beni tanıştırdı. Beni tanıştırdığı kimseler

ÇEÇEN DİRENİŞİ

gülyüzle ve candan bir şekilde elimi sıkıyorlardı. İmam benim ceza evinde yaptıklarını onlara anlatıyordu. Böylece on dakika kadar bekledikten sonra, içerdeki odalardan birisinden uzun boylu, sakallı birisi geldi. İmam beni ona, onu bana tanıştırdı. Karşımdaki Nadir Haçalayev'di. Karşımdaki, büyük bir ihtimalle, bizim cezaevinden çıkışımızı sağlayan kişiydi. Tokalaştıktan sonra da sandık. Bizi içerde büyük bir salona aldı. Salonun ortasında upuzun, 20 kişinin oturacağı büyüklükte bir masa, kısa duvar üzerinde antika kılıç, hançer ve tabancalar, uzun duvarda da avlanmış tilki, domuz, kurt, ayı, sansar vb. hayvan başları, antika mızraklar bulunuyordu. Bana cezaevinde yaptıklarından dolayı teşekkür ve sevinçlerini bildirdi. Bunları İmam daha önceki görüşmelerinde kendisine anlattığını söyledi. Cezaevinden çıktıktan sonra, yeniden Çeçenistan'a gittiğimi anlattım. Çeçenistan'la neden ilgilendiğimi anlatmaya çalıştım. Daha önce de, Bosna ve Afganistan'da bulunduğumu söyledim. Haçalayev sevinerek dinliyordu. Kendisinin de Çeçen müslümanlara yardımcı olduğunu söyledi. Ben daha önceden, Çeçen mücahidlerine yardımcı olduğumu duymuştum. Haçalayev'in Abhazya müslümanlarının Gürcistan'la savaşlarında bir helikopter, Azerbaycan'ın Karabağ'da Ermeniler'le yaptıkları savaşta da Azerilere bir helikopter ve başka yardımlarda bulunduğunu öğrenmiştim. Sohbetimiz gittikçe koyulaşıyordu. Bu sohbetten hoşlanmama rağmen, uçağın kalkma endişesinden dolayı da, bayağı tedirgin oluyordum. Haçalayev'in ısrarla bize yemek ikram etmek istemesine, bu yüzden karşı çıkıyordum. Buna rağmen, yine de yemek hazırlayıp getirmelerini söyledi. Yemek yerken de, sohbe devam ettik. Haçalayev, benim tedirginliğimi farketmiş olacak ki, İmam'a ve bana "Merak etmeyin, telefon eder uçağı kaldırmazlar, bekletiniz." dedi. Yemek bittikten sonra, vedalaşıp çıkarken, Haçalayev bana bir adet Rusça Mealli Kuran, bir kalpak, bir de 100-150 yıllık hançer, tiftikten mamul haba, hediye etti. Hançeri uçağı sokamayacağımı belirttiğimde, İmam Alim Sultan'a havaalanında görevli birisinin ismini vererek "Benim selamımı söyleyin. O bunu uçağı sokmanıza yardımcı olur" dedi. Çıkış kapısının önünde, toplu olarak resim çektirdikten sonra, vedalaşıp ayrıldık.

Kaspisk Havaalanı'nda

Havaalanına vardığımızda, bir arkadaşını uğurlamak için gelen Aliyev Ali'yle karşılaştık. Aliyev Ali ve İmam ile birlikte, ayak üstü sohbet ederken yanıma, Amirullah isminde, Türkçe'yi bayağı iyi konuşan birisi geldi. Aliyev Ali'nin eski bir arkadaşıymış. Aliyev beni ve onu tanıştırdı. Amirullah "Bir kaç gün önce, sizin haberinizi televizyonda babamla birlikte dinlemiştik. Televizyon sizin serbest bırakıldığınızı haber veriyordu. Babam, haberinizi izlerken ağlayarak 'Keşke bu müslümanları görebilseydim' diyerek sizler için dualar etmişti." dedi. Kendisi de Gıucukh-Derbent'te yapmak istediği Kuran Kursu'na yardım toplamaya gidiyormuş. Hep birlikte, Haçalayev'in ismini verdiği, görevliye gittik. Haçalayev'in selamını söylediler, beni tanıştırdılar. Daha sonra da hançeri göstererek isteğimizi söylediler. Hançeri ve benim çektiğim video kasetlerini Amirullah'ın çantasına koymamızı, herhangi bir ters durumda ise, kendisinin yardımcı olacağını, Hançer için de herhangi bir güçlük çıkmayacağını söyledi. Kendisine teşekkür ederek ayrıldık.

İmam Alim Sultan ile Son Kucaklaşma

Bilet işlemlerimizi yaptırdıktan sonra, terminale 100-150 m. uzaklıktaki camide öğle ve ikindi namazlarını cemaatle kıldık. Uçak saat 14.00'de kalkması gerekiyordu. Fakat saat 13.30 sularında, kalkışın 16.00'ya ertelendiğini anons ettiler. Sateit telefon tabir edilen, telefona gidip eve uçağın kalkışının 16.00'ya ertelendiğini haber verdim. Bizim; bilet kontrolü ve KGB kontrolünden sonra, camekânı bölüme girene kadar, son bölmeye girdiğimizi gördükten sonra gitmeyi kararlaştırarak, 13.45 de İmam Alim Sultan-Ali ve Aliyev Ali ile vedalaştık. Ben ve Amirullah işlemlerimizi yaptırmak için sıraya girdik. Önce bilet kontrolü, daha sonra da bagaj aramasına girdik. En son olarak da FSB kontrolü için bekliyorduk. Amirullah benden iki üç kişi öndeydi. Amirullah girdikten sonra bayağı rahattım. Zira video kasetleri ve fotoğraf filimleri, O'nun çantasındaydı. Amirullah'ın bagajlarını pek kontrol etmezler diye, bunları çantasına yerleştirmeyi, İmam Alim Sultan, Ali ve Amirullah'la birlikte kararlaştırmıştık. Sıra bana geldiğinde FSB görevlisi bana Rusça olarak "Ti at kuda? Talip idyot= Talip gitti. Sen neredeydin?" diye sordu. Ben de "Benim pasaportumu bulamadılar, pasaportumu geç verdiler, onun için geç kaldım" diye cevapladım. Benim çantalarıma sadece öyle üstünden bir baktı. Ondan sonra geçtim. Camli bölmeden arkadaşlarla yeniden vedalaştık ve gitmelerini söyledim. Amirullah, samimi birisine benziyordu. Derbent-Gıucukh'da kendi imkanlarıyla, Kuran Kursu açmış ve yatılı olarak talebe okutuyormuş. Babası da köylerinde imamlık yapıyormuş. Bizimle ilgili haberleri seyretiltiklerini ve babasının, bizleri çok görmek istediğini anlattı. Dağıstan'a tekrar gelmemiz durumunda mutlaka kendilerini ziyarete etmemizi ve bizleri misafir etmekten çok mutluluk duyacaklarını söyledi. Kendisi de Derbent'de bulunan ve Fettullah Gülen Hoca Efendi'nin talebelerinin açtığı, Toros Koloji idarecilerinin yardımıyla Türkiye'ye, Kuran Kurslarına yardım toplamak gayesiyle, bu uçakta, kolejde öğretmenlik yapan iki kişinin de bulunduğunu, onlarla beraber,

gittiklerini söyledi. Bunun üzerine ben de "Benimle çok fazla ilgilenme. Eğer bana çok yakınlık gösterirsen, senin için için iyi olmaz." diye, kendisini ikaz ettim. Bana bunun sebebini sordu. Ben de "Fettullah Efendi'nin cemaati, Selam Gazetesi'nin yayın politikasını sevmiyorlar. Bunu sana izah etmem çok zor. Senin bana yakınlık göstermeni, benimle evvelden tanıştığına yoralar. Bu yüzden de, sana yapacakları yardımı yapmayabilirler" dedim. Benim bütün bu ikazlarıma rağmen Amirullah, yanımdan hiç ayrılmıyordu. Kolej öğretmenleriyle de beni tanıştırdı. Öğretmenlerle, bizim hikayemizi duyduklarını, bayağı üzülüklerini ve geçmiş olsun mahiyetinde kısa bir sohbet yaptık. Uçak kalkışı yeniden ertelenmişti. Bulunduğumuz bölme camlıydı. Dışarda da bayağı sıcak ve güneşli bir hava vardı. Bu yüzden içerisi, hamam gibi olmuştu. Camlar adeta birer mercek olmuştu. Çocuklardan bir çoğu sıkıntıdan ağlıyordu. Halbuki aşağıda açık bir alan bulunuyordu. Yolcuları oraya alsalar, gölge olduğu için bu kadar sıkıntılı olmazdı. Böylece bekliyorduk. Bu bekleyiş bizi çok sıkıyordu.

Nihayet Vatandayım ve Ailem ve Dostlarla Kucaklaşıyorum

Nihayet, uçak Dağıstan saatiyle 19.45 de kalktı. İstanbul havalimanına Türkiye saatiyle 22.00 sularında indik. Çıkış mahalline doğru yürüdüm. Pasaport kontrolü sırasında, ileriye doğru baktığımda ilk gördüğüm kayınpederim Hasan Yetişen oldu. Kontrol bitip gişeden çıkıp, beni bekleyenlere doğru giderken, kalabalık arasından sıyrılıp koşarak bana doğru ilk gelen oğlum Metin Hamza ve yeğenim Tank İstanbul oldu. Oğlum zıplayarak boynuma sarıldı. Bu ikisinin arkasından yeğenim Beheşti ve küçük oğlum Abdullah Musavi gelip, boynuma sarıldılar. Metin sürekli olarak ağlıyordu. Ağlamamasını söylemeye rağmen, hiçkırığa ağlamayı sürdürüyordu. Küçük oğlum Abdullah Musavi ve yeğenim Beheşti'yi kucaklayarak yürümeye devam ettim. Kalabalığa yaklaştığım sırada büyük kızım Sümeyye, kalabalığın arasından sıyrılıp koşarak, boynuma sarılırken hiçkırığa ağlıyordu. Sümeyye'nin arkasından küçük kızım Rabia koşarak gelip sarıldı. Kalabalığa ulaştığımda, ilk önce annemin elini öpmeye çalıştım. Fakat annem ağlayarak yüzümü gözümü öpüyor ve elini öpmeme fırsat vermiyordu. Annemden sonra kayınpederimin elini öptüm. Akabinde hanımla hoşbeş ettik. Daha sonra da sırayla, karşılamaya gelenlerle kucaklaştık. Nadir Ersoy kardeşim sarılırken, bir taraftan da ağlıyordu. Bu fasıl yaklaşık yarım saat kırkbeş dakika sürdü. Sarılmaktan dolayı sırt sıkılamıyordum. Herkesle kucaklaşmayı müteakip, beni karşılamaya gelenlere teşekkür mahiyetinde şunları söyledim:

Arkadaşlar! Allah razı olsun, hepiniz buraya kadar geldiniz. Dağıstan'daki müslümanlardan ve özellikle de Sovyet Müslümanları Cemiyeti Başkanı Nadir Haçalaye'v'den, daha önce burada konserler veren Çeçen kardeşimiz ki, hem mücahid hem de müzisyen imam Alim Sultan'dan sizlerin hepinize, özellikle de Mehmet Şahin ve Bülent Yıldırım'a selamlarını getirdim. Türkiye müslümanlarının kendisine gösterdiği ilgiye teşekkür ederek, bu ilginin sadece Çeçen halkına değil bütün zulüm gören halklara devam edeceği, inancını taşıdığını belirtti.

Bizler müslümanız. Herkesin bir mesleği var. Bizler de yarım yamalak da olsa gazeteciyiz. Fakat öncelikle müslümanız. Ondan sonra gazeteciyiz. Önce, üzerimize düşen islami vecibelerimizi, yerine getirmek mecburiyetindeyiz. Ondan sonra mesleğimizi icra ederiz. Cenab-ı Hak bu mesleğimizi sırasında, bir imtihanla sınavdı. Biz bu imtihandan yüzümüzün aklıyla çıkmaya çalıştık. İnşallah bize, Allah bunu nasib etmiştir. Allah bu amelimizi inşaallah kabul etmiştir.

Rusların veya diğer emperyalist kafirlerin, ölüm korkuları veya zindanları inşaallah bizi hiç bir zaman yıldıramayacaktır. Müslümanlar da hiç bir zaman yılmayacaktır. (Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! ve Kahrolsun Rusya-Yaşasın Çeçenistan Direnişimiz-Çeçenistan Ruslara Mezar Olacak sloganları)

Rusların her türlü yıldırma ve psikolojik baskılarına; değişik psikolojik işkence usullerine, fiziki işkence görmedik elhamdulillah; değişik yıldırma usullerine rağmen, cezaevinden çıkar çıkmaz, her türlü engellemelere rağmen, Allah'ın da yardımıyla, Çeçenistan'a gidişimizi engelleyemediler.

Elhamdulillah Çeçenistan'a tekrar gittik biz. Sizlere oradaki Türkiyeli, Suudi Arabistan'lı, Ürdünlü, Yemenli mücahid kardeşlerimizden selam getirdim. O kardeşlerimizle, her türlü engellemelere rağmen kucaklaştım. Elhamdulillah, Allah bunu bize nasib etti. Hiç bir zaman için bizi yıldıramayacaklar ve yıldıramamalıdır da (İslami Direniş Engellenemez! sloganları).

Rusların postları ve askerleri, bizi durduramadılar Elhamdulillah. Biz o postların, askerlerin gözlerinin önünden, gözlerinin içine baka baka, yine gitmek istediğimiz yere ulaştık. Belki istediğimiz her şeyi yapamadık, ama bir çoğunu gerçekleştirdik Elhamdulillah. Allah bize bunu nasib etti.

Elhamdulillah Ala Külli Hal. Vesselamü Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekâtüh. (Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! sesleri).

Yaklaşık eli arabalık bir konvoy ile evin önüne geldik.

ÇEÇEN DİRENİŞİ

Arabadan Lailahe illallah ve Allahü Ekber sesleri arasında indim. Arkadaşlar hepinizden Allah razı olsun. Vakit epeyi geç oldu. Komşularımızda da fazla rahatsız etmeden, kısa bir konuşma yapıp inşaallah dağılım.

Cenab-ı Hak ayeti kerimesinde buyuruyor: Müminler başlarına gelen her türlü musibete sabrederler ve biz Allah'dan geldik, Allah'a döneceğiz derler. Bizler Elhamdülillah müslümanız, bu minval üzere, Allah'ın bize yüklemiş olduğu emirleri yerine getirmek için, gayret sarfediyoruz. Mesleğimiz gazetecilik, ama biz öncelikle müslümanız, sonra gazeteciyiz. Elhamdülillah Allah bize bir imtihan vesile etti. İnşallah bu imtihandan yüzümüzün aklıyla çıkmayı, Cenab-ı Hak nasib etti. Allah yaptığımız bu amelimizi kabul eder inşaallah. (Amin ve Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! sesleri) Bizler, bizden sonra gelecek müslümanlara örnek bir davranış sergilemeye çalıştık. Hiç bir zaman, kafirlerin bizde görmek istedikleri yılgınlık emarelerini göstermedik. Onlara karşı her zaman için, başımız dik, ellerimiz havada Allahü Ekber diyerek onlara karşı direndik. (Allahü Ekber! Allahü Ekber! Allahü Ekber! sesleri)

Her türlü engellemelere rağmen, koşuşlarımızda olsun, havalandırma alanlarında olsun, ezanlarımızı okuduk ve Tekbirlerimizi getirdik elhamdülillah. Hiç bir zaman bizi yıldıramadılar, bundan sonra da yıldıramayacaklar inşaallah! (Allahü Ekber! Allahü Ekber!)

Hepinizden Allah razı olsun ve Allah gönlünüze göre versin. Şu anda yapmış olduğumuz eylem inşaallah, Allah katında makbul olur. İnşallah, Çeçenistan ve diğer coğrafyalardaki müslümanların gördükleri zulüm, tez zamanda son bulur. (Kahrolsun Rusya! Kahrolsun Rusya! Kahrolsun Rusya! sloganları)

Selamün Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekâtüh.

Evin önünde yaptığım bu konuşmadan sonra, arkadaşlar dağılıp gitti ve ben de, yaklaşık dokuz aylık bir aradan sonra, evin merdivenlerini çıkmaya başladım.

ATASOY MÜFTÜOĞLU'nun
8 Temmuz 1996
tarihinde gönderdiği mektub:

BISMILLAHİRRAHMANİRRAHİM

Sevgili Mehmed Ali

Aziz Kardeşim,

Bu gün gazetelerde tahliye haberiniz vardı. Haberi okuyunca sınırsız sevinçler yaşadım, sınırsız şükürler ettim. Sen ve Talip ve sizler gibi mazlumlara hep, her zaman dualarımızda ve gönüllerimizdeydiniz. Ancak en yakın dostlarımız ve kardeşlerimiz olarak sizleri özleyip ve düşünüyorduk. Ara sıra aldığımız sağlık haberlerinizi teselli buluyorduk.

Sevgili Mehmed Ali,

Sen dünyamızın en canlı, en mutlu, en hareketli, en şecaatli ve faziletli adamlarındanısın. Sahici bir dostsun. İslamın İslami mücadelelerin ve hareketlerin yakın dostusun. Ömrünü nelerinde harcadığına bizler şahidiz. Geçirdiğiniz bu bir kaç aylık esaret de bu dostluğunun bir belgesidir. İslam yolunda harcadığınız bütün vakitler sizler için büyük bağışlardır.

Evine arkadaşlarına, dostlarına, uğraşlarına hoş geldin. Rabbim sana, sizlere daha nice kutlu uğraşlar, çabalar ve sorumluluklar versin.

Seni, Talib'i tebrik ediyorum, takdir ediyorum. Sizlere teşekkür ediyorum.

Bin can ile kucaklıyorum seni sevgili Mehmed Ali. Dostça, kardeşçe dualar ediyorum.

8 Temmuz 1996

Atasoy Müftüoğlu

MEHMET ALİ ARAMIZDA

Çeçenistan'a giderken, Ruslar tarafından yakalanarak zindana atılan Mehmed Ali Tekin ve Talip Özçelik kardeşlerimiz, nihayet İstanbul'a dönmeyi başardılar. Selam Gazetesi'nin bu iki değerli elemanı, bizim iman kardeşlerimiz. Mehmed Ali ile tanışmamız, rahmetli şehidimiz Metin Yüksel'le, eylem ve ecir ortağım Ömer Yorulmaz'la aynı tarihlere rastlar. 1976'ya. O tarihlerde bu üç yiğit müslüman, "Akıncı" tabir olunan gençliğin öncüleriydi. Ağabeylerinin de henüz saç sakalı ağarmamış ve beli bükülmemişti. Yüreklilerimizdeki inkılabi frekans bizi biraraya getirmekte gecikmedi. O sıralar Sebül'in yazı müdürlüğünü yapıyordum. Bir süre sonra kendi çabamızla Şûra'nın sorumluluğunu yüklenmiş, bu vesile ile ilk hapis hane tecrübesini de kazanmıştı. Mehmed Ali, ilâhiyat Fakültesi'ndeydi. Rahmetli Şehidimiz Metin ise ortaokuldan terk. Ama üniversite tahsili

GEÇEN DÖNEM

arkadaşlarının fiili reisi O idi. Ömer ve Mehmed Ali, adeta Metin Yüksel'in eylem komitesinde danışmanlardı. Geceleri gündüzleri yoktu bunların; ev-bark tali meseleydi. Dünyalarını dolduran konu davalardı. Bir bakardınız sesleri Tatvan'dan gelir, bir bakarsınız Erzincan'dan. Siz onları oralarda zannederken, bir sabah ezanı Şura'nın idarehanesine çatkapı giriverdiklerini gördünüz... Bir ilçede militinge katılır, ötede şehirde yürüyüş düzenler, sonra Kadı köy iskelesinde, savcının toplatma kararı çıkarttığı Şura'yı bağıra çağıra satarlardı rejime meydan okur gibi. Sık sık Gayrettepe'de misafir (!) olurlardı. Zaten bu anlamda misafir olup da iğine tıklmadıkları siyasi şube nezarethanesi hemen hemen kalmamıştı. Sivas'tan İzmir'e... Reisleri'nin şahadetleri ile bu muhteşem üçlü büyük sıkıntı geçirdi. (21)

Mehmed Ali, oğluna şehid reisinin adını verdi: Metin. Ama, Metin'i ile geçirecek hemen hemen hiç zaman bulamadı. Diyebilirim ki, başını okşamak için bile. Ömer, 12 Eylül Cuntası'na kafa tutan uçak kaçırma eylemini gerçekleştirdi. Hayatında ilk defa bindiği uçağı kaçırdı. Birlikte Diyarbakır ve Malatya zindanlarında 11 yıl kaldık. Diyarbakır'da tanklarla kuşatılmış bir salonda yapılan ilk duruşmamızda Mehmed Ali bizi yalnız bırakır mı hiç? İğreti bir fotoğraf makinesi kapıp gelmişti. Duruşma arasında gazeteci kimliği ile yanımıza sokulup, görüşme imkânı da bulmuştu. Derdi, eksikimiz dediğimiz var mı? Onu öğrenmek ve gidermek için koşmaktı. Yoksa gazetecilik bahane. Hem zaten o tarihte "şeriatçı hava korsanları" hakkında sövüp saymak şartıyla haber yapmak mümkündü ve bu işi mürted basın gayet büyük garetkeşlikle beceriyordu. İslâmi söylemli basının çıtı çıkmıyordu. Yine bu gün iyi, meselâ, İslâmi Hareket davasında canını ortaya koyanlar için, az biraz bir şeyler yazabiliyorlar.

O gün cunta devriydi, sıkı mı müslümanın açısından bahsedebilesiniz! Erbakan Hoca, Uzunada'ya tıklmıştı da, aradan bir ay geçmesine rağmen, arayan soranı olmamış, uçak kaçırma girişiminden önce, ilk kez, Ömer'le birlikte telefon edip, hal-hatırını soran biz olmuştuk. Öylesi rezil, sinmişlik ve pısmışlık devriydi. (Şimdi Başbakan iken, etrafını samış binler arasında, zaman zaman o yalnızlığa terk edilmiş günlerini, bilmem hüznle hatırlamaya fırsat bulabiliyor mu Erbakan Hoca?)

Mehmed Ali, Ömer gibi omuzdaşını da rejime kapırcıca adeta ümmetin coğrafyasında gezgin mücahide döndü. Afganistan, İran, Kürdistan... Dağ-taş demeden kan ş kanş gezdi. Mücahidlerle siperlerde dertleşti. Bu arada ayağından sakatlandı. Yani 'gazi' oldu. Ona rağmen bulduğu her vasıta ve her yoldan elinde kamerası ile müslümanın canının yandığı her yere yetişme heyecanını asla yitirmede. Son yıllarda Bosna'yı, arkasından Kafkas Dağları'nı mekân tuttu. Galiba 'cihad'ın en yaman tadını Çeçen kardeşlerinin arasında tattı. Geçen sene yine bu aylarda Şamil Basayev'le görüşmeden dönmüştü. O'nunla yaptığı mülakatı 'Selâm'da yayınladı. Birlikte çektiği fotoğrafları görünce, "Bunlar bir gazetecilik olayı..." demiştim. Nitekim mürted basın tam 7 ay sonra Şamil Basayev'in fotoğrafını ele geçirdiğinde manşetinde altı sütun üzerine koyup, altına alıntılanamaz hakkı yerleştirdi. Güya, Türk basınında bir ilki başardıklarının övücündeydiler.

Mehmed Ali, Kafkas Dağları'ndan Çeçenistan'a ikinci girişinde arkadaşı Talip Özçelik ile Ruslar'a yakalandılar. Yaklaşık bir yıldır Dağıstan zindanlarındaydılar. Dün bir basın toplantısı ile başlarından geçeni kısaca hikâye ettiler. Ama özel görüşmemizde anlattıktan, başlıbaşına bir gazetecilik. Ama müslümanlar için ibret dolu. Şimdi buntan kalem alma hazırlığında. Elinde video bantları, makara makara fotoğraf filimleri var. Daha ilginç, Dağıstan zindanlarından tahliye olur olmaz, yarı kalan yolculuklarını da tamamlamaktan da geri dumamışlar. Rusların gözlerine baka baka Çeçenistan'a girmişler. Çatışmaların en şiddetli safhalarına bir kere daha şahid olmuşlar. "Tüm mücahidlerden, sizlere selam getirdik. Soruyorlar: "Kardeşlerimiz nasıllar, iyiler mi?" diye. Nasılsınız, iyi misiniz?" dedi. İyiyiz dedik, yan yatmış keyfine bakanların utancıyla. Mehmed Ali'nin hatırlatmasıyla, yaptığım yanlışları da daha fazla gecikmeden düzeltmek, hamiiyetperver müslümanlardan ve Rabbinden bağışlanma dilemek istiyorum. Bir süredir ben de sezmiştim; maalesef, Çeçenistan için toplanan yardımlar yerine istendiği şekilde ulaşmıyordu. Mehmed Ali bunu, doğruladı. Burada türeyen bir takım simsar demek ve şahıslara verilen paraların, mücahidlere ulaşmadığını, ulaşanların devde kulak kaldığını söyledi. Bu vebale ben de katkıda bulunduğum için ümmetten özür diliyorum. Tek tesellim, artık bundan sonra, kuruşuna hallet gelmeden yardımlarımızı kardeşlerimizin namtulanına mermi olarak sürebileceğimiz güvenilir kanallara kavuşmamızdır.

Aramıza tekrar hoş geldin Mehmed Ali. Kaldığın yerden devam. Bırak, benim gibilere aldırma. Bazılan yan gelir yatar çubuğunu tütürür, ama zilletle ölür. Bazılan da Allah yolunda ümmetin özgürlüğü için cepheden cepheye koşarak, şerefle..

Bizim İçin Tecrübe Oldu

Arkadaşı Talip Özçelik'le Rusya'da 8 ay hapis yatan gazeteci Tekin için problem değil: Bizim İçin Tecrübe Oldu

Haftalık Selam Gazetesi'nin Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali TEKİN sekiz ay kadar önce yine Selam Gazetesi Ankara Temsilcisi Talip ÖZÇELİK'le birlikte Çeçenistan'daki cihadı izlemek üzere bu ülkeye gitmek için girişimde bulunmuştu. Ancak Çeçenistan'a kanuni yollardan girmek imkânsızdı. Ve iki gazeteci yanlarında tercümanları ve mihmandarı olduğu halde, Çeçenistan'a gitmek için ilk durak olan Dağıstan sınırından geçmek üzereyken yakalandılar. Tekin ve Özçelik tutuklanıp yargılandılar ve sekiz ay Dağıstan'da Moğaçkale ve Derbent şehirlerinde ceza evinde yattılar. Geçtiğimiz hafta içerisinde Türkiye'ye dönen iki gazetecinin yaşadıkları aslında sekiz aya sığacak kadar az değil. (22)

Geçmiş olsun, Allah mübarek etsin. Zor bir dönem geçirdiniz. 8 ay da neler oldu?

Bismillahirrahmanirrahim. Bizler meslek olarak gazeteciyiz, ondan önce de müslümanız. Ve mesleğimizi icra etmek için, elimizin ve gücümüzün yettiği neyse onu yapmaya çalışıyoruz. Özellikle de İslami Hareketlerin ve zulme uğrayan müslümanların bulunduğu beldele, özel hassasiyet gösteriyoruz. İşte bu hassasiyetimizin gereği olarak da Çeçenistan'da başlayan Rus zulmüne karşı, oradaki zulmü daha bir objektif, daha canlı ve daha içten bir anlatım sergilemek için, iki kere Çeçenistan'a gitmişim. 1995 yılının 31 Mayıs'ıyla 4 Haziran'ı arasında bir seyahatim olmuştu. Yine arkadaşım Talip Özçelik, tercümanımız Bakulü kardeşimiz Samir Abbasov vardı. Biz O'na Yasir derdik. **Daha önce gitmenize rağmen, bu kez zorlandınız ve cezaevine düştünüz?**

Bu ikinci gidişimiz fakat, bir defa Rusya hiç bir gazeteciye, Çeçenistan için normal olarak vize vermiyor. Yani BBC bile direk olarak oraya vize alamıyor. Başka şehirlere alıyor ve daha sonra oraya gidiyor. Biz de bunu bildiğimiz için, vizeye hiç müracaat etmedik. Hatta ilk gidişimizde bizim elimizde vizemiz vardı. Ama biz yine de gayri kanuni yoldan gittik ve gayri kanuni yoldan geriye gelmiştik. Şimdi yine aynı şekilde gidecektik. Fakat işte Allah'ın takdiri. Bu sefer bizi Rus sınır muhafızları yakaladı. Tam sınırda bir nehir vardı. Çok az akıntılı olan bir nehir. Orada yakalandık. Kaçma imkânımız vardı. Arabayı ben 400 m. ileriden gördüm. Arkadaşlara 'Kaçalım' dedim. Ama onlar 'Kaçmayalım biraz para verir kurtuluruz' dediler. Onlar için çok basit, günlük olaylardan biriydi. Bizde tabi oraları bilmediğimizden kabul ettik.

Bu da size 8 aya mal oldu.

Maalesef bu bize 8 aya pahalıydı. Yakalandığımızda 'Bütün paramızı alın' dedik. Daha sonra, sorgulamada bir ara, rüşvet için para verdiğimizizi söyledim. Fakat mahkemede bunu kabul etmedim. Mahkemede bunu kabul etmiş olsaydım, 8-15 yıl arası ceza vermeleri mümkün olabilirdi. İlk ifadelerimizde 'Çeçenistan'a gitmiyoruz' dedik. İlk dört ay, sürekli olarak 'Rostov'a gidiyorduk' dedik. İlk anda yakalandığımızda üzerimizde bulunan paraları, yanımızda tamı tamına sayarak zabıt tuttular. Biz kendi aramızda bir ifade kararlaştırdık. İlk üç ay boyunca bu ifadeyi verdik. 'Biz Rostov'a gidiyoruz' ifadesini hepimiz söylüyorduk. Sınırdan yakalanıp, sınır muhafız birliğine götürüldük. Aynı akşam da Derbent'deki askeri cezaevine götürüldük. Burada askeri istihbarat tarafından sorgulandık. 'Nereye gidiyorsunuz, kimsiniz, nesiniz?' sorularına hepimiz, kararlaştırdığımız üzere, kimliklerimizi bildirip 'Tercümanımızla birlikte, sınırdan veya Moğaçkale'den vize alıp Rostov'a gidecektik. Vize alamazsak geriye Azerbaycan'a dönecektik' ifadesini veriyorduk. Yanımızda bulunan Çeçen ve çoban ile de sınırdan karşılaştık diyorduk. Bizim gurup halinde hareket ettiğimizi (en azından üç kişi) bildikleri halde, ilk merhalede, askeri sorgulamada ve KGB sorgulamasında, tek tek hareket ediyormuşuz muamelesine tabi tutup 83. maddenin 1. fıkrasından suçlanıyorduk. Bu fıkranın cezası düşüktü. Halbuki bize tekabül eden ceza 83/2 fıkraydı. Bunun cezası ise 3 yıl hapti. Ama sonradan, Aralık ayının sonlarına doğru arkadaşlarımız, Türkiye'de bir basın toplantısı yapıyorlar. Bu basın toplantısında 'Arkadaşlarımız Moğaçkale'de KGB'nin elinde esir' diyorlar ve gazeteye de sür manşet, bunu yazıyorlar. Gazetemizin bu sayısı, nasıl oluyorsa Moğaçkale KGB'nin eline ulaşıyor. Gazete ellerine ulaştınca işler karıştı. Sorgulama esnasında, biz eski ifademizi ısrarla devam ettirince, gazeteyi önümüze attılar 'Buna ne diyeceksiniz?' dediler. Gazeteyi şöyle bir okudum. Akabinde de en ince ayrıntısına kadar bu haberi okuma izni istedim. Ondan sonra ben ifademini değiştirmeyi kabul ettim. Kameraya kaydedeceklerini söylediler. Ben de mahzuru yok deyip Besmele çekerek durumu özetledim. Kamera karşısında pervasızca konuştum. Yaptıkları zulmü yerinde görüp Türkiye ve dünya kamuoyuna göstermek istediğimizi, Çeçenlerin davasında haklı olduklarını vb. her şeyi söyledim. Hizımı alamayıp para yardımı da getirdiğimizi söyledim. Önceden kararlaştırdığımız aksine bu konuda, hata ederek, yardım da götürüp verdiğimizizi söyledim. Daha sonraki sorgulamalarda bunu

ÇEÇEN DÂRENİ

Önce Talip bana "Yan çok önemli şeyler olacak" dedi. "Hayrola?" dedim. "Valla Abi, yan Perşembe, önemli bir şey olacak." Ertesi gün bizim koğuşumuzu değiştirdiler. Bizi 6. koğuştan 42. koğuşa götürdüler. Bir gün sonra da bu koğuşa, kefaletle serbest bırakılıp, 2.5 aydır Mohağkale'de mahkemeye çıkmayı bekleyen iki Ürdünlü bir Alman ve bir Türk kardeşimizi bizim yanımıza verdiler. Talip'in bu tahmini beni çok etkilemişti.

Siz para teklif etmediniz mi?

Ettik tabi. Bizden almadılar. Değişik mahkumların para vererek çıktıklarına şahid oldum. Mesela Çeçen asıllı bir Alman vatandaşı vardı. O da Çeçenistan'dan gelirken yakalanmış. O da Çeçelere çok büyük miktarda para yardımı yapmış. Adam Çeçenistan'dan dönerken yakalanmış. Çeçenistan'da, çeşitli kimselerle çekilmiş resimleri de yakalatmış. İsmi Tamırland Kunta idi. Bize ne yaptığını söylememişti. Fakat biz değişik kanallardan bunu öğrenmiştik. 400 bin dolar civarında yardım yaptığını duyduk. Ondan tahliye edilmesi karşılığında 60 bin dolar alındığını öğrendik. Böylece serbest bırakıldı. Halbuki Alman Büyük Elçiliği serbest bırakılması için baskı yapmıştı.

Maşaallah bayağı kanunları da öğrenmişsiniz...

Yani şimdi orada, Dağıstan'da ceza evlerinde ne finidaktlar dönüyor, hangi kanun ne kadar zamanda kaç paraya tahliyeye çeviliyor? Meselâ diyelim ki hırsızlık suçundan gelmiş bir adam; onun 1. fıkradan hükmü 1.5 - 3 yıl arasında değişiyor. Mahkeme ceza vermişse, bunun rüşveti genellikle oranın vatandaşlarına 1 milyon ile 3 Milyon Ruble arasında değişiyor. Yaklaşık 200-300 dolar civarında yani. Cezanız arttıkça, diyelim 3 yıldan 5 yıla çıktı. Onunda para değeri artıyor. Biz rüşvet vermiş olsaydık ilk merhalede rüşvet verebilseydik, kişi başına 3.000 dolardı. Yani yaklaşık 9 bin dolar aşağı yukarı.

Avukat tutma işi nasıl oldu?

Bizi orada eski adıyla KGB şimdi ki adıyla FSB sorguladı. İlk görüşmeden ilk sorgulamadan itibaren bize "Avukatsız ifade vermeme hakkınız var. İsterseniz konuşmayın. Sorduğumuz sorulara cevap verip vermeme hakkına sahipsiniz" dediler. Bu tür davranışlar, bizim buradaki uygulamayla kıyaslanamayacak kadar iyi davranıyorlardı. Ben gerçekten şaşırđım. "Acaba bize oyun mu oynuyorlar" diye düşünüyordum. Ben burada, 12 Eylül öncesi ve sonrası, Askeri Cezaevlerinde kısa da olsa sorgulanmıştım. Bu konuda gerçekten bizimkilerden daha insani davrandılar.

Cezaevindeyken zaman içinde diğer mahkumlarla dayanışma içine giriyordunuz değil mi?

Bir Arap kardeşimiz vardı. Yaklaşık 1 ay 20 gün kadar aynı koğuşta kaldık. İşte o kardeşimize bir gün, ilk anda ben duymadım, nöbetçinin birisi hakaret etmiş. Bu kardeşimiz yatağından biraz geç kalkmış. Bataniyesi üzerindeymiş. Kardeşimizin de bir ayağı yoktu. Küçükken felç geçirdiği için ayağına protez takmışlar. Tabi o gayri ihtiyari biraz geç kalkmış. Karaktersiz nöbetçilerden bir tanesi buna "Hayvan" demiş. Bunu, havalandırmada, Türk kardeşimiz Enver Öztürk'den duyunca, benim canım çok sıkıldı. Cinlerim tepeme geldi. İçim içime sığıyordu. "Bu adamı bir görsem de vursam" diye. Gerçi vursanız hemen saldıracaklar tabi. İnsan olduğu zaman, hiç bir şeyi düşünmüyor. Havalandırmadan koğuşa dönerken, adamı kapı önünde görünce, ağzıma ne gelsiyse saydım. "Alçak! Kahpel Adil! Senden Hayvan! Senden Şerefsiz! Senden i... burada başka bir kimse yok. Sensin Hayvan! Sensin Puşt! Bu adam müslüman, sen buna nasıl hayvan dersin?" Bu hakaretlerin çoğunu Türkçe yapmıştım. Rusça da küfürler etmiştim. Zaten Rustar'ın bile çoğu, söylediğim bu kelimelerin çoğunun manasını biliyorlardı. Adam hiç sesini çıkarmıyordu. Benim söylediklerimi diğer nöbetçilerde duyuyorlardı. Sesini çıkarmayınca, ben devam edip koğuşa girdim. Sonra arkamımdan gelen Rus mahkumlardan birisi, adama "Türklerle fazla uğraşma! Sonra seni şişerler." demiş. Ooo.... Maşaallah inisiyatifi de ele almışsınız? Elhamdülillah biz hiç bir zaman onlara eyvallah etmedik. Her zaman için onlara karşı, İslami izzet ve şerefimizi korumaya çalıştık. Koruduğumuzu da zannediyorum. Allah biliyor gerçi, ama elimizden geleni yaptık.

İçerdeyken, Dudayev'in şehid olduğu haberi geldi. Neler hissettiniz?

Biz haberi kardeşimin bize Haziran'da getirdiği gazeteden öğrendik. Yani çok geç öğrendik. Rahmetli Dudayev'i, ilk girişimizde çok görmek istedim. Biz özellikle ısrar ettik, ama güvenlik açısından olmadı. Geri döndükten sonra, Dudayev, görüşmek için, arkamımdan adam göndermiş. Ama nasib değilmiş. Şimdiki Cumhurbaşkanı olan Yandarbiyev ile o zaman görüştük. Böyle bir olay başımızdan geçmişti. İslam'ın izzet ve şerefini bir nebze olsun yaşatmak için, bu uğurda canını veren bir insanı, böyle yiğit ve kahraman birini kaybetmenin üzüntüsü var bizde.

Sonra serbest bırakıldınız...

Kardeşim ve Ankara'dan bir arkadaşımız geldi. Onlar avukat aracılığıyla ve kanuni yollardan ne gerekiyorsa yaptılar. Ama esas kanuni değil, gayri kanuni yollardan çıktık. Yani para verildi. 35.000 dolar para verildi. O günlerde bir tesadüf mü diyeyim, yoksa Cenab-ı Hakk'ın takdiri mi diyeyim, Kuran-ı Kerim okuyordum. 233. sayfaya gelmiştim. 234. sayfada da Yusuf suresi vardı. Hz. Yusuf'un hapishanede bulunması kıssası. O gün sabah namazından sonra, 30 sayfa okudum. O gün ne

reddettiğim de, videoda seyretilip, yalan söylememin doğru olmadığını söylediler. Ben de daha sonra bu hususta ısrar edip, para yardımı yapmadığımızı sadece, yaralı ve kimsesizlere yardım kabilinden çok küçük bir meblağı verdim diye ısrar ettim.

Askeri ceza evinde sorgulanırken bize "Sizi esir değişimi" yapalım dediler. "Bizim Çeçenistan'la hiç bir ilgimiz yok. Onlar bizi tanımaz biz onları tanımıyoruz, sadece basından Şamil Basayev ve Aslan Mashadov'u biliyoruz o kadar" dedik. "Yok, onlarla görüşeceğiz, sizi esirlerle değiştireceğiz" dediler.

Cezaevinden çıktıktan sonra öğrendik ki, Aslan Mashadov'la görüşmüşler. Aslan Mashadov esir değişimini kabul etmiş. Fakat Ruslar bizlere karşılık, Şamil Basayev'in Dağıstan'ın Hasavyurt şehrinde özel bir operasyonla kaçırdığı üç tane generali istemişler. Aslan Mashadov da bunu reddetmiş, başka esirleri teklif etmiş. Ruslar da bunu kabul etmemişler. Böylece bu iş de suya düşmüş. Biz askeri cezaevinde "Bize zarf atıyorlar" diye değerlendirmiştik.

Günler uzadıkça aklınıza kaçış planı falan geliyor muydu?

Açık söyleyeyim. Bizim, askeri ceza evinden çok rahat kaçma imkânımız vardı. Ama biz paralara kıyamadık. Otuz bin doların üzerinde paramız, onların elindeydi. Para olmasa biz kaçardık ve bizi mümkün değil yakalayamazlardı. Yanımızdaki Çeçen arkadaş daha müthiş bir teklifte bulundu. "Garnizonu ele geçirelim, kolay iş" dedi.

Garnizondaki asker sayısını biliyor muydunuz?

Valla bilmiyorduk ama herhalde 700-800 kişi vardı. Kaçmak gerçekten kolaydı yani. Para kalır diye kaçmadık. Yoksa bir şey hesaplasaydık. Muhakkak kaçardık.

İşler sapa sarmaya başlamış.

Evet, işler kötü gitmeye başlayınca, bizim statümüzü de değiştirdiler. Ağır cezalı olduk. Üç yıldan 5 yıla kadar hapis sözkonusu. Para cezası orada da var. Ama uygulamıyorlar. Şunu biliyoruz ki biz, Allah için bu yola çıktık. Yani bizim için burada, bir yıl iki yıl kalmak önemli değil.

Aklınızdan geçen neydi? İçeride ne kadar kalacağınızı hesaplamıştınız?

İlk yakalandığımız da, bunu aramızda mütalaa ediyoruz. Arkadaşlar diyorlar ki "15 gün veya bir aya kadar çıkarsın." Ben ise sürekli olarak şunu söylüyordum "İki aydan önce çıkarsak, öpüp başınıza koyun. Daha erken kesinlikle çıkamayız. Bu 3-4 aya sarkabilir de." Allah'ın takdiri 8 ay oldu.

Bu sırada sizi kurtarma girişimleri başlamıştı. Haber alıyordunuz mu?

Vallahi... Dışarda olmuş ama, bizim haberimiz yok. Öyle şeyler olacağını ben tahmin ediyordum. Ama onun bize hiç faydasının olmayacağını cezaevinden anladım. Orada kanun diye bir şey yok.

Bütün bunlar olurken, hep birarada mı bulunuyordunuz?

Askeri cezaevinde beşimiz beraberdik. Mohaçkale sivil cezaevine gittiğimizde, hepimizi tek tek ayırdılar. Oranın normal kanunu da buydu. Yani suç ortakları birbirleriyle görüşmemeliler. Fikir alışverişi yapmamalılar. Ben görevlilere rica edip, dedim ki "Arkadaşım Talip hasta" bunun üzerine diğerlerini ayırdılar. Talip'le ikimizi ayırmadılar. Diğerleriyle Derbent cezaevine gidene kadar hiç görüşmedik. 21 Mart'ta Derbent'e götürdüler. Bizi orada tamamen ayırdılar. Hepimiz ayrı ayrı koşullara verildik. Böylece Talip'le ayrılmış olduk.

Sorgulamalar sırasında işkence falan oldu mu?

Valla... Psikolojik işkencenin dışında, bize hiç bir zor kullanma olmadı. Hakaret bile etmediler. Ben tabiatım gereği çok bağınnm. Öyle olduğu halde bile, adamlar anlayışlı davrandılar. KGB binasında, Elhamdülillah bizden önce bazı kardeşlerimiz, ezan okuyup namaz kılmışlar. Daha sonra biz de ezan okuyup namaz kıldık. Hatta "Siz Çeçenistan'a gidiyorsunuz. Bize yalan söylüyorsunuz" gibi şeyler bile söylemediler. Ta ki Selam Gazetesi ellerine ulaşınca kadar.

Ceza evinde bir gün nasıl geçiyordu?

İlk kaldığımız Mohaçkale Ceza Evi'ne "Kızıl Ceza Evi" İkinci kaldığımız Derbent Ceza Evi'ne ise "Kara Ceza Evi" diyorlar. Kara Ceza Evi, nisbeten mahkûmların kontrolünde, Kızıl Ceza Evi ise, tamamen idarenin kontrolünde. Hayat şartları ikisinde de hemen hemen aynı. Fakat iç nizamnamenin uygulaması, Kara Ceza Evi'nde daha mahkûmların lehindedir. İlk kaldığımız koşu 6 kişilikti. Sabah saat 6.00'da kalkıyorsun. Kızıl cezaevinde, bir daha kesinlikle yatamazsın. Kara ceza evi dediğimiz yerde istersen akşama kadar yat. Kızıl Ceza evinde gece de durdurmuyorlar. "İlla da yatacaksın" Sabah saat 6.30 sularında, işte yemek denirse, yemek denecek bir şey değil, verilir. Hayvanlara bile verilmeyecek yemekler veriliyordu. Yemekten önce veya sonra herkese birer dilim ekmek dağıtıyorlar. Günde üç dilim ekmek veriyorlar. Bir çay kaşığı şeker veriyorlar. Sabah-Öğle-Akşam hep aynı yemeği veriyorlardı. Biz ilk zamanlarda bunlara alışmamız çok zor oldu. Sabah 8.30 sularında kontrol denilen, bizim sayım dediğimiz iş yapılıyordu. Herhangi bir idareciyle görüşmek isteyen varsa, bu isteğini yazıyorlar ve öğleden evvel, artık saatler her gün değişen havalandırma yapılıyordu.

İlginc şeyler yaşıyordunuz herhalde?

Burada Talip kardeşimizin kerameti diyeyim. Bir reaksiyonu var. Kızlar (Pervi Maysk olayı dediğimiz) meşhur Salman Raduyev'in olayı olduğu günlerde, bizim koşuşumuzu değiştirdiler. Değiştirmeden

Sevgili Babacığım nasılsın? İyi misin? İyi olmanı Cenab-ı Hakk'dan dileriz. Talip Amca nasıl? İnşallah o da iyidir. Babacığım seni çok özledik. Sensiz evin tadı hiç yok. Orada rahatınız iyidir inşaallah Babacığım. İnşallah en yakın zamanda dönersiniz. Sizin için çok dualar ediyoruz. Metin halâ okula gidiyor. Bizim okulumuz bitti. Abdullah da çok büyüdü. Hep seni soruyor. Metin'in de dersleri iyi. Sakın merak etme. Biz iyiyiz. Ama sen aramızda yoksun babacığım. Ama ne yapalım? Başımıza geleni çekmemiz lâzım. Allah-ü Teala böyle emretmiş. Ama inşaallah en yakın zamanda kavuşunuz babacığım. sakın üzülme. Biz çok iyi olmaya çalışıyoruz. Talip amcaya da söyle o da üzülmesin. Kendinize çok iyi bakın olur mu babacığım. Sakın üzülme. Seni çok seviyoruz babacığım. Senin için bir şeyler gönderiyoruz. İnşallah alırsınız. Kendinize çok iyi bakın. Allah'a emanet olun. **Kızın Sümeyye**

SAVAŞÇI-GAZETECİ

"Ben ikinci Dünya Savaşında Almanlara karşı Ruslarla omuz omuza savaştım. Fakat, bu gün bize ne yapıyorlar? Bu gün Ruslar da insanlıktan iz bile kalmamıştır. Lütfen Türkiye'ye döndüğünüzde insanlara, insan olduklarını hatırlatın ve insan olmaları neyi gerektiriyorsa, onu yapsınlar..."(23)

1955 Konya-Bozkır doğumlu; Afganistan, Bosna-Hersek ve Çeçenistan'a ikişer sefer gitti. Kiminde savaşçı, kiminde gazeteci, bazen ikisi birdendi. Şamil Basayev ve Aslan Mashadov'la görüştü. Çeçenistan'da çektiği fotoğraflardan oluşan sergisi, bir çok ilden davet aldı. Afganistan'da gazi oldu... Sümeyye, Rabia, Metin ve Abdullah Musavi isimli 4 çocuk babası olan Selam Gazetesi Yabancı İşleri Müdürü Mehmet Ali Tekin, son olarak gazetesinin Ankara Temsilcisi Talip Özçelik ile birlikte Çeçenistan'a girmeye çalışırken, Rus sınır muhafızları tarafından yakalanıp, 8 ayı aşkın bir süre, cezaevinde tutuklu kaldı. KGB tarafından sorgulandı. Ajan muamelesi gördü. Fakat asla hakarete uğramadı ve sonunda iki hafta önce, cezaevinden özel girişimler sonunda çıkarak Türkiye'ye geldi. Tekin ile derdleriyle dertlendiği sıcak bölgeleri ve oralarda yaşananları konuştuk...

Mehmet Ali Bey haksızlığa seyirci kalmayıp, haksızlığın yapıldığı yere kadar gitmeniz, Konya-Bozkır'dan olmanız ne kadar payı var?

Haklısınız. Elhamdülillah Bozkır Halkı, İslami duyarlılığıyla üne kavuşmuş bir kasabamızdır. Daha Hilafet'in ilgasıyla birlikte, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde başgösteren, karşı ayaklanmalardan bir tanesi de, bizim kazamızda meydana gelmiştir. Olay kanlı bir şekilde bastırılmış, fakat doğudakilere oranla, daha az şiddetli olmuş. Yine de, üç bin kadar insanımız idam edilmiş. İsyana katılan köylerdeki evler, toprakla yıkılmış.

Sizin köy de, isyancı köylerden miydi?

Bizim köy isyana katılmamış. Çevre köyler katılmışlar.

Kazanızın ismi neden Bozkır ?

Konya'nın en verimsiz ve dağlık toprakları Bozkır sınırları içerisindedir. Hatta Konyalılar bizim oranın insanlarına (Bozkır ve Hadım Kazası'ndan olanlara) "Dağlı" derler. Konya'nın diğer kazalarında yaşayanlar için de genellikle "Ovalı" tabiri kullanılır.

Bizim kazamızın halkı, 1960 yıllarından itibaren, hep İstanbul, Ankara ve İzmir gibi, büyük şehirlere göç etmiş. Daha sonra Almanya eklenmiş buna. Bizim köyden de İstanbul'a ilk göçen, 1964'de bizim aile olmuş.

İlkokulu, Fatih'teki Akşemsettin İlkokulu'nda bitirdim. Daha sonra İstanbul İmam-Hatip Lisesi'ne girdim. Lise yıllarında gerek siyasi faaliyetler, gerekse derslere ilgisizlik sebebiyle, iki yıl kaybettim.

O yıllarda ne tür bir siyasi çalışma içindeydiniz?

Rahmetli Metin Yüksel ile 1976'da tanışmaya kadar, 1973 yılından itibaren MTTB'nin orta öğretim tiyatro bölümündeydim. 1976'da MTTB'nin olaylı Genel Başkanlık seçimleri sonrasında, bizi oradan atıldılar. Metin Yüksel ile tam o sırada tanıştık. Tanışmamızla birlikte, siyasi anlayışımızda dönüşüm başladı. O'nunla şehid olana kadar, hep beraber çalıştık. 1979'un 23 Şubat'ında, O ırkçılar tarafından şehid edildi.

O yıllarda orta okul ve lise talebelerine yönelik çalışmalarımız vardı. Fakat en dikkat çeken çalışmalarımız, o zamanlar, hiç kimsenin ilgilenmediği halka yönelik faaliyetlerdi. Bu da Metin Yüksel'in ileri görüşlülüğü sayesinde oldu. Elimizde imkan olmadığı gibi, o zamanlar MSP olsun, diğer İslami Teşkillar olsun, bizim imkânlarımızı daha da darlaştırmıyorlardı.

Bir dispensar oluşturmuştuk. Halkı, özellikle çocukları bedava muayene ediyorduk. Fakat çalışmalarımız baltalandı...

Buna rağmen İslami bir düzen özlemi içinde olduğuna inandığımız, bütün cemaat ve teşkilatlara elimizden gelen yardımı yaptık.

Yayın faaliyetleriniz nasıl başladı?

olduğunu bilmiyoruz. Kimisi diyor "Gidiyorsunuz." Arkadaşımız ve kardeşim geleli, 30-35 gün olmuş. Har an çıkma ihtimalimiz var. Veya "Mahkeme bitti cezalar tescil edildi" diye bir haber de gelebilir. Doğrusu ben çıkmayı, yüzde 30 ihtimal görüyordum. Sonra çıkacağımız haberini verdiler. Çıkış kağıtlarımızı aldıktan sonra, bürokratik işlemler bayağı zaman aldı.

Siz hemen kaldığınız yerden başladınız?

Uzun bir süre sonra evreklerimiz tamamlandı. Ama ben bu arada diğer arkadaşlarıma söylemeden Çeçenlerle bağlantıya girdim. Söylemememin gerekçesi şuydu: "Ben teklif etsem arkadaşlarıma da gelirdi. Talip'e olsun, tercümanımız Samir'e olsun söylemedim. Son gün bir falso yaptık, anladılar. Teklif etseydim, muhakkak gelirlerdi. Ama şunu düşündüm. Kendimde eziklik hissettim. Bir şey başımıza geldi. Şimdi ailelerimiz bizi bekliyor. Eğer ters bir durum olursa Allah göstermesin, onların da sorumluluğu altına girmek için, bu teklifi yapmadım.

Talip buna kızdı mı peki?

İlk anda çok bozuldu. Ama bir şey yapacak zamanı yoktu. Biz Çeçen arkadaşlarla hemen ayrıldık. Oradan Cumartesi günü yola çıktık. Cumartesi günü Dağıstan'da kaldık. Pazar günü ise Çeçenistan'a girmiştik.

Sonunda maksat hasıl oldu. Nasıl Çeçen mücahidlerin moralleri iyi mi?

Mücahidlerin moralleri geçen seneye nazaran daha iyiydi. Benim gördüğüm sayıları biraz daha azalmıştı. Barış ortamı dolayısıyla, her kes dağılmış. Ama zannediyorum bu çatışmalar devam ederse, yeniden toparlanacaklar. Hatta özellikle sordum "Mücahidlerde bir azalma var? Siz ne diyorsunuz?" "Yok. Sen ne diyorsun? Tam aksine geçen seneden daha iyi koordinasyonumuz var bizim. Geçen seneden daha iyi imkânlarla sahibiz."

Ne mutlu size! Talip ve diğer arkadaşlarla birlikte güzel bir imtihan verdiniz.

İnşallah, Allah kabul eder. Sıkıntı çektiğimiz için saçlarımız beyazladı. Fiziki bir işkence görmedim. Ama cezaevinin şartları, ailemizden habersiz olmamız insanı yıpratıyor. Şuna inanıyorum ki "Çeçenistan'da halk savaşmaktan yana. Bağımsızlığa kadar." Sorgulamada KGB (FSB) elemanlarıyla bir tartışma sırasında, Çeçenistan hakkındaki görüşlerimi sordular. Ben de "Bu insanlar özgürlük istiyor. Bırakın bunları. İnsan hakları diyorsunuz ama, buna uymuyorsunuz" dedim. Onlar da "Bu işin arkasında başkaları var" dediler. Ben onlara "Bir Çeçen kalıncaya kadar orada savaş devam edecektir. Onları durduramazsınız" dedim. "Bu savaş Emperyalizm istiyor" diye ilave ettim. Ve bu son söylediğimi tasdik ettiler. "Bu savaşın bedelini Emperyalizm sizden alacak" dedim. "Doğru" dediler.

Çocuklarının resmini gönderdiler.

Sizin orada çektiğiniz sıkıntı Türkiye'de de yaşandı. Aileleriniz, dostlarınız bu acıyı yaşıyorlardı. Onlarla haberleşme imkânı oluyor muydu?

Cezaevinde hiç bir haber alma imkânımız yoktu. Mahkemede sadece bana ailemin gönderdiği fotoğraf ve mektubu getirdiler, verdiler. İlk aldığımız haber o oldu. Elhamdulillah, bu bizim dayanma gücümüzü iki üç misli artırdı.

Çok sevinmiş olmalısınız?

Valla bir defa, o sevinç ayrı bir şey. En ufak oğlum benimle ilgili bir davranışı, o biraz ilginç. Akşamları yemeğe oturacakları zaman, sofranın başında "Bekleyin babam gelecek" diyor. Belki yarım saat yemek yedirmiyormuş, evdekilere. Bu olayı mektuba yazmışlardı. Ben de diğer mahkumlara bunu anlatıyordum. Bazı mahkumlar ağlıyor, bazıları da gülüyordu. Resimlerini falan gösteriyordum, çocuklarının. Bir de şu var yani. Benim eskiden beri ailem bu konuda hazırlıktır. Önceden tecrübeli yani Elhamdulillah (Mehmet Ali TEKİN daha önce Afganistan ve Bosna'ya da gitti) Eşim beklediği insanlardan yakınlık görmemiş, fakat beklemediği, tahmin etmediği insanlardan ise, çok yakınlık görmüş. Onu anlattı.

Bu arada sorgulamalar, cezaevi hayatı derken insan umutsuzluğa düşüyor mu?

Bizim umutsuzluk anımız hiç bir zaman olmadı. Sadece, zaman zaman "Niye arkadaşlardan kimse gelmiyor?" dedik. Yani bir haber gelmiyor gibisinden. İlk haberden sonra bir daha haber alamadık. Ancak bir buçuk ay sonra bir arkadaşımızdan mektub geldi. O zaman biraz sevindik. O zamana kadar "Niye gelmediler? Niye bilgi alamıyoruz?" diye konuşuyorduk. İstenilseydi ziyaret edebilir miydi, sizinle görüşülebilir miydi? Yani diyelim, normal kanun olarak yoktur. Ama siz istediğiniz şekilde, adamlara sohbet edebiliyorsunuz. Size çay bile sunarlar yani. Çok basit rakamlara adamlar. "Para" diyorlar yani. Ama tabii arkadaşlarımız oranın şartlarını bilmediği için.

Küçük Süme'ye'den Baba'ya mektub:

Allah Böyle Emretmiş Babacığım
Esselamü Aleyküm

Yayın hayatımız yine rahmetli Metin Yüksel'in buluşlarından biri olarak duvar gazeteleriyle başladı. O zamanlar Çin'de uygulanan duvar gazetesi metodunu, Türkiye'li müslümanlar arasında, ilk defa biz uygulamaya koymuştuk.

Fatih Otobüs Durağı'nın arkasına kocaman bir tahta yerleştirdik. Bu tahtanın üzerine, dünyadaki ve Türkiye'deki İslam hareketlerin, basında çıkmış olan yazı ve resimlerini kesip yapıştırıp, haftalık olarak sergiliyorduk. Duvar gazetemizin başında da, bir iki arkadaşımızı z nöbet tutuyordu.

Sürelî yayına ilk geçişimiz, Yılmaz Yalçın'ın haftalık olarak çıkardığı Şura Gazetesi'yle oldu. Profesyonel manada olmasa bile, bu gazeteye katkıları mız z oluyordu. Özellikle gazetenin satışıyla ilgileniyor, halka yayılması için çalışıyorlardık.

Basın hayatına fiili olarak, 1990 yılında çıkarmaya başladığımız aylık Tevhid dergisi ile başladım.

Tevhid'in kadrosunda kimler vardı?

Sukuti Memioğlu, Nurettin Şirin, Atasoy Müftüoğlu, İhsan Aslan, Yusuf Ziya Cömert gibi isimler vardı. Daha sonra, Selam'ı çıkartmak üzere yoğunlaştığımız için, Tevhid'in yayınına son verdik.

Tevhid en çok ne kadar satmıştı?

En çok 9 bin sattık. Ortalama olarak 8 bin satıyorlardık. Yayınımıza son verdiğimizize tirajımız 6 bindi.

Çeçenistan'a gitmeye nasıl karar verdiniz?

Ben, gazeteciden önce müslümanım. Ve Müslümanların da sadece namaz-oruç gibi sorumlulukları değil, birçok mükellefiyetleri var. Özellikle bir hadisi şerifte Peygamber Efendimiz "Dünyanın herhangi bir yerinde, müslüman bir kadın kafirler tarafından esir edilir ve 'Kurtarı beni müslümanlar' diye feryat eder de; Müslümanlar onun imdadına koşmazlarsa, bizden değildirler" şeklinde buyuruyor.

O halde Çeçenistan'a giderken, gazeteci yanınızdan çok, islami kaygılarınızla hareket ettiniz.

Ben daha önce Afganistan ve Bosna'da bulunmuştum. Son olarak Çeçenistan'a gitmemizin sebebiyse, hepimizin bildiği savaşı. Biz bu acıyı hissediyorduk. Günlerdir televizyonlardan seyrediyorduk. İmkânlarımız kısıtlı olduğu için, belirli bir zaman geçtikten sonra gidebildik. Bu da, bizim sadece maddi olarak yetersizliğimizden kaynaklanıyordu. Aynı şekilde 1992'de Bosna'da savaş başladı; zaman, Tevhid dergisinde; tüm Müslümanlara çağında bulunmuştuk. "Gelin bir Bosna Komitesi oluşturalım" demiştik. Maalesef hiçbir çevreden bu konuda bize ciddi bir destek gelmedi. Ne yazık ki toplum olarak yeterli derecede organizeli çalışmıyoruz.

Çeçenistan'a gidebilecek kadar parayı bulabilirdiğimizde, Çeçenistan'a hemen gitmeye karar verdik. 1995 Mayıs ayının sonlarında Azerbaycan'a oradan da Çeçenistan'a girdik.

Çeçenistan'a nasıl girdiniz?

Daha önceki yıllardan tanıştığım arkadaşlar vardı.

Özellikle Afganistan ve Bosna tecrübelerimden sonra çeşitli ülkelerden arkadaşlar edindim. Buralara gittiğim zaman birçok ülkeden arkadaşlar tanıdım. Sonra 1990'lı yılların başında İran'da katıldığım bazı konferanslarda, Almanya'daki fuarlarda çevremi ve tecrübemi geliştirmiştim. Azerbaycan'da bu kardeşlerimizden biriyle bağlantımız vardı. Onlar kanalıyla biz Çeçenistan'a geçmeyi başardık.

İllegal şekillerde mi geçtiniz?

Resmi değil, çünkü eğer siz gazeteci olarak Rusya Federasyonu'na Çeçenistan'a gitmek için müracaat ederseniz, kesinlikle size müsaade edilmez. BBC, Reuter gibi büyük basın yayın kuruluşlarına bile, sadece Moskova vizesi veriyorlar. Onlar da Moskova üzerinden gayri kanuni yollardan giriyorlar. Çeçenistan'a Inter Tas dışında hiçbir basın ajansı giremiyor.

Gazete veya şahıs olarak; Afganistan, Bosna veya Çeçenistan'a giderken maddi imkânların oluşmasını beklediğinizi söylüyorsunuz. Giderken yardım da mı götürmek istiyorsunuz. Yoksa sadece kendinize yetecek kadar parayı mı toparlıyorsunuz?

Bizim öncelikli amacımız olayın olduğu yere gidip, vakayı yaşayıp, Türkiye ve diğer ülkelerdeki insanları mız z duyurmak.

Sıcak savaşların olduğu yerlerin yüzde 90'ı, Müslümanların yaşadığı bölgeler. Ve buradaki olayları takip eden yabancı medya çarpıtıyor.

95 Ağustos'unda Çeçenistan'a girmeye başardığınızda Türkiye'de iken bildiklerinizle Çeçenistan'da bizzat görüp yaşadıklarınız örtüşüyor mu?

Medyada ciddi hiçbir çalışma yapılmamıştı. Çeçenistanla ilgili, Batı ve Rusya kaynaklı haberler yer alıyordu. Bizden önce Türkiye'den hiçbir gazeteci gitmemişti. Niye gitmediler, niye gitmiyorlar? Bu Müslümanların çok büyük bir eksikliğidir. Sizin bir Müslüman olarak gitmeniz, sorumluluğunuzu yerine getirmeniz anlamına geldiği gibi, oradaki kardeşlerimiz için de çok büyük bir moral desteği oluyor.

Siz moral kaynağı olabildiniz mi?

Oldum ve öyle anlar yaşadım ki, o insanların hassasiyetinden utandım. 60-70 yaşındaki insanlar ellerimize kapanıyor. Öpme ihtiyacı hissediyor.

Ne sebeple?

"Müslüman kardeşlerimiz dertlerimizi dinlemeye gelmişler ve bu dertlerimizi diğer kardeşlerimize anlatacaklar" düşüncesi onları böyle bir davranışa götürüyor.

Müslümanlarda bu hassasiyet olmasa bile, profesyonel manada gazetecilik yapmaları lâzım. Niye ajaslardan öğrenelim ki kardeşlerimiz hakkındaki haberleri?

Çeçenistan'a birinci sefer gittiğimde, Şamil Basayev ve Aslan Mashadov'la görüşmüştüm. Elimde çok güzel görüntüler vardı. Türkiye'ye geldiğimde bütün islami hassasiyet güden televizyonlara "Bu görüntü ve haberleri, ücretsiz olarak size verebilirim." dedim. Maalesef Samanyolu'ndan Kanal 7'ye, TGRT'den, Mesaj'a hiçbir kuruluş yayınlamadı.

Benden sonra basında Şamil Basayev'le görüşmeyi başaran birkaç gazeteci, ülkelerinde olay oldular. Günlerce konuşuldular. Fakat bizim yüzümüze bakan olmadı.

Çeçenistan'a gitmek üzere, ikinci girişiminiz nasıl olmuştu?

Yine Türkiye'den Azerbaycan'a gittik. Orada iki üç gün kalarak bağlantılarımızı kurduk. 2 Kasım 1995'te yola çıktık. Maalesef Azerbaycan-Dağıstan sınırını geçerken, nehirde sınır güvenlik muhafızlarına yakalandık. Üzerimizdeki eşyalarımızı alarak bizi askeri ceza evine koydular.

Tutuklanırken gazeteci olduğunuzu belirtmiş miydiniz?

Evet söyledim. Ve yanımda Bosna'da Birleşmiş Milletlerden aldığım gazeteci kartımı da gösterdiğim halde, gazeteci olarak değil, ajan olarak değerlendirdiler.

İlk götürüldüğümüz askeri ceza evinde, 11 gün kaldık ve burada fiziki hiçbir işkence gömedik. Fakat ceza evlerinin şartları çok kötüydü. Dört gün teyemmümle namaz kıldık. Su yoktu.

Bizi esir değişiminde kullanmak istediler. Kimseyi tanımadığımızı söyledik. Daha sonradan öğrendiğimize göre, Ruslar bizimle değiştirilmek üzere, Çeçenler'de esir 3 genarellerini istemişler. Fakat Mashadov bu üçüne razı olmamış. Başkalarını teklif etmiş. Ruslar da bunu kabul etmemiş.

Ceza evinde Ruslar'la nasıl anlaşıyordunuz?

Bakü'de gazetemizin temsilciliğini yapan, Samir isimli bir kardeşimiz vardı. Hem birinci, hem de ikinci gidişimizde bize klavuzluk yapmıştı. O'nun vasıtasıyla anlaştık. İfadelerimizi de Derbent'te açılan bir Türk kolejinde okuyan öğrencinin yardımıyla aldılar. Sorgulamaları yapan KGB ajanları, bize son derece nazik davranıyorlardı. Hareket etmiyorlardı. Türkiye'den kardeşim ve bir arkadaşım gelerek, bazı görüşmelerde bulunduktan sonra, ancak hapisten çıkabildik. Hapiste bulunduğumuz süre içinde, Anayol hükümeti bakanlarından Ali Talip Özdemir, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Nail Güreli ilgilenmişler. Üsküdar FM sorunu gündemde tutmuş, Onlara buradan da teşekkür ediyorum. 1980 yılında Afganistan'a gidişiniz ve orada gazi oluşunuz...

Evet oraya gazeteci olarak değil, savaşmak için gitmiştim. Bilfiil cephede bulundum. Bir gün Ruslar'ın, bulunduğumuz bölgeyi kuşatmaları üzerine, ekip olarak geri çekilirken, gece yansı uçuruma yuvarlandım ve ayağım kırıldı. Önce 10 gün Afganistan'da bir evde tedavi ve muhafaza edildim. Daha sonra Ruslardan alınan ganimet bir kamyonla, İran sınırına getirildim. Ve sınır güvenlik muhafızlarının da yardımıyla, getirilen ambulansla, Meşhed'e hastahaneye götürüldüm. İki buçuk ay hastanede yatıp, Türkiye'ye döndüm. Döndükten bir hafta sonra da meşhur 1980 ihtilali oldu.

Hem Afganistan, hem Bosna ve hem de Çeçenistan'ı bizzat gezerek, bilfiil cihadın içinde bulunarak tanıdınız. Bu üç bölgedeki benzerlikler ve farklılıklar neler?

Afganistan halkının hepsi olmamakla birlikte çoğunluğu, savaştan yanaydı. Bizim gittiğimizde Taraki dönemi daha yeni bitmişti. Afganlılar yaşantı ve düşünsel olarak ilkelidir. Bosna ise bunun tam tersine hem insani ilişkiler, hem de kültürel olarak çok gelişmişti. Afganistan'ın hiç dikkat etmediği temizlik konusunda, Bosnalılar çok hassastılar. Afganistan'da hizip taassubunun boyutları çok büyüktü. Ve bugün Müslümanların nasıl birbirlerine düşüldüklerini üzülererek görüyoruz. Çeçen halkı kesinlikle birbirine düşmez. Belki ufak tefek olaylar olabilir, ama kesinlikle Afganistan'daki gibi olmaz.

Farklı görüşler yok mu?

Hem Çeçenistan'da, hem Bosna'da farklı görüş ve fikirler vardı. Fakat Afganistan'daki gibi ilkelik yok. Her iki ülkede, fikir ayrılıklarını savaş noktasına gelmeden çözebilecek, birikim ve ileri görüşlülüğe sahip. Afganistan'da kabilecilik de çok yaygın. Ben buna gizli ırkçılık diyorum.

Çeçenistan'la ilgili son değerlendirmeleriniz neler?

Biz gelmeden önce, barış görüşmeleri devam ediyordu. Y eltsin seçim sırasında kendisi barış görüşmelerini başlattı. Barıştan yana olduğuna dair propaganda yaptı. Bu savaş Y eltsin'in savaşı değil aslında. Bu işin arkasında dünyanın en büyük emperyalist kuvvetleri var. Ben bunu KGB'de dile getirdim. Bu savaşı Ruslar değil, Batılılar sürdürüyor. Ruslar sadece bir piyon.

Şu anda Rusların resmi açıklamalarına göre, Çeçenistan'da bir yıl önce 100 bin Rus askeri vardı. Şimdi 486 bin Rus askeri var. Bizim edindiğimiz bilgilere göre, geçen yıl 100 bin Rus askeri ölmüştü. Bu

sene bu rakamın toplamı 200 bin oldu. Buna karşılık, Çeçenlerin savaştan mücahitlerinin sayısı 2 bin. Savaşın çok yoğun olduğu zaman bile bu rakam 3-4 binlere ancak çıkıyor. Şu ana kadar şehid olan Çeçen savaşçı sayısı ise, 2 bin civarında. Ben gelirken Rus gazeteleri "Çeçenler, Ruslar'la kedinin fareyle oynadığı gibi, oynuyor." diye yazıyordu.

Çeçenler'in yeterli miktarda silah alabilecek paraları olsa, hepsi silahlanabilirler. Ben, orada parasızlıktan sadece av tüfeği ile savaştıkları gördüm. Başka silah yok. Kaleşnikofları olsa onlarla savaşırlar. Ne yazık ki, Müslümanların ilgisi ve yardımı yetersiz. Hastanelerde narkozsuz ameliyat yapıyor. Ben gözlerimle gördüm bunu. Doktora "Bu durum karşısında neler düşünüyorsunuz?" diye sorduğumda, "Ben İkinci Dünya Savaşı'nda Almanlar'a karşı, Ruslar'la omuz omuza savaştım. Fakat bugün bize ne yapıyorlar? Bugün Ruslar'da insanlıktan iz bile kalmamıştır. Lütfen Türkiye'ye döndüğünüzde, insanlara insan olduklarını hatırlatın ve insan olmaları neyi gerektiriyorsa onu yapsınlar..."

Biz bize düşen sorumluluklarımızı ne kadar aksatırsak, oradaki Müslümanlar o kadar büyük zulüm görüyorlar. Bütün bunlardan ALLAH'A hesap vereceğiz.

Rusya Zindanıyla Tanıştım

Selam Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali Tekin'le söyleşi: 'Afganistan, Bosna ve Çeçenistan... Sonunda Rusya zindanıyla tanıştım'

Sayın Tekin, siz Selam Gazetesi Yazı İşleri Müdürüsünüz. Ama Yazı İşleri Müdürülüğünüzden önce de, gazeteci olarak değil, Mehmet Ali Tekin olarak, müteaddid defalar yurt dışına gittiniz. Afganistan'a gittiniz, Bosna'ya gittiniz. En son gazeteci olarak Çeçenistan'a gittiniz ve orada Ruslar'a esir düştünüz. Tehlikeli bir esir! Neyle suçlandınız orada? Hangi tarihte Türkiye'den ayrıldınız? Ne kadar cezaevinde kaldınız? isterseniz bir Besmeleyle başlayalım.(24)

Bismillahirrahmanirrahim. Biz, sınırdan kaçak olarak giderken, yakalandık. Ve suçlanma maddemiz, oranın yani Rusya Federasyonu Kanunlarının, 83. maddesinin 2. fıkrasından yargılandık. Bizim görünürdeki yargılanmamız buydu. Ama cezaevinde olsun, cezaevinden çıktıktan sonra olsun, bana "Büyük Casus" diyorlardı. Bunu, sonradan öğrendik. Yani, casusluk maddesinden yargılamadık ama, fiilen bize öyle davrandılar. Gazeteci olarak, 1995 yılı Mayıs ayında, yine Çeçenistan'a gitmişim. Ve Türkiye'den giden, şimdiye kadar da olsun, o zaman olsun ilk ve tek gazeteciyim. Elhamdülillah, Rabbimiz bunu bize nasib etti. Bazıları büyük gazetecilik olayı veya büyük gazeteci gibi öğünmelerine rağmen, sıcak bölgelere, bilhassa müslümanların bulunduğu sıcak bölgelere, hiç bir zaman için gitmediler. Bunu, hem islami hassasiyet güdererek yayın yapan kardeşlerimize söylüyorum. Hem de meslekdaşlarımıza söylüyorum. Bu konuda Elhamdülillah biz, üzerimize düşeni yaptığımızı veya yapmaya çalıştığımızı övünge söyleyebiliriz. Biz daha önce, Bosna'da da bulunduk. Müslümanların olduğu sıcak bölgelerden birisi ve orada da gazeteci olarak bulundum. İlk bulunduğum bölge Afganistan idi. Oraya, bir mücahid olarak, müslüman bir kişi olarak, oradaki kardeşlerime yardım etmek maksadıyla gitmişim. Ama Bosna'ya 1992'de iki seyahatim oldu. Bir de, Çeçenistan'a 1995 yılında ilk seyahatimi gerçekleştirdim. İkinci seyahatim 1995 Ekim ayının son günlerindeydi, Türkiye'den yola çıktığımızda. Ve Çeçenistan topraklarına gitmek üzere, Azerbaycan-Dağıstan sınırından girerken, Ruslar'a esir düştük. 2 Kasım 1995 günü saat 14.30'da, işte ilk esaretimiz böyle başladı.

Saati de hatırlıyor musunuz ?

Evet hiç unutmuyorum.

Sınırdan yakalandın, seni KGB'ye mi götürdüler ?

Hayır, askeri cezaevine götürdüler. 11 gün boyunca, orada subaylar tarafından sorgulandık.

Bu defa gazeteci olarak gittiniz ?

Tabi gazeteci olarak. Elimizde kartlarımız da var. 1992 yılında Bosna'da BM'den aldığım basın kartım da vardı. Onu da gösterdim. Elimizde fotoğraf makinamızı da görüyorlar. Ellerinde kimliklerimiz de var, ama kabul etmiyorlar. Yine de bize, ters davranışta bulunmadılar. Sürekli olarak ifadelerimiz alıyorlar. Ceza evinde kaldığımız ilk 4 gün teyemmümle namaz kılmak zorunda kaldık. Su yoktu. İçtiğimiz sigara paketlerinin kağıtlarıyla, taharetlenmek zorunda kaldık. Verdikleri çayın dibindeki kumları görünce, gençliğimi, Fenerbahçe'de deniz kenarında geçirdiğim günleri, hatırladım. Neyse. Bizimle kalan, Dağıstanlılar vardı. Onlar da, bizim gibi, sınırdan yakalanmıştı. Çoğu, üç-beş gün içinde çıkıyordu. Onlara, ailelerinden yiyecek ve içecek geliyordu. Bizim ise, bir bakıyorsunuz oluyor, bir bakıyorsunuz hiç bir şeyimiz olmuyordu. Askerlere alabilirsek, oluyordu. Bize verdikleri yemek, gerçekten çok kötüydü. Çay diye verdikleri, bir şeye benzemiyordu. Ekmekleri ise tuzsuz ve çok kötüydü. Ben, aslında yemek seçmeyen bir insanım ve ne olursa olsun yerim. Buna rağmen, o yemekleri yemekte

zorlandım. Bir kaç gün yemedim, hatta. Sonraları alıştım, yemek mecburiyetinde kaldım. Bazen, yiyecek hiç bir şey bulamazdık. Ama aynı gün içerisinde, 6-7 çeşit yemek ve meyva bulduğumuz günler olmuştur. Mevlâm, bizi hem varlık hem de yokluk ile sınıyordu. Böyle bir ceza evi ortamı geçirdik. Daha sonra bizi, KGB'ye gönderdiler.

KGB deyince, bizim aklımıza tırmak çeken, işkencenin bütün çeşitlerinin olduğu, filimlerde gördüğümüz bir KGB geliyor. O tipleri orada gördünüz mü?

İtiraf etmeliyim, arka planlarını biz bilmiyoruz, ama bize davranışları gerçekten çok insani idi.

Bunda gazeteci olmanızın da rolü olabilir mi?

Olabilir. Zaten biz de en başta "Biz gazeteciyiz, bize bundan dolayı iyi davranıyorlar" diye düşünüyorduk. Daha sonra bizim gibi, sınırdan vizesiz giren ve yakalanan kimselerle karşılaştık. Arabistan'dan Ürdün'den, halkı müslüman olan diğer ülkelerden gelmiş, müslümanlarla karşılaştık. Onlara da aynı davranışı sergilemişler. Onlara da hakaret etmemişler. Perestroika herhalde buraya da uğramış. Antiparantez şunu da söyleyeyim. Dağıstanlılardan olsun, Rusya'nın başka yerlerinde yaşayan kimselerden olsun, işkence yapıldığını duydum. Ama bizzat şahid olmadım. Bize kötü davranmadılar. Fakat işimizi 5 ay gibi, oldukça uzattılar.

Ayrıca çok önemli bir konu, bizi sorgulayan kişi müslümandı. Adı Carullah olan bu şahıs, aslen Dağıstanlı. Çeçenistan masasının başında. İsmi'nin anlamı (Kâbe'nin komşusu = Allah'ın komşusu) manasında bir müslüman, bir başka müslümanı, müslüman olmayanlar namına, islami olmayan bir sistem adına sorguluyor. **Aynen Türkiye'deki gibi.**

KGB'de ve cezaevinde namazlarınızı rahat kılabiliyor muydunuz?

Suyunuz verildiği anda, abdest gibi bir probleminiz olmuyor. Fakat bize, su vermeseler de, Allah'a şükür teyemmüm yapıyor, namazlarınızı yine kaçır mıyorduk. Zaten suyun olmaması bahane, insanda iman olmalı. İman olmadımı, su da olsa, namazı hiç bir zaman kılmaz. Ayrıca size bir müjde vereyim. Oraya bizden önce götürülen kardeşlerimiz, ezan okumuşlar, biz de okuduk; cemaatle namaz kılmışlar, biz de kıldık. KGB binasının içinde, sorgulandığımız kısımda. Görevliler hiç bir müdahale de bulunmadılar. Ceza evinde ise, havalandırmaya her çıkışında Allahü Ekber diye, üç kere tekbir getirmeyi adet edinmiştim. Bazen, diğer havalandırma alanlarından, cevabi tekbirler gelirdi. Biz onları, onlar bizi görmüyor. Sadece seslerimizi duyabiliyoruz. Tekbiri, birincisi direncimizi artırmak, ikincisi müslümanların eğilmeyeceğini, üçüncüsü müslümanın nerede olursa olsun, kararlı olacağını göstermek istediğim için getiriyordum. Ceza evinde, tebliğ etme imkânı, oldukça fazlaydı. Namaz kılanların sayısı, gittikçe artıyordu. Koşuş arkadaşlarımızın istisnasız hepsi, bana hürmet ediyorlardı. Bunda zann ediyorum, idarenin kötü davranmasına ve kötü şartlara devamlı olarak itiraz etmemin, etkisi büyüktü. Bunun etkisiyle, mahkûmların çoğu ile samimi ilişkiler geliştirmiştim. Eğer siz idareye karşı ciddi bir tavır takınıyorsanız, mahkûm sizi el üstünde tutuyor.

Peki içeride ne kadar kaldınız?

Askeri cezaevinde 11 gün kaldık. Daha sonra Moğakale sivil cezaevine sevk edildik. Burada 13 Kasım 1995'ten 21 Mart 1996 tarihine kadar kaldık. Zaten 2 Kasım 1995 tarihinde yakalanmıştık. 21 Mart 1996'da, Moğakale'deki sivil cezaevinden, mahkememizin görüleceği şehre en yakın olan, sivil cezaevine nakledildik. Burası Derbent şehriydi. Daha sonra 9-10 Nisan 1996 tarihleri arasında, mahkememiz oldu. Suçumuz, Rusya Federasyonu topraklarına, vizesiz girmek. Süresi geçmiş vizemiz vardı. Fakat yine de, 3 yıl ceza verdiler. Biz de temyiz mahkemesine itiraz ettik. 2 Temmuz 1996 tarihinde temyiz mahkememiz, gıyabımızda yapıldı. Mahkeme 43. maddeyi uygulayarak cezamızı, 3 yıldan, 8 aya indirdi. Biz de sekiz ay yatışımız için, serbest bırakıldık. Tabi bu kolay olmadı. Uzun uğraşların sonucunda serbest bırakıldık.

Üzerinden Üsküdar FM'in telefon numarası çıkmış.

Evet evet, yaklaşık bir ay boyunca, onun yüzünden sorgulandım. "Bu telefon numarası MIT'e ait bir telefon numarası, sende ne anıyor?" diyorlardı. Ben de "Benim MIT ile uzaktan yakından bir alakam yok. Bu telefon numarası İstanbul'un, belki de siz Ankara kodunu çeviriyorsunuz. Yani bu numara yüzünden bir ay sorgulandım. En sonunda patladım "Bundan sonra sizinle bu konuda konuşmuyorum! Size cevap vermiyorum, ne yaparsanız yapın!" dedim. Aynı şeyleri söylemekten bıkmıştım. Belki şüphelenmelerinin sebebi şu olabilir. Numarayı iki yere yazmışım. Hem Fatih Uğurlu, hem de Üsküdar FM adına. KGB sorgulayıcısı "Niye bu numarayı iki yere yazdın? Bu telefona açıyoruz, MIT'in İstanbul'da bir şubesi çıkıyor. Senin MIT'le ne ilişkin var?" diyordu. Ben de "Fatih Uğurlu arkadaşım, birisini adına diğerini de, çalıştığı Üsküdar FM adına kaydetmişim. Ne var bunda?" diyordum ama, onları bir ay inandıramadım.

Bu arada kaç çocuğunuz var? Ve hangi cephelerde hangi çocuğunuz oldu?

İlk çocuğum ben Afganistan'dayken oldu. Geri geldiğimde 2.5 aylıktı. Adı Sümeyye. İkinci kızım Rabia 1981 yılında doğdu. 1985 yılının Şubat ayının 20'sinde (Rabbimin bir tevafulu) bir oğlum oldu. Onun adını da Metin Hamza koyduk. 1992 yılı Ekim ayında, ilk Bosna Cephemize seyahate çıktım. Bu

cephemizden döndüğümünden iki gün sonra, bir oğlum daha oldu. Abdullah Musavi adını verdik. 1955 Konya-Bozkır doğumluyum.

Bosna'da cephede bulundunuz mu? Cepheye katıldınız mı?

Bosna'ya ilk gidişim gazetecilik maksadıylaydı. Gornı Vakuf denilen bir bölgede sıkışıp kaldık. Burada savaşmak mecburiyetinde kaldık. Gazeteci olarak gittiğim halde, savaşa katılmak mecburiyetinde kaldım.

Türkiye Gazetesi muhabirlerinden Yusuf Sancak, geri döndüğünde, bir Sırp vurdu diye, özellikle Kemalist basın tarafından, çok eleştirildi. Kampanyalar düzenlendi. Basın kartı elinden alındı. Gazeteci kesinlikle savaşmaz. Gazeteci gazetecidir. Bu konuda ne diyeceksiniz? Gazeteciler Cemiyeti, sizin bu özelliklerinizi bilse, herhalde size de bir şeyler yapardı.

Ben o zaman Türkiye'deydim. O arkadaşımızı, gerçekten de takdir etmiştim. Çünkü biz, öncelikle müslümanız, sonra gazeteciyiz. Her şeyimizle, Allah'a hesap vermek mecburiyetindeyiz. Gazeteci de olsak, mücahid de olsak, sıradan vatandaş da olsak, kısacası ne olursak olalım, Allah'a hesap vereceğiz. Ben gazeteciydim, savaşamazdım. Öyle bir mazeret yoktur. Orada öyle bir şey söylenemez. Müslüman her yer ve her halükârda, mükellefiyetini yerine getirmek mecburiyetindedir. Bu gün gazetecilik vasfıyla, yarın da mücahid vasfıyla olabilir. Yarın senin üzerine bomba yağdığında, sen "Ben gazeteciyim mi diyeceksin?"

Peki çok özel bir soru sorayım. Tank, uçaksavar gibi ağır silahlar kullanmayı öğrendiniz mi?

Hayır, ağır silahlar hariç her türlü silahı kullandım, kullanabilirim. Gerekirse tank bile kullanabileceğime inanıyorum.

Daha sonra sizi serbest bıraktılar, hadi artık gidebilirsin dediler. Ondan sonra ne yaptınız?

Geri dönüş için, gerekli evrakları (çıkış vizesini) alınca, Çeçenistan'a gitmeye karar verdim. Ben bu kararı verdiğim sırada, cephede savaş yoktu, barış görüşmeleri yapılıyordu. Hatta cepheden gelenler, çok orijinal şeyler anlatıyorlardı. Rusların helikopterleri yukarıda dolaşırken, aşağıda mücahidlerin voleybol oynaması gibi. Benim Çeçenistan'a gitmeye karar verdiğim anda, cephede durum böyleydi. Son evrakımızı alıp, işlemlerimizi bitirip, ertesi sabah yola çıktığımızda cephede yeniden savaş başladı. Yani 3 Temmuz'daki başkanlık seçimleriyle, ara verilen ve barış görüşmelerinin bir neticeye ulaşmamasından dolayı, savaş yeniden başladı. Ruslar tekrar saldırdılar. Yeltsin ikinci defa seçildikten sonra, gerçek yüzünü yeniden sergilemeye başladı. **Bundan önceki baskında Şamil Basayev "Eğer paramız olsaydı, Moskova'ya kadar gidecektik. Ancak buraya kadar gelebildik. Elimizdeki dolar stoku bitti" diyordu. Şimdi Türkiye'deki müslümanlara bu noktada nasıl bir görev düşüyor? Afganlı bir mücahid daha önceleri Türkiye'ye geldiğinde, cebinden bir sigara paketi çıkardı ve dedi ki "Türkiyeli müslümanlardan her biri, bu paketin içinde bulunan 20 sigaradan birini, her gün Allah için verseler durum böyle olmazdı. O bir sigarayla, biz bir kurşun alırız, o da bizim işimizi görür" Şimdi bu noktada, Türkiyeli müslümanların oraya yardımları gerçekten çokmu az?**

Azlık çokluk meselesinden önce, özellikle şunu belirtiyim; Şamil Basayev'in "Paramız olsaydı Moskova'ya kadar giderdik" sözü, taktik bir sözdür. Planlanmış, psikolojik moral bozma taktiğidir. Onlar Moskova'ya gitmeyi planlasalardı, hesaplarını ona göre yaparlardı. Ceplerine baktılar, ne kadar paraları varsa ona göre bir hesap yaptılar. Benim tahminim bu olay önceden planlanmış bir şey. Diğer bir de gerçekte, rüşvet vererek gitmeleridir. Ben o bölgelerde bulunduğum için, olayı biliyorum. İşlerin nasıl döndüğünü, bizzat müşahedemle biliyorum. Bu hususta size cezaevinden bir misal vereyim. Rusya'da cezaevindeki bir kimse, mahkemesi neticelenene kadar, Avukatından başka bir kimseyle görüşmesi yasaktır. Yani yönetmeliklere göre tutuklu, avukatından başkasıyla görüşemez. Mahkumla görüşmek isteyen akrabası veya herhangi bir kimse, 100.000 Ruble'yi (20\$) yetkili görevlilerden birisine toka ettirir (cezaevi tabiriyle), yüz yüze akşama kadar görüşebilir. Rusya'da paranız olduktan sonra, yapamayacağınız hiç bir şey yok. Yeter ki, yolunu yordamını bilin. Kanunlar, parayla tam tersine çevrilebiliyor, geçersizleştiriliyor. İşte Şamil de, elinde yeterli miktarda parası bulunsaydı, Moskova'ya kadar gidebilirdi diye, bundan söylüyorum. Hatta Şamil'in bir sözü var, bana ilk gelişimde söylemişti "Eğer elimizde 15 tane Stinger olsa, Rusları Moskova'ya kadar kovalarız" 15 Stinger... Ben bu görüşmemizden sonra, bu sözü çok düşündüm.

Nasıl Stinger buluruz diye mi?

Hayır, acaba gerçekten bu kadar Stinger olsa, bunu yapabilir mi? diye. Sonunda şu kanaate vardım "Şamil'in elinde 10-15 tane Stinger bulursa, Rusları Moskova'ya kadar kovalar" beni bu kanaate sevkeden, Şamil Basayev'le Vedeno'da yaptığımız görüşmede söyledikleri, savaşta ve savaştan önceki yıllarda yaptıklarıydı. Vedeno'da ki görüşmemizde "Savaş şu anda nasıl sürüyor?" diye sorduğumda "On gündenberi burası, kuşatma altında. Her sabah 5-6 uçak geliyor, buraları

bombalıyor. Durumu görüyorsunuz. Sivil halka "Burayı boşaltın" dedik." Koca şehirde askerlerden başka, tek tük sivile rastlıyorduk. Halk şehrin hemen iki km. yakınında bulunan, dağ köylerine çekilmiş. Basayev konuşmasına devam ediyordu "Yaklaşık 1-2 km. ötede Ruslar'la savaşıyoruz. Oradan saldırılar, bizde karşıladık. On gündür, bir adım bile ilerleyemediler. Bir taraftan da her sabah uçaklarla saldırıyorlar. Uçaklar 3-4 bin m. yükseklikten, aşağıya inemedikleri için ve bunlara karşı yeterli menzilde uçaksavarlarımız da yok. Elimizdeki uçaksavarların menzilleri, en fazla 1.500 m. Bundan dolayı uçaklara bir şey yapamıyoruz. Çok yükseklerden şehri bombalıyorlar, her taraf harabe oldu. Uçaklar her sabah, 3-4 saat şehri bombalıyorlar. Biz ise bunlara bir şey yapamıyoruz." Orada bana bir şey ilginç geldi. On gündenberi, Ruslar'ın kuşatması olan bir yerde, Rus askerlerinin sayısı yaklaşık iki bin civarındaydı.

Şamil'e "Karşılarda kaç mücahid var?" diye sordum. "Otuz kişi" diye cevapladı ve ilave etti "Bir adım bile ilerleyemediler. Yaptığım tek şey, bu otuz kişiyi, bir günde veya iki günde bir değiştirmek. Bir metre bile ilerleyemediler, ama yine de burayı boşaltmamız gerekiyor. Çünkü uçaklara bir şey yapamıyoruz. Aslında biz direnssek, kesinlikle Ruslar burayı bizden alamazlar. Uçak bombardımanlarından dolayı, şehir oldukça tahrib oldu. Tamamen harabeye dönmeye başlayarak çekiliyoruz. Grozni'de biz iki buçuk ay dayandık. Biz istesek Grozni'den de çıkmazdık."

Diğer asker, komutan ve özellikle Genel Kumay Başkanı Aslan Mashadov'dan aldığım bilgilere göre, müslümanlar Grozni'yi her zaman ellerine geçirebiliyorlar, fakat ellerinde yeterli miktarda teçhizat ve cephane bulunmadığı için, ellerinde tutamayıp geri çekilmek zorunda kalıyorlar. Bu yüzden Grozni, bir yıldır Ruslar'ın kontrolünde. Sadece Müslümanlar zaman zaman yaptıkları operasyonlarla, Grozni'yi Ruslar'dan geri alıyorlar. Bu operasyonlarda parolaları "Allahü Ekber" Mücahidler, "Allahü Ekber" sesleriyle saldırıya geçiyor, şehirdeki müslümanlarda, silahını alıp sokağa çıkıyorlar. Bunu gören ve Allahü Ekber seslerini işiten Ruslar, kaçmaya başlıyor. Şehrin iki km. kenarında bulunan, ana karargâhlarına tikiyoruz. Rusların tanıdığı Çeçen Hükümeti de, bu karargâhta bulunuyor. Şehir dışındaki bu karargâhta

Çeçenistan'da da hükümet var?

Var tabii. Çeçenistan'da zaten iki hükümet var. Birisi Rahmetli Dudayev, şimdi ise Zelimhan Yandarbiyev'in Başkanlığındaki Hükümet, ikincisi de Ruslar tarafından atanan, Dokka Zagayev hükümeti. Dokka Zagayev Hükümet binaları, bakanları ve aileleriyle birlikte hepsi orada, şehrin iki km. kenarındaki karargâhta bulunuyor. Grozni'de yaşamıyorlar. Grozni'ye giremiyorlar, halk onları istemiyor. Girseler öldürülecekler. Şehire saldırıp bizim kontrolümüze girdiğinde, tanklar ve helikopterlerle saldırıyorlar. Biz de onları gerisin geri karargâhlarına tikiyoruz. Ne zaman cephanemiz , bitiyor, o zaman şehri Ruslar'a terk ediyoruz. Grozni'deki hakimiyetleri böyle. Kırsal bölgelerdeki hakimiyetleri ise, karargâhlarıyla sınırlı. Nerede karargâhları varsa, oraya hakimiler. Bunun dışına çıkamıyorlar. Ancak, genel karargâhtan emir gelirse, saldırı için çıkıyorlar.

Orada yaşanan şey şu: Birincisi, müslümanların elinde yeterince silah yok. Silahları az olduğu için herkesi silahlandıramıyorlar. İkincisi, yeterli miktarda cephaneleri yok. Biraz önce dediğimiz gibi, Grozni'yi Ruslar'dan geriye alıyorlar, ama tutamıyorlar. Bana göre en önemlisi, oradaki savaşan insanların günlük ihtiyaçlarını (ekmek, su vb.) karşılayacak bir şeyleri yok. Paraları olsa, bunları karşılamak zor değil. Para varsa silah da, yemek de, yiyecek de var. Ama para olmadıkça, yapabileceğiniz bir şey de olmuyor. Düşünün Şamil Basayev gibi bir komutan, askerlerine günde bir öğün yemek veriyor. Bunu bana diğer bir cephe komutanı söyledi. Bu müslüman Afganistan'da 7 sene savaşmış. Vucudunda, yara almadık yer kalmamış neredeyse. Şimdi de Çeçen Müslümanları na yardım için, savaşmaya gelmiş. Diyorki (beni aralarında beş gün kaldım): "Siz görüyorsunuz, Elhamdülillah ki biz askerlerimize, günde üç öğün yemek verebiliyoruz. Ama başka cephelerdeki komutanlar askerlerine, bu günlerde, günde bir öğün yemek ancak verebiliyorlar. Bunu bir düşünün" Nasreddin Hoca'nın, elimizde un var, şeker var, yağ var. Ama helva yapıp yiyemiyoruz, dediği gibi...

Yani müslümanların parası mı yok dünyada? Türkiye'deki müslümanları bir kenara bırakalım. Kendisinde sorumluluk hisseden bilinçli müslümanlar, birer günlük yemeklerini, hatta bazı zengin müslümanların bir haftalık meyve veya bir haftalık et parasını bir kenara koyup, Çeçenistan'a gönderseler, orada kesinlikle, ne mermi, ne ilaç, ne de açlık sorunu kalır. Müslümanların hiç bir sorunu kalmaz. Ben buna inanıyorum. Ben Türkiye'yi, özellikle de İstanbul'u bildiğim için, bunu söylüyorum. Bu gün falan cemaatin lideri, filan otelde şöyle bir toplantı yaptı, şöyle bir yemek verdi, sanatçılara yemek verdi, basına yemek verdi, şuna yemek verdi, buna yemek verdi, gibi şeyler söyleniyor. Bu toplantılara harcanan paraların, hatta sadece bir tanesi için yapılan harcamaların karşılığı, Çeçenistan'da savaşanların, bir aylık yiyecek içecek, ihtiyacının tamamını giderecek miktardır. Eğer oradaki müslümanlar bir sıkıntı, yokluk çekiyorsa, eğer onlar aç kalıyorsa, eğer onların Grozni'ye sürekli olarak hakim olma imkanları var da olamıyorlarsa, bunun mesulü bizleriz. Şimdi biz onlara

gerekli yardımı yapmıyoruz. Rusya'nın bu savaşı sürdüreceği hali yok, ama emperyalistler onlara sürdürüyorlar.

Sizce bu savaş Batı'nın desteğiyle mi sürüyor?

Kesinlikle Batı'nın desteğiyle sürüyor. Gerek askeri cezaevinde, gerekse normal ceza evinde kaldığım süre içerisinde olsun, ben bunu iyice tahlil ettim. Çeçenistan'da, Rusya savaşıyor, Rusya'yı kullanıyorlar. Bunu KGB'deki sorgulanmam esnasında, KGB subaylarına da söyledim. Beni sorgulayana bunu söylediğimde, bana "Sen doğru söylüyorsun" derken, ciddi miydi? Bilmiyorum. Ama benim yüzüme karşı bunu söyledi.

Diyelimki üç ay beş ay veya yıllar sonra, Rusya kazandı veya kaybetti, ne olacak? Batı diyecek ki "Sana bu kadar yardım ettim. Ver bakalım. Ne verecek? Altın yok, para yok. Çünkü rezervi bitmiş, kalmamış bir şey. Altın da veremeyecek, ne verecek? Tabii kaynaklarından birisini verecek. Ne olacak o zaman? Savaş devam ederken Batı onları destekliyor mu diyorsunuz?

Tabii. Savaşın bir günlük faturası 200 bin dolar. Hiç bir harekât yapılmadığı zaman, bir günlük gider bu kadardır. Harekât yapıldığı zaman, bu rakam artıyor. Rusya ekonomisi, bunu kaldıracak güçte değil. Bu rakamlar, Rusların kendi verdikleri rakamlar. Savaş şiddetlendiği veya normal halinde seyrettiği zaman, bu rakamlar artıyor.

Biz, gerek müslüman ülkeler olarak, gerekse de Türkiye'li müslümanlar olarak, onlarla yeterince ilgilenmedik. Rabbimize biz nasıl hesap vereceğiz? Ben, orada bir de hastahane olayı yaşadım. Gerçekten utandım, ağladım. Narkoz olmadığı için, yaralıları bayıltılmadan ameliyat ediliyorlar. Yara neredeyse, sadece o bölgeyi uyuşturuyorlar. Düşünebiliyor musunuz? Ayağı kopmuş 60-70 yaşında bir ihtiyar, narkozsuzluktan, bayıltılmadan ameliyat ediliyor. Bizim insanlarımız da burada, beş yıldızlı otellerde balolar veriyor, İslami toplantılar yapıyorlar. Bu toplantılara katılan insanlar, sorumluluğunu yerine getirmiş olmanın verdiği bir duyguyla, falan yere şu kadar yardım yaptım, filan yere bu kadar bağış yaptım, diyerek günlerini gün ediyorlar. Acaba Rabbimiz yarın sormayacak mı? Çeçenistan'daki kardeşin için ne yaptın? Oradaki kardeşin ilaçsızlıktan, narkozsuzluktan ölürken sen ne yaptın? Her gün televizyonlarda Çeçenistan'la, Keşmir'le, Filistin'le ilgili görüntüler veriliyor, gazetelerde bir sürü haberler okunuyor. Gömedim, duymadım diyemezsin. Ne hesap vereceğiz? Herkes bunu düşünmelidir. Müslümanlar olarak bunları düşünmeliyiz. Bunun idrakine gerçekten vardığımız zaman, Çeçenistan'lar olabilir ama, Çeçenistan'lar da zulüm devam etmez. Keşmir olabilir ama, bu kadar yıl zulüm devam etmez, edemez. Kabahat bizde. Bizler, müslüman olarak sorumluluklarımızı yerine getirmiyoruz.

Sen Çeçenistan'dayken, bir de senin ev ahvaline bakalım. Şüphesiz her baba sever ama sen, belli sevgileri daha ileri tutup gidiyorsun. Bazen haber veriyorsun, bazen de haber vermeden gidiyorsun...

Ben bu konuda, Allah razı olsun ailemden memnunum. Aştı onlar da. Aklımdayken şunu da söyleyeyim. Dediniz ya sevgilerini ilen saktılar. O anda aklıma bir şey geldi. Çeçenistan'da bilhassa cepheye müslümanlar arasında bir şey var ki, çok kullanılıyor. Diyelim ki ben, senden su istiyorum ve o anda da su yok. Senin cevabın "İnşallah cennette içeceksin" oluyor. Veya başka birisi bir başka şey istiyor, meselâ ayakkabı bağı kopmuş birisine "İnşallah cennette ayakkabın olacak" diye cevap veriliyor. Her kes birbirine, bu şekilde cevap veriyor.

Sevgilerinizi ileriye, başka yerlere saklıyorsunuz dediniz ya. İnşallah bize Rabbimiz, o tür sevgileri nasib eder. Ben bu konuda, şunu söylemek istiyorum. Ailemden bana ilk mektubu, mahkeme sırasında getirdiler. İlk haberi o zaman aldım. Yani, aradan 5 ay 9 gün geçtikten sonra. Kızlarımın ve eşimin yazdığı mektub ve resimler vardı. Gerçekten, o mektuplar benim dayanma gücümü artırdı. Tabii biz melek değiliz. İnsan olmamız hasebiyle, bazı şeylerden etkilenebiliyoruz. Özellikle eşimin mektubunu okuduktan sonra, dayanma gücüm ve Ruslar'a olan kinim, daha da arttı. Bundan sonra, gerisi önemli değil diyor, zaten insan. Çünkü arkada herhangi bir problem olmayacağını hissettiği anda, kafirlere karşı daha güçlü oluyor.

İlk gittiğin zaman, evdeki çocuklarınla bir iletişimin oldu mu?

Mektubda şunu yazmışlar bana. İlk günlerde benim küçük oğlum (3.5 yaşında) geleceğimi zannederek (tabii geleceğimi bilmiyor) kurulan sofrada, beklemelerini söylüyor. "Babam gelecek bekleyin" diyor. Yarım saat kadar onları bekletiyor. Geleceğimden ümidini kestiği zaman, pes ediyor ve ondan sonra yemeğe başlıyorlar. Günlerce bizi böyle bekletti. Bu olay beni gerçekten duygulandırmıştı. Cezaevindeki arkadaşlar bunu öğrendiklerinde, kimisi ağlıyor, kimisi de gülüyor ve "Böyle bir ailen var. Senin gibi bir insan, böyle sıkıntılarla niye burada. Ailen keşke üzülmeseydi" manasında bir şeyler söylüyorlardı. Yani ağlayan bundan dolayı ağlıyor, seven de bundan dolayı gülüyordu.

Peki sen havaalanına indiğinde duyguların neydi? Onlar ne hissetmişler?

Eşimin bana söylediği şu olmuştu "Ümid ettiğim, beklediğim insanların bir kısmı gelmediler, bu beni çok etkiledi. Ama hiç tahmin etmediğim, aklımda olmayan insanlar da, bana çok yakınlık gösterdiler. Bu da bana dayanma gücü verdi." Ayrıca buraya gelişimiz de problemlili oldu. Bizim uçak saat 14.00 de kalkması lâzımdı. Önce beşe sonra altıya, daha sonra da yediye ertelendi. Sonunda saat sekizde kalktı. Dolayısıyla saatlerce bir bekleme oldu. Sağolsunlar, ailem ve yakınlarım, akrabalarımın çoğu gelmişti. Köylülerimiz, gazeteden ve diğer çevreden arkadaşlarımız, bizleri orada yalnız bırakmadılar. Bayağı bir kalabalık vardı. Allah razı olsun. Ve ilk gördüğüm, bana ilk koşan oğlum Metin'di. Arkasından da küçük oğlum ve iki yeğenim Tarık'ta, Beheşti koşuyorlardı. Oğlum Metin koşup sarıdı ve ağlamaya başladı. Ağlaması durmuyordu. Ben "Oğlum, bak geldim artık ağlama. Niye ağlıyorsun" dedim. Fakat bir türlü ağlaması durmuyordu. Metin çocuklarını içerisinde, en hüzünlü olanıydı. En ufak bir şeyde gözleri hemen dolardı zaten. Çok ağladı.

Sizin yanınızda bir kişi daha vardı.

Talip Özçelik. Bizim Ankara Temsilcimiz.

Biz O'nu bu sohbetin içine dahil etmedik. Bütün bu olayları O'nunla birlikte mi yaşadınız? Yoksa bi yerde kesildi mi?

Çoğunlukla beraberdik. Askeri cezaevinde, Mohaçkale Cezaevinde birlikteydik. Dört buçuk ay beraber olduk. Normal olarak birinci cezaevinde de aynı olmamız gerekiyordu. Yani oranın kanunlarına göre, suç ortakları aynı aynı koşullarda olmaları gerekiyordu. Birinci cezaevinde, biz bunu ricalarla falan atlattık. İlk cezaevinde bizi ayırmadılar. İkinci cezaevindeyse, bizi ayırdılar. Aynı aynı koşullardaydık. Mahkememiz bittikten sonra da, aynı aynı koşullarda kalıyorduk. Ancak çıktıktan sonra beraber olabildik. Cezaevinden çıktıktan sonra, Çeçenistan'a gitmeyi kafama koymuştum. Fakat bunu arkadaşlarıma söylemedim. Teklif etmemeye karar vermiştim. Teklif etsem, kesinlikle benimle birlikte Çeçenistan'a gelirlerdi. Bunu iyi biliyorum. Teklif etmeyişimin tek nedeni, tekrar yakalanma ihtimali olmasıdır. Bu tabii Allah'ın takdiri, yakalanınız veya yakalanmayız. Ama ben teklif etseydim, gitseydik ve yakalansaydık, benim teklifimle gitmiş olacaklarımdan dolayı, hiç teklif etmedim. Onların bundan haberi yoktu. Son anda bundan haberleri olduysa da, artık gelemezlerdi. Bu yüzden, Talip benden on gün evvel, Türkiye'ye geldi. Bense Çeçenistan'a gidip, 5 gün kaldıktan sonra, Dağıstan'a geldim. Uçak ancak 5 gün sonraya vardı. Böylece ben, Talip'den on gün sonra Türkiye'ye dönmüş oldum.

Peki çok teşekkür ediyorum. Allah razı olsun.

Ben de teşekkür ediyorum ve şunu özellikle belirtmek istiyorum. Müslümanlar sorumluluklarının idrakinde olmalılar. Ve her kes, Allah'a yarı ne hesap vereceğini, düşünerek yaşamalıdır. Gazeteci de, sıradan bir vatandaş da, alim de olsa, tüccar da olsa, yarı ben Çeçenistan konusunda, Allah'a nasıl hesap vereceğim. Yarı bana Allah "Bosna konusunda sorduğunda ne diyeceğim? Keşmirle ilgili ne yaptın?" diye, Allah bana sorduğu zaman, ben ne cevap vereceğim? Herkes, kim olursa olsun, bütün müslümanlar bu konuya cevap vermeye çalışsın.

Cepheden Sandığa Çeçenistan

27 Ocak 1997 günü, devlet başkanlığı için Çeçenistan'da, seçim yapılacak. Birinci turda, herhangi bir aday tarafından yeterli çoğunluk sağlanamaması halinde, en çok oyu alan iki adayın katılacağı ikinci turla, Çeçenistan Devlet Başkanı seçilecek. (25)

Seçimin ilk turuna bir çok aday katılmakla beraber, bize göre çekişme şu adaylar arasında geçeceğini benziyor. Aslan Mashadov - Şamil Basayev - Zelimhan Yandarbiyev - Mevladi Udugov - Ahmet Zakayev - Ruslan Gilayev. Bunlardan başka, 6-7 tane daha aday var. Fakat bize göre, bunların adlarını saymaya, gerek bile yok. Çünkü bu adayların, hemen hemen hiç bir şansı yok gibi. Meselâ bunlardan birisi Ruslan Hasbulatov. Seçime katılacak olan adayları, imkânlarımızın elverdiği kadarıyla size tanıtalım:

Aslan Mashadov: 1994 Aralık ayında başlayan Rus istilasına karşı, direnen Çeçen Ordusu'nun Genel Kurmay Başkanı. Sovyetler Birliği döneminde, Rus ordusunda Albaylığa kadar yükselmiş, eski bir asker. Uluslar arası medyada, savaşın ilk günlerinde yayınlanan fotoğraflarında çoğunlukla siyah olan saçları, Çeçenistan'ın Vedeno şehrinde, 1995 Haziran ayında yaptığımız görüşmede, bembeyaz olmuştu. Sorumluluğun getirdiği sıkıntılar, O'nu bir hayli yıpratmıştı. Savaş süresince, Çeçen kuvvetleri'nin sevk ve yönetiminde gösterdiği başarılar, Ruslar, barış masasına oturmaya mecbur etti. Son yüzyıllarda müslümanların cephede kazanıp da, masa başında kaybettikleri savaşlar geldi gözlerimizin önüne. Acaba; ibret alınmadığı için, tarih yeniden tekerlür edecek miydi? Aslan Mashadov'un, Zelimhan Yandarbiyev'in liderliğinde, Çeçen görüşmeciler, Rusları masa başında da dize getirmeyi başardılar.

Şamil Basayev: İslam Ümmeti'nin son asırlarda insanlığı kazandırdığı yiğit müslümanlardan birisi. Genç yaşına rağmen, kazandığı başarılarla, ümmetin eğilen başını kaldıran, yiğit bir savaşçı, kahraman bir mücahid, TEK BAŞINA BİR ORDU. 1965 doğumlu olan yiğit kardeşimle, 95 Haziran'ında Vedeno Cephesi'nde kucaklaşıp da sohbet ederken, yüce Rabbimizi Fetih Suresi'nin 29. ayetinin "Muhammed, Allah'ın elçisidir. O'nun yanında bulunanlar, kafirlere karşı şiddetli, kendi aralarında ise çok merhametlidirler." bölümü, gözümün önüne geliyordu. Sanki, Ayet-i kerime bu yiğit müslümanda tecelli ediyordu. Bu görüşmemizden 13 gün sonra; sözüm ona dünyanın en güçlü ordularından birisi olan, 3.5 milyon askeri bulunan, koskoca Rus ordusunu; 160 yaralı ile birlikte, Budennovsk şehrinde dize getiriyordu. Çeçenistan'a 180 km. uzaklıktaki, Rusya'nın kimyasal ve askeri olarak, stratejik şehirlerinden birisi olan Budennovsk'a yaptığı intiharvari sabotaj eylemi sırasında, sürekli olarak; bu yiğit müslümanı, ümmete bağışlamasını yüce rabbimizden niyaz ediyordum. Bu eylem sırasında kaleme aldığım yazıda belirttiğim gibi, aklıma yüce Kur'anımızın Ahzab Suresi'ndeki 23. ayet geliyordu: "Mü'minlerden öyle erkek adamlar var ki, Allah'a verdikleri sözde durdular. Onlardan kimi adağını yerine getirdi, (şehid oluncaya kadar çarpışacaklarını adamışlardı, çarpıştılar ve şehid düştüler) kimi de (şehidlik) beklemektedir, sözlerini asla değiştirmemişlerdir.

Zelimhan Yandarbiyev: ÇecharDudayev'in şehadetinden sonra, dünyanın tanımaya başladığı, Çeçen halkının, eskiden beri bildiği, bir mücadele kahramanı. ÇecharDudayev'in, atadığı en son başbakan. 21 Ağustos 1991 günü başlayan ve sonu bağimsizlikle neticelenecek olan gösterilerin; ÇecharDudayev ile birlikte organizmesini gerçekleştiren bir lider. Bu gösteriler sırasında Vaynah Demokratik Partisi'nin Başkanı'ydı. Gösteriler esnasında Rus yanlısı hükümet başkanı Dokka Zagayev kuvvetleri tarafından, tutuklanır ve hapse atılır. Göstericilerin ısrarlı protestolarının devam etmesine dayanamayan Dokka Zagayev, Zelimhan Yandarbiyev'i 15 Eylül 1991 günü serbes bırakmak zorunda kalır.

Mevladi Udugov: Çeçenistan Devlet Başkanı olan ÇecharDudayev'in sağlığındaiken, Rusya ile yapılan görüşmelerdeki temsilcisi olan Osman İmayev'in yerine, 1995 Ağustos ayında atandı. Bu görevini 1996 Ağustos'unda yapılan barış anlaşmasına kadar sürdürdü.

Ruslan Gilayev: Savaş döneminde gösterdiği başarılarla ün yapmış bir komutan.

Ahmet Zakayev: Kültür Müsteşarlığı görevinde bulunmuş bir zat.

Yukarıda isimlerini zikrettiğimiz bu zatlar, halk tarafından en çok ilgi gören adaylardır. Bunların haricinde 6-7 aday daha var ki, adlarını zikretmeyi bile değer bulmuyoruz. Çünkü bu adaylar, halk tarafından hemen hemen hiç benimsenmeyen kimselerdir. Bunlardan en ünlüsü Ruslan Hasbulatov'dur. 21 Ağustos 1991 günü Devlet Başkanı Gorbacov'a suikast girişiminde bulunduğu sırada, parlamento başkanı olan Yeltsin'in yardımcılığına yapmaktaydı. Daha sonraki yıllarda Yeltsin'in Devlet Başkanı seçilmesinden sonra, Parlamento Başkanlığına seçilmiştir.

Çeçenistan'da 27 Ocak 1997 günü yapılacak olan seçimlerin, Çeçenistan'da yaşayan müslüman halk kadar, İslam ümmeti açısından da ehemmiyet taşımaktadır. Emperyalist güçler, tıpkı Afganistan'da olduğu gibi, savaş sonrasında Çeçenistan müslümanlarının, birbirlerine düşmesini gözlemektedir. İnşallah Çeçen kardeşlerimiz, bize böyle bir hüznü yaşatmayacaklardır. Buna inancımız var. Bu inancımızı destekleyen kanıtlar da var. Afganistan'da Rus işgaline karşı yiğitçe direnen ve fakat kendi aralarındaki çekişmelerden de bir türlü kurtulamayan hizipleşmeler, Çeçenistan'da mevcut değildir. Afganistan'daki halkın genelini cehaleti, Çeçen halkında gözlenmemektedir. 1960 yılında, Afganistan'ın Herat Cephesi'nde 1 ay kadar kaldım. Daha sonra da olayı yakından takip ettim.

Çeçenistan'a giden Türkiyeli ilk gazeteci olarak ve ikinci gidişimde de, Rus askerlerine yakalanıp 8 ay kadar Dağıstan'da esaret altında kalıp kurtulduktan sonra; her şeye rağmen yine Çeçenistan'a girerek, bir haftaya yakın, cihadı yakından gözlemledim. Afganistan, Bosna Hersek ve Çeçenistan cihadını yerinde yaşayan bir kimse olarak; hislerim ve kanaatlerim bana ümmetin, kesinlikle ikinci bir Afganistan trajedisini yaşamayacağını söylüyor.

Yüce Rabbimiz Hucurat Suresi 13. ayet-i kerimesinde mealen şöyle buyurmaktadır: "Ey insanlar biz sizi bir erkek ve dişi den yaratık ve birbirinizi tanımanız için sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Allah yanında en üstün olanınız (Allah'ın emirleri dışına çıkmaktan) en çok korunmanızdır. Allah bilendir, haber alandır." Tevbe Suresi 14. ayette de: "Onlarla savaşın ki, Allah sizin ellerinizle onlara azab etsin, sizi onlara üstün getirsin ve mü'minlerin göğüslerini ferahlandırınsın."

Çeçen Halkı; 70 yıllık Komünist rejim esaretinden sonra, silkinip kendine geldi. Dünyayı persellemek isteyen istikbârın, Rusya temsilcilerine karşı 20 ay süren bir savaş sonunda, Rabbimizin de tabir ettiği gibi Mü'minlerin göğüslerini ferahlandırıp kafirleri zelil ettiler. Tıpkı Peygamber Efendimizin bir savaşta dönerken buyurduğu gibi "Küçük savaştan büyük savaşa döndük."

Küçük Savaşta Büyük savaşa: Çeçen kardeşlerimizi, şimdi daha büyük bir mücadele beklemektedir. Çeçen kardeşlerimiz, inşaallah bu savaştan da, muzafer bir şekilde çıkacaklardır. Bizler bunu temenni ediyoruz. Şu mübarek Ramazan günlerinde, Çeçen kardeşlerimizi, yüce Rabbimiz'den

„ÇEÇEN DÂRENİ“

rahmet ve berekete garketmesini niyaz ediyoruz. Duaların en çok kabul edildiği bu rahmet ve mağfiret ayının gecelerini, Çeçen kardeşlerimize dua ederek geçirelim. Çünkü mü'minlerin en büyük silahları dualardır. Bu silahı şu günlerde ümmet olarak, Çeçen kardeşlerimizin emrine tahsis edelim. Çeçen kardeşlerimizin kazandıkları bu güzel zaferi, bereketlendirmesi için Rabbimize iltica edelim.

Çeçenistan'da Son Gelişmeler

Çeçenistan'da, kısmen uygulanan, şeriat hukukunun kapsamı genişletiliyor

Geçen hafta, gazetelerin dış haber sayfalarında, Çeçenistan'la ilgili olarak, Anadolu Ajansı mahrepli, şöyle bir haber yayınlandı: "Çeçenistan'da, kısmen uygulanan, şeriat hukukunun kapsamı genişletiliyor." Çeçen hükümet kaynaklarının Interfaks'a yaptıkları açıklamaya göre; İçişleri Bakanlığı, Şeriat Güvenlik Bakanlığı olarak değiştirilecek. Çeçenistan savaşının ünlü komutanlarından Şamil Basayev'e verilen hükümeti kurma görevinin ardından gündeme gelen, Şeriat Güvenlik Bakanlığı'nın başına, toplumsal konulardan sorumlu Başbakan eski yardımcısı, Dr. İslam Halimov'un getirileceği bildirildi. Çeçenistan'da şeriat, şimdiye kadar yalnızca yargı alanında uygulanıyordu. Diğer mahkemelerin yanı sıra kurulan Şeriat Mahkemeleri'ni, isteyenler seçiyor veya kamu davası niteliğindeki bazı davalar bu mahkemelerde görülüyordu. (26)

Bir yıl önce, 27 Ocak 1997 günü Çeçenistan'da yapılan devlet başkanlığı seçimlerini, yaklaşık 20 ay süren Çeçen-Rus savaşı boyunca, Çeçen Genel Kumay Başkanlığı'nı yapan Aslan Mashadov kazanmıştı. Seçim sonuçlarının belli olmasından sonra, ülkemizde yayınlanan, kartel medyasına ait tüm gazeteler, Aslan Mashadov'la ilgili haberlerinde, çarpıtma yarışına girdiler.

Cumhuriyet Gazetesi "Devlet başkanlığı seçimlerini hem Rusya'nın hem de Batı'nın desteklediği geneltkurmay başkanı kazandı. Çeçenistan'da zafer Mashadov'un. Seçime katılan adaylar içinde, en uygar görüşlü olarak bilinen Aslan Mashadov, askeri ve diplomatik başarılarının karşılığını halk desteğiyle aldı." şeklinde veriyor, Hüriyet ise 29 Ocak 1997 günkü nüshasında "Çeçenler Dincilere Dur Dedi" başlığıyla verdiği haberde "Çeçenler, savaşın sona ermesinde büyük payı olan Aslan Mashadov'u, devlet başkanı seçtiler. Diğer üç aday şeriat düzeni isterken, Çeçenlerin modern bir dünya görüşünü savunan Mashadov'u, farklı şekilde tercih etmesi, şeriatı reddettikleri şeklinde yorumlandı." diye yazarak, İslam'a ve yüce şeriatına, olan kinlerini kusuyorlardı.

Aslan Mashadov'u iyi tanımalara rağmen, olayı bu kadar çarpıtarak vemeleri, bu gazetelerin gerçek yüzünü ortaya koyuyordu. Çünkü Aslan Mashadov, savaş müddetince, zaman zaman yapılan barış görüşmelerinin Çeçen tarafının tek yetkilisiydi. Bu görüşmeler sırasında, Ruslar'a hiç bir tavize yanaşmayarak, halkının istekleri doğrultusunda bir politika izlemişti. Bütün ajanslar ve basın yayın organları, bunu çok iyi biliyorlardı.

Kartel medyası, bunu zaten hep yapıyordu. Ama zaman, onların ne kadar yalancı, olduğunu çok açık bir şekilde meydana çıkardı. Onlar istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır, ilahi emri gereğince, İslam düşmanlarının her türlü engelleme, karalama, çarpıtmalarına rağmen, İslam Güneşi Çeçenistan'da doğmuştur. Artık bu hakikati, herkes görmelidir.

Şeriat Güvenlik Bakanlığı'nın başına getirileceği bildirilen Dr. İslam Halimov'la, 1995 yılı Haziran ayında, Çeçenistan'a yaptığımız ilk seyahat sırasında görüşmüştük. Asıl mesleği tıp doktorluğu olan Halimov, savaşın çıkmasından sonra, dört ayın cemaat tarafından oluşturulan, İslam Cemaati'nin askeri sorumlusuydu. Aynı zamanda, savaştan sonra oluşturulmuş Gönüllü Müslüman Doktorlar Birliği'nin de, başkanlığını yürütüyordu. Kendisiyle ikinci görüşmeyi, sekiz ay esir olarak kaldığım, Dağıstan'daki

Rus zindanlarından çıkıp da, Türkiye'ye dönme hazırlıkları yaptığım sırada, her türlü tehlikeyi göze alarak yeniden gittiğim Çeçenistan'da, 14 Temmuz 1996 günü yapmıştım. İlk görüşmemizden daha canlı ve azimli, fakat biraz zayıflamış olarak gördüğüm Dr. İslam Halimov, bize karşı çok misafirperverlik göstermişti.

1995 Haziran ayındaki görüşmemizde Savaşla ilgili genel bir değerlendirmede bulunur musunuz ? sorusuna verdiği cevap; Halimov'un kişiliğini ve düşünce yapısını net bir şekilde ortaya koyuyordu: "Öncelikle şunu söylemek istiyorum. Bu savaş bir kısım gerçekleri ortaya çıkardı. Samimi olanlarla olmayanların, kimler olduğunu belirgin hale getirdi. İlk hükümette görevli olan pek çok insan, yurtdışına kaçtı. Gerçekten Allah için mücadeleyi göze alanlar kaldı. Biz, iman etmeyen ve Allah'a samimi kulluk yapmayan insanlardan bize hayır gelmeyeceğini, kafirlerle dost olunamayacağını söylüyorduk. Şimdi kafirlerin asıl siması görünmüştür. Halkımız da gerçekten kime güveneceğini anlamıştır.

Şimdiye kadar bir kısım insanlar, çeşitli şeyler söylüyordu. Ancak bu gün ortaya çıkmıştır ki, halkın önderliğini, Liberaller-Batıcılar yapamaz, bu toplumu harekete geçiremez, mücadeleyi yürütemez. Çünkü, onların sağlam hiç bir akideleri yok. Önder ve İmamları da yok. Allah'a dayanmadan bu mücadelenin ve bu işlerin yürümeyeceğini de bilmiyorlar. Zayıf inançlı veya inancı olmayan insanlar, bu mücadeleyi veremez. Bunu yalnız ve yalnız, sırf Allah için çalışanlar, müslümanlar yapabilirler. Peygamberimiz bir hadisinde, bir müslümanın ayağına batan dikenin bile günahlarına kefarete olacağını buyuruyor. Allah(cc) bizim daha fazla çaba göstermemizi istiyor. Bu cihadın daha fazla yayılmasını ve daha çok anınmasını istiyor. Biz müslümanlardan, tüm dünyada İslam'ı hakim kılmanızı istiyor. Zorluk ve güçlükler mutlaka olacaktır. Allah-ü Teala Kuran-ı Kerim'de buyuruyor ki (Feinne meal üsri yüsra) "Her zorlukla beraber bir kolaylık vardır"

Yıllardır dünyada kafir komünistlerle, kafir kapitalistler yaşıyorlar. Onlar müslümanları hiç hesaba katmadılar. Müslümanları üçüncü sınıf insanlar saydılar. Aralarındaki tüm tartışma ve yarış, hükümlarıklar ve sömürüleri içindir. Bunların tüm gayreti, kendilerinin biraz daha güçlü olmaları içindir. Elhamdülillah artık kafirlerin saltanatları bitecektir. Afganistan'da oynanan tüm oyunlara rağmen, müslümanlar galip geldi. Şu anki durum da inşaallah düzelir. Sudan da çok güzel. Yemen İslamlaşmaya doğru gidiyor. Bosna'da tam olarak İslam devletine gitmelidir. Kafirler saltanatlarının bitip, İslamlaşma döneminin başlayacağını hiç hesap etmemişlerdi. Onlar tüm dünyada yükselen sesleri saklamaya, kısmaya çalıştılar. Çocukca bir saflıkla, Allah'a karşı tavır koymak istiyorlar. Onlar istiyorlar ki, güneş doğmasın. Bu ilerlemeye kafirler hiç bir şey yapamaz. Nasıl ki sabahın açılmasına bir şey yapamazlar, sabah olup da güneşin doğması haktır. Bu da öyle. Biz Allah'a hamdediyoruz ki, mücadele içerisindeyiz. Son iki yüzyıl içinde verdiğimiz şehidlerin adını, biz iltiharla anıyoruz. Verdiğimiz şehidler Allah'ın rahmetidir. Biz İslam'ı anlamadan önce, Kazakistan çöllerinde, sarhoş olarak savıştığımızda, pisi pisine ölmediğimize hamdediyoruz."

Fitneye Meydan Vermeyelim

Uveys Abdullayev: Fitneye meydan vermeyelim

Öncelikle, 1996 Ağustos ayında imzalanan ateşkes anlaşmasından sonra günümüze kadar olan gelişmeleri kısaca özetler misiniz?(27)

O günden bu güne gelene kadar, Çeçenistan hükümeti ve Rusya yetkilileri arasında, bir çok anlaşma imzalanmıştır. Fakat bunların hemen hemen tamamı, kağıt üzerinde kaldı. Ruslar'ın Çeçenistana yaptığı tek yardım (?), Çeçenler arasında fitne çıkarmak olmuştur. Bu yardımı (?) son günlerde yoğunluk kazanmıştır. Özellikle savaş döneminde yaptığı tahribatların giderilmesi, Çeçenistan'ın iman için yapılan, anlaşmaların hiç birisini yerine getirmedir.

Çeçenistan'ın dış dünya ile bağlantılarından bir halka olan, Gürcistan üzerinden Türkiye'nin Karadeniz kıyısına bağlanacak yol yapımında, son geline durum nedir?

Bu yol yapımı devam etmekteydi. Çeçenistan'daki bölümü tamamlandı. Gürcistan-Çeçenistan sınırını geçip, Gürcistan'ın Şetil mntıkasına ulaştı. Fakat maalesef son günlerde, Ruslar'ın baskısından dolayı Gürcistan, bu yolun yapımını durdurmuş bulunmaktadır. Aslında Gürcistan yetkilileri de, bu yola büyük önem vermekteydiler. Fakat bizim henüz öğrenemediğimiz sebeplerden dolayı, durdurmuş bulunmaktadır. Bizim kanaatimiz, Ruslar'ın Gürcistan'a yaptığı baskılardan dolayı, bu yolun yapımı durmuş bulunmaktadır.

Caharkale (Grozni) havaalanının uluslararası statüye kavuşturulması hakkındaki gelişmeler hangi noktadadır?

Rusya'nın sözünde durmadığı anlaşmalardan birisi de budur. Rusya ile yapılan anlaşma gereği, Rusya hava sahasından bir koridor açarak Çeçenistan'a geçit verecekti. Geçtiğimiz Eylül ayında Çarkale (Grozni) havaalanından Türkiye, Bağımsız Devletler Topluluğu ülkelerine seferler başlayacaktı. Fakat maalesef diğer anlaşmalarda olduğu gibi, Rusya bu hususta da sözünde durmadı. Şu anda sadece Moskova ile uçuş yapılabilmektedir.

1997 Ocak ayı sonlarında yapılan seçimde % 70 gibi bir oyla seçilen Aslan Mashadov, bir yıllık icraatında başarılı olmuş mudur?

Savaşta yeni çıkmış bir ülkenin başına kim gelirse gelsin, bir yıllık sürede ondan başarı beklemek doğru olmaz. Şu anda ekonominin iyi olduğunu, yıkılan binaların imarının yapıldığını söylemek mümkün değil. Gözle görülecek değişikliklerin olabilmesi için, en azından iki yıl gibi bir süre gereklidir. Mashadov değil kim olursa olsun, kısa sürede her şeyi halledemez. Rusya'nın Çeçenistan'dan fiilen çekilmesine rağmen, Çeçenistan'dan parmağını çekmiş değil. Çeçenistan üzerindeki politikasını uygulamaya çalışıyor.

Aslan Mashadov, seçildikten belli bir süre sonra, Türkiye vb. müslüman ülkelere, Çeçenistan'a ekonomik yardım ve yatırım yapmaları talebiyle, seyahatler gerçekleştirmişti. Bu seyahatleri hangi ülkelere yaptı? Hangi ülkeler ve iş adamları Çeçenistan'a yatırım yaptılar?

Aslan Mashadov seçildikten sonra sırasıyla Türkiye, Polonya, Malezya ve Amerika'ya seyahatler yaptı. Bu seyahatlerini ekonomik, siyasi diğer bazı sebeplerden dolayı yapmıştır. Meselâ Polonya'ya gitme sebebi siyasi idi. Polonya hükümeti, savaş sırasında olsun savaşta sonra olsun, Çeçenistan'a siyasi destek vermiştir. Polonya Hükümeti savaş öncesinde ve sonrasında, Çeçenistan sorununu, uluslararası platformlara taşımakta büyük gayretler sarfetmiştir, kongreler tertiplenmesine öncülük etmiştir.

Amerikaya yapılan seyahat ise, Müslüman kuruluşların yaptığı bir toplantıya, davet edilmesi sebebiyle olmuştu. Bu toplantıda, Çeçenistan sorunu ile ilgili bir konuşma yapmış ve delegelerle ikili görüşmeler yoluyla, Çeçenistan'ın durumunu, birebir anlatma imkanı bulmuştur.

Malezya ve Türkiye'ye yapılan ziyaretler, daha çok ekonomik yatırımlar içindi. Malezya Hükümet yetkilileri, resmi olarak bir anlaşma yapmadılar, fakat ekonomik yatırımların yapılması hususunda sözler verdiler. Türkiye ve Malezya'dan bir çok değişik özel sektör yetkilisi, yatırım yapacaklarına dair sözler verdiler, vaadlerde bulundular. Fakat maalesef bu güne kadar, bu yatırımları yapmadılar. Bizce bunun en önemli iki sebebi olabilir. Birincisi Rusya hükümetinin, bu ülkeler nezdinde yatırımlar yapma tehdidi, ikincisi de, Çeçenistan'da özellikle son zamanlarda meydana gelen olaylardan dolayı, çekiniyorlardır.

Çeçenistan'da bir çok kaçırma olayının meydana gelmesi ve hükümetin otoritesini halâ sağlayamadığı; bu tür olayların özellikle Çeçenler tarafından yapıldığı söylenmekte. Yani yabancılar için, can ve mal emniyetinin olmadığı, ön plana çıkarıldığı düşünüyorum. Bu hususta düşünceleriniz nedir?

Çeçenistan'da bu tip olaylar, özellikle son zamanlarda çoğalmaya başladı. Bu tip olaylara karşı, hükümet tarafından ve halk tarafından önlem alınmaya çalışılıyor. Fakat bu önlemler, maalesef yeterli olmamakta. Olaylar bir türlü engellenememekte. Bunun en önemli sebebi, ülkedeki ekonominin hemen hemen sıfıra inmesiyle, halkın sıkıntılarının had safhaya ulaşmasıdır. Bir diğer etken de, bu tip olayları yapanların büyük bir çoğunluğunun arkasında, Rusya'nın bulunmasıdır. Bu tip olaylar ilk olarak, savaşın sona erdirildiği ve Ruslar'ın çekilmeye başladığı dönemlerde başlamıştı. Bölgeye gelen gazeteciler, Ruslar veya satın aldıkları Çeçenler tarafından kaçırılmakta, öldürülmekteydi. Bütün bunların sorumlusu olarak da, Çeçen tarafı gösterilmekteydi. Böyle bir çok olay, bizzat Ruslar veya Rus yandaşı Çeçenler tarafından, yapıldığı kamuoyu önünde delilleri ve tarafların açıklamalarıyla belgelenmişti. Rusya bu ve benzeri olaylarla, Çeçen Hükümeti'nin hukuk ve adaleti sağlamasını engelleme gayretindedir.

Şu anda Çeçenistan hükümetinin ve halkının, en önemli problemi nedir?

Çeçenistan'ın bir çok problemi bulunmaktadır. Problemlerin en önemlisi, adalet ve hükümetin hakim olamaması. Bunu sağlayacak olan güçlü ve güvenilir bir hükümetin oluşmaması. Çeçenistan'da bu güne kadar, maalesef güçlü bir hükümet kurulamamıştır. Bu yüzden de, merkezi otorite sağlanamamaktadır.

Önemli problemlerden bir diğeri de; savaş zamanında ön plana çıkan komutanlar arasındaki ilişkilerin, soğuk olması.

Savaş döneminde, müslüman ülkelerin halklarından ve kuruluşlarından, bize büyük miktarlarda yardımlar gelmekteydi. Savaşın bitmesiyle birlikte, bu yardımların tamamına yakın bir kısmı, tamamı da diyebiliriz, artık kesilmiş durumdadır. Bu yardımı yapanlar "Bizler yapabileceğimizi yaptık, artık bundan sonrası ordakilere kalmış" diye düşünmektedirler. Bence bu düşünceleri yanlıştır. Bu günkü yardımlara, en az savaş zamanındaki yardımlar kadar, ihtiyacımız var. Bu gün devlet kuruluması,

oluşturulması gerekiyor. Bunun için de paraya, imkânı ihtiyaç vardır. Elimizde bu imkân ve paralar olmayınca, bu tür güçlüklerle karşılaşyoruz.

Bütün bu şartları göz önüne alarak, gelecekle ilgili neler söyleyebilirsiniz, ümitli misiniz?

Bir gün mutlaka, bağımsız Çeçenistan Devleti kurulacaktır. Buna bütün halkımız gibi, ben de inanmaktayım. Bizim verdiğimiz bütün savaş, bunun içindir. Fakat bunun için zamana ihtiyacımız var. Her şey bir gün düzelecek. Fakat asıl sorun, bu ne zaman olacak? Bazıları, bir an önce bunun gerçekleşmesini ister; bazıları da, "Sağlam olsun da, ne zaman olursa olsun" derler. Bence hemen her şey düzelecek gibi değil. Yavaş yavaş olacak. Bizim gayretimiz bunun içindir. Bütün bu sorunların üstesinden gelemezsek; savaş dönemindeki verdiğimiz şehidlerimizin emekleri, bize yardımlarını esirgemeyen müslümanların emeklerinin boşa çıkması, demek olacaktır. Biz asla buna izin vermeyiz. Düzeltmeye çalışacağız, ama bunun için bir süreye ihtiyacımız var.

Savaş döneminde savaşmış bulunan bir çok Arap kardeşimiz ki, bunlar Selefi düşünceye sahiptirler, bunlar ve hatta bir çok Çeçen kardeşimiz, "Vehhabi" suçlamasına maruz kalmaktalar. Bu tür suçlamalarla ilgili neler söylersiniz?

Savaş sırasında böyle bir ayrıcalık ve suçlama yoktu. O zamanlar müslüman olmayanlar bile, ta Estonya'dan gelip bizimle birlikte savaşmaktaydı. Bu gün bu tür suçlamaların meydana gelmesinin müsebbibi olarak, ben; düşmanlarımızın, savaş cephelerinde omuz omuza birlikte savaşan müslümanları, bu tür suçlamalarla, birbirlerine düşmek istemeleri olarak yorumlamaktayım. Ve maalesef düşmanlarımız, bu oyunlarında bu günlerde başarılı da olmaktalar. Bir çok müslüman kardeşimiz, bu ister Çeçen olsun, isterse dışardan gelerek bizimle birlikte, Ruslar'a karşı savaşan müslüman arap kardeşimiz, vehhabi suçlamasına maruz kalarak dışlanmaktadır. Dün cephede birlikte savaşanlar, bu gün maalesef birbirlerine düşmüşler, "Sen Vehhabisin, sen fundamentalistsin, sen ekstremistsin, sen teröristsin" suçlamaları geniş boyutlara ulaşmıştır.

Bu fitnenin arkasında ne olduğunu tahmin ediyorlar? Rusy'a'nın böyle bir fitneyi salabilmek için alt yapısı bulunmamaktadır. "Sen Vehhabisin, sen fundamentalistsin, sen teröristsin" suçlamaların y apan kesim, kimler tarafından desteklenmektedir?

Benim tanıdığım bir çok Arap müslüman kardeşimiz, savaş döneminde, Çeçen kardeşlerinin yardımına koştular ve benim tanıdığım bir çok insan da şehid oldu. Bu kardeşlerimiz Selefi düşünceye sahiptirler. Bu düşünceye sahip oldukları halde, gelip Çeçen kardeşlerinin maruz kaldığı zulmü ortadan kaldırmak için, canlarını verdiler. Bu insanlar savaş döneminde de bu düşüncelerine sahiptiler, o dönemde "Siz Vehhabisiniz, siz fundamentalistsiniz, siz teröristsiniz" diyerek reddetmeyip, bilâkis kabul ettiler ve birlikte savaştilar. Yetkililerin bir çoğu, bu insanları bu türden suçlamalarla mahkum ediyorlarmış. Bunu ne derece doğru buluy orsunuz?

Sizin de bildiğiniz gibi, savaş öncesine kadar, Çeçen hükümetine muhalif bir kesim vardı. Bu muhalefet, Çeçen hükümetine karşı, hem siyasi hem de silahlı olarak karşı çıkmışlardı. Büyük çatışmalarda olmuştu. Rusya bu tür muhalefetin her hangi bir başarı gösterememesinden dolayı, bizzat kendi askerlerini göndermek zorunda kaldı. Bildiğiniz gibi, Çeçenistan'ı işgal etti ve savaş başladı. Allah'ın izniyle, biz galip geldik ve Rusları kovduk. Rusları kovmasına kovduk ama, daha önce muhalefette bulunan insanlar, tamamen yok olmadılar, bunlar az da değillerdi, büyük bir çoğunluğu teşkil ediyorlardı. Bunların elebaşları durumunda olanlar, öncüler, tabiki Çeçenistan'ı terkettiler. Bu kalanlar, kendi muhalefetini bir şekilde göstermek zorundaydılar. Dış güçler, bu muhalif kesimleri maddi yönden destekleyerek, bu fitneyi salmayı başardılar. Bu muhalif kesim iyi tahlil edildiğinde, arkasında yahudilerin desteğini görürsünüz. Bu "Vehhabizm" suçlaması, sadece Çeçenistan'da mevcut değildir. Bütün Kafkasya coğrafyasında, bu tür suçlama ve tehdit vardır. Yahudiler bu bölgedeki müslümanların arasına, böyle bir fitne sokabilmeyi başarabilmiştir.

Özellikle savaş döneminde Aslan Mashadov'la birlikte olan, hemen hemen bütün komutanlara "Vehhabî" suçlamasını atarak, onların yerine iktidar mevkilerini ellerine geçirdiler. Bu gün bütün iktidar, maalesef bu fitneyi salanların eline geçmiştir.

Ben, Aslan Mashadov'u iktidar hırsı, ihtirası olmayan birisi olarak tanıy orum. Ben mi y anılıy orum, yoksa Mashadov birileri tarafından kuşatılarak, y anılış y önlendirmelerde mi bulunuluy or?

Mashadov, belli bir kesim tarafından kand ırılmış da olabilir. Ded iğiniz gibi daha önce böyle birisi değildi. Kand ırılmış da olabilir. Çünkü, her gün aynı şeyleri birisine tekrar ederseniz, gerçekten o şekilde düşünmeye başlar. Yani "Bunlar seni indirip, yerine geçmeye çalışıyorlar. Seni yok etmeye

çalışıyorlar, seni iktidardan indirecekler" diye diye, kendi fikirlerine inandırmış olabilirler. İktidar boşluğu meydana geldimi, bu boşluk mutlaka doğru veya yanlış, binleri tarafından doldurulmak zorundadır. Yani iktidar, boşluk kabul etmez. İktidar eğer yanlış güçler tarafından ele geçirilmişse, doğru olanları mutlaka bertaraf etmek için, bütün güçlerini sarfedeceklerdir. Bütün bunlar, bir hakikati açıkça bize göstermektedir. Dışarıdan birilerinin, Çeçenistan Hükümeti'ni ellerine geçirmek için, gayret sarfetmekte olduklarıdır. Kendilerine uyumlu bir hükümeti, iktidara getirmek için çalışmaktadırlar.

Mashadov İngiltereye gitti mi?

Gitti.

İsrail'e gitti mi?

Gitmedi.

Hoca Ahmet Nuhayev eskiden Başbakan birinci yardımcısıydı. Şimdiki hükümette bir görevi var mı?

Yok.

Başbakan birinci yardımcısı olduğu dönemlerde, Türkiye'de bulunmaktaydı ve hatta burada Uluslararası bir Kafkas konferansı tertiblemişti. Daha sonraki dönemlerde Hoca Ahmet Nuhayev ve birlikte çalıştıkları kimselerin, İsrail'li iş adamları ve yetkililerle ilişkileri var mıdır?

Hoca Ahmet Nuhayev'in yaptıkları hususunda benim haberim yok. Onların İsrail'e gidip gitmediklerini bilmiyorum, duymadım. Benim bildiğim Aslan Mashadov ile birlikte İngiltere seyahatinde bulunduğudur. Ama orada ne gibi bir görüşmelerde bulundu, ne gibi bağlantıları gerçekleştirdi. Kendisi devamlı olarak Çeçenistan dışarısında kendi işleriyle uğraşıyor.

Şu anda Çeçenistan'a dışarıdan, Türkiye'den veya diğer ülkelerden Hastahane, okul, fabrika ve iş yeri gibi yatırımda bulunan kuruluşlar var mı?

Benim bildiğim kadarıyla büyük veya küçük iş yeri, hastahane gibi yatırım yapan kuruluş yok. Sadece dünyanın değişik yerlerinden gelen insani yardım teşkilatları, yetim ve kimsesiz çocuklara yardımlar yaptıklarını, bazı islami cemaatlerin okul, kolej açtıklarını biliyorum.

Şu anda Çeçenistan'da çıkarılan neft=petrol, devlet eliyle mi, yoksa özel kuruluşlar eliyle mi pazarlanmakta?

Bazı insanların özel gayretleriyle, Çeçen petrolleri pazarlanıyordu. Fakat geçtiğimiz son günlerde, bunun devlet eliyle pazarlanması, merkezi bir otoriteye bağlanması için düzenlemeler yapılmaktadır. Bu yakın bir zamanda neticeye bağlanacaktır.

Hükümetteki görevinize halen devam etmekte misiniz?

Evet. Halâ görevime devam ediyorum.

Hoca Ahmet Nuhayev ile, The Jerusalem Report isimli bir yayın organında yazı yayınlanmış. Bu yazıdan haberiniz oldu mu?

Nuhayev ile ilgili çıkan bu yazıdan haberim yoktu.

Müslümanların arasına sokulan "Vehhabi" suçlaması fitnesinin engellenmesi için müslümanların ve özellikle muhalefette bulunan Şamil Basayev, Mevladi Udugov, Salman Raduyev gibi komutanların Aslan Mashadov'la özel görüşmeleri, girişimleri var mı?

Bu hususta, bu komutanlar hükümette yer alsınlar almasınlar, Şamil de, Mevladi de, Selman da bu fitneyi ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Bu fitne, bir iki kişiye değip geçecek, bir problem değil. Her kesi kapsayan bir problem. Zaten Çeçenistan da, o kadar büyük bir yer değil. Bundan çıkacak sonuçlar, her kesi ilgilendirecek, etkileyecek. Çok kötü sonuçlar doğuracak. Bunun için bir an önce bu fitnenin ortadan kaldırılması gerek. Bunun için çalışmalar yapılıyor.

İslam Halimov hükümetteki görevine devam ediyor mu?

Şu anda istirahat yapıyor. Yani savaş sırasında sizin tanıştığınız her kes, hemen hemen hepsi, şu anda tatilde (!) sayılırlar.

Ben bu arada Türkiye'nin 1. dünya savaşı sonrasında maruz kaldığı durumları, Bosna Hersek, Müslümanları'nın savaş öncesi ve sonrasını, Afganistan'la ilgili görüşlerimi kendisine aktardım.

Bunun üzerine şunları söyledi.

Müslümanlar nerede bir devleti ele geçirir gibi duruma gelseler; başta İsrail olmak üzere Amerika, İngiltere ve Rusya hemen, kendilerinin istediği bir hükümet kuruluncaya kadar, orayı asla bırakmazlar. Orada müslümanların bir devlet kumasını istemezler, bırakmazlar. Bu durumda bizim yapabileceğimiz bir tek şey var, o da bunlara bu imkânın tanınmamasıdır. Elimizden geldiği kadar, bu ülkelerin ellerinin kınlanması için çalışmaktız. Ve şu anda biz aramıza giren bu fitneyi, ortadan kaldırmaya çalışarak, bunu başarmaya çalışıyoruz.

26 NISAN 1996 CUMA : Sabah erkenden, saat 6.30 sularında, Yosef ve Mahaç'ı aldılar. Hepimizle tek tek vedalaştılar. Mahaç küçükken bir kaza geçirdiği için, sol gözü hiç görmüyordu.

Progolkoya 8.55'de çıkarıldık. Hava açıktı, fakat henüz erken olduğu için, biraz serindi. İki gündür kardeşim Halit'in telefonunu düşünüyorum, bir türlü hatırlayamıyordum. Sonunda bu gün hatırladım. Halbuki Türkiye'deyken ezberden biliyordum. Bu kadar zor hatırlayacağımı tahmin etmiyordum.

Pazartesi günü türme naçalniğine (cezaevi müdürüne) çıkmaya karar verdim. Eğer müdüre çıkarılırsam, Türkiye'ye kardeşim Halit'e telefon etmeye veya telgraf çekmeye çalışacağım. Kamarada da, ziyaretçisi gelip de telefon açabilecek olan Şahmurat-Maksim gibi kimselere, Kardeşim Halit ve gazetenin telefonlarını yazıp verdim.

Ben, Konya'nın Bozkır kazası Kuşça Köyü'nde doğmuş ve 8 yaşına kadar da köyde kalmıştım. Çocukluğumda, kış aylarında, sığircık denilen kuşları avlamak için, sepet kurardık. Bu sepetleri söğüt dallarından örerdik. Sepetlerin içine ve etrafına buğday daneleri serpererek, sığircıkların sepetin yanına gelmelerini sağlardık. Sığircıklar, her tarafın karlarla kaplı olmasından dolayı, zor yiyecek bulurlardı. Sepetin önündeki buğdayları yiyen sığircık, sepetin içindekileri de yerken, bir çubuk ve ip vasıtasıyla gerdirilmiş bulunan kapak, birden çıparak kapanırdı. Sepetin içinde kapana kısılan sığircık, sepetten çıkmak için çırpınır dururdu. Bütün çabasına rağmen bir türlü sepetten çıkamazdı. Çünkü sepet yere iyice mihlanmıştı. Şu anda kendimi kapana girmiş sığircık gibi hissediyordum. En ufak bir ümide doğru uçup, Türkiye'den birisini getirtmeye uğraşıyordum. ELHAMDÜLİLLAHİ ALA KÜLLİ HAL.

Saat 15.00 gibi, beni Yatak=Matras, Adyal=Battaniye, Prostin=Çarşaf, Kurçka=Bardak, Loşka=Kaşık almak için alt kattaki depoya götürdüler. Depo sorumlusu Azeri beni tanıdı. "Ne oldu ? Seni serbest bırakmadılar mı ?" dedi. Ben de "Üç yıl ceza verdiler" dedim. "Hangi statüyadan ?" diye sordu. "83. statüya, Granica ihfali ve Pul" diye cevapladım. Azeri "Bu statüyadan adamı türmeye salmazlar. Başka bir şeyler vardır " diye söyleyince, ben daha konuşmadım.

Bu gün okuduğum Kuran-ı Kerimden dikkatimi çeken Ayetlerden ikisi: Ankebut Suresi 45. Ayet: Ey Muhammed! Kitaptan sana vahyolunanı oku. Namaz kıl, muhakkak ki Namaz, hayasızlıktan ve fenalıktan alıkor. Allah'ı anmak ne büyük şeydir. Allah yaptıklarınızı bilir.

Ankebut Suresi 57. Ayet: Her Can ölümü tadacaktır. Sonunda bize döneceksiniz. Kuran-ı Kerim'den 13. hatim 450. sayfaya kadar okudum.

27 NISAN 1996 CUMARTESİ : Progolkoya saat 8.20 de çıkardılar. Hava gayet açıktı. Volta atarak marş söyleyerek vakti doldurdum.

Bir kaç gündür, biraz daha yoğunlaşarak, Şah ve Ayvaz'a, çeşitli islami konuları anlatıyorum. İkisi de çok etkilendiler. Bizler de namaz kılmalıyız, kılmamız gerekir diyorlardı. Fakat bir türlü cesaret edip te başlayamıyorlardı. Özellikle Şah "Biz namaza başlayabilir miyiz? Namaza başlarsak, diğerleri bize gülerler mi, gülmezler mi? Hem namaz kılsak, hem anaşa çeksek (esrar içsek) olur mu?" diye tereddüd ediyordu. Ben de: "Sen namaza başla. On onbeş gün sonra, en geç bir ay sonra anaşayı (esrarı) bırakırsın. Anaşa çekmek günahdır. Namaz kılmamak ta günahdır. Anaşa çeksen de namazlarını kılmaya başla. Namazlarını sürekli kıalarsan, bir gün olur anaşayı mutiaka terk edersin." diye telkin ederek namaz kılmaya ikna etmeye çalışıyordum.

Her ikisine, Kuran-ı Kerim'i açarak, Ahiret-Cennet-Cehennem hayatlarını anlatan ayetleri okuyor ve izah ediyordum. Özellikle bu gün, öğleden sonra ve akşam, saatlerce bu mevzuları anlattım. Daha önceden her kese dağıtılan ve fakat filtrelili içmeyip, yerine Astra veya tütün içip, filtrelili çantama atıyordum. Bir kaç defa, çantamdan bu filtreli sigaradan çıkarıp, ikram ediyor, sohbet esnasında beraberce içiyorduk. Akşam geç vakit idi, bir ara Ayvaz Şah'a: "Sigara çok gelende, Molla'ya 2-3 paket verelim. O saklasın. Bizde olunca hamısını içiyoruz. Bak Molla saklamış içiyoruz" dedi.

Şah sohbet esnasında bir ara: "Ben çıkanda, bütün familyamı (ailemi) toplayacağım. "Sizler hamınız namaza başlamazsanız ben yemek yemirem. Onlar namaza başlayana kadar yemek yemeyeceğim. Hamısını namaza başlatacağım. Şkolaya (okula) da gidip, muallimlere de söyleyeceğim. Benden hamısı gorkarlar. Onların hamısını namaz kılmaya zorlayacağım." diyordu. Ben de, aç kalmasının doğru olmyacağını izah etmeye çalıştım. Namaza, kendisi ve çevresini başlatma konusunda çok kararlı konuşuyordu. Ruslar bizi yıllarca aldattılar. Balacaları namaza başlatmak için, muallimlere gidip anlatacağım, onları zorlayacağım. Ben Şkoladayken muallimler "Allah yoktur. Nerede? Varsa gösterin" diyorlardı, diye okul yıllarını anlatmaya başladı. Çıktığı zaman okuldaki muallimler bu söylediklerini yapmazlarsa, zor kullanacağını anlatıyordu. Ben de zor kullanırsa, tekrar türmeye basabileceklerini (hapsedeceklerini), bunun için de, iyilikle güzel güzel anlatmakla da, olabileceğini anlatmaya çalıştım. Kuran Kursları açabileceğini, böylelikle balacalara öğretebileceğini, bu yolun daha kolay olduğunu anlatmaya çalıştım. Kuran Kursu açma konusunda ben de yardım edebilirim diyerek, kendisini iknaya çalıştım. Bu minval üzere gece yarısına kadar konuştuk. Kuran-ı Kerim'den 13. hatim 522. sayfaya kadar okudum.

28 NISAN 1996 PAZAR : Bu sabah progolkoya saat 8.50'de çıkardılar. Diğerlerinden daha geniş bir havalandırma alanına çıkarmışlardı. Meğer arama yapacaklarmış. Hepimizin yüzünü duvara çevirmemizi söylediler. Dört koldan tabiriyle, dört çisavoy ayrı ayrı, tek tek aramaya başladılar. Diğerleri de, güvenlik tertibi almışlardı. Herkesin üzerini, en ince detayına kadar anyorlardı. Hatta kilotlarını bile indirtiyor veya silkeliyorlardı. Sıra bana geldiğinde, Şah beni arayacak çisavoya: "Bu adam Molladır. Bu yahşi bir insandır. Namaz kılar. Bu, donunu çıkartmaz, çıkartmaya kalkarsanız kıskırır, bağıır çağırır." diye Azerice söyledi. Meğer beni arayacak olan çisavoy, Azerice biliyormuş. Beni doğru dürüst aramadı bile. Bu gün koğuş nöbetçisi Demir imiş. O'nu götürüp, O'nun nezaretinde kamarayı da aramışlar. Kamaraya döndüğümüzde, sanki oraya havan mermisi düşmüş gibiydi. Yatakları ve torbalan, o yana bu yana dağıttıkları gibi, kimi yerlerini yırtmışlardı. Benim torbamda bulunanların bir kısmı, benim yatağın üzerine, bir kısmı Utkir'in yatağının üzerine, diğer bir kısmı da yerlere atılmıştı. Allah bunların belasını versin. insan olan bir kimse, böyle aramaya yapmaz, bu kadar dağıtmazdı.

Şah'a üç tane kalem yapmışlardı. Bunun en küçüğünü aldıklarını farkettiler. Çisavoyu kapıya çağırdı, kaleminin alındığını ve hemen getirmelerini söyledi. Beş dakika sonra, çisavoy elinde kalemle gelmişti. Şah'dan çekindikleri belliydi. Şah ne derse hemen yerine getiriyorlardı.

Üç gündür, sigaramız yok. Oradan buradan geliyor. Bu gün hiç kalmamıştı. Moralim çok bozuk, canım çok sıkılıyor. Sigara bu sıkıntıyı biraz olsun dağıtıyordu. Gazete kağıdına tütün sarıp içmek de, beni artık öksürtüyordu. O'nun için bir aydır, hiç içmiyordum. Bu gün dayanamadım, her şeyi göze alıp, bir tane sardım içmeye başladım. İçtikten sonra hemen, tesirini göstermeye başladı. Öksürmeye başlamıştım. Fakat yine de sabredemiyordum. Cezaevine düştüğümünden beri, en sıkıntılı günlerimden birisini yaşıyordum. Mohaçkale C.U.Z.O -1 de, Arap arkadaşann uyarısıyla terk ettiğim, tavla oynamaya bu gün tekrar başladım. Tavla oynamak, biraz olsun can sıkıntısını gideriyor, dağıtıyordu.

Bu gün, Kuran okumayı şeytan çok engelledi. Canım çok sıkılıyordu. Bu can sıkıntısı esnasında, Kuran okumak içimden gelmiyordu. Bu yüzden, sabah erkenden bitirebileceğim miktarı, ancak öğleden sonra, 15.30 sularında tamamlayabildim. Böylece 13. hatmi de tamamlamış oldum. Elhamdülillah. Hemen 14. hatme başladım.

Kuran-ı Kerimden 14. hatimden 10. sayfaya kadar okudum.

29 NISAN 1996 PAZARTESİ : Sabah kotrolüne geldiklerinde, görevlinin Türme Naçalniği ile görüşeceklerin listesine adımlı yazdırdım. Eğer Naçalniğe=Cezaevi Müdürüne çıkabilirsem, Türkiye'ye telefon açtırmaya veya fax çekmeye, yahut ta

telgraf çekirtmeye çalışacağım. İnşallah yaptırabilirim. Müdüre çıkarsam, Türkiye'ye göndermeye çalışacağım mesaj :

Başkasına Ulaşırsa Halit Tekin'e ulaştırısın

Bakü Fax : İstanbul Fax:

Kardeşim Halit

Biz şu anda 1.5 aydır Derbent Sizo-Dıva denilen bir türmedeyiz (hapishanedeyiz). Bize 10.4.96 da üç yıl verdiler. Ben ne Timur'lara ne de Mohaçkale'de bizim işimizle ilgilenen Haliyet denilen kimseye artık inanmıyorum. Sana bu mesaj ulaşır ulaşmaz, nereden bulursan bul, on bin dolar bul ve vize alarak, paranı da girerken yazdırarak buraya gel. Benimle görüşmek artık serbest. Görüşmeden de hiç bir işe girişme. Eğer sen gelemezsen, Dayım (Recep) veya gelebilecek bir insan bul gönder. Para konusunda sana Fuat Susuz veya Yusuf Gül yardımcı olur. Onlardan borç da olsa, al gel. Burada para olursa, olmayacak hiç bir iş yok. Eğer iki aya kadar buraya kimse gelip, çıkmazsak; bizi Rusya taraflarındaki, türmelerden birisine gönderecekler. (Evdekilere şimdilik bir şey söyleme) Bizim gazetedeakilere de güvenim kalmadı, bizi burada terkettiler, arayıp sormadılar. Başkasına havale ederek aranmaz. Başkası işte böyle iş yapar. Bizim çıkmamız yüzde yüz mümkün iken; iyi ilgilenilmediği için, 3 yıl ceza aldık. Zaten daha fazla veremezlerdi. Burada infaz yasası da yok, 3 yıl yatıyorsun. İmkânsızlık ve sıkıntıları yazacak kağıdı bile, başkalarından aldım. Allah'a emanet olun. Her şeye rağmen Elhamdülillahi Âla Külli Hal.

M.Ali

Progolokoya saat 9.20'de çıkardılar. Tekbirlerden sonra, Ayvaz nereden buldu bilmiyorum, bana bir Astra sigarasını uzattı ve: "Al Molla! Çekerik" dedi. Sigarayı bana ikram ediyordu. Çekenik diye de "Önce sen çek, yarısını da bana bırak" demek istiyordu. "Çekenik" demek bu manaya delalet ediyordu. Ben sigarayı yansına kadar içtikten sonra, Ayvaz'a verdim. Ayvaz kalan sigaranın yansını içtikten sonra, kalan kısmını Derbent'li asıl adı Maksud olan ve Maksim diye çağırılan Azeri'ye verdi.

Ben volta atarak, hafif bir sesle, marş söylüyordum. Demir diye çağırdığımız Cafferof Demirkaya (30) Azeri, bana "Otur biz de dinleyim" der gibi bir işaret yaptı. Ben de duvann dibine oturdum. Önce "Muhammed Rasüldür" marşını daha sonra da sırasıyla "Gurbet O Kadar Acı ki" şarkısını, "Drama Köprüsü ve Dışarda Mevsim Baharmış" türkülerini yüksek sesle söyledim. Demir-Ayvaz-Maksim-Şah ve Abdurrahman yanımda oturmuşlar beni sessizce dinliyorlardı. Ben türkülerini bitirdiğimde Şah, yüksek sesle: "Sağol Muhammed Ali! Sağol!" diye iki üç defa bağırdı. Ben daha sonra tekrar volta atmaya başladım. Volta atarken, bu sefer de bildiğim dua ayetlerini okudum ve uzun uzun dualar ettim. Progolokodan döndüğümüzde saat 10.10 olmuştu. Koğuşa döndükten kısa bir süre sonra, zimmet ederek jilet ve makas verdiler. Traşlar bittikten sonra kime zimmet ettilerse, ondan aynen geri istiyorlardı.

Saat 10.30 gibi 35. kamaradan bize sigara-çay ve şeker gönderdiler. Böylece biraz sigara içme imkanı bulmuş olduk. Hemen tütürmeye başladık. Öğle doğru da, Rajidin'e erzak geldi. Şeker, çay, sigaranın haricinde ev yapımı kızartma patates ve et yemeği geldi.

Havalandırmadan döndükten sonra, Şah ile ölüm ve ölümden sonra dirilmek, hususunda sohbet etmeye başlamıştık. Şah öldükten sonra dirilmeyi bir türlü kavrayamıyordu. Fiziki olarak bunun mümkünatını fehmedemiyordu. Biz ölüp gittikten, toprakta bedenimiz çürüdükten sonra, nasıl tekrar dirileceğiz; diyerek anlayamadığını dile getiriyordu. O'na her sene yeprak ve çiçeklerin, kuruyan ağaçların, tekrardan çiçek ve yaprak açmasını; bir tek buğday tanesinden başak yetişmesini; insanoğlunun da, bir meni iken anne karnında gelişimi, doğmasını, yaşamasını ve ölmesini izah ederek; ölümden sonra dirilme konusunu ayrıntılı olarak izah etmeye çalıştım. Zannediyorum ikna etmişim.

Öğle yemeği ve namazı müteakip de, Şah ve Ayvaz'a namazda okuyacakları Fatiha, ihlas sureleriyle Tehiyyat duasını, namazı nasıl kılacaklarını tarif ederek yazdırdım. Ayvaz biraz daha tezcarlıydı. Namaz kılmaya daha hevesli görünüyordu, Şah ise geç karar veren, ama daha kararlı bir karakteri sergiliyordu.

Kanatime göre Ayvaz, namaza başladıktan sonra, bırakma ihtimali %30 ise Şah da bu oran ancak % 5-10 olabilirdi. Halbuki namaza başlama konusunda ise tam tersine bir oran sergiliyorlardı. Şah 5 Mayıs'a kadar namazı kılmayı iyice öğrenip, ondan sonra başlamayı kararlaştırdı. Ayvaz'ı bir iki defa bu konuda sıkıştırıp sözleştiler. Yani en geç 5 Mayıs'ta namaza birlikte başlamayı birbirine söz verdiler. Bu anlaşmadan sonra da, her ikisi de diğer koğuşlarda bulunan samimi oldukları arkadaşlarına; namaza başlama kararlarını yazdılar. Mektub yazdıkları kimselerin de içki, esrar vb. kötülükleri terkedip namaza başlamalarını tavsiye ediyorlardı. İkisinde de bu karara varmanın sevinç ve heyecanı, gerçekten görülmeye değerdi. Tıpkı çocuklar gibi seviniyorlardı. İkisinin sevincini ben tarif etmekten aciz kalıyorum. Hani bir söz vardır "O bir haldir, anlatılamaz; ancak yaşayan bilebilir" ilkindin sırasında baktım Ayvaz ve Şah ikisi birlikte sohbet edip; namazda ne okuyacaklarını ezberlemeye çalışıyorlardı. Bir ara hararetili hararetili konuştuklarına şahid olunca, yanlarına gittim. Şah, Ayvaz'a geçmiş günahlarına kefaret olması için, Hacc'a yürüyerek gitmeyi teklif etmiş. Ayvaz da kabul etmiş, bunu müzakere ediyorlardı. Ben 'Yürüyerek gitmeniz çok zor olur, hiç olmazsa bisikletle gitmeniz, biraz daha az sıkıntılı olur' diyordum. Şah benim bu teklifime 'Bizim geçmişte işlediğimiz günahlara, hiç olmazsa bu şekilde çektiğimiz sıkıntı ile, affettirmeye çalışalım. Ne kadar sıkıntı çekersek, Allah o kadar günahımızı affeder' diyordu. Şah, dışarıya çıktığımızda sen, ben ve bir iki kişi daha, ortak ticaret yapalım. Bu ticaretimizden bir kısmı ile, Medrese açıp, balacalara Kuran öğretelim' diyordu. Bu konu üzerinde, bir saat kadar konuştular. Ben de çıkmam nasib olursa, kendilerine yardımcı olacağıma dair söz verdim. Bu gün çok bereketli oldu. Morali biraz yerine geldi. Kuran-ı Kerim'den 14. hatim 44. sayfaya kadar okudum.

30 NISAN 1996 SALI=VTORNIK Türmede 180. Gün: Sabah namazı için, Şah beni kaldırdığında elinde, namazı nasıl kılacağını neler okunacağını yazdığı defter vardı. Ben abdest alırken, onu okuyordu. Demekki gece hep bunu okumuştum. Ben ezan okurken, benim yanıma gelip, bana eşlik ederek, fakat biraz kısık sesle ezan okudu. Namazdan sonra, yaklaşık bir saat kadar, Kuran okudum. Pencerenin dibindeki ve daha çok Kaipov Hüseyin'in yattığı yatakta, elinde defter öylece uyuya kalmıştı. Şah'ın bu halini görünce, bayramda çocuklar aklıma geldi. Tıpkı arefe günü bayramlıklarıyla beraber uyuyan çocukları andırıyordu. Şah'dan etkilenen bir kaç kişi daha, namaz kılmayı öğrenmeye başladılar. Alik ve Narik, en istekli olarak dikkatimi çekiyordu. Allah sayılarını artırsın. Allah hepimize hidayet versin.

Bu gün zannediyorum Kurban Bayramı'nın birinci günü. Yavrularımın, bu bayramda da, boyunları bükük kaldı. Rabbim onlara bol sabırlar ihsan etsin. Gönüllerine ferahlık versin. Amin.

Burada bayram olup olmadığı belli bile değildi. Çocuklarımla resmine baktım. Mektubu defalarca okudum.

26 Nisan 1996 günü, kamaraya gelen Menafov Artek Eşrefoviç 22 yaşında bir Lezgi. 3 Ocak 1996'da Magaramkent'de 112. (Döverek adam yaralamak) ve 192. madden (Polise karşı gelmek) tutuklanıp, iki gün, Kepeze'de kalmış ve 5 Ocak 1996 günü, Derbent C.U.Z.O -2'ye (Sizo Diva) getirilip, 6. koğuşa konulmuş. Bir ay orada kaldıktan sonra, 13. koğuşa verilir. 26 Nisan 1996 günü, Magaramkent'de mahkemesi olmuş ve 5 ay ceza almış. "Haziran 1996 günü çıkacak. Magaramkent'de muhakeme edilirken, Azeri Ali Baba ve iki tane Çeçen ile Kepeze'de birlikte kaldığını anlattı. Azeri, Ali Baba'ya 6 yıl, iki Çeçen'i bıraktıklarını, bir Çeçen'i hastahaneye götürdüklerini, daha sonra O'nunda muhakeme edileceğini ve muhtemelen serbest bırakılacağını söyledi. Talip'le bir süre 13. kamarada birlikte kaldığını anlattı.

Artak SOLHOZ (Kooperatif) da çalışıyormuş. Solhoz 'da salatalık, domatez vb. mevsimlik sebze yetiştiriliyormuş. Artek, yetiştirilen ürünlerin, sandıklama işinde çalışıyormuş. Aylık olarak aldığı ücret de 30.000 Ruble olduğunu belirtti. Bu aylığı da iki kişinin işini yaptığım için alıyordum. Yoksa aylık ücret 15.000 Ruble diyordu. İkinci bir işte daha çalışmadan, geçinmenin mümkün olmadığını söyledi. 13 Ocak

1996 günü düğünü olacakken, On gün öncesinden tutuklandığından dolayı, düğünü geriye kalır. Çıktığımda düğünü yapacağım diyordu.

Kamaranın eskilerinden olanlardan birisi de, GAPIZOV MUHTAR KAZIMBEKOVİÇ (25) yaşında bir Dargin. Önceleri söylemek istemediği için neden düştüğünü, nerede oturduğunu yazamamıştım. Ancak şimdi anlattı. Anlattığı doğruysa, cezaevi tabiriyle itler (polisler), kendisine zorla hırsızlık suçu kabul ettirmişler. Güya, oturduğu şehir olan, İzberbaş da hırsızlık yapmak gayesiyle bir eve girmiş. Evde bulunan kıymetli Norkovi= Kürklerden 10 milyon Ruble değerinde eşya çalmış. Önce kendisinden İzberbaş kepezesindeyken, para isterler, bu istedikleri parayı itler'e (polise) vermeyince, Sergo Kalinski Rayon'a götürürler. Oradaki kepeze, dübinka=sopalarla döverek, kendisine zorla hırsızlık suçunu kabul ettirdiklerini anlatıyordu. Davut Ahmethan isimdeki suç ortağı, suç kabullenmiş ve yargılanmada 1.5 yıl ceza almış. İki suç ortağı Rusya'ya kaçmış. Buna da çaldıkları Norkovi= Kürklerin değeri kadar 28 Milyon Ruble para cezası ve 6 yıl da hapis cezası vermişler. Bana anlattığı bu hikayeye göre, kendisi suçsuz olduğunu söylüyordu. Fakat anlattıklarından sonra, bu işi yaptığını zannediyordum. Her şeye rağmen Muhtar iyi, mert birisine benziyordu. Kamarada kimseye karşı haksızlık yapmıyor ve haksızlık yapana karşı duruyordu. Bana karşı da hürmetliydi. Öğle yemeğinden sonra, önce Şah, sonra da Ayvaz yıkandılar. Daha sonra da tüm giyeceklerini yıkadılar. Şah, kendisine yazdığım, Cevşen'i boynuna astığı ipi bile yıkadı ve bana: "Her şeyi temizledikten sonra namaza başlamalıyız. Her şeyimiz temizlenmeli" diyordu. Ben de: "İnşaallah önceki günahlarınızın hepsini Allah temizleyecektir, affedecektir" dedim. Yıkama ve yıkama işleri bittikten sonra, ikisi ilk namazlarını kıldılar. Allah ömürlerinin sonuna kadar namazda daim eylesin. Ayvaz ve Şah'dan sonra, Alik ve Narik de yıkandılar ve onlar da ilk namazlarını kıldılar. Elhamdülillah ki böylece bu kamarada 5 kişiyi namaza başlatmış oldum. Zannediyorum bir iki haftaya kalmaz, 3-4 kişi daha namaza başlar. Yeni başlama ihtimali olanlar Maksim diye çağınlan Maksud, Nasruddin, İlhan, Nureddin ve zayıf bir ihtimal de olsa, Muhtar'dı.

Bu gün kamaraya bir kişi daha getirdiler. Derbentski Rayon, Pasalok Bilici'den getirilen bu şahsın ismi Tahir Magammedoviç (42) ve Lezgi'ydi. Cafferof Demirkaya (30) isimli Azeri'ye bol miktarda erzak geldi. Kendisine gelen Cosmos sigaralarından bir paketini bana vererek: "Molla bunu özüne al. Sana helal olsun." dedi. Ben almak istemedim ve reddettim. Demir ise vermekte ısrar ediyordu. Ben de diğer arkadaşlara kaşı, haksızlık olur, ayıp olur diye ısrarla almak istemiyordum. Çünkü koğuşa gelen yiyecek ve içecek her şey ortak idi. Yani birisine gelen yiyecek ve içeceği, ortaya koyduktan sonra, o nesne artık, koğuşun oluyordu. Demir bana "Bu daha benim öz malım, ben sana vermek istiyorum" diye üstelleyince; teşekkür ederek aldım.

Kuran-ı Kerim'den 14. hatimden 126. sayfaya kadar okudum.

01 MAYIS 1996 ÇARŞAMBA: Havalandırmaya saat 8.20 de çıktık. Marş söyleyip, dualar ettim. Dönerken, saat 8.50 yi gösteriyordu. Bu gün de, Şah ve Ayvaz'a Ahiret-Cennet-Cehennem konularında gün boyu konuştuk. Şah'a, namazı nasıl kılacağını ben tarif ettim o da, yeni bir kağıda yazdı. Konuşmalarımızdan arta kalan zamanlarında, bunu okuyordu. Her şeyi hemen öğrenmek istiyordu. Tez canlı birisiydi. "Ben bir şeye başladım, hemen ve en iyi şekilde öğrenmeliyim" diyordu. Söylediğim her şeyi, hemen yazıyor ve onu en iyi bir şekilde öğrenmeye gayret ediyordu. Uykunun haricindeki tüm zamanını, elindeki defterini okumakla geçiriyor veya bana anlamadıklarını sorup öğrenmekle dolduruyordu. Gün ve gece boyu, Şah ve Ayvaz'a anlatıyor ve sorularını cevaplıyordum. Bu yüzden de bu gün, pek fazla Kuran okuyamadım. Nöbetçilere sorarak, bayramın birinci gününün, 29 Nisan 1996, olduğunu öğrendim. Bayram mı değil mi? Hiç farkedememişim. Öğleden sonra, Talip'den bayram hediyesi olarak, bir kalemlilik ve mesaj aldım. Mesajında şöyle diyordu:
Bismillahirrahmanirrahim

Sayın Müdürüm Kurban Bayramı'nı tebrik ederim Allah önümüzdeki bayramlarda, çocuklarımızdan, evimizden, sevdiklerimizden ayrı bırakmasın.

C.U.Z.O - 2 Talip Özçelik

Akşam da Samir'den de bir mesaj geldi:

Bismillah

M.Ali Abi Kurban Bayramın mübarek. Allah tüm müslümanlara ve bizlere hayırlara vesile kılsın, inşaallah tezlikle ailenle ve çoluk çocuğunla bayram kutlayasan. Allah Talip Abi'den de razı olsun, bayramı hatırlatmasaydı unutmuştum. Abi duyduğuma göre iki kişinin de Şah ve Ayvaz'ın namaz kılmasına vesile olmuşsun, çok sevindim. Allah senden de onlardan da razı olsun. Hamının (herkesin) Kurban Bayramı'nı tebrik et ve selam söyle. Namaza yeni gelen arkadaşlarında Allah namazlarını kabul eylesin. Selamün Aleyküm. Kardeşin Samir Çok meşgul olduğum için, ikisine de cevap yazamayacağımı telefonla (kalorifer borusuyla yapılan özel konuşma metodu) bildirdim. Bu gün burada 1 Mayıs tatili vardı. Devlet daireleri çalışmıyordu. Kuran-ı Kerim'den 14. hatimden 160. sayfaya kadar okudum.

02 MAYIS 1996 PERŞEMBE: Sabah ezanı okumak için kalktığımda, bir kaç gündür olduğu gibi, bu gün de Şah'ı kaldırdım. Şah benimle beraber, biraz daha kısık sesle ezan okuyordu.

Ezanı bitirdiğimde Talip'in sesi duyuldu: "Müdürüm Selamün Aleyküm" Ben de: "Aleyküm selam. Talip nasılsın iyi misin? Gönderdiğin kalem için çok teşekkür ederim." dedim. Talip: "Müdürüm, koro ile ilahi söylendiğini gördüm ve duydum. Ama koro ile ezanı ilk defa burada duydum" diye gülererek bir espiri yaptı. Ayvaz gece geç yattığı için olacak, namaza kaldırırken biraz nazlandı. Ama yine de kalktı.

Şah, namazı kıldıktan sonra, benden kardeşim Halit'in, gazetenin ve Bakü'deki dostum Timur'un telefonlarını alarak, defterine ihtimamla yazdı. Daha sonra da şunları söyledi: "Ben çıktıktan bir gün sonra, Nabran'a Atam'ın yanına gideceğim. Oradan Bakü'ye telefon açıp, yanlarına giderim. Bakü'ye vardıktan sonra da gardaşın Halit'e telefon açıp, bizzat kendim konuşup, buraya getirmeye çalışacağım. İnşaallah senin tezden çıkman için, elimden gelen her bi şeyi yapacağım. Sen ki beni düz yola saldı. Senin çıkman için elimden ne gelirse yapmam, benim boynuma borçtur." Ben kendisinin taşıdığı bu iyi niyetlerden dolayı, teşekkür ettim. Kuran-ı Kerim'den 14 hatimden 210. sayfaya kadar okudum.

03 MAYIS 1996 CUMA: Havalandırmaya saat 9.50 de çıktık. Hava çok güzel ve güneşliydi. Tekbirlerden sonra, biraz marş söyledim. Daha sonra da Kuran-ı Kerim okudum. Yanım saat kadar orada kaldıktan sonra, kamaraya geri döndürüldük.

Bu gün de 1 Mayıs tatilinin devam ettiğini söylediler.

Tahir Magammedoviç'e (42) bu gün erzak ve sigara geldi. Tahir koğuşa geleli, 3 gün olmuştu. Rızayev Tahir Magammedoviç (42) Lezgi ve 144. satü (hırsızlık suçu) BİLİCİ denilen kasabada tutuklanmış. Hemen mahemeye çıkarmışlar ve 1 yıl ceza vermişler. Direk bizim koğuşa göndermişler.

Svarker=kaynakçılık yapıyormuş. Kerim (9) ve Zavul (7) isminde iki oğlu varmış. Şah artık kendisi namaz kılmaya başladı. Bu güne kadar, benim tarifimle kılıyordu. Akşam yemeği olarak Demir(30)'in Süt-Su-Çay-Tuz ve Su ihtiva eden ve Demir'in tabiriyle "Türme Manago=Türme Çorbasını" içtik. Demir bunu yerken "Birde yağı olsaydı Bomba Manago olurdu" diyordu. Özellikle benim için, değişik lezzette bir yemek oldu. Biz bu çorbayı içerken, Şah'a 17. hata (kamaradan) bir mesaj geldi. Şah'ın namaza başlamasına çok şaşıyorlarmış. Şah onlara yazdığı mesajda "Hamam gününden sonra bizim hatada on nefer namaz kılır olacak" diye yazmış. Gelen mesajda bana hitaben yazılmış bölüm de olduğunu söyledi ve bu bölümü okuyarak tercüme etti. Mesajda bana ait olan bölümde "Selam Türko M. Ali. Cezaevinde alan mahkumların temsilciliğini yapan koğuş ve bu koğuşun temsilcisinin yüreğinden gelen bir selamdır. Sizin koğuşunuzda bulunanları, Allah'ın yoluna saldıgın için, Allah sana kömek (yardım) eylesin. Kuran'da "İnsanların yüreğinin temiz ve Allah yolunda olması" yazılıpdr. Bu hatada (koğuşta) bulunan

herkesten sana selam olsun." diye yazmışlardı. Şah'a da "Sen namaz kılırsın, eve gitmene de 19 gün kaldı; bana dua eyleki benim çabuk mahkemem olsun ve serbest bırakılayım" diye de yazmışlardı.

Şah'ın namaza başlaması bütün cezaevinde duyulmuş ve büyük yankı uyandırmıştı. Şok tesiri yaptığı anlaşılıyordu. Bu da Şah'ın mahkumlar arasındaki konumunu biraz olsun belirtiyordu. Allah inşaallah böyle kafa adamlarını hidayete erenlerinin sayısını artırır. Kanaatime göre, Şah çıktığında, aile ve arkadaş çevresinde de büyük yankı uyandıracak. Bir çok kimsenin inşaallah namaz kılmasına ve hidayetine vesile olacak. Şah'ın hidayete ermesinden sonraki gelişmeler, buradaki sıkıntıları bayağı hafifleten gelişmelerdi. Bu günlerde Çay-Şeker-Sigara kıtlığı yaşıyorduk. Bunların arasında, bu gibi gelişmeler biraz olsun, göğsümü ferahlatıyordu.

Akşam banyo yaptım ve geç vakte kadar sohbet ettik.
Kuran-ı Kerim'den 14. hatım 290. sayfaya kadar okudum.

04 MAYIS 1996 CUMARTESİ: Sabah namazını kıldıktan sonra, Kuran-ı Kerim okuyordum. Her sabah kalk saatinden önce (6.00) yerler süpürülür, sonra da ıslak bezle silinirdi. Suyun büyük bir kısmını, yerleri silme işinde kullandılar. Kalan miktarda, 4-5 kişi abdest alabildi. Su bittiği için, diğer namaz kılanları da, namaza kaldırmadık. İş bittikten sonra, çay demleyen ve silme işini de yapanlardan birisi olan, Azeri İlhan'a: "Yerleri su geldiğiniz zaman süpürüp, silseniz daha iyi olur, herhalde. Su tükendiği için nece neferi namaza kaldırmadık." dedim. İlhan da bana "Olur" dedi. Saat 6.00'da, kalk vaktinde, sular geldi. Bir taraftan kovaları doldurdum, diğer taraftanda su ısıtıyordum. Su ısınınca da, akşam banyodan sonra, su azalmasını diye yıkamadığım, atlet ve kilotu yıkadım. Ben çamaşır yıkarken, namaz kılanlardan bir iki kişi; "Bizi neden namaza kaldırmadın?" diye sordular. Ben de "Suyu yerleri silmek için kullandılar, az miktarda bir şey kalmıştı. Bununlada 4-5 kişi ancak abdest alabildiler. Onun için kaldırmadım" dedim. Bunlar, yerleri silen ve gece yatmayanlarla bu hususta konuşmaya başladılar. Anlayabildiğim kadarıyla, suyun neden yetmediğini tartışıyorlardı. Ben çamaşır yıkarken, kulağım bir taraftan da bunları dinliyordum. Suyun yetmemesini, akşam benim yat saati sırasında, banyo yapmamın sebep olduğunu işittim. Hemen çamaşır yıkamayı bırakıp, Azerice bilen Demir ve İlhan'a: "Ben banyo yaptıktan sonra, kullandığım vidro=kovayı doldururken sular kesildi. Kovayı yarısına kadar doldurabildim. Böylece, akşam, 2.5 Vidro=Kova, su vardı. Suyu benim kullanıp tükettiğimi söylemeyin. İlhan, ben demin yerleri sildikten sonra da sana söyledim. Eğer yerleri süpürme ve silme işini sular geldikten sonra yapsaydınız, herkese abdest alacak kadar su vardı." diye itiraz ettim. Demir, benim bu tirazıma biraz da sesini yükselterek: "Ay kişi sen hatayı (koşu) mescid mi eylemek istirsin? Yerleri herkes yuhlayanda (uyurken) silmek gerek. Su gelende (su geldiği zaman), herkes ortada dolandır, yerler kurumur (kurumaz). O zamanda kişiler, tüberküloz olur." dedi. Ben Demir'in bu sözleri üzerine, ben de biraz sesimi yükselterek: "Herkes uyandıysa, kimse 10 dakika ortada dolanmasın, ranzalarında otursunlar, hiç bir problem olmaz." deyince, Demir yine üstelede: "Sen hatayı (koşu) Mescid eylemek istirsin? Yerleri herkes yatanda yıkamak düzdür (doğrudur) sonra olmaz "Ben bunun üstüne daha fazla konuşmanın, üstelemenin fayda vermeyeceği kanaatiyle, çamaşır leğenine doğru gittim. Tam bu sırada tuvalete olan Şah, tuvaletten çıktı ve Demir'e, Azerice: "Demir! Sen ne danışırsan? Hata (koşu) mescid olanda kötü mü olur? Muhammed Ali düz diyor. Şu geledede hatayı yıkamak daha yahşı olur." diye çıkıştı. Aralarında tartışmaya başladılar. Tartışmaya Alik ve Radik de girince, Rusça konuşmaya başladılar. İyice anlayamıyordum, fakat bildiğim kelimelerden; herkes uyurken, su akmazken, yıkanmayı ve yıkanmamayı tartışıyorlardı. Şah arada bir kovaları göstererek, 2.5 kova su ne oldu ? diyordu. Şah, beni savunuyordu anlaşılan. Böyle tartışılırken, uyuyan Ayvaz da kalktı. Tartışmaya o da katıldı. Tartışma bir müddet daha sürdü ve bitti. Tartışma bittikten sonra Ayvaz benim yanıma gelerek: "Muhammed sen fikirleşme. Biz bunların hamısına koymayık sana balaca bir söz söylesinler." Ben de Ayvaz'a: "Ben akşam banyo yaptıktan sonra vidroyu yarısına kadar doldurdum. Su kutardı. Demin

danıştırlardı ki suyu Muhammed Ali kutardı. 2.5 kova hara gitti ?" dedim. Ayvaz da bana: "Sene kim böyle söyledi bana ayıt (söyle), kim öyle danıştı?" diye ısrarla sordu. Bunun üzerine, arada herhangi bir kötü şey olmaması için isim vermedim ve Ayvaz'a: "Önemli değil. Kabahat bende ki bu kişilerin arasına girip fikrimi söyledim. Gerek ki söylememliydim" dedim. Ayvaz bana yine üsteledi: "Biz bunları koymayız seni inciteler. Sen bana söyle, kim öyle demişti?" bu ısrar karşısında, aralarındaki samimiyeti bildiğim için ve herhangi bir ters olay olmayacağını tahmin ederek: "Ben bilmirem git İlhan'dan soruş. Daha da danışmak istemirem" deyip işime döndüm.

Her yerde olduğu gibi, burada da müslümanların en ufak bir hatasını affetmiyorlar, kendilerinin deve büyüklüğündeki hatalarını görmüyorlardı. Daha bir gün evvel, Alik ismindeki Lezgi, gece saat 12'de çamaşır yıkayıp, 1 kova su bırakmış diğerlerini bitirmişti. O'na kimse bir şey dememişti veya söz konusu bile olmamıştı. Ben o gün O'na ikaz etmeyi aklımdan geçirmiştim. Fakat her şeye karışmış olmamak için, hiç sesimi çıkarmamıştım. Halbuki Demir de, İlhan da, Ayvaz da, Radik de görmüşlerdi. Üstüne üstlük, deminki tartışmada; suyu benim tükettiğimi iddia edenlerden birisi de Alik idi. Daha yeni namaza başladığı ve soğumaması için, bu kabahatini söylemedim. Atalanımız boşuna söylememişler **"Kendi gözündeki merteği görmez, başkasının kaşındaki karaya bahane bulur."**

Havalandırmaya saat 8.20'de çıktık. Marşlar söyleyip volta attım. Hava bayağı iyiydi. Koğuşa dönerken meydan saati 8.50'yi gösteriyordu.

Saat 11.00'e kadar Kuran okudum. Tam yatmayı tasarlıyordum ki, nöbetçiler kapıyı açtılar ve koğuşun badana yapılacağını söyleyerek, herkesin eşyalarını toplamasını istediler. Herkesin eşyalarını toplaması, yaklaşık 15 dakika sürdü. Beklemeye başladık. Yaklaşık 1 saat kadar öylece bekledik. Bunu zulm olsun diye yapıyorlardı. Yataklarımızı ve torbalarımızı, idare binasına doğru giden taraftaki merdivenin başına koyduk. Bizleri de merdiven altındaki bölmeye doldurular. Halbuki isteseler, havalandırma alanına götürebilirler ve orada temiz havada bekletebilirlerdi. Ama zulm olsun diye bizleri merdiven altında tutuyorlardı. Beklemeye başladık. Yaklaşık 1 saat kadar Kuran okudum. Kuran okumak da, sıkıntıyı atmamıştı. Morali çok bozulmuştu. Bir türlü bu haksızlığı havesalam almıyor, sabredemiyordum. Zulm içinde zulm diye buna denirdi herhalde. Her şeye rağmen biraz da, dayanamamanın verdiği sıkıntı ile Rabbime içimden dua ediyordum: "Ya Rabbi! Ne günah işledim ki bize bu zulmün yapılmasını reva görüyorsun? Bize dayanma gücü ve sabrı ver." Bu şekilde, içimden Rabbime niyazda bulunurken, aklıma Bakara Suresi 214. Ayeti geldi: "Sizden önce gelenlerin durumu, sizin başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi zannettiniz?" Böyle sıkıntılı bir şekilde, kâh ayakta durarak, kâh çömelerek (yere oturamıyordum, çünkü yerler hem pis hem de beton idi) bekliyorduk. Bu arada arkadaşlar, 13. koğuş ile, duvardaki delikten konuştular. Önce 13. koğuştan çifir yaptırıp nöbetçinin birisi vasıtasıyla getirttiler. Bir müddet sonra da, 1 paket Astra sigarası gönderdiler içtik. Böylece 3 saat kadar bekletildikten sonra, koğuşa geri getirildik. Koğuşu temizlemeden öylece, boya bulaşığı ile bırakmışlardı. Kamara'nın pisliğini temizlemek için uğraşırken, öğle yemeğini getirdiler. Biz "Bu pislik içerisinde yemeği vermeyin, bizim koğuşa en son yemek getirin. O zamana kadar bizler temizlemiş oluruz" dememize rağmen, yemeği verdiler. Kimisi koğuşu temizliyor, kimisi yemek yiyordu. Ben yerimi temizleyip, yatağımyı yerleştirdikten sonra, tuvaletin yanındaki dolabı temizlemek için uğraşmaya başladım. Birisi beni bırakmadı "Biz temizleriz sen otur yemeğini ye" dedi. Canıma minnet, ben de gidip yemeğimi yedim. Namazımı kıldıktan sonra da, bir müddet Kuran okudum. Kuran okurken, yorgunluktan ve bitkinlikten yığılıp kalmışım.

Saat 18.00'e doğru uyandım. Kalkıp abdestimi aldım. Çay yaptım. Şeker olmadığı için, tuz ile çayımı içtim. Şeker olmadığı zaman, genellikle, çayı tuz ile kılama gibi içiyordum. Ben böyle çay içerken, Rusya zindanlarından, Azerbaycan'a gitmek üzere bir Azeri geldi. İLHAM YAKUBOV BEYTULLAH ismindeki bu Azeri 24 yaşında ve Azerbaycan'ın Şeki şehrinden.

Bu gün sol gözümün, sol tarafında bir ağrı başladı. Sanki arpacık çıkacakmış gibi ağrıyordu. Ayna da çok kötü olduğu için, gözümü pek seçeyordum. Yani yarayı

iyice göremiyordum. Bir kaç gündür hiç bir şeyimiz yok. Kaşe denilen yemek de çok kötü olduğu ve ben uyurken geldiği için ayırmamışlardı. Akşam yemeği olarak bir dilim ekmek, iki yeşil soğan ve şekerli bir bardak çay vardı. Kaipov Hüseyin isimli Dargin, bir kaç gün önce bir kağıda benim için çizmeye başladığı mescid resmini tamamlayıp, akşama doğru verdi. Resmin üst tarafına ben kendim Kuran'dan bir ayet yazdım. Alt tarafında da, Hüseyin kendi el yazısı ile Rusça "Na Pamet Mehmet Ali At Hüseyin=Hüseyin'den Mehmet Ali'ye hediye" yazısı ve imzası vardı.

Akşam Şah'a OPŞİ HATA diye adlandırılan 17. koğuşta kalan, LALAYEV ALİK'den mesaj geldi. Bu mesajda da benim için, bütün koğuşumuzdakilerin yüreğinden Mehmet Ali'ye selam var. Bunu ile, demişler. Şah'a hitaben de "Mehmet Ali bizim konağıdır. Ona iyi hürmet gösteriniz" diye özellikle yazmış olduklarını söyledi. Lalayev Alik 39 yaşında, AGNi denilen bir şehirden ve Lézgi ırkındanmış. Henüz mahkemesi neticelenmemiş. Şah, Cezaevinin şura başkanı olduğunu söylüyordu.

Kuran-ı Kerim'den 14. Hatimden 350. sayfaya kadar okudum.

05 MAYIS 1996 PAZAR: Gece Utkir Bişimof'u Carter=hücreye götürmüşler. Havalandırmaya 10.55'de, en geniş alana çıkardılar. Tekbirlerden sonra marş söylüyordum. Demir, biraz daha yüksek sesle, söylememi istedi. Bir kaç tane marş söyledim. Demir'in haricinde Ayvaz, Şah, Maksim ve bir iki kişi daha dinledi. Daha sonra, yüzünden Kuran okumaya başladım. Sessiz bir şekilde, bir süre okudum. Bir müddet de volta attım. Volta atarken, yine Demir, Kuran-ı Kerim okuyup geçmişlerimizin Ruhuna Fatiha oku deyince, Bakara Suresi 152-157. ayetlerini, yüksek sesle okudum. Bütün koğuş, sessiz bir şekilde, bir kenara çömelerek beni dinlemeye başladı. Sesimi biraz daha yükselterek okudum. Sesimi biraz daha yükseltmemin sebebi, diğer havalandırma alanında bulunanlarında dinleme ihtimalleriydi. Kuran bittikten sonra, uzun bir dua ettim. Duayı da "Şu anda bu koğuşta bulunanların, yakınlarının buralara düşmemesini, buradaki kardeşlerimizin de, bir an evvel buradan sağ salım çıkıp, ailelerine kavuşmalarını, dünya müslümanlarına izzet ve şeref vermesi için gayret gösteren mücahidleri ve ailelerini koruyup yardım etmesini, yüce Rabbimizden niyaz ederek" bitirdim. Bizim koğuş elemanlarının hemen hemen hepsi, yüksek sesle, sağol çektiler. Diğer bir iki havalandırma alanından da "Fatiha, Sağol" sesleri yükseldi. Havalandırmadan dönerken saat 11.25 olmuştu.

Şah'a başka bir kamaradan gelen mesajda, bana da selam olduğunu söyledi. Ve "Bütün kamarlarda seni, danışılar, türmenin her tarafında seni danışılar" diye ilave etti.

Öğle yemeği ve namazdan sonra, gömleği, havluyu yıkadım. Su fazla akmadığından, Pijama-Çorap ve örmeyi yıkamayı, sabaha bıraktım. Gömleği yıkadığımdan ve koğuşun çok sıcak olmasından dolayı, atlele oturuyordum. Bir ara Kuran okurken, birden göğsümdeki kırılaşmayı farkettilim. İlkdefa olarak kırılaşma gözümüne çarpıyordu.

Dün koğuşumuza yeni gelen İLHAM YAKUBOV BEYTULLAH (24)'in hikayesine gelince. İlham Azerbaycan Bakü şehrine 360 km. uzaklıktaki, ŞEKİ' den. Moskova'da yaşarken, 16 Şubat 1993 tarihinde 146 statü (Razboy=Yol Kesicilik, Soygunculuk) 2. cast'tan tutuklanmış. 6.10 1994'de mahkemesi neticelenmiş ve 7 yıl ceza almış. Moskova'nın BUTIRCA CENTRAL ismindeki türmede, 12 Ekim 1994 tarihine kadar kalır. CRASNA PRESNE adı verilen Moskova'nın bir başka cezaevine 12.10.1994 günü nakledilir. 27 Mayıs 1995 tarihinde Volga Grad şehrinin yakınlarında bulunan, ZONA YAR -154 adı verilen çalışma kampına nakledilir. Orada 10 ay yatar. Buradayken, kalan cezasını, Azerbaycan'da çekme istediğini belirten, bir dilekçe verir. Azerbaycan hükümeti nezdinde de, akrabaları ve arkadaşları girişimde bulunarak, bunun Rusya'dan Azerbaycan'a getirilmesi için çalışırlar. Azerbaycan Hükümet yetkilileri tarafından, kaldığı cezaevi yetkililerine, nakil için istenen evraklar gönderilir. Prosedür tamamlanır ve 3 Nisan 1996 tarihinde ZONA YAR-154 Çalışma kampından, Azerbaycan'a götürülmek üzere yola

çıkarılır. 7.4.96'da ASTARHAN C.U.Z.O -1 türmesine gelir. Burada 25.4.1996 tarihine kadar kalır ve 25.4.1996 tarihinde Astarhan'dan yola çıkar. 26.4.1996 günü de MOHAÇKALE C.U.Z.O -1 türmesine getirilir. Burada Noloofka adı verilen, karantina koğuşunda, 7 gün kalır. 4.5.1996 günü de, DERBENT C.U.Z.O -2'ye getirilerek, bizim kamaraya verilir. İnşaaallah buradan da tez zamanda, Azerbaycan'a nakledilir.

İlham Yakubov'a göre, şu anda, Rusya'daki cezaevlerine nazaran burası daha iyi diyor. Yemekler, kurallar burada daha yahşi diyordu.

İlham, ilk olarak 1992 tarihinde, Moskova'ya 380 km. (Trenle 7 saat sürüyormuş) uzaklıktaki SUMOLENSKI şehrinde, 144 statü 3. çast'tan (hırsızlık) tutuklanmış. 6 Ay cezaevinde yatmış. Mahkeme buna 2.5 yıl ceza verir, fakat cezayı tecil eder.

Akşam üzeri, günlük gelişmeleri yazmak için, naylon torbada bulunan tetrayt=defterimi çıkarırken, ilham Yakubov gördü. Ben yazmaya başladım ve tam bu sırada, ilham yanıma gelip, naylon torbayı benden istedi. Yerine de bana, Türkiye'de doktor çantası diye tabir edilen modelde, 6 gözlü, çit çitli, bir çanta verdi. Çantayı almak istemedim ve teşekkür ettim. Ben ne kadar ısrar ettiysem de, ilham almam için ısrar edince, kabul ettim. Kendisine teşekkür ettim. Karşılığında kendisine, hediye edecek bir şeyim olmadığını belirterek, biraz da şaka yollu "Hediye olarak sana, akşam hamail yazarım." dedim.

Akşam saat 20.00 sularında önce ilham Yakubov, Hüseyin Kaipov, Şah'in 35 de bir arkadaşı ve 17. kamaradaki, cezaevinin önde gelen mahkumlarından Lalayev Alik'e hamail yazdım.

Yatacağıma yakın, gözümdeki arpacık, daha büyüdü ve ağrısı da fazlalaştı. Kuran-ı Kerim'den 14. hatimden 446. sayfaya kadar okudum.

06 MAYIS 1996 PAZARTESİ: Sabah namazını kıldıktan sonra, pijama-çorap ve örmeyi yıkadım. Daha sonra da, Maga'ya sorarak, sofranın altı bezini yıkadım. Sabah yemeğini, kendi hisseme düşen şekerin bir kısmını, bir dilim ekmek üzerine serdim, kalanını da çay bardağıma dökceken; Demir kendi hakkını benim bardağıma dökerek "Molla ben kedi hakkımı sana veriyorum. Sen yarım bardak içme, dolu bardak iç" dedi. Ben de kendisine teşekkür ettim.

Maga (Avar) benim için yaptığı ve üzerinde Mehmet Ali-Hasibe Tekin 1996 Türkçe ve Rusça olarak yazı olan bir kalem hediye etti. Kendisine "Ellerine sağlık, Allah Razi olsun" diyerek ve teşekkür ederek aldım.

Progolkoya saat 10.30'da çıktık. Tekbirlerden sonra, bir kenara çömelip, 10 sayfa Kuran okudum. Bir tane de sigara içtim. Dönerken saat 11.00 olmuştu.

Gözümdeki arpacık gittikçe büyüyor, ağrısı dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Saat 17.00'ye doğru da, aynı gözümün alt tarafında şişme başladı.

Akşam Maksim ve Demir'in tavsiyesiyle; mendilime, demlenmiş çayı serdim ve öylece gözüme bağlayıp, yattım.

Kuran-ı Kerim'den 14. Hatimden 446. sayfaya kadar okudum.

07 MAYIS 1996 SALI: Gece saat 2.30 gibi uyandım. Akşam yatarken gözüme, mendilin arasında bağladığım çaylar, kuruduğu için dökülmeye başlamış. Mendili çözdüm. Şişlik biraz olsun inmişti, fakat ağrı halen devam ediyordu. Sabah namazına kalktığımda ise, ağrı da azalmaya başlamıştı.

Progolkoya çıkarken meydan saati 8.20'yi gösteriyordu. Tekbirlerden sonra, volta atmaya başladım. Bir süre sonra da Ayvaz: "Muhammed gel, sana biraz ZARAFAT yapayım" diyerek çağırdı. Bir süre fıkra anlattı. Bir ara hoşuma giden, fıkranın birinden sonra, yüksek sesle bir tekbir getirdim. Benim bu tekbirime, başka bir havalandırma alanından cevap geldi. 39. koğuşta Taliplerin yanında kalan YAŞAR ismindeki Azeri, getirdiği tekbirden sonra, benim hal hatırımı sordu. İyi olduğumu söyledim ve kendisinin hal hatırını sordum. Hal hatır sorma faslı bittikten sonra, yeniden bir tekbir getirdim. Tekbirin akabinde Ayvaz "Humeyni Rehber" diye bağırınca, bizim kamaradan bir kahkaha yükseldi. Bende bu kahkaha arasında, bir defa daha "Humeyni Rehber" diye bağırdım. Havalandırma süremiz bitip de kamaraya dönerken saat 8.55 olmuştu.

Kamaraya döndükten yarım saat sonra Şah, Kuran'dan kısa dua ayetleri öğrenmek istediğini söyledi. Ben de bunun üzerine, Kuran-ı Kerim'den Araf suresi 188-Tevbe Suresi Son ayetini-Enam Suresi 162 yi okudum. O da KRİL harfleriyle yazdı. Bunları namazdan sonra veya diğer zamanlarda okumak için öğrenmek istiyordu. Radyonun 15.00 (Pitnas Çisof) duyurusundan 5 dakika sonra, 14. hatimi bitirmek nasib oldu. Müteakiben de 15. hatme hemen başladım. Elhamdülillahi Ala Külli Hal Tahir Magammedoviç (42) isimli Lezgi'ye bu gün bol miktarda erzak ve sigara geldi. Böylece bir kaç gündür çekmekte olduğumuz sigara sıkıntısı sona erdi. Eğer yeni sigara gelmezse, iki en fazla üç gün sonra, bunlar biter, yeniden sıkıntı başlar. Dağıstanlıların en önemli özelliklerinden birisi, tutumlu olmamalarıydı. Bu kanaate cezavinde sahip oldum. Ellerinde bulunanı hemen yiyip bitiriyorlar, yarına bir kısmını saklayalım diye, bir düşünce asla taşıyorlardı.

Saat 17.00'ye doğru Musayev ilham (30) isimli Azeri, namazda neler okunacağını ve nasıl kılınacağını öğretmemi istedi. Koğuşa geldiği günün, ertesi günündenberi, namaza başlaması için nasihatler ediyordum.

Telkinlerim, Allah'a şükür tesirini göstermeye başladı. Defterimde kala son yaprak olmasına rağmen (günlük notlar tutuyordum) ilham'ın namaza başlamasını daha önemli bulduğum için, koparıp verdim. Namazı nasıl kılacağını yavaş yavaş tarif ederken, O defterine Rusça olarak yazıyordu. Daha sonra da, namazda okuyacağı sure ve duaları okudum, o da yazdı.

Allah nasib ederse yarın hamam (banyo) günü, inşaallah İLHAM-MAKSİM-NUREDDİN (NURİK)- ABDURRAHMAN-NARİK (NASRUDDİN) yıkandıktan sonra namaza başlayacaklarını tahmin ediyorum.

ŞAHVERDİYEV ŞAH MURAD (29) isimli Lezgi, her gün benden, yeni yeni şeyler soruyor, İslamı öğrenmek için büyük gayret ve samimiyet gösteriyordu. Öğrendiklerini de, bu kamarada olsun diğer kamaralarda olsun, arkadaşlarına öğretmeye çalışıyordu. Diğer kamaralardakilere günde beş altı tane, mesaj yazıp gönderiyor, onlardan gelenlere cevaplar yazıyordu. Bu gün söylediği şu sözler bana çok ilginç gelmişti: "Namaz kıldıktan sonra içimde bir ferahlık, rahatlık hissediyorum." Bu gün, kamarada bulunanı bir kaç kişiye daha, bunu söylediğine kulak misafiri oldum.

Bana da 23 Mayıs'ta çıktıktan sonra, ilk gün Ağabeyi ile Türme Naçalniği'ne gidip, benim içi konuşacağını, bizleri etap göndermemesini, "Türkiye'den yoldaşları gelip sizlerle konuşacaklar " diyeceğini; daha sonra atasının evine, Azerbaycan NABRAN'a gidip, orada bir iki gün kaldıktan sonra, Bakü'ye giderek, Türkiye'ye kardeşim Halit'e telefon açıp, O'nu getireceğini, kısacası; benim çıkmam için, elinden gelen gayreti, göstereceğini söylüyordu. Bunları söylerken, yüz hatlarından, samimi olduğu gayet net anlaşıyordu.

Şah'ın bu haleti ruhiyesi bende; fıtraten temiz olup fakat kendilerine tebliğ ulaşmadığı için, bazı insanların, müslümanların yanlış yola sapmalarında, bizlerin ne kadar sorumlu olduğunu gözlemliyordum. Biz Türkiyeli müslümanlar olarak, gelip Dağıstan'da bu insanlara tebliğ etmeyi, İslam'ı anlatmadığımız için acaba Allah'a olan hesabımızı nasıl verecektik? Acaba bize düşen sorumluluk ne kadar? Allah bizi bu hususta, ne kadar sorumlu tutacaktı? Bütün bunları düşünmek, üzerinde kafa yorup, bu insanlara tebliği ulaştırmak için, mutlaka bir şeyler yapmak gerekiyordu. ŞAH-AYVAZ ve DEMİR, yeni gelen her şeyden, önce bana ikram ediyorlardı. Bazen Demir kendi hakkını bile, bana vermek istiyor, ben ısrarla kabul etmek istemediğimi söylememe rağmen, zorla bana veriyordu. Bütün bunlara rağmen, DEMİR'e pek ısınmıyordum. Sanki bunları, bir şeye binaen yapıyor gibi hissediyordum.

ŞAH' a, "Kitap yazacağım için, benimle ilgili olarak; iyi kötü ne gördüysen, bu görüş ve kanaatlerini yazmanı istiyorum, bunu da kitabımda yazmayı düşünüyorum, yazar mısın?" diye sordum. Şah: "Olar, ne için olmasın? Çıktığımdan birkaç gün sonra yazar sana ulaştırırım. Ben senden kötü bir şey görmedim ki. Sen kamaraya gelende, bi dene MAGA namaz kılıyordu. Hindi (şimdi) 6 nefer namaz kılırık. Bir neçe güne, 5 nefer daha inşaallah namaza başlar. Bunları sen düz yola saldın." dediğinde içime bir ferahlama geldi. İçimden de ELHAMDÜLİLLAH dedim. ŞAH'a da: "Ben anlattım, Allah da nasib etti. İnşaallah benimle ilgili yazarsan, yazdıklarını

ve varsa bir de fotoğrafını, Bakü'deki dostum Timur'a ulaştır. O bana ulaştırır." dedim.

Gece yine mendile çay serip gözüme bağlayarak yattım. Kuran-ı Kerim'den 15. hatim 30. sayfaya kadar okudum.

08 MAYIS 1996 ÇARŞAMBA: Dün Tahir'e gelen kahveden, akşam bir bardak içmiştim. Sabah da namazı kıldıktan sonra, bir bardak yapıp içtim. Çoktanberi kahve gelmiyordu. Rabbim bizi her gün, hem varlık hem de yokukla imtihan ediyor. Ya Rab bize bu imtihanı kazanma sabrı ve sebatı, dayanma gücü ver. Sen Rahman ve Rahimsin.

Havalandırmadan önce, kamaradakiler hamama gittiler. Ben gitmeyeceğim için ve yalnız da kamarada bırakmadıklarından dolayı, yanımda DEMİR ve KAİPOV HÜSEYİN banyoya gitmediler. Progolko'ya saat 11.25'de çıktık. Şah ile havalandırma süresi boyunca sohbet ettik. Özellikle musibetlere sabretme mevzusunu konuştuk. Koğuşa dönerken saat 11.55 olmuştu. Maksim-Nurik ve Narik koltuk altlarını falan traş ederek, temizliklerini yaptılar. Böylece, kendilerince namaz kılmaya hazır hale gelmişlerdi. Öğle yemeğinden sonra da, nasıl abdest alacaklarını, tek tek öğrettim. Öğle ezanını okuduktan sonra, önce Maksim'e, öğle ve ilkindi namazlarının farzlarını nasıl kılacağını öğrettim. MAKSİM, şii bir ailenin ferdiydi. Kendisine sordum. Şiilere göre namaz kılmayı öğrenmek istediği için, öyle öğretmeye başladım. NARIK ve NURIK ise, sünni kökenli bir ailenin fertleri oldukları için, sünnilerin namaz kılış şekillerini öğrettim. Daha sonra da kendim öğle ve ilkindi namazlarını kıldım. Böylece kamarada benimle birlikte, 9 kişi namaz kılmaya başladık. Koğuş çok dar olduğu için, cemaatle namaz kılmaya, hiç müsait değildi. Azeri İlhan Musayev ve Lezgi Abdurrahman da başlayabilirlerdi. Öyle görünüyordu. Koğuş adeta bir medrese olmuştu. Her kes bir köşeye çekilmiş, bilen birisinden namaz kılmayı ve namazda neler okunacağını öğrenmeye çalışıyordu. Şah ve ben yeni namaza başlayanları tek tek tebrik ettik. İnşallah bu ibadeterinde daim olurlar. Elhamdülillahi Ala Külli Hal.

Öğleden sonra saat 15.00 sularında Şah'a küçük kardeşi GAYDAR (Haydar ismini böyle telaffuz ediyorlardı) erzak getirdi. Erzak içinde Şeker-sigara ve çay çok olması herkesi sevindirdi. Gelen sigaraların hepsi, üstüne üstlük filtreli cosmos idi. Yeni gelen bu filtreli sigaradan, hisseme dağıtılanları içmeyip, ortaya konulmuş ve fazla miktarda bulunan Astra sigarasını içtim. Filtreli iki Cosmos sigarasını da nöbetçiden rica ederek 40. koğuşta bulunan ZUBAYRUYEV ve adaşım MAGAMMED ALİ'ye gönderdim. Onlardan sigaraları aldıklarına dair, penceredeki ip vasıtasıyla mesaj geldi. Mesaj'ın bir kısmı ingilizce, bir kısmı da Rusça'ydı. Saat 21.00 sularında gelen mesaj şöyleydi :

Good Evening! Magomed Ali how health, mood news what you. Thank za cigaret. Celam bepalbe 38 x, At bpatbe 40 x
Magammed Ali Kikos talt.

Tercümesi şu olabilir:

İyi Akşamlar! Mehmet Ali Nasılsın? Günlerin nasıl geçiyor. Sigaralara teşekkür ederiz. 38. x (hatada-kamarada) koğuşta bulunan arkadaşlardan 40. x (kamarada) koğuşta bulunan arkadaşların hepsine selam. Mehmet Ali-kikos. Gelen mesaj çoğunlukla olduğu gibi bir sigara kağıdına yazılmıştı. Astra sigarası paketine yazılmış olan bu mesaj, yakalanabilir diye okuyup, yazdıktan sonra yırttım. Kikos kelimesini Magammed Ali-kendine has bir üslub ve mana da kullanırdı. Kullanıldığı ortama ve zemline göre bir mana ifade ediyordu. Sadece Magammed Ali'nin kullandığı bir kelimeydi. Ruslar böyle bir kelime kullanmıyordu. Nasruddin (NARIK diy çağırılıyordu) içimizde en genç olan ve namaza başlayan idi. Namaz kılarken heyecanlanıyor ve şaşırıyordu. Ben bu yanlışını düzeltmek için gayret ediyordum. Namaz dışında, Fatih ve İhlas'ı iyi ve doğru okumasına rağmen, namazda, heyecandan olsa gerek, genellikle şaşırıyor ve yanlış okuyordu. Bir iki güne kadar bu heyecanının kalmayacağını, namazda da güzel okuyacağını telkin ederek, kendisini teselli ediyordum.

Bu koğuşa geldikten sonra, ilk namaza başlattıklarımın olan Hüseyin, defterine diğer kısa sureleri de yazdırmıştım. Kendisinden bu gün Felak ve Nas sureleri ile

Salli-Barik dualarını dinledim, gayet güzel okuyordu. Bunları namazda da okuyabileceğini söyledim. Bir iki gün içerisinde, bir kaç tane daha sure ezberleyeceğini zannediyorum.
Bu gün gözüm tamamen iyileşti. Elhamdülillh.
Kuran-ı Kerim'den 15. hatim 110. sayfaya kadar geldim.

09 MAYIS 1996 PERŞEMBE: Havalandırmaya saat 10.05'de çıktık. Volta attıktan sonra, biraz Ayvaz ile şakalaştık. Bir kenara çömelip, 10 sayfa kadar Kuran okudum. Şah yanıma yaklaştı ve bana: "Bizi bağışlayasın Muhammed, dünyanın çok fikirleşmişti. Onun için de çekmiştik" dedi. Meğer akşam ben yattıktan sonra, 4-5 kişi esrar çekmişler, onun için benden özür diliyordu. Ben de kendisine: "Estağfirullah, benden değil, Allah'dan bağışlama dileyisin. İnşallah bir daha çekmezsin. Zaten bu sana, 10-15 gün yeter " dedim. Akabinde de yeniden nasihatler edip, sözlerimi şöyle tamamladım: "Namazı bırakmazsan, namazı devamlı olarak kıalarsan; esrar içmeyi veya diğer kötü alışkanlıkları mutlaka terkedersen. Fakat namazı terkedersen, bu kötülükleri bırakman asla mümkün olmaz. Sen namazı terketme, bunları mutlaka bir gün olur terkedersen." Biz böyle sohbet ederken, Lezgi Abdurrahman yanıma geldi, bizi dinlemeye başladı. Şah bir ara O'na, namaza başlaması hususunda telkinata başladı. Bir süre O'na anlattı. Ben Abdurrahman'a, gülerek şaka kabilinden: "Abdurrahman ti dana molisa, ne molisa ti be kötek = Abdurrahman eğer bugün namaza başlamazsan sana dayak atacağım" dedim. Abdurrahman da "inşallah bu gün olmazsa yarın, Cuma günü mutlaka başlayacağım" diye cevap verdi.

Akşam namazından sonra Şah'ın iki, Demir'in de üç arkadaşına, Hamail yazıp gönderdik. Yatacağıma yakın, Demir'in 23. koğuşta kalan bir arkadaşının babasının vefat yıldönümü olduğu için, Yasin okumamızı rica etmişler. Ben Yasin okurken uyanık bulunan arkadaşların hepsi, sessiz bir şekilde beni dinlediler ve sonunda hep birlikte dua ederek Fatihâ okuduk.
Kuran-ı Kerim'den 15. hatimden 170. sayfaya kadar okumuşum.

10 MAYIS 1996 CUMA türmede 190. Gün: Bu sabah namaza kalktığımda Maksim-Abdurrahman- Artek ve İftaroy ilham çay yapmış içmeye hazırlanıyorlardı. Beni de davet ettiler. Henüz vakit biraz da erken olduğu için, namazı biraz sonra da kılanım diyerek oturdum. Yemekte Abdurrahman'a yeniden namaz kılması için telkinde bulunuyordum. Tercümanlığı Maksim yapıyordu. Abdurrahman zaten Fatihâ ve ihlas surelerini, Salli Barik ve Tahiyatı biliyordu. Dışardayken bazen namaz kıldığını söylüyordu. Ben ısrar ettikten sonra, yine şaka yolu: "Bu gün namaza başlamazsan seni döğeyeceğim" diyerek güldük. Yemeği müteakip ben ezan okuyup namazı kıldım. Abdurrahman da namaza başlayacağını söyleyince, O'na nasıl abdest alacağını gösterdim, zaten biliyormuş. Daha sonra da namazlarını kıldı. Böylece koğuşumuzda namaz kılanların sayısı 11 kişiye ulaşmış oluyordu. İlham isminde iki Azeri vardı. Bizim kamaraya önce gelene İFTARROY İLHAM diyorduk. İki ilhan'ın da namaza başlayacağını zannediyorum. Ama ya burda ya da Bakürde nerede olacağını kestiremiyorum. Her ikisi de namazda neler okunacağını ve nasıl kılınacağını defterlerine ihtimamla yazmışlar ve öğrenmeye çalışıyorlardı. Namaza başlayacağız ya da, başlamayacağız diye, kesin bir şey söylemiyorlardı. Havalandırmaya saat 10.45'de çıktık. Havalandırma alanına girdiğimde, her gün olduğu gibi, üç kere tekbir getirdim. Ayvaz benim tekbirlerimden sonra Humeyni Rehber-Elfatihâ diye yüksek sesle bağırdı. Ben volta atarak, marşlar söyleyerek, havalandırma vaktini tamamladım. Dönerken saat 11.05 olmuştu. 40 Numaralı kamaranın önünden geçerken, selam verdim. Benim selamıma içerden adaşım Magammed Ali'nin (sesinden tanıyıyordum) cevap olarak ALLAHU EKBER diye seslendiğini duydum.

Kamarada sohbetler arasında Şah-Maksim-Ayvaz ve Narik ailelerinin, namaza başladıklarına inanmayacaklarını özellikle söylüyorlardı.
Abdurrahman öğle namazını kılmamıştı. Ayvaz'ın tercümesiyle benden özür diliyor ve evine gidince namaza başlayacağını belirtiyordu. Ben de kendisinin benden

özür dilemesine gerek olmadığını, Allah'tan özür dilemesini, namazın, Allah'a karşı bir sorumluluğu olduğunu, bundan dolayı kendisinin bileceğini söyledim. Eve döndüğünde namaza başlayacağına dair kesin sözler veriyordu. Namaza başlayanlardan ilk fireyi böylece vermiş olduk.

Akşam yemekten sonra, İLHAM MUŞAYEV isimli Azeri banyo yaptı ve namaz kılmaya başladı. Daha önceden namazda neler okunacağını ve nasıl kılınacağını öğrendiği için hiç acemilik çekmedi. Fatıha ve ihlası çoğundan daha güzel okuyordu. Allah hidayetini daim eylesin. Amin

Şah, akşam biraz da geç vakitte, özel bir şeyler söyleyeceğini belirtti. Benim ranzamda ikimiz birlikte biraz sohbet ettik. Sohbet sırasında "Dün akşam Ayvaz ile birlikte Demir'e nasihatler edip, kendisini bazı hususlarda ikaz (!) ettiklerini söyledi. İkazlarından birisinin de "Seninle su kullanımı için tartışırken 'Bu kamarayı mescid mi eylemek istiyorsun?' sözünün hesabını sorduklarını, bir daha böyle hareketler yapmaması için ikaz (!) ettiklerini" söyledi.

Tevekkülü Demir, bu gün, her günküden daha sessiz ve sakin duruyor, erkenden de yatmıştı. Demek sebebi buymuş.

11 MAYIS 1996 CUMARTESİ: Havalandırmaya saat 8.20'de çıktık. Volta bile atmıyıp, bir köşeye çömeldim ve Kuran okudum. Dönüşümüz de saat 9.05'de oldu. Koğuşa döndükten biraz sonra, Kuran okumaya başladım. Bir müddet okuduktan sonra uyuyakalmışım.

Öğleye kadar uyumuşum. Öğle namazından ve yemeğinden sonra; ben geldiğimde, bu koğuşa bulunanlardan birisi olan ve durumunu o günlerde anlatmayanlardan birisi de TEYMUROV MAKSUT MUHTAROĞLU (21) ismindeki Derbent'li Azeri'ydı. 144. statü 2. Çast'tan 4.2.1996 tarihinde Derbent'te tutuklanmış 15.3.1996 tarihinde de sud (mahkemesi) olmuş ve 2 yıl ceza almış. Cezaevine ilk düşüşü. Girmeden önce emmisinin oğlu (buradaki Azeri'ler de Anadolu'da kullanılan Emmi-Amca kelimesini aynen kullanıyorlardı) yanında, ayakkabı imalatında çalışıyormuş. Evlerinin hemen karşısında, küçük bir mescid bulunuyormuş. Bu mescid tarihi olmakla birlikte, 3 yıl önce yeni tamir edilmiş ve ibadete açılmış. Derbent'in büyük mescidi ise Maksim'in evine 300 m. uzaklıktaymış. Anlattığına göre her iki mescid de, Şii Müslümanların daha çok gidip geldikleri mesciddi.

Samir'e mesaj yazmak istiyordum. Fakat kağıt bulamadığım, defterinde son yaprağına geldiği ve yırtmak istemediğimden dolayı yazamıyordum. Kağıt ancak bulabildiğim için de hemen yazmaya başladım:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Allah'ın Selamı ve Bereketi Senin Üzerine Olsun.

Samir Kardeşim

Nasılsın iyimisin? İnşallah iyisindir. Allah seni daim sağlıklı kılsın ve muhafaza eylesin. Kardeşim günlerdir sana yazmak istiyordum. Kalem ve kağıt olmadığı için yazamıyordum. Bu kağıdı da dün bir kaç tane hamail yazdım. Bunlardan birisinden bölerek, bu kağıdı temin ettim.

Bizde, 4 gündür, sigara-çay-şeker sıkıntısı var. Sigara olmadığı için de, artık tütünden, gazete kağıdına sarıp içiyorum. Bütün bu sıkıntıların arasında, beni rahatlatan, kamarada namaz kılalarn sayısının benimle birlikte 11 kişiye ulaşmasıdır. Şah'ın sana çok selamı var. Şah da çok değişiklikler oldu. Bana çok yakınlık ve hürmet gösteriyor. Tabii ki bana değil, bendeki İslami kimliğe, yakınlık ve hürmet ediyor. Şah bu ayın 23'ünde çıkacak. Annesi ve babası, Azerbaycan STANSI HUDAT, SELO NABRAN da oturuyormuş. Çıktığının ertesi günü babasının yanına gidecek. Sözünde durursa, oradan Bakü'ye Timur'a telefon ederek. Onların Halit'e telefon etmelerini isteyecek. Halit buraya gelirse, O'nunla beraber bizim çıkmamız için uğraşacağını ve yardım edeceğini söylüyor. Sözünde duracağını zannediyorum. Çıktığında, aile çevresinde, arkadaşları arasında da değişiklik yapacağını, çoğunu namaza başlatacağını zannediyorum.

Kardeşim Halit gelirse, birinci olarak buradan çıkmanın yollarına bakacağım. Eğer bu mümkün olmazsa, Azerbaycan'a tezden bizi de aparmaları yolunu, tapmaya

çalışacağım. Orada bulunan ZAGİDİN (Şah'ın suç ortağı) ve hamıya selam söyle Allah'a emanet olasın.

Kardeşin M. Ali

Cafferof Demirkaya (30) isimli Azeri de, bu gün, ilkindi sırasında, yanıma gelerek: "Rüyamda yahşı şeyler görmüşem, namaz eylemek istirem" dedi.

Ben de O'nu Maksim'e göndererek, bir kağıda nasıl namaz kılınacağını neler okunacağını yazdırmasını söyledim. Daha sonra da yazdıklarını Demir'e okutarak, doğru yazıp yazmadığını kontrol ettim. Ayvaz'a da "Buna namaz kılmasını öğret" dedim. Ayvaz da şii olduğu ve namaz kılmayı iyi bildiği için Demir'i O'na gönderdim. Ben bunlarla meşgul olurken, bir ara Şah yanıma gelerek "Allah senden razı olsun. Sen hata'ya (koğuşa) geldin, hata, medrese oldu. Demir'le 11 nefer oldu namaza saldın. Alah seni buradan tezden kurtarsın. Balalarına (çocuklarına) tez kavuştursun" diye dua ediyordu. Demir'le olan işlerimi tamamladıktan sonra, Şah'a Bakara Suresi 214. Ayet-i Kerime'sini okudum, tercüme ettim ve Peygamberimizin ve arkadaşlarının Mekke döneminde çektiği sıkıntıları, uzun uzun anlattım. Özellikle Mekke'de kafirlerin müslümanlara uyguladıkları ambargoyu anlattım. Bunu özellikle anlatmamın sebebi, 4 gündür koğuştaki hemen hemen hiç bir şey yoktu. Sadece idarenin verdiği, üç öğün Kaşe denilen berbat yemek, adambaşı günde üç dilim ekmek ve bir tatlı kaşığı şeker ile idare ediyorduk. Kimseye herhangi bir şey gelmiyordu. Çok sıkıntılı günler geçiriyorduk. Bundan dolayı, Peygamberimizin yaşadığı kıtlık günlerini anlattım. Bunları Şah'a anlatıyordum, aynı zamanda bana da dayanma gücü veriyordu. Kendi kendime itmi'nanımı artırıyordu. Çünkü anlatırken, olayı sanki kendim de yaşıyormuş gibi hissediyordum. Zaten koğuştaki da, bizim kısa sürelerde de olsa, o kadar şiddetli olmasa da, yaşadığımız bunların benzeriydi. Akşam namazını kıldıktan sonra, Samir'den cevap geldi. Mesajında şöyle yazıyordu:

Bismillah

Mesajını aldım. Allah'a hamdolsun ki, sağ ve salamatsan. Elhamdülillah ben de fena değilim. Bayrama göre tatil olduğundan (9 Mayıs 2. Dünya savaşı yıldönümü bayram olarak kutlanıyor) biz de bir kaç gündür, zorluk içindeydik. Ordan, burdan çay, bir şeyler çekmeye çalışırız. Tütün içiyoruz. Yarın tatiller bitiyor, inşaallah gelen giden olur. Şu an ise demek olur ki türmenin hemisi aynı durumda. Hata'dan 26'sında çıkmış birisi, telefon açacağını söz vermişti. Bir diğeri de hem telegram hem de telefon etmeleri için, akrabalarına haber verdiğini söyleyir. Abi, inan her zaman ne yapabildimse, çaba gösterirem, her ikisine de; hem kendi evime, hemi de Hamza'nın telefonunu vermişem. Abi her zaman sevinesen. Çok sevindim, 9 kişinin namaz kıldığına. Benden Şah'a ve hamıya selam. İnşaallah tezlikle, hamısı evlerine dönsün. Selamün Aleyküm

Kardeşin Samir

Kuran-ı Kerim'den 15. Hatimden 314. sayfaya kadar okudum.

12 MAYIS 1996 PAZAR: Havalandırmaya saat 10.45 de çıktık. Tekbirlerden sonra, volta atarken, sessiz bir şekilde, marş söyledim. Daha sonra da, süre bitene kadar Kuran okudum. Havalandırmadan dönerken, meydan saati 11.20'yi gösteriyordu.

Saat 12.30 sularında Hasavyurt'tan AZRA ALIYEV ismindeki bayan, 4 kg. yağ, 30 paket cosmos, 10 paket kibrit, Yeşil Soğan, 4 kg. Kesme Şeker, 1 kg. Çay ve bir tane pişmiş tavuk göndermiş. Bunları getiren çisavoydan, gelenle görüşmek istediğimi söyledim. Olmaz dedi. Nöbetçi Amirine söyleyin buraya gelsin dedim. O da geldi, olmaz diye diretti. Ben de bir kağıda, Timur ve Haliyef'in telefonlarını yazdım. Kadına bu kağıdı vermelerini ve "oralara telefon edip buraya gelmelerini söylemelerini" istedim. Götürdüler. Ama vereceklerini hiç zannetmiyorum.

Hemen Samir'e bir not gönderdim:

Bismillahirrahmanirrahim

Samir Kardeşim, Allah seni muhafaza eylesin. Kardeşim, saat 12.30 gibi, bana Azra Aliyev ismindeki Hasavyurt'lu bayandan sigara-çay-şeker-yeşil soğan-kibrit göndermiş. Görüşme istedim, ama olmaz dediler. Çisavoy'a bir kağıda, Timur ve Haliyef'in telefonlarını yazıp, Azra hanıma vermelerini istedim. Sana da bir şeyler gönderip göndermediğini bana hemen yazasın. Allah O'ndan razı olsun. İnşaallah telefon ederde, gelirlerse işler iyi olur. Allah yardımcımız olsun. Benden, kamarada

olan herkese özellikle de Zagidin'e, selam söyle. Benim O'nun namaz kılmaya başlaması için dua ettiğimi söyle. Allah O'nu tezden evine kavuştursun. Amin. Hepiniz Allah'a emanet olun. Şah da selam edir. M. Ali
Gelen sigaralardan 1 paket Talip'e, 1er paket te 17-23-40 numaralı kamaralara gönderdim. 40. kamaraya sigarayla birlikte bir de not gönderdim. Bu notu, Nurik dediğimiz ve 40. kamarada da, birlikte bir kaç gün kaldığımız ŞAH HÜSEYİNOV NUREDDİN'e yazdırdım. Not şöyleydi:

Başka imkânım olmadığı için, sadece bir paket gönderiyorum. Muhammed'e (Maga'ya) Zubayrueve'e, İsa'ya ve Nur Muhammed'e bütün kamaraya selam söyleyin. Mesajın altına da Kırım Kırım... Kikos.... diye yazdım. Mesajı adaşım Magammed Ali'nin adını yazarak gönderdim. Akşam namazından sonra, Kaipov Hüseyin'in başka kamaralarda bulunan üç arkadaşına, Demir'in ve Şah'ın birer arkadaşına olmak üzere, 5 hamail daha yazıp gönderdik.

Bu akşam saat 23.00 sularında, Şah'a gelen mesajın üzerine Şah'ın ismini yazmayıp MEDRESE 38 x diye yazmışlardı. (x=hata=kamaranın kısa yazılışı) Gerçekten de, bizim koğuş bir medreseyi andırıyordu. Devamlı olarak ikişer veya üçer kişilik, iki üç gurup namaz kılmayı, namazda neler okunacaksa onları daha iyi okumayı öğrenmek için, birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Anlayamadıkları veya anlaşılmadıkları bir hususta da, bana gelip soruyorlardı.

Gece geç vakit, 40. koğuştan, mesajıma cevap geldi. Adaşım Magammed Ali şöyle yazmıştı :
Selamün Aleyküm Mehmet Ali sigaralar için teşekkürler. İyi akşamlar. Bizde de bir şey kalmamıştı. Galakti idik. Bizde yeni haberler İsa ve Maga etap gittiler, başka yeni haber yok. Nurik'e de selam. Kamaradan, kamara 38'e selamlar. İngilizce harfler aklıma gelmiyor. Arapça da okuma yazma bilmiyorum Nurik sana tercüme eder. Benim yazdığımı Muhammed anlar. Hürmetlerimle.
Magammed Ali 40'dan 38'e selamlar. TÜRKİY- DERBENT KİKOS

13 MAYIS 1996 PAZARTESİ: Havalandırmaya saat 8.45'de çıktık. Dün olduğu gibi, bu gün de, hava gayet güneşli ve sıcaktı. Bu gün de, dünkü gibi, gömleğimi çıkararak attetle volta attım. Daha sonra da bir kenara çömelip, Kuran okudum. Havalandırmadan, saat 9.30'da döndük.

Yakubov İlhan, dündenberi namaz kılmayı öğrenmek için çalışıyor. Bu gün ben özellikle namazın kılınışını, diğerlerine olduğu gibi, tatbik ederek öğretmeye çalışıyorum. Sanki aynen namaz kılar gibi yaparak öğretiyorum. İlhan daha önceden Rusya'daki cezaevlerinde kalırken, Fatiha ve İhlas surelerini öğrenmiş. Güzel ve düzgün okuyordu.

Samir'den dünkü mesajıma cevap ancak bu gün geldi. Allah'ın selam ve rahmeti her zaman üzerine olsun. Mesajını aldım. Neredeyse saat 12.00-12.30 sırasında, ben de bir şeyler aldım. Sigara-Elma- Portakal vb. Hasavyurtlu bayandan (Aliyev Azra Gorad Hasavyurt-Ulica Krasna Armeski) Anladığıma göre, mahkemede olan bayandır. Allah O'ndan razı olsun. İnşaallah inanırım ki o gösterdiği çabaları, bir gün bizim arkadaşlar ve yakınlarımızda gösterir. Ben de çisavoy ile, bekleyirse bizimle görüş alsın, haberini gönderdim. Olabilsin Hasan'lar bizim işle uğraşır. Benden hamıya, özellikle Şah'a çoklukla selam, inşaallah tezlikle evlerine dönsünler. Yeni namaza gelenlere ise hidayet ve tuttuğu yoldan dönmemelerini Allah'tan isteyirem. Abi lütfen, bir daha yazanda, ayrıntılı yaz. Yoksa okumam çok zor. Selamün Aleyküm Kardeşin Samir

Talip Abiye çokluk selam. Alanda haber ver.
Şah'a bu gün türmenin patronu olan, 42. kamarada kalan, BUDO diye çağınlan, BASİR'den mesaj geldi. Şah daha önce O'na yazdığı mesajında "Namaza başlamayı düşünüyorum" diye yazdığını anlatmıştı. Şah, BUDO'dan gelen mesajda "On gün önce namaza başladığını; özellikle de namaz kılanların kardeş olduğunu, birlik beraberlik içerisinde olmaları gerektiğini; kuvvetlerini birleştirip, dışarıdaki insanları da namaza başlatıp, müslümanların sayısını çoğaltmalıyız" diye yazdığını anlattı.

Bu gün, Nureddin'e (Nurik) ve Muhtar'a erzak geldi. Böylelikle galaki (yokluk) durumumuz, şimdilik son buldu.

Öğlende, İFTAROY İLHAM dediğimiz ilham Yakubov (25) ismindeki Azerbaycanlı Lezgi, namaza başlayacağını söyleyince; önce abdest aldırıldı. Daha sonra da namazı kendisi kıldı. Zaten, namaz kılmayı, iki üç gündür, benden öğreniyordu. Ben namaz kılariken, dikkatle izledim. Herhangi bir hata yapmadı. Böylelikle benimle birlikte 13 kişi namaz kılmaya başladı. Şu anda kamaramızda namaz kılmayan, sadece beş kişi kalmıştı. Bir kişi de fire vermiştik. Abdurrahman ismindeki Magaramkent'li Lezgi bir gün namaz kıldı. Ertesi günü "Eve gidince namaz kılacağım" diyerek terketmişti.

Saat 15.00 gibi Narik (Nasruddin) isimli Tabasan ki, kamarada en genç insandı, ziyaretçisi geldi. Narik gelen defterlerden birisini bana verdi.

Gündüz gözümde başlayan, iltihaplanma; akşam daha da büyüdü ve ağrısı şiddetlendi. Ayvaz ve Şah'ın isteğiyle, saat 21.30 sularında, Yasin okudum. Progon veren (diğer kamaralarla haberleşme görevlisinin yaptığı işe verilen ad) Azeri İlhan'ın haricinde herkes, sessiz bir şekilde dinledi. Maga da, defterine yazdığım yerden takip etti. Sonra hep birlikte dua edip, Amin diyerek, Fatiha okuduk.

Yatmadan önce, gözüme mendil ile çay sardım.

Kuran-ı Kerim'den 15. hatimden 446. sayfaya kadar okudum.

14 MAYIS 1996 SALI: Sabah namazı için Azerbaycan'lı Lezgi İlham uyandırdığında; ihtilam olduğumu farkettim. Gözümdeki iltihaplanma hem büyümüş ve hem de ağrısı şiddetlenmişti. Gözümdeki şişlik, öyle bir hal almıştı ki, sanki gözüm kapanacak gibiydi. Su çok az olduğu için teyemmüm ederek, gusül abdesti aldım. Namazı kıldım.

Saat 6.00'da suları verdiler. Şah'ın emriyle Azerbaycanlı Lezgi İlham, benim için vidro=kovayı su ile doldurup, Bülbülator=Traktör adını verdiğimiz, el yapımı su ısıtıcısıyla, ısıttı. Saat 6.15 gibi banyoyu yaptım.

Banyo'dan sonra, Alik'in hazırladığı kahvaltıyı beraberce yaptık.

Şah, akşam 17. kamaradan ALİK ile konuştum. Sana çok selamı vardı. Senin bir an evvel çıkmanı için topluca dua ettiklerini söylememi istedi. Şah 23 Mayıs 1996 günü çıkacaktı. Gitmeden önce bir iki günlüğüne, 17. koğuşa gidip, oradan tahliye olmayı planlıyorlarmış. Orada Alik ve cezaevinin şura heyeti üyeleri vardı. Onlarla konuşmak, istişareler yapmak için, 17'ye gidip, daha sonra tahliye olmayı düşünüyorlarmış. Onların idareye baskı yapmaya çalışıp, bunu 17'ye aldırmaya çalıştıklarını söyledi.

Bu sabahki kontrolda; zam naçalnik=Cezaevi Müdür Yardımcısına çıkmak için, listeye ismimi yazdırdım. Kontrole gelenler arasında bulunan, doktor statüsündeki kimseye, (doktor olup olmadığını kesin bilmiyorum, doktor diyorlardı) gözümü gösterip kontrol için revire, hastahaneye çıkmak istediğimi söyledim. Gözüme şöyle bir baktıktan sonra "Geçer, ilaca kontrole gerek yok" dedi. Ben de bunun üzerine "Bu doktor değil Baytar, Baytar" dedim. Nöbetçilerden bir ses çıkmazken, koğuştakilerden bazıları gülüyordu.

Kontrolün bitmesiyle birlikte, hemen havalandırmaya çıkardılar. Fedo diye çağınlan Feyzullah ismindeki, in kıyım, posbıyıklı Lezgi çisavoy; progolkoya çıkarken, koridora çıkmakta geç kaldıkları için, Demir ve Kaipov Hüseyin'i itelediğini görünce bir kaç kişi; Fedo'nun üzerine yürüdük, kısa bir iteleme, kakalama oldu. Arkadaşlar ve nöbetçiler araya girip; tartışmanın büyümesini önlediler. Tartışma bitip de, koridordan, aşağıdaki havalandırma alanına doğru yürüyüşe geçerken; diğer bir koğuş kontrolünden çıkanlar arasında doktoru görünce, dayanamayıp yine "Bu doktor değil Baytar, Baytar" diye yüksek sesle bağırdım. Arkadaşlardan bir kahkaha yükseldi. Progolko (havalandırma) alanına çıkarken meydan saati 8.20'yi gösteriyordu. Hava çok iyiydi. Havalandırma süresi boyunca, Şah ile sohbet ettik. Çıktıktan sonra, benim çıkmam için, neler yapılabileceğini, kendisinin bunları gerçekleştirmesi için, ne gibi şeyler yapabileceği hususunda konuştuk. Havalandırmadan dönerken, saat 9.15 olmuştu.

Kontrol sırasında müdür muavinine görüşmeye çıkmak için listeye adımlı yazdırmıştım. Eğer müdür muavini veya müdüre görüşmeye çıkarılırsam, kardeşim Halit veya Bakü'deki dostum Timur'a faks çekmek için şu notu yazdım:

14 Mayıs 1996 Timur veya Ceyhun Kardeşlerim, Bu mesaj size ulaşırsa, Allah rızası için Kardeşim Halit'e en çabuk yol ile ulaştırın veya telefonda okuyun. Faks çekin, bir şeyler yapın.

Kardeşim Halit, Bu mesajımı alır almaz, bir gün dahi geçirmeden Allah rızası için, Fuat Susuz-Yusuf Gül veya nereden bulursan, borç 10-12 bin dolar bul.

DERBENT C.U.Z. O-2 (Sizo-Diva) denilen türmeye, vize alarak ve paralarını da kurşuna kadar deklare ettirerek gel. Biz 22 Mart 1996 tarihindenberi bu türmedeyiz (cezaevindeyiz). O tarihtenberi mahkeme hariç, kimse arayıp sormadı. Mahkeme 10.4.1996 tarihinde oldu. Bizlere üçer yıl verdiler. Eğer işini yi takip eden olsa ve paran da varsa; buradan çıkabilirsin. Benimle görüşmeden, hiçbir kimsenin, hiç bir sözüne inanma! Sana, kim olursa olsun, yarın çıkacaklar dese bile, inanma. Ve benimle görüşmeden kimseye inanma. Eğer senin işlerin olur, veya hasta olursan, ya bacanak Recep veya Recep Dayım, birisi benim yanıma gelsin. Bizi her an Rusya cezaevlerinden birisine sevke gönderebilirler, onun için acele gelin. Mahkemeden sonra benimle görüşmek serbest. Önce görüşme yasak idi. Mahkeme bittiği için, görüşme serbest oldu. Lütfen hiç kimsenin sözüne inanma. İki elin kanda da olsa gel. Her şeye rağmen herkese selam söyle. Allah'a emanet olun. Ağabeyin M.Ali Tekin 14 Mayıs 1996 Bakü-Timur Kuliev-Ceyhun Tel -Fax :

.....
Halit Tekin Tel : Gorad Derbent Türme C.U.Z.O - 2 Mehmet Ali Tekin
Özbek Utkir Gacı Bişimof'u saat 15.00 gibi Carter
(hücreden) çıkardılar, kamaraya getirdiler. Utkir 11. gün kamaraya getirildi. 11 gün hücrede kalmıştı.

Abdurrahman, sividanya=görüşmeye çıktı. Görüşmeye gelenden, Lezgiler'in imamı ASUL KASIMOF Bakü'de tutuklanmış. O'nu kurtarma girişimlerinde bulunmak için, akrabalarından (Abdurrahman'ın) bir kaç kişi, Bakü'ye gittiklerini söylemişler. Abdurrahman görüşmeden döndükten sonra, bunları anlattı. Canım bayağı sıkılmış, moralim bozulmuştu. Abdurrahman'a erzak da getirmişlerdi. Benim aklıma gelmeyen şeyi Şah, akşama doğru teklif etti. Şah, Lezgiler'in imamı Asul Kasimof'un kurtulması için Yasin okumayı teklif etti. Bu teklif üzerine, hemen Yasin okumaya başladım. Sonunda da özellikle Imam Asul'un kurtulması, bizlerin kurtulması; bir iki gündür hasta olan Nurettin (Nurik) ve Demir'in bir an evvel iyileşmeleri için dualar ettik.

Gözümün şişliği ve ağrısı akşama doğru azaldı. Akşam ağrı tamamen geçti, fakat şişlik devam ediyordu.

Kuran-ı Kerim'den 15. hatimden 520. sayfaya kadar okudum.

15 MAYIS 1996 ÇARŞAMBA: Sabah namazına kalktığımda, gözümdeki şişlik bayağı azalmıştı. Progoloya saat 10.00'da çıktık. Tekbirleri getirdikten sonra, bir köşeye çömelip, Kuran okumaya başladım. Daha sonra da Şah ile; çıktığında kardeşim ve Timur ile birlikte, buradan çıkmamız veya Azerbaycan'a nakledilebilmemiz hususlarında istişarede bulunduk. Şah, benim için çok endişeleniyordu. İstışareden sonra, bir süre volta atarak marşlar söyledim. Marşlar bitince yüksek sesle üç defa Allahü Ekber diyerek tekbir getirdim. Diğer alanlardan da bir kaç tane, değişik yerden, cevabi tekbir ve bir yerden de Fatıha diyen, sesler yükseldi.

Tam osırada kapı açıldı ve nöbetçilerde birisi Şah'ı, kapının yanına çağırdı. Şah dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra havalandırma kapısı açıldı, Şah geldi. Şah'a "Bu jurnalist (gazeteci) girerken tekbir, çıkarken tekbir buraları mescit haline getirdi. Tekbir getirmesin" dediğini, kendisinin de ona gereken cevabı verdiğini anlattı. Biraz sonra da kapı açılıp nöbetçi, havalandırma süresinin bittiğini söyledi. Şah 10 dakika kadar daha kalalım müsaade edin, dedi. Nöbetçi ses çıkarmadı, kapıyı kapayıp gitti. Koğuşa dönerken saat 11.00'i gösteriyordu.

Koğuşa geri gelir gelmez, Artek Manafov (22) ismindeki Lezgi'ye, sividanya=görüş olduğunu söylediler gitti. Ben, kahvaltı yapmak için çay hazırlamaya başladım. Çay

hazır olduğunda Ayvaz "Molla biraz bekle, Artek gelsin. Sonra beraber zafra=kahvaltı yaparız." deyince, kahvaltıdan vazgeçtim. Bir süre sonra, Artek elinde erzak torbasıyla geldi. Gelen erzak içinden; çörek, peynir ve et ile kahvaltı yaptık. Biz kahvaltı yaparken, Kaipov Hüseyn isimli Dargin'in, Mohaçkale'ye mahkemeye etap gideceği için, hazırlanması gerektiğini söylediler. Hüseyn'in kendisi çıkarsa veya yakınlarından mahkemeye gelenler olursa, faks çekip çekemeyeceğini sordum. Tahliye olursa kendisi, yoksa mahkemeye gelecek bir yakınına vererek, çekebileceğini söyleyince; 29 Nisan 1996 tarihinde yazdığım ve her ihtimale karşı, devamlı olarak yanımda taşıdığım mesajın tarihini, bu günküyle değiştirerek, kendisine verdim. Hüseyn tahliye olursa, iki üç ay sonra, muhtemelen Türkiye'ye bile gidebileceğini söyledi. Hüseyn hepimizle vedalaşıp gitti. Demir'in 20. koğuştaki yatan halaoğlu Cengiz'in, benim için, bez üzerine mescid resmi çizmek istediğini, bez parçası gönderirsem, çizebileceğini söyledi. Saat 14.00 sularında, kot pantolonumu, cezaevine düştüğümünden beri, ilk defa yıkadım. Kiri pek göstermiyordu, fakat havalar ısındığı için, biraz sıkıcı oluyordu. Bundan dolayı yıkadım. Daha önceden, cezaevinden çıkana kadar yıkamamayı düşünüyordum. Fakat bu günden sonra, en az 1-2 ay daha çıkacağımı, düşünmediğim için yıkamaya karar verdim.

Öğleden sonra, saat 14.00 gibi, Demir'in ziyaretçisi geldiğini söylediler. Demir'in ziyaretçisi hanımıymış. Demir'e erzak da getirmiş. Demir'in ziyaret mahallinden gelmesinden biraz sonra, 20. koğuştaki Cengiz'den bir mesaj geldi. Cengiz, bu mesajda benimle ilgili olarak: "Molla için gücüm yetse, Ay'ı ona getiririm. O bizim konağımız, O'na hürmetimiz çoktur." diye yazmış ve selam söylüyor ve mescid çizmek için bezi göndermemizi istiyormuş. Ben de Hüseyn Kaipov'un daha önceden bana verdiği, çarşaf parçasını, Demir'e verdim. O da hemen 20. koğuşa gönderdi.

Şah, saat 15.00 gibi 2. 3. dereceden yetkili olan Kaptan lakaplı birisine çıktı. Şah, Kaptan'la görüşmesinden gelikten sonra, O'na özetle şöyle dediğini anlattı: "Kendisinin bir hafta sonra çıkacağını, Bakü'de Molla'nın arkadaşları vasıtasıyla, Türkiye'deki kardeşine telefon açıp, kardeşini buraya getireceğim ve sizlerle görüştüreceğim. Bunun için de Mollayı etap göndermeyin. Bu jurnalist=gazeteci çok iyi birisi, kamarada on neferi namaza başlattı. İtleri (çisavoylara) de söyle, hamama gidende, O'na ilişmesinler. O hamama çıplak girmek istemiyor. Başka yerde de O'na ilişmesinler" demiş. Kaptan lakaplı görevli de "Tamam kardeşi gelene kadar, bir yere göndermeyiz" demiş.

Allah, Şah Murat'tan razı olsun. Gerçekten benim için çok endişeleniyor. İnşallah, çıktığı zaman da aynı endişeleri taşır. Allah O'nu hidayetinde daim eylesin. Amin. İlham Yakubov isimli Azerbaycanlı Lezgi'ye de, 14 Mayıs 1996 günü yazdığım mesaja uzun bir ilave yaparak verdim. İlham Azerbaycan'a nakil gidecekti. Birisinde yakalanırsa diğerindeki ulaşsın diyerek, Ayvaz'a ve iki İlhan'a da mesaj verdim. Bunların bir iki güne kadar, Azerbaycan'a gitme ihtimali kuvvetliydi.

Bu gün akşam yemeği, Ayvaz'ın hazırladığı salataydı. Demir'e gelen erzaktan, Ayvaz'ın mahareti elleriyle hazırladığı bu salata, cezaevine girdiğimden beri yediğim ilk salataydı. Bol turplu, bu salata bana çok lezzetli geldi. Ayvaz'a, bana tattırdığı bu lezzetten dolayı, sofrada teşekkür ettim. Bunun yanında da etli piring pilavı yedik. Bu pilav da çok lezzetliydi. Herhalde sıcak olsaydı, koğuşa yetmezdi. Bu akşam saat 22.30'da, 15. hatimi de bitirdim. 16. hatime hemen başladım. Elhamdülillah.

Tam bu sırada Samir'den bir mesaj geldi.

BISMILLAH

Mehmet Ali Abi nasılsan, durumun nasıl? Ben Elhamdülillah fena değilim. Senin de iyi olmanı her zaman Allah'dan dileyim. Abi bir yenilik var mı? Talip abi nasıldır? Sana bir zahmet veririm. Gündelik yazdığın defterlerden birini, bir kaç saatliğine gönder bene. Sonra geri gönderirim. Kamaradakiler nasıldır? Benden hamıya, özellikle Şah'a selam söyle. Allah'ın rahmeti üzerinde olsun. Kardeşin Samir. Talip Abi'ye selam. Selamün Aleyküm.

Bu mesajı okuduktan sonra, hemen 15. Günlük Defterini, rulo yaptım, penceredeki, ipli postayla gönderdim. Kağıdım olmadığı için cevabi mesaj yazamadım.

Kuran-ı Kerim'den 16. Hatim'den 10 sayfa okuyabilmişim.

16 MAYIS 1996 PERŞEMBE: Saat 8.30 gibi, Azimov Ayvaz (26)-Musayev İlham (30) isimli Azeriler ve Yakubov İlham (25) isimli Azerbaycan'lı Lezgi, Azerbaycan'a götürülmek üzere koğuştan alındılar. Allah onları sağ salim ailelerine kavuştursun.

Progolkoya saat 8.50'de çıktık. Marşlar söyleyerek bir süre volta attım. Daha sonra da bir müddet Kuran okudum. Yeniden marş söyleyerek volta atmaya başladım. Bir ara, kenarda Narik (Nasruddin) gözüme ilişti. Bir kenara çömelmiş düşünüyor ve gözleri de dolmuştu. Ayvaz ile Ağabey Kardeş gibiydiler. Ayvaz'ın gitmesi, Narik'e dokunmuştu. Yanına yaklaştım. Teselli etmek için bir şeyler anlatmaya başladım. Ben konuşurken iyice boşaldı ve sessiz sessiz ağlamaya başladı. İçi boşalıyordu. Ben de bir taraftan, ayrılıkların geçici olduğunu, fakat dostlukların baki kalacağını; Allah uzun ömür versin, ömrünüz varsa, inşaallah dışarda görüşürsünüz, gibi sözler söyleyerek, teselli etmeye çalıştım. Bir müddet sonra kalktım, Maksim'in yanına varıp, Narik'i teselli etmesi için uyardım. Havalandırma sırasında Tahir'e sividanya=görüş olduğunu söylediler, gitti. Hava bu gün, kapalı ve hafiften bir rüzgar esiyordu. Havalandırmadan dönerken, meydan saati 9.55'i gösteriyordu. Havalandırmadan kamaraya geldikten yarım saat sonra, koğuşun arka tarafındaki pencereden, havanın açıldığını gördük. Gayet güneşli bir hava meydana çıkmıştı. Saat 10.30 gibi, kağıt bulabildiğim için, Samir'e dünkü mesajının cevabını yazıp, gönderdim.

Bismillahirrahmanirrahim

Samir Kardeşim, dün akşam sana, günlük tuttuğum defterlerden birisini gönderdim. Kağıdım olmadığı için de mektub yazamamıştım. Kağıt yine yoktu, görüyorsun gazete kağıdının kenarını kestim, öyle kağıt bulabildim.

Bende önemli bir değişiklik yok. Dün Mohaçkale'ye Ali Sud'a birisi gitti. Bu gün de bizim kamaradan iki aydır etap bekleyen, 3 Azerbaycan'lı etap gittiler.

Mohaçkale'ye ve Azerbaycan'a gidenlerin ikisine mesaj verdim. Timur'un faks ve telefonlarını yazdım. İnşaallah ulaşırsa, kardeşimin acele gelmesi vb. şeyler yazdım. Şah ve kamaradakiler hepinize selam ediyorlar. Benden özellikle Zagidin'e selamlar. Defteri mümkün olursa hemen gönder. Şah da, Allah izin verirse, 23.5.1996'da, yani haftaya perşembe çıkıp gidecek. Çıktıktan 4-5 gün sonra da Bakü'ye Timur'un yanına gidip, kardeşime telefon açacak. Ben Şah'dan ümitliyim. Çünkü, dün de burada Kaptan diye bir yetkiliye çıkıp, bizim için görüştü. "Bunların adamları ben çıktıktan sonra gelecekler. Her şey iyi olacak" demiş. Allah hayırlısını eylesin. Allah'a emanet ol. M.Ali

Öğle ezanını okuduktan sonra namazları kıldım. 15 sayfa kadar, Kuran okuduktan sonra, uyku bastırdı, dualar ederek uyudum. Kamaranın yemek penceresi açılıp da, Şahverdiyev isminin bağırılışına uyandım. Şah'a erzak ve eşyalar gelmişti. Dün Tahir'e gelenler arasında bulunan defterlerden birisini ve kalemi bana vermişti. Şimdi de Şah'a gelen iki defter ve bir kalem geldi. Şah defterin birisiyle kalemi bana verdi. Böylece şimdilik defter ve kalem sıkıntım zail olmuştu. Allah ikisini de daim hidayet üzere eylesin. Amin.

Sabah yemeğini geç vakit yediğimiz için; Şah'a gelen, etli makarna, etli kızartma patates ve salatalık ile saat 16.00'da, öğle yemeğini hep birlikte yedik. Yemekten sonra, çay içerken Şah, özellikle Ayvaz'lar ve 1988'de doğum yaparken ölen kızkardeşi için, Yasin okumamı istedi. Çayı içtikten sonra, hepsi sessizce benim okuduğum Yasin'i dinlediler. Yasin'in bitiminden sonra, hep birlikte dua ettik. Bu arada Radik te de, yavaş yavaş, namaz kılma istekleri belirdi. İnşaallah bir kaç güne kadar O'nu da ikna edip namaza başlatırız. Fakat O'nun da her an etap (nakil) gitme ihtimali söz konusu.

Akşa namazından sonra, Şah'a iki, Tahir'in kendisine ve iki oğluna olmak üzere üç, Demir'in arkadaşları için iki, Nasruddin'in bir arakadaşı için ve Artek'in kendisine olmak üzere 9 tane hamail yazdım.

Kuran-ı Kerim'den 16. Hatimden 102. sayfaya kadar okudum.

17 MAYIS 1996 CUMA: Sabah namazını kıldıktan sonra, banyo yaptım. Banyoyu müteakip de Havlu-Atlet ve kilotu yıkadım. Progolkoya saat 10.35'de çıktık. Tekbirlerden sonra, biraz marş söyleyerek volta attım. Ben böyle volta atarken, Demir'in kendi özdeyişiyle "Molla ölmüşlerimize bir Fatiha zırlatalım" demesi üzerine, bir kenara cömeldim ve Bakara Suresi'nin, 152'den 157'ye kadar olan ayetleri yüksek sesle okudum. Ben okurken, herkes sessiz bir şekilde dinliyordu. Hep birlikte dua ettik ve Fatiha okuduk. Benim yüksek sesle okumamdan olacak, Fatiha der demez, diğer alanlardan da, bir kaç tane "Fatiha" sesleri yükseldi. Daha sonra, kendi duyacağım tonda, 15 sayfa Kuran okudum. Bu gün havalandırmada çok bekletildik, ne hikmettir anlayamadık. Dönerken saate baktığımda, 11.55 olmuştu. Kamaraya döndüğümüzde, çok bekletilmemizin nedenini anladık. Kamarada, sıvası dökülen yerleri sıvamışlardı. Saat 15.00 gibi; Svetlana Gadjiyeva isimli bayanın tercüme ettiği, 10 sayfalık mahkeme kararını tebliğ ettiler. Yedi gün içerisinde Temyiz dilekçesini yazıp göndermem gerekiyor. Kararın bana verilmesinden, on-onbeş dakika sonra da, Talip pencereden, kararı almadığımı sordu. Aldığımı ve akşam yazışmaları yapmamız gerektiğini söyledim. Öğleden sonra Şah'a, Tahiyattan sonra okunması gereken, Salli-Barik ve Rabben dualarını, kısa namaz sureleri olan Nas-Felak-Nasr-Kureyş-Fil ve Asrı defterine yazdırdım, biraz da nasihatler ettim. Bir müddet sonra da, uyku bastırdığı için uyudum.

Ben uyurken Samir'den şu mesaj gelmişti :

Bismillah Allah'ın Rahmeti ve Lutfu üzerinde olsun. O senden razı, sen de O'ndan razı olanlardan olasin. Bir saat önce, ben mahkeme kağıtlarını (Prigavor) 5 sahife aldım. Şimdi seninle ve Talip Abi ile meslehet etmek istirem. Ne yapacağımız konusunda. Eğer Baş Mahkemeye şikayet etmek isteyirkse (yani Mahaçkale'ye) 7 gün arzında yazmalıyık. Son gün ayın 24'dünde teslim etmeliyik, Şuradaki 'özel bölüm' adlanır (Ruşçası Spect Cast) ona. O da imza atıp bizden alır. Sonra mahkemeye gönderir ve bizde cevabını bekleyirik. İlk önce Magaramkent'e gidecek, şikayet kağıdı, O'radan Baş Mahkeme'ye Mahaçkale'ye. Bizim şimdiki durumumuzda olduğu kimi, dışarıdan işi izleyen olmazsa, en iyi durumda, cevap en tezi 1.5 aya gelir. O da zor. Normale ise bir kaç aya gelir. Üçümüzden biri yazsa bile, diğer ikisi yazmasalar da, heç kimi bir yere aparmırlar, yani şurada bekleyerek. Cevap ise, cezamız üç senede galadabilir, götürdebiler, azaltılada, fazlalaştırılabilir. Dışardan güvenli birisi, Haliyef kimise değil, uğraşırsa işimize iyi hal edebilir. Bir başka yol, eğer şikayet kağıdı yazılmırsa, ben cezamı Azerbaycan'da çekmek isteyirem diye bir arıza yazıp, ya türme patronuna ya da diğer yetkili şahsa vermeyi de düşünürem. Tabii ki eğer arkadaşlar, yakınlar biraz bizi düşünüp şimdiye kimi gelseydiler, ben Baş Mahkemeye yazmağı (Mohaçkale'ye) şurada meselemizi direk hâl edip çıkmağı iyi sayardım ve meselemizi 15-20 günde hâl etmek olardı. Amma Abi gördüğün kimi gelen yok. Eğer bir şey yapmadan öyle böyle otururuksa, 7 gün bitenden sonra bizi her zaman herhangi bir cezaevine, ister Şamhal'a ister ise Rusya'nın herhangi bir cezaevine aparabilirler. Abi yazını alan kimi sen ve Talip Abi ne düşünürsüz hemen yaz. Birlikte istişare edelim. İnşaallah Allah doğru olanı gösterir. Kardeşin Samir (iki tane de kağıt gönderirem cevap beklirem)

Samir'den gelen bu mesaja cevap olarak ve Talip'e durumu açıklama kabilinden mesajı akşam Adboy=yat saatinden sonra yazdım. Samir'e yazdığım mesaj şuydu:

Bismillahirrahmanirrahim Samir Kardeşim, cevabı geç yazdığım için hakkını helâl et. Buradan Şah'ın sizlere çok selamı var. Cevabı Şah ile bunları konuştuğum, istişare ettiğim için geç yazdım. Benden Zagidin'e çok selam. Şah 23'ünde çıkıyor. 26-30 Mayıs arasındaki günlerden bir günde, Bakü'ye Timur'ların yanına gidip kardeşime telefon açacak. Ve kardeşimin Derbent'e gelmesini söyleyecek. Kardeşim gelirse, önce Mahaçkale Yüksek Mahkeme'ye daha sonra buradaki naçalniğe çıkıp işleri düzeltmeğe çalışacaklar. Ben Şah'ın, kardeşim gelirse, bunları yahşi eyleyeceğine inanıram. Gaybı Allah bilir. O'nun için ben Mahaçkale'ye Yüksek Mahkeme'ye yazmaya karar verdim. Size de yazmayı tavsiye ediyorum. Siz ne uygun

görürseniz özünüz onu yapın. Talip'e de böyle yazdım. Sen bana dilekçenin (arıza) baş tarafına ne yazılacağını (Mesela Yüksek Mahkeme Başkanlığına Dağıstan Cumhuriyeti Mohaçkale Şehri) bana yazıp gönderirsen iyi olur. Herkese selam. Allah'a emanet ol. Allah seni muhafaza eylesin.

Kardeşin M.Ali

Talip'e yazdığım mesaj :

Bismillahirrahmanirrahim Talip Kardeşim Allah'ın selam ve bereketi üzerine olsun. Kardeşim, bizim kamarada Derbent'de yaşayan Azerbaycanlı birisi. 23 Mayıs 1996'da, yani haftaya çıkıyor. Benim burada namaza başlattıklarımın, en kaliteli olanı. Aynı Canbulat gibi birisi. Sözünde duracağını zannediyorum. 26-30 Mayıs arasında Bakü'ye Timur'ların yanına gidip Halit'e telefon edecek. O'na Derbent'e 10-12 bin dolarla gelmesini söyleyecek. Bizimle görüştüğünden sonra da, önce Mohaçkale Yüksek Mahkeme'de, olmazsa da buradan bizi çıkarmak için çalışacaklar. Bu türme naçalığını Şah'ın ağabeyi tanıyormuş. Para vererek bizi buradan çıkartabileceğini söylüyor. Bir yıl için 5 milyon Ruble=Bin Dolar alıyorlar diyor. Üç kişi toplam dokuzbin dolar ediyor. Halit'e de on-oniki bin dolar getirmesini söyleyecek. Ben yüksek mahkemeye itiraz dilekçesini pazartesi-salı yazıp vereceğim. Allah'a emanet ol. Samir'in bana yazdığı mesajı da sana gönderiyorum. M.Ali

Talip'den gelen cevabi mesaj :

Selamün Aleyküm Faksını aldım. Pazartesi günü iki dilekçe verelim. (Ben bu gün Mahkeme kağıtlarını getiren vatandaşa sordum. Avukatınıza haber verilmesini isteyen bir dilekçe yazın dedi.) Birisi Avukata haber verilmesi için, diğeri de yüksek Mahkemeye hitaben... Eğer şu an uğraşan yoksa itiraz tarihi geçmesin hiç olmazsa.... Eğer uğraşan varsa, iki üç güne kadar herhalde buraya gelirler. (Sen bir araştır, bizim imzamız olmadan Avukat mahkemeye itiraz edebilir mi?) Pazar güne kadar dilekçelerin şeklini öğrenip Pazartesi sabah itiraz dilekçelerini verelim. Allah'a emanet ol.

Talip

Koğuştakilerin bana olan saygısı ve hürmeti her geçen gün artıyor. Çay yapanların çoğu önce bana içip içmeyeceğimi soruyor, sonra kendisi içiyordu. Kahvaltı ve yemek yiyecekleri zaman, bana da soruyorlar ondan sonra yiyorlardı. Bu gece geç vakte kadar Şah ile sohbet ettik. Saat gece yarısı 1.00'de yattım. Kuran-ı Kerim'den 16. hatimden 150. sayfaya kadar okudum.

18 MAYIS 1996 CUMARTESİ: Sabah namazını kıldıktan sonra, yattım. Ben uyurken, Samir'den mesaj gelmiş. Havalandırmaya çıkacağımız için, pencereler arasındaki haberleşme iplerini kaldırmışlardı. Bundan dolayı, cevabını daha sonra yazıp göndermeye karar verdim. Gelen mesaj şuydu:

Bismillah. Mesajını aldım. Seni tam olarak anladım. Yazmaya karar verilirse, hem meselenin iyi olması için, hem de çabuk olması için, ilk günlerden dışardan meseleynen ciddi uğraşan lâzım. Bir de Halit Ağabey'len arkadaşlardan kimise gelmesi lâzım ki dil ve onun gibi problemler çıkmasın. Talip Abi ne düşünür? Unvanı ise inşaallah yarın yazarım. Yazmağı lâzım bilirsense yazalım. Kimin emir olduğunu herhalde unutmamışam. İnşaallah hayırlı olur. Allah yardımcımız olsun. Allah'a emanet ol. Kardeşin Samir. Selamün Aleyküm.

Havalandırmaya saat 9.50'de çıktık. Tekbir getirdikten sonra, tam marş söylemeye başlıyordum ki Talip'in "Mehmet Ali" diye sesini işittim. "Selamün Aleyküm Talip!" diye seslendim. Herhalde nöbetçi engelledi ki, Talip'ten cevap gelmedi. Ben de, her günküden biraz daha yüksek sesle, marşlar söyleyerek volta attım.

Havalandırmadan dönerken saat 10.55 olmuştu.

Koğuşa geldikten sonra, bir süre Kuran-ı Kerim okudum, biraz uzanıp dinlendim. Şah ile biraz konuştuk. Daha sonra da saat 12.15 sularında da, Samir'e, sabah yazdığı mesajın cevabını yazdım:

Bismillahirrahmanirrahim Kardeşim Samir, Mesajın geldiğinde, ben sabah namazını kılip yatmıştım. Ancak şimdi yazabiliyorum (12.15). Senin son

mesajında, yazdığın için, sana yazmak zorunda kaldım. Ben Talip ile Mohaçkale 46. kamarada kalırken, aramızda bazı problemler oldu. O, benim sözlerime itibar etmeyince, ben emirlikten istifa ettim. O'nun ile sadece bir arkadaşız. Sana dün mesajda belirttiğim gibi, sen özün karar ver. Ama ben yazacağım. Arkadaşlardan birinin tercüme için gelmesi tavsiyen, doğru. Şah ile göndereceğim mesajda, birisinin gelmesini isteyeceğim. Allah hayırlısını eylesin. Ben Şah'dan ümitliyim. Eğer kardeşim gelirse, her şey bir aya kadar iyi olur. İnşaallah kardeşim gelmeden evvel de, Timur ile Şah'ın Mohaçkale'ye Yüksek Mahkeme'ye girişimlerde bulunmasına karar verdim. Çünkü kardeşimin vize alıp gelmesi, 10 gün sürebilir.

Tabii ki Timur gelirse. Allah'a emanet ol. Kardeşin M. Ali Akşam ve yatsı namazını kıldıktan sonra, dua ederken; masada, Narik ve Muhtar domino oynuyorlardı. Alek (Alibekov) onların yazdığı kalemı alınca, ikisi birden oyunu bırakıp, Alik ile tartışmaya başladılar. Ben duayı bırakarak, Muhtar'a: "Ya ruçka yest, ti be day=Bende kalem var, size verebilirim" dedim. Muhtar da işaretle, lâzım değil dedi. Bunun üzerine dua etmeye devam edip, bitirdim. Şah bu olay üzerine Alik'e: "Niye böyle yapıyorsun? Onlar oyun oynuyorlar, on dakika sonra bitirirler. Sen de o zaman yazarsın. Eğer bunlar müslüman değil de, Rus olsalardı (eğilerek, tarif etti) 'Kalemı alabilir miyim?' derdin. Burada ise izin istemeden alıyorsun. Alik de bir şeyler söyledi, fakat anlayamadım. O anda tuvaletin yanında olan Muhtar: "Sen bizi adam yerine koymadın. Mehmet Ali, kendi kalemını bize vermeyi söyledi." diye bir şeyler daha söyledi, fakat sadece bunları anlayabildim. Konuşmalar bu minval üzere sürerken; diğer koğuşlarla, faks-haberleşme işlerinin, şu anki nöbetçi Özbek Utkir Bışimof pencerenin yanından: "Kalemleri, sigaraları, kibritleri özlere saklıyorlar, ortaya koymuyorlar." diye seslenerek ortaya bir lâf attı. Utkir, bu lafı sanki, bana attı gibi hissettim. Buna hiç bir karşılık vermedim. Fakat, bu sözleri duyan Şah, sinirli bir ses tonuyla, Utkir'e doğru bağırdı: "İdi Suda! İdi Suda! = Buraya Gell Buraya Gell" Utkir'i yanına çağırdı ve Radik'in ranzasının önüne, oturmasını söyledi. Utkir gelip, Şah'ın dediği yere oturdu. Şah: "Kalem benim kalemim. Muhammed onunla yazı yazıyor. Ben kime istersem veririm. O'na verdim. Kalem O'nun oldu. Sigaraya gelince, söyle kim sigara saklıyor, zula ediyor? Ben mi? Radik mi? Maksim mi? Söyle!" diyerek bağırmağa başladı. Bu sırada Tahir ismindeki Lezgi, ranzasından indi, cebindeki kibriti çıkarıp, masaya doğru attı. Utkir'e dönerek bir şeyler söyledi. Anlayabildiğim kadarıyla da "Kibriti aldıysam, sadece kendim kullanmıyorum, herkese veriyorum" dedi. Şah tekrar söz aldı ve: "Sen carter'da iken sana Cosmos sigarası geldi mi?" diye sordu. Utkir de: "Geldi" diye cevap verdi Şah devamla: "O sigarayı Muhammed'e gelen 30 paket Cosmos'dan gönderdik. Ben de O'na daha sonra içmesi için, iki paket özüne verdim. Sen kim oluyorsun da Muhammed'e laf atıyorsun!" diyerek çıkıştı. Şah, bu minval üzere, Utkir'e 15-20 dakika nasihat etti, azarladı. Daha sonra da, Şah ortaya olmak üzere (iki üç dakika kadar, anlayabildiğim kadarıyla özetle, şöyle): "Muhammed her şeyi düz eyleyen birisi. Yanlış iş yapmıyor. O'na kim bir şey söyler, incitirse; sındırım (bir tarafını kırarım) bilirsiniz!" dedi. Şah, çok sinirlenmiş ve sıkıntıdan da terlemişti. Ellerini ve yüzünü yıkamak için, bir ara tuvalete girdiğinde: "Sen bir abdest al" dedim. Abdest almasını sağladım. Kamara, bir kaç saat, bu konuyu konuştu. Herkes kendi kafasının uyuşturmasıyla konuşuyordu. Ben de bu arada Kuran okudum. Bir ara benim yakınımda oldukları için kulak kabarttım. Radik-Abdurrahman- Maksim ve Narik benimle ilgili olarak müsbet şeyler söylüyorlardı.

Kuran-ı Kerim'den 16. Hatimden 260. sayfaya kadar okudum.

19 MAYIS 1996 PAZAR: Havalandırmaya saat 10.05'de çıktık. Tekbirlerden sonra, volta atarak sessiz bir şekilde, marş söyledim. Daha sonra da Kuran okudum. Hava çok sıcak ve güneşliydi. Yaklaşık 20 gündenberi her havalandırmada, gömleğimi çıkarıp atletle duruyordum. Döndüğümüzde saat 10.45 olmuştu. Şah'ın, bu gün yarın 17. koğuşa gidip, oradan da 23 Mayıs 1996 günü tahliye olacağından dolayı, bir daha veremem diye, Timur aracılığıyla daha çabuk gönderebilir ümidiyle, Kardeşim Halit'e şu mesajı yazıp, Şah'a verdim :

Bismillahirrahmanirrahim

Timur Kardeşim, Allah'ın Selam ve Bereketi üzerine olsun. Bu mesajı size getiren Şahverdiyev Şahmurat ile bir kamarada (koğuşta) 10 Nisan 1996'dan beri kalıyorduk. O, 23 Mayıs 1996'da tahliye olacak. Şah, benim vesilem ile namaza başlayanlardan birisidir. Çok iyi bir kimsedir. Size, bizlerin çıkması için, yardımcı olacak. Şah ile bizim çıkmamız için, şartları gözönünde bulundurarak, şunları yapmalıyız :

1- Şah size ulaştığında, bu mesajı kardeşim Halit'e hemen fakslayın. Halit ile telefonda konuşun. Halit gün geçirmeden (şayet Halit'e Emef Haliyeviç, bir iki güne çıkacaklar dese bile (inanmayın) itibar etmeyin. O bizi oyalyor) vize işlemlerine başlasın. En kısa zamanda DERBENT C.U.Z.O- 2 türmesine benim yanıma, para ile (on-on iki bin Dolar) gelsin. Para bulmak için Fuat Susuz veya Yusuf Gül'e gitsin, borç dahi alsın.

2- Halit gelene kadar, Timur Kardeş Allah rızası için, bize 20-25 gününüzü ayırıp, Şah ile beraber; önce, Mohaçkale Yüksek mahkemeye girişimlerde bulunun. Biz mahkeme kararına itirazı, 24 Mayıs 1996'da gönderiyoruz. Buralarda lâzım olacak parayı Bakü'deki İ.H.H Bürosu'na gidip, borç alın. Ya da İstanbul'da Halit, parayı Bülent Yıldırım'a versin, siz de Bakü'deki bürodan alın. İhtiyacınızdan biraz fazla alın ki, ne olur ne olmaz.

Yüksek Mahkeme'den tamamen beraet etme imkanı elde edemezseniz, hiç olmazsa cezaı 2 - 1.5 yıla kadar indirmeye çalışınız. Şah'ın suç ortağı (poddelnik) ZAGİDİN için gereken parayı, ne kadar verebiliyorsanız, o kadar vermeye çalışınız. Hiç olmazsa yarısını verebilirseniz iyi olur.

3-Şayet bunlar mümkün olmazsa, Derbent Sizo- Dıva cezaevi yetkileriyle görüşüp, buradan çıkarmaya çalışın.

4- Bu da mümkün olmazsa, bizleri Azerbaycan'a aldirmek için ne gerekiyorsa, yapmanızı rica ediyorum.

Halit'e Derbent'teki Şah Murat'ın ev adresi : Gorad Derbent Ulica HANDE DAS DAGİYEVA Dom: 33 Objiti 1 Quartira 13 Hanımının adı RAISAT

Saat 14.00 sularında Samir'e, Şah ile kararlaştırdığım şeyleri bildirdiğim bir mesaj yazıp gönderdim :

Bismillahirrahmanirrahim

Esselamü Aleyküm Samir Kardeşim

Dünkü gönderdiğim mesaja cevabını "Akşam göndereceğim" dedin, fakat halâ göndermedin. Ben bu gün Şah'a bir mesaj yazıp, Bakü'de Timur'lara gidip; beraber Yüksek Mahkeme'ye gelmelerini

(Halit gelene kadar, gereken işlemleri yapmak için lâzım olan parayı, Bakü'de İ.H.H'dan borç almalarını) yazdım. Mohaçkale'de, Şah'ın suç ortağı (poddelnik) ZAGİDİN için de, cezasından 4-5 yıl alabilmeleri için, pul vermelerini de yazdım. Mohaçkale'de işi halledemezlerse, Derbent Sizo-Dıva'da halletmelerini, bu da mümkün olmazsa, Azerbaycan'a hepimizi naklettirmek için, ne gerekiyorsa yapmalarını istedim. Yüksek Mahkeme'ye yazılacak yazının başlığını, bu gün, yaz gönder. Herkese, özellikle ZAGİDİN'e selam.

Ali

Kardeşim M.

Samir'den saat 16.30 sularında gelen cevap :

Mesajını aldım. Dün cevabını yazamadığım için hakkını helâl et. Kafam biraz karışık idi. Bir de baktım saat 10-11, düşündüm uyuyorsun. Söylediğim kimi olursa, iyi olur. İnşallah, Allah'ın yardımıyla olur. Seçtiğin yolun da, doğru olduğuna inanırım. Abi mümkünse Şah benim evime de telefon açsın. Annemin, babamın sağ olup olmadıklarını öğreysin. Artık onlardan 7 aydır hiç bir haberim yok. Herhangi bir haber; habersizlikten, bana göre, daha iyi. Baş Mahkeme'nin ünvanı: RF Dağıstan Yüksek Mahkeme Başkanlığı'na Mohaçkale başlağıyla yazılmalı; Cezalandırıldığımız statü U.P.K-RF Mahkeme 3 yıl ceza verdi. U.T.K Adını Soyadını baba Adı, Doğum günü - ayı - yılı Nere vatandaşı olduğu - Nerede Yaşadığı - Bitirdiği okul - Evli olup olmadığı - Kaç çocuğu olduğu ve Adresi; sağ üst köşeye yazılıp, alt tarafa da dilekçe yazılmalıdır. Yazacaksan, çabuk yazmalısın

.BOSNA NOTLARI 1992

19 Ekim 1992 günü sabah saat 8.30 da Split'ten; sonradan kendisiyle çok samimi olacağımız ZENICA (Zenisa)'lı Yusuf'un otobüsüyle yola çıktık. Saat 11.30 sularında HIRVATİSTAN-BOSNA HERSEK sınırında bulunan gümrük kapılarından birisi olan POSUJE geldik. Bu gümrük kapısından herhangi bir aramaya tabi tutulmadan, sadece pasaportlarımız kontrol edilerek, Bosna Hersek topraklarına girdik. Sınırdan girdikten sonra, bilhassa yerleşim birimlerinin girişlerinde, sık sık Hırvatlar tarafından durdurularak, kimlik kontrolüne ve aramaya tabi tutulduk. Hatta bazı noktalarda, bizim Türk pasaportunu gören Hırvat askerler, **ARMİYA**

ALIYA=Aliya'nın Askerleri diyordu. Bu aramalarda bazen iyi, bazan da kötü davranıyorlardı. Sınırdan girdikten sonra Mostar' a yaklaşırken normal yolu, Sırpların ateş menzili içerisinde olduğundan dolayı değiştirip; güvenli olan dağ yoluna girdik. bundan dolayı yolumuz yaklaşık 3 saat uzamıştı. Dağ yolunun, yeni açıldığı belliydi. Çok bozuktu. Yer yer yol daraldığı için, karşı taraftan gelen araçların geçmesini bekliyor, daha sonra yolumuza devam edebiliyorduk. Saat 16.30 sularında, JABLANICA-PROZOR şehirleri üzerinden GORNI VAKIF'a ulaştık. Buradaki Askeri yetkililer, Novi Travnik'de Müslümanlar' la Hırvatlar arasında savaş başladığı için, yola devam etmemize izin vermediler. Burada, yol açılır ümidiyle yarım saat kadar bekledik. Daha sonra akşam namazını kılmak için camiye gittik. Cemaatle akşam namazını kıldık. Müezzinlik yapanın, daha önce Zagreb' deki camide, Cuma namazı öncesi, Yasin okuyan kimse olduğunu farkettilik. Namazdan sonra, müezzinle tanışmak için yanına yanaştık. Adının Fahriya Hacı Abdîç olduğunu, Gorni Vakıf' daki MERHMET CEMİYETİ'nin başkanı olduğunu öğreniyoruz. Kendisini Zagreb Camii'nde dinlediğimizi ve kameraya kaydettiğimizi anlattığımızda, bize biraz daha yakın davranmaya başladı. Bosna Hersek'e, ne için geldiğimizi ve kısaca programımızı kendisine anlattık.

FAHRIYA HACI ABDİÇ: Çocukluğunda Saraybosna' da medresede okurken, 13 yaşlarındayken, sekiz ay kadar hapisanede tutulur. Daha sonra serbest bırakılır, fakat medresede okumasına müsaade edilmez. Kendi gayretleriyle hafız olur. Kendisini, burada ve Zagreb Camii'nde dinlerken mest olmuşuk. Çok güzel Kuran okuyordu. Akşam namazını kıldığımız bu camii de 1971 yılında kendisinin açtığını söylüyordu. Caminin adı: **MEHMET STOCANI**'ydi. Geçen hafta Cuma namazında Zagreb Camii'ne hutbe okuyan kimsenin adını kendisine sorduk. Çünkü bu imamın verdiği hutbe çok ilgi çekmiş, cemaat tarafından ve bizim tarafımızdan beğenilmişti. İmam-Hatib'in adı **Dr. Süleyman Masovic** olduğunu öğreniyoruz. Bu imamın dikkatimizi çeken bir diğer tarafı da; namaz ve hutbe uzadığı için olsa gerek, Cuma'nın hemen sonunda, ikinci namazını da cemaatle kıldırmasıydı. Namazı Cemederek kıldırması bizim dikkatimizi çekmişti.

Gorni Vakıf'ın toplam nüfusu 25.000 kişiydi. Bunun 14.000'i müslüman, 10.000 i Hırvat, 1.000'inide Sırplar teşkil ediyormuş. Burada çok az da olsa çingene de yaşadığını söylediler. Savaşın çıktığı ilk günlerde **DÖNY VAKIF** (Aşağı Vakıf)'dan hicret eden, 12.000 kadar müslüman halkı, on gün gibi kısa bir sürede; Gorni Vakıf'ın merkezi ve köylerine yerleştirdiklerini anlattıklarında, önce inanmadım. Daha sonraki günlerde bunun gerçek olduğunu öğrendim. İnanamayışımın sebebi, böylesi bir organizmeyi nasıl yapabildikleriydi. Küçük bir şehirde, bunu nasıl becerebilmişlerdi. Körfez savaşı günlerinde Kuzey Irak' tan Türkiye sınırına, çok kötü şartlarda sığınmak zorunda kalan Kürt Mültecileri; Türk hükümeti, ekonomik sebepleri ileri sürerek kabule yanaşmamıştı. Daha sonra uluslararası baskı ve desteklerle kabul etmişti. Yani 2-3 bin civarındaki bir mülteci için, dünya ayağa kalkmıştı. Burada ise 12.000 kişilik mülteciyi barındıran küçücük bir şehir halkıydı. Buradan da şu anlaşıyordu ki; insanoğlu eğer gayret ederse, atfedemeyeceği, hiç bir zorluk yoktur. Fahriya, kendilerine para ve silah yardımı hususunda, yardımlarda bulunulması çağrısında bulundu. Para yardımı yapılmasının en iyi yardım türü olduğunu söyledi. İran' dan benzin aldıklarını söyledi. Kendilerine yapılan yardımların, önceleri % 70 ine Hırvatistan' ın el koyduğunu, yeni yapılan anlaşmalara göre Hırvatistan'ın hiç bir şey alamayacağını belirtti. Yani yardımların tamamının Bosna Hersek' e ulaşabileceğini anlattı. Başkan Fahriya ile Merhamet Cemiyeti'nde çok koyu bir sohbe dalmıştık. Fahriya' nın anlattıkları, tercümanlığımızı yapan Salih

kardeş ile ikimizin çok dikkatini çekmişti. Arkadaşların hepsi, yaptığımız yorucu yolculuktan dolayı, bitkin bir haldeydiler. Biz ise Fahriya'nın anlattıklarının cazibesine kapılmış, sohbeti uzattıkça uzatıyorduk. Aslında biz Fahriya'ya röportaj teklif etmiştik, fakat kendisi röportaj yapmayacağını; fakat kendisiyle teybe kaydetmeksizin konuşabileceğimizi kabul etmişti. Arkadaşlar arada sırada bir gidelim diyerek af atıyorlardı. Yine arkadaşlardan birisi bir ara, gidelim diye araya girince, Osman muziplikteki ustalığını gösterircesine : " Arkadaşlar ! Bu savaş biter, fakat bu röportaj bitmez." deyince, hepimiz makaraları koyverdük. Ben Fahriya yanlışı anlayacak diye bayağı utandım, fakat yine de gülmekten kendimi alamadım. Fahriya Hacı Abdiç, sohbet arasında, Türkçe bilen ve Türkiye'ye gidip, yardım toplayıp gelen birisi bulunduğunu, bir süre sonra geleceğini söylemişti. Sohbetin hemen hemen sonuna geldiğimizde, Fahriya'nın bahsettiği ve biraz da Türkçe bilen Zeynel Abidin Tuluk hanımıyla birlikte geldi. Fahriya ile sohbetimize Zeynel Abidin de katıldı. Fahriya bir ara " Türkiye Hükümeti, bize arzuladığımız veya beklediğimiz yardımı yapmaz. Çünkü Amerika izin vermez. Amerika'nın onayı olmaksızın hiç bir yardım yapamaz." deyince; Zeynel Abidin bizim alınacağımızı zannederek " Siz Fahriya'nın söylediklerine aldırmayınız, O Bosna dışına çıkmadığı için, dışarısını iyi bilmez " diyerek, bizim alınmamızı engellemeye çalışıyordu. Ben " Fahriya doğru söylüyor. Türk halkı Bosna halkının yanında yer alıp, yardımlarını yapacaktır. Fakat Türk Hükümeti bu konuda Bosna'ya ancak siyasi yardımda bulunur. Silah yardımında bulunamaz. Çünkü Nato'ya bağlıdır. Nato'nun izni olmaksızın hareket edemez." dedim.

Zeynel Abidin bizleri evinde çay içmeye davet etti. Fahriya'dan izin isteyerek, arkadaşların hepsiyle birlikte yola çıktık. Beş dakika kadar yürüdükten sonra, bir apartmanın 4. katındaki dairesine gittik. Zeynel Abidin savaş öncesinde Müzik Öğretmenliği yapıyormuş. Yaklaşık 5 aydanberi de 5 vakit namazı kılmaya başlamış. Savaşın başlamasıyla birlikte, Boşnakların dinlerine daha çok yöneldiklerini anlattı. Savaş bu yönüyle, boşnaklara bir rahmet olmuştu. Zeynel Abidin, Türkiye'ye yardım toplamak gayesiyle 2 ay kadar önce geldiğini, Ankara, Eskişehir, Adapazarı ve İstanbul'da akrabalarının olduğunu anlattı. Bu yardım toplama kampanyası sırasında türk halkı'nın kendilerine gösterdiği yakın ilgiden dolayı sevincini dile getirdi. Yardım organizasyonlarından dolayı da Refah Partili yetkililere teşekkürlerini anlatma çalışıyordu. Çaylarımızı içerken, bir taraftan sohbet ediyorduk. Şu anda Bosna Hersek'teki tüm okulların kapalı olduğunu anlattı. Vaktin geç olmasından ve yol yorgunluğumuzdan dolayı Zeynel Abidin'in tatlı şivesiyle yaptığı verimli sohbeti noktalamak mecburiyetinde kaldık. Zeynel Abidin daha önc bir kaç defa söylemesine rağmen, yine de "Evim müsait olsaydı, hepinizi yatılı olarak misafir etmekten çok memnun olcaktım. Kusura bakmayın arkadaşlar " dedi. İzin alıp ve yenge hanıma da teşekkürlerimizi bildirerek vedalaşıp çıktık. Ben ve bir kaç arkadaş, bir kat aşağıdaki merdivenlerdeyken, kapının yanından Zeynel Abidin Bey seslendi " Çocuklar, bir dakika gelin sizlere çok önemli bir şey söyleyeceğim " dedi. Ben ve arkadaşlar kapıya geri geldik. Zeynel Abidin Bey " Çocuklar şunu unutmayın ' Dünyadaki müslümanların gözünü Rahmetli İmam Humeyni açmıştı. Bosnalı müslümanların gözünü de bu savaş açtı. Bu savaş bize müslümanlığımızı hatırlattı. Bizler, hepimiz Sırlar gibi yaşamaya başlamıştık. Sırlardan bir farkımız kalmamıştı. Bu şehirdeki müslümanlar, savaş başlayacağı sırada (savaşın başlamasından bir kaç ay önce) inek, koyun, at gibi hayvanlarını ve değerli tüm eşyalarını satıp, silah aldıklarını; hatta ortak bir bütçe oluşturarak da, hafif havan, tanksavar ve makineli tüfek gibi ağır silahları temin ettik" dedi. Zeynel Abidin'in evinden tekrar Merhamet Cemiyeti'ne Fahriya Hacı Abdiç'in yanına geldik. Fahriya, bir kaç yere telefon etti. bize bir yer ayarladığını ve bir müddet sonra gideceğimizi belirtti. kendisiyle tekrar sohbe başladık. Saat geceyarısı onikiyi biraz geçtikten sonra hep birlikte bir karargâha gittik. Burası Novi Travnik yolu üzerinde müslümanlara ait askeri bir karargâhtı. Fahriya, buranın komutanıyla bir müddet konuştu. Konuşmanın kabinde, bizim burada kalmamızın emniyetimiz açısından sakıncalı olduğuklarına vardılar. Biz oradan Fahriya ile birlikte çıktık. Şehrin içerisinde bulunan çok büyük bir depoya getirildik. Bu depo, yardım malzemeleriyle doluydu. Büyük bir hangardı. Zannediyorum savaştan önce,

herhangi bir fabrikanın deposuymuş. Depoyu şöyle bir dolaştık. Gıda, giyecek, yatak, battaniye vb. her türlü eşya ile doluydu. yatak ve battaniyelerin bulunduğu bölümde herkes kendisine uygun birer yer ayarladı. Ben de kendime bir ranzanın ikinci katında yer ayarlayarak uyumak için hazırlandım. Saat 12.15 sularında da yatmıştık.

20 EKİM 1992 Sabah namazı için saat beşe çeyrek kala kalktım. Dışarıda bulunan musluklardan abdest aldıktan sonra arkadaşları uyandırdım. Namazın akabinde yeniden yattık. Saat yediye çeyrek kala arkadaşları kaldırıp, yatakları toplamaya başladık. Battaniyeleri yerlerine yerleştirirken Fahriya ile birlikte bir komutan geldiler. Hep birlikte, yapımı iki yıl önce tamamlanan ve alt katı askeri karargâh olarak kullanılan ve şehrin kible tarafında, kenar mahalle denilebilecek bir mıntıkasında bulunan **Gafica Camii'**ne gittik. Burada hazır kıta bekleyen müslüman milisler vardı. Onlarla biraz sohbet ettik. Daha önce otel olarak, şimdi ise milisler için yemekhane olarak kullanılan, şehrin hemen hemen ortasındaki bir binaya gittik. Burada kahvaltımızı asker, milislerle birlikte yaptık. Daha sonra biz şehri dolaşmaya başladık. Öğle namazından sonra yine yemekhaneye hep birlikte gittik. Yemek yedikten sonra, Alaaddin Essadr isimindeki mücahid-milis bizi evlerinde kahve içmeye davet etti. Alaaddin bekar ve 24 yaşındaydı. Annesinin adı Sıdika; evli kızkardeşinin 4 yaşında Şerife isiminde bir kızı, yeni doğmuş bir aylık da bir erkek çocuğu vardı. Eriştesi Prozor cephesindeki müslümanlara yardım için gitmiş. Yeni doğan çocuğundan henüz haberi bile yokmuş. Sıdika Teyze, tipik bir Anadolu kadını andırıyordu. Sohbet sırasında, torununun adını koymadıklarını, ezanını da okumadıklarını anlatıp; ezanını okuyarak adını koymamızı istedi. Sıdika teyze torununa Haris ismini koymak istiyordu, tercümanlığımızı yapan Sallh, Sıdika Teyze'ye "Mücahid"de ilave edebilir miyiz?" diye sordu. Sıdika Teyze kabul etti. Ben, bebeğin sağ kulağına ezan sol kulağına da Peljiç Hanefiya ile ilgili yazılan ve çocukların sokaklarda sık sık severek söyledikleri marş :

Gorni Vakıf, Ufak Gradl

Hanefiya orayı koruyor.

O'nun yanında genç delikanlılar

Dizilmişler, yiğitçe öne atılıyorlar.

Hanefiya Kardeşim benim

Ne zaman kızgın kalabalığa vuruyorsun ?

Allah senin yanında olsun.

Sen, hep mazlum insanları koruyorsun.

Ay Yıldızlı Yeşil Bereli

Hanefiya Kardeşim benim

Ne zaman kızgın kalabalığa vuruyorsun ?

Sen mazlum insanları koruyorsun.

Bu komutan çok cana yakın birisi. Bizimle saat 17.30 dan gece 1.00 e kadar oturup sohbet ettik.

21 EKİM 1992: Sabah amazını kıldıktan sonra, tekrar yatıp, saat 9.30 da kalktık. Kahvaltı için Emina adında, bir börekçiye gittik. Orada, bu gün durumun daha da kritikleştiğini öğrendik. Hatta burada da (Gorni Vakıf) durumun karışma ihtimali olduğunu söylediler.

Öğle namazını camide topluca eda ettikten sonra, öğle yemeği için yemekhaneye gittik. Buurada sohbet ettiğimiz askerlerden her an çatışmanın patlama ihtimali olduğunu öğrendik. Akşama doğru da BiH'in (Bosna Hersek Televizyonunun) Gorni Vakıf muhabirliğini yapan Akif Agić ile tanıştık. Akif akşam bizim kaldığımız eve gelerek, evinde haberleri seyretmeye davet etti. Evi, bizim kaldığımız yerin tam karşısındaymış. Haberlerde, Prozor'un her an karışma ihtimalinde, Novi Travnik'teki çatışmaların da aralıksız devam ettiğini öğrendik. Haberlerden sonra da bizim çektiğimiz kasetleri seyrettik. Gece yarısı saat 24.00 sularında da eve yatmaya geldik.

22 EKİM 1992: Sabah saat 8.30 da kalktık. Kahvaltı için askeri lokantaya giderken, sokaklarda durumun sakin olduğunu gözlemledik. Herkes normal hayatına dönmüştü. Dünküden çok daha sakin bir durum gözlemliyorduk. Kahvaltıdan sonra

Komutan Hanefliya ile görüştük. Gerginliğini devam ettiğini, durumu sakin olmasını, bizi aldatmamasını, her ortalığını karışma ihtimali olduğunu; bazı kimselerin yanı sıra sabah Novi Travnik'e gideceğini, istediğimiz takdirde bizi gönderebileceğini söyledi. Biz de kendisine gidebileceğimizi belirttik. Bunu üzerine, halâ otobüste duran eşyalarımızı aldık. Bu arada otobüsü şoförü **Fehim Babiç** ile uzun uzun konuştuk. Bize çok dikkatli davranmamızı bir kaç kez ikaz etti. **Fehim Zerica**'daki adresini ve telefonlarını bize vererek oraya geldiğimiz zaman mutlaka kendisini bulmamızı söyledi. Eşyalarımızı bize tahsis edilen eve getirdikleri sonra, **Akif** ile birlikte şehri dolaşmaya çıktık. Şehri gezerken **Müslim Snage**'nin Gorni

Vakıf Emiri **İmam Recif** ile karşılaştık. **Akif** bizi **İmam Recif** ile tanıştırdı. Kendisinin bizim evin Prozor tarafında arka kısmına kalan bölgede bulunur ve alt tarafı karargâh olarak kullanılır caminin imamı olduğunu öğrendik. Kendisiyle ayak üstü yaptığımız sohbette burada 50 kadar askerleri olduğunu öğreniyoruz. Burada bulunan diğer komutanlarla birlikte hareket ettiklerini özellikle belirtti. Kendilerinin birliğinde bulunan askerlerin islami değerlere hassasiyet gösterdiklerini, namazlarını kimisinin kıldığını, islami değerlere hassasiyet göstermeyenleri birliklerine kabul etmediklerini anlattı. Diğer askerlerin bir çoğunun içki kullandığını özellikle belirtti. **İmam Recif**'le sohbetimizden sonra **Akif**, kendisine kameramanlık yaptığını söylediği **Senad Hacımehanoğlu** isimli birisinin evine götürdü. **Senad**'ın evinde satelit (uzay anteni) bulunuyordu. Eva isimdeki sarışın hanımı Çekoslovak asıllıymış. **Senada** isimli bir kızı ve **Nedim** adında da bir oğlu bulunuyordu. Daha önce çektiğimiz V8 kasetleri (fazla kasetimiz olmadığından) VHS kasetlere aktararak, yeniden çekime hazır hale getirdim. Bu kasetleri aktırken, **Muhammed Çengeli**'i görünce " Bu iyi birisi değil, müslümanları sattı. Savaş çıkınca da Türkiye'ye kaçtı" diye bize ikazlarda bulundu. Bize akşam yemeğini de ikram etti. Saat 21.00'e kadar bu kayıtlarla uğraştık. Bir ara ev sahibi bizi videoya kaydederken, bir patlama sesi duyduk. Biz biraz heyecanlandık. Fakat ev sahibi ve çocukları gayet sakin. **Akif** dışarıya çıktı. herhalde ne olduğunu kontrole gidiyordu. **Senad** ise çekime devam ediyordu. Çocukları ise sanki hiç bir şey olmamış gibi, gülüp oynuyorlardı. **Akif** geriye geldikten sonra, acele olarak eve gitmemiz gerektiğini söyledi. Ben arkadaşlarını bir kısmını hemen gitmeleri için uyardım ve onları gönderdim. **Salih**'le ikimiz video ve malzemeleri toplamaya başladık. Toparlanmayı tamamlayınca **Senad**'a ve **Eva**'ya teşekkür ederek evden aceleyle çıkıp, evimizden yolunu tuttuk.

Hanefliya, ortalığını karıştığını farkedince **Rasema** isimdeki bayarı askeri, bizim bulunduğumuz eve gönderip, bizi korumak ve kollamak için göndermiş. **Rasema** eve doğru gelirken, önceden gönderdiğim arkadaşlarla yolda karşılaşmış ve onlardan durumu öğrenip birlikte ve gitmişler. bir müddet sonra da **Salih**'le ikimiz eve geldik.

Bizim eve gelmemizin hemen hemen 45 dakika sonrasında, Hırvatların bulunduğu bölgeden bizim taraflara doğru ateş başladı. Saat 21.55 sularında **Şerif** geldi. Tam bu sırada da Hırvatların bölgesinden havan atışları başladı. Biz **Rasema**'ya " neden karşılık vermiyorsunuz?" diye sorunca "Hırvatlar bizi kızdırmak için ateş açıyorlar. biz şimdilik karşılık vermiyoruz. Eğer ciddi bir saldırıda bulunurlarsa, onlar gereken cevabı veririz" diyordu. Havan ve kurşun sesleri dışardan gilirken biz, **Şerif** ve **Rasema** ile, Türkiye üzerine ve arkadaşlarımızın Bosna ile ilgili düşünceleri hususunda sohbet etmeye başladık. Arkadaşlarımızı ve özellikle de **Mehmet Şahin**'in selamlarını iletтік. Şehid reisimiz **Metin Yüksel**'den bahsettik. Hatta **Metin**'i daha iyi tanıyabilmeleri için, **Hanefliya** Gorni Vakıf'daki müslümanlar arasında nasıl bir yere sahipse; **Metin**'in de Türkiye müslümanları nezdinde öyle bir konuma sahipti diye misallendirdik.

Şerif, Komutan **Hanefliya**'nın amca çocuğuymuş. Sarı Lacivert el örgüsü süeterimi **Şerif**'e, kalın örgülü gri renkteki kışlık kazağını da **Rasema**'ya hediye ettim. Sohbet sırasında söz **Mafya**'ya geldi. Türkiye'de de bir çok sahada mafyadan izinsiz, veya haraç vermeden iş yapılmadığından bahseerek; arkadaşlarımız **Hakkı** ve **İsmail**'in mahalle aralarında su satarken başlarına gelenleri anlattık. İstanbul'da bu günlerde susuzluk had safhadaydı. Bu arkadaşlarımız, Çatalca'nın Akalın Köyü'ndeki menbaa sularından getirip, oturdukları bölge olan Bağcılar ve Güngören'in mahalle aralarında satmak isterlerken; bu bölgede öteden beri su satanlar "Bu bölgede su

satamazsınız!" diye tehdit ederler. bu arkadaşlar tehditlere aldırış etmeyip satmaya devam ederler. bunun üzerine kendilerini tehdit eden ve su mafyası diyebileceğimiz bu kişiler saldırır. mahalle arasında bunlarla kavgaya başlarlar. Arkadaşlar ilk gün gafil davrandıkları için biraz dayak yerler. Ertesi ve daha sonraki günlerde, biraz daha temkinli ve hazırlıklı olarak, su satmaya devam ederler. su mafyası tabir edilen kimseler ilk saldırı olayından iki gün sonra bu arkadaşlara tekrar saldırırlar. Arkadaşlarımız hazırlıklı oldukları için, bu sefer onları bir güzel döverler. Hatta karakolluk bile olurlar. Durum olduğu gibi karakolda anlatılır, iki taraf ta birbirinden şikayetçi olmadığı içinde adli kovuşturmaya gerek kalmaz.

Arkadaşlarımız da böylece sularını bu bölgelerde rahatça satmaya devam ederler. **Rasema** sohbet sırasında **Mehmet Aliya Hulç** isminde bir komşusunun **Afganistan'a** önceki yıllarda saaşmak için gittiğini ve orada bir müddet savaştığını; bir ayağının bu savaş sırasında sakatlandığını ve daha sonra da geri geldiğini anlattı. **Rasema'nın** tarif ettiği bu şahıs; arkadaşımız **Hamdi'nin** Afganistan'da beraber olduğu Yugoslav'a çok benziyordu. bundan dolayı da **Rasema'dan**, bu arkadaşın adresini istedim. Kıvrıkcık saçlı, iri yapılı, uzun boylu ve bir ayağını Afganistan'da savaşta yitirdiğini ve oradan döndükten sonra da Yugoslav rejiminin **O'nunla** çok uğraşmış. Evli olan **Mehmet Aliya Hulç'ın** 3 çocuğu, dört erkek ve iki kızkardeşi varmış. **Rasema**, çocuklarının çok küçük olduğunu ve yaklaşık dört ay önce de göğsünden mitralyöz kurşunlarıyla vurularak şehid olduğunu anlattı.

23 EKİM 1992: Sabah saat dokuz sularında **Komutan Hanefliya** eve geldi. Yaklaşık iki saat kadar çeşitli konularda sohbet ettik. Kendisinin bizi **Novi Travnik'e** göndermek istediğini fakat, diğer yetkililerin buna, bizim emniyetimiz açısından izin vermediklerini söyledi. Cuma namazını eda etmek için, alt katı karargâh olarak kullanılan ve Müslim Snage'nin Gorni Vakıf emirinin imamlığını yaptığı camiye gittik. Cuma namazının akabinde, camide karşılaştığımız **Zeynel Abidin'in** daveti üzerine, evinde kahve içmeye gittik. Oradan da, **Akif'in** **Pulka** diye adlandırdığı kameramanı **Senad Hacımehanoviç'in** evine gidip kaset aktarımı yaptık. biz kayıtlı uğraşırken, telsizle **Prozor'da** Müslümanlarla Hırvatlar arasında çatışmaların çıktığı haberi geldi. Bu gün Gorni Vakıf'daki durum daha da gerginleşmişti. Akşama doğru çekime devam ederken, **Akif** ve ev sahibi **Senad** bizden izin isteyerek; Hırvatlarla müslümanlar arasında bu akşam yapılacak olan görüşmeleri Gorni Vakıf'a naklen yayınlamak üzere gittiler. Biz bir taraftan kayıt aktarımına devam ederken, diğer taraftan da bu naklen yayını izledik. Saat 19.30 da BiH haber yayını sırasında yayına girip görüşmeleri yayınladılar. Müslümanları ve Hırvatları temsilen bir asker bir sivil ikiyer kişi üçer dakika konuşma yaptılar. Konuşmacıların hepsi, Gorni Vakıf'da çatışmaların çıkmayacağı ve çıkmaması gerektiği hususunda görüşlerini açıklıyorlardı.

24 EKİM 1992: Bu gün sabah namazını kıldıktan sonra yatmadık. Sabah kalvaltısı vaktinde askeri lokantaya gidip kahvaltımızı yaptık. Döndüğümüzde, ben şöyle bir uzanarak uyumuştum. Bu arada **Hanefliya** eve gelip, **Prozor'un** Hırvatlar tarafından 9 tankla istila edildiğini ve çevre köylere saldırı ihtimalinin her geçen saat kuvvetlendiği haberini getirdi. Bundan dolayı da **Prozor'un** çevresindeki müslüman köylerine takviye yardım kuvvetleri göndereceklerini söyledi. bizlerden de istersek gönderebileceğini söyleyince; arkadaşların hepsine sıkı giyinmelerini söyledim. Hazırlandıktan sonra da evin içerisinde bulunan kelime-i tevhid yazılı sancağımızı alıp cami-karargâha gittik.

Saat 11.30 sularında Gorni Vakıf'ın Prozor-Split tarafına keşif için gidileceğini öğrendik. Bizim de çekim yapmak için bu keşfe gitmek istediğimizi bildirdik. komutanlar isteğimizi kabul ettiler. Keşif yapacak olan **Hazım** ismindeki şöförün evine bizde gittik. **Hazım** askeri elbiselerini çıkarıp sivillerini giydi. **Hazım** bize 2 km. kadar uzaklığa gidip, Hırvatlar'ın hazırlıklarını kontrol edip araştırmaya çalışacağını söyledi. Hırvatlar herhangi bir şey sorarlarsa güya sizin arabanızın defransiyelinin bozulduğunu ve defransiyel çubuğu aradığınızı söyleyeceğim, diye bizi de ikaz etti.

Prozor tarafına doğru yola çıktık. Yaklaşık 2 km. yol aldıktan sonra, asfalt yoldan çıkıp solda patika bir yola girdik. Bir müddet gittikten sonra da sanki bir çöplük-hurdalık gibi bir yere geldik. Şöförümüz **Hazım** burada çekimi durdurmamızı

söyledi. Aşağıdan bir yerlerden, çalışan bir dozer sesi geliyordu. 15-20 m. kadar aşağıda iki adet dozer yol açmaya çalışıyordu. Hazım biraz daha ilerleyerek aşağıda çalışanları daha iyi gözlemlemeye çalıştı. Tankların rahat geçebilmesi için ağaçları devirip, yolu da kısmen düzleme çalışmaları yaapan iki dozer, bir kaç tane de insan tesbit ettiğini daha sonra Hazım bize söyleyecekti. Oraları araştırırken, güya sağı solu aranıyormuş gibi yaparken, bir taraftan da defransiyel-defransiyel diye söyleniyordu. Hırvat'lardan genç sayılabilecek yaşlarda birisi Hazım'ın yanına kadar yanaştı. Bir şeyler soruyordu. Biz Salih'le birlikte arabada duruyorduk.

Kamerayı da ayaklarımızın altına doğru koymutuk. Hazım "Bunların arabası bozulmuş, defransiyel arıyoruz"dedi. Hazım oralarda bir iki dkka kadar daha dolaştı. Daha fazla şüphe çekmemek ve zaten gözlemlerini de yeteri kadar yaptığı kanaatine sahip olmalı ki geriye arabaya geldi. Camiye-karargâha döndük.

Kumandanlara durumu anlattı. Bu olaydan sonra Hazım'la aramızda samimi bir hava oluştu. Kendisinin başına giydiği ve ikinci dünya savaşı sırasında, Yugoslav askerlerinin giydiği şapka bulunuyordu. Bu yüzden biz kendi aramızda Hazım'dan bahsederken Partizan diye söylüyorduk. Biraz sonra da öğle ezanı okundu. Biz namaz kılmak için yukarıya camiye çıktık. Namazdan sonra tekrar aşağıya karargâha indik. Saat 14.30 sularında Komutan Haneftiya bize haber göndermiş, yanına gittik. Haneftiya'nın depo olarak kullandığı bir eve gittik. Burada bize şimdilik üç adet kaleşinkof verebileceğini, imkânlarının ancak buna elverdiğini söyledi. Bu silahlarla birlikte dörder şarjör mermi ve ikişer el bombası verdi. Ben silahları birini kendime alıp, diğerlerini de Salih, Zekai ve Güven'e verdim. Silahları verirken Komutan Haneftiya ellerinde fazla olmadığını özellikle belirtti. Hatta mermileri verirken bir ara şaka bile yaptı. Kendi ayağındaki spor ayakkabılarını göstererek "Bakın benim postallarım bile yok, sizlerin hepsinin iyi birer postaliniz var" diyordu. Gerçekten benim haricimde bütün arkadaşların ayaklarında, askeri postallardan daha güzel botlar vardı. silahları, mermileri, el bombalarını ve şarjörleri alıp, karargâha gittik. Burada mermileri kutularından çıkarıp şarjörlere ve fişenkliklere yerleştirdik. Her bir silaha iki şarjör ve iki el bombası düşmüştü. Şarjörleri mermilerle doldurduk. Yedek mermileride fişenkliklere doldurduk.

Saat 18.45 sularında eve, fakat odalara değil de bodrumdaki sığına geldik. Biz geldiğimizde Komutan Haneftiya, Rasema, Akif, bu evi askerlerin hizmetine veren, kendisine ait başka bir evi daha olan ev sahibiyle birlikte, komşulardan çoluk çocuklarla birlikte, yaklaşık on kişi daha sığınaktaydı.

Saat 9.30'a kadar sığınakta kaldık. Haneftiya saat 9.30 sularında kendisine gelen haber üzerine, zemin kata çıkabileceğimizi belirtti. Bunun üzerine zemin kata çıktık. Burada hep birlikte bir müddet sohbet ettik. Biz toplu bir halde bir ara Metin Yüksel ile ilgili olarak marş söyledik. Ev sahibi video kamerasıyla bizi kaydetti. Kendisi Almanyada işçi olarak çalışıyormuş. "Almanya'da babama, bunu gösterince çok sevinecek " diyordu. Bu arada Haneftiya, Zekai'ye espiriler yaparak bizleri güldürüyordu. hemen hemen hepsi saat 11.00 sularında evlerine çekilip gittiler. Bizde arkalarından hemen yattık.

Gece boyunca sürekli havan sesleri devam etti.

25 EKİM 1992: Sabah namazı sırasında tek tük silah sesleri geliyordu. namazdan sonra tekrar yattık. Saat 9.30 sularında uyandık. Pek silah sesi duyulmuyordu.

Haneftiya geldi. Biraz sohbet ettik.

Haneftiya'dan izinli olarak, yanımıza bir asker alarak, Hırvatlar'la sınır bölgesi diyebileceğimiz bölgelerde çekimler yaptık. bu çekimleri saat 12.30'a kadar sürdürdük.

Akşama kadar herhangi bir olağan üstülük olmadı. Akşam, Şerif'le geceyarısı saat bire kadar sohbet ettik. Şerif çok makara ve kafa dengi birisiydi. Güven'e ikide bir Efendiya diye takılıyordu. Çünkü Güven'in sesi güzel olduğu ve iyi Kuran-ı Kerim okuduğu için, ona böyle takılıyordu.

Arkadaşlar saat 1.00 sularında yattılar. Ben, Zekai ile birlikte, hem çevreyi tanımak hem de gözümüzü gece karanlığına alıştırmak gayesiyle Şerif ile birlikte devriyeye çıktık. Sınır bölgesi diyebileceğimiz mıntıkaları dolaştık. Bu mıntikalardaki bir nöbet yerindeki nöbetçi arkadaşlar bize çorba ikram ettiler. bu devriyemiz saat 2.30'a kadar sürdü. Bu saatte eve dönüp biz de yattık.

26 EKİM 1992: Sabah namazını kıldıktan sonra, hafif öksürdüğüm için, c vitamini havi tabletlerimden birisin içip, tekrar yattım. Saat 8.45'de kalkıp karargâha gittik. Kahvaltıyı da burada yaptık.

Öğle namazına kadar karargâhta sohbet ettik. Namazı camide eda ettikten sonra, arkadaşlarla istişareden sonra, ben biraz yatmak için eve gittim. Saat 14.30'da arkadaşlar beni kaldırdılar. Saat 15.00 sularında cenaze kalkacağını söylediler. Bir gün önceki havan saldinsında şehid olan müslümanın cenazesini kaldıracaklardı. Gasilhaneden büyük bir kalabalıkla cenaze alındı. Sessiz bir şekilde, şehrin Split tarafında dış mahalde bulunan mezarlığa götürdük. Tam mezarlığa yaklaşırken yağmur başladı. Cenaze namazı kılınmaya başladığında ise kelimelerin tam anlamıyla bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Cenazeyi defnettikten sonra, kalabalıkla birlikte eve doğru gelirken, yanımızda bulunan Enver isminde bir teknisyen, üzerimizi kurulumamız için, evine davet etti. Salih'le bu teklifi önce kabul etmedik. Fakat çok ısrar edince, gitmek mecburiyetinde kaldık.

Enver evli ve iki erkek çocuğu vardı. Hanımının ismi Züleyha, 8-9 yaşlarında olan çocuğunun ismi Nejat 5-6 yaşlarındakinin ise Senad idi. Giysilerimizi biraz kuruladıktan sonra gitmek için izin istedim. Enver ve özellikle de hanımı Züleyha yemeğe kalmamız için çok ısrar etti. Ben de bunun üzerine arkadaşların merak edebileceğini, onlarla birlikte geriye geleceğimizi söyleyerek izin alabildim. Eve geldiğimizde arkadaşlar da üzerlerini kurulumak için meşguldüler. Bazıları ıslak giysilerini çıkarıp, yenilerini giymişlerdi. Durumu anlattım. Arkadaşların çoğu gelmek istemiyordu. Bu yüzden de sadece Osman ve Zekai birlikte gittik. Evsahibi Enver ve hele hele hanımı Züleyha bize çok iltifat ediyordu. Yemeği müteakip kahvelerimizi de içtikten sonra, akşam namazını kılmak için abdest almak istediğimizi belirttik. Züleyha Hanım bize Lavoba ve tuvaleti gösterirken, cemaat yapıp yapmayacağımızı sordu. Cemaatle kılacağımızı söyleyince, hemen beyi Enver'e seslenerek "Kalk sen de abdest al. Hep beraber kılalım" dedi. Hep birlikte akşam namazını cemaat halinde eda ettik.

Bosnaya geldiğimizden beri ilk defa böyle bir olayla karşılaşılıyorduk. Bu yüzden bizi bayağı sevindirmişti. Halk islam'a saygılı idi. Fakat genelinin hemen hemen hiç bir bilgisi yoktu. bu yüzden de bizler sadece bazı klasik bilgileri anlatıyorduk. Namazdan sonra, okuduğum Yasin'den sonra, hep birlikte dua ettik. Duanın bitiminde Züleyha Abla, buranın şartlarında, bize çok mükellef bir meyva ziyafeti çekti. Bu ziyafet esnasında v sohbet sırasında video çekimi yaptık. Küçük çocuklarla ben biraz oynadım. Daha sonra da izin istedik. Enver ve hanımı Züleyha, ancak yarı akşama arkadaşlarla hep birlikte gelmek üzere bizden söz almak için çok ısrar ettiler. Bizde ertesi akşam bütün arkadaşlarla birlikte yemeğe gelmek üzere söz vermek mecburiyetinde kaldık.

Eve geldikten bir süre sonra saat 22.30 sularında devriye çıktık. Geceleri hem bölgeyi tanımak, hem de gece görüşüne gözlerimizi alıştırmak için nöbetleşe devriyelere çıkıyorduk.

Devriye sırasında , şehrin iç kesimlerdeki bir karakolda, Hırvatlara götürülmek üzere, sekiz kamyonluk UN PROFOR insanî yardım konvoyunun, Split tarafından gelip, buradan geçerek, Zenica'ya gideceğini öğrendik. Devriyeden geri geldikten sonra, bir ara Komutan Paraga'yı (Hanefiya'nın lâkabı) bulup, bu hususu konuştuk. Herkesin çok tedirgin olduğunu anlattı. Ne bahasına olursa olsun, bu konvoyun geçişine izin verilmemesi kanaatini taşıyordu. Çünkü bir çok kimsenin olduğu gibi Paraga da bu yardımın, insani yardım malzemesi değil, bu ad altında silah ve mühimmat yardımı götürdükleri kanaatini taşıyordu.

Gece yarısı saat 12.30 sularında, değişik bir arkadaş gurubuyla devriyeye çıktık. Bu sefer de, şehrin dış mahallelerinde yer alan nöbet mıntıkalarına doğru çıktık. Split tarafında ve şehrin en son gözetleme mıntıkası olan karakola vardık. Bu karakolda nöbetçiler arasında, daha önce Hıvatlar'ın yol açma hazırlıklarını gözetlemeye gittiğimiz Hazım da bulunuyordu. Biz karakola vardığımızda aralarında şiddetli bir tartışma vardı. Partizan diye çağırdığımız Hazım ve bir kaç kişi yardım konvoyunun silah malzemesi olduğu için, buradan geçişine izin vermeyelim, diye iddia ediyorlardı. Diğerleri ise eğer biz buradan bu konvoyun geçişine izin vermezsek, Hıvatlar da diğer bölgelerde, bizim kardeşlerimize gidecek konvoya

2

izin vermezler diye iddia ediyorlardı. Tartışma sırasında, **Hazım** bir ara başındaki, şapkayı yere vurarak, tepkisi belirtti. **Hazım**'ın başında, Yugoslavların ikinci dünya savaşı sırasında giydikleri şapkası bulunuyordu. Salih **Hazım**'a bir şeyler söylemek istedi. **Hazım** bizleri karakol dışına çekip götürdü. Karakolun dışına çıkıp ta yalnız kaldığımız vakit, kızgın bir şekilde **"Bizi sattılar, bunlar Hırvatlara gidecek yardıma izin veriyorlar, bu yardım değil, silah dolu, bu silahlarla bizim kardeşlerimiz vurulacak, bunu anlamıyorlar. Siz bu satılmışları kurtarmak için mi buralara geldiniz, niye buralara geldiniz?"** **Hazım**'ın bu hayıflanması bizi çok etkilemişti. Kendisiyle bu minval üzere bir kaç dakika daha konuşup oradan ayrılıp **Paraga**'nın bulunduğu yere geldik. **Paraga**'ya **"Biz sizinle birlikteyiz. Sen ne dersen onu yapmaya hazırız. biz senin emrindeyiz"** dedik. bir müddet daha sohbet edip yanından ayrılıp, eve gittik.

Evde de kendi aramızda bir müddet müzakere yaptıktan sonra saat 1.30'da yattık.

27 EKİM 1992: Saat 10.00 sularında caminin altındaki karargâha gittik. Burada, Split-Prozor tarafındaki dağlarda bulunan Gornj Vakıf mevzilerinin bulunduğu yerden biraz daha ilerde bazı mıntıkalara tank mayını döşeneceğini, öğrendik. Bu bölgenin komutanındankendileriyle gelmek istediğimiz beelirterek izini istedik. bize gelebileceğimizi söyleyince, arkadaşlar arasında bayağı bir sevinç dalgası oluşmuştu. Evde nöbetçi kalması için İsmail'i bıraktık. Yaklaşık yarım saatlik bir hazırlıktan sonra da, yola koyuldular. Gornj Vakıf'ın Prozor taraflarındaki dağlarda bulunan mevzilere ulaşmak için yaklaşık bir saat kadar yol aldık. bu mevzilerde 15 kişi kadar bulunuyordu. Yeni siperler de kazıyorlardı. Buraya ulaşır ulaşmaz, Ahmet ve küçük İsmail kazmaları kapıp hemen işe koyuldular. Bizler bir taraftan bu siperlerdeki nöbetçilerle sohbet ediyor, bir taraftan da siperlerin kazılmasına yardımcı oluyorduk. Salih'le ikimiz askerlerden bir kaç tanesine, elimizde bulunan mealden bazı ayetleri seçip tercüme ederek tebliği yapıyorduk. Saat 13.15 sularında Güven öğle ezanını okudu. Öğle ve ilkindi namazlarını cem ederek cemaatle kıldık. Namazdan sonra yanımdaki küçük kısa dalgalı radyodan BBC haberlerini ve Türkiye'nin Sesi radyosundan haberleri dinledim. Dün akşam da İran Radyosu'nun Farsça ve türkçe haberlerini dinlemiştim. BBC'nin bölge ile ilgili verdiği haberler hem çok taze hem de doğru idi. Çünkü bir kaç gündür Prozor bölgesinde olan bitenlerle ilgili olarak telsizlerle haberleşme imkânımız vardı. BBC'nin bu gün bu bölge ile ilgili olarak verdiği haberlerin doğruluğu ve tazeliği dikkatimi çekmişti. Bunun sebebini daha sonra öğrenecektim. Bosna Hersek'te BBC'ye ait ve her birisinde Londra ile telsiz bağlantısı kurulabilen 15 tane jipi bulunduğunu öğrenecektim. Bu arada iki kişiyi keşfe gönderdiler. Bunlar dönüp de durumun müsait olduğunu söylemelerinden sonra yola çıkmak için hazırlanmamızı istediler. Komutanla yaptığımız istişareden sonra bizden iki silahlı birdekamera çekimi yapabilmek için silahsız üç kişi, kendisiyle birlikte de kankardeşi olduğunu söylediği bir kişiyle toplam 5 kişi, saat 14.10 da yola çıktık.

Yaklaşık yirmi dakika kadar, zaman zaman ormanlık araziden, zaman zaman da köy yolundan ilerleyerek, bir mıntıkaya geldik. Burada yolun uygun olan iki yerine tank mayını döşedik. Komutan birinci mayını döşerken Elmas isimindeki askerle ikimiz, muhtemelen köy tarafından birisi gelebilir diye, 100-150 m. ilerde, yolun kenarındaki çalılıkların arasında nöbet tuttuk. İkinci mayın döşeneceği zaman, ben Elmas'ı yalnız bırakarak komutanı videoya kaydetmeye başladım. Mayının döşeneceği yerin kazımı bittikten sonra, mayının fûnyesini yerleştirirken komutanın terlemesi dikkatimi çekmişti. Komutan sivildeyken elektronik mühendisymiş. Komutan mayını yerleştirmeye çalışırken, ben bir taraftan sesli olarak Ayet-el Kürsi okurken, video çekimini de devam ettiriyordum. Saat 15.30 sularınd işimizi tamamlayıp mevzilere geri döndük.

Mevzilerde ateş yakmışlar, korların üzerinde de balık ve et konservelerinden şiş yapmış pişiriyorlardı. Dağ havasından mıdır, yoksa çok acıktığımızdan mıdır nedir, bu şişler bana çok lezzetli gelmişti.

Saat 16.15 sularında kendileriyle vedalaştık. Askerler ertesi günde gememiz hususunda bizlere ısrar ediyorlardı. Komutanla da vedalaştık. Yanımıza verdikleri rehber askerle birlikte Gornj Vakıf'a döndük. Eve geldiğimizde saat 17.05 olmuştu.

Dün yaptığı davetten dolayı, akşamnamazını kıldıktan sonra, hep birlikte Enver'in evine gittik. Enver ve Hanımı Züleyha bizleri kapıda çok sevinçli bir şekilde karşıladılar. Karşılıklı hal hatır somaların akabinde yemeği getirdiler. Yemek esnasında Züleyha Ablâ: "Çocuklar, dün akşamdan beri sizleri bekliyor. Sizlerden çok hoşlanmışlar. Sabahtan beri kaç kere, neredeyse her yarım saatte bir 'Mücahid amcalar ne zaman gelecekler? biz de büyüdüğümüz zaman mücahid olacağız.' diyorlardı. sokakta oynarlarken de 'Biz de mücahid olacağız!' diye bağırıyorlardı." dedi. Yemek esnasında bir taraftan nöbetleşe video kaydını ihmal etmedik.

Yemeği müteakip gündüz gittiğimiz mevzilerde yaptığımız çekimleri seyrettik. Evsahipleriyle ve özellikle de çocuklarla birlikte bir kaç poz resim de çektik. Saat 21.30 da da izin isteyerek ve teşekkür ederek ayrıldık. Eve geldiğimizde Paraga'yı bizi bekler bulduk. hemen koyu bir sohbe başladı. Sohbet esnasında bir arada gündüz yaptığımız çekimleri Paraga'ya gösterdik. Komutan Paraga seyrettiği mayınlama işinde, yapılan hataları bir bir en ince ayrıntısına kadar bizlere açıkladı. Gerçekten Hanefiya'nın yakaladığı hatalar çok önemliydi. Biz böyle konuşurken Şerif elinde bir sürü ganimetle eve geldi. Ganimetler arasında 37 ekran siyah-beyaz bir televizyon da vardı. Bu televizyonda, önce Paraga'yla yaptığımız söyleşiyi ve Gorni Vakıf'ın içerisinde yaptığımız çekimleri, dağda mayın yerleştirme vb çekimleri seyrettik. Gorni Vakıf görüntülerinde bulunan çocukların, tıpkı bir şehir savaşı görüntülerini sergileyen oyunlarını seyrederken Paraga "Çocuklar aralarında 'Ben Paraga'yım' diyerek, her kes Paraga olmak istiyor" dedi. Görüntüler arasında yer alan ve ırk olarak çingene olan ve bize bir müddet rehberlik ederken arkadaşların Bosanski Rambo diye çağırdıklarını görünce "Bu çingene çok cesur birisi. Hırvatları punduna getirip, ikide bir silahlarını gaspediyor. Devamlı olarak benim birliğime girmek için bana yalvarıyor. Benim birliğime alacağım kimselerde aradığım en önemli iki özellik yalan söylememesi ve hırsızlık yapmamasıdır. Bu iki haslet de bunda olduğu için, birliğime almıyorum. Yoksa çok cesur, iş bitiren birisi. Sürekli olarak benim adamlarımın yanında dolaşıyor." dedi. Sohbetimiz gittikçe koyulaşıyordu. Paraga bir ara 1963 doğumluyum deyince doğrusu çok şaşırdım. Hayret ettiğimi anlayınca, nüfus kağıdını çıkarıp doğum tarihini gösterdi. Nüfus kağıdındaki ismi Prizic Fazlıca Hanefija diye yazılıydı. Biz sohbet ederken teyip de bir taraftan marşlar çalıyordu. Hanefiya, gece yarısı saat 12.00 olduğu sırada, "Şehid marşını koyar mısınız?" dedi. Ben de şehidlerle ilgili kurtçe bir kaset vardı, onu zannederek, teybe yerleştirdim. Bir taraftan da sohbe devam ediyorduk. Sohbet bayağı tatlı olduğu için, kaset de bir taraftan bitmişti. Ben kasetin diğer yüzünü çevirirken Paraga "Beni kandırdın! ben bu kasedi istemedim. Ben şehid marşını istiyorum" dedi. "Ben şehid kasetini istiyorum" derken, bir taraftan da sine vuruyordu. Burdan da anlaşıldığı "Elveda Ey İmam" parçasının yer aldığı İslamî Direniş kasetini koymamızı istiyor. Daha önceleri defalarca bu kasedi birlikte dinlemiştik. Kaseti dinlerken "Elveda Ey İmam" parçası geldiğinde bizler hep birlikte sine vuruyorduk. Zamanla Paraga da bizlere sine vurmada eşlik etmeye başlamıştı. Demek ki bu parça çok hoşuna gitmişti. Müziğin evrenselliğini bu vesileyle biz de bir kere daha kavramış oluyorduk. Çünkü Paraga dinlediği bu müziğin sözlerinin bir çoğunu anlamamasına rağmen, çok hoşlandığı belli oluyordu.

28 EKİM 1992: Bu gün kayda değer pek bir şey olmadı. Cami imamı ve aynı zamanda Müslim Snage'nin Gorni Vakıf emiri olan Recif "Askeri ve sivil ileri gelenlerimiz bizi sattılar. Çok yanlış şeyler yapıyorlar. Bu konvoyun geçişine izin vermemeliydiler. Recif, daha önceleri Paraga hakkında pek iyi intiba aktarmıyordu. Fakat bu gün Paraga için "Gorni Vakıf'ın kumandanı olmalı" diyordu. Bu kanaate sahip olmasının sebebi zannediyorum Paraga'nın da 'konvoyun geçişine izin vermeyelim' görüşüne sahip olmasındandı. Bu gün hoşumuza giden bir şey de Prozor'un müslümanlar tarafından geri alınmasıydı. Üzücü olan ise Hırvatların Prozor'da müslümanlara ait evlerin hemen hemen hepsini talan ettikleri ve zararın çok fazla olmasıydı.

29 EKİM 1992: Bu gün durum, sakinliğini korumaya devam ediyor. Öğlen saat 13.00 Türkiye Haberleri'ni dinlerken, Prozor ve Saraybosna ilgili haberler verdiler. Prozor'la ilgili olarak verilen haberde "Prozor'da müslümanların dağlara çıktığını, mağaralara sığındığını ve açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalındığını, bu sabah da Hırvatlar'la anlaşma imzalandığını" söyledi. Halbuki Prozor'un Hırvatlardan geri alındığını ve anlaşmanın da imzalandığını, biz dün haber almıştık.

30 EKİM 1992: Bu gün, Gorni Vakıf'a ilk geldiğimizde akşam namazını kıldığımız camiye, cuma namazını kılmak için gittik. Camiye girdiğimizde, cemaat arasında bazı yabancı simalar hemen gözüümüze çarptı. Namazı müteakip, caminin önünde tanışmak için yanlarına yanaştık. Mısır-Suriye-Pakistan ve Hindistan'lı sekiz kişiydiler. Kanınlarının aç olduğunu öğrenince, askeri yemekhaneye götürüp, yemek yedirdik. Bunlar, Gorni Vakıf'da emniyetimiz gereği durdurulduğumuz 19 Ekim 1992 gününden bir gün önce buradan geçip Bugojna'dan biraz daha ilerdeki Rostok'a kadar gitmişler. Oradan ileriye Travnik istikametine gidememişler. Onüç günden beri orada bekliyorlarmış. İleriye gitmek için yol emniyeti sağlanamadığından dolayı da bu gün Gorni Vakıf'a gelmişler. Dördü Travnik istikametine, dördü de geriye Split'e gitmek istiyorlarmış.

Komutan Hanefliya bizimle görüşmek istediği haberi geldi. Ben ve Salih görüşmek için, Hanefliya'nın karargâh olarak kullandığı ve Paraga'nın Karakol'u diye adlandırılan mahalle gittik. Birlikte durumu müzakere ettik. Split'e gidecek olanları, Un Profor konvoyu ile göndermeyi düşünüyorlardı. Travnik'e gitmek isteyen Mısır Suriye Pakistan ve Hindistan'lı dört kişinin, bizim kaldığımız evde kalmalarını birlikte kararlaştırdık. Komutan Hanefliya ile bu görüşmemizde, bize ne kadar değer verdiğini, bizimle istişare etmesinden anlamış olduk. Anladığımız kadarıyla, biz 'bunların burada kalması uygun değildir' deseydik, hemen alelacele Gorni Vakıf'dan bir şekilde gönderileceklerdi.

Akşam üzeri biz evde arkadaşlarla otururken, Travnik'e gidecek olan dört kişiyi getirdiler. Biz kendilerine hoş geldiniz dedik. Yukarıda kalacakları odalarını gösterdikten sonra, aşağıya inip çay içelim dedik. İçlerinde en yaşlıları ki yaklaşık 50-60 yaşlarındaki Pakistan'lı ve otuz yaşlarındaki Mısır'lı olan genç aşağıya yanımıza geldiler. Oturduktan sonra, Osman bizleri o kardeşlere tanıtmaya başladı. Osman çok şakacı bir arkadaştı. bizleri tek tek ismen tanıttı. Odada bulunan büfenin camına yapıştırdığımız el ayası büyüklüğünde bir imam Humeyni fotoğrafı vardı. Bizleri tanıtmayı bitirdikten sonra da, imam'ın resmini göstererek "Bu da imam Humeyni" diy bir lafıfe yapmak istedi. Pakistan'lı yaşlı muhterem, bu sözleri duyar duymaz, oturduğu yerden, okun yaydan fırladığı gibi fırlayarak, merdivenlere ve oradan da hızla yukarıya çıktı. Ben kapıya yakın oturuyordum. Merdivenden yukarıya bir çıkışı vardı ki, anlatamam. Sanki ölümle burun buruna kalmış birisinin, kaçarak kurtulacağı garantisini almış, gibi kaçıyordu. Diğer Mısırlı arkadaşla kısa bir sohbet yaptık. Daha sonra yukarıya çıkıp, Mısır'lı ve Suriye'li olan kardeşlerle bir süre daha konuştuk. Kendilerine burasının durumu hakkında biraz ayrıntılı bilgi verdik. Bizlerde bıraktıkları intiba, samimi insanlara benziyorlardı. Saat 23.00 gibi izin isteyerek, aşağıdaki odalarımıza çekilip yattık.

31 EKİM 1992 Cumartesi : Sabah namazını kıldıktan sonra yattık. Bu arada bir rüya gördüm. Benim eve bir çok arkadaşım gelmiş. Hanım mutfakta durmadan yemek ve çay yapıyor. Bir ara Ömer Yorulmaz geldi. Eskiden olduğu gibi birbirimizle çok sıcak bir kucaklaşma yaptık. Sanki hiç bir geçmemiş gibi. Ömer'in gelmesinden bir saat sonra da Metin Yüksel geliyor. İçimden O'nun şehid olduğunu biliyorum, fakat canlı olarak karşımda görüyorum, sanki çok uzaklardan gelmiş gibi birbirimize sarılıyoruz. Bir müddet sohbet ediyoruz. Daha sonra metin'i Ömer'e göstermek istiyorum, değişik odalarda bulunuyorlar, bir türlü birbirlerine görüştüremiyorum. Çünkü bir o odadan, bir bu odadan arkadaşlar beni sesleniyorlar, gidip onların isteğini yerine getiriyorum, dönüp Ömer'i Metin'in odasına götürmek istiyorum, fakat bir türlü bunu yapamıyorum. Tam o sırada bir başkası sesleniyor. Bir ara Metin'in yanına benim çocukların üçü de geliyorlar. metin isimlerini soruyor. Tek tek isimlerini söylüyorum. Metin Yüksel, oğlum Metin Hamza'nın yaşını sordu, ben söylerken onunla oynamaya başlamıştı bile. Ben öbür odaya vardığımda Ömer'in yanında büyük kızım Sümeyye'yi oynar

görüyorum, şaşıyorum. Öbür odadan ne çabuk buraya geldi diye. Kızım Sümeyye yüksek bir yerden Ömer Amcası'nın kucağına takla atarak oturuyordu. Ömer'in yanından çıkıp mutfığa hanımın yanına geldiğim sırada, arkadaşların "kalk, kahvaltı hazır" sesine uyandım. Allah hayırlara getsin.

Saat 10.10'da Paraga birisiyle geldi ve "Bu gün bu sizi yukanya (Novi Travnik'e) bu götüreceğim" dedi. Gelen arkadaşla tanışıp, biraz konuştuk. Paraga benden İslamı Direnış kasetini istedi ve çektiği geri getireceğini; her an gitmeye hazır olmamızı söyleyerek, yanında getirdiği kimseyle birlikte gittiler. Hemen arkadaşlara acele hazırlanmalarını söyledim. Hep birlikte saat 11.00 de hazır beklemeye başladık. Bu arada Paraga da geldi. Hep birlikte haber gelmesini beklemeye başladık. Kapının önünde Paraga, ben, Osman, Zekai ve İsmail bekliyoruz. Daha önceden kararlaştırdığımız üzere Zekai ve ben beş yüzer markı, toplam bin markı çıkarıp Paraga'ya vermek istedik. Paraga almamak için çok diretti. Ben de "bu para bize Türkiye'li müslümanların emanetidir. bunları bizler buradaki müslümanlara vermemiz gerekiyor, siz de bu bin markı almalısınız" dedim. Paraga "Ben Almanya'dan bir milyon mark getirdim, benim bu paraya ihtiyacım yok, alamam" diye diretti. Ben de "Bu para bize emanet olarak verildi. Biz sizin şahsınıza vermiyoruz, sizin emrinizde bir sürü asker var. Siz nereye uygun görürseniz, oraya harcayınız, daha olmazsa silah alınız. bu para aslında çok az bir para, gönlümüz isterdiki size daha çok verelim, sizin bu parayı almanızı istirham ediyorum" deyince, parayı aldı. Tam bu sırada, on onbeş tane çocuk, kimisinin ellerinde tahtadan yapılmış kaleşinkoflar, stenler olduğu halde ve Paraga ile ilgili marşı söyleyerek kapının önünden geçtiler. Söyledikleri marşın yaklaşık tercümesi şöyleydi:

Gornj Vakıf, Ufak Grad

Haneftiya orayı koruyor.

O'nun yanında genç dellkanlılar

Dizilmişler, yiğitçe öne atılıyorlar.

Haneftiya Kardeşim benim

Ne zaman kızgın kalabalığa vuruyorsun ?

Allah senin yanında olsun.

Sen, hep mazlum insanları koruyorsun.

Ay Yıldızlı Yeşil Bereli

Haneftiya Kardeşim benim

Ne zaman kızgın kalabalığa vuruyorsun ?

Sen mazlum insanları koruyorsun.

Evin önünde, arabadan haber beklerken, bir taraftan Haneftiya (Paraga) ile, ayak üstü sohbet ediyoruz. Haneftiya birden devamlı olarak koltuk altında sakladığı tabancasını kılıfıyla birlikte çıkarıp bana uzatarak almamı istedi. Ben kabul etmek istemedim, fakat Paraga ısrarla almamı istedi. Ben de bunun üzerine tabancayı öpüp başıma koyarak kabul ettim. Ve teşekkürlerimi arzettim. Haneftiya, bir kaç saat önce de kendi kullandığı bir kaleşinkofu, yolda hiç olmaza yanınızda bir silah bulunsun diyerek, Güven'e hediye babından vermişti. Güven ısrarla para vermek istediye d Paraga kabul etmemiştir.

Saat 11.45 sularında minübüsün hazır olduğu haberi gelmesi üzerine genel karargâhın bulunduğu mıntıkaya gittik. burada Paraga (Haneftiya) ile hepimiz tek tek sarılıp, kucaklaşarak vedalaştık. En son olarak ben edalaşıp, minibüsün arkasından binerken, Paraga'nın gözlerinden yaşların süzöldüğünü gördüm. Minübüse binerken Paraga'ya doğru sağ elimi parmaklarını açarak vedalaştım. Tam bu sırada Paraga: "Hepiniz şehid olmanız gerekmiyor. Siz bize savaştan sonra daha çok lâzımsınız" Bosna'lılar arasında sağ elin parmaklarını açarak ileriye doğru gösterilmesi "Bizler, müslümanlar beş yüz senedir buradayız. Buralar bizimdir" manasını taşıyordu.

Minibüsle önce Bugojna (Bugoyna) istikametinde ana yolda bir müddet yol aldık. Daha sonra ise sağa köy yoluna saparak, dağlar arasında, devamlı olarak yükselerek, yaklaşık bir saat kadar yol aldık. Bolška isimli bir köyde, minibüsten indik. Burası, Paraga'nın bizi Novi Travnik'e kadar götürmesi için önümüze rehber olarak verdiği Zalm Zulm'ün köyü imiş.

Rehberimiz Zalm bizi doğruca köyün aynı zamanda imamlığını yapan ve Paraga'nın askeri olan Mehliç Jasmi isimli birisinin evine götürdü. Hoş beşten kısa bir süre sonra öğle yemeği geldi. Yemek sırasında ve yemeği müteakip kahve faslında bol bol sohbet ediyoruz. Bu arada bizim gelişimizi müteakip kısa aralıklarla köylülerden bizleri ziyarete gelenler oldu. Bunlardan köyde çobanlık yapan Hüseyin ismindeki birisi bizlere bir müzik ziyafeti sundu. Önce biraz kaval ardından da saz çaldı. Biz ondan geri kalırmıyız. Önce Güven ardından Küçük İsmail daha sonra da hep birlikte koro halinde marşlar söyledik. Tabi eve geldiğimiz andan itibaren önemli bölümleri olmak üzere bir taraftan video kaydını yapmayı ihmal etmiyorduk. Bir ara bizlere kaval çalmamız için Hüseyin ısrar etti. Ben hiç bilmeme rağmen kavali elime alıp şöyle bir çalmaya gayret ettim. İmam-Hatib Lisesi yıllarında müzik derslerinde kaval çalmayı öğrenmeye heveslenmiş, fakat becerememeiştim. İşte o zamanlardan kalma Yunus Emre'nin Şol Cennetin İrmakları isimli şiirinin müzik uyarlamasını kavalla çalmayı kısa bir bölüm de olsa öğrendiğim tek parçaydı. Bunu çalmaya çalıştım. Çoban Hüseyin bir ara bana. bir kama hediye etti. Verirken de "ben bununla çok yabancı hayvan kestim, sende İnşaallah sırp kesersin" dedi. Ben de "Belki bununla sırp öldürürüm. Fakat ölmüş insana eziyet etmek, düşmanın da olsa kesmek çok büyük günahıdır" diyerek hediyesini kabul ettim. Ben de kendisine yanımızda getirdiğimiz küçük çıkartma etiketlerden bir kaç tane verdim.

Bu mıntıkadaki köyler Rostova Kazası'na bağlıymışlar. Buradan itibaren, köy yolları müsait olmadığı için yolumuza traktörle devam edeceğimizi öğreniyoruz. Yaşlı bir köylüyle sohbet ederken bize, yardım kuruluşları vasıtasıyla ayda ancak 7 kg. un alabildiklerini, bir çuval unun piyasa fiyatının da 120 dm. olduğundan yakınıyordu. Saat 15.30'da köylülerle vedalaşarak, traktörle yola koyulduk. Ben özellikle İmam Mehliç ve Çoban Hüseyin'le kucaklaşarak vedalaştım. Traktörle yol alırken bol bol marş söyledik. Saat 18.30 sularında Seona isimli bir köye ulaştık. Yanımızda Gorni Vakıf'dan beri birlikte olduğumuz bir aile vardı. Bunların köyü meğer burasıymış. Bunlar Saraybosna'dan (SaraJova) buraya geri göç ediyorlarmış. Hepimiz önce bizimli birlikte gelen Muradif Birjak isimli gencin evine eşyalarımızı indirdik. Ev sahibinin bize ısmarladığı yorgunluk kahvesini içtik. Bizleri üçer kişilik guruplara ayırarak, değişik evlere misafir edildik. Benimle Salih, bizimle birlikte Gorni Vakıftan gelen İsmet ve Fazıl ismindeki gençlerin evine misafir olduk. Bu iki kardeş, kızkardeşleri ve anne, babalarıyla birlikte Almanya'da çalışıyorlarmış. Savaşın başlamasından sonra iki kardeş buraya kendi köylerine, savaşa katılmak için gelmişler. Fazıl'ın baş, işaret ve orta parmağı, küçüklüğünde kendisi kazaen baltayla kesmiş. İsmet, bir iki defa SaraJova (Saraybosna) kuşatmasını yarmak için giden birliklere katılmış. Kardeşi Fazıl ise köylerinin savunması için seçilen birlikteymiş. Köyün korunması için 35 kişilik bir kuvvet seçmişler. Silah temini de çok ilginç olmuş. Bu bölgeye yakın bir mıntıkada bulunan 20 kişilik bir Hırvat birliğini, pusuya düşürüp; Hırvatlar'dan ikisi öldürüp, birini yaralayıp diğerlerini esir alarak, silahlarını temin etmişler.

Akşam, İsmet ve Fazıl'ın amcalarının evine götürdüler. Amcalarının evinde renkli televizyon vardı. Bizim köye geldiğimizi duyan köylüler hemen buraya dolmuşlardı. Yaklaşık 30-35 köylü bizi görmeye gelmişti. Çok kısa bir sohbetten sonra, önce Gorni Vakıftan buraya kadar gelirken çektiğimizi görüntüleri, daha sonra da diğer görüntüleri seyrettik. Daha sonra, sohbet etmek için, hep birlikte, daha büyük bir eve gittik. Burada saat 22.45'e kadar sohbet ettik. İsmet ve Fazıl kardeşlerin evine geri gelip de, kısa bir süre sonra yattığımızda saat 24.00 olmuştu.

01 KASIM 1992: Sabah namazını kıldıktan sonra tekrar yattık. Saat 10.00 sularında Ahmet gelip bizi uyandırdı. Bölge halkının, savaş şartlarından dolayı gelen sıkıntıya rağmen, bize çok hürmet edip ikramda bulunmaları dikkatimi çekiyordu. Bir diğer dikkatimi çeken ise, köylülerin savaş öncesi hayat standardıydı. Gittiğimiz hemen hemen her evde buzdolabı, çamaşır makinası, fırın, şofben ve bir çok evde de bulaşık makinası görüyorduk. Evlerin dizayn ve eşyalarından refah seviyesi hemen farkediliyordu.

edildiğinin bir şaya olduğunu öğrendik. Yanımıza iki muhafız alarak, Güven ve Salih'le üçümüz Zero'nun evine gitmek üzere, bir taksi ile yola çıktık. Zero'nun evine ulaştığımızda, annesi Rabla ve babası Hayruddin vardı. Evlerinin hemen yanında, camları kırılmış ve kaportasının bir çok yerinin de şarapnel parçalarıyla delinmiş otobüsü ve bunun 5-10 m. ilerisinde, yolun kenarında bombalanmaktan dolayı yanmış bir motor bulunuyordu. Babası Hayruddin bunları bize gösterirken, nasıl bombalandıklarını ve Zero'nun kısaca hayat hikayesini anlattı. Zero'nun üç ağabeyi bir ablası varmış. En büyük ağabeyinin ismi Mustafa, onun bir küçüğü Mehmet (Meho diye çağırıyorlardı) ve Nasir. Zero'nun asıl ismi Üzeyr imiş. Üzeyr liseye kadar Novi Travnik'te okumuş. Üniversiteyi ise Saraybosna'da bitirmiş. Üniversite yıllarında, motokros yarışmalarında bir çok defa Yugoslavya birincilikleri kazanmış. Savaşın önceki yıllarda turizm sektöründe, Brats Two isminde bir şirkette çalışmış. Bir ara kendi otobüsünü almış ve bu otobüsle İstanbul'a bir çok kereler tur düzenlemiş.

Savaş başladıktan sonra da kendisine ait olan Wolkvagen marka taksisini kamufle rengine boyamış. Şu anda evin önünde sağlam bir şekilde duruyordu. Zero'nun annesi ve babası çok iyi bir insandı. bizlere çok misafirperverlik gösteriyorlardı. Hem evlerini gezdiriyorlar, hem de bir kaç günden beri sakinleşen fakat, yaklaşık on on beş gün süren Hırvatlarla müslümanlar arasındaki olayları anlatıyorlardı. İkisi de tipik birer osmanlı insanını andırıyorlardı. Hele Rabla Teyze, Anadoludaki bir tabirle tam bir Osmanlı kadınıydı. Rabla Teyze bir kaç gün önceki bombardımanda yaşadıklarını anlatınca bu kanaat bende iyice pekişti. Hayruddin Amca da bombardıman esnasında tarlada pulluk kullandığını anlatmıştı. bu bombardıman sırasında Rabla Teyze çatı katında bulunan bir aralıkta öğle namazını eda ediyormuş. Öğle namazının farzını kılarken ikinci rekatta tahiyatta oturdum. Tam o sırada çatıya bir bomba düşer. Çatı adeta tam üzerine çökmüş. Kereste ve beton molozlarının etrafa dağılmışlığını bize gösterirken, ortalığı neden temizlemediğini sorduğumuz da "Oğlum Zero gelip bunları görsün, Hırvatlara gereken derslerini versin" diye cevapladı. "Bu bomba düşünce ne yaptınız?" diye sorduğumuzda ise cevabı, tam mütevekkil bir müslümanın cevabını alıyorduk. "Hiç, sadece namazımı bozup, aşağıya indim ve karşıda bulunan kızımın evine gidip, öğle namazının dört rekat farzını ve son iki rekat sünnetini kıldım" Zero'nun anne ve babasıyla görüşmemiz bittikten sonra, eşyalarımızı yerleştirdiğimiz karargâha döndük.

Salih saat 17.00 sularında Lendo isimdeki komutanla tekrar görüşmeye gitti. Salih, komutanla görüşmesinden döndükten sonra, komutan hakkında, ilk görüşmesinde edindiği olumsuz kanaatin, bu görüşmede kesinlik kazandığını söyledi. Salih'in kanaatine göre Komutan Lendo, sosyalist düşünceye sahip birisiydi. Bu görüşmelerinde Lendo "Niye Gornı Vakıf'da kalmadınız? Niye Zenica'ya Visoko'ya gitmek istiyorsunuz? Namaz kılıyor musunuz? beş vakit namaz kılıyor musunuz?" gibi sorular sormuş. Bizimle birlikte Peçu Köyü'nden Novi Travnik'e gelen ve buradan da Travnik'e gidecek olan Emin isimdeki boşnak, Novi Travnik'te bulunan kumandan seviyesindeki tüm askerlerin, sosyalist düşünceye sahip kimseler olduğunu söyledi. Emin beş vakit namazını kılan birisiydi. Osman bu olumsuz havayı biraz olsun dağıtmak için olsa gerek, Gornı Vakıf'da tanıştığımız Zeynel Abidin Tuluk'un "Benden habersiz bir millim öteye gitmeyesiniz. Anlattırabiliyorum mu? Sülerim Mehmet Ali'ye 'giymeyesin poşiyi, neden giyer bilmem'. Un Profor'da vardır orda bir komutan boşnak lmiş, göndereceğim onunla sizl." sözlerini, kendine has bir üslubla dillendirerek, oluşan olumsuz havayı bir anda dağıttı.

Saat 19.40 sularında Müslimanski Snage'den iki asker bizleri ziyarete geldi. Bunlarla bir saat kadar konuştuk.

Saat 20.50'de bizleri Zero'nun anne babasının evlerinin arka taraflarına kalan bölgede yer alan bir karakola götürdüler. Karakolun 100 m. kadar arka tarafında küçük bir cami bulunuyordu. Karakolun iki odası bulunuyordu. Odanın birisinde yerlere iptidai olarak döşenmiş tahtaların üzerinde battaniyeler bulunuyordu. Burada gidene kadar kalacağımızı söylediler. Bizler karakola geldiğimizden kısa bir müddet sonra, yakındaki evlerden bir kadın bizlere bir tencere içerisinde ıhlamur getirdi.

Öğleye doğru **Esad** ismindeki genç bir köylü bizi evine götürdü. Burada şofben vardı. Sırayla burada sıcak suyla banyo yaptık. Fakat daha iki arkadaşımızı yıkanamadan, bizi götürecekt olan kamyonun geldiği haberi gelince, alelacele hemen hazırlandık. Salih ve İsmail yıkanamamıştı.

Saat 14.30 da yola çıkmak için hepimizmeydanda hazır vaziyetteydik. Köylüler bizi topluca uğurlamak için meydana toplanmışlardı. Yayan olarak köyden yola çıktık.

Yakında bir köyde bizi kamyon bekliyormuş. Bizi gözden kaybedene kadar köylülerin meydana beklediğini gördük. Saat 15.30'da kamyonun bizi beklediği köye ulaştık. İsmet'lerin köyüne bitişik, diyebileceğimiz kadar yakın bir mahalde

bulunan bu köyün, Sırlara ait olduğunu öğrendik. Burası tamamen terk edilmişti. Bir çok ev tahrip edilmişti. Fakat tahribata uğramamış olan evler daha çoğunlukta idi. Bu tahribata uğramamış evler bomboş ve çok güzeldi. Bu evlerin içinde bulunan bazı temel eşyalar kısmen tahrip edilmişti. Ben bir kaç tane evi gezdim. İsmet ve Fazıl kardeşler ile birlikte Murad' de bizi uğurlamak için buraya kadar gelmişti. Kamyona eşyalarımızı yükledikten sonra burada bizi uğurlamaya gelen diğer üç köylü ile topluca bir hatıra fotoğrafı çektirdik. Kamyonla yaklaşık bir saat kadar yol aldıktan sonra **Trenica** isimli bir kasabaya geldik. Mültecilerin yerleştirildiği bir teknik okula götürüldük. Eşyalarımızı kamyonlardan indirdik. Buradan sonra, yolun dağlık olması sebebiyle yola traktörle devam edebileceğimizi öğrendik. Buradaki mültecileri ve durumlarının çok kötü olduğunu gördüğümde; bir konu tekrar kafamı kurcaladı.

Terk edilmiş Sırp ve Hırvat köylerinde, yerleşime çok uygun, bir çok düzgün ev bulunuyordu. Bu boş evlere mültecileri yerleştirmemelerine bir türlü anlam veremiyordum. Halbuki şu anda bu teknik okula, çok kötü şartlar altında yerleştirilen bu mülteciler, bir saat önce bomboş terk edilmiş gördüğümüz Sırp evlerine pek ala yerleştirilebilir ve böylelikle böyle sıkıntılardan kurtulabilirlerdi.

Saat 17.55 de getirilen traktöre binip yola çıktık. Bizimle birlikte yanımızda 4 muhafız bize refakat ediyordu. Yola çıktıktan bir müddet sonra, hava kararmıştı. Traktörün farlarını yakmadan, dağlık arazide bir saat kadar yol aldık. Saat 18.50'de **Novi Travnik**'e 2.5 - 3 km. uzaklıkta bulunan **Peçu** isimli bir köye ulaştık. Bizi köyün kumandanı olan **Suat Sakıç** ve bir gurup askerle birlikte köylüler karşıladı. Komutan **Suat Sakıç**, bizi iki guruba ayırarak evlere misafir ettiler. Bizi **Fahruddin Palacic** isimli bir köylü misafir etti.

02 EKİM 1992: Sabah namazından sonra tekrar yattık. Ev sahibi saat 8.30 sularında bizi kahvaltıya kaldırdı. Ev sahibinin, evin durumundan anlaşıldığı kadıyla fakir birisine benziyordu. Fakat bize, buranın şartlarına göre mükellef diyebileceğimiz; çorba, peynir, börek, yumurtadan müteşekkil bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı.

Komutanla görüştüğten sonra saat 11.00 sularında hareket edebileceğimizi öğrenince, köyü gezmeye başladık. Hareket zamanı geldiğinde yine köylüler bizi uğurlamak için, meydana toplanmışlardı.

Yola çıktıktan kısa bir süre sonra çok sık bir ormanda bir saat kadar yol aldık. burasının Hırvatlar tarafından zaman zaman ele geçirildiğini, bu yüzden de, çok dikkatli olmamızı söylediler. Tek sıra halinde yol alıyorduk. Ağaçların çok sık olmasından, ağaç aralarında da çalılıkların bulunmasından dolayı, yol almak çok zor oluyordu.

Saat 12.15 sularında **Novi Travnik**'te ilk ulaştığımız nokta, şehrin hemen hemen dışında diyebileceğimiz bir mntıkada yer alan silah fabrikasıydı. Bu fabrika bahçesinde bulunan bir söğüt ağacını kendimize siper ederek yarım saat kadar dinlendik. Burasının, kamyonet veya jip üzerine yerleştirilebilen ve 32 adet roket atabilen bir silah imal edilen bir fabrika olduğunu sonradan öğrenecektik. Eski Yugoslavya zamanında yapılan bu fabrikanın ana kısmının burada üretildiğini, fakat bu silahın mermilerin ise Belgrad taraflarında bir fabrikada imal edildiğini öğrendik. Şehir müslümanların kontrolündeydi. Saat 12.35 sularında, biz önce merkezde bulunan ve eskiden okul olan, şimdi askeri bir karargâh olarak kullanılan bir binaya götürüldük. Salih bir komutanla görüşmeye gitti. Bizler de sırayla abdest almaya başladık. Saat 13.15'de Salih görüşmeden geldi. Komutan şu anda **Travnik**'e gitmemizin çok riskli olduğunu söyleyerek, daha uygun bir zamanda gitmemizi sağlayacakları söylemiş. Bu arada **Zero**'nun Hırvatlar tarafından esir alınıp, şehid

Sıcak sıcak gelen bu ihlamur bize bayağı iyi gelmişti. Bayağı yorgun olduğumuz için de, karakoldakilerle tanışma faslını yarına bırakarak, saat 22.30 sularında yattık. Yattıktan kısa bir süre sonra Osman hafiften horlamaya başladı. Gece karakol nöbetini tutan **Mehmet Valaglıç** ismindeki Boşnak, şakadan hoşlanan birisiydi ki; Osman horlarken "cık, cık" dediğinde, Osman horlamayı kesiyordu. Tabii kısa bir süre sonra tekrar horlamaya başlıyordu. **Mehmet Vlaglıç** tekrar bir "cık, cık" çekince, Osman horlamayı kesiyordu. Bir müddet bir iki kişi bu duruma bayağı gülmüştük. Daha sonra bizde uyuya kalmışız.

03 EKİM 1992 SALI - Bu gün sabah namazı için saat beşi on geçe kalktığımda, herkes yatıyordu. Abdest alıp geldim. Tam bu sırada da, caminin imamlığını yapan **Tevfik Begovliç** bizi namaza kaldırmak için geldi. Akşam, karakola bizi ziyarete geldiğinde, yol yorgunluğundan dolayı, kalkamama ihtimaline binaen, bizleri sabah namazına kaldırmasını tembihlemiştik. İmanın geldiğinde saat beşi yirmi geçiyordu. Ezanı Osman'a okuttuk. Osman, Saba makamında güzel bir ezan okudu. Namazı kıldıktan sonra, karakola geldik. Bizi ziyarete gelenler arasında birazda Türkçe bilen **Süleyman Osmanî** isminde birisi "**Bu sabah ezanını, İmamdan başka birisi okudu. İmanın sesine benzemiyordu. Çok güzel bir ezan okudu**" dedi. Bir müddet sonra, gelenler gittiler. Biz de uyumaya çalıştık. Ben bu arada notlarımı alıyordum. Not alırken bir ara saatime baktığımda, altıyı yirmi geçiyordu. Saat 7.00 sularında uyumak için ben de yattım.

Saat 10.00 sularında uyanmışım. Ahmet ve İsmail uyuyorlardı. Fakat diğerlerinin hiç biris yoktu. Karakolda bulunan askerlerden, arkadaşların Zero'nun evine gittiklerini öğrendik. Ahmet ve İsmail'i kaldırdım. Bizlerde giyinip, arkadaşların yanına gittik. Orada Zero'nun bir büyüğü olan **Nasır**'la tanıştık. Sigaraya karşı aşın derecede allerjisi olan birisiydi. Bir müddet oturduk. Ayrılırken, akşam video kayıtlarını seyretmek ve onlara da birer kopya çekivermek üzere sözleşip ayrıldık. Gündüz, karakola yakın mıntıkeyi ve biraz daha yukarıdaki bölgeyi Salih, Osman ve ben, üçümüz birlikte bir süre dolaştık. Böylece çevreyi biraz olsun öğrenmeye çalıştık.

Akşam namazını camide cemaatle eda ettikten sonra, **Nasır** ile birlikte ablasının evine gittik. Kamera ile çektiklerimizi seyrettik. Onlara da bir kısmını kayıt ediverdik. Bu arada bir taraftan çay ve kahve ikramı yaptılar. Bir ara Zero'nun en büyük ağabeyi olan **Mustafa** geldi.

Buradan karakola gelip akşam yemeğini yedik. Yatsı namazını kılmak için de **Nasır**'ın evine gittik. Namazdan sonra sohbe başladı. **Nasır** da kardeşi Zero gibi motokrosçuydu. Bize kazandığı kupaları göstererek anılarını anlattı. Saat 21.30 sularında da **Nasır**'ın evinden ayrılıp karakola geldik. Yatmadan evvel bi süre BBC'yi dinledik. Saat 22.40 sularında da yatakları serip yattık.

4 Ekim 1992 Çarşamba: Sabah namazını yine camide eda ettik. Haber almak gayesiyle şehir merkezinde bulunan karargâha gittik. Buradan Travnik'de bulunan **Muslim Snage**'ye telefon ettirdik. Bağlantı kurulunca da bizim buradan alınıp Travnik'e götürülebilmemiz için gereken girişimleri yapmalarını rica ettik.

Novi Travnik'de bulunan boşnak askerlerin içerisinde bizimle candan ilgilenen Zero'nun ağabeyi **Nasır**'dan başka tek asker **Fuat Zalmovliç**'di. Osman'ın, İspanyollara benzediği için Gonzales lakabını taktığı asker de bize çok yakınlık gösteriyordu. Diğer askerlerin hemen hemen hepsi buz gibi davranıyorlardı.

Akşam namazı için camiye gittik. Namazdan sonra camiden çıkarken camiye gelen iki küçük dostumuz Amir ve Samir kardeşler anne ve babalarının bizi kahve içmeye davet ettiklerini söylediler. bunun üzerine hepimiz bu şirin iki çocuğun evine gittik. Babalarının isminin Süleyman, annelerinin ise Rasema isimlerini tanışırken öğrendik. Kahvelerimizi yudumlarken bir taraftan da sohbet ediyorduk. Rasema hanım bize börek yapmak için çok ısrar edince kendisini kıramadık. Rasema bir taraftan börek yapıyor bir taraftan da bizimle sohbet ediyordu. Süleyman beyin ısrarıyla hep birlikte koro halinde bildiğimiz ilahileri okuduk. İlahileri müteakip Osman-İsmail ve ben marşlar söyledik. Bu arada bir komşuları bizi ziyarete gelmişti. Marşlardan sonra Osman, İsmail ve ben Kuranı okuduk. Ben Yasin okuduktan sonra uzun bir dua ettim. Dua içerisinde bu ailenin geçmişlerini de zikretmiştim. Rasema hanım börekleri bize ikram ettikten sonra geçmişleri için Yasin okumamızı rica etti. Ben de

biraz önce bunu yaptığımız söyledim. Kendisi bize çok teşekkür etti. Bu arada bizi ziyarete gelen komşuları kendilerinde de bir kahve içmemiz için ısrar etti. Bayan Rasema ve Süleyman Bey'e teşekkür ederek, komşularının evine geçtik. Kahvelerimizi içtikten sonra, karakola gitmek üzere vedalaştık. Karakola ulaştığımızda askerler bizi bekliyorlarmış. Bize ilahi söylememizi ısrar ediyorlardı. Koro halinde yyaaklaşık bir saat kadar ilahii ve marş söyledik. En sonunda da kuran okuyup dua ettik. Saat 23.20 de de yattık.

5 Ekim 1992 Perşembe: Sabah namazı için camiye gittiğimizde, her zaman olduğu gibi biz yine imam Tevfik Begović'den önce gelmiştik. Biraz sonra da imam geldi. Namazı kıldık.

Sabah yemeğinden sonra Nasır Kriniç'in (Zero'nun ağabeyi) evine gidip, hepimiz banyo yaptık. Daha önce bu hususta Nasır bize ısrar etmişti. Ev sahibi Nasır, hepimizin kirli elbiselerini alıp otomatik makinaya atarak yıkattı.

Burada bizimle en çok ilgilenen askerlerden birisi Fuat Zaimović idi. Çok cana yakın birisi olan Fuat, sanşın tipik bir Bosnalı'ydı. Fuat, Novi Travnik ilk gelirken kenar mahallelerinde bulunan ve bahçesinde kısa bir müddet mola verdiğimiz silah fabrikası hakkında bize ayrıntılı bilgiler verdi.

Avrupanın sayılı silah fabrikalarından birisi diye söze başladı Fuat. Çeşitli tiplerde havan topunun üretildiği fabrikanın en önemli silahı kamyonlar üzerine monte edilebilen ve 32 tane kısa menzilli füze atabilen roketler olduğunu belirtti. Fabrika Hırvatlarla Müslümanların ortaklığında işletilmekteymiş. Şu andaki çatışmalar ve işçilerin ücretlerini veremediklerinden dolayı 20 gündür üretimin yapılmadığını; halen 4 tane son sistem, kamyon ve jip üzerine monte edilebilen bu roketlerden hazır olduğunu, Hırvatlar veya müslümanlar kim parasını verirse bu silahları alabileceğini söylemesi en ilginç sözüydü. İkinci ilginç cümleesiye; Hırvatlar'ın, yirmi gün önce başlayan çatışmalarda, bu fabrikanın bulunduğu mintıkayı ele geçirmek için, var güçleriyle saldırdıklarını; fakat müslümanların kahramanca direnerek, burasını savunduklarıydı. Fabrika hakkında dikkatimi çeken bir diğer nokta da; üretimi yapılan bu son sistem roketlerin mermilerinin, bu fabrikada üretilmemesi. Eski Yugoslavya döneminde kurulan bu fabrika, o zamanki yönetimin stratejisi gereği, roketlerin mermilerinin Sırbistan topraklarında bulunan bir fabrikada üretilmesidir. Sırbistan'ın haricinde ise sadece İtalya'da bir fabrikada bu mermiler üretiliyormuş.

Yatsı namazını eda etmek için camiye gittiğimizde biraz hayret ettik. Çünkü her zamankinden fazla cemaat ve üstelik erkeklerden daha çok kadınlar bulunuyordu. Erkekler yaklaşık on kişi kadınlarda 15 civarındaydı. Zero'nun babası sanğını sarmış, keleşkofunda omuzuna asmış bir vaziyette camiye gelmişti. Namazdan sonra da hepimize tek tek sanıldı. Bizler de cemaatle musafaha yaptık. Camdeki bu farlılık bu gecenin Cuma gecesi olmasıydı. Cemaatten öğrendiğimize göre Perşembe'yi Cuma'ya ve Pazar'ı Pazartesi'ye bağlayan geceler cemaat fazlalıyor ve kadınlar da camiye namaza geliyorlarmış.

Karakol Komutanımız Sabit Hayriç gece-gündüz devamlı olarak atletsiz, sadece yelek dolaşıyordu. Biz ise özellikle geceleri, hava bayağı soğuduğu için, parkasız dolaşamıyorduk. Bu akam komutanımızla saat 20.00 de derin bir sohbe başladı. Sohbetin başlarında "yarın sabah saat 8-9 arasında Travnik'e bir minübüsle gönderileceğimizi söyledi.

Komutan Sabit Hayriç, Selami Yurdan'ın şehid olduğu operasyonda Bosna ordusu saflarında bulunmuş. Selami ise Müslim Snage'yle birlikte operasyona katılmış. Müslim Snage'ye bağlı birlikler, Çetniklere ilk saldıran gurup. Selami de bu gurubun en önünde bulunuyormuş. Selami'nin Tekbir sesini kendisinin işittiğini söylüyordu. Sabit Hayriç, Yugoslavya'nın dağılma sürecinin başladığı 1990 yılı öncesinde, 1988-89 yıllarında; Irak hükümeti ile Yugoslavya'nın anlaşması gereği, buradaki Roket fabrikasının aynısını oraya yaptıklarını anlattı. Kendisi makina teknik aksamının montajı bölümünde teknisyen olarak çalışmış. Fabrika, Kerbela şehrinin 40 km. uzağında Feruca isimli yerleşim birimine yapılmış.

Fabrika montajında Hırvat ve Sırlar çalışıyormuş. Diğerlerini Hıristiyan olduğu için Hz. Hasan ve Hüseyin'in türbelerine sokolmadığını, kendisi girmek istediğinde de izin vermediklerini fakat müslüman olduğunu söyleyip besmele çekip Fatıha okuyunca, izin verdiklerini harareti bir şekilde anlatıyordu.

16

Sabit Hayriç'e göre en çok yardım Suudi Arabistan, İran ve Türkiye'den geliyordu. İranlıların bazı yiyecek maddeleri ihtiva eden çuvalar içerisinde silah yardımında bulunduğunu, bunların bir kısmının yakalanmasına rağmen hemen hemen çoğunluğunun kendilerine ulaştığını anlatıyordu.

Bizimle birlikte sohbette bulunan İmam Tefvik Begoviç'in daveti üzerine, evine kahve içmeye gittik. Kahvelerimizi yudumlarken "Neden çocuk okut muyorsunuz?" sorumuza şöyle cevap verdi: "Yirmi gün önce başlayan çatışmalara kadar okutuyordum. Çatışmalar başlayınca, caminin bombardıma uğrası korkusundan dolayı tatil ettik. Henüz tekrar başlamadık. Hırvatlarla ortalık durulunca yeniden başlayacağız."

Saat 23.00 gibi imamın evinden dönerken, tam karakolun çatılarına ulaşmıştık ki, kapıda nöbete gitmek üzere olan Gonzales görüldü. İspanyollara benzediği için Osman tarafından bu lakap kendisine takılmıştı. Bizi görünce önce Allah-ü Ekber diye bir tekbir getirdi. Arkasından bir elini kalbine götürürken, diğer eliyle de silahını yukarıya doğru kaldırarak kelime-i şehadet getirdi. Fatiha suresini de okuduktan sonra "Bu kafirlerden yaptıklarının hesabını soracağız" dedi. Kendisine yaklaştığımızda ağzının içi koktuğunu farkettilik. Ben kendisine içki içmenin iyi olmadığını hatırlattım. "Hava çok soğuk, nöbete gidiyorum üşümek için bir kaç yudum kanyak içtim" dedi. Kendisine biraz daha nasihat ettik. En kısa zamanda içkiden vazgeçme sözü vererek nöbet mahalline doğru yollandı.

6 Ekim 1992: Sabah namazını kılmak için camiye gittiğimizde imam efendi yine gelmemişti. Biraz bekledikten sonra geldi. Namazımızı kılıp karakola geri döndük. Sabah kahvaltısı için saat 8.30 da kalktık. Kahvaltımız süt ve balık konservesiydi. Biz kahvaltı yaparken bir kaç gündür olduğu gibi bu sabah da yanımıza gelen eli yaşlarındaki Kasım Kukiç birden içini döktü: "İki gündür ilahi dinlemek için buraya geliyorum, hiç ilahi söylemiyorsunuz l.." Halbuki daha önce bizden böyle bir talepte bulunmamıştı. Bizi evlerine davet edenlerin, bazen istedikleri için, ilahiler söylemiştik.

Kahvaltıdan sonra önce bir kaç tane ilahi daha sonra da bazı marşları söyledik. Kasım amca özellikle ilahi söylerken, bildiği kadarıyla bize eşlik etmeye çalışıyordu. Küçük konserimizi yemek duası yaparak bitirdik.

Saaat 9.40 sularında yanımıza muhafız olarak verdikleri Halit Tole ile birlikte, bizi Travnik'e götürecek arabanın geleceği genel karargaha gittik. Saat 11.05 sularında bir minibüs geldi ve yola çıktık.

Novi Travnik'in Travnik tarafındaki çıkışında evlerin yirmide biri yanmıştı. Muhafızımız Halit Tole bu evlerin hemen hemen hepsinin Hırvatlara ait olduğunu söyledi. Novi Travnik-Travnik arası 17 km. Saat 11.25 sularında Travnik'e ulaştık. Önce Müslim Snage'nin buradaki merkezine gittik. Burada yanımıza bir asker verdiler ve birlikte Medrese dedikleri, Osmanlı döneminden kalma bir binaya gittik. Eşyalarımızı buraya indirdik.

Travnik tipik bir Osmanlı kenti gibi. Mukimlerinin haricinde tipik bir Edirne, Bursa şehri gibi. Savaşın önceki nüfusu 200.000 olduğunu, şu anda hemen hemen yarı yarıya indiğini söylediler.

Cuma namazını yine Osmanlı döneminden kalma tarihi bir camide kıldık. Namazdan sonra benim isteğim üzere hemen Şehid Selami Yurda'nın mezarını bulduğu Ali Paşa Camii'ne gittik. Selami'nin mezarı caminin önünden geçen caddenin hemen yanında bulunan tarihi mezarlığın içindeydi. Ben mezarın yanına ulaşınca hemen Yasin okumaya başladım. Arkadaşlarının haricinde caddeden geçen insanlardan bazıları mezarlığın kenarındaki duvarın dibinde dinlemeye başladılar. Yasin okuduktan sonra uzun bir duayı, caddenin kenarında bırakmış olan otuz kişiye yakın bir kalabalıkla yaptık. Selami'yi ziyaret ettikten sonra, yaklaşık yirmi gün önce şehid olan Ahmet Demirer'in mezarına gittik. Şehrin biraz daha merkeziinde bulunan bir meydanı mezarlık haline getirmişlerdi. Yaklaşık on tane şehid mezarı bulunuyordu. Bütün bu ziyaretlerimizde bulunan ve Novi Travnik'ten bizimle birlikte gelen Emin bizi evine misafir etti. Bize kahve ikram etti. Emin'e teşekkür ederek ayrılıp Müslim Snage'nin bürosuna gittik. Burada Travnik Emiri Ahmet Adiloviç'te görüştük. Keendisinin bize sağladığı telefonla zenica'da bulunan arkadaşlarımızla görüştük.

Arkadaşlarımız bizden bir ay gibi uzun bir zaman haber alamayınca, esir düştüğümüzü zannetmişler.

Saat 16.55'te Müslim Snage'nin yemekhanesine gidip yemek yedik. Cuma namazını kıldığımız camide tanıştığımız ve Salih'in akrabalarının olduğunu tahmin ettiğimiz bir adres vermişlerdi. Bu adrese gittik. Gittiğimiz evde Salih'in abasının Amca oğullarını bulduk. Salih'le birlikte hepimiz çok sevinmiştik. Saat 23.30'a kadar sohbet ettik. Medrese'ye dönüp burada geceledik.

7 Ekim 1992: Sabah namazını Medrese'de bulunan mescidde cemaatle kıldık.

Saat 7.00 sularında yemekhaneye gittik. Yemekten sonra da Müslim Snage'nin yetkilileriyle görüştük. Bize bir minibüs ve iki muhafız tahsis ettiler.

Muhafızlarımızın isimleri Muharrem ve Amir, şoförün ise Eşref idi. Saat 8.30'da yola koyulduk. Normal Travnik-Zenica (Zenisa) yolunda bir süre yol adıktan sonra, sol tarafa dağların arasında tali bir yola saptık. Muhafızlarımız ve Eşref bu yolun çok daha emniyetli olduğunu söylediler.

Tali yola girdikten bir müddet sonra, muhafız ve şoförümüzün isteği üzere Osman ve İsmail ilahi söylemeye başladılar. Daha sonra bir kaç tane marşı da koro halinde söyledik.

Yolumuzun üzerinde olduğu için şoförümüz Eşref'in köyündeki evine uğradık. ikisi kız ikisi erkek olmak üzere dört çocuğu vardı. Annesi ve hanımı, arabadan inip evlerinde birer kahve içmemiz için ısrar ettiler. Acelemiz olduğunu söyleyerek kabul etmedik. Eşref'in hanımı birer bardak ayran getirdi. Bunları içtikten sonra yola koyulduk.

Saat 9.30 sularında Zenica'ya ulaştık. Müslim Snage'nin karargâh olarak kullandığı ve savaştan önce Müzic Şkola (Müzik Okulu), şehir merkezinde dört katlı bir binaya vardık.

Buradaki Türkiyeli arkadaşlarla buluştuk. Arkadaşlar bizlerin de yakalandığını zannediyorlarmış. Çünkü bizden bir gün sonra, Split'ten yola çıkan arkadaşlarımız, Kiseljak (Kiselyak)'ta Hırvatlar tarafından esir alınmışlar. Müslim Snage'nin girişimleriyle, onbeş gün kadar tutuklu kaldıktan sonra, serbest bırakılıp Split'e doğru geri gönderilmişler.

Bu notlarımı öğle saat 12.00 sularında, Bosna Nehri'nin kenarında alıyorum. Nehir sanki yemyeşil bir tarla gibi önümde uzanıyor. Otuz metreyi geçen bir genişliği var. Öğle yemeğini müteakip Zero ile yarım saate yakın bir konuşmamız oldu. Saat 13.30 sularında Visoko'ya gidecek otobüsle yola çıkacağız.

Visoko'ya Karakuğular'ın merkezine ulaştığımızda saat 15.45 olmuştu. Komutan Hase Triç'in bir kaç gün sonra geleceğini öğrenince, moralim biraz bozuldu.

Kara Kuğular, Bosna Hersek Askeri Birliği'nden ayrı örgütlenmiş bir askeri kuruluş. Askerlerini hemen hemen hepsi, yirmi yaşın altındaydı. Sadece bir kaç ileri gelen kimse, yirmi-yirmi beş yaşları civarındaydı. Aralarında tek tük sakallı olanlarına rastlanıyordu.

Komutan Hase Triç'in kesin olarak ne zaman geleceği belli olmadığı için; bir iki gün sonra tekrar gelmek üzere, akşama doğru, Kara Kuğular'ın karargahından ayrılıp, Zenica'ya döndük.

Ertesi günü İstanbul'a telefon açmak için, Müzik Okulu'na çok yakın olan Postahaneye gittik. Şehirler arası ve milletler arası telefon etme imkanı kısıtlıydı. Bundan dolayı, erkenden buraya gelmiştik. bu rağmen yine de sırada, beş altı kişi vardı. Burada bulunan arkadaşlar, cephede savaştıkları için, kendilerine öncelik tanındığını, bu hakkı kullanılabileceklerini söylediler. Ben bu teklifi kabul etmeyip, sıraya girdim. Sıraya girdiğimizde saat 6.45'ti. Saat 10.35 sularında sıramız geldi ve önce evdekilerle sonra da gazetede ki arkadaşlarla konuştuk. Evdekiler ve gazetede ki arkadaşlar, bizden uzun süredir haber alamadıkları için, çok meraklanmışlardı.

Postahanedeki işimiz bittikten sonra, video kasetimiz bittiği için, şehirde kaset aramaya başladık. Bize lazım olan kaseti bulamadık fakat WHS iki kaset alıp, bizim küçük kasetteki kayıtlarımızı bunlara aktardık. Böylece, aktarma yaptığımız küçük kasetlerimizin üzerine, yeni görüntü çekebilecektik.

Akşama doğru, Türkiye'den gelen ve burada savaşan gönüllülerin kaldığı Arnauti Köyü'ne gittik. Gece buradaki arkadaşlarla uzun uzun sohbet ettik.

17
şekilde yayıldı. Boşnakların kendi kültürleriyle Osmanlı İslam kültürünün karışımından yeni bir kültür doğmuştur.

Boşnaklar Sılav Hırvat ve Avar karışımı bir ırk olmalarına rağmen bugün Avrupa'da ve Batı dünyasında Boşnak denilince Müslümanlık kastedilmekte ve anlaşılmaktadır. Bunu özellikle bugün Sırp'lar dillendirmektedirler. Boşnak denilince ırk anlaşılması gerekirken bu tür propagandalaryüzünden İslamlık anlaşılmaktadır. Miladi 1870'li yıllara kadar Osmanlının idaresi altında Bosna-Hersek vilayeti olarak yer alan Bosna 1877-78 yıllarında meydana gelen Osmanlı-Rus savaşından sonra imzalanan Berlin Anlaşmasıyla, resmen Osmanlı Devletine bağlı kalmasına rağmen denetim olarak Avusturya-Macaristan İmparatorluğuna bırakıldı.

7 Ekim 1908 yılında da karamameyle Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Bosna'yı ilhak ettiğini ilan etti.

28 Haziran 1914'de Avusturya Arşidükü (Vallahtı) Frans Ferdinand'ın Saraybosna'da bir Sırp öğrenci tarafından öldürülmesi 1. Dünya Savaşı'nın çıkmasına sebep oldu.

Bosna-Hersek 26 Ekim 1918'de Sırp-Hırvat ve Sloven Krallığının bir parçası olarak Sırbistan'la birleştirildi.

Yugoslavya 1. Dünya savaşı'ndan sonra Avusturya-Macaristan İmparatorluğundan birçok yerler alarak büyüdü. Yugoslavya adını alan yeni birleşik krallığın 2. Dünya savaşı'na kadar süren devri, iç karışıklıklar özellikle Sırp'lar ve Hırvatlar arasında ki geçimsizlikler içinde geçti.

1941 yılında Alman ordusu, savaş ilan etmeden bütün Sırbistan'ı, İtalyan ordusu da Slovenya ve Dalmaçya kıyılarıyla Karadağ'ı işgal etti. Savaş boyunca Yugoslavya'da Almanlar'a karşı büyük çapta mukavemet gelişti. Mukavemet ordusunun başında Kral taraftarı olan Mihailoviç adlı bir subay vardı. Savaşın sonlarına doğru Ruslar da işe karıştılar. Ve İngiliz-Rus yardımlarıyla Josep Broz Tito 1944 yılında Belgrad'ı Almanlar'dan geri aldı. Ve hakimiyeti eline geçirdi.

Tito, önceleri Kralcılar ve diğer partilerle birlikte Demokrat bir yönetim kurdu. 29 Kasım 1945'te Sovyet Anayasası'nın bir kopyası olan anayasayı yürürlüğe koyarak tek parti dönemini başlattı.

Tek parti yönetimi devrinde Tito, müslümanlara karşı çok sinsi bir politika güttü. 1945-1960 yılları arasında Yugoslavya'yı imar etme ve yol yapımı için bütün Yugoslav Halklarını özveriye davet etti. Bu yol yapım şantiyeleri bütün Yugoslavya'da yaygın idi. Buralarda çalışan, özel seçilmiş ve gönüllülerden oluşan Hırvat, Sırp kadın ve kızları vasıtasıyla, müslüman gençlerin ahlakını ifsat ettiler. Bu şantiyelerin bulundukları yerlerde kurmuş oldukları birahane ve diskolarda, müslüman gençlerinin nefislerine hoş gelecek ve onları ifsad edecek her türlü imkânı hazırladılar. Bu ve benzer olayları Gornı Vakıf'da yaşayan, 13 yaşında Medresede okurken gözaltına alınıp, hapsedilen ve daha sonra medresede okumasına izin verilmeyen Fahriya Hacıabdilç anlatırken; 1981'de Yozgatlı yaşlı bir müslümanı, Yerköy Müftüsü Ahmet Muti Güneşer ağabey ile Üsküdar'da ziyarete gittiğimizde bize başından geçen bir olayı anlatması hatırıma geldi. Nurani yüzlü Yozgatlı bu yaşlı müslüman 1930'lu yıllarda Yerköy'de bir devlet dairesinde odacı olarak çalışıyormuş. O yıllarda Ankara'dan, devlet dairelerinde çalışanlara, hafta sonlarında düzenlenecek olan balolara, hanımları ile birlikte katılma zorunluluğu getiren bir genelge gönderilmiş. Bu genelge ile devlet dairelerinde çalışan tüm insanlar, o yerleşim biriminin en büyük mülki amirinin riyasetinde düzenlenecek olan balolara hanımları ile katılma mecburiyeti getirilmiş. Bu odacı müslüman, Yerköy'ün o zamanki baştabibi ile olan dostluğuna binaen ondan rapor istiyor ve alıyor. Bu odacının dayısı da başka bir devlet dairesinde çalışıyormuş. O böyle bir belge alamadığı için, istemeye istemeye baloya, hanımı ile katılıyor. Sadece masada oturuyor ve hiç bir eğlenceye iştirak etmiyor. Bu arada oradakilerden birisi bunun masasına gelip, hanımını dansa kaldırmak istiyor. S bu müsaade etmiyor. Aralarında münakaşa başlıyor. İstemeye istemeye bu baloya gelen dayısı, dayanamayıp, yanında bulunan tabancasını çıkar. Hanımını zorla dansa kaldırmak isteyen kimseyi vuruyor. Ve oracıkta öldürüyor.

Tagutlar her yerde müslümanların ahlakını ifsat edip dinlerinden soğutmak için; bazen insanın nefisine hoş gelen tuzaklar hazırlamışlar, bazen de zor kullanmışlardır.

Türkiye'de laikler de, 1930'lu yıllarda müslüman halkımızı dininden soğutmak için çok çeşitli tuzaklar hazırlamışlardı. Bu tür tuzaklar onların istediği oranda uzaklaştırmayınca, müslümanlara karşı zor kullanmaya başladılar.

1925'lerden 1950'lere kadar yumuşak (bazı istisnalar hariç) taktik güden Türkiye'li laikleri izleyen Tito, 1945-1960 yılları arasında Müslüman Boşnaklar'ı dinlerinden soğutmak için önceleri yumuşak bir taktik güttü. Bu taktiğin, istediği oranda müslümanları ifsad etmediğini görünce, müslümanlara karşı yoğun bir zulüm kampanyası açtı. Müslümanların önde gelen alimlerini ve insanlarını işkencelere tabi tuttu, ömür boyu hapis cezalarına çarptırdı. Tıpkı Türkiye'li laiklerin 1935-1940 li yıllarda Türkiye müslümanlarına uyguladıkları zulüm gibi. Bildiğiniz gibi bu yıllarda Türkiyeli müslümanların Kuran-ı Kerim'i okuyup öğrenme özgürlüğü kaldırılmıştı. Ezanı da Türkçeleştirmişlerdi.

Tağutlar her yerde birbirlerini taklit ediyorlar dedik. bu taklit öylesine ilerlemişki, Bosna Hersek'te gezdiğimiz 7 vilayet ve çeşitli yerlerde gördüğümüz tablo resimlerde Mareşal Josef Broz Tito'nun pozları Atatürk ve İsmet İnönü'nün resimlerindeki pozlarının aynısıydı.

1980 Yılında Mareşal Tito'nun ölümünden sonra Yugoslavya parçalanmanın sinyallerini vermeye başladı. 1980'li yılların ortalarında doğu blokundaki çözümler, 1991 yılında Yugoslavya'da kendini gösterdi. 1991 yılında, Yugoslavya Anayasası'na göre devlet başkanlığının; Federasyonu oluşturan 6 cumhuriyetten biri olan Hırvatistan'a geçmesi gerekirken; Sırbistan, bunu engelledi. Ve Yugoslavya'nın mirasına tek başına sahip çıktı. bunun üzerine Slovenya ve Hırvatistan bağımsızlıklarını ilan ettiler. Sırbistan bunu kabul etmedi ve önce Slovenya'ya sonra da Hırvatistan'a saldırdı. Bilhassa Hırvatistan'ın Vukovar şehrinde onbinlerce Hırvat'ı vahşice katlettiler. Osijek, Dubrovnik şehirlerini büyük bombardımana tabi tuttular. Sırlar'ın bu vahşiyana saldırılarına AT ve Almanya hemen karşı çıktı. Sırbistan'a karşı yoğun bir kampanya başlattılar ve çatışmaları durdurdular.

Bosna Hersek Cumhuriyeti'nde 1990 yılı sonlarında yapılan seçimleri Aliya İzzet Begoviç'in lideri olduğu SDA (Demokratik Eylem Partisi) kazandı. Ve Aliya İzzet Begoviç devlet başkanı seçildi. Mart 1992 'de yapılan bir referandumla da Bosna Hersek Cumhuriyeti, bağımsızlığını ilan etti. Bu referandumu Bosna Hersek'te yaşayan Sırlar boykot etmişlerdi.

Bosna Hersek'te yaşayan Sırlar'ın lideri Radovan Karadžić, müslümanların aleyhine yoğun bir kampanya başlattı ve Sırbistan'ın elinde bulunan Federal Ordunun da desteğini alarak silahlı saldırı ve katliamlara başladılar.

1948'li yıllarda Deir Yasir, 1980'li yıllarda da Sabra ve Şatilla'da, Tel Zaatar'da İsrail'in işlemiş olduğu katliamlara rahmet okutan bir katliam yaşanıyor Bosna Hersek'te. Sırlar bütün bu katliamlarını gözardı etmek için Avrupalı ve Amerikalı Efendilerine çeşitli medyalar vasıtasıyla, sürekli olarak şu mesajı veriyor:

"Avrupa'da, İsrail karşıtı bir İslam Devleti'nin oluşmasını istemiyorsanız; bize, Bosna Hersek'teki askeri yaptırımlarımıza yardımcı olunuz, en azından engel olmayınız."

Zenica (Zenisa)'daki Müslim Snage (Müslüman Kuvvetler) karşılaştığımız bir müslüman dört ay kadar önce Sırlar'a esir düşmüş. Esir değişimi vasıtasıyla kurtulmuş. Orada kendisinin ve diğer esirlerin gördüğü işkenceleri anlatmasını istendiğinde, anlatırken, her defasında bayılmış. Öğrendiğimize göre bu müslümanın gözleri önünde altı tane arkadaşını canlı canlı testere ile boğazlarından kesmişler. Kendisine her soruşta, bu anın dehşetini yaşadığı için, bayılıyormuş. Mareşal Josef Broz Tito müslümanları İslam dininin prensiplerini yerine getirmekten engellemeyi büyük oranda başarabilmişti. Fakat, İslam'ı onların kalplerinden söküp atamamıştı. Bosna Hersek'te yaşayan müslümanların, ancak kalplerinde koruyabildikleri İslam sevgisi bu günlerde yeşerip filizlenmeye ve hatta İslam ümmetine fedakarlık örnekleri sunmaya başladı. Bu fedakarlık timsallerinden birisi de **Rasema Oruçeviç**. Bu bacımız Saraybosna yakınlarında 24.000 nüfuslu %62'si müslüman olan Hadzici isimli bir kasabadan. Ağustos 92 başlarında Sırlar'ın yoğun saldırılarına maruz kalmışlar. Annesini, babasını, ve çocuklarını Sırlar vahşi bir şekilde katletmişler. Kendisi de savaşıarak kasabasını terketmek mecburiyetinde

2

kalmış ve Gorni Vakuf şehrindeki Müslüman milislerin komutanlarından birisi olan Prijić Hanefija'nın birliğine katılmış. bu komutanın birliğiyle beraber, Sırp'ların Saraybosna kuşatmasını yarmak için yapılan savaşlara katılmış ve büyük yararlılıklar göstermiş.

Rostova Kasabası'nın bir köyü olan Seona'da karşılaştığımız İsmet ve Fazıl Husić kardeşler daha önce Almanya'da çalışıyorlarmış. Sırp'lar Bosna Hersek'e saldırınca annesine babasına ve kızkardeşlerine Almanya'da bırakıp kendileri dönmüşler ve köylerine yapılan Sırp saldırılarına karşı, kardeşlerinin yanında yiğitçe savaşıyorlar. Fazıl sol elinin baş, orta ve işaret parmaklarını küçüktüğünde bir kaza sonucu kaybetmiş. Fakat köylerinin savunmasında O da yerini almış. Ağabeyi İsmet Saraybosna'ya Sırp kuşatmasını yarmak için bu bölgeden giden gönüllülerle iki defa gidip savaşa katılmış.

İslam Ümmeti Bosna Hersek'te yeni bir cephede mücadele vermektedir. bizler sorumluluk sahibi müslümanlar olarak bu cephede bize düşen görev ise en iyi bir şekilde başarmak mecburiyetindeyiz. bizler hepimiz üzerimize düşen görevleri yerine getirebilmemiz için birbirimize can-ü gönülden destek vermeliyiz. Güçleri yetenler fiilen cephede yerlerini almalıdırlar. Güçleri yetmeyenler de cephede yer alan İslam Ümmeti'nin yiğitlerini donatmalıdırlar. Enfal Suresi 60. Ayet-i Kerime'de Allah (cc) mealen şöyle buyurmaktadır: "Ey İnananlar onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besilli atlar hazırlayın. Bununla Allah (cc)'in düşmanı sizin düşmanınız ve bunların dışında sizin bilmiyıp Allah'ın bildiği diğer düşmanları korkutup caydırabilirsiniz. Allah yolunda her ne infak ederseniz. size eksiksiz olarak ödenir ve siz haksızlığa uğratılmazsınız."

Yazımızı Gorni Vakuf'daki evinde bizi ağırlayan; Adapazarı, Eskişehir, İzmir ve İstanbul'da akrabalarının da bulunduğunu söyleyen Abdül Tuluğ isimli bir öğretmen güzel bir sözle bitirelim: "Dünyadaki müslümanların gözünü rahmetli İmam Humeyni açmıştı. buradaki müslümanların da gözünü bu savaş açtı."

HUCETÜL İSLAM MUHAMMED ARAKİ:

Burada bulunan İranlı Kardeşleriniz, savaş tecrübelerini sizlere öğretmek için emirlerinize amadedirler. Hatta biz, İslam Ülkelerine müstakil bir "İslam Ordusu" kurmak için teklifte bulunduk. İnşallah bu ordu teşkil edilirse, sizlerin emrine amade olacaktır.

İslam Cumhuriyeti'nin temsilcisi olarak Bosna Hersek İslami Direniş cephesine giden Hüccetül İslam Muhammed Araki'nin 10 Kasım 1992 tarihinde, Zenica'da Müslüman Kuvvetler askerlerine hitaben yaptığı konuşmayı sunuyoruz:

Bismillahirrahmanirrahim

Hamd ve şükür Allah'adır. HZ. Muhammed (sav) ve Ehl-i Beyti'ne Salat-ü Selam olsun. Esselamü Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekâtüh.

Allah (cc)'ü Teala Kitab-ı Keriminde şöyle buyurmakta: "Ey İnananlar! Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar Allah'ın düşmanı, sizin düşmanlarınızı ve bunların dışında Allah'ın bilip sizin bilmediğinizi yıldırma üzere, kuvvet ve savaş atları hazırlayınız. Allah yolunda sarfettiğiniz her şey, size haksızlık yapılmadan, tamamen ödenecektir. Enfal Suresi 60"

Bu ayet-i kerime, İran İslam Cumhuriyeti İslam inkılabı Muhafızları Ordusu'nun armasıdır. Sizin nurani ve mubarek yüzlerinizi gördüğüm şu anda, savaşçı askerlerimiz hatırıma geldi.

Sizler, İslam'ın Avrupa'daki askerlerisiniz. Burası İslam toprağı idi. Fakat düşmanlarımız uzun yıllar boyunca burasını ve buradaki müslümanları tedrici olarak İslam'dan saptırdılar.

Komünizm ve Marksizm'in burada son bulup; yerine, Bosna Hersek'in bağımsızlık kararının ilanı bize ulaştığında, çok sevinmiştik. Batılı düşman devletler, sizin aleyhinizde komplolar tertibleyecekler. Çünkü bu tür belâları bizim başımıza da saldılar. Onbeş sene önce İslam inkılabı'nın İran'da zafere erdirdiğimizde; hiç vakit kaybetmeden, hatta İslam inkılabı'nın zafere erdiği günün hemen ertesi günü, bizim aleyhimize silahlı mücadeleyi başlattılar.

22

Burada henüz sizin istiklâle kavuşmanızdan bir kaç geçmeden, düşmanlar ve mütecavizler, sizin mazlum müslüman halkınıza saldırdılar, tecavüz ettiler ve iinsanlık tarihinin kaydetmediği cinayetleri işlediler.

Vakit geçirmeden biz, İslam Ülkelerine toplanmamız için çağrıda bulunduk. İslam Ülkeleri Dış işleri Bakanları toplantısında, İslam Ülkelerinin; Sırbistan'la diplomatik ilişkilerini kesme, kararını aldık. Halkımız, sizin savaşınızı duyunca caddelere dökülüp, sizin mazlumiyetini dillendirip, düşmanlarınızı aleyhinde de, nefretlerini dile getirici sloganlar attılar. İslam inkılabı Rehberi'nin temsilcisi olan Ayetullah Cenneti'nin gözetiminde; Bosna Hersek Müslümanları'na yardımcı olmak maksadıyla, bir kuruluş te'sis edildi. İslam inkılabı Rehberi: **"Eğer gereklyorsa bızım gençlerimiz Bosna Hersek savaşçılarına yardım etmek ve savaşmak için gıtmelıdırler"** diye, müslümanlara çağrıda bulundu.

Ben, içinde Bosna Hersek Müslümanları'na yardım malzemeleri olan uçağa binip, hareket edeceğim zaman, İslam inkılabı Rehberi bana: "Onlara benim selamımı ulaştır" dedi. (Dinleyenler topluca ve sesli olarak selamı aldılar) Ve sizlere şunu söyleyeyim ki, O'nun fikri hep sizleredir ve sizin çektiği sıkıntılardan dolayı, kendileri çok rahatsızdırlar.

Biz, İslam inkılabı'ndan sonra, sekiz yıl savaşı yaşadık ve tecrübe ettik. Savaşın zorluklarını, yüz binden fazla genç insanın öldürülmesi, beş milyon insanın işsiz kalması ve otuz tane büyük şehrin harab edilmesini gördük; bundan dolayı sizin halkınızın sıkıntılarını çok iyi anlıyoruz. Biz bu savaştan şu tecrübeyi çıkardık ki, muvaffak olmanın ve zafere ulaşmanın tek yolu; Allah'a tevekkül, sabretmek ve doğru yolda mukavemet göstermektir.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

"Doğrusu 'Rabbimiz Allah'tır' deyip sonrada dosdoğru gıdenlere korku yoktur. Onlar üzülmeyecektir." Ahkaf -13

Bununla birlikte siz hiç bir şeyden korkmayınız. Bizim şehirlerimizden birisi olan Hürremşehr'e saldırdıklarında; bir gencin vucuduna bomba bağladığını ve tankın altına yatarak, tankı tahrib ettiğini gördüm.

Özetle sizin muvaffak olmanızın yolu; sadece Allah'ı unutmanız ve kendinize güvenip askeri bilgileri iyi öğrenip, hedefinize doğru giderken, sabır ve mukavemet gösterip, ümitsizliğe düşmemektir.

Muhakkak ki İslam ülkelerinin hepsi size yardımcı olmak zorundadırlar. Bize, Sırlar'ın şu anda savaştan bıktıklarına dair, haberler ulaşmakta. Çünkü Sırlar'ın yetkilileri onlara; üç günde Saraybosna'yı, bir ayda da, Bosna Hersek'in tamamını ele geçireceklerini vaad etmişlerdi. Onların askerleri komutanlarına: "Hani ne oldu? Neden ele geçiremedik?" diye itiraz ediyorlar.

Sizler hak üzeresiniz, İslam dinini ve kendi vatanınızı koruyorsunuz, Batıl'a karşı zafere ulaşacağınıza emin olunuz.

Kur'an-ı Kerim: **"Kafırlar İstemese de Hakk, Batıl'a galip gelecektir."** diye buyurmaktadır. Allah-ü Teala Hakk'ın zafere ulaşacağını vaad ediyor. Her kim Allah'a yardım ederse, Allah da ona yardım eder. Biz, savaşımızda; gaybı yardımları, gözlerimizle gördük. Gönlümüzün istediği gibi sizlere yardım edebilmeyi ve islami yükümlülüğümüzü, en iyi bir şekilde yerine getirmeyi ümid ediyoruz.

Gönlümüzün istediği kadar, sizin müşküllerinizi halletmeye gücümüz yetmiyor. Birleşmiş Milletler teşkilatının almış olduğu "Bosna Hersek'e silah gönderme yasağını" İran İslam Cumhuriyeti kabul etmedi ve çiğnedi. Bizim bir tane uçağımızı, BM tutukladı. Bilgilere göre inşaallah, iki hafta sonra, bu uçağımızı serbes bırakacaklar. Dört ülke ile, iki hafta sonra, hava sahalarını bize açacaklarına dair, anlaştık.

BM ve batılı ülkelerin ortaklaşa aldıkları ve zalimane bir karar olan "Bosna Hersek'e silah sokma yasağını", diğer İslam ülkelerinin de yardımıyla, kaldırmak için çalışıyoruz. Bu bizim vazifemizdir. Sizin vazifeniz de, Allah'tan hiç bir zaman ümidinizi kesmemenizdir. Biliniz ki, Allah sizinledir ve Allah size yeter.

Sizleri ziyaret edip görmek, benim için ilahi bir nimettir. Sizlerin hepinizin sağlıklı yaşamanız için dua ediyorum.

İslam muaallimlerinin gözetiminde, Kur'an ve İslam kültürüne iyi vakıf olunuz. Ve inşaallah bizim ifihar kaynağımız olan **LAILAHE İLLALLAH ve MUHAMMEDEN**

(2)

Vesselamü Aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Selam Gazetesi 116. sayı 2. sayfa**da Karakuğular'ın tarihli ile ilgili yazı ve resimler var.**

[illegible]

BOSNA HERSEK' te Türk Şehidler :

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Yeryüzü Dergisi 18 Aralık 92-1 Ocak 1993 Sayı 25

Sayfa 2 Arena Programıyla Uğur Dündar, Emperyalizmin Hizmetinde
26 Kasım 1992 gecesi SHOW TV'de yayınlanan **Arena** isimli haber programı, Bosna Hersek konusunu ele alırken, Hizbullahî müslümanları karalayıcı bir üslub kullandı. Uğur Dündar'ın sunucusu olduğu program, Hizbullahî müslümanların Bosna Hersek'e gidişini ve orada müslüman kardeşlerini Sırp canilerine karşı müdafaa edişini, tamamıyla saptırarak nakletti. Ardından "katil zanlıları" ya da çok büyük bir suç işlemiş kişileri gösteriyormuşçasına "işte sayın seyirciler, şimdi size Hizbullahçılardan bir kaçının ismini veriyoruz" diyerek bir kaç sakallı müslüman ekranda gösterildi. Son Bosna Hersek olayları üzerine Hizbullahî müslümanlar gereken tepkiyi göstermiş, kimisi de Selami Yurdan gibi cepheye giderek şehid olmuşlardı. Kamuoyunda ister istemez sempati toplaya bu davranışları **Arena** programıyla Uğur Dündar karalamaya, asli mecrasından saptırmaya çalıştı. bir gerçeği kendi "mantığı"ndan geçirerek, kamuoyunu yanıltmak istedi. Şunu herkes bilsin ki, Hizbullahî müslümanlar orada katledilen kardeşlerinin yardımlarına koşular. Ve koşacaklar...

Mehmet Özkan-Ankara

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Bosna Hersek' de 21 tane Türk Şehid oldu.

Konyalı Şamili isminde Minibüs Şöförü **Terminal-Eski Garaj** hattında çalışıyormuş. Ev Tel : 0332- 245.63.30-21 **Eylül 1997** de telefonla görüştüm. sonra yüzyüze görüşeceğiz. Bir hafta on güne kadar **İstanbul'a** geleceğim ayrıntılı olarak görüşürüz dedi.

- 01- Selami YURDAN
- 02- Ahmet DEMİNER
- 03- Burçin ÇALIŞKAN (Ramazan)
- 04- Ahmet PINAR (Zafer)
- 05- İlhan ATLI (Pilot)
- 06- Mustafa ÇOLAK (Ali izzet)
- 07- Edip (Mostar da Şehid)
- 08- Hüseyin (Mostar da şehid)
- 09- İmran (28 aralık 1992 de İlyas' da şehid oldu) Anne ve Babası Amerikadaymış.
- Yeryüzü Dergisi'nd resmi varmış)
- 10- Ali USAME (Takma adı - Travnik de Tank mayınıyla şehid olmuş Antep veya Urfalı
- 11- Şamil (1995 de Vozuça da operasyondaşehid edildi. Konyalı Şöför Şamil de Resmi varmış)
- 12- Tuncay (Mehmet Kaya iyi tanıyormuş. Vozuça operasyonunda 1995 de şehid olmuş)
- 13- İbrahim (Kıbrıs Türklerinden-Sarajevo'ya giderken 1993 de UN Profor tarafından durdurulmuş. Sırlar veya Un Profor tarafından şehid edilmiş.)
- 14- Müslim (Urfalı- İngilterede yaşıyormuş. 50 yaşlarında 1993 veya 1994 de Travnik' de şehid olmuş. Edimeli Hasan da video kasedinde görüntüsü varmış. Konyalı Şamil de de vesikalık resmi varmış)
- 15- Muhammed 1993 Buçagora veya Ovanak da Hırvatlar tarafından şehid edilmiş. (Mitrilyözcü.)
- 16- Musa (Almanya'dan geldi. 1995 de Vozuça da şehid oldu.)
- 17- Abdülkadir (Vozuça da şehid oldu.) Haftalık Selam'a yazı gönderiyormuş.

2
Bosna ile ilgili 1991 Ekim 1991 sayı 10 Müslüman Genç dergisi sayfa 21 de
röportaj var.

Selam Gazetesi 1-7 Kasım 93 Bir Mücahidin Bosna Günlüğü 10. sayfa

Selam Gazetesi 9-15 Mayıs 94 sayfa 14 Bosna'nın Adsız Kahramanları

Selam Gazetesi 18-24 Temmuz 94 sayfa 16

Selam Gazetesi 25-31 Temmuz 94 sayfa 16

Selam Gazetesi 13-19 Mart 95 sayfa 8ç Bosna'nın İsimsiz Kahramanları

Selam Gazetesi 13-19 Kasım 95 sayfa 2 Karakuğular'ın Hikayesi

BOSNA - HERSEK'TEN BOSNAMARIKA'YA
M. ALİ TEKİN

Sanki bu coğrafyada bir-iki sene önce zulüm, işkence, saldırı, tecavüz olayları yaşanmamış. Şu anki durumdan rahatsızlık duyan kesim çok azınlıkta. Boşnakların bir kısmı, fitratından dolayı , bu rahatsızlığı hissetmekte. Diğer bir kesim de İslâmi duyarlılığından dolayı rahatsızlık duymaktadır.

Boşnakların hemen hemen %60-70 i Amerikan gücü Sfor'un Bosna'da yerleşmesini olumlu bulmaktadır. Hatta devamlı olarak kalmasını da kabul edilebilir olarak gören, kesim hiç de azımsanmayacak bir miktardadır.

Ülkenin sıkıntılı zamanında, kaçanlar, bu gün, en önemli mevkilere getirilmişler. Fakat savaşın sıkıntısını çekip, zorluklara göğüs gerenler , bu gün, kenarda köşede bırakılmışlar. Yalnızlığa ve yoksulluğa terk edilmişler.

Dayton anlaşmasıyla, Bosna-Hersek Cumhuriyeti, fiilen iki ayrı Federasyona bölündü. Bosna Hersek'te yaşayan Sırlar ayrı bir federasyon, Hırvatlar'la birlikte Boşnaklar da ayrı bir federasyonu oluşturuyorlar. Bu iki federasyonda da Kantonlar bulunmaktadır. Mesela Sarajevo (Saraybosna) Kantonu, Zenica (Zenisa) Kantonu, Banja Luka Kantonu vb. gibi. Sırlar Boşnak-Hırvat Federasyonuna ait kantonlara, Boşnaklar ve Hırvatlar da, Sırlara ait Kantonlara gidip gelemiyorlar. Bu Kantonların girişlerinde , güvenliği ve giriş-çıkışları, Sfor'a ait birlikler, kontrol etmekte.

Sfor'a ait askeri kuvvetler, şehirlerin güvenliği için, zaman zaman, devriye görevine de çıkmaktalar.

Boşnak-Hırvat Federasyonu'na ait bölgeler de kendi arasında, idari olarak beraber olmamakla birlikte, fiili bir ayrılık var. Hırvatlara bırakılmış şehir ve kasabalarda, müslümanlara ait evlere gidip yerleşenler çok azınlıkta. Halbuki kağıt üzerinde, evlerini terk etmiş Boşnak ve Hırvatlar , evlerine dönebilecekler. Hırvatlar genellikle evlerine dönebilmişler. Çok nadir olarak bazı bölgelerde, evlerine dönememişler. Fakat Boşnaklar için durum, tam tersine. Vitez, Bugojno, Donji Vakuf, Prozor, Mostar vb. yerlerde, müslümanların bir çoğu evlerine hâlâ dönebilmiş değiller.

Savaş sırasında, Boşnakların yaşadığı zulüm, tecavüz, tehdit vb. olaylar sanki hiç yaşanmamış. Şu anda Bosna-Hersek'de yaşayan Boşnaklar'ın büyük bir ekseriyeti, durumlarından çok memnun gözüküyorlar. Sanki bu coğrafyada bir-iki sene önce zulüm, işkence, saldırı, tecavüz olayları yaşanmamış. Şu anki durumdan rahatsızlık duyan kesim çok azınlıkta. Boşnakların bir kısmı, fitratından dolayı , bu rahatsızlığı hissetmekte. Diğer bir kesim de İslâmi duyarlılığından dolayı rahatsızlık duymaktadır. Toplumun belli bir kesiminde bu rahatsızlık, yüzünden, hemen farkediyorsunuz. İnsanlarla karşılaştığınızda bunu hemen hissediyorsunuz.

Büyük Şeytan Amerika, maalesef, Avrupa'daki bu İslâm beldesini, tamamen işgali altına almış. Özellikle Sarajevo-Visoko - Zenica ve Travnik gibi müslümanların yoğun olduğu beldelerde bile; maalesef bunu hemen farkediyorsunuz. Amerika, hayat tarzıyla ve askerlikle buralara hakim olmuş. Bizi üzüntüye sevkeden en önemli husus da, müslümanların buna herhangi bir itirazı olmaması. Amerika'nın hakimiyetine kimse itiraz etmiyor. Hatta büyük bir kesim, Amerika'nın bulunmasından dolayı çok memnun gözükmemektedir. Sırp saldırılarının ve savaşın durdurulmasında en büyük etken Amerika olduğu için, Boşnak'lar bu durumu benimsemiş gözükmemektedirler. Amerika'nın Bosna'ya bu denli yerleşmesine itiraz eden, Boşnaklar arasında, çok küçük bir azınlık grup bulunmaktadır. Boşnakların hemen hemen %60-70 i Amerikan gücü Sfor'un Bosna'da yerleşmesini olumlu bulmaktadır. Hatta devamlı olarak kalmasını da kabul edilebilir olarak gören, kesim hiç de azımsanmayacak bir miktardadır.

Savaş zamanında ; korkup kaçan ve saklananların , şimdilerde itibar görüp, yetkili makamlara getirilmeleri, büyük bir rahatsızlık nedeni. Askeri kademede olsun, sivil

28
kademede olsun, savaş zamanında, er meydanından sıvışanlar, bu gün, en yüksek mevkilere getirilmişler. Ülkenin sıkıntılı zamanında, kaçanlar, bu gün, en önemli mevkilere getirilmişler. Fakat savaşın sıkıntısını çekip, zorluklara göğüs gerenler, bu gün kenarda köşede bırakılmışlar. Yalnızlığa ve yoksulluğa terk edilmişler. Savaş sonrası uluslararası yardımların büyük bir kesimini, makam ve mevki sahibi olan, savaş kaçınları iç etmiş. Bu kesimden bir çok insan, yapılan bu yardımları usulsüz ele geçirmekle, savaş zengini olmuşlardır. Bütün bunlar Boşnaklar arasında önemli bir huzursuzluk nedeni. Şu andaki uygulamalarla, bunların önüne de geçileceğine dair en ufak bir belirti olmaması da işin en kötüsü.

Önümüzdeki aylarda yapılacak olan Belediye Başkanlığı seçimlerinin bu rahatsızlıkları artıracığı ihtimali gözükmemektedir. Fakat dileğimiz o ki, Belediye seçimleri kısmende olsa, bu yanlışlıkları izale etmek için bir vesile olur.

Bu yazı dizimizi, ibret almamız için, Rabbimizin şu ayet mealleriyle bitirelim :

Onların her birini önünden ve arkasından izleyen (melek) ler vardır, onu Allah'ın emriyle korurlar. Bir millet, kendi durumlarını değiştirmedikçe Allah onların durumlarını değiştirmez. Allah da bir kavme kötülük istedi mi artık onu geri çevirecek yoktur.

Zaten onların, O'ndan koruyup kollayanları da yoktur. **Ra'd Suresi Ayet 11**

Sen onların, kendi dinlerine uymadıkça ne Yahudiler, ne de Hristiyanlar senden râzı olmazlar. " Asıl doğru yol, Allah'ın yoludur " de. Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyacak olsan, andolsun ki, Allah'tan sana ne bir dost, ne de bir yardımcı olmaz. **Bakara Suresi Ayet 120**

Onlar bir ümmetti, gelip geçti. Onların kazandıkları kendilerinin, sizin kazandıklarınız sizindir. Siz onların yaptıklarından sorulmazsınız. **Bakara Suresi Ayet 134**

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

19 TEMMUZ 1997 TARİHLİ Günlük DNEVNİ AVAZ Gazetisi'nin Focus isimli ilavesi'nin 10.-11. sayfalarında Yayınlanan Araştırma :

18 Mart 1997 tarihinde Sarajevo-Tuzla-Zenica ' da yüzyüze ve telefonla yapılan anket sonuçları :

Ulusal Dağılım : %91 Boşnak - %5 Hırvat - %4 Sırp

Soru 1: Size göre Dayton Barış Antlaşması sonuç itibarıyla nedir ?

- A-) Dayton planlandığı gibi gidiyor ve değiştirilmesi için hiç bir sebep yok... % 0
B-) Dayton'a zaman tanımak lazım..... %21
C-)Yeni bir antlaşma barışı kurtarabilir..... %57
D-)Soruya cevap vermek istemiyorum..... %
3
E-)Bilmiyorum..... %
19

Soru 2: Uluslararası güçlerin Dayton'un temel maddelerinin arkasında olduğuna inanıyor musunuz ?

(Muhacirlerin yerlerine dönmesi - Bosna'nın Bütünlüğü - Savaş suçlularının cezalandırılması)

- A-)EVET %17
B-)HAYIR %62
C-)BILMIYORUM %21

Soru 3: Yeni bir barış antlaşması konferansının gündeme gelmesi durumunda, sizce Boşnak tarafı nasıl davranmalıdır ?

A-) Boşnaklar, Sırp Cumhuriyeti ve Hersek Bosna'nın tamamen ortadan kaldırılmasını istemelidirler ...

Selami Yurdan, Rabbi'nin , Nisa Suresi 75. ayetindeki " Size ne oldu ki Allah yolunda ve; ' Rabbimiz bizi şu, halkı zalım (olan) şehirden çıkar, bize katından bir koruyucu ver, bize katından bir yardımcı ver ! ' diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar uğrunda savaşıyorsunuz ? " çağrısına uyarak, Bosna Hersek Müslümanları'nın yardımına koştu. 1992 Ağustos ayında İlyas'da Sırplarla vuruşurken şehid oldu.

Selami'nin mezarına 100-150 m. mesafede bulunan diğer bir şehid mezarlığında bulunan **Şehid Ahmet Demirer'i** ziyaret ettik.

1992 Mart'ında başlayan Sırp saldırıları ve tecavüzlerine tüm dünyanın yaptığı gibi, Türkiye kamuoyu da, duyarsız davrandı. Şöyle bir hafızalarımızı yoklayalım. Türkiye kamuoyu, Bosna'da yaşanan bu trajediye işte öyesine ilgi gösterdi. İslami duyarlılığa sahip yayın organları ve kitleler dahi yeteri kadar, Bosna müslümanları'na alaka göstermediler. Ben o yıllarda Tevhid isminde bir derginin yazı işleri müdürlüğünü yapmaktaydım. Şunu itiraf etmeliyiz ki **Selami Yurdan** kardeşimiz, Bosna'ya gidip şehid oluncaya kadar, Bosna Hersek müslümanlarına, sorumluluğumuz nisbetince alaka göstermedik.

Selami Yurdan'ın şehadet haberi gelip de; 28 Ağustos 1992 günü Beyazıt Meydanı'nda Cuma namazını müteakip kılınan gıyabi cenaze namazından sonra; İslami çevreler de dahil bütün Türkiye kamuoyu Bosna 'yı konuşmaya başladı. işte bundan dolayıdır ki **Şehid Selami** , özellikle bizlere Bakara Suresi'nin 154. ayetini tahsil ettirdi diyorum.

Selami Yurdan'ın şehadet haberinin yayılmasıyla birlikte, Türkiye müslümanlarının, birden Bosna'ya ilgileri arttı. Bir çok müslüman genç kardeşimiz, Bosa Cephesi'ne koştu. Bosna Cephesi'ne koşan bu yiğitler; Boyalı Basın , güncel ismiyle de Kartel Medyası tarafından hemen karalanmaya başlandı.

" **Bosna'ya gidip , eğitilip gelecekler ve Lalk Cumhuriyet aleyhinde terörist eylemler yapacaklar "**

" **Fundamentalist İslamcılar ,Bosna müslümanlarına yardım bahanesiyle, silahlı eğitime gidiyorlar "**

" **Bosna Müslümanlarına yardım adı altında toplanan paralar, şeriat propagandasında kullanılıyor "**

Yıllarca bu tür propaganda yapanlar, Amerika'nın Bosna'ya müdahale zamanı gelince birden ağız değiştirdiler. Hatırlayalım; politikacı, öğretim üyesi, yazar, gazeteci, sanatçı, işadamlarından oluşturulan 250 kişilik bir heyet Bosna'ya gitti. Bu heyette her çevreden ve düşünceden insanlar vardı. O güne kadar Bosna müslümanlarının yardımına koşanlar " **Tu ka ka, fundamentalist İslamcılar, teröristler "** diye karalayanlar ; " **Boşnakların yanında yer almalıyız, cepheye savaşmasak bile, siperlerde yanlarında olmalıyız, olacağız "** demeye başladılar. Tabii kalplerde olanı Allah bilir. Böyle söyleyenlerin, yazarların, bir kısmının samimi olduklarını da gördük. Amerika düğmeye basmış ve Bosnaya müdahale etme zamanının geldiğini söylemişti. Savaşın başlangıcında, her ne kadar da " **Bosna'da Amerika'nın menfaatlerini ilgilendiren bi durum yok. Bu Avrupalıların kendi işi, bizi ilgilendirmiyor "** dediyse de; Avrupa ülkelerine şu mesajı gönderiyordu " **Benim dahlim olmaksızın, hiç bir yerde, Avrupa'da bile, hiç bir problemi halledemezsiniz "**

Dayton Anlaşmasıyla birlikte Amerika Bosna Hersek'e girdi. Üzülerek belirtmeliyiz ki şu anda, Bosna Hersek diye bildiğimiz ülkenin yerinde, **BOSNAMERİKA** var.

Ertesi günü, Murat kardeşimizin arabasını alıp, Gornı Vakuf yolunu tutuyoruz. Travnik - Donji Vakuf - Bugojna üzerinden iki saatlik bir yolculuktan sonra ulaştık. 1992 de bir ay kaldığımız Gornı Vakuf'a, kuzeyinden girerken karşılaştığımız yine Sfor karargahı oluyordu. Müslümanlarla Hırvat bölgesini ortadan ayıran meydanlığa ulaşıp, taksimizi park ediyoruz. Arabadan inip de , Arnavut Köfteci dostumuzun, kebabçı dükkanına doğru yürümeye başladık. Arnavut ile iyi bir dost olduğumu bildiğimiz **PRIZIÇ HANEFIYA**, namıdğer **PARAGA** dostumuzun da, nerede olduğunu öğrenebilecektik. Bir kaç adım atmıştık ki, karşımızda birden **PARAGA** belirdi. Ben hemen selam verdim. **PARAGA** selamımızı aldı, fakat yürümeye devam etti. Anlaşılan tanıyamamıştı. Tercümanlığını yapan Hasan Kardeşime "

22
B-) Boşnaklar Bosna'nın bütünlüğünün korunması için bütün uluslararası mekanizmaların kurulmasını istemelidirler.....

C-) Boşnaklar kendilerine ait bir devlet istemeli ve savaşı başlatanlarla birlikte yeniden yaşama ilizyonundan vazgeçmelidirler.....

D-) Bilmiyorum.....

A-) % 41 B-) % 16 C-) % 22 D-) % 21

18 TEMMUZ 1997 Tarihinde Sarajevo - Zenica - Tuzla - Travnik - Sanski Most -Konjic-Lukavc-Gorazde-Visoko-Tesanj-Zavidovici-Bugojna-Mostar-Bihaç'ta 700 kişi ile yüzyüze ve telefonla yapılan kamuoyu yoklaması sonuçları :

Soru 1: Size göre Dayton Barış Antlaşması sonuç itibarıyla nedir ?

A-) Dayton planlandığı gibi gidiyor ve değiştirilmesi için hiç bir sebep yok... % 19

B-) Dayton'a zaman tanımak lazım..... % 39

C-) Yeni bir antlaşma barışı kurtarabilir..... % 18

D-) Soruya cevap vermek istemiyorum..... % 10

E-) Bilmiyorum..... % 14

Soru 2: Uluslararası güçlerin Dayton'un temel maddelerinin arkasında olduğuna inanıyor musunuz ?

(Muhacirlerin yerlerine dönmesi - Bosna'nın Bütünlüğü - Savaş suçlularının cezalandırılması)

A-)EVET % 42

B-)HAYIR %43

C-)BILMIYORUM %15

Soru 3: Yeni bir barış antlaşması konferansının gündeme gelmesi durumunda, sizce Boşnak tarafı nasıl davranmalıdır ?

A-) Boşnaklar, Sırp Cumhuriyeti ve Hersek Bosna'nın tamamen ortadan kaldırılmasını istemelidirler ...

B-) Boşnaklar Bosna'nın bütünlüğünün korunması için bütün uluslararası mekanizmaların kurulmasını istemelidirler.....

C-) Boşnaklar kendilerine ait bir devlet istemeli ve savaşı başlatanlarla birlikte yeniden yaşama ilizyonundan vazgeçmelidirler.....

D-) Bilmiyorum.....

A-) % 33.5 B-) % 52 C-) % 9 D-) % 5.5

BOSNA - HERSEK ' TEN BOSNAMERİKA'YA.....
M. Ali TEKİN

Onların her birini önünden ve arkasından izleyen (melek) ler vardır, onu Allah'ın emriyle korurlar. Bir millet, kendi durumlarını değiştirmedikçe Allah onların durumlarını değiştirmez. Allah da bir kavme kötülük istedi mi artık onu geri çevirecek yoktur. Zaten onların , O'ndan koruyup kollayanları da yoktur. **Ra'd Suresi Ayet 11**

1992 de ilk defa gittiğim Bosna - Hersek'e, 5 yıl sonra 3. defa giderken oldukça heyecanlıydım. Savaş yıllarında tanıştığım dostlarımı görmek için, daha önce , bir kaç defa , gitmek istediğim halde, bu fırsatı bulamamıştım. Rabbim bu imkanı bize 5 yıl sonra nasib etti.

Saraybosna , namı diğer Sarajevo havaalanına ulaştığımızda, gördüğümüz Sifor askerleri; Amerika'nın , Avrupa'daki bu İslâm toprağını, ele geçirdiğinin ilk habercisiydi.

Bindiğimiz taksiyle şehir merkezine giderken , yağmur hafif hafif yağıyordu. Yan tarafımızda uzanan Igman dağları, sanki özgürlük savaşçılarını kaybetmenin hüznünü yaşıyor gibiydi. Doğruca Başçarşı'ya gidiyoruz. Başçarşı Geceleri'nin düzenlendiği meydana henüz girmiştim ki Türkiye'li dostum Hadi ile karşılaştım. Hasretle kucaklaşıyoruz. Hadi 1992 de Şehid Selami Yurdan'ın açtığı çığırda, Bosna Hersek müslümanlarının, yardımına koşan yiğitlerden birisiydi. Savaş süresi boyunca müslüman kardeşlerinin yanında omuz omuza savaşmış, daha sonra da evlenip Bosna Hersek'e yerleşmişti. Bizi hemen çay içebilceğimiz bir kahveye götürdü. Bosna Hersek'te çay bulmanın pek mümkün olmadığını, 92 deki gelişimden biliyordum. Başçarşı içerisinde müslüman bir Arnavut 'un kahvesine gidiyoruz.

Türkiye ve dostlardan sorgulanmamızı müteakip, biz de Bosna üzerine kısa kısa sorular sorup, cevapımızı alıyoruz. Bu arada kahveye Türkiye'nin Sifor kuvvetlerinde bulunan askerlerinden Assubaylar geldi. Gurbette olmanın sıkıntılarından şikayetçiler. Aile ve Türkiye özlemleri, ses tonlarına bile aksediyordu. Hadi'nin vasıtsıyla Boşnak dostumun evine telefon açıyoruz. Dostumuz bir saat sonra geldi. Hadi ile tekrar görüşmek üzere vedalaşıyoruz. Dostumuzla birlikte bir müddet Saraybosna'yı dolaşıyoruz. Daha sonra , Ilıca Oaza Motel'e gidip yerleşiyorum. Birlikte akşam yemeğini Igman Dağları'nı seyrederek yiyoruz. Boşnakça'nın gözünü çıkararak da olsa, ertesi günü motelden ayrılp Zenica (Zenisa) , Travnik ve Gornı Vakuf'a gitmeyi düşündüğümü söylüyorum. Ertesi sabah, saat 10.00 sularında Zenica (Zenisa) dan gelen Murat ile yola çıkıyoruz. İlyas'ı geçerken , 1992 de Sırp'larla yapılan savaşlarda, Müslimanski Sinage'ye bağlı Şehid Selami Yurdan Cephesi mücahidlerinden, Şehid olan Ahmet Pınar Hoca (1961) ve Burçin Çalışkan (1974) ve Bosna Şehidlerinin önderi Selami Yurdan'ın ruhlarına Fatıha okuyoruz.

Kakanj (Kakanlı)' ye yaklaşırken de, yolun sol tarafında bulunan bir abidenin yanında duruyoruz. Bu anıt , İslâm kardeşliğinin örneğini sergileyen, İran müslümanlarından Mecid Rasûl Muntazen ve Boşnak Muhammed Avdiç, hatırasına dikilmiş. Hırvatlar tarafından 1993 Haziran ayında kahpece pusuya düşürülerek şehid edilmişler.

Zenica (Zenisa)'ya ulaşınca , Murat kardeşimizin işi olduğu için, kendisiyle vedalaşıp Hasan Kardeşimizle birlikte Travnik'e gitmek üzere otogara gittik. Travnik otobüsünden biletlerimizi aldık. Vitez üzerinden , yaklaşık bir saatlik yolculuktan sonra Travnik'e saat 19.10 sularında ulaştık. Doğruca Şehid Selami Yurdan kardeşimizin mezarına gidiyoruz. Zaten, Zenica'da (Zenisa) durmayıp direk Travnik'e gelmemizin sebebi, şehidimizi ziyaretti.

Türkiye Müslümanları'nın yüzakı, Bakara Suresi'ndeki 154. ayeti bizlerin yeniden tahsil etmesine vesile olan Yiğit Selami.

Yegâne Muntakim (İntikam alıcı) olan, yüce Rabbimiz Bakara Suresi 154. Ayet-i Kenimesi'nde mealen şunu buyurmaktadır :

Allah yolunda öldürülenlere, sakın 'ölüler' demeyin; hayır, onlar diridirler, ama siz farkında değilsiniz.

tanımaktadır. Zagidin'le ilişkileri biraz daha fazlaymış. Zagidin kahvede otururken, bu kadın yanına gelir. Zagidin'le sohbet başlarlar. Sohbet sırasında kadın, Zagidin'i kızdıracak tavırlar sergiler. Zagidin buna çok kızar. Bir ara Şah'a "Ben bu kadını bu gün öldüreceğim." der. Kadın, Şah, Zagidin ve üç kişi daha birlikte, deniz kenarına giderler ve orada içki alemine devam ederler. Kadın, burada da, Zagidin'e hakaretler edince; Zagidin kadını bıçaklayarak öldürür. Hep birlikte, kadının cesedini, Zagidin'in motoruna yükleyip denize atarlar. Denizin açıklarında, kadının cesedini denize bırakırlar. Bu olay 21 Mayıs 1995 günü cereyan eder. Kadının cesedi 23 Mayıs 1995 günü kıyıya vurur. Kadını teşhis eden annesi, polisler "Kızının 21 Mayıs akşamı, Şah'ın kahvehanesine gidiyorum diyerek evden çıktı, bir daha geri gelmedi" diye ifade verir. Bunun üzerine polisler, Şah'ı gözaltına alırlar. Şah da: "Evet bana geldi. Benim kahvehanemde bir müddet içki içti. Sarhoş oldu. Hatta benden 1 şişe içki ve 1 paket LM sigarası istedi verdim. Bunları alarak geç vakit çıkıp gitti. Giderken de çok sarhoştur." diye ifade verir. Polisler bir taraftan da, tüm balıkçı motoru sahiplerini, gözaltına almaya başlarlar. Bu arada Zagidin de gözaltına alınır. Diğer üç balıkçı şehirden kaçarlar. Polis bunların peşine düşer. Bunlardan ikisini, iki gün sonra yakalar. Bunların yakalanmasından sonra, Zagidin olayı kendisinin yaptığını; diğerlerinin hiç bir suçu olmadığını söyleyerek, polisi, diğerlerinin suçu olmadığını ikna eder. İki balıkçıyı serbest bırakırlar. Adilgiray isimdeki Emniyet Müdürü Şah'a bizzat

"Olay anlaşıldı. Sizin bu işte bir suçunuz yok. Zagidin bu işleri yapmış. Seni de serbest bırakacağız" der. Tam olaylar neticelenmiş, Şah serbest bırakılacakken, 5. kişi, korkusundan gelip polise teslim olur. Teslim olduktan sonra da olayı; polislerin yanında şledevetel=savcı da varken, en ince ayrıntısına kadar, olduğu gibi anlatır. Emniyet Müdürü Adilgiray, Şah'ı yanına getirir. Şah'ın akrabalarından birisinin de bulunduğu bir odada Şah'a: "Olayı olduğu gibi tekrar anlat" der. Şah, daha önce verdiği ifadeyi tekrar eder. Adilgiray, Şah'a: "Olayı doğru anlatmıyorsun. Eğer olayı doğru, olduğu gibi anlatırsan, sana yardımcı olacağım, hatta serbest bırakılman için sana yardımcı olacağım" der. Şah, Adilgiray'ın kendisine oyun, tezgah hazırladığına inandığı, güvenmediği için "Olay aynen böyle oldu. Ben size olduğu gibi anlattım" diye ısrar eder. Adilgiray ise olayı, Şah'a en ince ayrıntılarıyla, hatta olay sırasında Şah'ın söylediği bir iki kelimeyi bile aynen söylediyince, Şah sıkıntıdan terler, şaşırır.

Daha sonra ağabeyinin mahkemeyi ayarlamasıyla 1 yıl ceza almasıyla olay neticelenir.

Şah, Zagidin'in mert-cesur, sözünün eri olan birisi olduğunu söylüyordu. Hatta bu olaydan bir kaç gün önce de Zagidin "Ben bu Kahpeyi öldüreceğim, bir gün mutlaka öldüreceğim" dediğinde, bundan vazgeçirmek için, saatlerce dil döktüğünü anlattı. Olay günü Zagidin, yine: "Ben bu kahpeyi öldüreceğim dedim. Bunu mutlaka yapmalıyım. Bir kere öldüreceğim dedim" dediğinde, ben çok söyledim. Fakat bir türlü kararından vazgeçiremedim. En sonunda kadını, deniz kenarında bıçaklayarak öldürdüm.

Kuran-ı Kerim'den 16. hatim 470. sayfaya kadar geldim

22 MAYIS 1996 ÇARŞAMBA : Bu gün hamam günüymüş. Bu yüzden saat 6.30 gibi, koğuştaki tüm çarşafı, yıkamak üzere topladılar, gelen görevliye verdiler.

Sabah kontrolünün hemen akabinde, kısa bir süre sonra, kapı açıldı. Nöbetçiler hamam için çıkmamızı söylediler. Daha önceden, beni zorla hamama sokanlardan birisi, gülererek: "Molla hamama gitmiyor musun?" diye sordu. Ben de istihzalı bir şekilde "Gidiyorum, gidiyorum" diye cevap verdim. "Davay! Davay! Haydi öyleyse! Haydi Öyleyse" diyerek pişkin pişkin sırtıyordu. Aralarında rütbece üst görevli olan bir Azeri de bana, Azerice "Ay kişi hamama gitsen yahşi olur, temizlenirsin. Temiz olmak yahşidir" deyince; benden önce, yanımda duran Maksim "Burada bundan temiz kişi var mıdır sankim?" dedi. Ben de "Ben burada yıkanırım. Hamama gitmiyorum." dedim. Şah-Maksim-Nurettin- Mikail ve ben hamama gitmeyip, kamarada kaldık.

Saat 10.00 gibi, 42. kamarada kalan, türme patronundan bir talimat geldi. Bu talimatta; idareye verilen dilekçelerdeki hususlar yerine getirilene kadar, mahkemelere gitme, gelen ziyaretçilerle görüşe çıkmama, avukatlarla görüşe çıkmama gibi emirler vardı. Herkesin bu talimatlara uyması, talimata uymayanların da 42 veya 17. koğuşa bildirilmesi isteniyordu. Havalandırmaya da saat 10.35'de çıkardılar ve geriye de saat 11.20 sularında getirdiler.

Koğuşa geldikleri on dakika sonra, Nureddin'e, aşağıda olduğu için, çay suyu koymasını rica ettim. Nureddin de bana gülümseyerek "Muhammed Ali senin için, Luboy=her zaman çay hazırdır." diyerek, demlemeye koyduğu çayı gösterdi. Ben de kendisine "Allah senden razı olsun" dedim.

Öğleden sonra, saat 14.00 sularında, daha önceden Şah'a verdiğim mesaja şu ilaveyi yaptım: Halit, buraya gelirken, kısa dalgası çok olan, bir Sony el radyosu getir. Bu radyoyu da, Mehmet Şahin'in de tanıdığı, Sirkeci de, Adem Üngür isimli bir kardeş var, bu kardeşe git, bundan benim selamımı söyleyerek iste, sana verecektir. Üç tane, kısa kollu ikiyeşer cepli, yazlık gömlek ve üç yazlık pantolon. İki tane ince uçlu tükenmez kalem. Giysi ve eşyalarımızı koymak için, imperteks spor çanta. Üç tane koyu renk eşofman. Bir tane 39-40 numara hafif, bez ayakkabı (bağcaksız). Buraya geldiğinde, açık görüş al. Açık görüş alabilmen için, üst görevlilerden birisine, yüz bin Ruble vermen yeterlidir. (Şah ile buluşmadan gelersen) Şah ile telefon irtibatı kurarsanız, buluşma tarihini ve yeri belirlersiniz. Herkese selam.

Saat 17.00 gibi Abdülkerimov Rajidin'i (RADİK) Carter=hücre cezasını çekmek üzere götürdüler. Koğuştaki idarenin belirlediği kuralları ihlal edenleri 3-5-10 günlük sürelerle, hücre cezası ile cezalandırıyorlardı. Radik diğer koğuşlarla konuşurken yakalandığında, nöbetçiyle tartışmıştı. Bu nöbetçi de, Radik'in ismini kaydetmişti. İşte bundan dolayı idare, Radik'i hücre cezasına çarptırmıştı.

Daştemir isimli Sper Çast görevlisi, temyiz dilekçesini aldıklarına dair, Rusça iki kopyalı bir tebliği, bana imzalattı. İmzaladıktan sonra bir kopyasını da ben istedim, fakat vermedi. Böyle bir evrak vermediklerini söyledi. Ben de "Madem bana vermiyorsunuz, benim imzalamamın ne hükmü var?" diyerek, bu uygulamanın çok garip olduğunu söyledim. "Sizin temyiz dilekçesini aldığınızı, ben bir belgeyle ispat etmem gerekir. Yarın biz temyiz dilekçesi almadık, dersiniz ben, size verdiğimi neyle isbat edeceğim?" diye, Maksim'e söyledim, tercüme etti. Daşdemir, sadece gülümsedi ve "Burada uygulama böyle" dedi ve gitti.

Yat saatinden biraz sonra, 17. Koğuştan; sabah 42'den gelen talimatın, tam tersine bir talimat geldi. Herkesin görüşmelere, mahkemelere vb. her şeye normal olarak devam etmeleri isteniyordu. Anlaşılan şura ile patron arasında, bu hususta görüş ayrılığı vardı. Alek gönderdiği bu mesajda, bana hitaben de "İnşaallah, tez zamanda sen de, Şah gibi çıkarsın" temennisinde bulunuyordu.

Şah ile sohbet ederken namaz kılanlar hakkındaki kanaatlerimizi birbirimize aktardık. Önce ben kanaatimi belirttim. Nureddin-Kaipov Hüseyin- Maksim (Maksud)- İlham'ın ikisi ve Utkir'in kesinlikle bırakmazlar; Alik-Ayvaz-Narik (Nasruddin) % 30 bırakırlar ama %70 bırakmazlar; Demir de % 70 bırakır %30 bırakmaz kanatindeyim dedim. Şah ile sadece Narik (Nasruddin) ve Alik (Alibekov) hakkında farklı düşünüyorduk. Şah bunların da namazı terketmeyeceklerini iddia ediyordu. Ben "Narik daha çok genç, iki üç ay daha namazı kılar, bırakmaz; ama korkarım ki, iki üç ay dolmadan namazı bırakabilir. Şah, Tahir için ise "40 yaşına gelmişsin, ezan okunurken ya yatıyor, ya da dinlemiyor. Bir kere olsun bile dua etmiyor." dedi. Ben de "Türkiye'de böyle adamlara 'Odun gibi adam' derler. Odun, sadece yakmak için kullanılır. Odun başka bir işe yaramaz" dedim.

Saat 23.00 sularında da, ŞAH'ın sağ salım yarın çıkması için, YASİN okudum, hep birlikte de dua ettik. Daha sonra kendi kendime, Kuran okumaya başladım. Saat gece yarısını geçmişti ki, 16. hatimi de tamamlayıp, 17. hatime başladım. Kuran-ı Kerim'den 17. Hatimden 10 sayfa kadar okumuşum.

23 MAYIS 1996 PERŞEMBE: Sabah namazını kıldıktan biraz sonra yattım. Saat 6.00 sularında, nöbetçinin kapıdan bağırmasına uyandım. Maksud- Alik-

Radik'in adlarını çağırıyordu. Bunları hastahaneye götürdüler. Etap gidecek olanları, göndermeden önce, Röntgenlerini çekiyorlarmış. Her ayın 4'ünde ve 26'sında etap oluyordu.

Hastahaneye, zırlı bir cezaevi arabasıyla, 22 kişiyi birden götürmüşler.

Sabah kontrolü=proverka bittikten biraz sonra, hastahaneye götürülenler geri geldiler. Maksim koğuşa geldikten on dakika sonra da erzak geldi.

Havalandırmaya 10.35'de çıktık. Tekbirlerden sonra yüksek sesle, Şah'ın gidişini kutlamak için, Filistin ve Muhammed Rasûldür marşlarını söyledim. Ben bu marşları söylerken, diğer havalandırma alanlarından arada sırada, ALLAHÜ EKBER diye tekbir sesleri geliyordu. Şah da arada bir "Sağol Sağol" diye bağıırıyordu. Marşların bitiminde, üç defa tekbir getirdim. Bu tekbirlere değişik bir kaç yerden cevap geldi.

Şah bana "Her şeyin yakında iyi olacağını, fikirleşmememi" tavsiye etti. Be de kendisine "İnşallah bundan sonra, senin için yeni bir hayat başlıyor. Bu hayatın daha güzel ve mutlu olacaktır" dedim.

Narik diye çağırduğumuz Nurddin'in, ziyaretçisi olduğunu söyleyerek çağırıldılar, gitti. Nureddin on dakika sonra geri geldi. Kızkardeşi erzak getirmiş. Görüşme vermemişler. Bundan dolayı çabuk geri gelmiş.

Saat tam 11.00'de havalandırma kapısı açıldı. Nöbetçi ŞAH'a haydi vakit tamam gidiyorsun, deyince ortalığı bir sevinç kapladı. Şah herkesle tek tek kucaklaştı. En son olarak da benimle kucaklaştı ve "Her şey iyi olacak Muhammed Ali" dedi. Ben de kendisine "Allah senin işlerini düz eylesin. Allah sana selamet versin" diye temennilerde bulundum. Şah tam kapıdan çıkarken olanca gücümle, Allahü Ekber diyerek tekbir getirdim. Nöbetçiler gülüşüyorlardı. Benimle birlikte bir iki kişi daha tekbir getirdi. Böylece Şah'ı tekbirlerle evine uğrlamış olduk. Darası hepimizin başına.

Kamaraya saat 11.15 sulannda döndük. Koğuşa geldikten kısa bir süre sonra MAKSİM (Teymurov Maksud) yanıma yanaştı ve: "Şah gitti ama bizler buradayız, sakın ha fikirleşmeyesin" diyerek beni teselli etmeye çalıştı. Dün konuştuğumuz üzere, yatağımı Şah'ın yerine indirdim.

Öğle yemeği için hazırlık yaptım. Nurik'e yoğurt gelip gelmediğini sordum, gelmedi deyince de; idarenin verdiği yemekten biraz yedim.

Yemeği yedikten yarım saat sonra, Maksim salatalık, sanımsak ve peynirden müteşekkil bir salata, yapmaya hazırlandı. Maksim salatalık yaparken ben öğlen ezanını okudum. Daha sonra diğerleri de, namazlarını kıldılar. Maksim de namazını kıldıktan sonra, Narik-Maksim ve ben birlikte salatayı yemeye başladık. Tam biz yerken, Abdurrahman isimindeki Lezgi'ye erzak geldi. Gelenler arasında pamidor=domates de vardı. Maksim hemen bunlardan bir kaç tanesini yıkayıp, salataya doğradı.

Öğleden sonra saat 15.00 gibi, Kaipov Hüseyin ve poddelnik=suç ortağı Ramazan (18) ismindeki Dargin getirildiler. Mahkemeden geliyorlardı. Hüseyin, mahkemeye giderken, koğuştaki unuttuğu parkasını ve terliklerini almak için gelmiş. Hüseyin'i başka koğuşa vereceklermiş. Daha sonra öğrendiğimize göre Hüseyin'i 18. koğuşa vermişler. Mahkeme, daha önce verdiği 2.5 yıllık cezadan, 1 yıl indirerek birbuçukar yıl cezaya çarptırmıştı. Bundan dolayı, az da olsa seviniyorlardı. Hüseyin'e verdiğim mesajı da, buradan çıkarken yapılan aramada bulup, aldıklarını söyledi.

17 Mayıs 1996 akşamı, 20. koğuştaki bulunanlardan Muhammed isimindeki Azeri ve 4 arkadaşı, koğuşlarında bulunan birisinin, suçsuz yere Carter=hücre cezası almasını protesto için, açlık grevine başlamışlardı. Ben de bu vesileyle kendilerine, Türkçe olarak, moral destek vermek için, sadece büyük harflerle yazdığım, bir mesajı göndermiştim. Bunların eylemi 17. koğuştaki şuranın izniyle yapılıyor. Şura bu koğuştan sadece 5 kişiye, açlık grevi izni vermişti. Diğerlerine ve başka koğuşlara açlık grevi izni vermemişti.

Açlık grevi yapanların başı olan Azeri Muhammed, bu akşam bana hitaben Rusça bir mesaj göndermişti. Nurik, mesajı tercüme etti. Mesajda Muhammed şöyle diyordu: "Selamün Aleyküm Muhammed Ali. Herkesin sana selamı var. Senden gelen mülkayı (mesajı) aldım. Çok şad oldum. Mülkanı (mesajını) okuyamadım.

Ama içimden çok şadlık hissettim. Senden bir hahişim (ricam-isteğim) var. Bu gece cuma gecesidir, ölenlerimiz için bir Yasin oku. Ben senin buralardan tezlikle evine gitmeni arzu edirem. Bunu yazan Muhammed ve 20. hatadaki kardeşlerin. Saat 23.30 sularında, 20. koğuşa progon (sesle duyuru) vererek, Yasin okumaya başlayacağımızı söyledik ve Yasin okuduktan sonra, hep birlikte dua ettik. Kuran-ı Kerim'den 17. hatimden 80. sayfaya kadar okudum.

24 MAYIS 1996 CUMA: Sabah namazından sonra uyumayıp, Kuran okudum. Saat 6.00'ya doğru, sular verilince, banyo yapıp, çamaşırlarımı yıkadım. On gündür gece yatarken, çoğu zaman atleti bile çıkararak yatıyordum. Koğuş çok sıcak oluyordu. Kamarada herkes şortla dolaşıyor. İki üç gündür, kapıdaki yemek penceresini, akşamları bazen tamameri bazen de, bir saat açıp, bir saat kapatıyorlardı. Yani koridordaki nöbetçinin keyfine kalmıştı. Nöbetçi biraz iyi niyetli birisiyse, devamlı olarak bu pencereyi açık bırakıyordu.

Sabah kontrolü sırasında, iki yıldız rütbeli görevlinin Zam Naçalnik=Cezaevi Müdür Muavini ile görüşmek isteyenlerin listesine, adımlı yazdırdım. İki yıldızlı görevli adımlı yazarken Demir: "Jurnalist Türk" deyince, görevli: "İznaym.. İznaym.. Molla=Biliyorum.. Biliyorum.. Molla" Demir ve Maksim de adlarını listeye yazdırdılar. Havalandırmaya, büyük alana çıkardılar. Hava çok kapalı ve hafif hafif de yamur yağıyordu. Tekbirlerden sonra, bir kaç tane marşı yüksek sesle söyledim. Daha sonra da Kuran okumaya başladım. Ben Kuran okurken kapı açıldı ve 5-6 tane nöbetçi birden girdiler. Arama yapmaya başladılar. Beni, öylesine aramışlardı. Bizi burada ararlarken, kamarayı da diğer görevlilerin aradığını, koğuşa geldiğimizde anladık. Benim çantamı pek karıştırmamışlardı. Çantamda, akşam 20. koğuştan gelen mesaj vardı. İyice karıştırsaydılar bulurlardı. İyice aramadıkları için, farkedememişlerdi. Maga, arama yapan görevliye, benim olduğunu söyleyince, görevli çantamı öylesine aramış. Diğerlerinin yatakları ve torbaları ise bayağı karıştırmıştı.

Dün koğuşa gelen GASAYNIYEV RAMAZAN RAMAZANOVİÇ (18) isimli Dargin, Kaipov Hüseyin'in poddelnik=suç ortağıydı. 21 Ekim 1995 de Morguk şehrinde bir evden, giyim eşyaları çalmak suçundan, 144. maddenin 2. paragrafından, göz altına alınırlar. Sergu Kalinski Rayon Kepeze= gözaltı nezarethanesinde, 14 Kasım 1995'e kadar tutulurlar. Aynı gün, Derbent Sizo-Dıva'ya getirilir, 3. koğuşa verilirler. 14 gün burada kaldıktan sonra, Sergu Kalinski Rayon sledevetel=savcılığına geri götürülür, ifadeleri alınır. İfadeden sonra geriye, buraya getirilip 22. koğuşa verilir. 23 Ocak 1996 da mahkeme için, Sergu Kalinski Rayon'a götürülür yargılanırlar. Mahkeme her ikisine, ikişer buçuk yıl hapis cezası verir. 24 Ocak 1996 da, 18. koğuşa verilir. Aynı gün, bu karara itiraz ederler. Bu itiraz dilekçesine, KASATSIONNA JALABA diyorlar. Geçen günlerde, yapılan itiraz mahkemesinde, cezalarını 1.5'ar yıla indirmişler. Morguk köyünde yaşıyor, işsiz olduğunu söylüyordu.

Bir kaç gün önce, koğuşa getirilen MUHAMMEDOV MİKAIL AHMEDOVİÇ (24) Dargin. Dahadayevski Rayon'un Kısa köyünde oturuyormuş. 2 Şubat 1996 akşamı sarhoştum, sigaram yoktu. Sigara alacak param da yoktu diyor ve anlatmaya devam ediyor. Köylerinde bulunan Devlet Mağazasına girer. Çukulata vb şeylerle şampanya ve votka içtim. Daha sonra, bir koliye sigara-votka-şampanya-şeker- Çukulata vb. şeyleri doldurup, yaşıp=koliyi ağabeyimin evine götürdüm. Polisler daha sonra köyde yaptıkları incelemede, bunun elbisesinin üzerinde, mağazada bulunan torpil, maytap gibi patlayıcı özelliğe sahip şeylerden iz bularak, bunun hırsızlık yaptığını tesbit ederler. 4 Şubat 1996 günü de, bunu gözaltına alırlar. Dahadayevski Rayon Kepeze'sine götürürler. 3 Hafta burada kalır. Şubat ayı sonlarında, buraya Sizo Dıva'ya getirip, 7. koğuşa koyarlar. 2-3 hafta sonra da, 34. koğuşa verilir. 14 Mayıs 1996 günü de, DAHADAYEVSKI RAYON'un merkezi, URKARAH da mahkemesi olur. Mahkeme 3 yıl ceza verir. Mikail ilk olarak, 1994 yılında tutuklanmış. İlk tutuklanış sebebi, NUNÇAKU adı verilen, daha ziyade, Uzak Doğu sporları çalışanların kullandıkları bir dövüş aletidir.

Cezanın tamamen iptali mümkün değilse, ya te'cil edilmesini (ETR) ya para cezası (ştraf) ya da daha az bir ceza verilmesini, yüksek makamınızdan talep ediyorum. Saygı ve hürmetlerimi sunuyorum.

Kuran-ı Kerim'den 16. hatimden 382. sayfaya kadar okudum.

21 MAYIS 1996 SALI: Sabah namazından sonra 5.45 sırasında suyu verdiklerinde, banyo yaptım. Banyodan sonra da havlu ve çamaşırlarımı yıkadım. Proverka=Sabah Kontrolü sırasında da, Mohaçkale yüksek Mahkemeye yazdığım itiraz dilekçesini= jalaba, verdim.

Sabah kahvaltılarını, bir aydanberi, üzerine toz şeker serpilmiş, bir dilim ekmek ve bir bardak çay ile yapıyordum. Bu gün ilk defa, başka şeylerle birlikte yapmaya karar verdim. Tam kahvaltıya başladım, bir kaç lokma aldım ki; havalandırma için koğuş kapısı açıldı. Havalandırmaya çıkmak mecburiyetinde olduğumuz için, kahvaltıyı öylece bıraktım.

Havalandırma alanına girerken, meydan saati 8.45'i gösteriyordu. Hemen tekbir getirdim. Daha sonra kısa bir müddet volta atıp, kısık sesle marşlar söyledim.

Demir-Şah ve Nureddin'le sohbet etmeye başladık. Havalandırma bitti diyerek kapıyı açtılar, geriye koğuşa götürmeye çağırdılar. Bu arada saatin 9.30 olduğunu farkettim. Vakit çok çabuk geçti gibi geldi.

Koğuşa geri gelir gelmez, kahvaltıya kaldığım yerden devam ettim. Türmenin verdiği haşlanmış patates, lahana turşusu ve bir dilim ekmekten oluşan kahvaltıyı bitirdikten sonra, üzerine bir bardak çay içtim.

Biz havalandırmadayken, koğuştaki bulunan tüm battaniyeleri, yaz mevsimi geldiği için toplamışlardı. Yerine hiç bir şey de vermedikleri gibi, vermiyeceklermiş.

Battaniyeleri, havalar soğuduğu vakit, geriye dağıtacaklarını anlattılar.

Mikail'e, bu gün de biraz konuşmaya çalıştım. Çok ters konuşan, mantıksız, saçma sapan sorular soran, sanki dengesiz birisini andırıyordu. İnatçı birisi olduğu da her hainden belli oluyordu. Bazen "Acaba, mahsusmu böyle davranıyor? Benim sabrımı mı deniyor? Fikir jimnastiği mi yapıyor?" diye de içimden geçiyordu. Ama konuştuğu şeylerin şakaya gelir tarafı yoktu. Sarfettiği sözler, klasik anlamda, kendisini küfre düşürüyordu. Aramızda tercümanlık yapan Nurddin'e söyle: "Buna söyle, madem Allah'a inanmıyor, önce adını hemen değiştirmesi lâzım. Çünkü adı, müslümanlara göre en büyük 4 melekten birisinin adıdır. Benim haberim yokken, bu Kuran'a dokunmasın." diyerek, kendisini son olarak ikaz ettim.

Öğleden sonra, DAŞDEMİR ismindeki, sper çast (özel bölüm) görevlisi, elinde benim dilekçemle geldi. Maksim'in tercümanlığı vasıtasıyla anlaştık. Bu görevli, dilekçeyi Rusça yazmamı istiyordu. Ben de bana gelen mahkeme kararının da, Türkçe olduğunu, mahkemenin bunu tercüme ettireceğini söyledim. Dilekçeyi geri verdim, aldı ve "Bir saat sonra yine geleceğim" diyerek gitti. Bir saat sonra yine, elinde dilekçemle geldi. Kâğıdın en üst kısmına yazdığım DİLEKÇE ibaresinin yanına Gasationa Jalaba (Karara İtiraz Dilekçesi) ibaresini de yazmamı söyledi. Ben de bunu ilave ettim, evrağı alıp gitti.

Akşam'a doğru; Mikail, bir kez Demir, bir kez de Nureddin vasıtasıyla, aralıklarla bana bir şeyler sormak istedi. Ben her ikisine de "Benim boşuna kaybedecek vaktim yok. Bunda akıl yok, eğer varsa bile, benim söylediklerimi anlamak istemiyor, yahut ta öyle davranıyor. Onun için, bu mevzulan, O'nunla konuşmak istemiyorum" diyerek, kendisiyle konuşmak istemediğimi söyledim.

Bu gün okuduğum kısımdan dikkatimi çeken ayet :

Ankebut Suresi Ayet 57: Her nefis ölümü tadacaktır. Sonunda bize döneceksiniz.

Akşam Şah ile dışarı çıktıktan sonra, yapabileceği şeyler hususunda, uzun uzun konuştuk. Şah yeriden; Zagidin'le bu cezaevine düştükleri olayı, en ince ayrıntılarını kadar anlattı. Özetle olay şöyle gelişmiş.

Şah'ın o sırada bir kahvehanesi vardır. Bu kahvehanda, her türlü içki de satılıyormuş. Zagidin motoruyla balıkçılık yapan birisidir. Malum yollu kadınlardan birisi, evinde beraber kaldığı annesine "Şah'ın kahvesine gideceğini" söyleyerek evden çıkar. Bunların yanına gelir. Kadın önceden Şah'ı ve özellikle de Zagidin'i, iyi

Hanefiya beni tanıyamadı herhalde diye, biraz da sesli söyledim. Hanefiya adını duyan Paraga durdu ve geriye döndü. Hasan " Hanefiya biz sizi görmeye geldik, siz herhalde tanıyamadınız " deyince Paraga ikimizi de süzmeye başladı. Ben " Ben seni tanıdım, sen beni niye tanıyamadın Paraga ? " diye söylerken, daha beni süzüyordu.

Birdenbire birisi karşısına çıkmış " Ben seni tanıdım, sen beni niye tanıımıyorsun ? " diye söylüyor. Herhalde " Kim bu garip garip konuşanlar ? " diye içinden geçirmişti. Ben böyle düşünürken, Paraga beni süzmeye devam ediyordu.

Birden " Şimdi tanıdım, ama ismin aklıma gelmiyor. Gazetecisin ismini

düşünüyorum " dedi. Bütün bu olanlar bir - bir buçuk dakika içinde gelişmişti. Ben " Mehmet Ali, Mehmet Ali " deyince, Paraga tekrar bana yaklaşıp , bu sefer sarıldı. Ayak üstü hoş beş ettik. Hanefiya , yemek yeyip yemediğimizi sordu. Biz , şu anda, yemek yeme ihtiyacı hissetmediğimizi söyledik. Birlikte dolaşmaya başladık. Önce dostları sordum. Rasema, Akif, Fahri, Zeynel Abidin, Partizan (Hazım ismindeki şöfor kardeşimizi bizler böyle çağırıyorduk), İmam Recif, Şerif, Alaaddin... Alaaddin ve Hazım'ın şehid olduklarını söyledi. Konuşarak, yürüyoruz ve bir yere gelip durduk. Paraga, bana

"Hani benim bir karakolum vardı. Sizin verdiğiniz sancağı astığım karakol.

Neredeydi hatırlıyor musun ? " diye sordu. Ben bulunduğumuz yerin sol tarafındaki binayı gösterdim. "Yanlış hatırlamıyorsam şu bina olması lazımdı " dedim. Paraga hemen solumuzda bulunan moloz yığınlarını göstererek " Hırvatlar bombaladı, bir şey kalmadı " dedi. Hanefiya'nın karakol binası olarak kullandığı ve bizim hediye ettiğimiz sancağı taktığı bina Hırvatlar tarafından bombalanmış ve tabir yerindeyse yeryüzünden silinmiş bir haldeydi. Bunun tam karşısında da Hafız Fahri 'nin evini işaret etti " Fahrinin evi de buydu." diye hatırlatmaya çalışıyordu. Konuşarak ve yürüyerek Karargah olarak kullanılan caminin yanına kadar geldik. Cami de bombalardan nasibini almış, minarelerindeki şerefeler top mermisiyle yıkılmıştı. Caminin Kubbesinde isabet aldığı fakat tamir edildiğini söylediler. Caminin alt kısmı karargah olarak kullanılıyordu. Burasını da tamir etmişler, tamirat bitmiş boya yapılıyordu. Burası Gençlik ve Kültür Merkezi olarak hazırlanmaya çalışıldığını söylediler. Oradan savaş boyunca Gornı Vakuf'da şehid olanların gömüldüğü mezarlığa gittik. 1992 de burası mera idi. Hiç bir tane mezar yoktu. Eski tarihi mezarlık ise biraz daha ilerdeydi. Demekki burasını Şehidler Mezarlığı olarak seçmişlerdi. Hazım ve Alaaddin'in de burada olduğunu öğrendik. Kısaca birer Fatıha okuduk. Yarın gelip burada Yasin okumayı istediğimi söyledim. Oradan bize kalmamız için verdiği evin yanına geldik. Eve bir aile yerleşmiş. Evde kimse olmadığı için giremedik. Tam karşıda bulunan Gazeteci Akif dostumuzu tekrar sordum. Evinde olmadığını öğrendik. Oradan Akif'in inşaat malzemeleri sattığı iş yerine gittik. Sekreteri Akif'in Sarajevo'ya gittiğini söyledi.

Savaş öncesinde müzik öğretmenliği yapan , Zeynel Abidin'in evine yöneldik. 1992 de Gornı Vakuf'a geldiğimiz ilk akşam, geç vakit, ısrarlarını kıramadığımız için evinde ısmarladığı kahveleri yudumlarken, Türkçe konuşabildiği için, Salih'in tercümesine gerek kalmadan anlaşabilmistik. Abidin, aslının Türkiye'den Bosna'ya 150-200 sene kadar önce İzmir'den , İzmir'e de Karadeniz tarafından geldiğini söylemişti. O gece , evindeki kahve ikramı ve sohbetin sonunda vedalaşırken, merdiven başında söylediği şu sözü, bu günkü gibi hâlâ aklımdadır : " Çocuklar size bir şey söyleyeceğim. Dünya müslümanlarının gözünü rahmetli İmam Humeyni açmıştı. Bosna'lı müslümanların gözünü de bu savaş açtı. Bu savaş bize müslümanlığımızı hatırlattı. Bizlerin Sırp'lar'dan farkı kalmamıştı. Eğer bu savaş çıkmasaydı, bizler Sırp'lar gibi yaşamaya devam edecektik." Zeynel Abidin'le, o günlerde, zaman zaman Gornı Vakuf sokaklarında karşılaştığımızda, başıma sardığım Filistin poşusunu takmamamı sağlık verirdi. Bir kaç defa ikaz etmişti. Bu ikazı benim emniyetim açısından. Bizimle birlikte bulunan arkadaşlarımızdan Osman' a bir kaç defa şöyle ikazda bulunmuş " Sülerim Mehmet Ali'ye, takmayasın poşuyu. Neden takar bilmem ? " Bu tekerleme arkadaşlar arasında çok rağbet görmüştü. Bazen moralimiz falan bozulduğunda, bu tekerlemeyle gülüşmeye başlardık. Zeynel Abidin Bey'in evine doğru giderken, bunlar, bir filim şeridi gibi , gözümün önünden geçti. Zeynel Abidin Bey kapıda bizi

görünce hemen tanıdı ve eve buyur etti. Bizi aynı içtenlikle karşılamıştı. Hoş beşten sonra Osman, Salih vb. arkadaşları sordu. Türkiye hakkında kısa kısa sorular sordu. Biz de, kahvelerimizi yudumlarken bir taraftan da, kendisine Bosna'nın savaştaki ve şu andaki son durumu hakkında sorular sorup cevaplarını alıyoruz. Kendisinden, fazla vaktimiz olmadığı için, izin isteyip ayrılıyoruz.

Paraga ile sohbet ederek, şehri bir süre daha gezdik. Daha sonra Köfteci Amavut dostumuzun iş yerine gittik. Köfteler pişerken, geçmişteki günleri yad ediyoruz.

Paraga bu dostunun savaş boyunca, tüm ihtiyaç sahiblerine ve bize misafir olanlara ücretsiz devamlı olarak ikramda bulunduğunu anlattı.

Köfteci dostumuzla vedalaşıp ayrıldık. Taksimizin yanına geldiğimizde yine ayrılık vakti gelmişti. **Prizic Hanefiya** namı diğer **Paraga** ile kucaklaşarak vedalaştık. Gornj Vakuf'tan Zenica'ya dönerken Travnik'e yaklaştığımızda Radyatör tahliye borumuz delindiği için, motor su kaynatmıştı. Bir süre motorun soğuması için bekledik ve tahliye borusunu delinen uç kısmını kesip, yeniden takip yola koyulduk.

BOSNA - HERSEK' TEN BOSNAMERİKA' YA....
Mehmet Ali TEKİN

Ertesi günü de Hacı ' de kaldığını öğrendiğimiz **Rasema Oruçevliç'i** bulmak üzere yola koyulduk. Hacı Polis Merkezi'nden ev adresini öğrenip evini bulduk. bir komşusuna misafiriğe gittiğini öğrendik. Komşuları hemen habe gönderdiler. İki üç dakika bekledikten sonra geldi. Apartman kapısında ayak üstü kendimizi tanıttık. Rasema da beni tanıyamamıştı. Türkiye'den gazeteci Mehmet Ali deyince , hatırladığını söyledi. Ve hemen Salih'i, Osman'ı sordu. Bu da hatırladığının bariz bir belirtisiydi.

Yukarıya evine davet etti. Evde hal hatır sormaya başladı. Ne içeceğimizi sordu. Soğuk bir şeyler içelim dedim. Meyva suyu hazırladı getirdi , bir taraftan da ocağa kahve koydu. Yanımızda getirdiğimiz , 1992 de çektiğimiz fotoğrafları göstermeye başlıyorum. O günle konuşuyoruz. " Eski dostlar tarafından hatırlanılıp, aranmak çok güzel bir duygu. " diye bizim ziyaretimizden memnuniyetini dile getirdi. Bizden sonra nler oldu diy sorduk, ve anlatmaya başladı. Sizden sonra bir yıl daha Gornı Vakuf'da kaldım. siz gittikten bir ay kadar sonra, Jalce 'den gelen muhacirler arasında bulunan yaşlı bir kadın vardı. Evinden çıkarken, aceleyle ve korkudan yanına hiç bir şey alamamış. Hiç bir şeyi yoktu. Sizin bana hediye ettiğiniz baş örtüsünün buna daha çok lüzum olduğunu düşünerek, hediye ettim. Çünkü baş örtüsünü bile alamadığını anlatmıştı.

Gornı Vakuf'tan ayrıldıktan sonra kardeşimin bulunduğu yere geldim. Kardeşimle birlikte savaşmaya başladık. Kardeşim evliydi. Operasyona gideceğimizde, gelinimiz bize hazırlanmamızda yardımcı olurdu. Kaldığımız ev çok dardı. Şartlarımız çok kısıtlıydı. Biļelasnlca ve çevresindeki operasyonlara katılıyorduk. İgman'dan, Biļelasnlca ve diğer cephelerdeki operasyonlardan her dönüşümüzde, evimin hemen karşısında bulunan, 150-200 m.kadar uzaklıktaki tepeler, bizim kontrolümüzdeydi. Buradan her geçişimizde durur, evimi uzaktan seyrederdim. Bir seferinde; Dayton anlaşmasından sonra evimize gelmeden bir ay kadar önceydi, yine bu tepelere geldim. Dürbünümle evimi seyretmeye başladım. Tam o sırada, pencerede bir Sırp kadın belirdi. O anki duygularımı anlatamam. Çok korkunç bir şeydi.

Dayton anlaşmasından dolayı, 96 Nisan'ında evlerimize geri dönme izni verildi. Hacı Müslümanlara verilmişti. Buradaki Sırlar çıkarıldılar. 6 Nisan 1996 günü evime geldim. O anki duygularımı ne yazabilirim, ne de tarif edebilirim. Sadece, yaşanılarak anlaşılabilecek, bir duyguydu. Kapılar kapalıydı. Asker arkadaşlarımızla birlikte kapıyı kırarak içeriye girdim. Hiç bir şey yoktu. Ben girdiğimde alt kattaki daire daha yanıyordu. Yani sönmüştü, fakat dumanlar tütüyordu. Yarım saat saat kadar sonra kardeşim geldi. Üzüme ve sevinç ikisinide bir arada yaşıyorduk. Bu karışık duygular içerisinde, yarı sevinçten yarı üzüntüden ağlıyorduk. Hepimiz acıib duygular içerisindeydik. Nihayet kendi evimize dönmüştük, yeniden kendi evimizdeydik. En büyük üzüntümüz ise, savaştan önceki beraber olduğumuz kimselerin olmamasıydı. (Rasema tam bu esnada ağlamaya başladı. " Bekle , şu ağlamam geçsin. Kadınlar çok gözü yaşlıdır. " diyerek, kaydı durdurmamızı istedi) Beyimi , savaş başladığından sonra bir daha göremedim. Kayıplar listesinde. Öldü mü ? Kaldı mı ? Esir mi ? Bilmiyoruz. Nerede bir toplu mezar ortaya çıksa. Hemen, oraya bir ümitle koşarak gidiyorum. (Bu esnada Rasema yeniden ve daha şiddetli ağlamaya başladı) Allah sabırlar versin diyerek , teselli vermeye çalıştık.

Rasema ile bir müddet daha sohbet edip, izin istedik. Yeni adres ve telefonlarımızı verdik. Aşağıya indiğimizde kapı önünde hatıra fotoğrafı çektik. Vedalaşıp ayrıldık. Hacı 'den ayrılıp, Saraybosna - Iliyaş - Visoko üzerinden Zenica'ya dönüyoruz. Iliyaş'dan geçerken 1992 nin son aylarında, Türkiye'li mücahidlerden bir kaç kişinin şehid olduğu operasyonları yad ediyoruz. Zübeyir bu operasyona katılıp, gazi olanlardan birisiydi. Zübeyir ve Muratle birlikte, Bu operasyonda şehid olanların, ARNAUTI mezarlığındaki mezarlarını, ertesi günü ziyaret etmeyi kararlaştırıyoruz.

Ertesi sabah Arnauti'ye doğru yola çıktık. Şehidlerin bulunduğu mezarlık, köyün biraz dışarısında bulunuyordu. Üç şehid bir arada yatıyordu. **BURÇİN (Ramazan) ÇALIŞKAN ve AHMET (Zafer) PINAR** bu ikisi İlyas, **MUSTAFA (Ali İzzet) ÇOLAK** Travnik - Çaydıraş Köyü operasyonunda şehid olmuşlar.

Zübeyir'le İlyas operasyonunu konuşuyoruz. Zübeyir, anlatırken, sanki o anı yeniden yaşıyor gibiydi.

Ramazan benim yanımda şehid olmuştu.

Ramazan , Zafer Abi , ben bir koğuşta kalıyorduk. **Ramazan** hareketli, deli dolu, afacan bir gençti. Devamlı olarak bir şeyler yapma gayretini taşıyordu. Çok tezcanlıydı. Öyle ki, bir şeyler yapmak isterken, yıkabilecek kadar tez canlıydı. Ama insanları devamlı olarak iyi şeylere teşvik ederdi.

Askerliği ve silahlar çok seviyordu. O yüzden O'na Jandarma diyorlardı. Sabah sporuna çok düşkündü. Sabah sporuna katılmıyanlara çok kızardı. Herkesi spora katılması için ikna etmeye çalışırdı. "Dinç olmamız lâzım, bunun için de devamlı spor yapmalıyız" derdi. Bu yüzden bir defasında benimle tartışmıştı. Ben spora o kadar düşkün değildim.

Şehidlikten pek bahsetmezdi ama " Burada savaş biterse diğer İslam cephelerine gideceğini " söylerdi. Sürekli bir savaş aşkı vardı. **Ramazan** ile **Ahmet Abi** çok iyi anlaşırđı.

Operasyon haberi gelince hepimiz gusül abdestimizi aldık. Operasyona giderken çok neşeliydik. **Ramazan**, **Ekrem**'le beraberdi. **Visoko**'dan **İlyas**'a, tam altı saat dağlardan yol gittik. Operasyon mahalline vardığımız zaman biraz dinlendik. Bu dinlenme esnasında **Ramazan " Bakın ! Spor yapmanın faydasını gördünüz. Spordan kaçanlar tikanıp kaldılar. "** diyerek, spor yapmanın faydasını anlatıyordu.

Ramazan benim 1-2 m. yanımda vuruldu. Vurulduğunda hemen şehid olmuştu. Operasyona sabah saat 6.00 da başladık. **Ramazan**'la yan yanaydık. İlyas tarafından Sırlar'a saldırmıştık. Önde Boşnaklarla biz vardık. Operasyon başlar başlamaz **Ramazan** vuruldu, şehid oldu. Aradan bir kaç dakika geçti. Beş on dakika . Savaş atmosferi, zaman, kavramı belli değil.. O sırada **Boşnak Kâzım** alının ortasından vuruldu. **Kâzım Sinaypır**ıst idi (keskin işancı) . Kırk metreden, Sinaypır'la, birbirlerine ateş ediyorlar. Bunun tam alının ortasında vurdular. Fakat **Kâzım** vurulmadan önce iki kişiyi vurdu. Onunda kabri **Radunoviç**'te. Medeni " **Kazım vuruldu!** " diye bağırdı. Arkasından da " **Zafer Abi de vuruldu !** " dedi. Bunun yüzü , bembeyaz oldu. **Zafer Abi (Ahmet Pınar)** önce sırtından yaralanıyor, düşerken de göğsünden ve alından vuruluyor. Hemen ruhunu teslim etmiş.

Biz en öndeydik. Bir anda ilk bunkerleri (siperleri) ele geçirmiştik. Sırlar'ın yoğunluğunda bulunduğu gerideki siperlere çok yaklaşmıştık. Hatta öyle ki Sırlar'la birbirimizin sesini duyacak kadar onlara yaklaşmıştık. Bizim hemen önümüzde Boşnak'lar vardı. Düz bir yol ve buna çapraz bir diğer yol bulunuyordu. İlk bunkerlerin işini **Zafer Abi, Medeni , Sado, Ben, Ramazan ve Boşnaklar** birlikte bitirmiştik. Ben ve arkamdan **Ramazan** düz yola doğru çıktık. Burası gittikçe yükseliyordu. Tam o sırada benim önümden bir Çetnik kaçtı. Ateş açtım vuramadım. Çetnikler, bizim geleceğimizi tahmin etmedikleri için olsa gerek, açık alanda, ortada oturmuşlar, sohbet ediyorlarmış. Bizim saldırmamızla birlikte hepsi bunkere koşmaya başladı. İşte tam o sırada birisi benim önümden kaçmıştı. Ben ateş etmeme rağmen, bunu vuramadım. Hemen bir ağacı kendime siper aldım. Benim biraz ilerimde, yolun kenarında bir ağaç daha vardı. **Ramazan**, daha o ağaca varamadan, yolun ortasında durakaldı. **Ramazan : " Nerede bu Sırlar ? "** diye bağınyordu. **Ramazan**, herhalde kaçanları görememişti. Ben oturdukları yerden kalkıp, bunkere doğru kaçtıklarını görmüştüm. **Ramazan**, benden çok az bir sür sonra geldiği için olsa gerek , görememişti. Tam o sırada 40-50 m. ilerdeki bunkerden bir çetnik ateş açtı. Ateş açarın, bunkere kaçıp gidenlerden birisi mi, yoksa önceden mi orada olduğunu bilemiyorum. **Ramazan** göğsünden vuruldu. Ağaca varamadan vurulmuştu. **Ramazan " Vuruldum "** diye bağırdı. Hemen ateş açılan bunkere doğru ateşe başladım. **Ramazan**'ın tam karşısındaki ağacın

arkasında da Medeni vardı. Medeni de bunkere doğru ateş ediyor ve bir taraftan da " **Ramazan'ı çekin** " diye bağıyordu. Ben de Medeni de, ağacın arkasından çıkamıyorduk. Çünkü çıksak vurulacağımızı biliyorduk. Böylece aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Ekremler geldi. Biz ateşe devam ediyoruz. Ekremler Ramazan'ı aşağıda ele geçirdiğimiz bunkerlere götürdüler. Ramazan'ı hastahaneye götürmeden orada şehid olmuş.

Medeni ve ben ikimiz arada sırada bunkere ateş ediyoruz. Bunkerler çok kalın ağaçlardan ve çok iyi bir şekilde yapılmıştı. Her tarafını kalın ağaçlarla kapatmışlar. Sadece ateş edecek olanın silahı ve kafasının sığacağı büyüklükte delikler açıkta bırakılmıştı. Siperdekini vurmak kesinlikle mümkün değildi. Medeni iyi bir savaşçıydı. Ağacın arkasından bana " **Bu bunkerl saralım. Ben seni koruyayım, sen arkadan dolaş bomba at.** " diye seslendi. Arkadaki büyük bunkerin bizden taraf önünde, küçük bir bunker vardı. Ben siper aldığım ağacın arkasından, bu bunkere ateş açarak, biraz ilerde bulunan bir başka ağacın yakınına atladım. Sürünerek bu ağaca ulaştım. Yani bir ağaç ileriye ulaşmayı başarmıştım. Bu arada arkamızda, bizimkiler, mitralyöz ve makinalılarla, bunkerleri yoğun bir ateş altına almışlardı. Biraz kalın çalılıkları da siper alarak öndeki küçük bunkere bir el bombası attım. Herhangi bir ses gelmedi. Herhalde orada kimse yoktu. Büyük bunkere yaklaşabilmek için ayağa kalkıp, koşmak istedim. Tam o sırada, bir metre-yarım metre yanıma bir el bombası düştü. Şarapnel parçaları kamımı parçalamıştı. O anda, yere düşerken silah elimden, uçtu. Ben de olduğum yere yığılıp kaldım. Öylece bir iki dakika kaldım. Yarama baktım, kamım bayağı yanılmıştı. Ama bana göre, pek öyle büyük bir yara değildi (kamına baktığımda 20 dikiş atıldığını gördüm). Hava bayağı soğuktu. Spor çok yaptığım için, karın kaslarım bayağı iyiydi. Kendimi savaşılabilecek hissettim. Silahımı aramaya başladım. Az ilerde olduğunu farkettim. Onu almak için ayağa kalktım. Silahı alırken, bu sefer de baldırıma bir mermi geldi, bir daha düştüm. Düştüğüm zaman, kalça kemiğim, tam oynak yerinden kırılmıştı. Öylece yığıldım kaldım. Aradan üç beş dakika geçti. Bir daha kalkmak istedim, kalkamadım. Arkamda bulunan **Sado'ya bağırdım " Sado ! Yaralandım. Beni al ! "** Sırların yoğun bir ateşi vardı. Hiç kimse yerinden kıpırdıyamıyordu. Kafamın üzerinden Sado ve Medeni'nin mermileri sırlara doğru, vızır vızır geçiyordu.

Saat öğleden sonra, iki miydi , üç müydü ? Bilmiyorum, Araplar Tekbirlerle , bir geldiler. Hepimizi büyük bir sevinç dalgası kapladı. Bu Travnik gurubuydu. Aralarında Afganistan'da savaşmış olanlar vardı. Türkiye'li İmran da aralarında vardı. Hani daha sonra Ogadin' de şehid olan.. Bunlar bi geldiler Tekbirlerle, " **Ya bunlarla birlikte kurtulunuz, ya da hepimiz şehid oluruz** " diye içimden geçirdim. Araplar o hızla, tam benim olduğum yere kadar geldiler. Benim yaralandığım yer , Sırların bunkerlerine (siperlerine) 30-40 m. mesafedeydi. Yani bir el bombası atacak mesafedeydim. Ebu Meryem diye birisi geldi. Yanımdan tak tak ateş ediyordu. Ben " **Bak orada, bunker'de çetnikler var, dikkat et** " dedim. Adam söylediğini her halde anlamadı, bana doğru baktı. Bana doğru bakarken, bunu göğsünden vurdu. Hiç sesi soluğu çıkmadı. Adam gülerek şehid oldu. Tam benim üzerime düştü. Bi de hava çok soğuk ki. Tam üzerime düştüğü için , buna sarıldım. Sıcaklığı beni biraz ısıtmıştı. Bu arada bir Arap daha gedi. Baktı ben yatıyorum, Ebu Meryem de yatıyor. Ebu Meryem de komutanlardan birisiydi. Bu yeni gelen de pat ayağından yaralandı. O da yere yıkıldı. Konyalı **Salman** ismindeki birisi geldi. Şöyle bir baktı. " **Ben çok üşüyorum** " dedim. Bir kaç saattir, hareketsiz yatıyordum, kan kaybı da var. Eğildi, eldivenlerini çıkardı. Ellerimi güzelce bir ovaladı. Bunu hiç unutamam yani.. Ondan sonra ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarını çıkarıp, kuru bir çorap giydirdi. Üzerime bir battaniye örttü. Araplar geldikten kısa bir süre sonra **Çetnikler** (Sırlar) ateşi kestiler. Beni kimin çektiğini hatırlamıyorum. Aşağıda ele geçirdiğimiz bunkerlere getirdiler. Oradan hemen alıp **Visoko'ya** götürdüklerinde akşam yaklaşıyordu. **Visoko'** daki doktorlar " **Biz buna müdahale edemeyiz, buna bakamayız.. Bunun kamındaki şarapnel parçalarını çıkaramayız, bu burada gider. Biz hafif yaralılara bakabiliriz. Bunu Zenica'ya götürün** " dediler. Akşam beni Zenica(Zenisa)'ya getirip ameliyat ettiler.

Şehidlerden sadece Ramazan'ın cesedini alabildiler. O' da ilk saldırılar sırasında yaralandığı için , geri hatlara çekilebilmişti. Benim yanımda şehid olan **Boşnak Kazım, Ahmet (Zafer) Pınar Abi**, Arapların cesedlerini alamadılar. Ancak bir ay sonra, sırlarla yapılan cesed değişiminde alabildiler. **Medenî anlattı Ahmet Abi 'nin cesedini aldıklarında hiç bozulmamış, sanki daha yeni ölmüş gibiydi, yüzü de gülümser bir vaziyetteymiş.** Halbuki ben başka şehidlerin cesedlerini gördüm, bir gün sonra dahi cesedi kokuyordu. Ahmet Abi'nin cesedinin ise, Sırlardan bir ay- kırk gün sonra alındığı halde, hiç kokmadığını söylediler. Zafer Abi tam anlamıyla babacan birsiydi. Bizlere tam bir ağabeylik yapıyordu. Zafer Abi ile Pilot bambaşka insanlardı. Zafer Abi, herkesle çok iyi anlaşırdı. Ramazan'a karşı özel bir sevgisi vardı. Bunun sebebi, belki de Ramazan'ın, aramızdaki en genç kimse olmasıydı.

İbadetinde çok titizdi. Sabah namazına kalktığında herkesi bir abi, baba gibi kaldırırdı. Çok Kuran okurdu. Namazdan sonra kendine has zikirleri vardı. Boşnak çocuklarıyla çok ilgilenirdi.

Ramazan , Zafer Abi , ben bir koğuşta kalıyorduk. Ramazan hareketli, deli dolu , afacan bir gençti. Devamlı olarak bir şeyler yapma gayretini taşıyordu. Çok tezcanlıydı. Öyle ki, bir şeyler yapmak isterken, yıkabilecek kadar tez canlıydı. Ama insanları devamlı olarak iyi şeylere teşvik ederdi.

Askerliği ve silahlar çok seviyordu. O yüzden O'na **Jandarma** diyorlardı. Sabah sporuna çok düşküdü. Sabah sporuna katılmıyanlara çok kızardı. Herkesi spora katılması için ikna etmeye çalışırdı. **"Dinç olmamız lazım, bunun için de devamlı spor yapmalıyız"** derdi. Bu yüzden bir defasında benimle tartışmıştı. Ben spora o kadar düşkün değildim.

Şehidlikten pek bahsetmezdi ama " Burada savaş biterse diğer İslam cephelerine gideceğini söylerdi. Sürekli bir savaş aşkı vardı. Ramazan ile Ahmet Abi çok iyi anlaşırdı.

LJILJAN Muhabiri NEJAT LATIÇ'le Roportaj :

— Savaş öncesinde Bosna-Hersek idarecileri ve müslüman halk, savaş çıkma ihtimalini bulundurarak herhangi bir hazırlık yaptı mı ? Bildiğimiz kadarıyla Bosna-Hersek'te yaşayan Sırlar, Yugoslav Ordusu tarafından silahlandırılmıştı. Müslümanlar nasıl bir hazırlık yaptılar ?

... : Bosna'da öyle ufak tefek bir savaş olmadı. Dünya üzerindeki büyük güçler, bu savaşa bir şekilde katıldılar. Savaş öncesinde, bizim en fazla yanıldığımız nokta, zamanın Amerika'nın Yugoslavya Büyükelçisi Timmerman'a güvenmemizdi. Bize verilen bilgilere göre, ufak tefek çatışmalar bekliyorduk. Fakat bu büyüklükte bir savaş olacağına dair bilgi almadık. Kesinlikle bu kadar büyük çaplı bir savaşa ihtimal vermiyorduk. Amerikalılar da bize bu mahiyette bilgi vermişlerdi. Bize gelen bilgilere göre, çok büyük bir savaş ihtimali gözüküyordu. En büyük hatamız Timmerman'a güvenmemizdi. Bizler yine de hazırlıklara başladık. **Patroska Liga=Vatanseverler Birliği ve Zelena Beretka=Yeşil Bereliler** adı altında halkımızı örgütleme çalışmaları başlatıldı. Hatta **Yeşil Bereliler** ismi benim fikrimdi. **Sarajevo'da** camilerden topladığımız gençlerden, **Sultan Fatih Birlikleri'ni** oluşturduk. Ülkenin her tarafında özellikle **Patroska Liga= Vatanseverler Birliği'** ni yaygınlaştırmaya çalışıyorduk.

Fakat şunu itiraf etmeliyiz ki daha organizeli , daha iyi hazırlanabilirdik.

— Ben savaşın başlangıcından itibaren olayı iyi takip etmeye çalıştım. Bildiğim kadarıyla burada yaşanan öldürme,tecavüz,tehcir, zulüm olaylarının % 95 i savaşın başlangıcı olan,1992 Mart'ı ile Temmuz ayları arasında yaşanmıştır. Bunun sebebi savaşa hazırlıklı olmamak değil midir ?

.... Şunu biliniz ki bizim halkımız Yugoslav Halklarındandır.Boşnaklar, Yugoslav Halk Ordusu'na çok güveniyorlardı. Sizler de Kemalizm olayını yaşıyorsunuz. Bu olayı aşağı yukarı biliyorsunuz. Bir diğer kavramamız gereken gerçek de; Boşnakların, **Tito'nun Birlik ve Kardeşlik** felsefesine en çok bağlı olan, halk topluluğu olmasıdır. Bizler, bir şeylerin olacağını sezenler, halka gidip, silahlanmaları gerektiğini anlatıyorduk. Silah almalarının gerekliliğini izah etmeye çalışıyorduk. İnsanların kapısına dayanıp, silahlanmalarının zorunluğunu anlatmanın ne çetin bir iş , olduğunu sizler bilemezsiniz. Büyük bir çoğunluk bize " **Tito ne güzel, doğru söylemiş; siz zaten faşistsınız, müslümanlar faşittir, derken doğru söylediği şimdi anlaşılıyor** " diyorlardı. Halk savaş istemedi. Silah da almak istemedi. Yani bizim halkımız, kitlesel olarak, silahlanma olayını kabullenmedi. Sizler Sosyalist,Komünist idarenin ne olduğunu bilirsiniz. Komünizm totaliter bir rejimdir. Kitlesel ispiyon olayları yaşanır. Yani halk potansiyel olarak birer ispiyon aracıdır. Bu yüzden, bizim dostlarımız, savaş için hazırlık yapmaktan yana olanlar, çok sıkıntı çektiler. Düşünün bir kere, Yugoslav Ordusu'na bağlı **Ljubljana Korpus = Ljubljana Birliği Slovenya'dan geri çekilip de Zenica (Zenisa) 'ya geldiğinde;** halk, özellikle kadınlar, hele hele örtülü , şalvarlı kadınlar çiçekler atarak karşıladılar. Bu kitlesel bir olaydı. Bu şartlar altında halkımızı ikna etmemiz çok zordu. Ne **SDA** ve ne de **Patroska Liga (Vatanseverler Birliği)** , kısacası kimse bu kadar büyük bir oyunun içerisine düşeceğini tahmin etmiyordu. Yani bir şeyleri hissetmiştik, fakat bu kadar büyük, geniş çaplı, olabileceği ihtimalini aklımıza getirmemiştik.

— Bu noktada bir şey sormak istiyorum. 1990 da önce Slovenya'da bir kaç ay, daha sonra da Hırvatistan'da 1990 dan 1992 ye kadar büyük bir savaş oluyordu. Bu savaşlar Boşnaklar'ın aklını başına getirmeye yetmedi mi ? Bu savaşlardan hiç mi ibret almadılar ?

...Tunçman ve Hırvatların çoğu, Ustaşa dediğimiz Hırvat Faşizmi fikrindeydi. Boşnaklar ise Yugoslav Halkları içerisinde , **Tito Rejiminin** en sadık halkıydı. O zamanki şartlar içerisinde bu normaldi. Sırp - Hırvat dengesini kuran Tito müslümanların işine geliyordu. Yugoslav Halk Ordusu'nun Hırvatistan'a saldırmasından sonraki, propagandalarının da etkisiyle, Boşnaklar Sırları haklı buluyordu. Yani Sırlardan müteşekkil Yugoslav Halk Ordusu' nun Hırvatistan'ı işgalini, Boşnaklar haklı buldular. Bosna Hersek Hükümeti'nin Devlet organlarının bizde olması formalite gibi bir şeydi. Medya ve Devlet organları Komünistler ve

Sırp taraftan kimselerin elindeydi. Mesela o zamanki en etkin propaganda aracı olan Radyo, bizim elimizde değildi. Bizler bu hususta da hiç bir etkinlik gösteremiyorduk. Sadece elimizde haftalık yayın yapan ve 13.000 civarında satan **Müslimanski Glad= Müslümanların Sesi** isminde bir gazetemiz vardı.

Başka bir boyut da silah alımları meselesiydi. Ben de, o zamanlar, silah satın alma içindeyeydim. Savaş başlamadan bir ay önceki Şubat ayında, Viyana'da bir yerde, üçyüzbin marklık bir silah anlaşması yaptık. Nakliye onlara ait, Sarajevo teslimi anlaşmıştık. Fakat bize para sözü verenler, sözlerini yerine getiremedikleri için silahları alamadık. Bir ara Zagreb'de elimize beşyüz bin mark geçmişti. Bu o zamanki şartlar içerisinde çok büyük paraydı, çok sevinmiştik. Paramız yoktu. Fabrikalar bizim kontrolümüzde değildi.

Bize silah almamız için para veren insanlar, kimdi biliyor musunuz ? Kahvehane sahibi, küçük işletme sahipleriydi. Üç bin -Beşbin - Onbin mark, bütün imkanlarını kullanarak, ellerindeki tüm paralarını veriyorlardı. Artık siz hesaplayın, bu imkanlarla ne kadar silah alabilirdiniz ?

Her şeyden önce bize, dünya inanmadı. Türkiye de inanmadı. İslam Dünyası da bize inanmadı. Savaş başlayana kadar Müslüman ülkelerden hiç birisi bize inanmadı. Elçiliklerine girip konuşmak zaten çok zordu. Savaş başlamadan önce, çeşitli zorlukları aşarak, girebildiğimiz elçiliklerinde, dostlarımızı savaşın çıkacağına inandıramadık.

Biz bu şartlar altında tüm zorluklara rağmen, bir şeyler yapmaya çalışıyorduk. Elimize geçen paralarla silah alıp, bunları Boşnaklara para ile satıp, yerine tekrar silah almak için uğraşıyorduk. Hatta bize ticaret yapıyorlar, diye iftiralar da bile bulundular. Bütün bu saydığımız sebeplerden dolayı biz, yeterince silahlanamadık. Silahlanma hususunda biz çok zayıf kaldık, bunu itiraf etmeliyiz.

— Ben savaş dönemine gelmek istiyorum. Bu gelişimde de bir çok bölgeyi gezdim. Savaş zamanında ele geçirilen bazı yerlerden geri çekilindiğini, ele geçirme imkanı mümkün olan yerlerin bazılarını da, özellikle ele geçirmeden geriverildiğini duydum. Mesela Vitez ele geçirildiği halde, daha sonra Hırvatlar'a bırakıp geriye çekilmiş. Sanski Most'tan sonra, Banja Luka'yı almak an meselesiyken Banja Luka'ya saldırı emri geriye alınmış vb. Bu gibi suçlamalar ne dereceye kadar doğrudur ?

... Son operasyon olan Sanski Most'tan sonraki Banja Luka operasyonundan vazgeçilmesini ayırmak lazım. Çünkü bu işe Amerika'nın Bosna - Hersek Elçisi Hollburuk karışmıştı. Bunu diğerlerinden ayırdetmeliyiz. Çünkü Nato'nun bu bölgeleri bombardıman etmesiyle ilgili bir meseleydi. Nato birliklerinin her tarafta Sırp bölgelerini bombardıman ettiği bir dönemdi. Çetnikler bu sırada, tüm Bosna'da, neredeyse Nakavt durumunda kalmışlardı. Yani siyasiler arasında bir anlaşma sağlanmıştı. 51/49 anlaşma sağlanmıştı. Buna göre de bize belli bir noktaya kadar müsaade etmişlerdi. Bu noktalardan daha ileriye gitmemize, zaten izin verilmeyecekti. Onun için bunu ayırmak lâzım.

Fakat diğer söylediğiniz, girip-geri çekilmek, veya ihanet olayları çok az oldu. Olmadı değil. Sırpların **Mauzer** isminde bir komutanı vardı. Geçenlerde; Bununla yapılmış bir söyleşiyi okuyordum. O da sizin bu söylediğiniz türden iddialar ileriye sürüyordu "Bilseydik ki, anlaşma nasıl olsa yapıldı, savaşmazdık " diyor. Vitez operasyonuna gelecek olursak. O operasyonda HVO teslim olmuştu. Komutanlar maalesef, burada ele geçirdiğimiz yerlerden geri çekildiler. Sonra buralar Hırvatlara bırakıldı. Biyelasnica bölgesinde de, birlik komutanı Sırp tarafına kaçtı. Yalnız şunu unutmayın ki, bu gibi olaylar çok azdır.

Bu hususta şunu gözden kaçırmamak gerekir. Ordunun mutlaka bir hiyerarşik sistemi olması gerekir. Buna göre ordu 1993-94 den sonra, ordu standartlarına ulaşmaya başladı. Ancak böyle oturmuş bir orduya emir komutayla hakim olabilirsiniz. O zamana kadar, hiç bir yerde düzenli, disiplinli ordumuz olmamıştı. Bana göre disiplinli ve düzenli yapılan, ancak iki tane operasyon vardır. Bu iki operasyonu da General Mehmet Alagıç Travnik bölgesinde gerçekleştirmiştir.

— Savaş sonrası, yani şu andaki durumu nasıl değerlendiriyorsunuz ? BM. yetkililerin söylediğine bakılırsa Sfor görev süresi bittiğinde kesinlikle

çekilecek, süresi uzatılmayacak diyorlar. Sfor çekilirse yeniden savaş çıkma ihtimali sizce var mıdır ?

... Hayır, artık savaş imkanı yok. Maalesef artık savaş çıkmaz.

— Peki Mostar'da geçen bayramda Hırvatlar'ın saldırılarını nasıl değerlendiriyorsunuz ?

... Şunu gözden kaçırmayın. Biz bir çeşit, uluslararası jeo stratejik konplonun arasına düştük. Şimdi anladığım kadıyla bu sıra sizde. Yani sıra Türkiye'ye geldi. Fakat öyle bir görüntü veriyorlar , sanki doğudaki size sınır ülkeler tarafından kışkırtmalar oluyor. Ama gerçekte olay batıdan başlayacak. Çünkü Yunanistan ve Yugoslavya arasında askeri anlaşmalar yapıldı. Büyük ihtimale Türkiye'nin üzerine Yunanistan'ı sadırtacaklar. İslam'ı balkanlardan silmek istiyorlar. Bu olayın birinci merhalesi Bosna da gerçekleşti. İkinci safhasını da Türkiye'de gerçekleştirecekler. Arnavutluk'ta gelişen olaylar, bunun bir parçasıdır. Batı Arnavutluk'ta bir çeşit Ortadoks Cumhuriyet kuruldu. Şu anda sıra, Türkiye'de. Bu çok ciddi bir olay. Bu oyunda , önemli olan boğazlardır. Boğazlar bir nevi , dünyanın atan bir kaç kalbinden birisidir. Bu da şu anda sizin elinizde bulunuyor. Bu bir nevi avantaj, ama dezavantajı da var. Ben son olarak şunu söyleyeyim, Nato artık burada. Devamlı olarak burada kalacaklar. Ama adı bu gün Sfor olur , yarın bir başka for olacak. Yani onlar burada kalıyorlar. Bizim artık Bosna Hersek üzerinde, hiç bir kontrolümüz, etkimiz kalmadı. Burada olan biten her şey Amerika'nın dediğiyle oluyor.

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Çocuklarını okutup, topluma faydalı birer insan olarak yetiştirebilmek gayesiyle, doğup büyüdüğü köyünü terkedip, İstanbul'a yerleşerek; çevresindeki tüm hemşehrilerine tanıdıklarına maddi ve manevi iyiliklerde bulunmuş, iş gücü sahibi olmalarına vesile olmuş; tanıştığı ve iş yaptığı hemen hemen herkese yardımcı olmasından dolayı da çevresindekilerce DAYI lakabı verilen; iyi birer müslüman olabilmemiz için gecesini gündüzüne katıp çalışan; kendisine karşı bir çok hatalı davranışlarımıza rağmen, yine de bizlere şefkatini esirgemeyen; hele hele 1981 yılı Aralık ayında, Erzurum'da

Sıkıyönetim Mahkemeleri tarafından tutuklanıp da tıklandığım 3.Nolu Askeri Cezaevi'ne gönderdiği ve hiç unutamadığım mektubunda "Üzülmeye evlâdım, her yiğidin başına böyle şeyler gelir. Bu günler çabuk gelir geçer" diye yazarak bana, en büyük desteğini esirgemeyen biricik babam Abdullah Tekin'e,

Tevhid akidesinin özünü kavramama, ümmet kavramını gerçek anlamıyla idrak etmeme; mustazafların ve mahrumların acılarını paylaşma aşkına erişmeme, tağutlara ve zalimlere karşı çıkma cesaret ve şevkini edinmeme vesile olan; siyasi öğretmenim Metin Yüksel'e,

Yüzyıllardır tahrif edilmiş, mahrum bırakılmış İslami Devlet özlemimizi gideren; yüzlerce senedir, zalimler ve müstekbirler tarafından zelil ve hakir bir hayata mahkum edilmiş bulunan müslümanları izzet ve şerefe kavuşturan; yalınayaklıları ve mazlumların biricik önderi; rahmetli Aziz imam'a, ithaf ediyorum.

ÖNSÖZ

Bu güne kadar Metin Yüksel'le ilgili bir kitap yazmaktan sürekli olarak kaçındım. Bir çok defalar Metin'le ilgili kitap yazmam istenmişti. Metin'le ilgili yazmaktan çekinmemin tek sebebi; Metin'i tam ifade edememek, bütün yönleriyle anlatamama korkusuydu. Bu mahiyetteki çekincem halâ devam etmekte.

Metin Yüksel'in şahsında oluşturduğumuz Şehidler Günü yıldönümü olan 23 Şubat merasimleri bağlamında, bu seneki anma toplantıları sırasında; Metin Yüksel'le ilgili olarak bir şeyler yazmam yine ısrar edildi. Bütün bu ısrarlardan yola çıkarak, bazı hatıralarımı anlattığım bu eseri kaleme almaya çalıştım.

Elinizde bulunan bu eser, Metin Yüksel'in belkide çok az bir yönünü anlatmaktadır.

Metin büyük bir deryadır. Bu eser, deryadan bir bardak mesabesindedir.

Bu vesile ile bir arzumu, Metin'in yakın arkadaşlarının bir arzusunu da siz okuyucularımıza iletmek istiyorum. Gönlümüz, Metin Yüksel filmi-belgeseli çekmek istiyor. Fakat maddi imkânlarımız buna müsait değil. Bu imkâna kavuştuğumuz anda, bu projeyi gerçekleştirme arzusunu taşımaktayız.

Metin Yüksel'in bize hayatında yaşayarak öğrettiği, Ahzab Suresi 23. Ayet-i Kerime'deki: "Mü'minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiç bir değişime ile (sözlerini) değiştirmediler" 'erkek adamlar'dan kılmasını yüce rabbimden niyaz ediyor ve aziz şehidimiz gibi bizlere de, şehadeti nasib etmesini diliyorum.

ŞEHİD METİN YÜKSEL:

17 TEMMUZ 1958 - 23 ŞUBAT 1979

Metin Yüksel, Bitlis'e bağlı KOLONGO YAYLASI'nda, 17 Temmuz 1958 günü dünyaya geldi. Doğduğunda sağ kulağına Ezan-ı Muhammedî, sol kulağına da Kamet okundu. Babası ülkemizin yetiştirdiği büyük alimlerden birisi olan Sadreddin Yüksel Hoca'dır. Annesi ise, doğunun en tanınmış sımalardan, Norşin'li Şeyh Masum Efendi'nin kerimeleridir.

Metin dokuz yaşındayken, babasıyla birlikte İstanbul'a göç ederek, Fatih'e yerleşir. Hüsambey Mahallesi'nde bulunan Akşemseddin İlkokulu'nda ilköğretimini tamamlayarak, Sinanağa Mahallesi'ndeki Gelenbevi Ortaokulu'na kaydolar. İlk tahsili esnasında babasından İslamî temel dersler ve Kur'an-ı Kerim tahsil eder. Gelenbevi

Ortaokulu 2. sınıfına geçtikten sonra, okula devam etmek istemez. Babasının bütün ısrarlarına rağmen, okula devam etmez.

Metin, İslamî mücadeleye ilk olarak bu yıllarda başlar. ilkokul 4. ve 5. sınıftayken, küçük kardeşleri Nedim, Müfit ve mahalleden bazı arkadaşlarıyla birlikte, tebliğ çalışmalarına başlar. Hatta bu çalışmalarına, bir teşkilat adı vermeyi tasarlar.

Ve İSLAM CEMİYETİ isminde karar kılar.

Ortaokulu terkeden Metin, Türkiye genelindeki İslami hareketlerle tanışmaya başlar. Hatta, başka grupların çalışmalarını yakın takibe alır. Metin'le tanıştığımız ilk günlerde, kendisinin de müslümanların provoke edildiğini sonradan kavradığını belirttiği ve katıldığı ilk eylem dediği; Taksim Meydanı'nda, Amerika'nın 6. filosunun İstanbul'a gelişini protesto eden sol görüşlü kimselerle, müslüman halk arasında meydana gelen olaylardır.

Metin, şehid olmadan önce, bir defa da, solcular tarafından kurşunla vurularak yaralanmıştı. Bu olay, 26 Ekim 1977 tarihinde, Fatih-Çarşamba semtindeki Darüşşafaka Lisesi'nin önünde meydana gelmişti. Metin ile birlikte Ömer, Osman, Muzaffer isimdeki arkadaşları, sekiz komünist tarafından pusuya düşürülürler. Bu pusuda diğer arkadaşları birer, Metin ise; ikisi midesine, birisi de diz kapağı altına olmak üzere, 3 kurşun yarası alır. Vakıf Guraba Hastahanesi'nde yapılan müdahale sonucu, gazilik mertebesine ulaşır.

Bu hadise Metin'i daha da bilir ve çalışmalarını genişletmesine vesile olur. O artık Türkiye müslümanlarının yiğit bir evladından daha ziyade, bir can simidi olmuştur.

Nerede dara düşen bir müslüman varsa, Metin imdadına yetişmektedir. Bu gün İstanbul'un bir semtinde, yarı Ankara'da, diğer bir gün Adıyaman'da müslümanların derterine derman olmaya çalışırken, İslamî tebliğ ile meşgul görürsünüz Metin'i.

Uluslararası emperyalizmin uzantıları, Metin'in çalışmalarını engellemeye çalışmakta, fakat bunu bir türlü becerememektedirler. Fatih Camii çevresi ve bölge, o günlerin tabiriyle müslümanların kurtarılmış bir bölgesidir.

Özellikle o günün kavmiyetçileri, Fatih bölgesi üzerine kendilerine göre hesaplar yapmaktadırlar. Bunu, zaman zaman yaptıkları eylemlerle de müslümanlara hissettirirler.

Metin, bütün bunlara; elinde onları bölgeden tamamen uzaklaştırıp, bölgeye hiç sokmama gibi bir imkanı olmasına rağmen; onların bölgede ikamet etmelerine ses çıkarmamıştır. Bu hakikati, O'nu şehid edenler ve o günlerde Fatih ve çevresinde oturan kavmiyetçiler çok iyi hatırlarlar.

Metin'in kavmiyetçilere gösterdiği yumuşaklık, İslami hassasiyetinden kaynaklanmaktaydı. Bunun en canlı misali de, Metin'i vuran iki kişiden biri olan ve o günlerde, Fatih İlçesi Sinanağa Mahallesi'nde bulunan Nevşehir Öğrenci Yurdu'nun müdürlüğünü yapan şahsı, bir gece yarısı saat 23-24 sularında Fatih Camii avlusunda silahlı olarak yakalar. "Cami avlusunda silahla dolaşmayacaksınız demedik mi? Bir daha, buralarda silahla dolaşırsan senin için hiç de iyi olmaz" diye ikaz edip, silahını da geri vererek gönderdiğini, daha bu gün gibi hatırlıyorum.

23 Şubat 1979 gününe gelindiğinde, bu şahıs ve yüzlerce kavmiyetçi, Fatih Camii avlusunda bir komplo hazırlığını yaparlar. Maksatları İslamcılar-Akıncılar sindirip, bölgeyi hakimiyetleri altına almak. Bunun için de, o günlerde İstanbul'daki en seçme adamlarını getirip, caminin avlusunda konuşlandırır. Cuma namazı çıkışında da, kurdukları pusuyla, rabbimizin bir tecellisi olarak Metin Yüksel'i şehid ettiler.

Kutlu şehidimiz, vurulduğunun üçüncü günü, onbinlerce insanın katılımıyla eda edilen cenaze namazı sonrası, Metin Yüksel'in hayatına yaraşır bir mltng-yürüyüşle, İstanbul Edirnekapı'daki Necatibey Şehidliği'ne defnedildi.

Bu günkü konumuna göre mezarı, Edirnekapı'dan Gaziosmanpaşa-Küçükköy-500 Evler istikametine giderken, Edirnekapı geçidinden hemen sonra, E-5 karayoluna Haliç Köprüsü'ne bir sapak vardır. Bu sapağa varmadan önceki otobüs durağının arkasındaki mezarlıktadır.

Metin Yüksel'in şehid edilmesinden sonra, her 23 Şubat günü mezarı başında anma merasimleri tertiblenmektedir. Bu merasimler seksenli yılların ilk başlarında, 20-25 kişilik

mütevazı guruplarla, bu yıllarda ise binlerce insanın katılımıyla yapılmaktadır. 1980'li yılların ikinci yarısından sonra ise, Şehidler Günü etkinlikleri, geniş kutlamalarla gerçekleştirilmeye başlanmıştır. Özellikle doksalı yılların başından itibaren, Türkiye'nin bir çok şehrinde ve kazasında Şehidler Günü etkinlikleri değişik cemaatlerce kutlanmaya başlanmıştır. Şehidler Günü, Metin Yüksel'in şahsında, Şubat ayının son haftasında, Türkiye ve dünyanın bir çok ülkesinde, İslam için şehid olan kimselerin, yadedilmesi olarak kutlanmaktadır.

Ne mutlu şehadet özlemi çekenlere...

METİN YÜKSEL'i ilk defa Milli Türk Talebe Birliği Merkez Orta Öğretim Komitesi Tiyatro Bölümü'nde çalıştığım 1975-1976 öğretim yılında tanıdım. Metin, yaşı bizden küçük olmasına rağmen, bizim gibi orta öğrenim komiteleriyle değil, Yüksek Öğretim komitelerindeki görevli ağabeylerle muhatap oluyordu. O'nu ilk olarak MTTB SİNEMA KLUBÜN'nde Salih Diriklik Ağabeylerin yanında görmüştüm. O gün Metin elinde bir afişle oradaydı. Elindeki, yarılış hatırlamıyorsa BATMAN'da yapılacak bir miting'in afişiydi. Afişin grafik tasarımı ve çizimi kendisine aitti. Hafızam beni yanıltmıyorsa Kasım 1976 tarihindeydi.

Metin ile ilk beraberliğimiz, o yıllarda MTTB'nin her yıl düzenlediği, 18 Mart Çanakkale Şehitleri Anma Merasimleri dolayısıyla Çanakkale'de oldu. Yürüyüş sırasında bir ara polis, yürüyüşe engel olmak istediğinde arbede çıkmıştı. O zaman Metin Yüksel'in elinde bir megafon ile, bir taraftan olayı sakinleştirmek için bağışını, bir taraftan da polisler ile boğuşmasını hala unutamıyorum.

Metin'in Cemalettin Tayla'nın seçildiği, MTTB'nin Merkez Yönetim Kurulu Kongresi öncesindeki ve seçim sırasında meydana gelen olaylar esnasında, takındığı birleştirici tavrını ve olayların büyümemesi için gayretlerini unutmamak gerekir.

Bu olaylı MTTB kongresi sonrasında; Merkez Orta Öğretim Komitesi birimlerinde, faaliyet gösterenlerin tamamı, yeni gelen yönetim tarafından feshedildi. Böylelikle ben de, Tiyatro Bölümü'ndeki görevimden atılmış oldum. Ben o sırada İstanbul İmam Hatib Lisesi'nde okuyordum. Evimiz de Fatih'teydi. Bir okul çıkışı sonrasında; Fatih Camii avlusunda karşılaştığım Metin; bana elinde Akıncılar Demeği'nin Fatih Şubesi'ni açmaya yetkili olduğuna dair olan bir belgeyi göstererek (Belgede kurucular olarak Mahfuz AKSU, Adem YAVUZ, Abdurrahman GÖREN, Sıbgatullah AYDIN, Mehmet GÜLLÜCE, İzzet AYDIN): "Sen de MTTB'den atılanlardansın, gel beraber çalışalım" dedi. Ben de: "Seninle çalışabilirim" dedim. Metin ile beraber, Haydar semtinde bulunan ve vakıflara ait bir külliye gittik. Burayı da vakıflardan kullanabileceğine dair 'Tahsis Belgesi' çıkarttırarak kiralamış. Buranın kira kontratını bir yıl sonra, Vakıflar Bölge Müdürlüğü'nün Tophane'deki binasına giderek, şimdi Rahmetli olan Kemal Şadoğlu Ağabey'in de kefaleti ile, bir sürü pazarlıktan sonra 250 TL aylık kira ile imzaladım.

Metin, çok ileri görüşlü birisiydi. Yaşadığı dönemin 5-10 yıl sonrasını görebilecek bir ufka sahipti. Bunun en bariz örneği olarak Fatih Akıncılar Demeği'nin, Haydar semtindeki binasında açtığı dispanserdir. Müslüman Türkiye halkının, en önemli ihtiyaçlarından birisi sağlıktır. Halkın bu problemine çözüm getirmek için bir şeyler yapmak gerekiyordu. Metin, Vakıf Gureba Hastahanesi Başhekimisi olan Dr. Mazhar Özman Bey ile bu mevzuu istişare eder ve ondan yardımcı olmasını rica eder. Dr. Mazhar Bey'in de kendisine yardımcı olacağını söz vermesi üzerine, son sürat işe giriştik. Fatih Camii'nin etrafındaki Vakıflar Yurdu'nun revirinde bulunan, iki hasta muayene yatağından birisini alarak, işe hızla koyulduk. Demeğin girişinde, soldaki bölümün üst katını düzenlemeye başladık. Muayene odasında bulunması gereken asgari malzemeyi temin ederek, her şeyi hazır hale getirdik. Fatih Akıncılar Dispanseri'nin açıldığını ve şimdilik sadece çocukların muayene edilebileceğini duyuran bir afiş bastırdık. Fatih'in her tarafına, bilhassa fakirlerin çok olduğu bölgelere, bu afişleri astık. Haftanın Salı ve Perşembe günleri olmak üzere, iki günü, ücretsiz muayene yapılmaktadır. Vakıf Gureba Hastahanesi'nde görevli doktorlar, muayeneleri gönüllü ve

ücretsiz yapmaktaydı. Doktorların yazabilecekleri muhtemel ilaçları da, bölgedeki eczanelerden parasız toplar; hastalara da ücretsiz dağıtırdık. Dispanser bu şekilde 3-4 ay kadar çalıştı. Metin Yüksel'in, bağımsız çalışması hoşuna gitmeyen bazı çevreler, bu çalışmayı baltaladılar. Vakıf Gureba Hastahanesi'nden gelen doktorlar, gelmez oldu. Metin, Dr. Mazhar Bey'e gider ve doktorların devam etmesi için konuşur ve maalesef bunu sağlayamaz. Böylece bu güzel çalışma, Metin'in bağımsız çalışmasını istemeyenler tarafından baltalanmış oldu.

Fatih Akıncılar Derneği'nde, kültürel faaliyet olarak orta okul ve lise talebelerine yönelik, cumartesi-pazar gündüz saatlerinde, programlı olarak kültürel dersler, halka yönelik her cumartesi akşamı sohbetler ve konferanslar düzenlenirdi. Bu tür faaliyetlerin yürütme işini de; Kültür Müdürü olarak, bana yüklemişlerdi.

Yaz tatillerinde, derneğin bünyesinde, orta okul ve lise talebelerine yönelik olarak, İngilizce, Fizik, Kimya, Matematik vb. dersler için ücretsiz kurslar düzenledik. Metin, bu çalışmanın başına da, o yıllarda ODTÜ'de okuyan, ağabeyi Edip Yüksel'i getirmişti. Edip daha sonra bu kurslara devam eden öğrencilerinden Ak-Lis FT-19 isimli bir grup oluşturmuştu.

Halka İslami tebliğ faaliyet yöntemlerinden birisi de, Fatih Otobüs Durağı'nın arkasındaki PTT binasının duvarına seyyar olarak yerleştirilmiş Duvar gazetesidir. 2 x 3.5 m. ebadındaki, ayaklı seyyar tahtaya; o haftanın Türkiye'de ve dünyada gelişen olaylara ait fotoğrafların altına, İslami bir bakış açısı ile yorumlar yazılarak, halkın dikkatine sunulurdu. Bazen öyle olurdu ki, duvar gazetesinin önünde, saatlerce 10-15 kişi, ilgiyle okurdu. Bu duvar gazetesinin muhafazası için, dernek elemanlarından birisi, devamlı nöbet tutar; akşamları da, Vakıflar Yurdu'na götürür, sabahleyin saat 7-8 sularında tekrar duraktaki yerine getirirdi.

Tebliğ faaliyetlerine bir değişik örnekte, zamanın, önceleri Şura daha sonra ise, Tevhid gazetelerini; akşam haberleri sırasında dolan kahvelerde satarak, o günün olaylarından bahseden, ama mesaj yüklü, dolu dolu 2-3 dakikalık bir konuşma yapardı. Böyle kısa kısa konuşmalar yaparak, bölgede bulunan bütün kahveler gezilirdi.

Arkadaşlardan seçme insanları alarak, İstanbul'un işlek bölgelerinde, konuşmalar yaparak gazete satardık. Bu iş için bilhassa Taksim Meydanı, Aksaray, Beyazıt Meydanı, Karaköy Vapur İskelesi, Eminönü Vapur İskelesi, Eminönü Meydanı, Bakırköy ve Sirkeci Tren istasyonları girişleri; cuma günleri Sultanahmet, Süleymaniye, Fatih, Eyüp, Şehzadebaşı, Beyazıt gibi büyük camiler seçilirdi.

Tebliğ'in bir başka çeşidi, büyük duvar yazıları yazmaktı. Metin bu konuda çok maharetliydi. Metin Yüksel'in bu tip yazılarına en güzel örnek, Fatih Camisi'nin yanındaki Vakıflar Yurdu'nun caddeye bakan kısımlarındaki duvarda yazdığı HAKİMİYYET ALLAHIN'DIR-AK GENÇ, TEK YOL İSLAM yıllarca; ve Kayseri'deki kale duvarına yazdığı büyük AK GENÇ yazısı aylarca silinmeden kaldı.

Vakıflar Yurdu'nun duvarındaki "Hakimiyyet Allah'ındır" yazısı ile ilgili bir hatıram da vardır. Metin ile ben bir gün, Fevzipaşa Caddesi'nden, Halıcılar Caddesi'nin karşı kısmına gelen, caminin avlusuna çıkan merdivenleri çıkıyorduk. Oradan Haydar'da bulunan Fatih Akıncılar Derneği'ne gidecektik. Bir ekip otosunun, caddenin karşı tarafından, İtfaiye-Beyazıt istikametine doğru gittiğini, Metin'in ikazı ile farkettim. Metin birden bana "Bunlar herhalde yazıları silmeye geliyorlar" dedi. Sanki içine doğmuştu. Bunu nasıl hissettiğini, yıllar geçtiği halde, halâ merak ederim. Ekip arabası, Kızıtaşı'ndaki kavşaktan geri gelip, duvarın dibinde durdu. Ekipte bulunan polislerin biri hariç hepsi, ellerinde kova ve fırçalarla indiler. Metin: "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Ekipte şöförle birlikte 4 kişi bulunuyordu. Polislerden birisi: "Bu yazıyı sileceğiz" dedi. Metin: "O yazıya dokunmayın!" dedi. Polisler bunun üzerine, kova ve fırçaları toplayıp, minübüse binip, gittiler. Metin bana: "Bekleyelim bunlar gene gelirler" dedi. Nitekim beş-on dakika sonra, aynı ekip tekrar geldi. Minibüsten, yine ellerinde kova ve fırçalarla indiler. Metin: "N e o? Niye geri geldiniz?" diye sorunca; polislerden birisi "Amirimiz emretti. Bu yazıyı mutlaka silmeliyiz" deyince, Metin: "Ben de emrediyorum, bu yazıya dokunmayacaksınız!... Eğer dokunursanız (cebinden çıkardığı bir mermiyi

göstererek) karnınızı bunlarla doldururum" deyip oradan ayrıldık. Derneğe vardığımızda bana "Acaba sildiler mi, ne dersin?" diye, sorarak merakını belirtiyordu. "Silmemişlerdir Reis" dedim. Fakat Metin'in için bir kurt kemiriyor olacak ki "Gidip bir bakalım. Acaba sildiler mi?" diye bir kaç defa üsteledi. Ben de bunun üzerine "Arkadaşlardan birisini gönderelim, baksın gelsin" dedim. Metin, arkadaşlardan birisini gönderdi. Geri geldiğinde, yazının silinmediğini söyledi. Metin buna rağmen mutmain olmamış olmalı ki, bana gidip bakmamız için ısrar etti. İkimiz dernekten birlikte çıkıp, yazının bulunduğu yere geldik. Yazıya hiç dokunulmadığını farkettiğimizde, Metin'in yüzündeki gülümsemeyi hala unutamıyorum.

Uluslararası emperyalizmin dünya müslümanlarına uyguladığı terör eylemlerini protesto için, gösteriler düzenlerdi. O yıllarda bu tür gösterilerin yegâne öncüsü Metin Yüksel'di. Bu tür gösteriler için, yeterli kalabalık varsa Taksim Meydanı, yoksa, Galatasaray Lisesi önündeki kavşak, Şişli Camii'nin önündeki kavşak veya Fatih'teki Malta Kavşağı tercih edilirdi. Bu tür gösterilerden birisi, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat ve Kudüs'ün işgalcisi Siyonist İsrail Başbakanı Menahem Begin arasında imzalanan, Camp David barış anlaşmasının, Galatasaray Lisesi önünde yapılanıydı. Bu korsan gösteride Metin yaklaşık on dakika kadar bir konuşma yapmıştı. Gösteri bitip de, oradan ayrılırken polis ekipleri Metin'i yakalarlar. Metin polislerle boğuşmaya başlar. Bu boğuşma sırasında Metin üzerindeki parkadan sıyrılarak, polislerin elinden kurtulup kaçar. Daha sonra dernekte bulduğumuzda, parkasını polisler kaptırdığı için çok yakınıyordu.

Bilhassa İstanbul vilayetinde zor durumda kalan müslümanların yardımlarına koşardı. Bu mana da gelen yardım taleplerine bazen bir iki arkadaşı ile gider o işi hallederdi. Bazen de olayı kitleselleştirirdi. Böyle kitleselleştirdiği olaylardan birisi de; Kadıköy'ün Moda semtindeki bir caminin imamını, bölgedeki bazı insanlar, sabah ezanını hoparlör ile okumaması için tehdit ederler. Bu haber Metin'e ulaşınca, Vakıflar Yurdu'nda arkadaşlarını topladık. (Toplananlar arasında Zindan Şehidi'miz Şehmus Durgun, Süleyman Kara vb. üniversite talebeleri de vardı.) Durumu anlatarak olaya müdahale için, sabah namazını bu camide kılmaya davet etti. Bir sabah namazı çeşitli vasıtalarla 30-40 kişi kadar, Moda Camii'ne gittik. Cami imamı ve cemaat şaşırılmıştı. Namaz sonunda, imam ve cemaatle avluda musafaha yaptık. İmama ve cemaate niçin geldiğimizi; Süleyman Kara kısa bir konuşma yaparak anlattı. Bu konuda devamlı olarak kendilerine destek vereceğimizi söyledi. Acil durumlarda çağırabilmeleri için telefon numaraları verildi ve vedalaşıp ayrıldık.

Bölge insanına da, bir mesaj olması için, camiden çıktıktan sonra, sokaklar ve caddelerden, tekbirler ve salavatlar getirerek Altıyol'a doğru yol aldık. Bu güzergâh üzerindeki sinemaların, porno afişleri yırtıldı. Altıyol'a gelindiğinde, bizi emniyet kuvvetlerine ait minibüsler bekliyordu. Bunların eşliğinde, Kadıköy vapur iskelesine geldik. Karaköy'de vapurdan inildiğinde, gurubu yine emniyet kuvvetleri karşıladı. Gurub, toplu halde, uyumlu bir şekilde marşlar söyleyerek, Fatih Akıncılar'ının binasına kadar geldi. Polis minibüsleri gurubu buraya kadar takip ederek, emniyetini ve etrafa taşkınlık yapmamasını sağladı. Herhangi bir gözlem altına alınma ve hadise olmadan, ekip otoları geri gittiler, bizde dernek binasına girdik.

Metin Yüksel, üniversitelerde gelişen olaylarda da müslümanların yanında yer alırdı. Yıldız Teknik Üniversitesi ve o zamanın Yüksek İslam Enstitüsü'nde gelişen olaylarda müslümanların yardımına koşmuştu.

Cezaevlerinde bulunan müslümanların ziyaretlerine gider, onların hal ve hatırlarını sorar, ihtiyaçlarını karşılamaya gayret gösterirdi.

Bu meyanda, 163. maddenin kaldırılması ve yazar Selahattin Eş'e destek olmak gayesiyle, Üsküdar Meydanı'nda "Selahattin Eş'e Özgürlük ve 163. Madde Kaldırılsın" yürüyüş ve mitingi düzenlenmesine öncülük etti.

Selahattin Eş'in, Gebze Cezaevi'nden tahliye oluşunda, İstanbul'da örgütlediği müslümanlardan taksilerle bir konvoy oluşturup, Selahattin Eş'in, bu konvoy eşliğinde Fatih Camii'ne kadar getirilmesini sağladı.

Konya'da, Selçuk Akıncılar Şubesi elemanlarının tutuklanıp cezaevine konmalarını duyunca, Ömer Yorulmaz'la birlikte 4 kişi Konya Cezaevi'ne gidip ziyaret etmiştik. Bilhassa başka şehirlerde yapılacak yürüyüş ve mitinglere gitmeden; derneğin bahçesinde, mitinge Fatih Akıncıları tabelası altında katılacak kimseleri eğitime tabi tutardı. Yürüyüş düzeni ve slogan atma talimlerini en az 3-4 defa, değişik günlerde yaptırırdı. Bu hususlarda disipline çok hassasiyet gösterirdi. Yürüyüşlerde genellikle Fatih Akıncıları gurubunu, yürüyüşün ya en önünde, ya da en arkasında tutardı. Bu tür mitinglerde Fatih Akıncılar gurubu, yürüyüş disiplini ve attığı değişik sloganlarla her zaman dikkat çekirdi. Yürüyüş esnasında bazı sloganlar TÜRKÇE-ARAPÇA-

KÜRTÇE-İNGİLİZCE olmak üzere 4 ayrı dilde atılırdı. Diğer vilayetlerdeki mitingin güvenliği, eğer Fatih Akıncıları'ndan talep edilmiş ise, İstanbul'da bu bir kaç defa prova edilir ve mitingden bir kaç gün önce gidilirdi. Miting yapılacak güzergâh ve miting alanının krokisini çizer ona göre bir güvenlik modeli çıkarırdı.

Akıncılar Derneği'nin, MTTB'nin ve Milli Selamet Partisi'nin düzenlediği mitinglerin güvenlik ve meydan düzenlemeleri, genellikle Metin'in organizesinde ve arkadaşları tarafından yapılırdı. Müslümanların kaldıkları yurtlara gider ve oralaradaki talebelere, afiş yapıştırma da kullanılan kostik (yapıştırıcı) nasıl hazırlanır, afişin yüksek yerlere pratik bir şekilde asılmasını öğretirdi.

1978 yılı Üniversite Giriş Sınavı'nın yapılacağı günün gecesi. O zaman, Akıncılar İstanbul merkezi Ayasofya Camisi'nin yanındaki sokaktaydı. Orada toplandık ve Yaklaşık 1 m. eninde 1.5 m. boyunda, sınava girecek öğrencilere duyuru yapmak maksadıyla hazırlanmış, ozalit bildirileri asmaya çıkacağız. Metin, beni ertesi günü sınava gireceğimden dolayı, çıkmamam hususunda uyardı. Fakat ben onlarla beraber afişlemeye çıktım. Bir kamyonet ve taksii ile afişlemeye başladık. Kamyonet ve taksiiyi o zaman Tophanede oturan Tophaneli Arap Ahmet Abi getirmişti. Hep beraber önce, Çağaloğlu, Gülhane Parkı girişi, Eminönü ve Karaköy Vapur iskeleleri, Şişli Terakki Lisesi, Çağlayan Lisesi, Maçka Motor Meslek Lisesi, Kasımpaşa Lisesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Davutpaşa Lisesi, Şehremini Lisesi, Çapa Tıp Fakültesi, Aksaray Ufi Mağazası, Edebiyat Fakültesi ve en son olarak da, İstanbul İmam Hatip Lisesi'nin duvarının uygun yerlerine, bu büyük afişleri astık. İmam Hatip Lisesi'nin duvarına afiş asarken, saat sabahın sekizi olmuştu. Ben oradan, imtihana gireceğim ortaokul binasına gitmek üzere Metinlerden ayrıldım. İmtihandan sonra, derneğe geldim. Metin bana: "Haydi gidip afişlere bakalım" dedi. Beraberce önce Aksaray'daki Ufi mağazasının duvarındaki ve Laleli'deki Edebiyat Fakültesi duvarındaki afişlere baktık. Her iki afişin önünde, en az, 10-15 kişi bulunuyor ve okuyorlardı. Metin buralarda bayağı gülmüş ve sevinmişti.

Metin Yüksel ile beraber, Ömer Yorulmaz'ın cezaevinden çıkışı sebebiyle, ailesine geçmiş olsun demek için Kayseri'deyiz. Buraya geldiğimizde Kayseri Akıncılar Derneği Başkanı Ali Osman Başkurt'la ve diğer yöneticilerle tanışıp görüştükten sonra; ilk iş olarak hemen o gece Kayseri'nin önemli merkezi yerlerini, o zamanki sloganlarla donattık. Kayseri Kalesi'nin bir kaç yerine de çok büyük, iki üç tane AK GENÇ yazıları yazdık ki, bu yazıları ertesi sabah gören Kayserililerin çok şaşırdıklarını, bazı esnaf arkadaşlardan öğrendik. O kadar büyük yazıları nasıl oldu da, kale duvarlarına yazabildiniz diye hayretlerini belirtiyorlardı. Kayseri'ye geldiğimiz ikinci günü, o zamanlar bildiğimiz kadarıyla, Türkiye'de İmam Hatip Liseleri'nde sadece Kayseri'de kızı okumaktadır. Okul Müdürü, kız öğrencilerin, Kur'an-ı Kerim dersleri hariç, derslerde başörtüsü takmalarını yasaklar. Metin bunu duyunca, hemen Kayseri Akıncılar Teşkilatı ve Kayseri Yüksek İslam Talebe Federasyonu temsilciliğiyle istişare ederek; Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü boykota sevketti. Yüksek İslam talebeleri ve halkın katılımı ile Düvenönü'nden yürüyüşe geçildi. İmam Hatip Lisesi önüne, polis büyük tertibat almıştı. Kalabalık burada da sloganlar atarak olayı protesto etti ve herhangi bir olay olmadan dağıldı.

Metin, arkadaşları oradan Kapalıçarşı'ya getirdi ve orada da halkı olaydan haberdar eden konuşmalar yaptı. Ertesi günü her kes, kendine bir cami seçerek; öğle

namazından sonra, cemaata olayı anlatan, kısa konuşmalar yaparak kamuoyu oluşturduk. Kayseri'de halkın tansiyonu birden yükselmışti. Sivil polisler etrafta cirit atmaktaydı. Kayseri kalesinin hemen önünde, Kapalıçarşı'nın yanındaki BÜRÜNGÜZ CAMII'nde Metin Yüksel, tarihi HUNAT CAMII'nde de ben konuşma yaptım. Ben namaz bitip, tesbihler çekilip duanın akabinde, hoca Fatiha der demez, hemen İmam Efendi'den izin isteyerek konuşmaya başladım. İstiklal Savaşı'nda dedelerimizin, namusları ve başörtüleri için bu toprakları savunduklarını dile getirerek, İmam Hatip Lisesi'ndeki uygulamayı protesto etmeleri gerektiğini dile getirici, beş dakikalık bir konuşma yaptım.

Ben konuşurken, cemaatin arasında fötr şapkalı birisi çıkıp: "Sen siyaset yapıyorsun, kimden izin aldın da konuşuyorsun?" diye, karşı çıktı. Cemaattan bazıları hemen ona saldırdı. Cemaat neredeyse linç edecekti. Ben cemaati sakinleştirerek: "Bu zavallının birisidir. Bunu bırakın, İmam Hatip Müdürü'ne baskı yapın" dedim. Konuşmamdan sonra, Kapalı Çarşı'nın içerisinde bulunan bir çay ocağında, Metin ile buluştum. Metin, camide konuşmasını yaptıktan sonra, arkasına sivil bir polis takıldığını söyledi. Tam bu sırada da, bahsettiği bu adamın, çay ocağına doğru geldiğini gösterdi. İkimiz de çay ocağından çıktık, tam o sırada, gösterdiği sivil polis içeriye girdi. Metin bana: "Sen dışarda bekle" dedi. Ben çay ocağının hemen önünde, kapının bitişiğinde beklerken, o içeriye girdi ve ocakçıya: "Bana arkadaştan bir çay ver" dedi. Sivil polis: "Sen kimsin buraya nereden geldin?" diye sordu. Metin: "Ben İstanbul'dan, Kayseri'yi karıştırmak için geldim" diye kasıtlı bir cevap verdi. Adam böyle bir cevap beklemiyordu. Biraz bozuldu. Dışarıya çıktı ve oradan uzaklaştı.

Metin, Kayseri'ye geldiğimiz ilk günlerde, İstanbul Fatih'te yaptığı gibi bir Duvar Gazetesi yaparak, o yıllarda, Ali Hasetçi isimli Milli Boksör'ün Büfes'i'nin hemen yanına çıkararak, değişik bir tebliğ usulü uyguluyordu. Akşamları bu duvar gazetesi, o zaman müslüman öğrencilerin kaldığı bir yurda götürülüp, sabah tekrar getiriliyordu.

Ömer Yorulmaz'ın babası, bizim Kayseri'ye geldiğimiz yaklaşık 9-10. günü, polis yetkililerinden, arkadaşı olan birisinin: "Senin oğlan geldi, Kayseri karıştı. Senin ki ve iki arkadaşını polis yakında alacak" diyerek, ikaz ettiğini anlattı. Biz de üçümüz istişare ettik. Metin ile ben, Kayseri'den ayrılmaya karar verdik ve İstanbul'a döndük.

Döndüğümüzün 3-4 gün sonrasında, polis müslüman öğrencilerin kaldığı tarihi yurt binasına ve Akıncılar Derneği'ne baskınlar yapar. Yurtta Metin'in hazırladığı Duvar Gazetesi'nden başka bir şey bulamaz. Hürriyet Gazetesi, duvar gazetesinin resmini basar ve "KAYSERİ'DE HÜMEYİNİ AFIŞLARI ELE GEÇTİ" başlığı ile verir.

1978 yılı yaz aylarında, Ankara'daki Yenimahalle İlçesine bağlı, Şentepe semtindeyiz. Buradaki Akıncılar Derneği idare heyeti ve üyelerine, Şentepe Ülkü ocakları idarecileri baskı yaparlar. Ülkücüler, Akıncıların demeklerini kapatıp bölgede çalışma yapmamalarını istiyormuş. Metin'e bu haber ulaşınca, 5-6 arkadaş ile, bölgeye bunu halletmek için gittik. Ülkü Ocakları Başkanı ile, bir iki aracı vasıtasıyla, bu problemi çözmeye çalıştı. Bu şekilde problemin halledilemeyeceği anlaşılınca, direk görüşme teklifi yapıldı. Şentepe Ülkü Ocakları Başkanı'na "Akıncılar veya Ülkü Ocakları, hangisinde isterseniz, yüzyüze görüşme teklifi" gönderdik.

Ülkü Ocakları Başkanı, Akıncılar Derneği'ne iki adamı ile beraber geldi. Metin, Başkan ile bir odaya geçti. Ben oda kapısının hemen yanında bulunduğum için, konuşmalarının son sözlerini (Metin bunları biraz bağırarak söylediği için): "Eğer buradaki arkadaşlarımıza, bu tür tehditlere devam ederseniz; senin bu pala bıyıklarını yolarım" dediğini, işittim. Bu görüşmeden sonra, ben Metin ve Enrayt ismini verdiğimiz bir arkadaşımızla, ülkücülerin gidip geldikleri kahveleri dolaştık. Bu bir iki gün sürdü. Bir pazar günü Ülkücüler, bölgeye Pol-Bir'den, sivil polislerinde bulunduğu, bir sürü insanı yığdılar. Bize, saldıracakları belli olmuştu. Öğle sırasında da beklenen çatışma oldu. Yarım saat kadar sürdü ve olay mahalline resmi polisler intikal etti. Bunun üzerine biz bölgeyi terkettik. Arka taraflardan, Yenimahalle'ye gitmek için bölgeden ayrıldık. Bir müddet yayan gittik. Bir minibüs durağına geldik. Burası minibüslerin son durağı idi. Biz hepimiz minibüse binmiştik. Tam Metin de binerken, etrafımız birden 10-15 silahlı kişi

tarafından çevrildi. Üç değişik köşede, ellerinde makinalı tüfek bulunanları, minibüsün içinden farketmiştim. İçlerinden kısa boylu ve 20-22 yaşlarında birisi, Metin'in yanına geldi ve: "Siz kimsiniz, nereden geliyorsunuz?" diye sordu. Metin: "Biz şeriatçıyız, Şentepe'de Faşistlerle çatıştık, oradan geliyoruz" diye cevap verdi. Genç, minibüsün içerisine kafasını uzatarak, bir süre şöyle bir süzdü ve: "Tamam gidebilirsiniz" dedi. Minibüs hareket etti ve Yenimahalle'ye sağ salım ulaştık. Bu Koministler bizi öyle bir sıkıştırmıştı ki, eğer bize ateş etseydiler, herhalde hepimizi vururlardı.

Turan İncemızzrak ismindeki, Fatih Gelenbevi Ortaokulu 2. sınıf talebesinin, Koministler tarafından vurulmasından sonra, Metin O'nu Cerrahpaşa Hastahanesi'ne bizzat götürür.

Ameliyatını yaptırır ve başucundan ayrılmaz. O zamanlar Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencisi olan Ömer Yorulmaz ile ilk tanışması bu sırada oldu. Ömer Yorulmaz, fakültede öğrenim gören arkadaşlarını, yaralı arkadaşımızın yanında devamlı olarak, en az bir-iki kişi kalacak şekilde, nöbet çizelgesi yaparak yanında refakatçi olmalarını sağlamıştı. Ömer'in bu candan davranışı, Metin ve bizim üzerimizde derin bir tesir bırakmıştı. O günden sonra, Ömer Yorulmaz da, Fatih Akıncılar Demneği'nin bir elemanı olmuştu. Metin şehid olana kadar, en yakın arkadaşlarından birisi de Ömer Yorulmaz'dı. ERDOĞAN TUNA'nın yaralanıp kan ihtiyacı için İstanbul'dan yardım istenildiğini, Tepebaşı Gazinosu'nda düzenlenen bir programda Metin ile beraber haber almıştık. Metin'e benim kan gurubumun tuttuğunu söyledim. "Hemen birlikte gideriz" dedi. Onbeş dakika sonra ise, Erdoğan Tuna'nın şehadet haberi ulaştı. Programdan sonra derneğe döndük. O gece sabaha kadar, Fatih ve Beyazıt bölgelerinde Metin ve arkadaşlarla beraber, Erdoğan Tuna ile ilgili sloganlar yazdık. Metin bizzat, "Şehidler Ölmez, Erdoğan'ın Kanı Yerde Kalmayacak, Tek Yol İslam vb. bir çok slogan yazmıştı. Bu yazıların silinmemesi için de bir kaç akşam, bu bölgeyi devriye gezdik.

Metin Yüksel'in Şehadeti: Metin Yüksel, Mehmet Şahin, Bahattin Bilici ve Burhan Albayrak ile, 25 Aralık 1978'de Ruslar tarafından işgal edilen, Afganistan Cephesi'ne gitmek üzere, aramızda anlaşmıştık. Gidiş içinde bazı kimselerle görüştük.

Bu görüşmeleri Şubat 1979 başlarında, Ömer Yorulmaz'ın Beyazıt'taki evinde yapmıştık. Türkiye'de öğrenim gören, İranlı tıp talebesi Abbas, bize bu konuda yardımcı olacağına söz vermişti. Bu öğrenci İslam inkılabı'nın zafere ulaşmasıyla, öğrenimini dondurarak, ülkesine giderken bu konuşmaları yapmıştık. Abbas, İğdir'daki akrabaları bizi sınırdan, İran tarafına götürecekler. Abbas da, o taraftan bizi alacaktı. O'ndan gelecek haberi beklemeye başladık. Bizler pasaport almaksızın gitmeyi düşünüyorduk. Haber beklediğimiz günlerdeydi. 21 Şubat 1979 akşamı ben evdeyim. Zil çaldı, kardeşim Halit pencereden baktı ve: "Metin Abi ve bir iki kişi seni çağırıyorlar" dedi. Aşağıya indim. Metin: "Acele İzmir'e gitmemiz lazım. Ali Ekber Mehdi Pur, bizim eve haber bırakmış, hemen İzmir'e hareket etmemiz gerekiyor" dedi. Kardeşime: "Babama söyle, ben İzmir'e gidiyorum. Bir iki güne gelirim" dedim. Yukarıda isimlerini saydığım 5 kişi yola çıktık. Ali Ekber Mehdi Pur, İzmir'de öğrenim gören İranlı talebelere konferans verecekti. Bu konferansta sol görüşlü öğrencilerin, problem çıkarabileceklerini düşünerek, Metin'den yardım istemiş. Bu maksatla Metin'in evine: "Metin ve arkadaşları 22 Şubat günü İzmir'de olurlarsa, memnun olurum" diye haber bırakmış.

Sabah, otobüsten inip, konferansın yapılacağı yeri aramaya başladık. Elimizde herhangi bir adres de olmadığı için, İzmir Akıncılar Demneği'ne gittik. Bu arada epeyi dolaştık. Bu dolaşmamız sırasında, duvarlarda çoğunlukla solcuların yazılan, arada bazı yerlerde de, Ülkücü'ler'e ait sloganlar gördük. Akıncılar veya İslamcılara ait, hiç bir yazıya rastlayamamıştık. Sadece bir yerde Kürtçe "Yek Re İslam= Tek Yol İslam" yazısı gördüğümüzde, Metin şaka yaparak "Ne varsa yine bizimkilerde var. Gördünüz mü "Bir tek İslami slogan var o da Kürtçe" dedi.

İzmir'de konferans sırasında çok küçük bir tartışma çıktı. Fakat büyük bir olay olmadan, tartışmayı durdurduk. Konferans bittikten sonra Mehdi Pur "Hep beraber İstanbul'a dönelim" dedi. Beraberce otogara gittik. Otogara vardığımızda ben Metin'e: "İstanbul'a

gitmeyelim. Buradan Ankara'ya, oradan da İğdır'a gidelim" dedim. Metin bana: "Yakup Abi ile Cuma Namazında Fatih'te buluşup bize para verecekti" dedi. Ben: "Yakup abi belki gelmez bile. Ankara'ya gidelim, ben Ankara'da para bulurum" dedim. Metin: "İstanbul'a gidelim, hem son bir defa daha görmüş oluruz" dedi. Otobüse bindik. Sabah İstanbul'a indik, Ali Ekber Mehdipur otobüsten inince bize: "Hep beraber eve gidip kahvaltı yapalım" dedi. Metin kabul etmedi. Metin aile evlerine gitmekten pek hoşlanmazdı. Mehdipur ayaküstü Metin'e evine gitmek için belki yarım saat ikna etmeye çalıştı. Fakat Metin gitmeye yanaşmadı. Mehdipur ile vedalaşarak ayrıldık. Oradan hep beraber, Vakıflar Yurdu'na geldik. Vakıflar Yurdu 8 numarada oturan, Nuh isminde bir arkadaş ve iki kişiyi akşam Ülkücüler, yurdun arka tarafında bir sokakta kıstırmışlar. Üzerlerini aramışlar ve bir şey bulamamışlar. Bunları bayağı dövüp bırakmışlar. Nuh yere düşmüş böylece bırakıp gitmişler. Nuh arkalarından bağıarak ateş açmış. Onlar da dönüp buna ateş etmişler. Boynundan vurulmuş. Arkadaşlar hastahaneye kaldırıp tedavisini yaptırmışlar. Biz yurda girdiğimizde, olayı duyunca hemen arkadaşımızın odasına gittik. Hastahane'de ilk tedavisi yapıldıktan sonra, emniyeti açısından yurda getirilmiş. Arkadaşa geçmiş olsun dilekelerimizi ilettik. Olayın nasıl cereyan ettiğini bize anlatınca Metin: "Bu kahpeler çok ileri gitmeye başladılar" dedi. Biz odadan ayrılıp hep beraber, yurda verilen kahvaltıda almaya gittik. Kahvaltı alırken: "Herkes kendisine yetecek kadar süt alsın, ben aldığım süttan kimseye vermem" diyerek, yarı şaka yarı ciddi "Kahvaltıda ortak olmayın" dedim. 11 Numaralı Dr. Hasan Kahraman'ın (Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 5. sınıf öğrencisi) odasında, hep beraber kahvaltıda yaparken, Metin'in ve diğer arkadaşların sütleri bitti. Ben süttan fazlaca almıştım. Benden istediler, hiç birisine vermedim. Reisimiz Metin, şakayla karışık, bana süt vermem için yalvarınca; ben de Reise şakayla karışık: "Senin yalvarmalarına dayanmam Reis!" deyip, sadece Metin'e bir bardak süt verdim. Ben orta boy bir çaydanlığı mutfaktan alarak içine süt doldurmuştum. Kahvaltıda sonra, Metin ve iki arkadaş, 7 numaralı odada, Cuma namazına kadar yatmaya hazırlandılar. Metin bana ve Bahattin'e: "İpekçi Petrol'ün sahibi, bana para vereceğine dair söz vermişti. Gidip ondan isteyin. Namazdan sonra da, Yakup'tan bir şeyler alır, akşama da yola çıkarız" dedi. Biz ikimiz İpekçi'ye gittik. Biraz onunla görüştük ve bize o zamanın parasıyla 2.000 (iki bin) tl. verdi, geri geldik. Başka odalarda yer olmasına rağmen, Metin'i kaldırıp: "İpekçi, ben Metin falan tanımıyorum, para mara veremem dedi" diye bir şaka yaptık. Metin bizim ciddi konuştuğumuzu zannetti ve: "Ben onunla hesaplaşırm. Bana hem söz verdi, hem de size para yok diyor" dedi. Biz Metin'in kalktığı yere yattık. Bir iki saat sonra, Metin başucumuza dikilip: "Kalkın Cuma namazına gidelim. Aslında Cuma kılmak caiz değilmiş; Ahmet Selami'nin ictihadı üzerine isterseniz kılmayalım" dedi. Biz uyandık, Metin ile beraber abdest aldık, cami avlusuna çıktık. Cami avlusunda tip tip insanlar dolaşıyordu. Metin: "Bu itler bir şeyler yapacaklar" deyip, yurda geri gittik. Bir iki arkadaşla durum değerlendirmesi yaptık ve tekrar avluya çıktık. Ben Metin'e "Namaza girmeyelim bir şeyler bulalım öyle girelim" dedim. Metin: "Bizim arkadaşlar yok, diğerlerinden de bir şey çıkmaz. En iyisi namazı bari kılalım" dedi. Tam o sırada Ülkücüler kalabalık bir şekilde ve önlerinde Ali Bilir (Metin'in katillerinden biri), arkasında 25-30 kişi ile avluya geldi. Metin de o sırada, caminin merdivenlerine doğru yönelmişti. Metin, merdivenlerden çıkarken Ali Bilir de, çıkmaya başladı. Ben uzaktan selamlaştıklarını duydum, ama hangisi selam verdi diğeri aldı, onu tam olarak işitemedim. Böylece camiye girdiler. Biz Avluda, Mehmet Kınacı ve Mithat Öztürk (Ulu Büyük Reis) ile beraber kaldık. Mithat veya Mehmet Kınacı (Tam hatırlayamıyorum birisi): "Gidip Polise haber vermek lâzım" deyince ben: "Polis gelse bunlara yardım eder, hiç haber verme, kendimiz bir şeyler yapmalıyız" dedim. Mithat bizi dinlemedi ve "Ben gidiyorum. Siz ister gelin ister gelmeyin" dedi ve yanımızdan ayrıldı. Tam o sırada, benim yanıma, o zaman İstanbul İmam Hatip Lisesi orta bölümü 1 yada 2. sınıfında okuyan Şakir Börekçi ismindeki çocuk geldi ve: "Mehmet Ali ağabey, Küçük Hacılar'ın (Çay Ocağı) orada, Pala ve iki arkadaşı kıstırdılar, çatışma çıktı" dedi. Ben: "Sen buralarda dolaşma ortalık iyi değil. Buralardan uzaklaş" dedim.

Çocuk oradan ayrıldı. Biz biraz orada oyalandık, bir süre sonra da, abdest alınan yere doğru yürüdüm. Tam o sırada, Pala geldi ve: "Abi bizi Küçük Hacılar'ın orada kıstırdılar. Allah'tan yarımızda emanet vardı. Yoksa şimdi postu deldirmiştik" dedi. Pala, abdest alırken, ben de orada volta atmaya başladım. Yerler 5-10 cm. karla kaplıydı ve hava soğuktu. Ellerim kabanım cebinde, volta atıyorum. Bu esnada bir iki defa, hiç tanımadığım birisi ile, omuzlarımızla birbirimize vurduk. Bu omuzlaştığımız kimserin, daha sonra Metin'e, Ali Bilir ile birlikte ateş eden kimse olacağını, nereden bilirdim. Şakir bir ara yine gelip: "Abi şunlar, (Büyük çınar ağacını göstererek) ağacın arkasındakiler, seni göstererek "Buna dikkat edin iki tane tabancası var" diye konuşuyorlardı. Şakir omuzlaştığım kimseyi işaret ediyordu. Şakir'e: "Aslanım, ben sana buralarda dolaşma, vurulabilirsin demedim mi?, Halâ buralarda niye dolaşıyorsun? Çabuk buralardan uzaklaş" dedim. Pala abdestini bitirdiğinde, yanıma geldi. Omuzlaştığımız şahıs da bu arada yanımızdan geçti. Pala ile camiye girerken bana: "Bizlere ateşedenlerden birisi de buydu" dedi. Beraber camiye girdik, camide hutbe okunuyordu. Biz girişte sol üst kata çıktık, orada cumayı kıldık. Farzdan sonra sadece 4 rekat Zühr-u Ahir kılıp çıktım. Kapıdan çıktığımda, Metin avlunun ortasında ve ileriye doğru gidiyordu. Tam o sırada aklımdan (Bizim her hangi bir gurubla böyle çatışma ortamları olduğundaki bir taktiğimiz; bir arkadaşı ortaya salar diğerleri uygun yerlere geçer ve Metin'in en müsait gördüğü anda, önceden aramızda kararlaştırdığımız parola sözcüğü bağırması ile saldırıya geçerdik) Metin böyle bir taktik güdüyor herhalde, halbuki hiç birimizde bir şey yoktu. Bu alçaklar, korkularından silahları çekip ateş ederler vururlar. Gidip Metin ile beraber çıkış kapısından çıkıp gidelim" diye geçirdim. Metin'e doğru yürümeye başladım. Ben avlunun sağ tarafından yürüyordum. Metin avluyu çevreleyen duvarın dibine kadar gidip, geriye dönüp bize doğru yürüyordu. Benim yaklaşık 5-6 m. sol arka tarafımdan, avluda bulunan çimenlikli mahallin, 2-3 m kadar kenarından Metin'e doğru; Ali Bilir ve benim namazdan önce omuzlaştığım, Pala'lara Küçük Hacılar'ın yakınında ateş eden kimse yanında, Metin'e doğru yürüyorlardı. Ali Bilir bu esnada kısa aralıklarla Metin'e "Metin durl " diye üç defa bağırdı. Üçüncü bağırmasının akabinde, iki eli de parkasının cebinde olan Metin; sağ elini cebinden çıkararak, boş bir şekilde öne doğru uzatarak "Gelin konuşalım" dedi. Metin sözünü bitirir bitirmez, Ali Bilir ve yanındaki şahıs, tabancalarını çekerek, ateş etmeye başladılar. Ben, tam o anda, caminin duvarına yakın olan iki büyük çınar ağacının arasına gelmişim. Metin, ben ve Ali Bilir ile, sanki üçgenin köşelerini oluşturmuşuk. Bu üçgenin köşelerinin birbirine uzaklığı, 8-10 m. ancak vardı. Ben olduğum yerde donup kaldım. Tam bu sırada; Vakıflar Yurdu Karadeniz Blok kısmının yanından, dışarıya açılan ana kapıların olduğu bölgeden, yirmi yirmibeş kişilik ülkücü gurubunun, Allahü Ekber diyerek, tekbir ve silah seslerini duyuyordum. Benim arkamda bulunan iki çınar ağacının arkasından iki kişi çıkıp bana: "Mehmet Ali, kaldır ellerini" diye bir ses duydum. İki elim cebimde arkama döndüm. Ben arkama dönerken, Metin'in ileriye uzattığı sağ elini yüzüne doğru geriye çektiğini ve sağ veya sol iyice hatırlamıyorum bacağının birisinin hafif büküldüğünü gördüm. Arkama döndüğümde, İhsan Barutçu ve yanında birisi; ikisinin ellerinde, bana doğrultulmuş tabanca vardı. Bir sene kadar önce Vefa Lisesi'nde okuyan öğrencilerimizi okula emniyetli bir şekilde götürüp getiriyorduk. Bizim öğrencilerimiz, bu şekilde okula devam edebiliyorlardı. Ülkücü Görüş'ten olanların tamamı kayıtlarını okuldan almışlardı. Sadece İhsan Barutçu ismindeki ülkücü: "Ben Akıncıyım" diyerek okula devam ediyorken bir iki defa, okuldaki sol görüşlü öğrenciler tarafından sıkıştırılıp "Sen ülkücüsün" diyerek dövülmüştü. Bir müddet sonra da koruyucu kimsesi olmadığı için, okuldan kaydını sildirmişti. Bizim arkadaşlarımıza, solcuların gücü yetmediği için, okullarına devam edebiliyorlardı. İhsan Barutçu ve yanındaki şahıs, ellerinde birinin toplu, diğerinin de öndörtü tabir edilen, birer tabanca vardı. Ben arkamı döndüğümde: "Daha dün bizim koruyuculuğumuzda okuluna gidiyordun, bu gün bizim semtimizde bize silah çekiyorsun" dedim. İhsan: "Fatih artık sizin değil, Fatih bundan sonra bizim olacak. Fazla konuşma kaldır ellerini" dedi. Ben: "Aslanım bende bir şey yok" dedim. O sırada silah sesleri devam ediyordu. İhsan bana yaklaştı. İki elimi ceplerimden çıkarıp, üzerimi aradı. Bende bir

şey olmadığını tesbit etti. İkisi birer birer koluma girerek, caminin duvarının dibinden, kible tarafındaki avlu ana çıkış kapısına doğru, iki üç adım atmıştık. Tam o sırada arka tarafımızdan, Çarşamba tarafından polislerin: "Kanun namına teslim olun silahlarınızı atın" seslerini duyduk. Üçümüz birden gayri ihtiyari olarak, geriye döndük. Polisler, caminin arka tarafından kalabalık bir şekilde bizlere doğru (avlunun ön tarafına doğru) koşuyorlar bir taraftan da ateş ediyorlardı. İkisi de beni bırakıp, kible tarafındaki çıkış kapısına doğru koşarak, kaçmaya başladılar. Ben, polislerin kurşunlarına hedef olmamak için, kendimi yere attım. Cami duvarının dibinden sürünerek, abdest alınan çeşmelerin yanına kadar geldim. Tam o sırada, caminin çıkış kapısının önündeki kalabalıktan bir ses: "Metiin..! Metiin..!" diye. Dursun Özcan bağırıyordu. Benim o anda aklım başıma geldi, çömeldiğim yerden, geriye dönüp baktım. Metin upuzun yerde yatıyor, yanında bir polis çömelmiş vaziyette, ileriye doğru kaçanların arkasından ateş ediyordu. Metin'e doğru koşmaya başladım.

Ben yanına varana kadar, polis kaçanların peşine düşmek için koşmaya başladı. Metin'in yanına ilk ben vardım. Başından akan kanlar, karları kıpkırmızı yapmıştı. Upuzun yatıyordu. Başını kaldırdım, yüzündeki kanları silmeye başladım. O sırada bir kaç arkadaş geldi. Ben bağırdım: "Biniz taksi çağırın!" Metin'i her bizim kollarından ve ayaklarından, 4 kişi yerden kaldırıp, çıkış kapısına doğru götürmeye başladık. Metin çok ağır olduğu için, götürmekte zorlanıyorduk. Zor taşıyorduk. Ben yaraları daha ağırlaşmasın diye, "Durun sırtıma alayım" dedim ve sırtıma aldım. Avlu çıkış kapısına, bir Murat taksi getirmişler. Metin'i arka koltuğa oturttum. Taksiciye hemen hangi hastahane olursa olsun, birne çek dedim. Hemen Metin'in yüzündeki kanları bir daha sildim. Alnının sağ tarafında, bir kurşun yarasından başka, başında yara yoktu. Kazağını belinden üst tarafa doğru sıyırdım. Kanları sildim. Burada herhangi bir yara bulamadım. Başından tutarak, vücuduyla beraber kendisini hafif öne doğru eğdim. Sırtını sıyırarak, arkasına da baktım. Kuyruk sokumuna yakını bir yerde, bir kurşun yarası daha tesbit ettim. Sağ elinden nabzını dinledim. Bir şey hissedemedim. Sonra kalbini dinlemek için kazağını sıyırdım. Kulağıma kalbinin olduğu bölgeye dayayıp dinledim. Kalbi de atmıyordu. Metin'in yanında bulunan diğer arkadaş: "Yahu ben bir şey duymuyorum. Acaba heyecandan mı duymuyorum? Bir de sen dinlesene" dedim. O arkadaş da dinledi, bir şey hissetmediğini söyledi. Taksi, Çapa ilk yardıma geldi. Ben hemen inip, Metin'i sırtladım. Masaya yatırdım. O arada bir polis gelip: "Bu olay nerede oldu? Nasıl oldu gibi?" gibi sorular sormaya başladı. Ben: "Arkadaşımızı vurdular, git başımdan" deyip, polisi itekleyerek dışarıya çıkardım. Doktor göğsüne bastırıyor ve bir taraftan da kulaklıkla kalbini dinliyordu. Ben de ameliyata hazırlamak gayesiyle, pantolonunu çıkarmak için uğraşıyordum. O anda Metin'in ilk yaralandığı sırada, ameliyat sırasındaki yaşadığı olayı ve daha sonra anlattıkları aklıma gelmişti. Onun için pantolonunu çıkarmaya çalışıyordum. Metin ilk 1977 yılında komünistlerin tuzağına düşüpte yaralandığı sırada, hastahaneye gidip ameliyata alacaklarında, doktorlar pantolonunu makasla keserek, ameliyata hazırlamak isterler. Doktorların makasla pantolonlarını kesmelerine müsaade etmiyor. Ameliyat yatağından kalkıyor. Yaralı olduğu halde, pantolonunu kendisi çıkarıp, tekrar yatağa uzanıyor ve doktorlara: "Başka pantolonum yok da..." diyor. Ben bunları düşünerek, pantolonunu çıkarmaya çalışırken, iki doktor daha geldi. Onlar da Metin'in göğsüne bastırıp, kalbini dinliyorlardı. Sonunda hepsi "Ekst" dediler ve benim odadan dışarı çıkmamı istediler. Ben çıkmayınca bana "Ölmüş kardeşim, dışarı çık" diye ısrar ettiler. Ben odadan, kendimi bilmez bir vaziyette, çıktım. Duvarı yumruklamaya başlamışım. Bu arada arkadaşlarımdan birisi yanıma gelip, beni teselliye çalıştı. Ben'i hastahane'den dışarıya çıkardı. O arada polis yine geldi ve bir şeyler sormak istedi. Polisi tersleyip, birşey söylemeden dışarıya çıktık. Oralarda öylesine dolaşıyorduk. Hastahane geniş çıkış kapısının yanına gelmişiz. Oradaki görevli kulubesi kalabalık. İçerden: "Metinim!.. Metinim!..." diye feryad eden Yakup Kaldırım'ı, Metin Yüksel'in Babası Muhterem Hoca'mız Sadreddin Yüksel, teselli etmeye çalışıyordu. Ben bu manzaraya dayanamadım oradan ayrıldım. Yanımda bir arkadaşla oralarda dolaşırken, bir ekip arabası yanıma yanaştı. İkimizi,

paldır küldür, ekip otosuna attılar. Ekip otosunun ön tarafında ki polis (sonradan ekip şefi olduğunu öğrendik) elindeki telsizden: "Amirim, malum şahsı Çapa Hastahanesi'nde aldık. Sizin yanınıza geliyoruz" diye anons ediyordu. Ben ön tarafa uzanarak, polisin elindeki telsizi kaptım yere doğru attım ve: "Sen ne diyorsun bel.. Bizim arkadaşımızı vurdular, sense bizi yakalıyorsun" diye bağırınca; arkamda bulunan polislerden biri, sağ boşluğuma, kuvvetli bir darbeyle, beni yerime oturttu. Fatih Emniyet Amirliği'nin önüne geldik. Ekip otosundan inerken, olaya müdahale eden ekibin şefi, beni görünce "Bu adam değil. Benim vurduğumun üzerinde başka giysiler vardı" dedi. Orun anlattığından, sokak arasında kaçarken yaralandığı şahsın, İhsan Barutçu olduğunu zannettim. Bunu ekip şefine de söyledim. Burada bizim olaydan dolayı şahitliğimize başvurup, olayla ilgili olarak ta ifadelerimizi aldılar. Yedi kişi ifade verdik.

Günlük olarak yayınlanan 23 Şubat 1997 tarihli SELAM gazetesinde, Şehidlerin Ardından köşesinde yayınlanan yazı:

Bir Fotoğrafın Öyküsü

METİN YÜKSEL, ülkemizin yetiştirdiği, ender müslümanlardan birisiydi. O'nu ilk kez Milli Türk Talebe Birliği'nin Genel Merkezi, İstanbul'un Cağaloğlu semtindeki binasında görmüştüm. Bu görüşmemizden bir kaç ay sonra da, Fatih Akıncılar Demeği'nde beraber çalışmaya başladık. 1976 yılında başlayan bu beraberliğimiz, şehadetine kadar cismen devam etti. Ruhen de, inşaallah ahirette devam ettirmesini yüce rabbimden sürekli niyaz etmekteyim.

Metin Yüksel'i kelimelerle anlatmaya çalışmak, bana göre tam anlamıyla mümkün değildir. O'nunla cismen beraber olanların bile, O'nu bütün yönleriyle anlayabildiklerini zannetmiyorum. O, çok farklı bir kişiliğe ve haleti ruhiyeye sahipti. Bir bakarsınız çok mazlum, boynu bükük, karşısındakinin önünde ezilip büzülen birisi olarak görürsünüz. Aynı anda bir başka kişiye de, olabildiğince azametli, heybetli, başı dik, pervasız, sözünü esirgemeyen kişi oluverirdi. Tıpkı Yüce Rabbimizin Fetih suresinin son ayetinde buyurduğu gibi: "Kendi aralarında olabildiğince merhametli, kafirlere karşı da oldukça şiddetli ..." olabilen bir kişilik sergilerdi.

Acı tatlı bir çok hatıramız oldu. Tanıştığımızdan, şehadetine kadar, yaklaşık 2.5 yıllık beraberliğimizde, toplam olarak, 6 ay ancak ayrı olmuşuzdur. İki yıllık sürede gece gündüz beraber olmuştuk. Bu günlerden bir fotoğrafın öyküsünü, sizlerle, METİN'imizin şehadet yıldönümünde, yad etmek istedim. Siz okuyucularımdan Metin'imiz ve diğer şehidlerimizle olan hatıralarınızı bize yazarsanız, okuyucularımızla paylaşmayı arzuluyoruz.

Gördüğünüz bu fotoğraf, miting öncesinde çekilmişti. Aldığımız hatıra tesbihleri eline alan Burhan Kılıç, bir tanesini benim diğerini de Metin'in boynuna takıp; sanki bizleri idam ediyormuş, gibi poz vermiştik.

1978 yılı Fetih Mitingi Konya'da yapılacaktı. Biz Fatih Akıncılar Demeği olarak, İstanbul Konvoyu'ndan 1 otobüsle geldik. Yürüyüş sırasında, bizim gurub, gene en son sırada yürüyordu. Miting bitip de kalabalık dağılırken, bizim gurup marşlar söyleyerek, Alaaddin Tepesi yakınlarına gelince, polis tarafından durdurulduk. Polis bizim dağılmanızı istiyordu. Biz itiraz ettik. Mevlana Türbesi'nin yanındaki Selimiye Camii'ne kadar yürüyeceğimizi ve orada ikinci namazı kılacağımızı söyledik. Yola devam edeceğimizi, ısrar edince, polis bizi dağıtmak için saldırdı. Arbede çıktı, bizim arkamızda çok kalabalık birikti. Arkamızdaki kalabalığı Zafer istikametine yönlendirdiler. Biz polisten sıyrılıp, Mevlana Türbesi istikametindeki yola girdik. Emniyet Müdürlüğü binasının önüne geldiğimizde, önümüz yine polis tarafından kesildi. Buradaki arbede, daha kısa sürdü. Polis barikatını aşp, Mevlana Türbesi'ne doğru yürüdük. Türbenin yakınlarına geldiğimizde, arka tarafımızdan, uzaktan; Milli Selamet Partisi idarecileri, Necmettin Erbakan, milletvekilleri ile beraber kolkola girmişler ve arkalarında bir kalabalıkla geliyordu. Kalabalık tam Emniyet Müdürlüğü yanına geldiğinde, polisler yine saldırdılar. Polisler, parlamenterlere saldırmayıp,

hemen arkalarındaki halka hucum etmişlerdi. Parlemlenterlerden bir kısmı, olaya müdahale etmek istedi. Polisin onları da copladiğini gördük. Metin ve arkadaşlarla hepimiz, Emniyet Müdürlüğü'nün karşısındaki, Vakıflara ait binanın önünden, polislere taşlar atıyorduk. Buradaki olaylar da, fazla sürmedi. Erbakan ve yanındaki parlemlenterler, türberin yanındaki camiye girdiklerinde, meydan tamamen halk ile dolmuştu. Bu arada Emniyet Müdürlüğü tarafındaki caddenin başı, önde jandarma arkada polis birlikleri tarafından kesilmişti. Namaz kılınıp, kalabalık dağılmaya başladı. Kalabalığın bir kısmı henüz dağılmıştı. Tam bu sırada, jandarma ve polis ateş etmeye başladı. Caminin önündeki çimenlikte bulunanlara doğru, polis ve jandarma rastgele ateş ediyordu. Bizim gurup, polis ve jandarmanın yan tarafındaydık. Orada bulunan bakkalların önündeki şişeleri biz de rastgele, polislere atmaya başladık. Şişeler bitince, arka taraftan dolanarak, vakıflara ait binanın önüne geldik. Bize ait olan otobüs de, bu arada oraya gelmişti. Bizim arkadaşlar, hemen binip oradan Metin ile beraber uzaklaştılar. Ben İstanbul'a dönmeyip memleketim olan Bozkır Kazası'nın Kuşça Köyü'ne gidecektim. O akşam Konya'da bir akrabamın evinde kaldım. Televizyonda mitingde olaylar çıktığını ve yaralılar olduğunu söyledi, fakat ölüm haberini vermemişlerdi. Ben ertesi sabah, otobüsle köye gittim. Metin, otobüs Ankara'ya ulaştığında; bir kişinin şehid olduğunu öğrenince, otobüsten iner. Arkadaşları yola devam ettirir. Ankara'dan Konya'ya gelir. Şehid olan HASAN SÜREL'in cenaze namazına katılır. Cenazeyi memleketine yollarlar. Bu cenaze namazını kılarken, Metin'in fotoğraflı, o günkü MİLLÎ GAZETE ve diğer bazı gazetelerde çıkmıştı. 23 Şubat 1998 tarihli Haftalık Selam Gazetesi'nde yayınlanan Şehidlerin Yolu köşesinde yayınlanan yazı:

KÖLTÜĞÜN CAZİBESİNDE KAYBOLMAK

İslami mücadele içerisinde yer alanları bekleyen en önemli tehlikelerden birisi de, makam ve mevki cazibesidir. Öğrencilik yıllarında, gençliğin de verdiği heyecanla, ileride gelinecek makamlarda büyük hizmet hayalleri düşünür. Kendilerinden önce bu makamlara ulaşanların düştükleri hataları tesbit ederler ve bu hatalara, kesinlikle kendilerinin düşmeyeceklerini atıp tutarlar; tıpkı şu anda bu makamlarda bulunanların, öğrencilik yıllarında yaptıkları gibi. İnsanoğlu hep böyledir. Başkalarının düştüğü hatayı çok iyi tesbit eder. Fakat kendisinin bu mevkiye geldiğinde, hep daha yukarıdaki makama ulaşip, büyük hizmetler yapacağı hayalini taşır. Bulunduğu mevkide, kimseye ciddi bir faydası dokunmaz. Sadece kendisine iyi bir mevki ve para sağlar. Kendisini bu hususta ikaz edenlere de cevabı hazırdr: "Bizim gibi insanlar yüksek mevkilere gelene kadar, kendisini muhafaza etmeli bu makamlara ulaşmalıdır. Yüksek makamlara ulaşınca, büyük hizmetler bizi beklemektedir. İşte o zaman sizlere, devamıza büyük hizmetler yapacağız."

Gerçek dava insanları ise, bulundukları her mevkide, güçleri ve imkânları nisbetinde, insanlara ve davalara hizmeti esas almaktadırlar. Bulunduğu mevkide kendisini gizleyerek, daha yüksek mevkide hizmeti gaye edenler, hiç bir zaman hizmet edecek mevki bulamayacaklardır. Çünkü yükselmenin, daha üst makama ulaşmanın, sonu bir türlü gelmeyecektir.

Şehidler, bizlere güzel misalleri miras bırakmışlardır. Eğer şehidlerin hayatını iyi inceleyebilirsek, her şehidin bu manada bir yönünün temayüz ettiğini görebiliriz. Şehid Metin Yüksel, bize bir çok noktada güzel misaller bırakarak, rabbine kendisini arzetti. Metin'imizin bu güzelliğlerinden bazıları: Cesaret, fedakârlık, sevgi, kardeşlik, makam ve költüğe önem vermemek, inandığı doğruları pervasız bir şekilde savunmak vb.

1978 yılı, Ekim-Kasım ayları dönemlerinde Ankara'dayız. O zamanki Demetevler Millî Görüş Kültür Sarayı'nda, Millî Selamet Partisi İl Başkanları toplantısı için, konferans salonunu hazırladık. Salonun hazır olup olmadığı noktasında, Hasan Aksay Bey denetlemeye gelmişti. Hasan Aksay Bey kontrol ederken, bir ara Metin "Hocam költükler o kadar rahat ki, sizler karşıda konuşurken, sizleri dinleyenler, rahatlıktan

uyuyorlar. Sizler de boşu boşuna konuşuyorsunuz. Bu koltukların hepsinin ortasına birer çivi çakalım da oturanlar uyumasınlar, sizleri dinlesinler" demişti.

Metin Yüksel inandığı idealler uğrunda, her türlü mücadeleyi vermişti. O'nu yakından tanıyanlar bunu çok iyi bilirler. Bulunduğu bölge halkının geneli muhtazaf insanlardı. Bu muhtazaf insanlar için neler yapabilirim diye, kendisinde sorumluluk hissediyordu. Bu zavallı halkın derdiyle dertlenmek istiyordu. Halkın sağlık yönünden çok zorda olduğunu tesbit eder. Bölge halkının sağlık ihtiyaçlarını bir nebze olsun gidermek için, Fatih Akıncılar Dispanseri'nin alt yapısını oluşturmak gayesiyle; haftada iki gün ücretsiz olarak, çocukları muayene etmek için bir birim oluşturduk. Derneğin binasının bir bölümünü, muayenehane olarak düzenledik. Bezmi Alem Vakıf Guraba Hastahanesi Baş Hekimi Dr. Mazhar Özmen Bey'le konuştuk.

Kendisi hastahane doktorlarından görevli gönderme hususunda yardımcı olacağına söz verdi. Salı ve perşembe günleri ücretsiz çocuk muayenelerine başladık. Bir kaç hafta sonra, sıraya girip çocuklarını muayene ettirenlerin sayısı 25'i bulmuştu. Doktorların tavsiyesiyle de bazı ilaçları eczahanelerden ücretsiz olarak alıp, hasta sahiplerine veriyorduk.

Metin hayatını kendi ifadesiyle "Çin'in veya dünyanın herhangi bir yerinde, Müslümanın ayağına batan bir dikenin acısını, bütün dünya müslümanları paylaşması lazımdır. Bu inanç birliği içerisinde, aynı Kitabın Buyruğu altında hareket etmek ve aynı nizamın yaşandığı ülkelerde, ALNİMİZİ ISLAK TOPRAKLARA KOYMAK İÇİN

BEKLİYORUZ Türkiyeli Müslümanlar olarak ." düşüncesiyle tanzim ediyordu. Hayatını

bu idealler uğrunda feda etti. Yüce Rabbimizden bizleri de O'nun idealleri uğrunda mücadeleciler müslümanlardan kılıp, cennette bizleri birlikte haşretmesini niyaz ediyorum.

02 Mart 1998 tarihli Haftalık Selam Gazetesi'nde yayınlanan yazı:

insanca yaşamak isteyen ve yaşatmak isteyenler.

"Mü'minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiç bir değişime ile (sözlerini) değiştirmediler" Ahzab Suresi 23

En tabii hakları elinden alınmış, halkının inançlarıyla alay eden yöneticilerin, köşe başlarını tuttukları toplumlarda; bütün bunları değiştirmeye azmeden, kararlı insanlar tüm tarih boyunca olduğu gibi, günümüzde de çıkmıştır, çıkacaktır da.

Bütün dünyada, son 20 yıldır insanlar dine yönelmektedir. Özellikle 1980'li yılların başlarında, Komünist Bloktaki gelişme gösteren olaylar sonrasında, bu daha bariz görülmektedir. Dünyanın bütün ülkeleri, bu dine yönelişten etkilenmektedir. Bu etkilenişin sosyal ve siyasal tesirleri, özellikle son 5 yıldır, bariz bir şekilde hissedilmektedir.

Dine karşı hoşgörüsüzlüğün, tahammülsüzlüğün, dine ve tüm dinî değerlere karşı savaşmayı, hertürlü dinî sembolü ortadan kaldırmayı, kendisine durumdan vazife çıkarmayı (!) en önemli vazife sayan komünizm bile; toplumların son dönemlerdeki dine yönelişine teslim bayrağını çekmiştir. Sosyalist ve Komünist Blok'un, günümüzdeki en büyük kalıntılarından birisi olan Küba da, bundan nasibini aldı. Kapitalist Blok'un yegane temsilcisi olan ABD'nin burnunun dibindeki, sözde emperyalizme karşı ve fakat kendi halkının bir çok insanî değerlerine sırtını dönmüş olan Fidel Kastro'nun Küba'sı da, bu dalga karşısında daha fazla direnemeyip geçtiğimiz günlerde teslim bayrağını çekti. Ve Katolik Dünyası'nın Lideri Papa'nın, ülkesini ziyaretine izin vermek zorunda kaldı. Dine karşı savaşmayı, kendilerine durumdan vazife çıkarma olarak görenler de bir gün, bu hakikat karşısında diz çökeceklerdir. Ve o günler pek uzak değildir.

Dünya Muhtazafaları'nın, zalimlerle olan mücadelesinde, tağuti şahıslık rejimini yerle bir ederek "Biz de istiyorduk ki o yerde muhtazafalara lütfedelim, onları önderler yapalım, onları (ötekilerin mülküne) mirasçı kılalım" ayetini ve Allah'ın yüce dini İslam'ı, İran coğrafyasına hakim kılan, aziz İmam Humeyni (ra), yıllarca önce Gorbaçov'a gönderdiği mektubda, bu gibi gelişmelere işaret etmişti. Bütün bu gelişmeler, Rahmetli İmam Humeyni'nin (ra); ne kadar ferasetli, ne kadar ileri görüşlü bir kimse olduğunu bariz bir şekilde göstermektedir.

Aziz İmam'ın Paris'te olduğu yıllardı. Türkiye'de hemen hemen hiç kimse, bir tek kimse dahi, İmam'ın mesajını anlayamadığı günlerdi. Belki bir kişi veya gerçekte bir kişi hariç, Metin Yüksel...

Evet Türkiye coğrafyasında, bana göre bir kişi, Aziz İmam'ın evrensel, cihanşumûl mesajını kavrayabilmişti, O da Metin Yüksel... Evet o günlerde de ümmet kavramını fahmetmiş, İslam'ın evrenselliğini yakalamış nice müslüman vardı ülkemiz insanları arasında. Ve fakat Aziz İmam Humeyni'nin (ra), uluslararası istikbara karşı yiğitçe, tavizsizce verdiği mücadelelerin mesajını, yaşadığımız ülkede bir tek Metin Yüksel kavrayabilmişti. Evet, Metin Yüksel aldığı mesajı yiğitçe bu coğrafyada dillendirmeye başladı. Karşısına çıkan tüm engellere rağmen. Evrensel istikbarın temsilcilerinin karşı çıkışları, Metin'e daha bir şevk veriyordu. Metin, uşakların kendisini engellemelerinden adeta bileniyordu.

Fakat Metin'i durdurmak ne mümkün. Bakarsınız bir gün Sivas'ta mitingte, ertesi günü İzmir'de salon toplantısında, bir sonraki gece yarısı Konya cadde ve sokaklarında yazı yazmakta, hafta sonunda ise tıklandığı İstanbul Sirkeci'deki Mütferrika'da gözaltındaki mustazaflara, mesajı iletmekle meşguldür.

İşte Metin'in ifadeleriyle, mesajın özeti :

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

İran'ın Müslüman Halkına !

Kendilerini ve ülkelerini bütün bedbahtlardan, doğrudan doğruya Şah'ın ve O'nun Müşrik rejimini mesul tutmaktadır. Ve zafere kavuşuncaya kadar, hürriyetlerini elde edinceye kadar direnişlerini devam ettireceklerdir ve halkımız şunu bilmelidir ki, dünyada hiç bir hürriyetsever hürriyetini kolayca elde edememiştir.

İslam'ın büyük peygamberi, dayanılmayan acılara ve zaferlere karşı, ömrünün sonuna kadar savaşmakla geçirmiştir. HAKK ve İSLAM'I MÜDÜFAA ETMEK EN BÜYÜK İBADETLERDENDİR. Ben bu vesile ile İran ulusuna sesleniyorum : İran Ulusu ve Ordu Mensupları bilmelidirler ki, Şah'ın onlara yüklediği cinayetler ve katliamlar onlar için, kötü bir isim yapmaktan öteye, kendilerine zillet kazandırmaktan başka bir şey yapmayacaktır.

İran Ulusu, Emniyet kuvvetleri ve jandarma subayları: Sizler ne zamana kadar cebren, kendi rızanız dışında, bir gurup şuursuz ve zalim kumandanlardan emir alarak, kardeş kıyımına devam edeceksiniz? Cevap verin ... Sizler kimi korumak için, bu işleri yapıyorsunuz? Kimi korumak için? İslam'a sizin hürriyet ve namusunuzla saldıran birisine mi? Yoksa sizi dünyaya bol maaş karşılığında, her türlü iğrenç cinayetleri yapabilecek emir kulunu tanıttığı için mi? Siz kendi elinizle veya kendilerine itaat ettiğiniz komutanlarınızın emriyle, katliamlar yapabilecek kimseler olarak kalabilmek için mi? Acaba yaptıklarınız, insanlıktan başka bir şeyler mi? Hiç bu hususu düşündünüz mü? Sizler, biz emir emir kuluuz mantığıyla, kendi din kardeşlerinizi kurşuna diziyorsunuz ve bilmez misiniz, bu işte, en azından Şah'la birlikte mes'ulsünüz. ZALİMLERE YARDIM EDEN, ZALİMLERDENDİR. Allah'ın hükmü icabınca, zalimlerin emirlerine itaat etmemeli ve onlara isyan etmelisiniz. Onlara isyan edin ve kendi kardeşlerinizi öldürmekle, dünya ve ahiret cehennemini satın almayın.

Evlât acısıyla ağlayan, anne ve babaların sesini duyun ve bilin ki, bunlar sizin annelerinizdir. Acaba sıktığınız her kurşun, büyük bir aileyi nasıl bir acıya ve kedere boğduğunu düşünebiliyor musunuz?

Evet, şimdiye kadar bu gibi amellere dıkar olmuş olursanız, vakit geçirmeden, tevbe edin. Ve hakkın ordularının saflarına katılın.

Ey İran Ulusu'nun Müslüman ve hür mensupları: İslam'a ve Müslümanlara karşı borcunuzu ödeyin ve kendinizi daha fazla zillate lâyık görmeyin. Askerler küfür rejimlerine karşı isyan edin.

Çölde susuz, nasıl yürürse suya, öylesine bir akış bizimki inatçı, ınatçı, kararlı.

İster bozkır olsun, isterse yemyeşil vadi,

Senin vatanın benim vatanım, özüm.
Sen oradan kıracaksın zincirleri, ben buradan
Bir gün mutlaka kavuşacak ellerimiz.
Her şey aydınlığa çıkmak için, her şey 'Mutlak Bir' için,
Her şey İslam için!

İnanan insanın, insan olma mücadelesinde, ön planda, yeryüzündeki bütün Siyonist, Marksist, Kapitalist düzenlere karşı hareket yapan ve Adil Nizam ölçülerinde İslam'ı hükümlerle kılmak isteyen, İran Halkı'yla, bir gün zincirler kırılacak ve kavuşacak ellerimiz diyoruz.

Tevhid inancına bağlı, İslam'ı zerre zerre yaşamak ve yaşatmak için mücadele veren Türkiye Müslümanları, İran Halkı'nın bu soylu mücadelesinde seyirci kalamayacaktır ve hiç bir Müslüman seyirci kalamayacaktır.

Çin'in veya dünyanın herhangi bir yerinde, Müslümanın ayağına batan bir dikenin acısını, bütün dünya Müslümanları paylaşması lazımdır.

Bu inanç birliği içerisinde, aynı Kitabın Buyruğu altında hareket etmek ve aynı nizamın yaşandığı ülkelerde alınımızı ıslak topraklara koymak için bekliyoruz, Türkiyeli Müslümanlar olarak.

Sen Eritre'desin çocuk, sen Moro'da

Sen yıllarca zulmedilensin Azerbaycan'da, Kırım'da

Kan denizinde boğulansın Ortadoğu'da

Mahzunsun Kıbrıs'ta İran'da

Çılgık içimde düğüm, çılgık gözümde yaş

Yitük bir manadır verdiğim savaş.

Bekle Çocuk! Uzaniyor namluya öpülesi eller

Geliyor! Can pahası, kan pahası

İnsanca yaşamak isteyen ve yaşatmak isteyenler.

Aynı inanç etrafında toplanmış, Tevhid akidesinin etrafında toplanmış, şehadet şerbeti içmek için, cennet köşkerlerinden birisine yerleşebilmek için mücadele veren, Allah rızası için, kardeşlik nizamının teessüsü için çalışan İran Müslümanları'nın, yanında olduğumuzu ve Türkiye'deki Müslümanlar olarak, İran'daki Önder İMAM HUMEYİNİ'yi selamlayacağımızı, fiili, kültürel her türlü maddi ve manevi yardımda bulunacağımıza söz veriyoruz.

23 Şubat 1998 akşamı Özel FM'de Mehmet Barazi'nin yönettiği, Yılmaz Yalçınar Ahmet Ercan Gerçek ve Mehmet Ali Tekin'in katıldığı program metni:

Mehmet Barazi: Öncelikle Yılmaz Ağabey sizden başlayalım. Metin Yüksel'i nasıl tanıdınız?

Yılmaz Yalçınar: Metin Yüksel'i en iyi tanıyan, benim de zindan arkadaşım olan Ömer Yorulmaz ve Mehmet Ali Tekin'dir. Rejimin mekteblerinde okuyan, birisi Tıp Fakültesi'nde diğeri İlahiyat Fakültesinde, bu iki kişiye reislik eden Metin Yüksel, mekteb medrese okumamıştı. Fakat üniversitede okuyanlara reislik ederdi. Zaten ikisi de O'na "Reis" diye hitabederlerdi. Dolayısıyla, ben onlarla birlikte tanıdım. O bir eylem adamıydı. O delikanlıyı evvelâ Mehmet Ali anlatmalı. Mehmet Ali anlattıktan sonra, herhalde benim de söyleyeceğim bazı şeyler olacaktır. Daha ziyade öyle düşünüyorum ki, Mehmet Ali'yle program başlamadan evvel de konuşuyorduk, o günün ortamını iyi bilmek gerekiyor. Aslında bunu anlatmakta zorluk çekmeyeceğimizi de tahmin ediyorum. Çünkü yaklaşık bir seneden beri süratle, ülke aynen 1978-79'ların o ortamına doğru sürükleniyor, getirilmek isteniyor. O zaman bir takım örgütler bu işi, yerine getirmeye çalışıyorlardı. Bu sefer bizzat rejimin kendisi ciddi bir çaba içerisinde. Dolayısıyla o, 12 Eylül ortamını anlatmakta fazla zorluk çekmeyeceğiz.

Mehmet Barazi: Birazdan zaten oraya geleceğim. Madem siz de önce Mehmet Ali Tekin anlatsın diyorsunuz, kendisinden Metin Yüksel'le tanışıklığı nereden başlıyor? Bağları nelerdir?

Mehmet Ali Tekin: Özellikle şu anda bizi dinleyen kardeşlerime ve tüm mü'minlere Allah'ın Selam ve Rahmeti üzerlerine olsun diyorum. Bu programı gerçekleştirmenizden dolayı, Özel FM yetkililerine ve özellikle size teşekkür ediyorum. Metin Yüksel'i, son nesil gençliğimiz, gerçekten çok az tanımakta; bu tanışıklığı da, bir türlü biz ihdas edemedik maalesef. Bunun vebali de bize düşmektedir. Ama bununla birlikte, bu hususta Metin Yüksel'i gençliğimizin tanımamasındaki müsebbibler olarak gazetelerimizi, radyolarımızı ve televizyonlarımızı görüyorum. Metin Yüksel'in yakın arkadaşları kadar, bu kuruluşlar da, bu işte sorumludurlar.

Yılmaz Ağabey'e katılıyorum, bence de Metin Yüksel'i iyi anlayabilmek veya anlatabilmek için, O'nun yaşadığı atmosferi biraz anlatmalı diye düşünüyorum. Yılmaz Ağabey ülke süratle, o döneme gidiyor dedi. Ülkemiz 1978-79'lu yıllardaki ortama götürülmek istenmektedir. Rejim bunu özellikle yapmak için, elinden gelen gayreti göstermekte. Ben bunu anlayabilmiş değilim. Rejim özellikle halkını, o dönemin ortamına çekmeye çalışıyor.

Mehmet Barazi: Çekmeye çalışıyor derken neyi kastediyorsunuz? Nasıl bir çekme bu? Yani halkı, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, bir takım kamplara mı bölmek istiyorlar? Bunu biraz açar mısınız? Yılmaz Ağabey önce sizden başlayalım.

Yılmaz Yalçın: Şimdi, elimin altında, rahmetlinin vefatı dolayısıyla, yine şimdi kendisi rahmetli olmuş Aydın Aliustaoğlu Ağabeyimiz'in teklifi üzerine "Kavmiyetçilik ve İslam" diye bir yarışma açmıştık da; Metin'in hatırası için bir kitap yayınlamıştık. Bu kitap şu ada elimin altında. Sizler konuşurken, bu kitaptan bir paragraf dikkatimi çekti. Şu sıralarda, aslında o şeyleri de yazmak istiyorum. Mustafa Ünal kardeşimiz o tarihte Yeni Devir'de, şu sıralar da, zannediyorum Zaman'da yazıyor. İnsanlar çok değişik yerlerden, değişik yerlere savruldular. O gün bir çetele çıkarmış, Mustafa Ünal. Çok ilginçtir, bu vesile ile bakın kimlerden bahsetmiş olacağız. Metin'in şehid düşmesine kadar 1978'in 29 Mayıs'ından başlayarak peş peşe şehidler vermişiz.

Hasan Sürel 29 Mayıs 1978 günü Konya'da şehid düştü. O'nu, o tarihte polis ikiye bölünmüştü. Pol-Der, Pol-Bir falan filan diye. Burdaki notlar içerisinde, Konya'da Pol-Der tarafından katedildiği; Celil Yıldırım arkasından Ankara'da komünistler tarafından. Hasan Kaya İstanbul'da yine komünistler tarafından. Senai Tan 27.7.78 de Elazığ'da, Salih Karavuzoğlu 28.8.1978 Mardin'de. Recai Ulutaş 16.9.1978 Gaziantep'de, Necati Çakıcı 18.8.1978 İstanbul'da, Zakai Uluçay 7.10.1978 günü Malatya'da, Adnan Çetin 4.10.1978 günü İstanbul'da, Mehmet Baydın 29.6.1978 de, İsmail Kendirci 11.7.1978 de ve Hanefi Çelikel 23.7.1978 de şehid düştüler. Allah hepsine rahmet eylesin. Arkasından da, Edirne'de Erdoğan Tuna vefat etmişti. Ve 23.2.1979 günü de Metinimizi kaybettik. Şimdi burda görüyorsunuz, saydığımız şehidlerimizin isimleri. Bu günün belediye başkanlarının isimleri değil. Koltuk sağmal sahibi, müessese sahibi, bilmem nerede hangi holdingin yönetim kurulu üyelerinin isimlerini saymadım. Allah davasına, Allah'ın davası yolunda, canlarını esirgemeyen ve genç yaşta bu dünyaya veda edip, rablerine şehid olarak kavuşmuş olan kardeşlerimizin adlarını saydım.

Kuşkusuz onlar şehid olup; aslında bu dünyada, bizim düşmüş olduğumuz zilletten, bir an evvel kurtulmuş oldular. Mertebelerin en büyüğüne eriştiler. Bunu şunun için söylüyorum. Metin ve diğer saymış olduğum Celiller, Salihler, Recailer, Zekiler, Adnanlar... Eğer bu gün yaşasalardı; acaba korkarım bizim gibi dünyanın malına, mülküne, zevkine, makamına, mevkiine, koltuğuna mı meclubiyet kesbeder? Ve daha berbat zilletlere mi katlanırlardı? Katlanmak zorunda mı kalırlardı? Ve bu mertebeden, Allah'ın katındaki en güzel mertebeden, uzak mı düşerlerdi diye düşünüyorum. Çünkü kendimizden görüyorum, çünkü o nesilden yanımızda şu anda Mehmet Ali'yi görüyorum. Benim kuşağım onlara, Mehmet Ali'lere biraz ağabey olur. Benim kuşağım zaten hepten cık çıktı. Benim kuşağım kayıptır. Mehmet Ali'lerin kuşağı da, bir nesil mücadele ettiler. Maalesef onların kuşağı da şimdi hep, parti parti meselelerine dolaştı.

Laf lafı açıyor. Belki ben sizin, tam istediğiniz şeylere giremiyorum. Geçenlerde, genç bir kardeşimizi televizyonda takip ediyordum. Şöyle ilginç bir tesbitte bulundu, beğendim. Bunu bir çok yerde duyuyordum fakat, bu kadar benimsendiğinin farkında değildim. Demekki bende sarsıcı tesir bıraktı. Diyordu ki "Seksen öncesinde talepler 'İslami Devlet' üzerineydi. Şimdi ise Demokrasi talep ediyoruz, biz artık ondan vazgeçtik." bunu; ileri düzeyde, ideolog demeyeyim ama, ehli fikir, kalem erbabı olan kardeşlerimizin bazılarının yazılarında da dikkatimi çekti. Artık İslami Devlet talebinden vazgeçmiş müslümanlar. Şimdi artık demokrasi falan talep ediyorlarmış. Demokratik bir takım hakların talebinin peşindelermiş. Seçmek seçilmek, bir takım koltuklara gelmek.

Zamanında gelmek, zamanında gitmek gibi taleplerin peşindelermiş. Veyl bizlere... Eğer biz bu taleplerle öteye gidecek olursak, hesabı veremeyiz.

Mehmet Barazi: Durum pek iyi değil mi diyorsunuz?

Yılmaz Yalçın: Hayır, dünyamız için belki iyi ama. Ötesi için..

Mehmet Barazi: Ödünç kavramlarla konuşuyoruz herhalde, ödünç kavramları kullanarak toplum karşısına çıkmış oluyoruz değilmi Yılmaz Ağabey? Siz konuyu buraya getirince, Enam Suresindeki bir ayet aklıma geldi: Ve keza like cealna liküllü nebiyyen adüvven şeyatıyn el-insi vel-cinni.... Allah-ü Teala buyuruyor: Ve böylece biz, her peygambere insanlardan ve şeytanlardan cinleri musallat kılmışızdır. Onlar bir takım tılsımlı kelimeleri birbirlerine fısıldarlar. Ayet-i Kerime aşağı yukarı bu manada. Yani demekki cinlerden olan şeytanlar tılsımlı kelimeleri...

Mehmet Ali Tekin: Yani şimdiki tılsımlı kelime: Demokrasi...

Mehmet Barazi: Demokrasi, insan hakları vb. bir sürü kelimeyi ödünç kullanmakta müslümanlar. Maalesef pervasız bir şekilde müslümanlar bunu gündeme getirebiliyorlar, kullanabiliyorlar. Yılmaz Abi'nin işaret ettiği tehlike, böylece ortaya çıkıyor.

Yılmaz Yalçın: Onun ötesinde; biraz evvel, kitabın sararmış sayfalarını kanştırırken, dikkatimi çekti. İnandırıcı gibi değil. Çok ilginç. Meselâ, rahmetlinin şehadeti vesilesiyle, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin, babası Sadrettin Yüksel Hocaefendi'ye yazmış olduğu, bir taziye mektubu var. Bilmiyorum, Fethullah Gülen Hocaefendi bu gün, Vatikan'la, Patrik'le hoşgörü diyalogları içerisinde; geçmişinde yazmış olduğu şu el yazısını, o güzelim İslam harfleriyle bizzat el yazısıyla yazmış olduğu mektubu görse; acaba kendini nasıl bir durumda hisseder? Acaba içinde bir yerlerde bir şeyler titrer mi? Gözü yine dolar mı? Benim şahsen gözüm doluyor, beni çok etkiledi doğrusu. Yani elimde bir günlük gazetem olsaydı. Bu güne rast gelseydi, bu mektubu birinci sayfadan neşrederdim. İbreti âlem için neşrederdim. İnsanların nelerden nelerle doğru, savrulduklarını göstermek için neşrederdim.

Yalnız burada şunu da söylemem gerekiyor. Demişki, iğneyi kendine batır, çuvaldızı sonra başkalarına batır. Yani Yılmaz Yalçın de, o eski Yılmaz Yalçın değil, onu söyleyeyim size. Yani, Yılmaz Yalçın de tenkid ettiği veya kınamaya çalıştığı, bazı kimselerin tavırlarından bir hayli nasibdar olmuş. Meselâ, şu anda matruş bir suratla konuşuyorum. Eskiden sağa sola "Yumurta gibi suratla nasıl dolaşabiliyorsunuz? Kendinize nasıl sığdırabiliyorsunuz bu kılığı kıyafeti?" derdim. Şimdi kendimde aynı şekildiyim. Yumurta suratlı bir adam haline dönüştüm. Geçenlerde, Hüsnü Aktaş Hoca benim gençlik arkadaşımıdır, cezaevine düşünce, ziyaret edelim dedik. Cezaevine gittik, ikinci defa sakalımızı kaptırdık. Daha evvelde, bir defa cezaevine düştüğümde sakalı kaptırmıştım. Çıktığımda yeniden sakal bırakmıştım. Bu sefer, cezaevine ziyarette, sakalı kaptırdık. Sadece sakalı kaptırmakla kalsak iyi. Şimdi artık kaybedilecek bazı şeylerim var. Eskiden, kaybedilecek şeylerimin çetelesini falan tutmuyordum. Şimdi artık, eyreti de olsa bir arabam var. Ben bu arabamı, artık çok seviyorum. Kaybedilecek bir şey. Beni mitinge falan davet ettiklerinde; nefsim galebe çalıyor, hemen bir mazeret bulup, yan çiziyorum. Çünkü artık nefsimin zora gelecek hali kalmamış. Beyazıt Meydanı'nın arkasındaki bir sokağa, emniyetli bir yere arabamı park ederim. Çünkü, araba, çok önemli. Mitingden sonra arabamı yerinde bulmak gibi, içimde bir ukde var. Gideceğim, arabamı yerinde bulacağım. Yani ben o mitingde,

ölebilirim diye bir düşünce yok artık. Ya da mitingde derdest edilirim, bilinmeyen bir yerlere götürülürüm de; bir daha bırakın arabamı, Beyazıt Meydanı'nı bile, bulamam gibi, bir takım hesapların içerisine girmeden; gidiş yapamayacak, bir yüreğe sahip olmaya başlamışım. Yani, benim yüreğim de artık, öyle çatal yürek olmaktan çıkmış. 78 öncesinde iki çocuklu 35 yaşında bir adamdım. Ama çatal yürekli olduğumu, gayet kavi imanlı olduğumu, bu gün daha iyi hissediyorum. Çünkü ne çocuklar, ne aile, ne ev bark, hiç bir şey, gözümde görünmüyordu. Eylem için kendilerini, canlarını adanmış olan genç adamlara ayak uyduracağım diye uğraşıyordum. Demek istiyorum ki; hayat üstümüzden, çok acı bir şekilde, acımasızca, nefislerimizi kullanarak geçti. Ben de nefesine yenik düşmüşlerdenim. Onun için de, sözlerimin içerisinde, başkalarını iğneliyordum; kendime bu iğneyi batırmıyorum, intibai uyanmasın diye, bunları söylüyorum.

Mehmet Barazi: Asıl konumuza dönersek, Mehmet Ali Tekin'in Metin'le tanışmasını dinleyelim.

Mehmet Ali Tekin: Metin'imizi 1976 yılında, Cağaloğlu'nda, MTTB Merkez Orta Öğretim Tiyatro Bölümü'nde çalışırken tanıdım. İmam-Hatip, Pertevniyal, Kasımpaşa vb. çeşitli liselerden arkadaşlarla birlikte, Merkez Orta Öğretim Komitesi'nde çalışmalar yapıyorduk. Biz ortaöğretim talebeleri olarak; Tiyatro, Sinema, Edebiyat ve benzeri, çeşitli dalların etkinliklerinde çalışıyorduk. Ama Metin, ortaokul talebesi bile olmamasına, bizden de yaşça küçük olmasına rağmen; demin Yılmaz Abimizin dediği gibi, üniversiteli talebelerle haşır neşir oluyordu.

Hiç unutmuyorum, ben konferans salonunda sahnenin önündeydim. Metin'de, konferans salonunun balkon kısmının en arkasında bulunan Sinema Kulübü'ne giriyordu. Ben de bir vesileyle sinema kulübüne gidiyordum. Metin'i ilk defa o anda gördüm. Metin'in elinde bir afiş vardı. Yanlış hatırlamıyorsam, o zaman Siirt'in kazası olan Batman'da yapılacak bir miting afişiydi. Mitingin afiş çizimlerini kendisinin yaptığını, bir kaç gün sonra da, Batman'a gideceğini anlatıyordu, sinema kulübündekilere.

MTTB Kongresi yapıldı ve bir idare değişikliği oldu. Merkez Orta Öğretim'de çalışma yapan tüm birimleri feshedip, bizleri görevlerimizden attılar. Atıldığımızda ben..

Yılmaz Yalçın: Mehmet Ali özür dilerim. Hatırlıyor musun o kimin başkanlığı dönemi?

Mehmet Ali Tekin: Cemaleddin Tayla dönemi. Rüşdü Ecevit'in son dönemi, Cemaleddin Tayla'nın seçildiği kongre. Hatta bu kongrede, o zamanlar kendisine son derece saygı duyduğum, kendisine gıpta ettiğim ve tanıdığım İslamcılar içerisinde, en yiğitlerinden birisi olan Şeyhmus Durgun ve Kenan Yabanigül'ün de seçilenler arasında olduğunu duyduğumda, ben sevinmişim doğrusu. Biz, o zamanlar cocuktuk.

Ağabeylerimizin tarafından yönlendiriliyorduk. Meğer bizleri yönlendiren gurup, muhalif gurpmuş, ekarte edilmişler. Cemaleddin Tayla gurubu, başka bir efendi hazretlerine bağlarmış. Onlar idareye hakim olunca; bizi himaye eden diğer gurubun hepsini sepetlediler. Biz ortada kaldık.

Metin Yüksel'le biz aynı mahalledendik. Aynı okula gitmiştik. Evlerimizin arasında iki üç sokak var. Akşemsettin ilkokulu'nda okuduk hepimiz. Edip benden bir sınıf üstteydi, Metin benden iki üç sınıf alttaydı. Yani, bir aşinalığımız ta o zamandan var. Ama samimiyetimiz, arkadaşlığımız yok. Yaş da biraz tutmuyor; Edip benden biraz büyük, Metin benden küçük.

MTTB'den atıldığımızdan bir süre sonraydı. Metin'le bir kaç defa daha bazı programlarda karşılaşmıştık. Birbirimize biraz aşinalığımız oluşmuştu. Bir gün, Fatih Camii avlusunda, Metin'le karşılaştık. Bana bir kağıt göstererek: "Fatih Akıncılar Derneği'ni kuruyoruz. Şu anda mazbatam elimde. Sende bizimle çalışır mısın?" diye sordu. Ben de "Tamam" diyerek teklifini kabul ettim. Vakıflardan demek yeri için, tarihi bir yeri tutmuş. Elinde 'Fatih Akıncılar Derneği'ni kurmaya yetkilidir' diye bir belge almış, bir kaç kişiyle de konuştuğunu söyledi. Metin'le ilk birlikteliğimiz işte 1976'ya dayanır. Ve yüce rabbime hamdediyorum ki; beni Metin gibi bir insanla tanıştırdı. Siyasi, fikri

oluşumumu Metin'in yol göstericiliğine borçluyum. Allah nezdinde kabul edilecek siyasi bir akideye sahipsem, bunu Metin'e borçlu hissediyorum kendimi. Metin öyle bir insandı ki; kendi yaşadığı dönemin beş on yıl sonrasını görebilen ferasetli birisiydi. Siyasi düşüncelerimin oluşumunu Metin'e borçlu hissettiğim için; yakın arkadaşlarının hepsi bilir, bütün namazlarımdan sonra, Metin için bir fatıha okurum.

Metin'le tanıştığımız 1976 yılından sonra, Metin'in şehid oluşuna kadar, yaklaşık iki buçuk yıllık bir beraberliğimiz oldu. Bu beraberlik esnasında, geceleri de sayacak olursak toplam olarak, 6 ay ayrı kalmamışızdır. Böyle bir beraberliğimiz olmuştur.

Acısıyla tatısıyla, Metin'imizle çok yakın olan, az sayıda, 5-6 kişiden veya en fazla on kişiden birisiyim Elhamdülillah. Rabbime bunun için hamdediyorum.

Mehmet Barazi: Neden Metin Yüksel? Hamdolsun, o dönemlerde bir çok şehid kazandık. Ama öne çıkan bir kaç isim görüyoruz, bir Metin Yüksel, bir rahmetli Sedat Yeriğün Ağabey gibi. Neden bazı isimler öne çıkıyor?

Yılmaz Yalçın: Biraz evvel bahsettiğimizde, şöyle dedik. O günleri, yani 1978-79'ları bilmekliğimiz gerekir. Neden Metin? Bu sorunun cevabı, hemen hemen şöyledir. O günün şartları içerisinde Fatih, 'kurtarılmış' bir bölgeydi. Şimdi bu günkü nesiller, 'Kurtarılmış Bölge'nin ne demek olduğunu bilmezler. Biz şimdi galiba Ümraniye'deyiz değil mi?

Mehmet Barazi: Pardon, müsaade ederseniz, 'kurtarılmış bölge' ile alakalı bir olay anlatayım, daha iyi anlaşılması açısından. Nüfus bu kadar yoğun değildi. Özellikle bizim bulunduğumuz bu bölge, geçeköndü bölgesiydi. Zannederseniz siz oraya atıfta bulunacaktınız. Mustafa Kemal Mahallesi, Bir Mayıs Mahallesi olarak anılırdı. Asker, polis giremezdi.

Yılmaz Yalçın: Buralar, yani Ümraniye bir kurtarılmış bölgeydi.

Mehmet Barazi: Benim hiç unutmadığım bir hadise. Bölgeyle ilgili unutmadığım bir hadiseyi anlatayım. Beş milliyetçi arkadaş oraya götürülüp, parçalanarak öldürülmüşlerdi. Hatta erkeklik uzuvları ağızlarına verilmiş, paramparça edilmişlerdi. Kimse o bölgelere gidip gelemeydi. Beşer nısyan ile malüldür. Bu 'kurtarılmış bölge' ifadesinin altını çizmekte fayda var.

Yılmaz Yalçın: 12 Eylül öncesinde, ülkenin pek çok şehrinde olduğu gibi, özellikle İstanbul kurtarılmış bölgeleriyle tanınıyordu. Her bir bölge, değişik ideolojilerin kontrolündeydi. Hatta ideolojilerin değişik fraksiyonlarının sahipliğindeydi. Sol'u bir tek Solfa izah etmek mümkün değildir. Bu gün de öyledir. Değişik fraksiyonlar, değişik bölgeleri, mahalleleri ele geçirmişlerdi. Oralara ne bir polis ne de başka bir grup girebilirdi. Adeta, oralarda yaşayan insanları, o gruplar, o fraksiyonlar yönetirlerdi. Bir anlamda, Fatih de, müslümanlar için kurtarılmış bir bölgeydi, diyebilirim. Daha doğrusu başkalarının giremediği, başkalarının sızmadığı bölge, niteliğindiydi. Ve bu bölge üzerinde de nüfus sahibi olmak isteyenlerin arasında, müslümanların tabiri caizse, o günün şartları içerisinde, fraksiyon olarak nitelendirirsek, Ülkücü camianın, bazı insanları vardı. Onlarda Fatih'e egemen olma gayreti içerisindeydiler. Dolayısıyla, o günün şartları içerisinde Metin, müslümanların, müslüman gençlerin önderi, bir anlamda o kurtarılmış bölgenin lideri konumundaydı. Hedef seçilmesinin belki en önemli sebeplerinden birisi bu olsa gerek.

Mehmet Ali Tekin: Abi ben bu noktada bir şey hatırlatmak istiyorum. Şu anda, o anları yaşıyorum... Ben, özellikle müslümanların; şu andaki müslümanların olsun, o zamanki müslümanların olsun; bazı zül noktalarını anlatmak istiyorum. Maalesef, şu günlerde de bunun değişik boyutlarını yaşıyoruz.

Yılmaz Yalçın: Tabii canım var. Şu anda da var.

O zaman, cemaat namazları beşten üçe indirilmişti. Yani sabah namazına ve yatsı namazına sıkı mı gidebilsin müslüman o kurtarılmış bölgelerde. Bazı yerlerde gündüz bile camiye gidemiyorlardı.

Mehmet Ali Tekin: Ama sorsanız hacı efendilere, hoca efendilere, cemaatin faziletinden bahsederler. Ama o cemaati, gerçek cemaati oluşturmak için, gayret sarfedecek olan

yigitlere de, ta'n ederlerdi. Yani, o dönemde beş vakit cemaat namazı, üçe indirilmişti. Sabah ve yatsı namazlarına gidebilmek sıkıydı.

Yılmaz Yalçın: Yani İstanbul genelinde, hava karardıktan sonra, sokağa çıkmak çok büyük bir problemdi. Kimin kurşununa hedef olacağınız, nerde kiminle karşılaşacağınızın belli olmadığı bir dönemdi. Böyle bir ortamda ben, Ömer'le birlikte içeriye düştüm seksende. O, bu gün yok burda, Metin'in yakın arkadaşı. Bizim içeriye düşmemiz; Metin'in şahadetinden sonra çok sürmedi. Sekiz on ay var arada. Biz de gittik oraya düştük. On sene, on bir sene yatıp çıktıktan sonra, bana soruyorlardı.

Mehmet Ali Tekin: On sekiz ay var abi. Sekiz on ay değil. Metin Yüksel 23 Şubat 1979'da şehid oldu. Sizler 1980'in onuncu ayında, Ekim ayında içeri düştünüz. Tarihleri kolay kolay unutmam abi.

Yılmaz Yalçın: Dışarıya çıktımızda, bana şunu sordular: "Siz içeriye girmeden önceki Türkiye'yle, bu günkü Türkiye'nin durumu nasıl?" "Biz 12 Eylül'den evvel yengeç gibi yürürdük." dedim evvela. Ne dediğimi anlamadılar. Yan yan gider, gözümüzün bir tanesi arkamıza bakardı. Acaba nerede, hangi köşede, kim var, diyerekten. Şimdi ense kökünüzden çok rahatsızsınız. Herkes yalap, şalap; langır lungur gidiyor. Yani, arkasına dair, ense köküne dair hiç bir endişe taşıyor. Çok farklı bir ortam. İşte o ortamda, Mehmet Ali'nin dediği gibi, insanlar yatsı namazına gidemezlerdi. Sabah namazına kalkayımda cemaate mescide ulaşayım, cür'etini gösteremezlerdi. Bu çok ender, çok az bir bölgede vardı. Meselâ Fatih bölgesinde, Fatih Camisi'nin civarındaki bir kaç mescide, İskender Paşa'da falan cür'et edilebilecek bir iş halindeydi. Bu cür'eti de, bu gençlere borçluydu müslümanlar.

Mehmet Ali Tekin: Abi inanır mısınız? O günlerden bir enstantane aktarmak istiyorum. İskender Paşa dediğinizde aklıma geldi. Bir gece, afiş yapıyoruz. Metin'le birlikte. Zannediyorum yedi sekiz kişiydik. İskender Paşa'nın sokağındaydık. Saat geceyarısı üç-üç buçuk falan. Bazı evlerin, bazı odaların ışıklarının yandığını gördüm. Aklımdan geçti: Biz burada afiş yapıştırmasak, bu ışıkları yakabilecek misiniz? Başka yerlerdeki insanlar bu saatte ışıklarını yakabiliyorlar mı? Çünkü o zamanlar, kim nereye hakimse, orada onun borusu ötüyordu.

Yılmaz Yalçın: Şimdi bizi dinleyenler, acaba nasıl bir dönemmiş diye, özellikle gençler, hayret edeceklerdir. Gazetecilik mesleği açısından da bir şeyi ifade edeyim. Biliyorsunuz, beraberce o zaman Şura'yı çıkartıyorduk. Gazetenin üç tane bürosu vardı. İki tanesi, legal küçük büroydu Aksaray'da. Bir tanede neydi, bilmem neydi.

Mehmet Barazi: Küçük Langa olsa gerek.

Mehmet Ali Tekin: İnkılab Sokağı mıydı?

Yılmaz Yalçın: Laleli tarafında, arka sokakta.

Mehmet Ali Tekin: Mesihpaşa'nın oralardaydı. Mesihpaşa Caddesinde.

Yılmaz Yalçın: Mesihpaşa Caddesi'nin üzerinde bir dairede. Yalnız başıma çalışırdım. Gazeteyi kaçak olarak çıkartırdım. Ben kaçak çalışıyordum. Benim bulunduğum yeri kimse bilmezdi.

Mehmet Ali Tekin: Ben hatırlıyorum abi. Kaçak çalıştığınız zamanla ilgili bir enstantane hatırladım. Hiç unutmuyorum. Aksaray'daki o 5. veya 7. kattaki yeri hatırlıyor musunuz? Şimdi İSKİ'ye ait olan o köşedeki dar, yüksek bina. Bir gün ben büroya geldim. Siz o anda oradaydınız. Sizinle şöyle bir hoş beş ettikten sonraydı. Kapı çalındı, siz kalkıp açtınız. Gelene "Buyrun" dediniz. "Yılmaz Yalçın'ı arıyorum" dedi. Siz "O biraz evvel yazısını verdi ve gitti" dediniz. Gelen, basın polisiydi. Bir adres bırakarak "Lütfen kendisi şu adrese gelip ifade versin" diyerek, gitti.

Yılmaz Yalçın: Evet... Çok zor şartlar içerisinde bir çalışmaydı. Polis peşimizde bir yandan. Öte yandan evimizin, çocuğumuzun geçimini sağlayacağız diye, uğraşmalar bir yandan. Bir taraftan da davamıza hizmet edeceğiz, inancımızın müdafaasını yapacağız, diye uğraşıyorduk. Fakat benimkisi çok ucuz mücadele idi yani. Ben bu gün kendi kendime itiraf ediyorum, ucuz dediğim şu manaya çok kolaydı. Bu gün hatırlıyorum. Her hafta bir kişi kaybediyorduk. Bu günün insanları bunu bilmezler. Ben de dahil olmak üzere, pek çoğumuz bu insanların isimlerini unuttuk. Onlar

o gün, bu dava için, çaba gösterdiler. Ve aynı zamanda, bu davanın şahsında, bu davaya sığınmış olan müslümanların izzeti için çarpıştılar ve can verdiler. Fakat bu insanların arkasında, onların hatırasını anacak, bu gün kimsenin kalmaması çok acıdır. Aileleri hakkında bilgimiz yok. Geride bıraktıkları, çoluk çocukları hakkında bilgimiz yok. Ya da en azından benim bilgim yok. Ben koptum. Belki de, mazeretim vardı. On bir sene içeriye düştüm koptum. Ama şimdi işte dışarıdayım, görüyorum. bu insanların hiç birisinin hatırası taziz edilmiyor, yad edilmiyor. Böyle bir Kur'an tilavetine davet edildiğimi hatırlamıyorum, Metin'in dışında.

Mehmet Barazi: Bir de Sedat Yenigün'üne gitmiştiniz Edirnekapı'da.

Yılmaz Yalçın: Evet, bir de Sedat rahmetliye gitmiştim. Halbuki şehidlerine sahip çıkmayan bir topluluğun, geleceğe emin adımlarla yürüyebilmesinin de, mümkün olduğunu zannetmiyorum. Ben Şehadet Vakfı kuralım dedim. Hiç kimse katılmadı. Hiç kimseden ilgi görmedim maalesef.

Mehmet Ali Tekin: Ben bu vesileyle şu anda, bizi dinleyen kardeşlerimize, bir çağrı da bulunalım diyorum. İster şehidlerimizle arkadaş olsunlar, ister olmasınlar. Yani beraber yaşasınlar veya yaşamasınlar. Ne bileyim bir Sanayi Mahallesi'nde, bir Kartal'da oturuyorsa, bulundukları bölgede, mutlaka bir şehid vardır. İstanbul'da biz yüzlerce şehid verdik. O şehidlerin mezarlarını ziyaret etsinler gidip. Esenler'den ben biliyorum, Kağıthane'den, Sanayi Mahallesi'nden ben biliyorum. Ben şu anda bizi dinleyen kardeşlerimize sesleniyorum. Herkes kendi bulunduğu bölgedeki şehidlerimizi arasın bulsun. Onların mezarlarına gitsin. Biz zaman zaman bunu yapmaya çalışıyoruz, gayret ediyoruz, ama biz de başarılı olamıyoruz.

Yılmaz Yalçın: Aileleriyle irtibat kursunlar. Geride bıraktıkları çocukları kardeşleriye irtibat kursunlar.

Mehmet Ali Tekin: Ben sizin demin söylediklerinizin bir kısmına katılıyorum. Bir kısmına katılmıyorum. Şöyle katılmıyorum abi. Siz biraz evvel dediniz ki "ucuz kahramanlık yapıyoruz." Bence ucuz kahramanlık değil. Bence biraz tevazu gösteriyorsunuz, aslında doğru değil bu. O zamanın şartlarında, o gençleri, Metin gibi kardeşlerimizin, gençlerimizin fikri, şuur seviyesinin oluşmasında, o günkü dergiler çok önemliydi. Yani Şura Gazetesi'ni, biz elimize bir silah gibi alıp, meydanlarda, kahvelerde sattığımız zaman; orada kendimizin ifadesini, gönlümüzün ifadesini buluyorduk. Bizim isteklerimizin, arzularımızın kağıda dökülmüş haliydi Şura. Kağıda dökülmüş bir silahtı Şura. Bazan her şeyi mermi çözemiyordu, silah çözemiyordu. Eğer o gazeteler, dergiler olmasaydı, belki Metinler de olmayacaktı. Metinleri doğuran etkenler onlardı yani.

Yılmaz Yalçın: Mehmet Ali, hepimiz birer vesileyiz. Allah murad etti, o olacaktı.

Mehmet Ali Tekin: Abi, ayeti kerimedeki tuğlalar varya. Eğer siz, gazete tuğlasını alırsanız, duvar eksik kalır diye düşünüyorum abi.

Yılmaz Yalçın: Cenab-ı Hak her birimizi bir vesile kıldı.

Mehmet Ali Tekin: Ama gerçek meydan adamının, fazileti farklıdır tabi. Şöyle ki yani.

Ayet-i Kerime'yi ben şu anda metnini hatırlayamıyorum, Mehmet kardeşimiz bu hususta bizden daha bilgili; diyor ki ayet: Cihad edenler, oturanlardan daha üstündür. Bir derecelendirme yapacak olursak, belki meydanda elinde gazeteyi satan, o gazeteyi çıkarandan daha yığittir, daha faziletlidir. O da eline meydanda satacağı gazeteyi vermiştir. Herkes de meydanda satılacak gazeteyi çıkaramaz. O da ayrı bir meziyettir.

Yılmaz Yalçın: Mehmet Ali, o zaman bir de 163 belâsı vardı.

Mehmet Ali Tekin: 163 belâsı, başınızın üzerinde kılıç gibi dolanıyordu.

Yılmaz Yalçın: Bu gün önüne gelenin şariat dediği bir ortamdayız. O zaman şariat kelimesini telaffuz ettiğiniz zaman içerdeydiniz. Düşününüz Ömer o zaman yazı işleri müdürüydü, 146'dan yargılandı. idamdan yargılanıyordu.

Mehmet Barazi: Şimdi siz bu hususta tevazu gösteriyorsunuz diyeceğim abi.

Gerçekten Mehmet Ali'ye katılıyorum ve hak veriyorum. O günlerin ortamında, inananların üzerinde demoklesin kılıcı gibi bir 163'ün sallandığı bir ortamında. Kendi

şahsımın, hilafsız her gece yaşamış olduğum. Derneğe gideceğim zaman, devamlı olarak Ayet-el Kürsi okuyarak, döndüğüm her köşede dönüp arkama baktığım bir ortamdı. Acaba arkamdan gelen bir kimse var mı? Bir kör kurşuna hedef olmamak için. Öyle bir atmosferde yetiştik. Sizin o çıkardığınız Şura Gazetesini okulda heyecanla beklerdik. İlk sayısı yanılmıyorsa Şeriatçı Gazete Olabilir mi? başlığını taşıyordu. O zamanı yaşayanlar, ancak bunu idrak edebilir. Şimdi gerçekten, bu gün çıkıp konuşmak, yazmak kolay. Asıyoruz, kesiyoruz. Ama o zamanları yaşayan insanlar.

Yılmaz Yalçın: Yine bir zor döneme giriliyor. Yine bir tünele doğru giriliyor.

Mehmet Barazi: Hemen bitirmek istiyorum. Sizin değişik bir dergicilik anlayışınız vardı.

Oturuyorsunuz, siz, Hüsnü Aktaş, Selehattin Eş Ağabeyimiz Allah selamet versin.

Yılmaz Yalçın: Allah razı olsun..

Mehmet Barazi: Yani Ali Bulaç Ağabeyimiz bu arada zikredilmesi gerek. Hep beraber oturup, o haftanın değerlendirmesi yapıldı. İslam aleminden gelen haberler, Türkiye'de meydana gelen olayların yorumları yapıldı. Bizlerin yoluna ışık tutup, yönlendiriyordunuz. Bunlar tabii ki gerçekten gözardı edilmemesi gereken hizmetler. Bunların altını çizmek gerekiyor.

Yılmaz Yalçın: Sağolun

Mehmet Ali Tekin: Evet.. Ben demin siz şehid isimlerini sıralarken, Pol-Der ve Pol-Bir'lerin vurdukları isimleri sıralarken, iki isim benim dikkatimi çekti. Hasan Sürel ve Erdoğan Tuna.. Yeri gelmişken, o döneme ait bir iki hatıramı anlatmak istiyorum.

Biz o dönemde nerede miting var, nerede bir program varsa, bizim gurubumuz, yani Fatih Akıncılar'ı organize ederdi. Yani miting meydanlarının düzenlenmesidir, yürüyüşün organize edilmesi olsun, meydanın güvenliği olsun, bizim tarafımızdan sağlanırdı. O zamanki MSP'nin, Akıncılar'ın, hatta bir çok hususta ayrıştığımız halde bir çok MTTB organizasyonunun afişlenmesinde, mitinglerinde yardımcı olurduk. Fatih Akıncılar Derneği herkesin adeta bir emniyet sibobuydu. Nerede bir iş varsa, sürekli olarak biz giderdik.

Hasan Sürel'in şehid olduğu, 1978'in Fetih Mitingi'ydi hiç unutmuyorum. Miting bittikten sonra, biz kitleler halinde; yürüyoruz. ilkindi namazını Mevlana Türbesi'nin yanındaki Selimiye Camiinde kılacağız dediler. Miting meydanından, sloganlar atarak, marşlar söyleyerek yürüyoruz. Alaaddin Tepesi'nin önüne geldiğimizde, önümüz polisler tarafından kesildi. Polisler bizim gurubumuzdan çok fazla. Bizim İstanbul'dan getirdiğimiz kendi gurubumuz 40 kişiydi, fakat arkamızda en fazla 150-200 kişi daha var. Polis bizden kalabalık. Fakat miting dağıldığı için, daha arkalardan gelenler çok kalabalıktı. Polis "Mitinginiz bitti. Yürüyüş yapamazsınız. Dağılın" dedi. Biz de "Camiye gideceğiz" dedik. Polis dağılmamız hususunda ısrar ediyordu. Biz de dağılmıyorduk. Bizim gurubumuz, bu konularda tecrübeliydik. Alışkanlık kesbetmiştik. Bütün mitinglerde birlikte hareket ederdik, hiç birbirimizden ayrılmazdık. Yakalanırsak da beraber yakalanırdık, ayrılmaz, kaçmazdık. Yani polis içimizden birisini alırsa; ya onu da alır giderdik. Yahutta hepimiz tutulanırdık. Böyle bir kararlılığımız vardı. Polisle şöyle bir birimize girdik. Bizim gurubun tamamı polisi yarıp geçmişti. Hatta, bizim gurubun haricinde bir gurup kimse daha, yarıp geçenler arasındaydı. Biz o zamanlar Konya Belediye binası olan, şimdi İş Bankası Konya şubesinin bulunduğu bina istikametine doğru, ilerlemeye başladık. Polis bizim arkamızdan gelen gurubu, Alaaddin Tepesi'nin önünden, Zafer Meydanı istikametine doğru yönlendirmişti. Biz Mevlana Türbesi istikametinde, başımızda Metin, yürümeye devam ettik. Tam Emniyet Müdürlüğü'nün önüne ulaştığımızda, yeni bir polis barikatıyla karşılaştık. Bubarikatı da, bir hamle ile yarıp, hedefe doğru ilerlemeye devam ettik. Gurubumuzun haricinde bir miktar insanla camiye ulaşmıştık. Şu anda tam hatırlayamıyorum, ya ilkindi cemaatine yetişmiştik, veya kendimiz cemaat yapmıştık. Yani cemaatle ilkindi namazımızı kıldık. Bizim arkamızdan gelenler, küçük guruplar halinde ve slogan atmadan geliyordu. Mevlana Türbesi ve Selimiye Camii'nin önünde, çok büyük bir kalabalık birikmişti. Biz bir ara MSP binasını da bulunduğu ve Emniyet Müdürlüğü'nün tam karşısında bulunan,

Vakıflara ait binanın önündeki boşluktayız. Tam o sırada Erbakan, Korkut Özal, İsmail Müftüoğlu ve bir çok MSP milletvekilinin önünde bulunduğu büyük bir gurup, Emniyet müdürlüğü'nün önüne gelmişti ki polis, bu guruba da saldırdı. Bu arada, sirenler çalarak gidip gelen polis arabaları, taşa tutuluyordu. Bu olayı hatırladığımda, bir enstantane gözümün önünde hemen canlanır. Bizim bulunduğumuz meydan, Emniyetin tam karşısındaydı. İlerden Alaaddin Tepesi istikametinden gelen ve bütün camları kırılmış polis minibüsünün şoförü, kalabalığın hizasına geldiği zaman, başını direksiyonun altına sokarak, kendisini korumaya çalışıp, önünü görmeden geçiyordu. Bir de, kızgın kalabalığın, yolun kenarında bulunan demir çitleri, kaldırım taşlarını, yerdeki parke taşları, söküp polise attığını unutamıyorum. O kaldırım taşları, parke taşları nasıl söküldü, halâ hayret ederim. Çünkü milletin elinde ne bir kazma, ne bir kürek ve ne de bir demir parçası vardı. Hani bir söz vardır "Tımaklarıyla kazımak" Bu arada polis arabaları sirenler çalarak, emniyetin önüne gelip giderken, taş yağmuru, bir taraftan devam ediyordu. Kalabalık bir taraftan, Mevlana Türbesi istikametine akın ediyordu. Polis, MSP kurmaylarının, eski bakan ve milletvekillerinin de bulunduğu gurubu da engellemeye çalıştı. Hatta bu guruba da, copla saldırdığını; eskiden bakanlık yapmış ve halen milletvekili olanların da, polis coplarından nasıplendiklerini görmüştük. Erbakan ve milletvekilleri, sonunda camiye ulaştılar. Onların da katılımıyla büyük bir cemaat ilkindi namazını kılıyordu. Namazı önceden kıldığımızdan; otobüsümüzü caminin yakınına getirmesi için bir iki arkadaşı görevlendirdik. Caminin karşısındaki işyerlerinin önünde beklemeye başladık. Namaz kılınırken, Emniyet Müdürlüğü istikametinden gelen caddenin başını, önde jandarma arkasında polisin bulunduğu, 300 kişilik bir gurup kapatmıştı. Namaz kılınıp, millet dağılmaya yüz tutmuştu. Dağılma henüz başlamıştı ki, polis; birden kalabalığın bulunduğu meydana, sis bombaları atmaya başladı. Sis bombalarının akabinde de silah ateşi başladı. Biz, polis ve askerin yan tarafındaydık. Önümüzde bulunan kola ve gazoz şişelerini, polislerin tarafına doğru atmaya başladık. Ortalık, bir anda savaş alanına dönmüştü. Caminin önünde bulunanlar panik içerisinde, sağa sola kaçmaya çalışıyorlardı. Otobüsümüzü yanımıza getirmesi için gönderdiğimiz arkadaşlardan birisi: "Otobüsün vakıfların orada bulunan meydana geldiği" haberini verdi. Bu kargaşa sırasında, Metin bir ara arkadaşlara: "Arka taraftan, otobüsün bulunduğu vakıflara ait binanın önündeki alana gidelim" dedi. Hep birlikte, bulunduğumuz yerden, ara sokakları kullanarak, emniyetin yan tarafından geçip, otobüsün yanına ulaştık. Alelacele arkadaşlar otobüse bindiler. Ben arkadaşların bir kısmıyla ve Metin'le kucaklaşıp onları uğurladım. Bu arada polis arabaları sirenler çalarak, emniyetin önüne gelip gidiyordu. Otobüs gittikten sonra, Uluirmak semtinde bulunan akrabalarımın evine gittim. O zamanlar sadece TRT televizyonu vardı. Yani tek devlet kanalı vardı. Bu kanalın 23.00 haberlerinde, mitingden sonra, olayların çıktığı, polis ve göstericilerden yaralananların olduğu haberi, sıradan bir haber şeklinde verildi. Yani ölen olup olmadığı haberi verilmedi. Sabah kalktıktan sonra, otobüse atlayıp köyüme gittim. Bizim köyümüz Konya'ya 110 km. uzaklıktadır.

Arkadaşlar, otobüsle gece yarısı, Ankara'ya ulaştıklarında; Akıncılar Genel Merkezi'nden kendilerine "Konya'da bir arkadaşımız şehid olmuş" haberini verirler. Metin arkadaşlara "Siz İstanbul'a devam edin, ben Konya'ya cenazenin yanına gideceğim" der ve Konya'ya aynı gece, Ankara Akıncılar Genel Merkezi'nden bir gurup arkadaşla geri döner. Ertesi günü aynı camide, Hasan Süre'ın cenaze namazını kılar. Cenaze namazının kılınışı esnasında, Metin en ön safta bulunduğu için, gazetelerde çıkan resimde gözükmekteydi.

Metin'le ilgili, ilginç bir başka hatıram da, Şehid Erdoğan Tuna'yla ilgilidir. Biz, şu anda zannediyorum Kasımpaşa Stadi'nin bulunduğu yerde, Tepebaşı Gazinosu'nda bir programdaydık. Yanılmıyorsam Mecidiyeköy veya Şişli Akıncılar Teşkilat'larından birisinin düzenlediği bir programdı. İstanbul'daki MSP-Akıncılar ve MTTB teşkilatlarının organize ettikleri programlar, bu gazinoda düzenlenirdi. Bu program sırasında Edirne'den bir haber gelir "Edirne'de bir arkadaşımız, Ülkücü'ler tarafından bıçaklanarak ağır şekilde yaralanmış, bu kardeşimize A gurubu Rh Pozitif kan aranmaktadır" bu